

Vittnesbörd för Församlingen, band 1

av Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 1

Översatt 2014

ellenwhite.se

Förord till fjärde upplagan

Bakgrunden till band 1 5

En biografisk berättelse

Min barndom	9
Min omvändelse.	14
Känslor av förtvivlan	21
Vi lämnar metodistförsamlingen	35
Motstånd från formalistiska bröder	44
Adventerfarenheter	48
Min första syn	58
Kallad att resa	62
En syn om Den nya jorden	67
Att hålla tillbaka tillrättavisning	71
Åktenskap och påföljande verksamhet	75
Vi ger ut trycksaker och reser	87
Vi flyttar till Michigan	97
Min mans död	105

Vittnesbörd 1 (1855)

Ta hand om din bror	113
Tid då sabbaten börjar	116
Sanningens motståndare	116
Föräldrarnas ansvar	118
Förtröstan på Gud	120
"Messenger"-sällskapet	122
Bered dig att möta Herren	123

Vittnesbörd 2 (1856)

De två vägarna	127
Anpassning till världen	131
Pastorernas fruar	137

Vittnesbörd 3 (1857)

Var ivrig och omvänd dig	141
De östra och de västra staterna	146

Vittnesbörd 4 (1857)

Unga sabbatsfirare	154
Prövningar i församlingen	164
"Akta er"	168
Den rike unge mannen	170
Församlingens privilegium och plikt	178
Sällningen	179

Vittnesbörd 5 (1859)

Till församlingen i Laodicea	185
Hus för tillbedjan	196
Lärdomar från liknelserna	197
Att gå i borgen för icke troende	200
Att avlägga ed	201
Felaktig kost	204

Vittnesbörd 6 (1861)

Slapphet tillrättavisas	210
Förpliktelser mot barnen	216
Systematisk välgörenhet	220
Vårt samfundsnamn	223
Den fattige	224
Spekulationer	225
En örlig förvaltare	227
Fanatism i Wisconsin	228
Att dölja tillrättavisningar	233
Verket i Ohio	234
Fullständig överlåtelse	240
Personlig erfarenhet	244
Verket i de västra staterna	250
En fråga besvaras	251

Vittnesbörd 7(1862)

Nordstaterna och sydstaterna	253
Stor bedrävelse kommer	260
Slaveri och kriget	264
Farliga tider	268
Organisation	270
Ansvar för de fattiga	272
Exemplets makt	274
Helgelse	287
Filosofi och tomt bedrägeri	290

Vittnesbörd 8 (1862)

Familjreligion	303
Avund och kritiklust	311
Enhet i tron	323
Norra Wisconsin	326
Satans makt	341
De två kronorna	347
Framtiden	353

Vittnesbörd 9 (1863)

Upproret	355
Pastorers faror och plikter	368
Felaktig tillämpning av synerna	382
Föräldrar och barn	384
Arbete i de östra staterna	389

Vittnesbörd 10 (1864)

Faror för de unga	390
Vandra i ljuset	405
Guds verk i de östra staterna	409
Davids bön	422
Extrem klädsel	424
Brev till pastor Hull	426
Ohelgade pastorer	438
Pastorns hustru	449
Patenträttigheter	455

Vittnesbörd 11 (1867)

Klädreform	456
Våra predikanter	466
Hälsoreformen	485

Vittnesbörd 12 (1867)

Budskap till de unga	496
Rekreation för kristna	514
Reformklämningen	521
Antaganden om Battle Creek	526
Att lämna över ansvaret	528

Att fira sabbaten på rätt sätt	531
Politiska åsikter	533
Ränta	534
Rikedomens bedräglighet	536
Lydnad för sanningen	543
Livförsäkringar	549
Sprid trycksakerna	551
"Health Reformer"	552
Hälsoinstitutet	553
Hälsa och religion	564
Arbete och nöjen	567

Vittnesbörd 13 (1867)

Inledning	569
Erfarenheter	570
Arbetare på förlagskontoret	585
Motgångar och framgångar	592
Respons från församlingen i Battle Creek	609
Att hacka och hugga	612
Faran med självsäkerhet	621
Bli inte lurade	628

Vittnesbörd 14 (1868)

Att publicera personliga vittnesbörd	630
Hälsoinstitutet	633
Sammanfattade erfarenheter	643
Pastorer, ordning och organisation.	645
Fortsatt arbete	653
Fallet med Hanna More	666
Hälsosam matlagning	680
Böcker och traktater	687
Den kristnas ledord	690
Sympati hemma	694
Den äkta mannens ställning	707
Appendix	713

Förord till fjärde upplagan

De många upplagor som behövts för att tillgodose en kontinuerlig och ständigt ökande utgivning av *Vittnesbörd för Församlingen* har nött ut tryckplåtarna. För att möta efterfrågan på dessa böcker som är så viktiga för samfundets väl, har det varit nödvändigt att göra en ny typsättning. Denna upplaga och de följande kommer att tryckas med de nya plåtarna.

Sidnumreringen i denna fjärde upplaga är densamma som använts i tidigare upplagor under så många år. Läsaren kommer att välkomna förteckningen över bibeltexter och den utökade generella innehållsförteckningen som finns i varje band. Dessa har utökats för att stämma överens med den övergripande innehållsförteckningen över Ellen G. Whites skrifter.

Många år har gått sedan dessa budskap skrevs. Eftersom kunskap om omständigheterna och de frågor som var aktuella ofta ger en bättre förståelse av budskapen till församlingen, kommer läsaren att få en kort beskrivning av bakgrunden och den tid som boken omfattar. Några tillägg

kommer också att vara till nytta för den läsare som kanske inte är bekant med de omständigheter som krävde råd från Herren. Dessa uttalanden formulerades av förvaltarna av Ellen G. Whites skrifter.

Budskapen i denna nya upplaga, som satts på nytt, upprepas utan ändringar eller redigeringar, med undantag av sådana små korrigeringar som var nödvändiga för att anpassa den nya utgåvan till modern stavning, grammatik och kommativering. Inga tillägg eller uteslutningar har gjorts i texten.

Att de råd som getts i Vittnesbörden och som har gett välsignelse, samt lett och bevarat samfundet, ska fortsätta den tjänst som de tilldelats av Gud i denna nya utgåva är förläggarnas uppriktiga önskan och det önskar även –

Förvaltarna av Ellen G. White Publications - 1 maj 1947

Bakgrunden till band 1

(5) De nio banden av *Testimonies for the Church*, utgör 4.738 textsidor i den engelska utgåvan, består av artiklar och brev skrivna av Ellen G. White. De innehåller undervisning för Sjundedags Adventistsamfundet och gäller dess framgång. En skrift på sexton sidor, utgiven i december 1855, utgjorde början av serierna med sådana råd som av och till förekom i pamfletter och böcker, numrerade i följd. Dessa budskap behandlade naturligtvis problem som var aktuella på den tiden, men i de flesta fall konfronteras vi i dag av samma problem, faror och möjligheter som mötte församlingen tidigare.

De första numren av *Testimonies* utgavs redan cirka sju år efter de minnesvärda "Sabbatskonferenserna" år 1848, när adventister som trodde på de nyligen återupptäckta sanningarna om sabbaten och helgedomen, lade grunden till de karakteristiska trospunkter som framhålls av Sjundedags Adventistsamfundet. Under dessa få år hade verket på ett märkbart sätt gått framåt. I början fanns det bara tre eller fyra förkunnare, eller "budbärare" som de då kallade sig själva. De var alla beroende av den inkomst de fick genom fysiskt arbete och frivilliga gåvor från de få troende, som också var fattiga på denna världens ägodelar. Denna början var nästan uteslutande begränsad till staterna i New England.

År 1855, året då den första *Testimony*-pamfletten gavs ut, fanns ett tjugotal predikanter som förkunnade sabbats- och adventbudskapet. Antalet troende hade vuxit från ett knappt hundratal till nästan tvåtusen.

Förlagsarbetet som påbörjades av pastor White sommaren 1849 i Middletown, Connecticut, hade utförts på olika platser under ogynnsamma förhållanden. År 1855 etablerades det i en egen byggnad i Battle Creek, Michigan.

(6) Den tid som omfattas av de första fjorton *Testimonies* som nu ingår i band 1, var tretton år. Vi noterar några få av de erfarenheter och förändringar som behandlas i de budskap som framfördes under perioden från 1855 till 1868.

Det första avfallet, då några som tidigare varit trosbröder och som var kända under namnet *Messenger*-gruppen på grund av deras tidning *The Messenger of Truth*, avföll och blev motståndare, medförde sorg och villrådighet. Tidiga råd talar om denna rörelse och förutsåg att den snabbt skulle sluta i förvirring.

Fanatiska rörelser, som tenderade att dra till sig samvetsgranna själar med ogrundat hopp om "helgelse", framträdde på olika platser, framför allt i några av de östra staterna och i Wisconsin. I några fall åtföljdes dessa läror av manifestationer av vad som antogs vara "tungotalets gåva". Men församlingen fick klar undervisning som räddade saken från sådana villfarelser från fienden.

Tidens gång och det som verkade vara en försening av Kristi återkomst, med många nya människor i församlingen som inte hade varit med i rörelsen 1844 med dess djupa andliga hängivenhet, hade lett till förlust av den första kärleken. Det var en tid med spekulationer i mark och fastigheter, när staterna västerut öppnades för nybyggare, varav somliga var troende från de tätbefolkade östra staterna. Mycket allvarliga varningar och uppmaningar gavs med tanke på den rådande faran att anpassa sig till världen och församlingen kallades till djupare hängivenhet.

Under senare delen av 1856 riktades uppmärksamheten mot "Laodicea-budskapet" i det tredje kapitlet av Uppenbarelseboken. Tidigare hade man uppfattat att detta råd gällde de adventtroende som inte hade följt det ökade ljus som gavs i den tredje ängelns budskap, och som hade organiserat sig själva i ett annat samfund och bittert motsatt sig sanningen om sabbaten. Nu insåg de att de själva var "ljumma" och i behov av att lyda råden från det sanna vittnet. I två år eller mer var de troende djupt berörda av detta budskap och de förväntade sig att det skulle leda dem direkt in i den tredje ängelns höga rop. De allvarliga budskapen i *The Testimonies* som hör ihop med denna rörelse, kan bättre förstås med kännedom om dess bakgrund.

Det var en tid med diskussioner och debatter. Många av våra pastorer utmanades att diskutera sabbaten och andra sanningar. Somliga var till och med på den aggressiva sidan i sådana debatter. Detta gjorde att man behövde råd från himlen. En av våra framträdande pastorer, Moses Hull, deltog i diskussioner med spiritister, först när han utmanades av dem, senare när han utmanade dem. Till följd av detta djärva drag drogs han in i spiritismens villfarelse. Det var då Mrs. White publicerade sina "Meddelanden till pastor Hull" och offentliggjorde de brev som hon hade skrivit till honom under de senaste åren och som, om de hade åttlytts, skulle ha räddat honom från att lida skeppsbrott i tron.

Detta var de år då steg togs mot en organisation. Somliga,

med erfarenhet av den andre ängelns budskap, var emot detta steg eftersom de fruktade att församlingsorganisation var ett "Babylons" märke. Frågorna om organiseringen, så som de bemöttes och diskuterades bland bröderna, har tagit sig uttryck i många av de meddelanden som gavs till församlingen genom Mrs. White. När förlagsarbetet organiserats 1860 och namnet Sjundedags Adventist infördes, efter mycket diskussion och en del ifrågasättanden, visade sig åtgärden och själva namnet vara i överensstämmelse med Guds vilja.

Omedelbart efter att de sista stegen tagits i riktning mot en församlingsordning, vilket markerades av organisationen av Generalkonferensen i maj 1863, kom den minnesvärda synen i Otsego i juni, då Mrs. White fick en syn om principerna för det som kallades "hälsoreform". Då uppenbarades sambandet mellan lydnad för hälsolagarna och den karaktärsdanning som är nödvändig för att göra församlingens medlemmar passande för förvandling. Nära knutet till detta var en klädreform. Två år senare gavs råd om att "vi bör ha ett eget hälsohem", vilket ledde till etablerandet av Health Reform Institute. Många råd gavs till institutet, och om det. När detta ljus följdes växte denna institution tills den var en av de bästa i sitt slag i världen. Under den period som detta band omfattar fastslogs de styrande principer som ledde till institutets framgång. Problemen med inbördeskriget bemöttes också under denna period, när Sjundedags Adventisterna måste definiera sitt förhållande till de civila myndigheterna i krigstid.

Hemmets betydelse för karaktärsdanning och föräldrarnas ansvar lyftes fram och många allvarliga budskap, särskilt riktade till de unga, har också starkt betonats på dessa sidor.

Förutom de speciella frågor som var nära knutna till den tidens rörelser, kom det många råd och förmaningar av allmän karaktär om församlingsdisciplin och förberedelse för förvandling. Det var en viktig period i utvecklingen för kvarlevan av Guds församling och råden i *Testimonies* hade ett starkt formande inflytande.
Förvaltarna av Ellen G. White Publikations

Ellen White - en självbiografisk berättelse Min barndom

(9) Jag föddes i Gorham, Maine, den 26 november 1827. Mina föräldrar, Robert och Eunice Harmon, bodde under många år i denna stat. Tidigt i livet blev de ivriga och hängivna medlemmar i metodistförsamlingen - the Methodist Episcopal Church. I denna församling hade de framträdande befattningar och arbetade för syndares omvändelse. De arbetade för att främja Guds sak under fyrtio år. Under denna tid hade de glädjen att se alla sina åtta barn omvända och samlade i Kristi fälla. Att de så beslutsamt höll fast vid sin syn på att Jesus snart skulle komma tillbaka ledde dock till att familjen uteslöts ur metodistförsamlingen år 1843.

Medan jag bara var ett barn flyttade mina föräldrar från Gorham till Portland i staten Maine. Här drabbades jag, vid nio års ålder, av en olycka som skulle påverka resten av mitt liv. Tillsammans med min tvillingsyster och en av våra skolkamrater gick jag över en allmänning i Portland, när en flicka i trettonårsåldern som blivit förargad över någon småsak, följde efter oss och hotade med att slå oss. Våra föräldrar hade lärt oss att aldrig bråka med någon, utan att genast skynda oss hem om det var risk för att vi skulle bli angripna eller skadade. Det gjorde vi så fort vi kunde, men flickan följde snabbt efter oss med en sten i handen. Jag vände på huvudet för att se efter hur långt bakom mig hon var, och just när jag gjorde det kastade hon stenen och den träffade mig på näsan. Jag blev bedövad av slaget och föll medvetlös till marken.

(10) När jag återfick medvetandet befann jag mig i en butik. Mina kläder var täckta av blod som rann från min näsa och ut på golvet. En vänlig främling erbjöd sig att köra mig hem i sin vagn, men jag, som inte insåg hur svag jag var, sa till honom att jag föredrog att gå hem istället för att söla ner hans vagn med blod. De som var där var inte medvetna om hur illa skadad jag var och lät mig göra som jag ville. Men efter att jag gått bara några meter blev jag svag och yr. Min tvillingsyster och min skolkamrat bar mig hem.

Jag har inget minne av något mer den närmaste tiden efter olyckan. Min mor sa att jag inte var medveten om någonting utan låg i koma i tre veckor. Det var ingen annan än hon som trodde att det var möjligt för mig att återhämta mig, men av någon orsak hade hon en känsla av att jag skulle överleva. En vänlig granne som hade intresserat sig mycket för mig, trodde vid ett tillfälle att jag var döende. Hon önskade köpa en begravningsdräkt åt mig, men min mor sa: "Inte än". Någonting sa henne att jag inte skulle dö.

När jag återfick medvetande kändes det som om jag hade sovit. Jag kom inte ihåg olyckan och visste inte varför jag var sjuk. När jag började bli lite starkare väcktes min nyfikenhet då jag hörde att de som kom för att hälsa på mig sa: "Så synd!" "Jag skulle inte ha känt igen henne", och liknande. Jag bad om en spegel och när jag såg mig själv i den blev jag chockad över att mitt utseende var så förändrat. Varje drag i mitt ansikte såg annorlunda ut. Mitt näsben var brutet. Det var därför mitt utseende var så vanställt.

Tanken på att denna olycka skulle påverka resten av mitt liv var outhärdlig. Jag såg ingen glädje i att finnas till. Jag ville inte leva, men jag var rädd för att dö eftersom jag inte var förberedd. Vänner som besökte oss såg medlidsamt på mig och rädde mina föräldrar att stämma pappan till flickan som de påstod hade förstört mitt liv. Men min mor ville gå fredligt till väga. Hon (11) sa att om ett sådant agerande kunde ha gett mig hälsan tillbaka och ett normalt utseende så kunde det ha varit någon mening med det. Men eftersom detta var omöjligt var det bäst att inte skaffa sig fiender genom att följa ett sådant råd.

Läkarna trodde att man kanske kunde sätta en silvertråd i min näsa för att den skulle återfå formen. Det skulle ha varit väldigt smärtsamt att sätta in den och de befarade att

det inte skulle tjäna mycket till, eftersom jag hade förlorat så mycket blod och fått en så stark chock att det var mycket osäkert om jag skulle återhämta mig. De menade att jag inte hade lång tid kvar att leva, även om jag blev bättre. Jag var så mager att jag nästan var som ett skelett.

Vid denna tid började jag be Herren att han skulle förbereda mig för att dö. När kristna vänner besökte familjen brukade de fråga min mor om hon hade talat med mig om döden. Jag råkade få höra det och det gjorde mig upprörd. Jag önskade bli en kristen och bad allvarligt om förlåtelse för mina synder. Som en följd av detta kände jag frid och älskade alla. Jag längtade efter att alla skulle få sina synder förlättna och älska Jesus så som jag gjorde.

Jag kommer så väl ihåg en vinterkväll när det var snö på marken. Himlen var upplyst och röd och såg hotfull ut. Den tycktes öppna sig och sedan sluta sig igen, medan snön såg ut som blod. Grannarna var väldigt skrämde. Mamma lyfte mig ur sängen och tog mig i sina armar och bar mig till fönstret. Jag var lycklig. Jag trodde att Jesus skulle komma och jag längtade efter att möta honom. Mitt hjärta var fyllt av glädje. Jag slog ihop händerna i glädje och trodde att mitt lidande var slut. Men jag blev besviken. Det märkliga himlafenomenet bleknade bort och nästa morgon gick solen upp som vanligt.

Mycket långsamt blev jag starkare. När jag kunde leka tillsammans med mina unga vänner fick jag lära mig den bittra läxan, att utseendet ofta påverkar hur vi behandlas av våra kamrater. När jag drabbades av olyckan var min far bortrest i Georgia. När han kom tillbaka kramade han min bror och mina systrar och sedan frågade han efter mig. Jag drog mig försagd undan och min mor pekade på mig, men min egen far kände inte igen mig. Det var svårt för honom att tro att jag var hans lilla Ellen, som hade varit ett friskt och lyckligt barn när han hade rest bort bara några månader tidigare. Det sårade mig djupt, men jag försökte att verka glad trots att det kändes som om mitt hjärta höll på att brista.

Många gånger under min barndom fick jag bittert känna av min olycka. Jag var ovanligt känslig och det gjorde att jag kände mig mycket olycklig. Med sårad stolthet, förödmjukad och förtvivlad, sökte jag mig ofta till en avskild plats och dystert till sinnes funderade jag på de prövningar som jag var dömd att dagligen bära.

Jag kunde inte känna lättnad genom att gråta. Jag hade inte lika lätt för att gråta som min tvillingsyster. Trots att jag var nedstämd och mitt hjärta värkte som om det höll på att brista, kunde jag inte fälla en enda tår. Jag kände ofta att gråten skulle ha kunnat skölja bort min sorg. Den vänliga medkänsla som mina vänner visade mig, tog ibland bort min tungsinthet och lyfte för en stund tyngden som vilade över hjärtat. Så ytliga och tomma denna jordens nöjen föreföll mig då! Så ombytlig mina unga kamraters vänskap verkade! Ändå var dessa små skolkamrater inte så olika majoriteten av människor i den stora världen. Ett vackert ansikte och fina kläder verkar tilldragande på dem, men om olycka ta bort detta svalnar den bräckliga vänskapen eller försvinner helt. Men när jag vände mig till min Frälsare tröstade han mig. Jag sökte

innerligt Herren i mina bekymmer och fick tröst. Jag kände mig säker på att Jesus älskade också mig.

Min hälsa verkade vara så skadad att det inte fanns något hopp. Under två år kunde jag inte andas genom näsan och jag kunde bara gå i skolan lite grann. Det verkade omöjligt för mig att studera och komma ihåg vad jag hade lärt mig. Samma flicka som var orsak till mitt elände utsågs av läraren att hjälpa mig, och hon hade bland annat till uppgift att hjälpa mig med skrivning och andra läxor. Hon verkade alltid uppriktigt ledsen över den allvarliga skada hon vållat mig, fastän jag försökte att inte (13) påminna henne om det. Hon var omtänksam och tålmodig mot mig och verkade ledsen och tankfull när hon såg mig kämpa under stora svårigheter för att skaffa mig utbildning.

Mitt nervsystem var utmattat och min hand skakade så att jag inte gjorde några större framsteg i skrivning, och jag kunde inte klara något mer avancerat än enkla avskrifter med grov handstil. När jag försökte koncentrera mig på mina studier, flöt bokstäverna på sidan ihop och stora svettropar trängde fram på min panna. Jag blev svag och yr i huvudet. Jag hade en besvärlig hosta och hela min kropp verkade försvagad. Mina lärare rådde mig att sluta skolan och inte fortsätta mina studier förrän min hälsa blev bättre. Det var den hårdaste kampen i mitt unga liv, att ge efter för min svaghet och bestämma mig för att jag måste avsluta mina studier och ge upp hoppet om att skaffa mig en utbildning.

Tre år senare gjorde jag ett nytt försök att få utbildning. Men när jag försökte att återuppta mina studier blev min hälsa snabbt sämre och det stod klart att det skulle kosta mig livet, om jag stannade kvar i skolan. Jag gick inte i skolan alls efter att jag var tolv år gammal.

Min ambition att bli en välutbildad person hade varit mycket stor, och när jag grubblade över mina grusade förhoppningar och tanken på att jag skulle förbli invalid för livet, kunde jag inte försona mig med mitt öde. Ibland knotade jag över Guds handlande när han plågade mig på det sättet. Om jag hade anförtrott mig åt min mor kunde hon ha undervisat, lugnat och uppmuntrat mig, men jag dolde min oro för min familj och mina vänner, eftersom jag var rädd att de inte skulle kunna förstå mig. Den lyckliga tilliten till min Frälsares kärlek, som jag hade haft under min sjukdom, var borta. Mina utsikter till världslig glädje var spolerade och himlen verkade stängd för mig.

Min omvändelse.

(14) I mars 1840 besökte William Miller Portland, Maine och höll sin första serie predikningar om Jesu återkomst. Dessa föreläsningar väckte stort uppseende och the Christian Church på CascoStreet som Miller använde, var fullsatt både under dagtid och kvällstid. Ingen överspänd upphetsning förekom under dessa möten, men ett djupt allvar uppfyllde dem som hörde predikningarna. Det var inte bara folk i staden som visade stort intresse, utan

människor från landsbygden samlades dag efter dag och hade med sig sina lunchkorgar. De stannade från morgonen tills kvällsmötet var slut.

Tillsammans med mina vänner besökte jag dessa möten och lyssnade till den häpnadsväckande nyheten att Kristus skulle komma tillbaka 1843, om bara några få korta år. William Miller redogjorde för profetiorerna med en exakthet som fick hans åhörare att bli övertygade. Han talade om de profetiska perioderna och kom med många bevis för att styrka sitt ställningstagande. Sedan höll hans allvarliga och kraftfulla vädjanden och förmaningar till dem som var oförberedda, åhörarna fängslade som om de varit förtrollade.

Särskilda möten anordnades där syndare kunde få tillfälle att söka sin Frälsare och förbereda sig inför de fruktansvärda händelser som snart skulle äga rum. Skräck och övertygelse spred sig över hela staden. Man anordnade bönemöten och det blev allmän väckelse i de olika församlingarna eftersom de alla kände sig mer eller mindre påverkade av undervisningen om Jesu snara återkomst.

När syndare inbjöds att komma fram till botbänken var det hundratals som svarade på kallelsen och jag, tillsammans med de andra, pressade mig fram genom folksamlingen och tog plats bland sökarna. Men i mitt hjärta fanns en känsla av att jag aldrig skulle kunna bli (15) värdig att kallas Guds barn. Brist på självförtroende och en övertygelse om att det var omöjligt att få någon att förstå mina känslor, höll mig tillbaka från att söka råd och hjälp från mina kristna vänner. Så kom det sig att jag i onödan irrade omkring i mörker och förtvivlan, medan de som inte genomskådade orsaken till att jag var så tillbakadragen var helt ovetande om mitt verkliga tillstånd.

En kväll var min bror Robert och jag på väg hem från ett möte där vi hade lyssnat till ett föredrag som gjort ett starkt intryck. Det hade handlat om att Kristi rike på jorden snart skulle komma och hade åtföljts av en innerlig och allvarlig vädjan till kristna och syndare, en maning att förbereda sig för domen och Herrens återkomst. Jag hade påverkats starkt av det jag hade hört. Och så djup var övertygelsen om synd i mitt hjärta, att jag var rädd att Herren inte skulle skona mig tills jag kom hem.

Dessa ord fortsatte att ringa i mina öron. ”Herrens stora dag är nära. Vem kommer att bestå när han uppenbarar sig?” Jag sa i mitt hjärta: ”Herre, skona mig över natten. Låg mig inte dö i mina synder, ha förbarmande med mig, fräls mig!” För första gången försökte jag förklara mina känslor för min bror Robert, som var två år äldre än jag. Jag berättade för honom att jag varken vågade vila eller sova förrän jag visste att Gud hade förlåtit mina synder.

Min bror svarade mig inte med detsamma, men orsaken till hans tystnad stod snart klar för mig. Han grät av medkänsla med mig i min nöd. Detta uppmuntrade mig att anförtro mig ännu mer åt honom, att berätta att jag hade velat dö när livet kändes som en börda som jag måste bära. Men nu fylldes jag av skräck vid tanken på att jag skulle kunna dö i mitt nuvarande syndiga tillstånd och vara förlorad för evigt. Jag frågade honom om han trodde att Gud ville låta mig leva denna enda natt, om jag ägnade den

åt att kämpa i bön till honom. Robert svarade: ”Det tror jag att han vill, om du ber honom i tro, och jag ska be för dig och för mig själv. Ellen, vi får aldrig glömma de ord som vi har hört ikväll.”

(16) När jag kom hem tillbringade jag det mesta av nattens långa, mörka timmar i bön och tårar. En orsak till att jag hade dolt mina känslor för mina vänner var att jag var rädd för att de skulle säga något som gjorde mig missmodig. Mitt hopp var så litet och min tro så svag, att jag var rädd för att om någon annan gjorde en liknande bedömning av mitt tillstånd skulle det störta mig i förtvivlan. Ändå längtade jag efter att någon skulle tala om för mig vad jag skulle göra för att bli frälst, vilka steg jag skulle ta för att möta min Frälsare och helt och hållet ge mig till Herren. Jag betraktade det som något stort att vara kristen och kände att det krävde någon särskild ansträngning från min sida.

Jag var i detta sinnestillstånd i flera månader. Jag hade brukat gå på metodisternas möten tillsammans med mina föräldrar, men sedan jag blivit intresserad av Jesus snara återkomst hade jag gått på mötena på CascoStreet. Följande sommar åkte mina föräldrar till metodisternas lägermöte vid Buxton, Maine och tog mig med sig. Jag var fast besluten att söka Herren på allvar där, och om möjligt få förlåtelse för mina synder. Det fanns en stark längtan i mitt hjärta efter den kristna människans hopp och den frid som kommer av att man tror.

Jag blev mycket uppmuntrad när jag hörde en predikan om orden, ”därefter ska jag gå in till kungen” och ”om jag mister livet, så mister jag livet.” I sin utläggning av texten hänvisade talaren till dem som vacklar mellan hopp och förtvivlan, som längtar efter att bli frälsta från sina synder och ta emot Jesu förlåtande kärlek, men som ändå hålls kvar i tvivel och slaveri på grund av blyghet och rädsla att misslyckas. Han rädde sådana människor att överlåta sig till Gud och att våga göra anspråk på hans nåd utan att dröja. De skulle finna en nådig Frälsare, redo att sträcka ut barmhärtighetens spira, precis som Ahasverus gav Ester tecknet på sin välvilja. Allt som krävdes av syndaren, som skälvde inför sin Herre, var att räcka fram trons hand och röra vid Hans nåds spira. Den beröringen försäkrade honom om förlåtelse och frid.

De som väntade, för att göra sig själva mer värdiga (17) gudomlig ynnest innan de vågade göra anspråk på Guds löften, gjorde ett ödesdigert misstag. Bara Jesus renar från synd. Bara han kan förlåta våra överträdelser. Han har lovat att lyssna till deras begäran och svara på deras böner som kommer till honom i tro. Många hade en vag föreställning om att de måste göra någon märkvärdig ansträngning för att vinna Guds ynnest. Men all självtillit är meningslös. Det är bara genom att ha förbindelse med Jesus i tro som syndaren blir ett hoppfullt, troende Guds barn. Dessa ord tröstade mig och gav mig en uppfattning om vad jag måste göra för att bli frälst.

Jag började nu urskilja min väg tydligare och mörkret började ge vika. Jag sökte uppriktigt förlåtelse för mina synder och strävade efter att överlåta mig helt åt Herren. Men jag var ofta mycket bekymrad eftersom jag inte upplevde den andliga hänryckning som jag ansåg skulle

vara beviset på att Gud tagit emot mig, och jag vågade inte tro att jag var omvänd utan den. Så mycket undervisning jag behövde om hur enkelt det är!

Medan jag böjde mig vid altaret tillsammans med andra som sökte Herren, var mitt hjärtas enda bön: ”Hjälp mig Jesus! Rädda mig, annars går jag under! Jag kommer aldrig att sluta att vädja förrän min bön blir hörd och mina synder förlåtna!” Jag var medveten om mitt fattiga och hjälplösa tillstånd som aldrig förr. När jag låg på knä och bad föll bördan plötsligt av mig och mitt hjärta kändes lätt. Först kom en känsla av oro över mig och jag försökte återta min plågsamma börda. Jag kände det som om jag inte hade någon rätt att vara glad och lycklig. Men Jesus verkade vara mycket nära mig. Jag kände att jag kunde komma till honom med alla mina sorger, olyckor och prövningar, precis som de som behövde hjälp kom till honom för att få lindring när han var på jorden. Det fanns en förvisning i mitt hjärta om att han förstod mina särskilda svårigheter och kände medlidande med mig. Jag kan aldrig glömma denna dyrbara förvisning om Jesu medlidsamma ömhet mot en människa som var så ovärdig hans uppmärksamhet. Jag lärde mig mer om Jesu gudomliga karaktär under den korta stund när jag böjde mig ner tillsammans med dem som bad, än jag gjort någonsin tidigare.

(18) En av kvinnorna i församlingen kom till mig och sa: ”Kära barn, har du funnit Jesus?” Jag skulle just svara ”Ja”, när hon utropade: ”Visst har du det. Du har hans frid. Jag ser det i ditt ansikte.” Om och om igen sa jag för mig själv: ”Kan detta vara religion? Har jag inte misstagit mig?” Det verkade för stort för att jag skulle kunna påstå det, ett alltför stort privilegium. Trots att jag var för blyg för att öppet bekänna det, kände jag att Frälsaren hade välsignat mig och förlåtit mina synder.

Strax efteråt var mötet slut och vi påbörjade hemresan. Mina tankar var fulla av predikningarna, förmaningarna och böner som vi hade hört. Allting i naturen tycktes förändrat. Under mötet hade det varit mulet och regnat mest hela tiden, och mina känslor hade överensstämt med vädret. Nu sken solen starkt och klart, och översvämmade jorden med ljus och värme. Träden och gräset hade en friskare grönska och himlen hade en djupare blå färg. Jorden tycktes le i Guds frid. På samma sätt hade strålarna från Rättfärdighetens Sol trängt igenom molnen och mörkret i mitt sinne, och trängt undan tungsinnet.

Det tycktes mig som om alla måste ha frid med Gud och vara upplivade av hans Ande. Allt som min blick vilade på tycktes ha blivit förvandlat. Träden var vackrare och fåglarna sjöng ljuvligare än någonsin förr. De tycktes lovprisa Skaparen med sina sånger. Jag vågade inte tala av rädsla för att denna lycka skulle försvinna och att jag skulle förlora det dyrbara beviset på att Jesus älskade mig.

När vi närmade oss vårt hem i Portland åkte vi förbi män som arbetade på gatan. De talade med varandra om vanliga saker, men jag var döv för allt annat än lovprisning till Gud, och jag tyckte att deras ord lät som tacksägelse och glada hosiannarop. Jag vände mig till min mor och sa: ”Kan du förstå att dessa män lovprisar Gud och de har inte varit på lägermötet.” Jag förstod inte då varför min mors

ögon blev tårfyllda, (19) och ett ömt leende lyste upp hennes ansikte när hon lyssnade till mina enkla ord som speglade hennes egen upplevelse, som liknade min.

Min mor älskade blommor och gladde sig åt att odla dem, och på det sättet göra sitt hem trevligt och tilldragande för sina barn. Men tyckte jag att vår trädgård aldrig sett så vacker ut som den dagen när vi kom tillbaka. I varje buske, knopp och blomma såg jag ett uttryck för Jesu kärlek. Dessa sköna ting tycktes tala sitt tysta språk om Guds kärlek.

Det fanns en vacker rosa blomma i trädgården, som kallades för Sarons ros. Jag minns att jag närmade mig den och vördnadsfullt rörde vid de ömtåliga kronbladen. I mina ögon tycktes de heliga. Mitt hjärta svämmade över av ömhet och kärlek till dessa sköna ting som Gud hade skapat. Jag kunde se gudomlig fullkomlighet hos blommorna som prydde jorden. Gud skötte om dem och hans allseende öga vakade över dem. Han hade gjort dem och sagt att det var gott.

”Å”, tänkte jag, ”om han älskar och bryr sig så mycket om blommorna som han har gett deras skönhet, hur mycket kärleksfullare kommer han då inte att beskydda sina barn som är formade till hans avbilder.” Jag upprepade stilla för mig själv: ”Jag är ett Guds barn. Hans kärleksfulla omsorg omsluter mig. Jag ska vara lydig och inte göra honom besviken på något sätt, utan prisa hans kära namn och alltid älska honom.”

Mitt liv framstod för mig i ett annat ljus. Det lidande som hade förmörkat min barndom tycktes ha tilldelats mig av barmhärtighet, för mitt eget bästa, för att vända mitt hjärta bort från världen och dess otillfredsställande nöjen och mot himlens bestående glädje.

Kort efter att vi hade kommit hem från lägermötet blev jag och flera andra intagna i församlingen på prov. Jag tänkte väldigt mycket på frågan om dop. Trots att jag var ung kunde jag bara se ett slags dop som hade stöd i skriften, och det var dop genom nedsänkning. Några av mina systrar i metodistförsamlingen försökte förgäves övertyga mig om att dop genom att stänka vatten på den som skulle döpas var bibliskt. Metodistpastorn gick med på att sänka ned (20) dopkandidaterna i vattnet, om de av samvetsskäl föredrog den metoden, fastän han lät dem förstå att dop genom att stänka vatten skulle vara lika godtagbart för Gud.

Till slut fastställdes den dag då vi skulle få ta del i denna högtidliga ceremoni. Det var en blåsig dag då vi, tolv stycken, steg ned i havet för att bli döpta. Vågorna gick höga och slog mot stranden, men när jag tog upp detta tunga kors kände jag en frid som var som en mäktig flod. När jag steg upp ur vattnet hade jag nästan ingen styrka kvar, för Herrens kraft vilade över mig. Jag kände att jag hädanefter inte tillhörde denna värld, utan att jag hade uppstått ur vattengraven till ett nytt liv.

På eftermiddagen samma dag intogs jag i församlingen som en fullvärdig medlem. Vid min sida stod en ung kvinna som också skulle tas in i församlingen. Jag hade frid i mitt sinne och kände mig lycklig tills jag la märke till

guldringarna som glittrade på denna systers fingrar och de stora pråliga ringarna i hennes öron. Sedan märkte jag också att hennes bahytt var prydd med konstgjorda blommor och kantad med dyrbara band som var arrangerade i bågar och tofsar. Min glädje dämpades av denna uppvisning av fåfänga hos en som bekände sig vara den ödmjuka och enkla Jesus efterföljare.

Jag förväntade mig att pastorn viskande skulle ge några råd eller tillrättavisningar åt denna syster, men han verkade inte bry sig om hennes pråliga utstyrsel och gav henne inte någon tillrättavisning. Vi togs båda två in i gemenskapen med ett varmt handslag. Den juvelprydda handen trycktes av Kristi representant och båda våra namn registrerades i församlingens matrikel.

Detta gjorde mig inte så lite förvirrad och prövad när jag kom ihåg aposteln's ord: ”Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar.” (såsom det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga.) Undervisningen i denna (21) bibeltext verkade ignoreras offentligt av dem som jag betraktade som hängivna kristna och som hade mycket längre erfarenhet än jag. Om det verkligen var så syndigt som jag trodde, att ta efter världsliga människors extravaganta klädsel, så borde väl dessa kristna förstå det och rätta sig efter den bibliska standarden. Oavsett det beslutade jag mig för att följa min egen övertygelse när det gällde vad som var min plikt. Jag kunde inte annat än känna att det var emot evangeliets anda att ägna tid och pengar som vi fått av Gud, åt att pryda oss själva – och att ödmjukhet och självförnekelse vore mer passande för dem vars synder hade kostat Gud Son hans oändliga offer.

Förtvylade känslor

I juni 1842 höll Miller sin andra serie predikningar i Portland. Jag upplevde det som en stor förmån att få lyssna till dessa föredrag, för jag hade blivit missmodig och kände mig inte beredd att möta min Frälsare. Denna andra serien skapade mycket större uppståndelse i staden än den första. Med några få undantag stängde de olika samfundens sina dörrar för Miller. Många predikningar från de olika talarstolarna försökte avslöja föreläsarens påstådda, fanatiska villoläror, men skaror av ivriga lyssnare kom till hans möten. Det var många som inte fick plats i salen.

De församlade var ovanligt tysta och uppmärksamma. Millers sätt att predika var inte utbroderat eller högtravande, men han presenterade klara och uppseendeväckande fakta som väckte hans åhörare ur deras obekymrade likgiltighet. Han stödde sina påståenden och teorier på bevis från bibeln då han fortsatte sin framställning. Hans ord åtföljdes av en övertygande kraft, som gjorde att de framstod som sanning.

Han var artig och sympatisk. Jag har (22) sett honom lämna talarstolen när varje stol i salen var upptagen, när podiet var fullsatt och även platserna runt talarstolen. Han gick nedför gången och tog någon svag gammal man eller kvinna i handen och fann en plats åt dem. Sedan gick han tillbaka och fortsatte sin predikan. Han kallades verkligen med rätta fader Miller, för han tog noga hand om dem som han fick vård om. Han hade ett vänligt sätt, var hjärtlig till sin läggning och ömsint.

Han var en intressant talare och hans förmaningar som riktades både till bekännande kristna och till obotfärdiga, var berättigade och kraftfulla. Ibland genomsyrades hans möten av ett allvar som var så påtagligt att det var smärtsamt. Många lät sig övertygas av Guds Ande. Gråhåriga män och äldre kvinnor försökte med darrande steg nå de åtråvärda sittplatserna. De fullvuxna, ungdomarna och barnen blev djupt rörda. Jämranden och gråt blandades med lovprisning till Gud vid bönaltaret.

Jag trodde på de allvarliga ord som Guds tjänare talade och jag kände mig illa till mods när de blev motsagda eller när man skämtade om vad han sa. Jag gick ofta på mötena och trodde att Jesus snart skulle komma på himmelens skyar, men min stora längtan var att jag skulle vara redo att möta honom. Jag tänkte hela tiden på hjärtats helighet. Jag längtade mer än allt annat efter att få denna stora välsignelse och att känna att jag var helt och fullt accepterad av Gud.

Bland metodisterna hade jag hört mycket om helgelse. Jag hade sett människor förlora sin fysiska styrka under stark sinnesrörelse och hade hört sägas att detta var beviset på helgelse. Men jag kunde inte förstå vad som krävdes för att bli helt överlåtten åt Gud. Mina kristna vänner sa till mig: "Tro på Jesus nu! Tro att Han accepterar dig nu!" Jag försökte göra det, men det var omöjligt för mig att tro att jag hade fått den välsignelse som jag trodde borde elektrifiera hela mitt väsen. Jag förvånades över mitt eget hårda hjärta, när jag inte kunde uppleva den hänförliga anda som de andra visade. Jag tyckte att jag var olik dem och för alltid utestängd från den fullkomliga glädje som kom av ett heligt hjärta.

Mina idéer om rättfärdigande och helgelse var förvirrade. Dessa två tillstånd framstod för mig som separata och åtskilda från varandra. Ändå fattade jag inte skillnaden och förstod inte vad uttrycken innebar, och alla predikanternas förklaringar gjorde det bara svårare för mig. Jag kunde inte göra anspråk på välsignelsen för egen del och jag undrade om det bara var hos metodisterna som den fanns. Jag undrade om jag utestängde mig själv från det jag önskade mer än något annat, nämligen Guds helgande Ande, när jag gick på adventmötena.

Ändå la jag märke till att några av dem som påstod att de var helgade visade en bitter anda, när Kristi snara ankomst kom på tal. För mig verkade inte det som ett tecken på den helighet som de påstod sig ha. Jag kunde inte förstå varför pastorer från talarstolen skulle motsätta sig läran att Jesu andra ankomst var nära. En reformation hade följt på förkunnelsen av denna tro och många av de mest hängivna pastorerna och lekmännen hade tagit emot den som sanningen. Jag tyckte att de som uppriktigt älskade Jesus

borde vara redo att acceptera nyheten om hans ankomst och glädja sig över att den var nära.

Jag kände att jag bara kunde påstå att jag hade det som de kallade rättfärdigande. I Guds ord läste jag att utan helgelse skulle ingen se Gud. Då fanns det alltså någonting högre som jag måste uppnå innan jag kunde vara säker på att få evigt liv. Jag studerade ämnet oavbrutet, för jag trodde att Jesus snart skulle komma och var rädd att han skulle finna mig oförberedd att möta honom. Fördömande ord ringde i mina öron dag och natt och mitt oupphörliga rop till Gud var: Vad ska jag göra för att bli frälst?

I mina tankar skymde Guds rättvisa hans barmhärtighet och (24) kärlek. Jag hade fått lära mig att tro på ett evigt brinnande helvete och den skrämmande tanken var ständigt inför mig, att mina synder var för stora för att bli förlättna, och att jag skulle gå förlorad för evigt. De skrämmande beskrivningar som jag hade hört om förtappade själar sjönk djupt in i mitt sinne. Pastorer målade upp levande bilder av de förlorades tillstånd från talarstolen. De lärde att Gud inte hade för avsikt att frälsa någon utom de helgade. Gud höll ögonen på oss hela tiden. Varje synd registrerades och skulle få sitt rättvisa straff. Gud själv förde bok med sin oändliga visdoms exakthet, och varje synd vi begick blev omsorgsfullt noterad emot oss.

Satan beskrevs som ivrig att fånga sitt byte och att dra oss ner i den djupaste ångest, för att där triumfera över våra lidanden i ett evigt brinnande helvetes skräck. I detta helvete skulle efter tusentals och åter tusentals år av tortyr, eldens vågor föra de förvridda offren upp till ytan, som skek: "Hur länge, O Herre, hur länge?" Då skulle svaret dundra ner i avgrunden: "I all evighet!" Då skulle de heta vågorna åter uppsluka de förlorade och dra dem ner i djupet av ett eldhav som ständigt var i rörelse.

Medan jag lyssnade till dessa fruktansvärda beskrivningar sattes min fantasi igång så till den grad att jag började svettas och hade svårt att hålla tillbaka ett skrik av ångest, för jag tyckte mig redan känna undergångens plågor. Sedan brukade predikanten tala om livets ovisshet. I det ena ögonblicket kan vi vara här och nästa ögonblick i helvetet, eller ena stunden på jorden och nästa i himlen. Skulle vi välja eldsjön och demonernas sällskap eller himlens salighet med änglar till vårt sällskap? Skulle vi höra jämmer och förbannelser från förlorade själar genom hela evigheten eller sjunga Jesu sånger inför tronen?

Vår himmelske Fader framstod i mitt sinne som en tyrann, som njöt av de fördömdas plågor, inte som syndarnas ömsinta och medkännande vän som älskar sina (25) skapade varelser med en kärlek som övergår allt förstånd och som önskar att de ska bli frälsta i hans rike.

Jag var mycket känslig. Jag var rädd att skada någon levande varelse. När jag såg att djur blev illa behandlade värkte mitt hjärta för deras skull. Kanske väcktes mitt medlidande med dem som led lättare eftersom jag själv hade varit offer för tanklös grymhet, som lett till den skada som hade förmörkat min barndom. Men när den tanken behärskade mitt sinne, att Gud skulle finna nöje i att tortera sina skapade varelser, som var formade till hans

avbilder, tycktes en mur av mörker skilja mig från honom. När jag tänkte på att universums Skapare skulle vilja störta de onda ner i helvetet för att de skulle brinna där i en ändlös evighet, greps jag av fruktan och misströstade om att en så grym och tyrannisk varelse någonsin skulle nedlåta sig till att frälsa mig från syndens fördömelse.

Jag tänkte att jag skulle få den fördömda syndarens öde, att för evigt uthärda helvetets flammor, så länge Gud själv existerade. Denna uppfattning blev allt djupare i mitt sinne, tills jag var rädd att jag skulle förlora förståndet. Jag brukade se på de stumma djuren med avund eftersom de inte hade någon själ som kunde straffas efter döden. Många gånger önskade jag att jag aldrig hade blivit född.

Ett totalt mörker sänkte sig över mig och det tycktes inte finnas någon väg ut ur skuggorna. Om sanningen kunde ha framställts för mig så som jag nu förstår den, då skulle jag ha besparats mycket förvirring och sorg. Om man hade talat mer om Guds kärlek och mindre om hans stränga rättvisa, då skulle skönheten och härligheten i hans karaktär ha väckt en djup och innerlig kärlek i mig till min Skapare.

Efteråt har jag tänkt att många av dem som finns på mentalsjukhus har hamnat där på grund av upplevelser liknande min egen. En känsla av synd drabbade deras samveten och deras svaga tro vågade inte göra anspråk på förvirring Guds förlåtelse. De lyssnade på beskrivningar av det ortodoxa helvetet, tills blodet i deras ådror verkade frysa till is och (26) intrycket brändes in i deras minnen. Oavsett om de var vakna eller om de sov hade de alltid den fasansfulla bilden framför sig, tills de inte kunde skilja på verklighet och fantasi och de bara såg de virvlande flammorna i ett uppdiktat helvete och bara hörde de fördömdas skrik. Förnuftet försvann och hjärnan fylldes med den vilda fantasin från en fruktansvärd dröm. De som lär ut läran om ett evigt helvete skulle göra väl i att närmare undersöka vilket stöd det finns för en så en så grym tro.

Jag hade aldrig bett offentligt och hade bara blygt sagt några ord på bönemöten. Jag fick nu känslan att jag borde söka Gud i bön på våra små sammankomster. Det vågade jag inte göra eftersom jag var rädd för att bli förvirrad och inte kunna uttrycka mina tankar. Men denna plikt framstod så tydlig för mitt sinne, att när jag försökte be enskilt verkade det som jag hånade Gud eftersom jag hade låtit bli att lyda hans vilja. Jag greps av förtvivlan och under tre långa veckor trängde ingen ljusstråle igenom mörkret som omgav mig.

Jag led svårt i mina tankar. Ibland vågade jag inte sluta mina ögon under en hel natt, utan brukade vänta tills min tvillingssystem hade somnat. Då steg jag tyst upp ur sängen och böjde knä på golvet. Jag bad tyst i en stum förtvivlan som är omöjlig att beskriva. Skräcken i ett evigt brinnande helvete var alltid inför mig. Jag visste att det var omöjligt för mig att leva länge i detta tillstånd och jag vågade inte dö och drabbas av syndarens hemska öde. Så avundsjuk jag var på dem som visste att de var accepterade av Gud! Så dyrbart den kristnes hopp tycktes för min plågade själ!

Jag blev ofta kvar på knä i bön nästan hela natten. Jag jämrade mig och skälvde i en utesäglig ångest och en hopplöshet som trotsar all beskrivning. Herre, ha förbarmande! Så löd min vädjan, och liksom den stackars publikanen vågade jag inte lyfta min blick mot himlen utan riktade mitt ansikte mot golvet. Jag gick ner mycket i vikt och blev väldigt försvagad. Ändå höll jag mitt lidande och min förtvivlan för mig själv.

(27) Medan jag var i detta tillstånd av hopplöshet hade jag en dröm som gjorde ett djupt intryck på mig. Jag drömde att jag såg ett tempel där många människor samlades. Bara de som tog sin tillflykt till detta tempel skulle bli frälsta när tiden var slut. Alla som stannade utanför skulle gå förlorade för evigt. Människomassorna utanför som höll på med sina olika sysslor, hånade och förlöjligade dem som gick in i templet. De sa till dem att denna plan för att vinna trygghet var ett listigt bedrägeri och att det egentligen inte fanns någon fara alls som de behövde undgå. De grep till och med tag i några för att hindra dem från att skynda sig in.

Eftersom jag var rädd att bli förlöjligad tänkte jag att det var bäst att vänta tills folkmassan skingrades eller tills jag kunde gå in utan att de såg det. Men antalet människor ökade istället för att minska. Eftersom jag var rädd att komma för sent skyndade jag hemifrån och trängde mig fram genom folkmassan. I min iver att nå templet la jag varken märke till eller brydde mig om människohopen omkring mig. När jag gick in i byggnaden såg jag att det väldiga templet bars upp av en enda kolossal pelare och vid denna pelare var ett lamm bundet, svårt sårat och blödande. Vi som var där tycktes känna till att detta lamm hade blivit sargat och sårat för vår skull. Alla som gick in i templet måste gå fram till det och bekänna sina synder.

Alldeles framför lammet fanns det upphöjda sittplatser och på dem satt några som såg mycket lyckliga ut. Himlens ljus tycktes skina på deras ansikten och de prisade Gud och sjöng glada tacksägelsesånger som lät som änglamusik. Det var dessa personer som hade gått fram till lammet, bekänt sina synder och tagit emot förlåtelse. Nu dröjde de i glad förväntan på något glädjande som skulle hända.

Även efter att jag hade gått in i byggnaden kom fruktan över mig och en känsla av skam över att behöva ödmjuka mig inför dessa människor. Men jag kände mig tvungen att gå framåt och banade mig långsamt väg runt pelaren för att komma inför lammet, när en trumpet ljöd. Templet skakade och triumferande rop (28) steg från de heliga som samlats. Ett fruktansvärt klart ljus lyste upp byggnaden. Sedan blev allt helt mörkt. De lyckliga människorna hade försvunnit med det klara ljuset och jag var ensam kvar i nattens tysta skräck. Jag vaknade full av ångest och kunde knappt övertyga mig själv om att jag hade drömt. Det föreföll mig som om min dom var avkunnad, att Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig återvända.

Kort tid efter detta hade jag en annan dröm. Jag tycktes sitta, helt förtvivlad med ansiktet dolt i händerna och jag tänkte som så: Om Jesus vore på jorden skulle jag gå till honom, kasta mig ned vid hans fötter och berätta för honom om alla mina lidanden. Han skulle inte vända sig

bort från mig. Han skulle känna medlidande med mig och jag skulle alltid älska och tjäna honom. Just då öppnades dörren och en person med skön gestalt och vackert ansikte kom in. Han såg medlidsamt på mig och sa: ”Önskar du se Jesus? Han är här och du kan träffa honom om du önskar det. Ta allt du äger och följ mig.”

Med utesäglig glädje hörde jag detta och glatt samlade jag alla mina små ägodelar, varje liten småsak som jag satte värde på, och följde min vägvisare. Han ledde mig till en brant trappa som såg bräcklig ut. När jag började gå uppför trappstegen rådde han mig att hålla blicken fäst uppåt, så jag inte skulle bli yr och falla. Många andra som klättrade uppför den branta trappan föll innan de nådde toppen. (I T 28.2)

Slutligen nådde vi det sista trappsteget och stod framför en dörr. Här sa min vägvisare åt mig att lämna alla saker som jag hade tagit med mig. Jag ställde glatt ner dem. Sedan öppnade han dörren och bad mig stiga in. Ett ögonblick senare stod jag framför Jesus. Det gick inte att ta miste på detta vackra ansikte. Detta välvilliga och majestätiska ansiktsuttryck kunde inte tillhöra någon annan. När hans blick vilade på mig visste jag genast att han kände till varje omständighet i mitt liv och alla minna innersta tankar och känslor.

Jag försökte värja mig för hans blick, eftersom jag kände att jag inte kunde uthärda hans forskande ögon. Men han närmade sig med ett leende, (29) och medan han lade sin hand på mitt huvud sa han: ”Var inte rädd.” Ljudet av hans ljuvliga röst kom mitt hjärta att skälva av en lycka som jag aldrig tidigare hade upplevt. Jag var för glad för att kunna säga någonting, men överväldigad av känslor sjönk jag ned raklång framför hans fötter. Medan jag hjälplös låg där passerade sköna och härliga scener inför mig och det verkade som om jag nått himlens trygghet och frid. Så småningom fick jag krafterna tillbaka och jag reste mig upp. Jesu kärleksfulla ögon vilade fortfarande på mig och hans leende fyllde min själ med glädje. Hans närvaro fyllde mig med helig vördnad och en utesäglig kärlek.

Min vägvisare öppnade nu dörren och vi gick båda ut. Han bad mig att ta upp alla sakerna som jag hade lämnat utanför. När jag hade gjort det räckte han mig en grön snodd som var hårt ihoprullad. Han uppmanade mig att förvara den närmast mitt hjärta och när jag önskade se Jesus skulle jag ta den från mitt bröst och sträcka ut den så långt det gick. Han varnade mig för att låta den ligga hoprullad länge, för då skulle det kunna bli knutar på den och den kunde bli svår att sträcka ut. Jag placerade den nära mitt hjärta och gick glad nedför den smala trappan, medan jag lovprisade Herren och berättade för alla jag mötte var de kunde finna Jesus. Denna dröm gav mig hopp. För mig representerade den gröna snodden tro, och skönheten och enkelheten i att lita på Gud började gå upp för mig.

Nu anförtrodde jag min mor alla mina sorger och bekymmer. Hon visade öm medkänsla med mig, uppmanade mig och rådde mig att gå för att få råd hos pastor Stockman som då predikade läran om Jesu återkomst i Portland. Jag hade stort förtroende för honom, för han var en hängiven Kristi tjänare. När han hade hört

min historia lade han vänligt sin hand på mitt huvud och sa med tårar i ögonen: ”Ellen, du är bara ett barn. Den erfarenhet du har haft är något mycket ovanligt för någon som är så ung. Jesus måste hålla på att förbereda dig för någon särskild uppgift.”

Sedan berättade han för mig, att även om jag vore en vuxen person som plågades av tvivel och missmod skulle han ha sagt till (30) mig att han visste att det fanns hopp för mig genom Jesu kärlek. Själva ångesten som jag hade plågats av var ett säkert bevis på att Herrens Ande arbetade med mig. Han sa att när syndaren blir förhärdad i sin skuld så inser han inte den enorma vidden av sin överträdelse, utan smickrar sig med att han i stort sett lever rätt och inte är i någon särskild fara. Herrens Ande lämnar honom och han blir obekymrad och likgiltig eller vårdslöst trotsig. Denne gode man berättade för mig om Guds kärlek till sina vilsekomna barn. Han sa att Gud längtade efter att dra dem till sig i enkel tro och kärlek, i stället för att glädja sig över deras undergång. Han talade om Jesu stora kärlek och frälsningsplanen.

Han talade om olyckan som drabbat mig tidigt och sa att det verkligen var ett svårt slag, men han bad mig lita på att den kärleksfulla Faderns hand inte hade dragit sig bort från mig. I framtiden, när den dimma som hade förmörkat mitt sinne hade försvunnit, skulle jag kunna urskilja visdomen i Guds försyn, som hade tyckts mig så grym och ofattbar. Jesus sa till sina lärjungar: ”Vad jag gör förstår du inte nu, men längre fram ska du förstå det.” I en underbar framtid kommer vi inte längre att se som i en dunkel spegelbild, men se hemligheterna i Guds kärlek ansikte mot ansikte.

”Känn dig fri Ellen”, sa han, ”vänd tillbaka hem och förtrösta på Jesus, för han kommer inte att hålla tillbaka sin kärlek från någon sann sökare.” Sedan bad han innerligt för mig och det föreföll mig som att Gud säkert skulle lyssna till bönen från en av sina heliga, även om mina enkla böner inte blev hörda. Jag lämnade honom tröstad och uppmuntrad.

Under de få minuter då jag fick undervisning av pastor Stockman hade jag fått mer kunskap om Guds kärlek och medkännande ömhet, än jag hade fått från alla predikningar och förmaningar som jag någonsin hade hört. Jag återvände hem och sökte åter Herren och lovade att göra och uthärda allt som han skulle kunna komma att begära av mig, om bara Jesus leende kunde uppmantra mig. Samma plikt som jag tidigare hade bekymrat mig för, framställdes för mig - att ta upp mitt kors bland Guds samlade folk. Det dröjde inte länge förrän jag fick ett tillfälle. Det hölls ett bönemöte den kvällen, som jag var med på.

Jag böjde mig bävande ner under bönerna. Efter att några hade bett höjde jag min röst i bön innan jag var medveten om det. Guds löften framstod för mig som många dyrbara pärlor som man kunde få genom att bara be om dem. När jag bad blev jag fri från den själslig börda och vända som jag så länge hade uthärdat, och Herrens välsignelse sänktes över mig som stilla dag. Jag prisade Gud från djupet av mitt hjärta. Allt verkade avlägset utom Jesus och hans härlighet, och jag var inte längre medveten om vad som hände runt omkring mig

Guds Ande vilade över mig med en sådan kraft att jag inte kunde gå hem den kvällen. När jag kom hem följande dag hade en stor förändring ägt rum i mitt sinne. För mig verkade det som om jag knappt var samma person som hade lämnat min fars hus föregående kväll. Denna bibeltext fanns hela tiden i mina tankar: "HERREN är min herde, mig ska inget fattas." Mitt hjärta var fyllt av lycka när jag stilla upprepade dessa ord.

Min syn på Fadern hade förändrats. Nu såg jag på honom som en kärleksfull och ömsint förälder snarare än en sträng tyrann som tvingar människor till blind lydnad. Jag längtade i mitt hjärta efter honom med en djup och innerlig kärlek. Lydnad för hans vilja tycktes vara en glädje. Det var ett nöje att vara i hans tjänst. Ingen skugga skymde det ljus som uppenbarade Guds fullkomliga vilja för mig. Jag kände mig förvissad om att Frälsaren bodde i mig och jag förstod sanningen i det som Kristus hade sagt: "Den som följer mig ska inte vandra i mörkret utan ska ha livets ljus."

Min frid och lycka stod i så tydlig kontrast till min tidigare dysterhet och ångest, att det föreföll mig som om jag hade blivit räddad från helvetet och förd till himlen. Jag kunde (32) till och med tacka Gud för den olycka som hade varit mitt livs prövning, för den hade varit det medel som gjort att jag riktade mina tankar mot evigheten. Eftersom jag av naturen var stolt och ärelysten hade jag kanske inte varit benägen att ge mitt hjärta till Jesus om det inte varit för den svåra prövning som på sätt och vis hade avskurit mig från världens framgångar och tomhet.

Under sex månader förmörkades inte mitt sinne av en enda skugga. Jag försummade heller inte någon plikt som jag var medveten om. Hela min strävan gick ut på att göra Guds vilja och hålla Jesus och himlen i tankarna hela tiden. Jag var förvånad och hänförd över den klara syn på försoningen och Kristi verk som nu framställdes för mig. Jag ska inte försöka förklara ytterligare hur jag tänkte. Det räcker att jag säger att det gamla var förbi och att allt hade blivit nytt. Inte ett moln skymde min fullkomliga lycka. Jag längtade efter att berätta historien om Jesus kärlek, men kände ingen lust att ge mig in i vardagliga samtal med någon. Mitt hjärta var så fyllt av kärlek till Gud och den frid som övergår allt förstånd att jag älskade att ägna mig åt eftertanke och bön.

Kvällen efter att jag hade fått en så stor välsignelse deltog jag i ett adventmöte. När stunden kom för Kristi efterföljare att säga något till hans ära, kunde jag inte hålla tyst utan reste mig upp och berättade om min erfarenhet. Jag hade inte haft en tanke på vad jag skulle säga, men den enkla berättelsen om Jesus kärlek till mig kom från mina läppar med fullkomlig frimodighet och jag var så innerligt lycklig över att vara befriad från den mörka förtvivlan att jag inte längre såg människorna omkring mig utan tycktes vara ensam med Gud. Jag hade ingen svårighet att uttrycka min frid och lycka, utom då tårar av tacksamhet kvävde mina ord när jag berättade om den underbara kärlek som Jesus hade visat mig.

Pastor Stockman var där. Han hade nyligen sett mig i djup förtvivlan och den märkvärdiga förändringen i mitt uppträdande och mina känslor rörde hans hjärta. Han grät

högt. Han gladdade sig med mig och lovprisade Gud för detta bevis på hans ömma barmhärtighet och kärleksfulla nåd.

(33) Kort tid efter att jag hade fått denna stora välsignelse var jag med på ett konferensmöte i The Christian Church, där broder Brown var pastor. Jag inbjöds att återge min erfarenhet och jag kände inte bara en stor frimodighet att uttrycka mig utan också lycka över att få berätta min enkla historia om Jesus kärlek och om glädjen över att bli godtagen av Gud. Då jag talade med ödmjukt hjärta och ögonen fulla av tårar, tycktes min själ dragen mot himlen i lovprisning. Herrens bevekande kraft kom över de församlade människorna. Många grät och andra prisade Gud.

Syndare uppmanades att resa sig för att få förbön och många svarade på kallelsen. Jag var så innerligt tacksamt till Gud för den välsignelse som han hade gett mig, att jag längtade efter att andra skulle få delta i denna heliga glädje. Jag kände djupt intresse för dem som kanske plågades av en känsla av Guds missnöje och syndens börda. Medan jag berättade om min erfarenhet kände jag att ingen skulle kunna stå emot beviset på Guds förlåtande kärlek som hade åstadkommit en så underbar förändring i mig. Den sanna omvändelsens verklighet tycktes mig så tydlig att jag ville hjälpa mina unga vänner in i ljuset, och jag tog varje tillfälle att utöva mitt inflytande i den riktningen.

Jag ordnade möten för mina unga vänner. En del av dem var åtskilligt äldre än jag, och några av dem var gifta. En del av dem var fåfänga och tanklösa. Min erfarenhet lät som tomt prat för dem och de brydde sig inte om mina vädjanden. Men jag bestämde mig för att mina ansträngningar för dessa dyrbara själar, som jag intresserade mig så mycket för, inte skulle upphöra förrän de lämnade sig åt Gud. Jag tillbringade flera hela nätter i innerlig bön till Gud för dessa personer som jag hade valt ut och fört samman för att arbeta för dem och be med dem. (IT 33. 3)

Några av dem hade samlats hos oss för att de var nyfikna på vad jag hade att säga. Andra tyckte att jag inte var riktigt normal då jag var så enträgen i mina ansträngningar, särskilt som de inte visade att de brydde sig för egen del. Men vid vart och ett av våra små möten fortsatte jag att mana och att be för var och en personligen, tills de allesammans hade lämnat sig åt Jesus och erkände hans förlåtande kärleks förtjänster. Varenda en omvände sig till Gud.

Natt efter natt tycktes jag i mina drömmar arbeta för själars frälsning. Vid sådana tillfällen framställdes speciella fall för mig. Jag sökte upp dessa personer efteråt och bad med dem. Alla utom en av dessa personer lämnade sig åt Herren. Några av våra mer formella bröder fruktade att jag var för nitisk när det gällde människors omvändelse. Men tiden tycktes mig så kort att alla som hade ett välsignat hopp om odödlighet och som såg fram emot Kristi snara ankomst måste arbeta utan uppehåll för dem som fortfarande var kvar i sina synder och som stod vid undergångens fruktansvärda avgrund.

Fastän jag var mycket ung hade jag ett klart begrepp om frälsningsplanen. Min personliga erfarenhet hade varit så tydlig att jag, när jag tänkte över saken, visste att det var min plikt att fortsätta mina ansträngningar för dyrbara själars frälsning och att be och bekänna Kristus vid varje tillfälle. Jag erbjöd mig själv helt och hållet för att tjäna min Mästare. Vad som än skulle ske var jag fast besluten att behaga Gud och att leva som en som väntade på att Frälsaren skulle komma och belöna de trofasta. Jag kände mig som ett litet barn som kom till Gud som om han vore min far, och frågade honom om vad han ville att jag skulle göra. När då min plikt framstod tydligt för mig var det min största lycka att utföra den. Egendomliga prövningar mötte mig ibland. De som hade längre erfarenhet än jag försökte hålla mig tillbaka och kyla ner glöden i min tro. Men med Jesus leenden som lyste upp mitt liv och med Guds kärlek i mitt hjärta fortsatte jag med glatt mod.

Så ofta som jag tänker tillbaka på erfarenheterna i min ungdom minns jag med ömhet min bror, som var min förtrogne i mitt hopp och min rädsla och som uppriktigt sympatiserade med mig i min kristna erfarenhet. Han var en av dem som inte ofta frestas av synden. Han var av naturen hängiven Gud och (35) han sökte aldrig sällskap av dem som var unga och nöjeslystna, utan valde hellre att vara tillsammans med kristna, vars samtal skulle kunna undervisa honom om livets väg. Han var allvarligare än man brukar vara vid hans ålder. Han var mild och fridsam och hans sinne var nästan alltid fyllt av religiösa tankar. De som kände honom pekade på honom som ett mönster för de unga, ett levande exempel på älskvardheten och skönheten i sann kristendom.

Vi lämnar metodistförsamlingen

Min fars familj gick fortfarande till mötena i metodistkyrkan då och då, och även till smågruppsmöten som hölls i privata hem. En kväll gick Robert och jag på smågruppsmöte. Den ledande pastorn var där. När det blev min brors tur, talade han med stor ödmjukhet men ändå tydligt, om nödvändigheten av att vara fullkomligt rustad att möta vår Frälsare, när han skulle komma på himmelens skyar med makt och stor härlighet. Medan min bror talade glödde ett himmelskt ljus i hans vanligtvis bleka ansikte. Han tycktes vara buren i anden över det som omgav honom just då och han talade som om han var i Jesu närvaro. När jag uppmanades att tala reste jag mig frimodigt, med hjärtat fyllt av kärlek och frid. Jag berättade historien om hur mycket jag hade plågats av övertygelse om synd, hur jag till slut hade fått den välsignelse som jag så länge hade sökt och en fullständig anpassning till Guds vilja. Jag uttryckte min glädje över nyheterna om att min Frälsare snart skulle komma och hämta hem sina barn.

I min enfald trodde jag att mina bröder och systrar i metodistförsamlingen skulle förstå mina känslor och glädja sig med mig. Men jag blev besviken. Flera systrar pustade och skrapade med sina stolar, medan de vände ryggen mot mig. Jag (36) kunde inte förstå vad jag hade sagt som

väckte anstöt hos dem. Jag fattade mig kort eftersom jag kände kylan från deras ogillande. När jag hade slutat tala, frågade pastor B om det inte skulle vara trevligare att leva ett långt och produktivt liv och vara till nytta för andra, än att Jesus skulle komma snart och förgöra stackars syndare. Jag svarade att jag längtade efter att Jesus skulle komma. Då skulle synden ta slut och vi skulle vara heliga för alltid, utan någon djävul som kunde fresta och vilseleda oss.

Sedan frågade han om jag inte hellre ville dö fridfullt i min säng, än att levande behöva genomgå den smärtsamma förvandlingen från dödlighet till odödlighet. Mitt svar var att jag önskade att Jesus skulle komma och hämta sina barn och att jag var villig att leva eller dö enligt Guds vilja. Jag sa att jag lätt skulle uthärda all smärta som kunde upplevas i ett nu, på ett ögonblick och att jag önskade att tiden skulle gå fort och leda fram till den efterlängtdade dagen, när dessa usla kroppar skulle förvandlas och formas så att de blev lika Jesu härliga kropp. Jag sa också att när jag var närmast Herren, längtade jag som ivrigast efter att han skulle uppenbara sig. Då verkade några av de närvarande bli mycket missnöjda.

När pastorn som ledde mötet vände sig till andra i gruppen, uttryckte han stor glädje över att kunna se fram emot det världsliga tusenårsriket, då jorden skulle fyllas med kunskap om Herren, som vattnen täcker havet. Han längtade efter att denna härliga tidsperiod skulle inledas. När mötet var slut märkte jag att de som tidigare varit snälla och vänliga mot mig bemötte mig med uppenbar kyla. Min bror och jag återvände hem, och kände oss ledsna över att vi skulle bli så missförstådda av våra bröder, och att Jesu snara ankomst skulle väcka ett så bittert motstånd hos dem. Ändå var vi tacksamma över att vi kunde urskilja det dyrbara ljuset och att vi med glädje kunde se fram emot att Herren skulle komma.

Det dröjde inte så länge förrän vi återigen deltog i ett smågruppsmöte. (37) Vi ville få tillfälle att tala om Guds underbara kärlek som livade upp våra själar. Jag ville särskilt berätta om Herrens godhet och barmhärtighet mot mig. En så stor förändring hade skett i mig att jag såg det som min plikt att ta vara på varje tillfälle att vittna om min Frälsares kärlek.

När det blev min tur att tala, berättade jag om de bevis jag fått på Jesu kärlek och att jag med glad förväntan såg fram emot att få möta min Frälsare snart. Tron på att Kristus snart skulle komma hade väckt min själ till att ivrigare söka helgelse genom Guds Ande. Nu avbröt mötesledaren mig och sa: "Du fick helgelse genom metodismen, genom metodismen, syster, inte genom en irrlära." Jag kände mig tvungen att bekänna sanningen, att det inte var genom metodismen som jag hade fått den nya välsignelsen, utan genom de gripande sanningarna om att Jesus personligen skulle uppenbara sig. Genom dem hade jag funnit frid, glädje och fullkomlig kärlek. Så avslutades mitt vittnesbörd, det sista som jag skulle framföra i gruppen av syskon i metodistförsamlingen.

Robert talade sedan på sitt ödmjuka sätt, men ändå så klart och så rörande att somliga grät och blev mycket påverkade. Men andra hostade för att visa att de hade en

annan åsikt och verkade känna sig illa till mods. Efter att vi lämnat rummet där mötet hållits talade vi åter om vår tro, och vi förundrade oss över att våra kristna bröder och systrar hade så svårt att tåla att någon talade om vår Frälsares återkomst. Vi tänkte att om de älskade Jesus så som de borde, skulle det inte vara så irriterande att höra om hans andra ankomst. Tvärtom, de skulle hälsa nyheten med glädje.

Vi var övertygade om att vi inte längre borde gå på smågruppsmötena. Hoppet om att Kristus skulle visa sig i härlighet fyllde våra själar och skulle ta sig uttryck när vi reste oss för att tala. Detta tycktes väcka de närvarandes vrede mot de två enkla barnen, som trots motstånd vågade tala om den tro som hade fyllt deras hjärtan med (38) frid och lycka. Det var tydligt att vi inte kunde känna någon frimodighet på smågruppsmötena, eftersom våra vittnesbörd provocerade fram hånleenden och glåpord som nådde våra öron i slutet av mötet, från bröder och systrar som vi hade respekterat och älskat.

Vid denna tid höll adventisterna möten i Beethoven Hall. Min far och hans familj gick på mötena ganska regelbundet. Man trodde att Jesu andra ankomst skulle inträffa under år 1843. Den tid då själar kunde bli frälsta tycktes så kort att jag bestämde mig för att göra allt som stod i min makt för att leda själar in i sanningens ljus. Men det verkade omöjligt för en som var så ung, och med dålig hälsa, att kunna göra särskilt mycket i det stora verket.

Jag hade två systrar hemma, Sara som var flera år äldre och min tvillingsyster Elisabeth. Vi talade om saken med varandra och bestämde oss för att tjäna så mycket pengar vi kunde och använda dem till att köpa böcker och traktater att dela ut gratis. Detta var det bästa vi kunde göra och vi gjorde det lilla vi kunde med glädje. Jag kunde bara tjäna tjugofem cent om dagen, men min klädsel var enkel och jag använde inga pengar till onödiga prydnader eftersom ytligt prål var syndigt i mina ögon. Därför hade jag alltid lite pengar till hands, som jag kunde köpa lämpliga böcker för. Dessa böcker gavs till erfarna personer för att spridas.

Varje sida av detta tryckta material verkade dyrbart ut i mina ögon, för det var ljusets budbärare till världen, som uppmanade människor att förbereda sig för den viktiga händelse som snart skulle äga rum. Dag efter dag satt jag i sängen, stöttad av kuddar, och med darrande fingrar utförde jag den uppgift som hade tilldelats mig. Jag var noga med att lägga undan de dyrbara silvermynt som jag fick som betalning, och som skulle användas för att betala för trycksaker som skulle upplysa och väcka dem som var i mörker. Jag var inte frestad att använda de pengar jag tjänade för att tillfredsställa mig själv. Människors frälsning var vad jag tänkte på, och mitt hjärta värkte för dem som inbillade sig att de levde (39) i trygghet, medan varningsbudskapet gavs åt världen.

En dag lyssnade jag till ett samtal mellan min mor och en syster, om en föreläsning de nyligen hade hört, som gick ut på att själen inte hade någon naturlig odödlighet. De upprepade några av de texter som pastorn hade använt som bevis. Bland de texter som jag minns blev jag mycket påverkad av dessa: "Den själ som syndar ska dö." och "De

levande vet att de ska dö, med de döda vet ingenting", "som han ska visa när hans tid är inne, han som är den salige och ende Härskaren, konungarnas Konung och herrarnas Herre, som ensam har odödlighet." "Evigt liv med rätta åt dem som med uthållighet gör det goda och söker efter härlighet och ära och oförgänglighet." "Varför", sa min mor efter att ha citerat den föregående texten, "skulle de söka efter något som de redan har?"

Jag lyssnade till dessa nya idéer med ett intensivt och smärtsamt intresse. När jag var ensam med min mor, frågade jag henne om hon verkligen trodde att själen inte var odödlig. Hennes svar var att hon var rädd att vi hade haft fel när det gällde detta, liksom i några andra frågor.

"Men mor", sa jag, "tror du verkligen att själen sover i graven till uppståndelsen? Tror du att den kristne inte kommer direkt till himlen när han dör, och inte heller att syndaren kommer till helvetet?"

Hon svarade: "Bibeln ger oss inget bevis för att det finns ett evigt brinnande helvete. Om det fanns en sådan plats skulle den omtalas i den heliga boken."

"Men, mor", utropade jag förvånat, "det är märkligt att höra sådant från dig! Om du tror på denna märkliga teori, låt inte någon få veta det. Jag är rädd att syndare skulle kunna känna sig trygga på grund av denna uppfattning och aldrig vilja söka Herren."

Hon svarade: "Om detta är en sund biblisk sanning, kommer den att bli ett medel till att vinna syndare för Kristus istället för att hindra deras frälsning. Om Guds kärlek inte kan beveka den som är upprorisk att överlämna sig, kommer inte heller ett evigt helvetes fasor att driva honom (40) honom till bättring. Dessutom verkar det inte vara det rätta sättet att vinna själar för Jesus, att tala till en av de lägsta egenskaperna, simpel rädsla. Jesu kärlek är drar människor till honom. Den kommer att betvinga det hårdaste hjärta."

Det gick några månader efter detta samtal, innan jag hörde något mer om denna lära. Men under tiden hade jag funderat mycket på ämnet. När jag hörde det förkunnas trodde jag att det var sanningen. Från den tidpunkt då ljuset beträffande de dödas sömn gick upp för mig, försvann det mysterium som hade omgett uppståndelsen och själva den stora händelsen fick en ny och upphöjd betydelse. Jag hade ofta känt mig förvirrad när jag försökte förena föreställningen om de dödas omedelbara belöning eller straff med den otvivelaktiga sanningen om en framtida uppståndelse och dom. Om själen vid döden gick in i evig lycka eller evigt elände, vilket behov fanns det då av att den stackars förmultnande kroppen skulle uppstå?

Men denna nya och vackra tro lärde mig orsaken till att inspirerade författare hade skrivit så mycket om kroppens uppståndelse. Det berodde på att hela varelsen slumrade i graven. Nu kunde jag klart se misstaget i vår tidigare ståndpunkt i denna fråga. Nu stod det klart för mig hur förvirrande och meningslös en slutgiltig dom vore, när de dödas själar redan hade blivit dömda en gång och fått sin lön. Jag insåg att de sörjandes hopp ligger i att se fram emot den härliga dag när Livgivaren ska bryta gravens

bojor och de rättfärdiga döda ska uppstå och lämna sitt fängelse för att kläs i härligt odödligt liv.

Hela vår familj var intresserad av läran om Herrens snara återkomst. Min far hade länge betraktats som en av stöttepelarna i metodistförsamlingen där vi bodde, och alla i familjen hade varit aktiva medlemmar. Men vi gjorde ingen hemlighet av vår nya tro, även om vi inte tvingade den på andra vid olämpliga tillfällen eller visade oss ovänliga mot vår församling. (41) Men metodistpastorn gjorde ändå ett speciellt besök hos oss och använde tillfället till att informera oss om att vår tro och metodismen inte var förenliga. Han frågade oss inte om skälen till att vi trodde som vi gjorde. Han hänvisade inte heller till bibeln för att övertyga oss om vårt misstag, utan fastslog att vi hade tagit till oss en ny och främmande tro som metodistkyrkan inte kunde acceptera.

Min far svarade, att han måste missta sig när han kallade detta en ny och främmande lära, att Kristus själv hade predikat om sin andra ankomst när han undervisade sina lärjungar. Han hade sagt: "I min Faders hus finns många boningar. Och om det inte vore så, skulle jag ha sagt er det. Jag går bort för att bereda plats åt er. Och när jag har gått bort för att bereda plats åt er, ska jag komma tillbaka och ta er till mig, för att också ni ska vara där jag är." När han togs upp till himmelen inför deras ögon och ett moln honom tog bort från deras åsyn, medan hans trogna efterföljare stod och såg efter sin Herre som höll på att försvinna, "se, då stod två män i vita kläder hos dem. Och de sa: Ni galileiska män, varför står ni och ser upp mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han ska komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen."

"Och", sa min far som talat sig varm, "den inspirerade Paulus skrev ett brev för att uppmuntra sina bröder i Thessaloniki. Han skrev: 'och att ge er som blir plågade lindring med oss, när Herren Jesus uppenbarar sig från himlen med sin makts änglar i flammande eld för att hämnas på dem som inte känner Gud och på dem som inte lyder vår Herre Jesu Kristi evangelium. Dessa ska få sitt straff i det eviga fördärvet, borta från Herrens ansikte och hans makts härlighet, när han kommer på den dagen, för att bli förhärligad i sina heliga och bli hyllad av alla dem som tror.' 'För Herren ska själv stiga ner från himlen med ett befällande rop, med ärkeängeln's röst och med Guds basun, och först ska de som dött i Kristus uppstå. Därefter (42) ska vi som lever och är kvar ryckas upp tillsammans med dem på skyar för att möta Herren i luften. Och så ska vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord.'

Detta är ett starkt stöd för vår tro. Jesus och hans apostlarna talar om hans andra ankomst med glädje och segervisshet, och de heliga änglarna förkunnar att Kristus som steg upp till himlen, ska komma tillbaka. Detta är vårt brott, att vi tror på vad Jesus och hans lärjungar sagt. Detta är en mycket gammal doktrin och innehåller inte minsta villolära."

Pastorn försökte inte hänvisa till en enda text som skulle kunna bevisa att vi hade fel, utan ursäktade sig med att han hade ont om tid. Han rådde oss att i tysthet lämna

samfundet och undvika den uppmärksamhet som ett församlingsförhör skulle medföra. Vi var medvetna om att några av våra bröder fick liknande behandling för att de handlat ungefär som vi, och vi ville inte att man skulle tro att vi skämdes för att erkänna vår tro eller att vi inte kunde lägga fram stöd för den från bibeln. Så mina föräldrar krävde att få veta orsakerna till denna begäran.

Det enda svaret på detta var ett undvikande påstående att vi hade gått emot samfundets regler och att det bästa vore att frivilligt lämna det för att slippa ett förhör. Vi svarade att vi föredrog ett regelrätt förhör, och vi krävde att få veta vilken synd vi var anklagade för, eftersom vi inte var medvetna om att det skulle vara fel att se fram mot och älska att vår Frälsare skulle komma.

Det dröjde inte så länge förrän vi kallades att närvarande vid ett möte som skulle hållas i kyrkans sakristia. Det var bara några få personer närvarande. Min far och vår familj hade ett sådant inflytande att våra motståndare inte ville lägga fram vår sak inför ett större antal medlemmar i församlingen. Den enda anklagelse som man valde att framföra var att vi hade gått emot deras regler. När vi frågade vilka regler vi hade brutit, sa man efter någon tvekan, att vi hade gått på andra möten och försummat att träffa vår smågrupp regelbundet. Vi förklarade (43) att en del av familjen hade varit på landet den senaste tiden och att ingen som var kvar i staden hade varit borta från gruppmötena mer än några få veckor och att de av moraliska skäl tvingats att hålla sig borta, eftersom deras vittnesbörd mötte ett så tydligt ogillande. Vi påminde dem också om att vissa personer, som inte hade varit med på gruppmötena på ett år, fortfarande betraktades som fullgoda medlemmar.

Vi tillfrågades om vi ville erkänna att vi hade avvikit från deras regler, och om vi även ville lova att rätta oss efter dem i framtiden. Vi svarade att vi inte vågade ge upp vår tro eller förneka Guds heliga sanning, att vi inte kunde ge upp hoppet om att vår Frälsare snart skulle komma tillbaka. Vi måste fortsätta att tillbe Herren på det sätt som de kallade för villolära. Min far fick Guds välsignelse när han försvarade sig och vi lämnade sakristian allihop med lätta hjärtan, lyckligt förvissade om att ha handlat rätt och om Jesu gillande leende.

Nästa söndag, i början av kärleksmåltiden, läste den ledande pastorn upp våra namn, sju till antalet, och sa att vi lämnat församlingen. Han sa att vi inte blev uteslutna på grund av något felaktigt eller omoraliskt beteende. Han sa att vi hade fläckfria karaktärer och ett avundsvärt gott rykte, men att vi hade gjort oss skyldiga till att bryta mot metodistsamfundets regler. Han tillkännagav också att man nu startat en process och att alla som gjort sig skyldiga till att ha brutit mot reglerna på liknande sätt skulle behandlas på samma vis.

Det var många i församlingen som väntade på att Frälsaren skulle komma och man kom med detta hot för att skrämja dem till underkastelse. I några fall gav denna policy önskat resultat och Guds ynnest såldes för en plats i församlingen. Många trodde, men vågade inte bekänna sin tro för att de inte skulle kastas ut från synagogan. Men några lämnade församlingen en kort tid efteråt och

förenade sig med den grupp människor som väntade på Frälsaren.

Vid denna tid betydde profetens ord väldigt mycket: ”Era bröder som hatar er och stöter bort er för mitt namns skull, de säger: ’Må Herren förhålliga sig, så att vi får se er glädje.’ Men de ska komma på skam.”

Motstånd från formella bröder

Inte ett enda moln kom emellan mig och min Frälsare på sex månader. Varje gång jag fick ett lämpligt tillfälle vittnade jag, och blev mycket välsignad. Ibland vilade Herrens Ande över mig med en sådan kraft att min styrka vek ifrån mig. Detta var prövande för några som hade lämnat de formella samfundet och man kom ofta med kommentarer som gjorde mig mycket ledsen. Många kunde inte tro att man kunde bli så överväldigad av Guds Ande, att man förlorade all sin styrka. Min situation var mycket smärtsam. Jag började resonera med mig själv, om jag inte hade rätt att hålla inne med mitt vittnesbörd på möten och på så sätt lägga band på mina känslor, när det fanns ett sådant motstånd bland dem som var äldre och mer erfarna än jag.

Jag höll mig ett tag till denna plan att vara tyst, medan jag försökte övertyga mig själv om att jag inte skulle hindras från att troget leva ut min tro, även om jag undertryckte mitt vittnesbörd. Jag kände ofta tydligt att det var min plikt att tala under möten, men avstod från att göra det, och jag kände att jag därigenom hade sårat Guds Ande. Jag höll mig till och med borta från möten ibland, eftersom de som stördes av mitt vittnesbörd skulle komma dit. Jag ville inte stöta mig med mina bröder och lät på så sätt rädsla för människor bryta den kontinuerliga förbindelsen med Gud, som hade gett mig välsignelse i så många månader.

Vi hade planerat in bönemöten på kvällarna på olika ställen i staden för att tillmötesgå alla som önskade (45) vara med. Den familj som mest öppet hade varit emot mig kom till ett av dessa möten. Vid detta tillfälle, medan de församlade höll på att be, kom Herrens Ande över de församlade och en av medlemmarna i denna familj föll raklång på golvet som om han vore död. Hans släktingar stod runt honom och grät. De gnuggade hans händer och gned in honom med stärkande mediciner. Till slut fick han tillräcklig styrka för att prisa Gud och han lugnade dem genom att ropa i hänförelse över det tydliga bevis han hade fått på att Herrens kraft var över honom. Den unge mannen klarade inte att åka hem den kvällen.

Familjen trodde att detta var en manifestation av Guds Ande, men det övertygade dem inte om att det var samma gudomliga kraft som hade vilat över mig ibland, och som berövat mig min vanliga styrka och fyllt min själ med frid och Jesu kärlek. De kände sig fria att säga att min uppriktighet och fullständiga ärlighet inte kunde betvivlas, men de ansåg att jag lurade mig själv när jag trodde det var

Herrens kraft, när det bara var ett resultat av mina egna överspända känslor.

Jag kände mig mycket förvirrad på grund av detta motstånd, och när tiden för vårt vanliga möte närmade sig var jag osäker på om det var bäst för mig att delta eller inte. Under några dagar dessförinnan hade jag känt mig mycket oroad över de känslor som man visade mot mig. Till sist bestämde jag mig för att stanna hemma, och på så vis slippa undan kritiken från mina bröder. När jag försökte be upprepade jag dessa ord om och om igen: ”Herre vad vill du att jag ska göra?” Det svar som kom till mitt hjärta tycktes säga till mig att jag skulle lita på min himmelske Fader och vänta tålmodigt på att få veta vad som var hans vilja. Jag överlämnade mig åt Herren med ett litet barns enkla tillit, medan jag kom ihåg att han hade lovat att de som följer honom inte ska vandra i mörkret.

Pliktkänsla drev mig att gå till mötet, och jag gick dit i full förvissning om att allt skulle gå bra. Medan vi böjde knä inför Herren bad jag innerligt och mitt hjärta fylldes av en frid som bara Kristus kan ge. Min själ gladdes sig över Frälsarens kärlek och min fysiska styrka försvann. Med barnlig tro kunde jag bara säga: ”Himlen är mitt hem och Kristus är min återlösare.”

En medlem i den familj som jag tidigare nämnt, som vänt sig emot manifestationen av Guds kraft över mig, påstod vid detta tillfälle att jag styrdes en upphetsning som han tyckte att det var min plikt att motstå. Men i stället för att göra det menade han att jag uppmuntrade den, som ett bevis på Guds ynnest. Hans tvivel och motstånd berörde mig inte just då, för jag verkade vara innesluten av Herren och lyft över allt yttre inflytande. Men han hade knappt slutat tala när en stark man, en hängiven och ödmjuk kristen, slogs ner av Guds kraft inför hans egna ögon och rummet fylldes av den Helige Ande.

När jag hade återhämtat mig var jag lycklig över att få avge mitt vittnesbörd för Jesus och att berätta om hans kärlek till mig. Jag bekände min brist på tro på Guds löften och mitt misstag att hålla tillbaka hans Andes maningar, av rädsla för människor. Jag erkände att han, trots min brist på tillit, hade gett mig oväntade bevis på sin kärlek och uppehållande nåd. Den broder som hade vänt sig emot mig, reste sig då och bekände med tårar att hans känslor gentemot mig hade varit helt felaktiga. Han bad mig ödmjukt om förlåtelse och sa: ”Syster Ellen, jag kommer aldrig mer att göra något för att motverka dig. Gud har visat mig mitt hjärtas kyla och envishet, som han har brutit ner genom beviset på sin kraft. Jag har handlat helt fel.”

Sedan sa han, vänd mot människorna: ”När syster Ellen verkade så lycklig tänkte jag: Varför känner inte jag det så? Varför får inte broder R något sådant bevis? Jag var nämligen övertygad om att han var en hängiven kristen, men ändå hade inte någon sådan kraft kommit över honom. Jag bad en tyst bön, att om detta var Guds heliga inflytande skulle broder R få en sådan erfarenhet ikväll.

Nästan samtidigt som denna önskan steg upp från mitt hjärta föll broder R ner, (47) slagen till golvet av Guds kraft medan han ropade: ’Låt Herren få verka!’ Jag är övertygad i mitt hjärta om att jag har kämpat mot den

helige Ande, men jag kommer inte längre att bedröva den genom hårdnackad otro. Välkommen ljus! Välkommen Jesus! Jag har varit avfällig och förhärdad och känt mig stött över att någon prisade Gud och visade överflödande glädje i hans kärlek. Men nu har mina känslor förändrats. Mitt motstånd är slut. Jesus har öppnat mina ögon och jag kan nu själv utropa hans lov. Jag har sagt sådant som var bittert och sårande om syster Ellen, som jag sörjer över nu och jag ber att hon ska förlåta mig, och att alla andra som är här också ska göra det.”

Sedan gav broder R sitt vittnesbörd. Hans ansikte var upplyst av himlens härlighet när han lovprisade Herren för de underverk som han hade utfört den kvällen. Han sa: ”Denna plats är mycket högtidlig på grund av den Allra Högstes närvaro. Syster Ellen, i framtiden kommer du att få vår hjälp och vår stödjande medkänsla i stället för det grymma motstånd som vi har visat dig. Vi har varit blinda för Guds Helige Andes manifestationer.”

Alla motståndare tvingades nu inse sitt misstag och att erkänna att det som skett verkligen var Herrens verk. Under ett bönemöte strax efteråt, upplevde den broder som hade bekänt att han haft fel i sitt motstånd, Guds kraft. Den kom över honom så häftigt att hans ansikte lyste av himmelskt ljus och han föll hjälplös till golvet. När han återfick styrkan erkände han ännu en gång att han av okunnighet hade kämpat emot Herrens Ande genom att ge näring åt de känslor som han hyste emot mig. På ett annat bönemöte påverkades en annan medlem av samma familj på liknande sätt och kom med samma vittnesbörd. Några veckor senare, när broder P's stora familj var samlade till bön i sitt eget hem, svepte Herrens Ande genom rummet och fick de bedjande som böjde knä att falla ner. Min far kom in strax efteråt och fann dem alla, både föräldrar och barn, hjälplösa under påverkan av Herrens kraft.

(48) Den kalla formalismen började smälta bort inför det mäktiga inflytandet från den Allra Högste. Alla som hade motarbetat mig bekände att de hade bedrövat den helige Ande genom att göra det. De förenades i sympati med mig och i kärlek till Frälsaren. Mitt hjärta gladdes över att den gudomliga barmhärtigheten hade jämnat vägen för mig och lönat min tro och min tillit så frikostigt. Enhet och frid vilade nu över vårt folk som såg fram emot Herrens ankomst.(IT 48.1)

Erfarenheter i adventrörelsen

Med omsorg och bävan närmade vi oss den utsatta tidpunkten när vår Frälsare förväntades komma. (Man ansåg att året 1843, enligt den judiska kalendern sträckte sig från den 21 mars 1843 till den 21 mars 1844. De som tog emot adventtron såg fram emot hans ankomst under detta år.) Med allvarlig iver försökte vi som ett folk att rena våra liv, så att vi kunde vara redo att möta honom när han kom. Trots motståndet från pastorer och samfund var Beethoven Hall i staden Portland fullsatt på kvällarna. Det var en särskilt stor samling där på söndagarna. Pastor

Stockman var en mycket from man. Han hade dålig hälsa, men när han stod inför de församlade tycktes han vara lyft över all fysisk svaghet, och hans ansikte lystes upp av vetskapen om att han undervisade om Guds heliga sanning.

Det fanns en allvarlig, rannsakande kraft i hans ord, som nådde mångas hjärtan. Han uttryckte ibland en brinnande längtan efter att få leva tills han skulle kunna välkomna Frälsaren när han kom på himlens skyar. Under hans verksamhet överbevisade Guds Ande många syndare och förde dem in i Kristi fälla. Möten hölls fortfarande i privata hem i olika delar av staden med mycket gott resultat. De troende (49) uppmuntrades att arbeta för sina vänner och släktingar, och antalet omvända blev fler och fler från dag till dag.

Alla sorters människor flockades till mötena i Beethoven Hall. Rik och fattig, hög och låg, pastorer och lekmän, alla var av olika skäl ivriga att med egna öron höra läran om Jesu andra ankomst. Många kom dit, men fick gå därifrån besvikna eftersom de inte ens kunde hitta en ståplats. Programmet för mötena var enkelt. Vanligen hölls en kort och kärnfull predikan. Sedan var det fritt fram för allmänna förmaningstal. Som regel rådde en så fullständig tystnad som var möjlig i en så stor folksamling. Herren höll motståndsandan i schack medan hans tjänare förklarade vad de hade för grund för sin tro. Ibland var redskapet svagt, men Guds Ande gav tyngd och kraft åt sin sanning. Heliga änglars närvaro kändes bland de församlade och dagligen tillkom nya människor till den lilla skaran av troende.

Vid ett tillfälle, medan pastor Stockman predikade, satt pastor Brown, en kristen baptistpastor vars namn har nämnts tidigare i denna berättelse, på sin plats och lyssnade till förkunnelsen med stort intresse. Han blev djupt rörd och plötsligt blev hans ansikte blekt som på en död. Han svajade i sin stol och broder Stockman fångade honom i sina armar just då han höll på att falla i golvet, och han lade honom på soffan bakom talarstolen. Där låg han kraftlös tills predikan var över.

Då reste han sig. Hans ansikte var fortfarande blekt, men det lyste av ljus från Rättfärdighetens Sol och gav ett kraftfullt vittnesbörd. Han tycktes få helig smörjelse från ovan. Vanligtvis talade han långsamt, på ett allvarligt sätt som var helt utan upphetsning. Vid detta tillfälle hade hans högtidliga, väl avvägda ord en ny kraft, när han förmanade syndare och sina pastorsbröder att lägga bort otro, fördomar och kall formalism. Han manade dem att, som de ädla kristna i Berea, forska i de heliga skrifterna och jämföra text med text för att förvissa sig om ifall det inte förhöll sig på detta sätt. Han (50) bad enträget de närvarande pastorerna att inte känna sig sårade på grund av det direkta och rannsakande sätt som pastor Stockman hade presenterat det allvarliga ämnet på, detta ämne som intresserade alla.

Han sa: ”Vi vill nå människorna. Vi vill att syndare ska bli övertygade och verkligen känna ånger innan det är för sent för dem att bli frälsta, så att de inte ska behöva klaga: 'Skördetiden är förbi, sommaren är över, men vi har inte blivit räddade.'”. Pastorsbröder säger att våra pilar träffar

dem. Vill de vara så vänliga att gå åt sidan och inte stå emellan oss och människorna, utan låta oss nå syndarnas hjärtan? Om de själva gör sig till måltavlor för oss att sikta på, har de ingen orsak att klaga över att de sår som de får. Gå åt sidan bröder, och ni kommer inte att bli träffade!” (IT 50. 1)

Han berättade om sin egen erfarenhet med en sådan enkelhet och öppenhet att många som hade varit mycket fördomsfulla blev rörda till tårar. Guds Ande kändes i hans ord och syntes i hans ansikte. Med helig hänförelse förklarade han beslutsamt att han hade tagit Guds Ord till sin rådgivare, att hans tvivel hade sopats undan och att hans tro hade blivit styrkt. Han inbjöd enträget både sina pastorsbröder, församlingsmedlemmar, syndare och otroende att granska Bibeln själva och han manade dem att inte låta någon människa hindra dem från att ta reda på vad som var sant.

Pastor Brown avbröt inte förbindelsen med baptistförsamlingen, varken då eller senare, men hans församlingsmedlemmar betraktade honom med stor respekt. När han hade slutat tala inbjöds de som önskade förbön från Guds folk, att resa sig upp. Hundratal människor svarade på kallelsen. Den helige Ande vilade över de församlade. Himlen och jorden verkade närma sig varandra. Mötet varade till sent på kvällen. Både unga, gamla och medelålders kände Herrens kraft.

När vi återvände till våra hem längs olika vägar, kunde vi höra en röst som prisade Herren från ett håll, och som om de svarade hördes röster från ett annat kvarter, och från ytterligare ett annat som ropade: (51) ”Åra vare Gud, Herren regerar”. Människor sökte sig hem med lovprisning på sina läppar och det glada ljudet klingade i den stilla nattluften. Ingen som var med på dessa möten kan någonsin glömma dessa scener som speglade det djupaste intresse.

De som verkligen älskar Jesus kan förstå deras känslor som väntade och längtade så intensivt efter att deras Frälsare skulle komma. Den tidpunkt som de såg fram emot närmade sig. Den stund då vi hoppades få möta honom var nära. Vi närmade oss denna stund med lugnt allvar. De verkliga troende vilade i en ljuvlig gemenskap med Gud - en försmak av den frid som skulle bli deras i en ljus framtid. Ingen som fick uppleva detta hopp och denna förtröstan kan någonsin glömma dessa dyrbara timmar av väntan.

Världsliga angelägenheter lades i allmänhet åt sidan under några veckor. Vi granskade noggrant varje tanke och känsla i våra hjärtan, som om vi låg på dödsbädden och våra ögon om några få timmar skulle slutas för alltid för det som händer på jorden. Det var ingen som gjorde några ”himmelsfärds-kläder” för den stora händelsen. Vi kände behov av inre bevis på att vi var beredda att möta Kristus och våra vita kläder bestod av själens renhet, en karaktär som var renad från synd genom vår Frälsares försonande blod.

Men den utsatta tiden passerade. Detta var den första svåra prövningen för dem som trodde och hoppades att Jesus skulle komma på himmelens skyar. Guds väntande

folks besvikelse var stor. De hänfulla triumferade och vann de svaga och fega över på sin sida. Somliga som hade sett ut att ha sann tro verkade ha påverkats enbart av fruktan. När nu tiden passerade fick de modet tillbaka och de förenade sig djärvt med de hänfulla och förklarade att de aldrig hade låtit sig luras att verkligen tro på Millers läror. Han var en galen fanatiker. Andra, som av naturen var eftergivna och vacklande, övergav saken i tysthet. Jag tänkte att om Jesus verkligen hade kommit tillbaka, (52) vad skulle det då ha blivit av dessa svaga och ombytliga personer? De bekände sig älska och längta efter Jesu ankomst. Men när han inte kom verkade de mycket lättade och återgick till bekymmerslöshet och likgiltighet för sann religion.

Vi var förvirrade och besvikna men vi gav inte upp vår tro. Många klamrade sig fortfarande fast vid hoppet om att Jesus inte skulle skjuta upp sin ankomst länge till. Herrens ord var säkert. Det kunde inte slå fel. Vi kände att vi hade gjort vår plikt. Vi hade levt upp till vår dyrbara tro. Vi var besvikna men inte modlösa. Tidens tecken tydde på att slutet på allting var nära. Vi måste vaka och hålla oss beredda inför Mästarens ankomst, när han än kom. Vi måste vänta med hopp och tillit och inte försumma att samlas tillsammans med varandra för att få undervisning, uppmuntran och tröst, så att vårt ljus skulle kunna lysa i världens mörker.

Beräkningen av tiden var så enkel och klar att till och med barn kunde förstå den. Från det datum då påbudet från Persiens kung, som finns i Esra 7, och som gavs år 457 f. Kr. måste de 2.300 åren i Dan 8:14 sluta år 1843. Vi väntade alltså på Herrens ankomst i slutet av detta år. Vi var mycket besvikna när hela det året gick utan att Frälsaren hade kommit tillbaka.

Först insåg man inte att om dekretet inte gick ut i början av år 457 f. Kr. skulle det inte ha gått 2.300 år i slutet av 1843. Men man hade konstaterat att dekretet gick ut nära slutet av år 457 f. Kr. och därför måste den profetiska perioden sträcka sig fram till hösten 1844. Därför dröjde inte tidsprofetian, fastän det hade verkat så. Vi lärde oss att förtrösta på profetens ord: ”För synen väntar ännu på sin tid, men slutligen ska den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den, för den ska komma och ska inte utebli.”

Gud testade och prövade sitt folk genom att tiden passerade 1843 utan att Jesus kom. Misstaget som hade gjorts vid beräkningen av de profetiska (53) tidsperioderna upptäcktes inte genast, inte ens av lärda män som motsatte sig den uppfattning som de som väntade på Jesu återkomst hade. De lärda förklarade att Mr. Miller hade rätt i sin tidsberäkning, fastän de tvistade med honom om vilken händelse som skulle utgöra periodens höjdpunkt. Men de och Guds väntande folk hade båda gjort samma fel i fråga om tiden.

Vi tror fullt och fast att Gud i sin visdom hade bestämt att hans folk skulle uppleva en besvikelse, som var noga uträknad för att avslöja vad som fanns i hjärtat och utveckla den verkliga karaktären hos dem som hade bekänt sig vänta på och glädja sig över Herrens ankomst. De som tog emot den första ängels budskap (se Uppenbarelse-

boken 14: 6, 7) av fruktan för Guds fördömande vrede, inte för att de älskade sanningen och längtade efter ett arv i himmelriket, visade nu sin sanna natur. De var bland de första att håna de besvikna som uppriktigt längtade efter och älskade Jesu återkomst.

De som blivit besvikna lämnades inte länge i mörker. När de undersökte de profetiska perioderna under allvarlig bön upptäcktes misstaget och de kunde följa den profetiska pennan genom dröjsmålet. I sin glada förväntan om Kristi ankomst hade man inte tagit i beaktande att synens uppfyllelse uppenbarligen skulle dröja. Det var en sorglig och oförutsedd överraskning. Ändå var just denna prövning nödvändig för att utveckla och styrka dem som uppriktigt trodde på sanningen.

Vårt hopp fokuserades nu på att Herrens skulle komma 1844. Detta var också tiden för den andra ängelns budskap, hans som ropade när han flög mitt på himlen: "Fallet, fallet är den stora staden Babylon." Detta budskap förkunnades först av Guds tjänare sommaren 1844. Resultatet blev att många lämnade de fallna kyrkorna. I samband med detta budskap gavs midnattsropet (Se Matteus 25:1-13): "Se (54) brudgummen kommer! Gå ut och möt honom." I varje del av landet gavs ljus över detta budskap och ropet väckte tusentals människor. Det gick från stad till stad, från by till by och till de avlägsna delarna av landet. Det nådde de lärda och begåvade lika väl som de obemärkta och enkla människorna.

Det här var det lyckligaste året i mitt liv. Mitt hjärta var fyllt av glad förväntan, men jag kände djupt medlidande och oro för dem som var modfällna och inte hade något hopp i Jesus. Vi förenade oss som ett folk, i innerlig bön om en verklig erfarenhet och om omiskännliga bevis på att Gud hade godtagit oss.

Vi behövde mycket tålamod för det var många som hånade oss. Vi möttes ofta av hånfulla hänvisningar till vår tidigare besvikelse: "Ni har inte farit upp ännu? När tror ni att ni ska fara?" och liknande glåpord östes ofta över oss av våra världsliga bekanta och även av en del bekännande kristna, som accepterade Bibeln men som inte hade lyckats lära sig dess stora och viktiga sanningar. Deras förblindade ögon tycktes bara se en dunkel och avlägsen mening i den allvarliga varningen: Gud "har fastställt en dag då han ska döma världen", och i bibelns försäkran om att de heliga kommer att ryckas upp tillsammans för att möta Herren i luften.

De ortodoxa samfundet använde varje medel för att hindra tron på Jesu snara återkomst från att sprida sig. Det gavs ingen frihet på deras möten åt dem som vågade uttrycka ett hopp om att Kristus snart skulle komma. Människor som bekände sig älska Jesus avvisade föraktfullt nyheterna om att han som de påstod var deras bästa vän, snart skulle komma till dem. De var upprörda och förargade på dem som förkunnade nyheterna om hans ankomst, och som glädde sig över att de snart skulle se honom i hans härlighet.

Jag tyckte att varje ögonblick var av största betydelse. Jag kände att vi gjorde ett arbete för evigheten och att de som var bekymmerslösa och ointresserade var i största fara.

Min tro (55) var ogrumlad och jag tillägnade mig Jesu dyrbara löften. Han sa till sina lärjungar "Be och ni ska få". Jag trodde fullt och fast att vad helst jag bad om enligt Guds vilja, det skulle jag helt säkert få. Jag sjönk i ödmjukhet ned vid Jesu fötter med mitt hjärta i harmoni med hans vilja.

Jag besökte ofta familjer och bad allvarligt tillsammans med dem som var nedtryckta av fruktan och förtvivlan. Min tro var så stark att jag aldrig för ett ögonblick tvivlade på att Gud skulle besvara mina böner, och utan ett enda undantag vilade Jesus välsignelse och frid över oss som svar på vår ödmjuka begäran. Ljus och hopp glädde de förtvivlades hjärtan.

Vi nådde i bön den utsatta tiden medan vi noga rannsokade våra hjärtan och ödmjukt bekände våra synder. Varje morgon kände vi att det var vår första uppgift att försäkra oss om att det stod rätt till med våra liv inför Gud. Vårt intresse för varandra ökade och vi bad mycket med varandra och för varandra. Vi samlades i fruktträdgårdar och skogsdungar för att ha gemenskap med Gud och sända upp våra böner till honom. Vi upplevde hans närvaro starkare när vi var omgivna av hans skapelse i naturen. Frälsningens glädje var viktigare för oss än mat och dryck. Om moln förmörkade våra sinnen, vågade vi inte vila eller sova förrän de hade svepts undan genom vetskapen om att Herren hade godtagit oss.

Min hälsa var mycket dålig. Mina lungor var allvarligt påverkade och rösten svek mig. Guds Ande vilade ofta över mig med stor kraft och min bräckliga kropp kunde nätt och jämnt tåla den härlighet som fyllde min själ. Det verkade som om jag andades in himlens atmosfär och jag gladdes åt utsikten att snart få möta min Frälsare och leva för evigt i hans ansiktes ljus.

Guds väntande folk närmade sig den tidpunkt då de så innerligt hoppades att deras glädje skulle bli fullkomlig, genom (56) Frälsarens ankomst. Men återigen passerade tidpunkten utan att Jesus kom tillbaka. Det var svårt att återuppta de vardagliga omsorger som vi trodde att vi lagt ner för alltid. Det var en bitter besvikelse för den lilla skaran, vars tro hade varit så stark och vars förhoppningar hade varit så stora. Men vi var förvånade över att vi kände oss så frimodiga i Herren och att vi uppehölls så mäktigt av hans kraft och nåd.

Erfarenheten från året innan upprepades emellertid i ännu större utsträckning. En stor grupp övergav sin tro. Somliga, som hade varit mycket segervissa, fick sin stolthet så djupt sårad att de ville fly från världen. Liksom Jona klagade de på Gud och valde döden framför livet. De som hade byggt sin tro på andras bevisning och inte på Guds ord, var lika beredda att nu återigen ändra sina åsikter. Hycklarna, som hade hoppats att kunna lura både Herren och sig själva med sin falska ånger och hängivenhet, kände nu att de befriats från den hotande faran. De gick öppet emot den sak som de nyss hade bekämt sig älska.

De svaga och de gudlösa gick samman och förklarade att det inte kunde bli fråga om någon mer fruktan eller fler förväntningar nu. Den utsatta tiden hade passerat, Herren

hade inte kommit och världen skulle förbli densamma i tusentals år. Denna andra stora prövning avslöjade en massa värdelös drivved som hade dragits med i adventtrons starka strömvirvel och som under en tid burits fram tillsammans med de verkligt troende och de uppriktiga arbetarna. (IT 56.2)

Vi var besvikna men inte modfällna. Vi beslutade att tåligt underkasta oss den reningsprocess som Gud bedömde att vi behövde, och att vänta och tålmodigt hoppas på att Frälsaren skulle befria sina prövade och trofasta.

Vi var övertygade om att förkunnandet av en bestämd tid kom från Gud. Det var det som fick människor att noga granska Bibeln och att upptäcka sanningar som de inte tidigare hade uppfattat. Jona sändes av Gud för att förkunna på Nineves gator att staden skulle förstöras om fyrtio dagar. Men Gud (57) accepterade att Nineves invånare ödmjukade sig och förlängde deras nådatid. Ändå kom budskapet som Jona framförde från Gud och Nineve prövades enligt hans vilja. Världen betraktade vårt hopp som villfarelse och vår besvikelse som dess logiska konsekvens.

Frälsarens ord i liknelsen om den onde tjänaren passar mycket väl in på dem som förlöjligar Människosonens snara ankomst: ”Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: Min herre dröjer med att komma, och börjar slå sina medtjänare, och äter och dricker med de druckna, då ska den tjänarens herre komma en dag när han inte väntar honom, och i en stund han inte vet om, och han ska hugga honom i stycken och ge honom hans del med hycklarna.”

Överallt fanns de hånfulla människor som Petrus sa skulle komma den sista tiden, som drivs av sina egna begär och säger: ”Var är nu löftet om hans återkomst? Från den dag, då fäderna somnade in, har ju allt förblivit som det har varit från skapelsens början.” Men de som hade väntat på Herrens återkomst var inte utan tröst. De hade skaffat sig värdefull kunskap genom att studera ordet. De förstod frälsningsplanen tydligare. Varje dag upptäckte de ny skönhet på de heliga sidorna och en underbar harmoni som flödar genom allt, då en text förklarar en annan och inte ett ord är överflödigt.

Vår besvikelse var inte lika stor som lärjungarnas. När Människosonen i triumf red in i Jerusalem väntade de sig att han skulle krönas till kung. Folk flockades från alla områden runt omkring och ropade: ”Hosianna, Davids son.” När prästerna och de äldste uppmanade Jesus att tysta ner människomassan, förklarade han att om de skulle tåla till och med stenarna ropa, eftersom profetian måste uppfyllas. Ändå gick det bara några få dagar innan just dessa lärjungar såg sin älskade Mästare, som de trodde skulle regera på Davids tron, utsträckt på ett grymt kors ovanför de (58) hånfulla och smädande fariséerna. Deras högt ställda förväntningar grusades och dödens mörker slöt sig omkring dem.

Ändå höll Kristus sina löften. Ljuvlig var den tröst han gav sitt folk och rik var de sanna och trofastas belöning.

Miller och de som var tillsammans med honom antog att den rening av helgedomen, som det talas om i Daniel 8:14,

avsåg reningen av jorden genom eld innan den ska bli de heligas boning. Detta skulle ske vid Kristi återkomst. Därför såg vi fram emot denna händelse vid slutet av de 2.300 dagarna, eller åren. Men efter vår besvikelse studerades skrifterna noggrant under bön och med allvarlig eftertanke, och efter en tid av ovisshet strömmade ljuset in i vårt mörker. Tvivel och osäkerhet sopades bort.

Det stod nu klart att profetian i Daniel 8:14, i stället för att handla om reningen av jorden, pekade fram mot vår Översteprästs avslutande verk i himlen, försoningens avslutning och förberedelsen av det folk som kommer att vänta på dagen för hans ankomst.

Min första syn

Det dröjde inte länge efter att den fastställda tiden 1844 hade passerat innan jag fick min första syn. Jag besökte en kär syster i Kristus som jag var nära vän med. Vi var fem kvinnor som stilla böjde knä vid familjealtaret. Medan vi bad kom Guds kraft över mig på ett sätt som jag aldrig känt tidigare. Jag tycktes omgiven av ljus och stiga högre och högre från jorden. Jag vände mig om för att se efter adventfolket i världen utan att kunna finna dem, när en röst sa till mig: ”Se efter en gång till, och se lite högre upp.” Då lyfte jag blicken och såg en rak och smal stig som sträckte sig högt ovanför världen. På denna stig färdades adventfolket mot staden. Bakom dem, vid stigens början, sken ett klart ljus som en ängel förklarade var midnattsropet. Detta ljus lyste längs hela stigen, för att deras fötter inte skulle snubbla. Jesus gick själv alldeles framför sitt folk för att leda dem framåt, och så länge de höll sina blickar fästa på honom var de trygga. Men snart blev några trötta, och sa att det var långt kvar till staden och att de hade väntat sig att komma in i den tidigare. Då uppmuntrade Jesus dem genom att höja sin härliga, högra arm. Från den kom ett ljus som böljade över adventfolket och de ropade ”Halleluja”. Andra förkastade obetänksamt ljuset bakom sig och påstod att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade och de lämnades i totalt mörker. De snubblade och kunde inte se målet och Jesus. De föll ner från stigen, ner i den mörka, onda världen där nere.

Snart hörde vi Guds röst. Den lät som många vatten och den talade om dagen och stunden då Jesus skulle komma. De levande heliga, som var 144.000 till antalet, kände igen rösten och förstod vad den sa, medan de ogudaktiga trodde att det var åska och jordbävning. När Gud talade om tiden utgöt han sin helige Ande över oss och våra ansikten började ljusna och lysa av Guds härlighet, som Moses ansikte gjorde när han kom ner från Sinai berg.

De 144.000 hade alla fått Guds sigill och var fullkomligt förenade. På sina pannor hade de orden Gud och Nya Jerusalem och en underbar stjärna med Jesu nya namn. De gudlösa blev rasande över att se vårt lyckliga och heliga tillstånd. De tänkte kasta sig över oss för att gripa oss med våld och kasta oss i fångelse. Men vi sträckte ut handen i

Herrens namn och de föll hjälplösa till marken. Det var då Satans synagoga förstod att Gud hade älskat oss, som kunde tvätta varandras fötter och hälsa bröderna med en helig kyss, och de föll ned för våra fötter.

(60) Snart riktades våra blickar mot öster, för ett litet svart moln hade visat sig. Det var ungefär hälften så stort som en mans hand, och vi visste allesammans att det var Människosonens tecken. Under allvarlig tystnad betraktade vi alla molnet när det kom närmare, och blev allt ljusare och härligare och härligare tills det var ett stort vitt moln. Nedtill såg det ut som eld. Över molnet fanns en regnbåge och runt det var tiotusen änglar som sjöng en underbart vacker sång. På molnet satt Människosonen. Hans hår var vitt och lockigt och vilade på hans axlar, och på hans huvud var många kronor. Hans fötter såg ut som eld. I hans högra hand var en skarp skära och i hans vänstra en silvertrumpet. Hans ögon var som eldslågor, som forskande granskade hans barn.

Då bleknade allas ansikten och deras ansikten som Gud hade förkastat mörknade. Då ropade vi alla högt: "Vem kommer att kunna bestå? Är min klädnad utan fläckar?" Änglarna slutade sjunga och det blev förfärligt tyst en stund. Så talade Jesus: "De som har rena händer och rena hjärtan kommer att kunna bestå. Min nåd är nog för er." Vid dessa ord lyste våra ansikten upp och allas hjärtan fylldes av glädje. Änglarna slog an en högre ton och sjöng åter igen, medan molnet kom allt närmare jorden. Då ljud Jesu silvertrumpet, när han närmade sig på molnet insvept i eldslågor. Han såg på de sovande heligas gravar. Så lyfte han blicken och höll upp sina händer mot himlen och ropade: "Vakna! Vakna! Vakna, ni som sover i mullen, och stå upp!" Då blev det en kraftig jordbävning. Gravarna öppnades och de döda kom upp, klädda i odödlighet. De 144.000 ropade "Halleluja!" när de kände igen sina vänner som hade slitits ifrån dem av döden, och i samma ögonblick blev vi förvandlade och fördes tillsammans med dem upp för att möta Herren i luften.

Tillsammans steg vi upp i molnet och färdades i sju dagar för att komma till glashavet. Där tog Jesus kronorna (61) och med sin egen högra hand satte han dem på våra huvuden. Han gav oss harpor av guld och segerpalmer. Här på glashavet stod de 144.000 i en fullkomlig fyrkant. Några hade mycket ljusa kronor, andras lyste inte lika mycket. En del kronor såg ut att vara tunga av stjärnor, medan andra bara hade några få. Alla var fullkomligt nöjda med sin krona. De var alla klädda i en underbar vit mantel som räckte från axlarna till fötterna. Det var änglar överallt omkring oss när vi tågade över glashavet till stadens port. Jesus lyfte sin mäktiga, härliga arm, grep tag i pärlporten och öppnade den på dess glänsande gångjärn och sa till oss: "Ni har tvättat era kläder i mitt blod och stått upp för min sanning. Stig in." Vi gick in allihop och kände oss fullt berättigade att vara där.

I staden såg vi livets träd och Guds tron. Ut från tronen kom en flod med rent vatten och på båda sidor om floden stod livets träd. På den ena sida av floden stod en trädstam och på den andra sidan av floden en annan stam. Båda var av rent, genomskinligt guld. Först trodde jag att jag såg två träd, sedan tittade jag mer noga och såg då att de var förenade i toppen till ett träd. Så livets träd stod på båda

sidorna av livets flod. Dess grenar böjde sig ner till den plats där vi stod och frukten var underbar. Den såg ut som guld blandat med silver.

Vi gick alla in under trädet och satte oss ner för att betrakta den härliga platsens, när bröderna Fitch och Stockman kom fram till oss. De hade predikat evangeliet om riket, men Gud hade lagt dem i graven för att rädda dem. De frågade oss vad vi hade gått igenom medan de sov. Vi försökte minnas våra värsta prövningar, men de verkade så små jämfört med den så mycket större och eviga härlighet som omgav oss och som vägde så mycket tyngre än de, så att vi inte kunde tala om dem och vi ropade allesammans: "Halleluja! Himlen är inte för dyrköpt!" Vi spelade på våra gyllene harpor och fick himmelens valv att genljuda av klangen.

En kallelse att resa

(62) Jag återgav synen för de troende i Portland, som var fullständigt övertygade om att den kom från Gud. Herrens Ande åtföljde vittnesbördet och evighetens allvar vilade över oss. En utsäglich vörndnad fyllde mig vid tanken på att jag, som var så ung och svag, skulle vara utvald som det redskap som Gud skulle använda för att ge ljus till sitt folk. Medan Herrens kraft var över mig var jag fylld av glädje. Jag tycktes omgiven av heliga änglar i himlens härliga salar, där allt är frid och glädje, och det var en sorglig och bitter förändring att vakna upp till det dödliga livets verklighet.

I en andra syn, som följde tätt inpå den första, fick jag se de prövningar som jag måste gå igenom, och att det var min plikt att gå och berätta för andra vad Gud hade uppenbarat för mig. Jag blev visad att mitt arbete skulle möta hårt motstånd och att jag skulle lida själsliga kval, men att Guds nåd skulle vara tillräcklig för att hålla mig uppe genom allt. Innehållet i denna syn gjorde mig oerhört bekymrad, för den pekade på min plikt att gå ut bland människor och lägga fram sanningen.

Min hälsa var så dålig att jag hela tiden led kroppsligen och efter allt att döma bara hade en kort tid kvar att leva. Jag var bara sjutton år gammal, liten och bräcklig, ovan vid socialt umgänge och av naturen så blyg och tillbakadragen att det var plågsamt för mig att möta främmande människor. Jag bad innerligt i flera dagar, till långt in på natten, att denna börda skulle lyftas bort ifrån mig och läggas på någon som var mer kapabel att bära den. Men ljuset över min plikt ändrades inte och ängeln ord ljud hela tiden i mina öron: "Låt andra få veta vad jag har uppenbarat för dig."

(63) Jag hade inte försonat mig med tanken på att gå ut i världen och jag gruvade mig för att möta dess hänleenden och motstånd. Jag hade dåligt självförtroende. Hitintills hade jag, när Guds Ande manat mig att göra min plikt, överträffat mig själv och glömt all fruktan och all blyghet vid tanken på Jesu kärlek och allt det underbara han hade

gjort för mig. Den ständiga övertygelsen om att jag fullgjorde min plikt och lydde Guds vilja gav mig en tillförsikt som förvånade mig. Vid dessa tillfällen kände jag mig villig att göra eller stå ut med vad som helst för att hjälpa andra till Jesu ljus och frid.

Men det verkade omöjligt för mig att utföra den uppgift som presenterades för mig. Att försöka tycktes dömt att misslyckas. De svårigheter som var förknippade med uppgiften verkade vara större än jag kunde uthärda. Hur kunde jag, som bara var ett barn, resa från plats till plats och utlägga Guds heliga sanningar för folket? Jag greps av skräck vid tanken. Min bror Robert som bara var två år äldre än jag, kunde inte följa med mig, för han var sjuklig och ännu blygare än jag. Ingenting kunde ha fått honom att ta ett sådant steg. Min far hade en familj att försörja och kunde inte lämna sin affärsverksamhet. Men han försäkrade mig om att ifall Gud hade kallat mig att arbeta på andra platser skulle han bereda vägen för mig. Men dessa uppmuntrande ord gav inte mycket tröst till mitt förtvivlade hjärta. Vägen framåt tycktes omgärdad av svårigheter som var omöjliga att övervinna.

Jag längtade efter döden, som en befrielse från det ansvar som hopade sig över mig. Till slut lämnade den ljuvliga friden mig som jag så länge hade åtnjutit, och förtvivlan grep mig åter igen. Alla mina böner tycktes vara förgäves och min tro var borta. Ord med tröst, tillrättavisning eller uppmuntran gjorde detsamma för mig, för det verkade som om ingen kunde förstå mig utom Gud, och han hade övergett mig. Gruppen av troende i Portland kände inte till de funderingar som hade lett till denna förtvivlan, men de visste att jag av någon orsak hade blivit nedstämd och de menade (64) att det var synd från min sida, med tanke på det nådiga sätt på vilket Herren hade visat sig för mig.

Jag fruktade att Gud för alltid hade tagit sin ynnest ifrån mig. När jag tänkte på det ljus som tidigare varit en välsignelse för min själ tycktes det dubbelt så dyrbart, i kontrast till det mörker som nu omgav mig. Möten hölls i min fars hus men jag var så bekymrad att jag inte var med på dem under en tid. Min börda blev allt tyngre tills min själsängest tycktes större än jag orkade bära.

Till sist förmådde man mig att vara med på ett av mötena i mitt eget hem. Församlingen gjorde mitt fall till ett särskilt böneämne. Fader Pearson, som tidigare hade motsatt sig manifestationerna av Guds kraft över mig, bad nu innerligt för mig och rådde mig att överlåta min vilja åt Herrens vilja. Som en ömsint far försökte han uppmuntra och trösta mig. Han uppmanade mig att lita på att jag inte var övergiven av syndarnas Vän.

Jag kände mig för svag och modfälld för att göra några särskilda ansträngningar mig själv, men i mitt hjärta förenade jag mig med mina vänners böner. Nu brydde jag mig inte mycket om världens motstånd och jag kände mig villig till vilket offer som helst, om jag bara kunde återfå Guds ynnest. Medan man bad för mig sveptes det tjocka mörkret som hade omgett mig bort, och ett plötsligt ljus lyste över mig. Mina krafter försvann. Jag verkade vara i änglars sällskap. En av dessa heliga varelser upprepade orden: "Låt andra få veta vad jag har uppenbarat för dig."

En allvarlig farhåga som tyngde mig var att om jag lydde pliktens kallelse och gick ut och förklarade att jag var en som den Allra Högste hade gynnat med syner och uppenbarelser för folket, kunde jag upphöja mig själv på ett syndigt sätt och sätta mig själv i en position över den ställning som var den rätta för mig. Jag fruktade att jag skulle dra på mig Guds missnöje och förlora min egen själ. Jag kände till åtskilliga fall som liknade det som jag här har beskrivit, och jag ryggade tillbaka inför denna svåra pärs.

(65) Jag bad nu enträget att jag skulle bevaras från otillbörlig upphöjelse, om jag måste gå ut och återge det som Herren hade visat mig. Ängeln sa: "Dina böner är hörda och kommer att besvaras. Om detta onda som du fruktar hotar dig, kommer Gud att sträcka ut sin hand för att rädda dig. Han kommer att dra dig till sig och bevara din ödmjukhet genom lidande. Framför budskapet troget. Håll ut till slutet, och du ska få äta av frukten från livets träd och dricka av livets vatten.

När jag åter blev medvetandet om jordiska ting, överlät jag mig åt Herren och var beredd att lyda hans befallning, vad det än skulle innebära. Genom försynen öppnades vägen för mig, så att jag kunde resa tillsammans med min svåger till mina systrar i Poland, fem mil från mitt hem. Där fick jag tillfälle att frambära mitt vittnesbörd. (IT 65. 2)

Under tre månader hade jag varit så sjuk i hals och lungor att jag bara hade kunnat tala lite grann, med låg och hes röst. Vid detta tillfälle reste jag mig upp under mötet och började tala viskande. Jag fortsatte så i cirka fem minuter. Då försvann värken och svullnaden i min strupe och i mina lungor. Min röst blev klar och stark och jag talade fullständigt ledigt och frimodigt i nästan två timmar. När mitt budskap var avslutat försvann min röst tills jag åter stod inför människorna, och samma märkliga tillfrisknande upprepades. Jag kände en ständig förvissning om att jag gjorde Guds vilja och jag såg tydliga resultat av mina ansträngningar.

Tillfälle gavs för mig att resa till den östra delen av Maine. Broder William Jordan skulle på affärsresa till Orrington tillsammans med sin syster, och de försökte övertala mig att följa med dem. Eftersom jag hade lovat Herren att gå den väg som han öppnade för mig, vågade jag inte säga nej. I Orrington träffade jag pastor James White. Han var bekant med mina vänner och han var själv engagerad i själavinnande arbete.

Guds Ande följde det budskap jag frambar. Människor gladdes över sanningen och de modfällda blev (66) upplivade och uppmuntrade att förnya sin tro. I Garland samlades ett stort antal människor från olika håll för att höra mitt budskap. Men jag kände mig mycket nedslagen. Jag hade just fått ett brev från min mor, där hon tiggde och bad mig om att komma hem eftersom falska rykten spreds om mig. Detta var ett oväntat bakslag. Det hade aldrig funnits minsta skamfläck på mitt namn och mitt rykte var mycket viktigt för mig. Jag kände mig också ledsen över att min mor skulle lida för min skull. Hon var mycket fäst vid sina barn och mycket känslig när det gällde oss. Om

jag hade haft tillfälle skulle jag ha rest hem genast, men det var omöjligt.

Min sorg var så stor, att jag kände mig alltför nedstämd för att tala den kvällen. Mina vänner uppmanade mig att lita på Herren och till sist bad bröderna för mig. Snart vilade Herrens välsignelse över mig och jag frambar mitt vittnesbörd med stor frimodighet den kvällen. En ängel tycktes stå vid min sida för att styrka mig. Utrop om härlighet och seger steg upp från det huset och Jesu närvaro var påtaglig ibland oss.

I mitt arbete kallades jag att gå emot några människors agerande, som genom sin fanatism drog vanära över Guds sak. Dessa fanatiker verkade tro att religionsutövning bestod av stor upphetsning och oväsen. De brukade tala på ett sätt som förargade otroende människor och som fick dem att hata dem och de doktriner som de lärde ut. Sedan gladdes de sig åt att de fick lida förföljelse. De som inte trodde kunde inte se någon logik i deras agerande. Syskonen hindrades på en del platser från att samlas till möten. De oskyldiga fick lida tillsammans med de skyldiga. Jag kände mig sorgsen och tungsint under en stor del av tiden. Det verkade grymt att Kristi sak skulle skadas på grund av vad dessa omdömeslösa människor gjorde. De fördärvade inte bara sina egna själar, utan satte en fläck på Guds sak, som inte var så lätt att avlägsna. Satan älskade att få det så. Det passade honom utmärkt att se sanningen hanteras av ohelgade män, (67) att den blandades med villfarelse och att sedan alltihop trampades i smutsen. Han betraktade triumferande Guds barns förvirrade och splittrade tillstånd.

En av dessa fanatiska personer arbetade med viss framgång på att vända mina vänner och även mina släktingar emot mig. Eftersom jag troget hade återgett det som jag hade fått se angående hans okristna agerande, spred han lögnen för att förstöra mitt inflytande och rättfärdiga sig själv. Min situation kändes svår. Jag kände mig mycket modlös och Guds folks tillstånd fyllde mig med en sådan ångest att jag blev sängliggande på grund av sjukdom i två veckor. Mina vänner trodde inte att jag kunde överleva, men bröder och systrar som sympatiserade med mig i denna prövning samlades för att be för mig. Jag insåg snart att man bad innerliga och kraftfulla böner för mig. Bönen segrade. Den starka fiendens makt bröts och jag blev befriad och fick omedelbart en syn. I denna syn såg jag att om jag kände att mänskligt inflytande påverkade mitt vittnesbörd, oavsett var jag befann mig, behövde jag bara ropa till Gud och en ängel skulle sändas till min räddning. Jag hade redan en skyddsängel hos mig hela tiden, men när det var nödvändigt skulle Herren sända ännu en ängel för att höja mig över varje jordiskt inflytandes makt. (Denna syn beskriver händelser som ska äga rum vid slutet av de tusen åren efter Jesu andra ankomst. Uppenbarelseboken kapitel 20, 21, 22 och Sakarja 14:4)

En syn om den nya jorden

Med Jesus i spetsen kom vi alla ner från staden till denna jord, på ett stort och mäktigt berg, som inte kunde bära Jesus. Det rämnade och där blev en stor slätt. Då såg vi upp och fick syn på den stora staden med tolv grundstenar och tolv portar, tre på varje sida och en ängel vid varje port. Vi utropade allesammans: ”Staden, den stora staden, den kommer, den kommer ner från Gud, från himlen.” Den kom ner och landade sig där vi stod. Då började vi se på de underbara ting som fanns utanför staden. Där såg jag de allra vackraste hus som såg ut att vara gjorda av silver, burna av fyra pelare besatta med pärlor. Husen var mycket vackra att se på och de skulle bebos av de heliga. Det fanns en hylla inne i dem. Jag såg många av de heliga gå in i husen, ta av sig sina glittrande kronor och ställa dem på hyllan för att sedan gå ut på fälten vid husen och göra någonting med jorden, inte som vi måste arbeta med jorden här, nej inte alls. Ett härligt ljus strålade omkring deras huvuden och de lovprisade Gud hela tiden.

Och jag såg ett annat fält, fullt av alla slags blommor, och när jag plockade dem utropade jag: ”De kommer aldrig att vissna.” Därefter såg jag ett fält med högt gräs, mycket vackert att se på. Det var frodigt grönt och skimrade i silver och guld, när det stolt vajade till kung Jesus ära. Sedan gick vi ut på ett fält fullt av olika sorters djur: lejon, lamm, leoparder och vargar, alla tillsammans i fullkomlig harmoni. Vi gick rätt in ibland dem och de följde fridfullt efter oss. Sedan gick vi in i en skog, inte lik de mörka skogarna som vi har här, nej, nej. Den var ljus och helt underbar. Trädens grenar vajade fram och tillbaka och vi utropade allesammans: ”Vi kommer att vara trygga i vildmarken och sova i skogarna”. Vi gick igenom skogarna, för vi var på väg till Sions berg.

När vi fortsatte framåt mötte vi en grupp som också betraktade det underbara på denna plats. Jag lade märke till en röd bård på deras kläder. Deras kronor strålade och deras dräkter var rent vita. När vi hälsade på dem frågade jag Jesus vilka de var. Han sa att de var martyrer som hade (69) blivit dödade för hans skull. Tillsammans med dem fanns en oräknelig skara av små barn. De hade också en röd fäll på sina dräkter. Sions berg låg alldeles framför oss och på berget fanns ett härligt tempel och runt det fanns sju andra berg där det växte rosor och liljor. Och jag såg de små klättra, eller om de hellre ville, använda sina små vingar och flyga till bergets topp, och plocka blommorna som aldrig skulle vissna. Det växte alla sorters träd runt templet för att försköna platsen. Där fanns buxbom, pinje, tall, olivträd, myrten, granatäpple och fikonsträd med grenarna dignande av mogna fikon. Dessa träd gjorde platsen mycket vacker. Då vi skulle gå in i templet höjde Jesus sin ljuvliga röst och sa: ”Bara de 144.000 går in här” och vi ropade: ”Halleluja”.

Detta tempel bars upp av sju pelare, alla av genomskinligt guld och besatta med de vackraste pärlor. De underbara ting jag såg där kan jag inte beskriva. O, om jag kunde tala Kanans språk, då skulle jag kunna berätta lite om härligheten i den bättre världen. Jag såg stentavlor där som hade namnen på de 144.000 ingraverade med guldbokstäver.

Då vi hade betraktat templets skönhet gick vi ut, och Jesus lämnade oss och återvände till staden. Snart hörde vi hans vackra röst igen, som sa: ”Kom mitt folk, ni har kommit ur stor nöd, gjort min vilja och lidit för mig. Kom in till måltiden för jag vill fästa upp mina kläder och servera er.” Vi ropade: ”Halleluja, vilken ära” och gick in i staden. Här såg jag ett bord av rent silver. Det var många kilometer långt men ändå kunde vi överblicka det. Jag såg frukten från livets träd, mannat, mandel, fikon, granatäpplen, druvor och många andra slags frukter. Jag bad Jesus att få äta av frukten. Han sa: ”Inte nu. De som äter av frukten i detta land återvänder inte mer till jorden. Men om du är trofast kommer du snart både att få äta av frukten från livets träd och dricka av vattnet från källan.” Och sa han, ”du måste tillbaka (70) till jorden igen, och berätta för andra vad jag har visat för dig.” Sedan bar en ängel mig varsamt ner till denna mörka värld. Ibland tänker jag att jag inte kan stanna här längre. Allt på jorden ser så dystert ut. Jag känner mig mycket ensam här, för jag har sett ett bättre land. O, om jag hade vingar som en duva, då skulle jag flyga iväg och finna ro.

Broder Hyde, som var närvarande under denna syn, skrev följande verser som har spritts i religiösa tidningar och kommit med i åtskilliga psalmböcker. De som har publicerat, läst och sjungit dem har inte tänkt på att de kom från en flickas syn, en flicka som blev förföljd för sitt enkla vittnesbörds skull.

Vi har hört om det ljusa, heliga land;
Vi har hört och är innerligt glada.
Vi är ensamma pilgrimer här,
trötta, slitna och sorgsna.
De säger att heliga har en boning där;
de och ej längre hemlösa är.
Vi vet att det härliga landet är skönt,
där livets rena flod rinner.
De säger att gröna fält vajar där,
som aldrig av mjöldagg förstörs.
Och vildmarken blommar skönt,
och Sarons rosor frodas.
Där finns vackra fåglar på gröna grenar,
vars sång är munter och ljuv.
Deras drillar flödar alltid på nytt,
som svar på änglarnas harpor.
Vi har hört om palmer, dräkter och kronor,
och silvriga band i vitt,
om den sköna staden med pärlportar,
så flödande av ljus.
Vi har hört om änglarna där, och de heliga,
med sina harpor av guld, hur de sjunger,
om berget med det bördiga livets träd,
om löven som hälsa ger.
Kungen i det landet är skön,
han är platsens glädje och ljus.
(71) Vi ska se honom i hans skönhet där,
och värmas av hans leende.
Vi är där, vi är där om ett litet tag,
vi förenas med de rena och välsignade.
Vi får palmen, dräkten och kronan,
och vila för evigt där.

Att undanhålla tillrättavisning

Vid denna tid utsattes jag för en svår prövning. Om Guds Ande vilade över någon på ett möte och han ärade Gud genom att lovprisa honom, varnade några för att det var mesmerism. Och om det behagade Herren att ge mig en

syn under ett möte sa några att det var resultatet av överspändhet och mesmerism. Bedrövad och förtvivlad gick jag ofta ensam till någon undangömd plats för att utgjuta min själ inför honom som inbjuder dem som är trötta och tyngda av bördor att komma och finna vila. När jag i tro gjorde anspråk på löftena tycktes Jesus mycket nära. Himlens ljuvliga ljus omstrålade mig och Jesu armar verkade omsluta mig och jag brukade få en syn. Men när jag redogjorde för vad Gud hade uppenbarat bara för mig, där inget jordiskt inflytande kunde påverka mig, blev jag bedrövad och förvånad över att höra några antyda att de som levde närmast Gud var de som var mest benägna att bli bedragna av Satan.

Enligt denna lära vore vårt enda skydd mot att bli bedragna att hålla oss på avstånd från Gud, i ett avfälligt tillstånd. Oj, tänkte jag, har det gått så långt, att de som uppriktigt går till Gud i avskildhet för att be enligt hans löften och för att göra anspråk på hans frälsning, ska beskyllas för att vara under mesmerismens avskyvärda inflytande? Ber vi vår gode Fader i himlen om bröd bara för att få en sten eller en skorpion? Dessa ting sårade mig djupt. Jag drabbades av ångest och var nära att förtvivla. Många ville få mig att tro att det inte fanns någon helig Ande och att alla upplevelser som Guds heliga män (72) hade haft bara var resultatet av mesmerism eller Satans bedrägerier.

Några har extrema åsikter om vissa bibeltexter, avhöll sig helt från arbete och tog avstånd från alla dem som inte ville anta deras idéer när det gällde detta och andra religiösa skyldigheter. Gud uppenbarade dessa villolärer för mig i en syn och sände mig för att undervisa sina vilsekomna barn, men många av dem förkastade helt och hållet budskapet och beskyllde mig för att ha anpassat mig efter världen. Å andra sidan beskyllde de som bara var adventister till namnet mig för att var fanatisk, och jag framställdes felaktigt som ledare för den fanatism som jag hela tiden arbetade för att stoppa.

Olika tidpunkter fastställdes för Herrens ankomst och man försökte få bröderna att tro på dem. Men Herren visade mig att dessa tider skulle passera, eftersom nödens tid först måste komma, innan Jesus kommer tillbaka, och att varje tidpunkt som fastställts och passerat skulle försvaga Guds folks tro. På grund av detta blev jag beskylld för att vara den onde tjänaren som säger: ”Min herre dröjer med att komma.”

Dessa uttalanden om att fastställa en tid trycktes för omkring trettio år sedan och de böcker som innehöll dem har spritts överallt. Ändå påstår en del pastorer, som säger att de känner mig väl, att jag har fastställt den ena tidpunkten efter den andra för Herrens återkomst och att dessa tider har passerat utan att Jesus har kommit. Därför är mina syner falska, säger de. Det är inget tvivel om att dessa falska påståenden har tagits emot av många som sanna, men ingen som är väl förtrogen med mig eller mitt arbete kan uppriktigt komma med ett sådant påstående. Detta är det vittnesbörd som jag har kommit med ända sedan den fastställda tiden 1844 passerade: ”Den ena tidpunkten efter den andra kommer att fastställas av olika människor och kommer att passera, och resultatet av detta fastställande av tidpunkter kommer att bidra till att förstöra

tron hos Guds.” Om jag i någon syn hade sett en bestämd tid och hade gett mitt vittnesbörd om det, kunde jag inte ha skrivit och publicerat tvärt emot detta vittnesbörd, att alla fastställda tider skulle passera eftersom nödens tid måste komma före Jesus återkomst. Jag skulle naturligtvis inte ha fastställt tider då Kristus skulle komma (73) tillbaka under de senaste trettio åren, det vill säga efter att detta uttalande publicerades. Om jag hade gjort det skulle jag ha utsatt mig själv för samma fördömande som dem som jag tillrättavisade. Jag fick ingen syn förrän 1845, vilket var efter att den allmänt förväntade tiden passerat 1844. Jag fick då se det som jag här har redogjort för.

Har inte detta vittnesbörd uppfyllts i detalj? Förstadags-adventisterna har fastställt tidpunkt efter tidpunkt för Jesus återkomst och trots upprepade misstag har de repat mod och förutsagt nya tidpunkter. Gud har inte lett dem till detta. Många av dem har förkastat den sanna profetiska tiden och inte brytt sig om att profetian uppfylldes, eftersom tiden passerade 1844 och inte ledde fram till den händelse som man väntade på. De förkastade sanningen och fienden har haft makt att komma med kraftfulla bedrägerier, för att få dem att tro på en lögn. Den stora prövningen när det gäller tid kom 1843 och 1844. Alla som har förutsagt tidpunkter efter det har bedragit både sig själva och andra.

Fram till dess jag fick min första syn kunde jag inte skriva. Min darriga hand kunde inte hålla pennan stadig. Medan jag fick synen uppmanade ängeln mig att skriva ned den. Jag lydde och det gick lätt att skriva. Mina nerver stärktes och min hand blev stadig.

Det var ett tungt kors för mig att berätta för dem som gjorde fel vad jag hade fått se om dem. Jag tyckte det var jobbigt att se andra bekymrade eller bedrövade. När jag blev tvungen att frambara budskapen brukade jag ofta mildra dem och framställa dem så fördelaktiga jag kunde för den person som de gällde. Sedan brukade jag dra mig undan för mig själv och gråta av ångest. Jag betraktade dem som bara hade sina egna själar att bry sig om och tänkte att om jag vore i deras situation skulle jag inte klaga. Det var svårt att återge de tydliga, skarpa vittnesbörd som jag fått av Gud. Ångsligt iakttog jag vad följden blev och om de som blivit tillrättavisade avvisade tillrättavisningen och sedan satte sig emot (74) sanningen, brukade jag undra för mig själv: Överlämnade jag budskapet exakt så som jag borde? Kunde det inte ha funnits något sätt att rädda dem? Sedan blev jag ofta så bedrövad att jag tänkte att döden vore välkommen och graven en skön viloplats.

Jag insåg inte faran och det syndiga i att göra så här, förrän jag i en syn fördes inför Jesus. Han såg ogillande på mig och vände bort sitt ansikte ifrån mig. Det är omöjligt att beskriva den skräck och ångest som jag då kände. Jag föll ned på mitt ansikte inför honom, men hade inte kraft att säga ett enda ord. O, så jag längtade efter att skyddas och gömmas undan hans fruktansvärda ogillande blick! Då kunde jag i någon grad förstå hur de förlorade kommer att känna sig när de ropar till bergen och klipporna: ”Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede.”

Då uppmanade en ängel mig att resa mig upp, och den syn som då mötte mig kan knappast beskrivas. Framför mig fanns en grupp vars hår och kläder var sönderslitna, och vars ansikten var själva sinnebilden av förtvivlan och skräck. De kom nära mig, och gned sina kläder mot mina. När jag tittade på mina kläder såg jag att de var fläckade av blod. Återigen föll jag ned som död vid min ledsagande ängels fötter. Jag kunde inte komma med en enda ursäkt, och jag längtade efter att komma bort från den heliga platsen. Ängeln reste mig upp på mina fötter, och sa: ”Detta är inte din situation nu, men denna scen har visats för dig för att låta dig veta hur din situation måste bli om du försummar att berätta för andra vad Herren har uppenbarat för dig. Men om du är trogen till slutet ska du få äta av livets träd, och dricka ur floden med livets vatten. Du kommer att bli tvungen att lida mycket, men Guds nåd är tillräcklig.” Jag kände mig då villig att göra allt vad Herren skulle kunna begära av mig, för att jag skulle kunna få hans godkännande och inte uppleva hans fruktansvärda ogillande.

Äktenskap och påföljande verksamhet

(75) Den 30 augusti 1846 gifte jag mig med pastor James White. Pastor White hade haft en djup erfarenhet i adventrörelsen och hans arbete med att förkunna sanningen hade välsignats av Gud. Vi förenades av vårt gemensamma intresse för det stora verket och tillsammans reste vi och arbetade för själars frälsning

Vi började vårt arbete utan att ha några pengar, med få vänner och med dålig hälsa. Min man hade ärvt en stark fysik, men hans hälsa hade försämrats allvarligt av ihärdiga studier och med undervisning. Jag hade lidit av dålig hälsa sedan barndomen, som jag har berättat. Under dessa förhållanden, utan pengar, med mycket få som delade vår tro, utan någon tidning och utan böcker, började vi vårt arbete. Vi hade inte några gudstjänstlokaler på den tiden, och det hade ännu inte fallit oss in att vi kunde använda tält. De flesta av våra möten hölls i privata hem. Våra församlingar var små och det var sällan några andra än adventister kom till våra möten, om de inte lockades dit av nyfikenhet, för att höra en kvinna tala.

Till att börja med var jag försagd då jag talade offentligt. Om jag kände självförtroende fick jag det av den helige Ande. Om jag talade frimodigt och kraftfullt kom det från Gud. Våra möten brukade hållas på ett sådant sätt att vi deltog båda två. Min man brukade föreläsa om vår lära. Sedan brukade jag fortsätta med ett ganska långt förmaningstal som påverkade församlingsmedlemmarnas känslor. På så sätt sådde min man, jag vattnade sanningens frön och Gud gav växten.

På hösten 1846 började vi hålla den bibliska sabbaten, undervisa om den och försvara den. Första gången min uppmärksamhet (76) riktades på sabbaten var när jag var

på besök i New Bedford, i Massachusetts, tidigare samma år. Där blev jag bekant med pastor Joseph Bates, som tidigt hade tagit emot adventtron och var en aktiv arbetare i rörelsen. Pastor Bates höll sabbaten och betonade dess betydelse. Jag kände inte att den var viktig och tyckte att pastor Bates gjorde fel, när han talade mer om det fjärde budet än om de andra nio. Men Herren gav mig en syn om den himmelska helgedomen. Guds tempel öppnades i himlen och jag fick se Guds ark täckt av nådastolen. Två änglar, en vid varje ände av arken, stod med sina vingar utbredda över nådastolen och ansiktena vända mot den. Ängeln som följde mig upplyste mig om att dessa änglar representerade hela den himmelska härskaran, som med vördnadsfull bävan betraktade den heliga lagen som hade skrivits med Guds eget finger. Jesus öppnade locket på arken och jag såg stentavlorna där de tio budorden var skrivna. Jag blev förvånad när jag såg det fjärde budet alldeles i mitten av de tio buden, omgivet av en mjuk halo av ljus. Ängeln sa: "Det är det enda av de tio buden som definierar den levande Guden som skapade himlarna och jorden och allt som finns där. När jordens grundvalar lades, då lades även grunden för sabbaten."

Det visades för mig att om den sanna sabbatsdagen alltid hade hållits, skulle det aldrig ha funnits någon tvivlare eller ateist. Sabbatsfirandet skulle ha bevarat världen från avguderi. Man har trampat på det fjärde budet. Därför har vi kallats att reparera rämnan i lagen och att försvara den nertrampade sabbaten. Laglöshetens människa, som upphöjde sig själv över Gud och satte sig i sinnet att förändra tider och lagar genomförde förändringen av sabbaten, från den sjunde dagen till den första dagen i veckan. Genom att göra det åstadkom han en rämna i Guds lag. Strax innan Guds stora dag kommer ett budskap att gå ut för att varna människor och kalla dem tillbaka (77 till trohet mot Guds lag, som Antikrist har brutit ner. Genom förmaningar och gott exempel måste uppmärksamheten dras till rämnan i lagen. Jag blev visad att den tredje ängeln, som förkunnar Guds bud och Jesu tro, representerar det folk som tar emot detta budskap och höjer varningens röst för världen och uppmanar dem att hålla Guds lag, och betrakta den som sin ögonsten. Som svar på denna kallelse kommer många att omfamna Herrens sabbat.

När vi fick ljus över det fjärde budet fanns ungefär tjugofyra adventister i Maine som höll sabbaten. Men de hade så olika meningar om andra lärosatser och bodde så långt från varandra att deras inflytande var mycket litet. Det fanns ungefär lika många personer i andra delar av New England, med förutsättningar liknande dem i Maine. Det verkade vara vår plikt att ofta besöka dessa troende i deras hem och styrka dem i Herren och i hans sanning. Eftersom de bodde så kringspidda var det nödvändigt för oss att ägna en stor del av tiden åt att resa. Eftersom vi saknade pengar valde vi det billigaste privata färdmedlet, andra klassens vagnar eller nedre däck på ångbåtar. I mitt svaga tillstånd tyckte jag att det var bekvämast att resa med eget färdmedel. När vi åkte i andraklassvagnar var vi oftast insvepta i tobaksrök. Som en följd av det svimmade jag ofta. På nedre däck i ångbåtar led vi på samma sätt av tobaksrök, förutom av svordomarna och de vulgära samtalen som förekom bland sjömännen och den lägre klassens resenärer. På natten lade vi oss ner för att sova på det hårda golvet, på lådor med torrt transportgods eller

säckar med säd, med tygväskor som kuddar och med ytterrockar och sjalar som täcken. Om vi plågades av vinterkylan brukade vi gå fram och tillbaka på däck för att hålla oss varma. När vi led av den tryckande av sommarheta brukade vi gå upp på övre däck i den kyliga nattluften. Detta var ansträngande för mig, särskilt när jag reste med ett spädbarn i (78) mina armar. Detta sätt att leva var verkligen inget vi själva skulle ha valt. Gud kallade oss i vår fattigdom och ledde oss genom prövningens eld, för att ge oss en erfarenhet som vi skulle ha stor nytta av, och som skulle tjäna som ett exempel för andra som senare skulle förena sig med oss i arbetet.

Vår Mästare var en smärtornas man. Han var förtrogen med sorger, och de som lider med honom kommer att regera med honom. När Herren visade sig för Saulus vid hans omvändelse, var det inte för att visa honom hur mycket gott han skulle få njuta av utan hur mycket han skulle få lida för hans namns skull. Lidande har varit Guds folks del ända från martyren Abels tid. Patriarkerna fick lida för att de var trofasta mot Gud och lydde hans bud. Församlingens Överhuvud led för vår skull. Hans första apostlar och den ursprungliga församlingen led. Milliontals martyrer led och reformatorerna led. Så varför skulle vi, som har det välsignade hoppet om odödlighet som ska uppfyllas när Kristus snart kommer, dra oss undan från ett liv i lidande? Om det vore möjligt för oss att nå fram till livets träd mitt i Guds paradiset utan lidande, skulle vi inte få en så stor belöning, som vi inte hade lidit för. Vi skulle rygga tillbaka för härligheten. Vi skulle skämmas inför alla dem som kämpat den goda kampen, som uthålligt hade fullbordat loppet och vunnit det eviga livet. Men ingen kommer att vara där som inte, liksom Mose, har valt att gå igenom lidanden tillsammans med Guds folk. Profeten Johannes såg den stora skaran av frälsta och frågade vilka de var. Omedelbart kom svaret: "Dessa är de som kommer ur den stora vedermödan, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod."

När vi började sprida ljuset om sabbatsfrågan hade vi ingen klart formulerad uppfattning om den tredje ängelns budskap i Uppenbarelseboken 14:9-12. Huvudbudskapet i vårt vittnesbörd när vi stod inför människorna var att den stora adventrörelsen kom från Gud, att det första och andra budskapet (79) hade gått ut och att det tredje skulle förkunnas. Vi såg att det tredje budskapet slutade med orden: "Här är de heligas uthållighet. Här är de som håller Guds bud och Jesu tro." Och vi såg lika klart då som vi gör nu, att dessa profetiska ord uppmanade till en sabbatsreform. Men vad det innebar att tillbe vilddjuret som nämndes i budskapet, eller vad vilddjurets bild och märke var, hade vi inte någon bestämd uppfattning om.

Genom sin helige Ande lät Gud ljus lysa över sina tjänare och förståelsen av detta ämne ökade gradvis. Det krävdes mycket studium och ansträngning för att utforska det, som länk efter länk. Med omsorg, iver och oupphörligt arbete har verket gått framåt tills de stora sanningarna i vårt budskap har framställts för världen som en klar, sammanhängande, fullständig helhet.

Jag har redan berättat om min bekantskap med pastor Bates. Jag fann att han var en äkta kristen gentleman, artig och vänlig. Han behandlade mig lika ömsint som om jag

hade varit hans eget barn. Den första gången han hörde mig tala visade han stort intresse. Efter att jag hade slutat tala reste han sig och sa: ”Jag är en tvivlande Thomas. Jag tror inte på syner. Men om jag kunde tro att det vittnesbörd som vår syster har framfört ikväll verkligen var Guds röst till oss, skulle jag vara den lyckligaste människan i världen. Jag är djupt rörd. Jag tror att talaren är uppriktig, men jag kan inte förklara hur hon har fått se de underbara ting som hon har berättat för oss om.”

Några månader efter mitt giftermål deltog jag tillsammans med min man i en konferens i Topsham, Maine, där pastor Bates var. Han var fortfarande inte helt övertygad då om att mina syner kom från Gud. Detta möte var mycket intressant. Guds Ande vilade över mig och jag sveptes in i en syn och såg Guds härlighet och för första gången såg jag andra planeter. När synen var slut berättade jag vad jag hade sett. Pastor Bates frågade då om jag hade studerat astronomi. (80) Jag sa att jag inte kunde dra mig till minnes att jag någonsin hade läst om astronomi. Han sa: ”Detta kommer från Herren”. Aldrig tidigare hade jag sett jag honom så frimodig och lycklig. Hans ansikte strålade av himmelskt ljus och han förmanade församlingen med kraft.

Från konferensen återvände jag tillsammans med min man till Gorham, där mina föräldrar bodde då. Här blev jag mycket sjuk och led svårt. Mina föräldrar, min man och mina systrar förenades i bön för mig, men jag fortsatte att plågas i tre veckor. Jag svimmade ofta och var som död, men som svar på bön kvicknade jag till igen. Mitt lidande var så stort att jag vädjade till dem som var runt mig att de inte skulle be för mig, eftersom jag trodde att deras böner förlängde mitt lidande. Våra grannar räknade med att jag skulle dö. Under en begränsad tid ville Herren pröva vår tro. Till slut, när mina vänner återigen förenades i bön för mig, verkade en broder som var närvarande mycket bekymrad, och medan Guds kraft vilade över honom reste han sig från sin knäböjande ställning, gick genom rummet och la sina händer på mitt huvud medan han sa: ”Syster Ellen, Jesus Kristus gör dig frisk.” Så föll han baklänges, slagen till golvet av Guds kraft. Jag trodde att detta kom från Gud och smärtan lämnade mig. Jag fylldes av tacksamhet och frid och tänkte för mig själv: ”Det finns ingen hjälp för oss annat än i Gud. Vi kan ha frid bara när vi vilar i honom och väntar på hans frälsning.”

Nästa dag var det en våldsamt storm och ingen av grannarna kom hem till oss. Jag kunde vara uppe och sitta i vardagsrummet. När några såg att fönstren i mitt rum var stängda, tänkte de att jag hade dött. De visste inte att den Store Läkaren visat sin nåd genom att komma hem till oss, och att han hade kuvat sjukdomen och gjort mig fri. Nästa dag reste vi sex mil till Topsham. Man frågade min far när begravningen skulle bli. Han frågade: ”Vilken begravning?” ”Din dotters begravning”, löd svaret. Far svarade: ”Hon har blivit helad genom trons bön och är på väg till Topsham.”

Några veckor senare tog vi ångbåten från Portland på vår väg till Boston. Det blåste upp en våldsamt storm och vi var (81 i stor fara. Båten rullade fruktansvärt och vågorna slog in genom hyttfönstren. I damernas hytt var rädslan stor. Många bekände sina synder och ropade till Gud om nåd.

Några ropade på jungfru Maria att hon skulle bevara dem, medan andra högtidligt lovade Gud att om de nådde land skulle de ägna sina liv åt att tjäna honom. Det rådde skräck och förvirring. Medan båten gungade vände sig en dam till mig och sa: ”Är inte du skräckslagen? Jag antar att vi kanske aldrig kommer att nå land.” Jag berättade för henne att jag hade gjort Kristus till min tillflykt, och om jag var färdig med mitt arbete kunde jag lika gärna ligga på havets botten som någon annanstans. Men om mitt arbete inte var utfört skulle allt vatten i oceanen inte kunna dränka mig. Jag litade på Gud. Han skulle föra oss tryggt i land om det skulle ära honom.

Vid detta tillfälle satte jag stort värde på det kristna hoppet. Scenen framför mig förde tankarna till Herrens stora vredes dag, när hans vredes storm kommer att drabba den stackars syndaren. Då kommer det att vara förtvivlade rop och tårar, bekännelse av synd och vädjan om nåd, när det är för sent. ”Ni vägrade att lyssna när jag kallade på er, ingen brydde sig när jag räckte ut min hand. Alla mina råd har ni struntat i och mina tillrättavisningar ville ni inte veta av. Därför ska också jag skratta åt er olycka, och jag ska håna när förskräckelsen drabbar er.”

Genom Guds nåd kom vi alla välbehållna i land. Men en del av passagerarna som hade varit skräckslagna under stormen låtsades inte längre om den, annat än för att skämta om sin rädsla. En kvinna som högtidligt hade lovat, att om hon blev bevarad så att hon kom i land skulle hon bli kristen, ropade skämtsamt när hon lämnade båten: ”Ära vare Gud. Jag är glad att stå på land igen!” Jag bad henne dra sig till minnes vad som hänt några timmar tidigare och minnas sina löften till Gud. Hon vände sig bort från mig med en fnysning.

Jag blev kraftfullt påmind om hur folk ångrar sig på dödsbädden. En del människor tjänar sig själva och Satan hela sitt liv, och när de sen drabbas av sjukdom och en skrämmande och osäker framtid ligger framför dem visar de en (82) viss sorg över synden och säger kanske att de är villiga att dö. Deras vänner inbillar sig att de har blivit omvända på riktigt och blivit passande för himlen. Men om dessa människor skulle återhämta sig skulle de bli lika upproriska som någonsin tidigare. Jag kommer att tänka på Ordspråksboken 1:27, 28: ”När det fasansfulla drabbar er som en plötslig ödeläggelse och er olycka kommer som en storm, när nöd och ångest drabbar er. Då ska de ropa på mig, men jag ska inte svara. De ska ivrigt söka mig, men ska inte finna mig.”

Vår äldste son, Henry Nichols White, föddes i Gorham, Maine, den 26 augusti 1847. I oktober var broder och syster Howland vänliga och erbjöd oss en del av sin bostad. Vi tog tacksamt emot erbjudandet och med lånade möbler skapade vi oss ett hem där. Vi var fattiga och levde under knappa omständigheter. Vi hade beslutat oss för att inte vara beroende av någon, utan att försörja oss själva och att ha något att hjälpa andra med. Men det gick inte så bra för oss. Min man arbetade mycket hårt med att släpa sten vid järnvägsbygget, men kunde inte få ut det man var skyldig honom för arbetet. Broder och syster Howland delade villigt med sig till oss när de kunde, men de hade det knapert. De trodde helt och fullt på den första och andra ängelns budskap och hade frikostigt skänkt av sina

ägodelar för att främja verket tills de var beroende av sitt dagliga arbete för att försörja sig.

Min man lämnade järnvägen och gick med sin yxa till skogen för att hugga famnved. Med ständig smärta i ena sidan arbetade han från tidiga morgonen till mörkrets inbrott för att tjäna omkring 50 cent om dagen. Han kunde inte sova på nätterna på grund av svåra smärtor. Vi försökte hålla modet uppe och förlita oss på Herren. Jag klagade inte. Om morgonen kände jag tacksamhet till Gud för att han hade bevarat oss ännu en natt, och på kvällen var jag tacksam för att han hade bevarat oss ännu en dag. En dag när vårt matförråd var slut gick min man till sin arbetsgivare för att få pengar eller förnödenheter. Det var en blåsig dag och han gick en halvmil, (83) och sen tillbaka i regnet. På sin rygg bar han en säck där livsmedlen var inpackade i olika fack. På det sättet gick han igenom byn Brunswick där han ofta hade undervisat. När han kom in i huset, mycket trött, tappade jag modet. Min första känsla var att Gud hade övergivit oss. Jag sa till min man: ”Har det gått så långt? Har Herren lämnat oss?” Jag kunde inte hålla tillbaka tårarna och grät högt i flera timmar tills jag svimmade. Man bad för mig. När jag andades igen kände jag det tröstande inflytandet från Guds Ande och jag ångrade att jag hade sjunkit ner i missmod. Vi vill följa Kristus och likna honom, men vi dignar ibland under prövningar och håller oss på avstånd från honom. Lidande och prövningar för oss nära Jesus. Smältugnen förtär slagget och får guldets att glänsa.

Vid denna tid blev jag visad att Herren hade provat oss, för vårt eget bästa och för att förbereda oss för att arbeta för andra. Han hade rört om i vårt bo, så att vi inte skulle slå oss ner och ta det lugnt. Vår uppgift var att arbeta för själar. Om vi hade haft det bekvämt skulle vårt hem ha blivit så trivsamt att vi ogärna skulle ha velat lämna det. Gud hade tillåtit att vi drabbades av prövningar för att förbereda oss för ännu hårdare strider, som vi skulle komma att möta under våra resor. Vi fick snart brev från bröder i olika stater som inbjöd oss att besöka dem, men vi hade inte pengar till att lämna vår stat, så vi svarade att vi inte kunde. Jag tänkte att det skulle vara omöjligt för mig att resa med mitt barn. Vi ville inte vara beroende och var noga med att inte leva över våra tillgångar. Vi var fast beslutna att hellre lida nöd än att sätta oss i skuld. Jag gav mig själv och barnet lov att dricka en halv liter mjölk om dagen. En morgon innan min man gick till arbetet gav han mig nio cent till mjölk för tre morgnar. Jag försökte bestämma mig för om jag skulle köpa mjölk till mig och barnet eller skaffa en skjorta åt honom. Jag avstod från mjölken och köpte tyg till en skjorta att täcka mitt barns bara armar med.

(84) Lille Henry blev snart mycket sjuk och han blev sämre så snabbt att vi blev mycket oroliga. Han var omtöcknad med snabb och ansträngd andning. Vi gav honom mediciner, men han blev inte bättre. Vi kallade då på en person som hade kunskap om sjukdomar, som sa att det var tveksamt om han skulle tillfriskna. Vi hade bett för honom, men ingenting förändrades. Vi hade använt barnet som ursäkt för att inte resa och arbeta för andras väl och vi fruktade att Herren skulle ta honom från oss. Ännu en gång sökte vi Herren och bad att han skulle förbarma sig över oss och skona barnets liv. Vi avlade ett högtidligt

löfte om att vi skulle resa, i förtröstan på Gud, vart han än skulle sända oss.

Våra böner var innerliga och ångestfyllda. I tro gjorde vi anspråk på Guds löften och vi litade på att han lyssnade till våra rop. Ljus från himlen bröt igenom molnen och lyste på oss. Våra böner blev nådigt besvarade. Från den stunden började barnet tillfriskna.

Medan vi var i Topsham fick vi ett brev från broder Chamberlain i Connecticut, där han enträget bad oss att delta i en konferens i denna stat i april 1848. Vi bestämde oss för att resa om vi kunde få ihop pengar. Min man gjorde avstämning med sin arbetsgivare och fann att han hade tio dollar att kräva. För fem av dem köpte jag kläder som vi var i stort behov av, och sedan lappade jag min mans överrock och fick till och med sy ihop lapparna med varandra, så att man knappt kunde urskilja det ursprungliga tyget i ärmarna. Vi hade fem dollar kvar för att resa till Dorchester, Massachusetts. Vår koffert innehöll nästan alla våra jordiska ägodelar, men vi hade frid i sinnet och ett gott samvete, något som vi värderade högre än jordisk bekvämlighet. I Dorchester besökte vi broder Nichols hem och när vi lämnade dem räckte syster Nichols min man fem dollar, som räckte till vår resa till Middleton, Connecticut. Vi var främlingar i den staden och hade aldrig träffat någon av bröderna i den staten. Vi hade bara femtio cent kvar. Min man vågade inte använda dem till att hyra en vagn, så han slängde upp kofferten på en (85) brädhög och vi gick vidare för att leta rätt på någon med samma tro som vi. Vi fann snart broder C. som tog oss med hem till sig.

Konferensen hölls i Rocky Hill, i det stora ofärdiga rummet i broder Beldens hus. Bröderna anlände tills vi var cirka femtio personer, men alla dessa trodde inte helt och fullt på sanningen. Vårt möte var intressant. Broder Bates presenterade buden i klart ljus och deras betydelse framhölls eftertryckligt genom kraftfulla vittnesbörd. Orden gjorde verkan och befäste dem som redan trodde på sanningen, medan de väckte dem som inte hade bestämt sig helt.

Vi inbjöds att träffa bröderna i staten New York följande sommar. De troende var fattiga och kunde inte lova att göra så mycket för att täcka våra kostnader. Vi hade inga pengar att resa för. Min mans hälsa var dålig, men han fick möjlighet att arbeta med höslåtern, och han bestämde sig för att försöka. Det verkade då ut som om vi måste leva av tro. När vi steg upp på morgonen knäböjde vi vid sängkanten och bad Gud att ge oss krafter för att arbeta under dagen. Vi var inte tillfreds förrän vi hade en försäkran om att Herren hörde oss be. Min man gick sedan iväg för att slå med lie, inte i sin egen kraft, utan i Herrens kraft. På kvällen när han kom hem brukade vi åter bönfälla Gud om krafter att tjäna pengar för att sprida hans sanning. Vi blev ofta rikligt välsignade. I ett brev till broder Howland skrev min man i juli 1848: ”Gud ger mig styrka att arbeta hårt hela dagen. Prisat vare Hans namn. Jag hoppas att få några dollar att använda för hans sak. Vi har stått ut med arbete, trötthet, värk, hunger, kyla och hetta, medan vi har strävat efter att göra gott mot våra bröder och systrar, och vi är redo att lida mer om Gud begär det. Jag gläder mig idag över att sorglöshet, njutning och

bekvämlighet i detta liv offrats på min tros och mitt hoppas altare. Om vår lycka består i att göra andra lyckliga, då är vi verkligen lyckliga. En sann lärjunge lever inte för att tillfredsställa det egna, älskade jaget, utan för Kristus och för att göra gott mot hans barn. (86) Han ska offra sitt bekymmerslösa liv, sina nöjen, sitt välbefinnande, sin bekvämlighet, sin vilja och sina egna själviska önskningsar för Kristi sak, eller aldrig få regera med honom på hans tron.

Lönen för arbetet med slåttern var tillräcklig för att fylla de behov som vi hade just då, och även för att betala resan till västra New York tur och retur.

Vår första konferens i New York hölls i Volney, i en broders lada. Ungefär trettiofem personer var närvarande - alla som kunde samlas ihop i denna del av staten. Men bland dessa fanns det knappt två som var överens. Några höll fast vid allvarliga villoläror, och var och en hävdade envist sina egna åsikter och förklarade att de var i enlighet med skriften.

Dessa märkliga meningsskiljaktigheter blev en tung börda för mig eftersom jag tyckte att Gud blev vanärad, och jag svimmade under bördan. Några fruktade att jag höll på att dö, men Herren hörde sina tjänares bön och jag kvicknade till. Himlens ljus vilade över mig och jag var snart omedveten om jordiska ting. Den ängel som följde med mig framställde för mig några av de närvarandes villoläror, och även sanningen i motsats till deras misstag. De motstridiga åsikter som de hävdade kom från bibeln, var bara deras egna uppfattningar om bibeln. De måste ge upp sina villoläror och ena sig kring den tredje ängels budskap. Vårt möte slutade i seger. Sanningen segrade. Bröderna övergav sina felaktiga åsikter och enades om den tredje ängels budskap, och Gud välsignade dem rikligen och ökade deras antal.

Från Volney reste vi till Port Gibson för att delta i ett möte i broder Edsons lada. Det fanns personer där som älskade sanningen, men som lyssnade till villoläror och omhuldade dem. Herren verkade för oss med kraft innan detta möte slutade. Återigen blev jag visad i en syn hur viktigt det var att bröderna i västra New York lade sina meningsskiljaktigheter åt sidan och förenades kring bibelns sanning.

Vi återvände till Middleton, där vi hade lämnat vårt barn under vår resa västerut. Nu dök en smärtsam plikt upp. För människors bästa kände vi att vi måste avstå från vår lille Henrys sällskap, så att vi kunde ägna oss åt arbetet helt och hållet. Min hälsa var dålig och han skulle behöva uppta en stor del av min tid. Det var en svår prövning. Ändå vågade jag inte låta barnet stå i vägen för min plikt. Jag var övertygad om att Herren hade skonat honom åt oss när han var mycket sjuk, och att Gud skulle ta honom ifrån mig om jag lät honom hindra mig från att göra min plikt. Ensam inför Herren, med stor smärta och många tårar, gjorde jag denna uppoffring. Jag lämnade ifrån mig mitt enda barn, som då var ett år gammalt, åt en annan som skulle få ge honom sina moderskänslor och sköta om honom som en mor. Vi lämnade honom i broder Howlands familj, som vi hade det allra största förtroende för. De var villiga att ta ansvaret, för att vi skulle få så mycket frihet som möjligt

att arbeta för Guds sak. Vi visste att de kunde ta bättre hand om Henry än vi kunde medan vi reste, och att det var bra för honom att få ett fast hem och en god uppfostran. Det var svårt att skiljas från mitt barn. Natt och dag såg jag hans sorgsna lilla ansikte framför mig, när jag lämnade honom. Och ändå sköt jag bort honom ur mina tankar med Herrens kraft, och försökte hjälpa andra. Broder Howlands familj tog hand om Henry helt och hållet, i fem år.

Vi ger ut trycksaker och reser

I juni 1849 blev det möjligt för oss att skapa oss ett tillfälligt hem i Rocky Hill i Connecticut. Här föddes vårt andra barn, James Edson, den 28 juli.

Medan vi bodde på denna plats fick min man en ingivelse att det var hans plikt att skriva och publicera sanningen för vår tid. Han blev mycket uppmuntrad och välsignad, när han bestämde (88) sig för att göra det. Men ändå tvivlade han och var villrådig, eftersom han inte hade några pengar. Det fanns bröder som hade medel, men de valde att behålla dem. Slutligen tappade han modet och gav upp, och såg sig om efter något fält där han kunde slå hö. När han gick hemifrån kände jag mig nedtyngd och jag svimmade. Man bad för mig och jag blev välsignad och fick en syn. Jag såg att Herren hade välsignat och gett min man styrka så att han kunde arbeta på fälten året innan. Han hade använt pengarna som han hade tjänat på rätt sätt, och han skulle få hundrafalt igen i detta livet och en rik belöning i Guds rike om han var trofast. Men Herren skulle inte ge min man styrka till arbete på fälten nu, för han hade ett annat arbete åt honom. Jag såg att han måste gå framåt i tro och skriva och publicera sanningen för vår tid. Han började omedelbart skriva och när han kom till något svårt avsnitt, brukade vi be till Herren att han skulle ge oss den rätta innebörden av sitt ord.

Ungefär vid samma tid började han ge ut en liten tidning med namnet *The Present Truth*. Förlaget låg i Middleton, tretton kilometer från Rocky Hill. Han gick ofta dit och tillbaka igen, trots att han då haltade. När han hämtade det första numret från förlaget böjde vi alla knä runt det och bad Herren, med ödmjuka hjärtan och många tårar, att han skulle låta sin välsignelse vila över sin tjänares svaga ansträngningar. Sedan adresserade han tidningarna till alla som han trodde skulle läsa dem, och bar tidningarna till postkontoret i en tygväska. Varje nummer av tidningen bars från Middleton till Rocky Hill, och innan vi gjorde i ordning dem för att postas, bredde vi alltid ut dem inför Herren och bad allvarligt under tårar om att hans välsignelse skulle vara med de tysta budbärarna. Mycket snart kom det brev med pengar för publicering av tidningen, och goda nyheter om att många människor hade tagit emot sanningen.

När vi började detta arbete med att ge ut trycksaker slutade vi inte att predika sanningen, utan vi reste från (89) plats till plats och förkunnade de lärosatser som hade gett oss så klart ljus och så stor glädje. Vi uppmuntrade de

troende, rättade till fel och ordnade upp saker och ting i församlingarna. För att kunna driva förlagsverksamheten framåt och samtidigt fortsätta vårt arbete på olika delar av fältet, flyttades tidningsutgivningen ibland till olika platser.

År 1850 utgavs den i Paris, Maine. Här utvidgades tidningen och dess namn ändrades till sitt nuvarande, *The Advent Review and Sabbath Herald*. De som stöttade saken var få och fattiga på jordiskt välstånd och vi var fortfarande tvungna att kämpa mot fattigdom och stora besvikelser. Alltför mycket arbete, oro, bekymmer, brist på näringsrik föda och exponering för kyla under våra långa resor vintertid, blev för mycket för min man, och han dignade under bördan. Han blev så svag att han knappt kunde gå till tryckeriet. Vår tro prövades till det yttersta. Vi hade villigt uthärdat försakelser, möda och lidande. Ändå misstolkades våra motiv och vi betraktades med misstro och avundsjuka. Det var inte många av dem, för vars bästa vi hade lidit, som verkade uppskatta våra ansträngningar. Vi var för bekymrade för att kunna sova eller vila. De timmar då vi borde ha bli utvilade genom sömn, ägnade vi ofta åt att svara på långa brev, motiverade av avundsjuka. Många timmar då andra sov spenderade vi i kvalfyllda tårar och sorg inför Herren. Till slut sa min man: "Min hustru, det lönar sig inte att fortsätta kämpa längre. Detta krossar mig, och kommer snart att leda mig till graven. Jag kan inte fortsätta längre. Jag har skrivit ett meddelande till tidningen att jag inte ska ge ut något mer." När han gick ut genom dörren för att gå och lämna det till förlaget, svimmade jag. Han kom tillbaka och bad för mig. Hans bön besvarades och jag mätte bättre.

Nästa morgon fick jag en syn när vi hade familjeandakt, och fick se saker som rörde dessa problem. var just det Satan försökte få honom till att göra. Han arbetade genom ombud för att uppnå detta. Jag blev visad att vi måste fortsätta att publicera och att Herren skulle hålla oss uppe, och att de som var skyldiga till att lägga sådana bördor på oss skulle tvingas att se vidden av sitt grymma handlande. De skulle återkomma till oss och bekänna sitt orättvisa agerande, annars skulle Guds ogillande vila över dem. Det var inte bara emot oss de hade talat och agerat, utan emot honom som hade kallat oss till den plats som han ville att vi skulle inta. All deras misstänksamhet, avundsjuka och all deras hemliga påverkan hade noggrant registrerats i himlen och skulle inte strykas ut, förrän var och en som hade deltagit i detta skulle inse omfattningen av sitt felaktiga handlande och vända om helt och hållet.

Den andra årgången av *Review* publicerades i Saratoga Springs i New York. I april 1852 flyttade vi till Rochester i New York. Vid varje steg tvingades vi att gå framåt i tro. Vi var fortfarande begränsade av fattigdom och tvingade till största sparsamhet och försakelse. Jag ska återge ett kort utdrag från ett brev till broder Howlands familj, daterat 16 april 1852: "Vi håller just på att slå oss ner i Rochester. Vi har hyrt ett gammalt hus för 175 dollar per år. Vi har tryckpressen i huset, annars skulle vi vara tvungna att betala 50 dollar om året för ett kontor. Ni skulle le om ni hade kunnat kika in på oss och se våra möbler. Vi har köpt två gamla sängar för 25 cent styck. Min man kom hem till mig med sex gamla stolar, och inte två av dem var lika. Han hade betalat en dollar för dem.

Litet senare gav han mig fyra stolar till, som saknade sitsar och som han hade gett 62 cent för. Ramarna är starka och jag har gjort sitsar av starkt tyg. Smör är så dyrt att vi inte kan köpa det. Vi har inte råd med potatis heller. Vi har sås på brödet istället för smör och kålrötter istället för potatis. Våra första måltider intog vi på en eldskärm, som vi hade lagt över två tomma mjöltunnor. Vi är villiga (91) till försakelser om bara Guds verk kan ha framgång. Vi tror att Herrens hand var med och ledde oss till den här platsen. Här finns ett vidsträckt arbetsfält men få arbetare. Förra sabbaten hade vi ett fantastiskt möte. Herren gav oss nya krafter genom sin närvaro.

Då och då reste vi iväg för att vara med på konferenser i olika delar av fältet. Min man predikade, sålde böcker och arbetade för att vidga tidningens läsekrets. Vi reste med privata transportmedel och stannade mitt på dagen för att fodra hästen vid vägkanten och äta vår lunch. Då skrev min make artiklar för *Review* och *Instructor* med locket på matlådan eller kullen på sin hatt som underlag. Herren välsignade vårt arbete rikligt och sanningen berörde många hjärtan.

På sommaren 1853 gjorde vi vår första resa till staten Michigan. Efter att vi hade bekräftat vilka möten vi planerat in, blev min man sängliggande i feber. Vi förenades i bön för honom, men fastän febern släppte var han fortfarande väldigt svag. Vi kände oss mycket förvirrade. Måste vi drivas från arbetet av kroppsliga krämpor? Skulle Satan tillåtas att utöva sin makt över oss och motarbeta vår användbarhet och våra liv så länge som vi förblev i denna värld? Vi visste att Gud kunde begränsa Satans makt. Han kunde tillåta att vi prövades i smältugnen, men skulle föra ut oss renade och bättre lämpade för sitt verk.

I min ensamhet utgöt jag min själ för Gud i bön om att han måtte näpsa sjukdomen och styrka min man så att han kunde klara av resan. Det var bråttom, och i tro grep jag tag i Guds löften. Där fick jag bevis för att Guds ängel skulle följa med oss om vi fortsatte resan till Michigan. När jag berättade för min man hur jag tänkte, sa han att han hade tänkt på ungefär samma sätt, och vi bestämde oss för att resa och lita på Herren. För varje kilometer vi färdades kände han (92) sig starkare. Herren höll honom uppe och medan han predikade ordet kände jag mig säker på att Guds änglar stod vid hans sida för att hålla honom uppe i hans arbete.

På denna resa tänkte min man mycket på ämnet spiritism, och strax efter att vi kommit tillbaka började han skriva boken som heter *Signsof the Times* Han var fortfarande svag och sov dåligt, men Herren var hans stöd. När hans tankar var förvirrade och han var plågad, brukade vi böja knä inför Gud och i vår nöd ropa till honom. Han hörde våra innerliga böner och välsignade ofta min man, så att han med nya krafter fortsatte med sitt arbete. Många gånger om dagen kom vi inför Herren i allvarlig bön på detta sätt. Den boken skrevs inte i hans egen kraft.

Under vintern och våren led jag svårt av hjärtsvikt. Det var svårt för mig att andas när jag låg ner och jag kunde inte sova om jag inte nästan satt upp. Min andning upphörde ofta och jag svimmade ofta. Jag hade en

ansvällning på mitt vänstra ögonlock som verkade vara cancer. Den hade vuxit gradvis under mer än ett år, tills den gjorde riktigt ont och påverkade min syn. När jag läste eller skrev var jag tvungen att ha bandage på det drabbade ögat. Jag var rädd för att det skulle bli förstört av cancer. Jag tänkte tillbaka på de dagar och nätter då jag läste korrektur, vilket hade ansträngt mina ögon och jag tänkte: ”Om jag mister mitt öga och mitt liv kommer de att offras för Guds sak.”

Vid denna tid besökte en berömd läkare, som gav gratiskonsultationer, Rochester, och jag bestämde mig för att låta honom undersöka mitt öga. Han trodde att svullnaden skulle visa sig vara cancer. När han kände min puls sa han: ”Ni är mycket sjuk och kommer att dö av slaganfall innan svullnaden ger allvarliga problem. Ni är i ett farligt tillstånd på grund av hjärtsjukdom.” Detta förvånade mig inte, eftersom jag hade förstått att jag skulle dö om jag inte snabbt blev bättre. Två andra kvinnor (93) som hade kommit för konsultation, led av samma sjukdom. Läkaren sa att mitt tillstånd var värre än av deras, och att det inte kunde dröja mer än tre veckor innan jag skulle bli förlamad. Jag frågade om han trodde att hans medicin skulle bota mig. Han gav mig inte mycket hopp. Jag provade de läkemedel han skrev ut, men blev inte bättre.

Ungefär tre veckor senare svimmade jag och föll i golvet och förblev nästan medvetslös under cirka 36 timmar. Man befarade att jag inte skulle överleva, men som svar på bön kvicknade jag till igen. En vecka senare fick jag ett slaganfall som påverkade min vänstra sida. Jag kände mig så underligt kall och avdomnad i huvudet och hade svår smärta i tinningarna. Min tunga kändes tjock och bedövad. Jag kunde inte tala tydligt. Min vänstra arm och vänster sida fungerade inte. Jag trodde att jag höll på att dö och min högsta önskan var att jag i mitt lidande skulle få bevis för att Herren älskade mig. I månader hade jag plågats av ständiga smärtor i hjärtat och jag kände mig deprimerad hela tiden. Jag hade försökt att tjäna Gud av princip och inte utifrån känslor, men nu törstade jag efter Guds frälsning. Jag längtade efter att känna hans välsignelse trots mitt fysiska lidande.

Bröderna och systrarna samlades för att be speciellt för mig. Min önskan blev uppfylld. Jag kände Guds välsignelse och blev förvissad om att han älskade mig. Men värken fortsatte och jag blev svagare och svagare för varje timme som gick. Bröderna och systrarna samlades igen för att lägga fram mitt fall för Herren. Jag var så svag att jag inte kunde be högt. Mitt utseende verkade försvaga tron hos dem som fanns runt omkring mig. Då såg jag Guds löften inför mig, på ett sätt som jag aldrig hade gjort tidigare. Jag tyckte att det verkade som om Satan försökte slita mig ifrån min man och mina barn och lägga mig i graven. Dessa frågor dök upp i mitt sinne: Kan du lita enbart på Guds löfte? Kan du gå framåt i tro oavsett hur saker och ting verkar? (94) Tron vaknade igen. Jag viskade till min man: ”Jag tror att jag kommer att tillfriskna.” Han svarade: ”Jag önskar jag kunde tro det.” Jag drog mig tillbaka den natten utan att ha blivit bättre, men med en fast förtröstan på Guds löften. Jag kunde inte sova, men fortsatte att be min tysta bön. Strax före gryningen somnade jag.

Jag vaknade när solen gick upp och var fullständigt smärtfri. Trycket över hjärtat var borta och jag var mycket lycklig. Vilken förändring! Det verkade som om en Guds ängel hade rört vid mig medan jag sov. Jag var fylld av tacksamhet. Jag prisade Gud. Jag väckte min man och berättade för honom om det underbara som Herren hade gjort för mig. Först kunde han knappt fatta det, men när jag steg upp och klädde på mig och gick runt i huset, kunde han lovprisa Gud tillsammans med mig. Mitt sjuka öga värkte inte längre. På några få dagar försvann svullnaden och min syn var helt återställd. Helandet var fullständigt.

Jag var på återbesök hos läkaren, och så snart han kände min puls sa han: ”Madam, det har skett en fullständig förändring i er kropp, men de båda kvinnorna som kom till mig för att få råd när ni var här förra gången, är döda.” Jag förklarade för honom att det inte var hans medicin som hade botat mig, eftersom jag inte kunde ta den. Efter att jag gått därifrån sa doktorn till en av mina vänner. ”Hennes fall är ett mysterium. Jag förstår det inte.”

Vi besökte snart Michigan igen och jag klarade långa och tröttsamma resor på de knaggliga timmervägarna och genom gytjiga träsk, utan att mina krafter svek. Vi kände att Herren ville att vi skulle besöka Wisconsin och förberedde oss för att ta tåget från Jackson klockan tio på kvällen.

När vi gjorde oss klara för att ta tåget kände vi oss mycket allvarliga och vi föreslog att vi skulle ha en bönestund. När vi överlämnade oss åt Gud kunde vi inte låta bli att gråta. Vi gick till järnvägsstationen med en känsla av djupt allvar. När vi steg på tåget gick vi in i en vagn med säten som var riktade framåt och som hade höga nackstöd, och vi hoppades att vi skulle (95) kunna sova lite under natten, men den vagnen var full så vi gick bakåt i tåget till nästa vagn och där fann vi lediga platser. Jag tog inte av min balytt som jag brukade göra när vi reste på natten, utan höll min tygväska i handen, som om jag väntade på något. Vi talade båda om våra underliga känslor.

Tåget hade gått ungefär fem kilometer från Jackson när det rörde sig mycket våldsamt. Det kastades fram och tillbaka och stannade till slut. Jag öppnade fönstret och såg en vagn som rests upp så att den nästan stod på ända. Jag hörde stönanden av smärta och det rådde stor förvirring. Loket hade kastats av spåret, men den vagn som vi satt i var kvar på spåret och hade skilts från de övriga vagnarna som befann sig ungefär trettio meter längre fram. Bagagevagnen var inte så trasig och vår stora koffert med böcker var oskadd. Andraklassvagnen var krossad och delarna av den låg tillsammans med passagerarna utströdda längs båda sidor av spåret. Den vagn som vi hade försökt sätta oss i var väldigt sönderlagen och dess ena ände stod ovanpå en hög av förstörda delar från tåget. Kopplingen hade inte brutits sönder, men den vagn vi satt i hade kopplats loss från vagnen framför, som om en ängel hade skilt dem åt. Fyra dödades eller hade livshotande skador och många var svårt skadade. Vi kunde inte annat än känna att Gud hade sänt en ängel för att bevara våra liv.

Vi återvände till Jackson och nästa dag tog vi tåget till Wisconsin. Vårt besök i den delstaten välsignades av Gud.

Människor blev omvända som ett resultat av våra ansträngningar. Herren gav mig styrka så att jag kunde stå ut med den tröttsamma resan.

Den 29 augusti 1854 fick vår familj ytterligare ett ansvar i och med att Willie föddes. Ungefär vid denna tid fick vi det första numret av den tidning som missvisande kallades för *The Messenger of Truth*. De som förtalade oss i den tidningen hade blivit tillrättavisa för sina felsteg och villfarelser. De kunde inte stå ut med tillrättavisningen och de använde sitt inflytande emot oss, först i hemlighet och sedan mer öppet. Det kunde vi ha stått ut med, men några av dem som borde ha stått enade med oss påverkades av dessa onda människor. Några av dem som vi (96) hade litat på och som hade erkänt att vårt arbete blivit tydligt välsignat av Gud, tog sin sympati ifrån oss och gav den åt sådana som var främlingar i jämförelse med oss.

Herren hade visat mig vilket slag denna grupp var av och hur det skulle sluta. Hans ogillade vilade över dem som hade anknytning till denna tidning och hans hand var emot dem. Och även det kunde verka som om de hade framgång ett tag, och några uppriktiga personer blev bedragna, skulle sanningen ändå segra till slut. Varje uppriktig människa skulle bryta sig loss från det bedrägeri som hade fångat henne, och bli fri från dessa onda mäns inflytande. Eftersom Guds hand var emot dem måste de till slut falla.

Min mans hälsotillstånd blev mycket dåligt igen. Han besvärades av hosta och smärtor i lungorna, och han var överansträngd. Oron, ansvaret som han bar i Rochester, arbetet på kontoret, sjukdom och död i familjen, bristen på medkänsla från dem som borde ha delat hans bördor, tillsammans med hans resor och predikande, blev för mycket för honom. Det verkade som om han snabbt höll på att dö av sin lungsjukdom. Det var en dyster och mörk tid. Några få ljusstrålar skingrade de tunga molnen ibland och gav oss lite hopp. Annars skulle vi ha sjunkit ner i hopplöshet. Tidvis verkade det som om Gud hade övergett oss.

Gruppen som stod bakom *The Messengers* likt gräset och vissna som gröna örter." Några av skribenterna i den tidningen gladdes till och med över min mans svaghet och sa att Gud skulle ta hand om honom och röja honom ur vägen. När han läste detta medan han låg sjuk, vaknade hans tro igen och han utropade: "Jag ska inte dö utan leva och förkunna Herrens gärningar, och till sist predikar jag kanske på deras begravning."

(97) Det tätaste mörker verkade omsluta oss. Onda män, som utgav sig för att vara gudfruktiga, drevs under Satans kommando till att hitta på lögn, och att sätta in hela sin kraft mot oss. Om Guds sak bara hade varit vår, skulle vi kanske ha darrat, men den vilade i händerna på honom som kunde säga: "Ingen kan riva den ur mina händer". Vi visste att Jesus levde och regerade. Inför Herren kunde vi säga: "Saken är din och du vet att det inte har varit vårt eget val utan din befällning, som har fått oss att spela den roll som vi har gjort.

Vi flyttar tillbaka till Michigan

År 1855 gjorde bröderna i Michigan det möjligt att flytta förlagskontoret tillbaka till Battle Creek. Vid den tiden var min man skyldig mellan två och tre tusen dollar, och allt han hade förutom böckerna i lagret var fordringar för böcker, och några av dem var osäkra. Det verkade som om verket hade stannat upp. Beställningarna av böcker var mycket få och små och han var rädd att han skulle dö skuldsatt. Bröder i Michigan hjälpte oss att få tag på en tomt och att bygga ett hus. Avtalet utfärdades i mitt namn, så att jag skulle kunna sälja det om jag ville, efter min mans död.

Detta var en dyster tid. Jag såg på mina tre små pojkar och jag fruktade att de snart skulle vara faderlösa. Tankar som dessa tvingade sig på mig: Min man dör av överansträngning i verket för sanningens för vår tid, och vem inser hur han har lidit och vilka bördor han har burit i årtal? Vem förstår de oerhört stora bekymmer som har brutit hans mod och förstört hans hälsa, vilket lägger honom i en för tidig grav och lämnar hans familj utblottad och beroende av hjälp. Jag har ofta frågat mig om Gud inte bryr sig om detta. Går han förbi utan att lägga märke till dem? Jag fann tröst i vetskapen om att (98) det finns en som dömer rättvist och att varje uppoffring, varje självförnekelse, all förtvivlan som vi uthärdar för hans skull, blir noggrant bokförd i himlen och kommer att få sin belöning. Herrens dag kommer att uppenbara och föra saker, som ännu inte visats, fram i ljuset.

Jag blev visad att det var Guds plan att gradvis ge min man hälsan tillbaka, att vi måste ha stark tro, för i alla våra ansträngningar skulle vi bli häftigt motarbetade av Satan. Vi måste bortse från hur allt verkade vara och tro. Tre gånger om dagen drog vi oss undan i avskildhet inför Gud och bad enträget om att min man skulle återfå hälsan. Ofta hände det att en av oss föll till golvet genom Herrens kraft. Herren var nådig och hörde våra allvarliga rop, och min man började återhämta sig. I många månader steg våra böner om hälsa för att göra Guds vilja, upp till Gud tre gånger om dagen. Dessa bönestunder var mycket värdefulla. Vi fick en helig närhet till Gud och upplevde en ljuvlig gemenskap med honom. Jag kan inte beskriva för mina känslor vid den tiden på ett bättre sätt än så som de uttrycks i följande brev till syster Howland:

"Jag känner mig tacksam för att jag kan ha barnen hos mig nu. Jag kan ta hand om dem och bättre fostra dem på rätt sätt. Under flera veckor har jag känt hunger och törst efter frälsning och vi har haft en nästan oavbruten gemenskap med Gud. Varför håller vi oss borta från källan, när vi kan komma och dricka? Varför dör vi av brist på bröd, när det finns ett helt förrådshus fullt? Det är näringsrikt och gratis. O, min själ, festa på det brödet och drick dagligen av de himmelska glädjeämnen. Jag vill inte hålla tyst. Jag prisar Gud i mitt hjärta och med mina läppar. Vi kan glädja oss i vår Frälsares rika kärlek. Vi kan njuta av hans underbara härlighet. Min själ vittnar om detta. Mitt svärmod har skingrats av detta dyrbara ljus och det kan jag aldrig glömma. Herre hjälp mig att hålla det levande i minnet. Vakna, all livskraft i min själ. Vakna och tillbe din Återlösare för hans underbara kärlek!

(99) Människor runt omkring oss måste väckas och bli frälsta, annars kommer de att gå under. Vi har inte ett ögonblick att förlora. Vi har alla ett inflytande som talar för sanningen eller emot den. Jag önskar ge tydliga bevis på att jag är en av Jesu lärjungar. Vi önskar något mer än en religion som bara gäller på sabbaten. Vi behöver den levande principen och dagligen känna individuellt ansvar. Många undviker detta och frukten blir nonchalans, likgiltighet, brist på vaksamhet och andlighet. Var finns andligheten i församlingen? Var finns män och kvinnor som är fyllda av tro och den helige Ande? Min bön är: Rena din församling, O Gud. I månader har jag känt mig fri, och jag är fast besluten att se till att allt som jag säger och allt som jag gör är rätt

Våra fiender kanske triumferar. De kan tala bittra ord och komma med förtal, falskhet och lögn, men vi kommer ändå inte att rubbas. Vi vet vem vi har trott på. Vi har inte löpt förgäves, inte heller arbetat förgäves. Det kommer en räkenskapsdag, då alla kommer att dömas efter sina handlingar i detta liv. Det är sant att världen är mörk. Motståndet kan växa sig starkt. De lättsinniga och hånfulla kan bli allt fräckare i sin synd. Ändå kommer vi inte att rubbas av allt detta, utan stödja oss på den Mäktiges arm för att få styrka.

Gud sällar sitt folk. Han vill ha en ren och helig församling. Vi kan inte läsa människors hjärtan. Men Herren har gett oss medel att hålla församlingen ren med. Ett fördärvat folk har uppstått som inte kan leva tillsammans med Guds folk. De föraktade tillrättavisning och ville inte bli korrigerade. De hade möjlighet att förstå att de förde en orättfärdig strid. De hade tid att ångra sina fel, men de älskade det egna jaget för mycket för att låta det dö. De gav det näring och det växte sig starkt och de skilde sig från Guds förtröstansfulla folk, som han renar åt sig själv. Vi har alla orsak att tacka Gud för att det har öppnats en väg för att rädda församlingen, för Guds vrede skulle ha kommit över oss, om dessa falska hycklare hade stannat kvar hos oss.

(100) Varje ärlig människa, som skulle kunna bli bedragen av dessa upproriska människor, kommer att få verkligt ljus beträffande dem, om så varenda ängel från himlen måste besöka dem för att upplysa dem. Vi har ingenting att frukta när det gäller detta. När vi närmar oss domen kommer alla att visa sin sanna karaktär och det kommer att bli tydligt vilken grupp de tillhör. Sällningen pågår. Låt oss inte säga: Sluta, Gud. Församlingen måste renas och det kommer den att bli. Gud regerar, må folket prisa honom. Jag har inte minsta tanke på att låta mig nedslås. Jag tänker vara rättfärdig och göra rätt. Domen ska genomföras, böckerna ska öppnas och vi ska dömas efter våra gärningar. Alla de lögnare som man kan hitta på om mig kommer inte att göra mig sämre, och inte bättre heller, om de inte driver mig närmare min Frälsare.”

När vi flyttade till Battle Creek började Herren vända våra motgångar. Vi fann förstående vänner i Michigan, som var beredda att dela våra bördor och hjälpa oss med det vi behövde. Gamla beprövade vänner i centrala New York och New England, särskilt i Vermont, visade medkänsla med oss i våra lidanden och var beredda att hjälpa oss när vi hade det svårt. Vid konferensen i Battle Creek i

november 1856 verkade Gud för oss. Hans tjänare uppmärksammades på gåvorna i församlingen. Om Guds missnöje hade drabbat hans folk för att gåvorna hade ignorerats och försummats, var utsikterna goda att han återigen skulle le emot oss, att han nådigt skulle återuppväcka gåvorna och att de skulle finnas i församlingen för att uppmuntra den som var kraftlös, och korrigera och tillrättavisa den som gått vilse. Verket fick nytt liv och våra predikanter arbete hade framgång.

Trycksakerna efterfrågades och de visade sig vara just vad verket behövde. *The Messenger of Truth* lades snart ned, och de människor som hade avvikande åsikter och som hade använt tidningen för att sprida dem, skingrades. Min make kunde betala (101) alla sina skulder. Hans hosta upphörde, smärtan och irritationen försvann från hans lungor och strupe, och han återfick hälsan successivt, så att han lätt kunde predika tre gånger på sabbaten och på veckans första dag. Hans fantastiska tillfrisknande var Guds verk och han ska ha hela äran för det.

När min man blev så svag, innan vi flyttade från Rochester, önskade han avsäga sig ansvaret för förlagsarbetet. Han föreslog att samfundet skulle ta hand om arbetet och att det skulle skötas av en förlagskommitté, som de skulle utse, och att ingen som hade anknytning till förlaget skulle ha någon ekonomisk vinning från det, förutom lönen för sitt arbete.

Fastän han upprepade gånger gjorde dem uppmärksamma på frågan, gjorde våra bröder ingenting åt saken förrän 1861. Fram till dess hade min man varit laglig ägaren till förlaget och ensam ledare för arbetet. De som aktivt stödde saken, hade förtroende för honom. De anförtrodde honom de pengar som de donerade då och då när det växande verket behövde stöd, för att förlagsverksamheten skulle kunna byggas upp. Men trots att detta ofta upprepades i *Review*, att förlaget egentligen var samfundets egendom, utnyttjade våra fiender situationen eftersom min man var den enda lagliga ledaren. Genom att anklaga honom för att ha spekulerat gjorde de allt som stod i deras makt för att skada honom och för att försena verkets utveckling. Under dessa omständigheter tog han upp frågan om organisation, vilket resulterade i bildandet av Seventh-day Adventist Publishing Association, enligt Michigans lagstiftning, våren 1861.

Även om ansvaret som lades på oss när det gällde förlagsverksamheten och andra grenar av verket medförde många bekymmer, var den största uppoffringen som jag kallades att göra i samband med arbetet, att lämna barnen i andras vård.

(102) Henry hade varit ifrån oss under fem år och Edson hade inte fått så mycket omvårdnad från oss. Under många år var vårt hushåll mycket stort. Vårt hem liknade ett hotell och vi var hemifrån en stor del av tiden. Jag hade varit mycket angelägen om att mina barn skulle fostras så att de var fria från dåliga vanor och jag var ofta ledsen när jag jämförde min situation med andras, som inte var villiga att bära bördor och bekymmer, utan alltid kunde vara tillsammans med sina barn för att ge dem råd och undervisa dem. De var tillsammans med sina egna familjer nästan hela tiden. Jag har frågat mig: Begär Gud så mycket

av oss medan han låter andra slippa bördor? Är det jämlikt? Ska vi skynda från det ena ansvaret till det andra på det viset, från en del av verket till en annan, och bara ha minimalt med tid till att uppfostra våra barn? Jag har spenderat många nätter i bitter gråt, medan andra sov.

Jag brukade ha planerat något som var bättre för mina barn, men så kom hinder i vägen som sopade undan dessa planer. Jag var mycket känslig för fel hos mina barn och varje felsteg gav mig sådan hjärtesorg att det påverkade min hälsa. Jag har önskat ibland att en del mödrar kunde ha fått vara i samma omständigheter under en kort tid, som jag har varit i årtal. Då skulle de värdesätta de välsignelser de har och lättare kunna sympatisera med mig i mina umbäranden. Vi bad och arbetade för våra barn och satte gränser för dem. Vi försummade inte riset, men innan vi agade dem ansträngde vi oss för att de skulle inse sina fel och sedan bad vi med dem. Vi försökte få våra barn att förstå att vi skulle dra på oss Guds missnöje om vi ursäktade dem i deras synd. Och våra ansträngningar välsignades och blev till deras bästa. Deras största nöje var att göra oss glada. De var inte felfria, men vi var övertygade om att de ändå skulle vara lamm i Kristi fålla.

År 1860 steg döden över vår tröskel och bröt av den yngsta grenen på vårt familjetråd. Lille Herbert, född (103) den 20 september 1860, dog den 14 december samma år. Hur våra hjärtan blödde, när den späda grenen bröts, det kan ingen förstå utom de som har följt sina små löftesbarn till graven.

Men när vår ädle Henry dog, [Henry N. White avled i Topsham, Maine, den 8 december 1863.] när han var 16 år gammal, när vår ljuvlige sångare bars till graven och vi inte längre hörde hans sång tidigt på morgonen, kändes vårt hem så ensamt. Både föräldrarna och de två återstående sönerna drabbades mycket hårt av slaget. Men Gud tröstade oss i vår sorg och med tro och mod strävade vi framåt i det arbete som Gud hade gett oss. Vi hade ett ljust hopp om att vi skulle få möta våra barn, som slitits ifrån oss av döden, i den värld dit sjukdom och sorg aldrig kommer.

I augusti 1865 blev min man plötsligt förlamad. Detta var ett tungt slag, inte bara för mig och mina barn, utan även för Guds verk. Församlingarna berövades både min mans och mitt eget arbete. Satan triumferade, när han såg att sanningens verk hindrades på detta sätt. Men tack Gud, han tilläts inte att förgöra oss. Efter att ha varit avstängda från allt aktivt arbete i femton månader, vågade vi oss ännu en gång ut tillsammans för att arbeta bland församlingarna.

Efter att jag blivit helt övertygad om att min man inte skulle bli återställd från sin långvariga sjukdom om han förblev överksam, och att det verkligen var hög tid att jag reste ut och avgav mitt vittnesbörd inför folket, bestämde jag mig för att göra en rundresa i norra Michigan, tillsammans med min man i hans mycket svaga tillstånd, i den strängaste vinterkylan. Det krävde inte så litet moraliskt mod och tro på Gud för att jag skulle fatta beslutet att ta en så stor risk. Men jag visste att jag hade ett arbete att utföra och jag tyckte att det verkade som att Satan var fast besluten att hålla mig ifrån det. Jag hade

väntat länge på att det skulle bli ett slut på vår instängdhet, och jag var rädd att dyrbara (104) själar skulle gå förlorade på grund av dröjsmålet. Att stanna borta från fältet ännu längre tycktes mig värre än döden, och om vi reste ut kunde vi inte mer än dö. Därför lämnade vi Battle Creek för att resa till Wright i snöstorm den 19 december 1866. Min man klarade den drygt fjorton mil långa resan mycket bättre än jag hade befarat, och verkade må lika bra när vi nådde fram till vårt mål som han hade gjort när vi lämnade Battle Creek.

Här började vårt första effektiva arbete sedan han insjuknat. Här började han arbeta som i gångna tider, fast han var mycket svag. Han brukade tala trettio eller fyrtio minuter på sabbatsförmiddagen och på den första dagen, medan jag fyllde resten av tiden, och sedan talade han ungefär en och en halv timme på eftermiddagen varje dag. Man lyssnade mycket uppmärksamt till oss. Jag såg att min man blev starkare, klarare och mer fokuserad på det han talade om. När han vid ett tillfälle talade en timma klart och kraftfullt, med samma engagemang för arbetet som innan sin sjukdom, kände min tacksamhet inga gränser. Jag reste mig upp i församlingen och under nästan en halvtimme försökte jag gråtande att tala till dem. Församlingen var djupt rörd. Jag kände mig förvissad om att detta var början till en bättre tid för oss.

Guds ingripande i samband med hans tillfrisknande var mycket tydligt. Förmodligen har ingen annan som drabbats av ett sådant slaganfall, någonsin blivit bra igen. Ändå tog Guds goda hand bort den svåra och plötsliga stroke, från sin tjänare, som allvarligt påverkade hjärnan. Han förunnades ny styrka till både kropp och sinne.

Under de år som följde på min mans tillfrisknande öppnade Herren ett vidsträckt arbetsfält för oss. Fastän jag i början var blyg som talare, fick jag självförtroende nog att stå inför stora skaror av åhörare när Gud öppnade vägen för mig genom sin försyn. Tillsammans deltog vi i våra lägermöten och andra stora samlingar från Maine till Dakota, från Michigan till Texas och Kalifornien.

(105) Det verk som hade börjat svagt och obemärkt har fortsatt att växa och bli starkare. Förlagshuset i Michigan och Kalifornien och verksamheter i England, Norge och Schweiz vittnar om dess tillväxt. Istället för den utgåva av vår första tidning som bars till kontoret i en tygväska, skickas nu cirka 140.000 exemplar av våra olika tidskrifter varje månad från våra förlag. Guds hand har varit med sitt verk för att ge det framgång och bygga upp det.

Den senare delen av mitt livs historia skulle inkludera berättelserna om de olika företag som har växt fram bland oss, och som mitt livsverk varit tätt sammankopplat med. För att bygga upp dessa institutioner arbetade jag och min man med både penna och röst. Men att ens kortfattat beskriva våra erfarenheter under dessa aktiva och intensiva år, skulle vida överskrida denna redogörelses begränsningar. Satans ansträngningar att hindra verket och förgöra arbetarna har inte upphört, men Gud har haft omsorg om sina tjänare och om sitt verk.

leva och se dessa institutioner bli misskötta eller avvika från det mål som de upprättades upp för.

Min makes död

Trots de arbetsuppgifter, bekymmer och ansvar som min mans liv hade varit fyllt av, var han vid sextio års ålder aktiv och stark till kropp och sinne. Tre gånger hade han råkat ut för stroke med påföljande förlamning. Han hade ändå återhämtat sig tack vare Guds välsignelse, en av naturen stark fysik och strikt iakttagande av hälsans lagar. Återigen reste han, predikade och skrev med sin vanliga iver och energi. Sida vid sida hade vi arbetat i Kristi verk i trettiosex år, och vi hoppades att vi tillsammans skulle få bevittna dess framgångsrika avslutning. Men det var inte Guds vilja. Den man som jag valt till min beskyddare under ungdomsåren, min livskamrat, (106) han som delat mina arbetsuppgifter och mina lidanden har tagits ifrån mig och jag har lämnats att avsluta mitt arbete och fortsätta kampen ensam.

Våren och den tidiga sommaren 1881 tillbringade vi tillsammans i vårt hem i Battle Creek. Min man hoppades kunna ordna sitt arbete så att vi skulle kunna resa till kusten vid Stilla Havet och ägna oss åt att skriva. Han kände att vi hade gjort ett misstag när vi hade låtit verkets upplevda behov och våra bröders enträgna böner övertala oss att arbeta aktivt med att predika, när vi borde ha skrivit. Min man längtade efter att berätta om den underbara försoningen mer utförligt, och jag hade länge i mina tankar förberett viktiga böcker. Vi kände båda att vi borde fullgöra dessa uppgifter medan vi hade full mental styrka - att det var vår plikt att vila från stridens hetta, något som vi var skyldiga oss själva och Guds verk. Vi skulle ge vårt folk det dyrbara sanningens ljus som Gud hade låtit oss få se.

Några veckor innan min man dog underströk jag för honom vikten av att finna ett annat arbetsfält, där vi skulle befrias från de bördor som alltid skulle läggas på oss i Battle Creek. Han svarade med att tala om olika saker som måste åtgärdas innan vi kunde resa därifrån - plikter som någon måste utföra. Sedan frågade han bekymrat: "Var finns de människor som ska utföra detta arbete? Var finns de som kommer att visa ett osjälviskt intresse för våra institutioner och som kommer att stå för det som är rätt, opåverkade av allt inflytande som de kan komma i kontakt med?"

Under tårar uttryckte han sin oro för våra institutioner i Battle Creek. Han sa: "Jag har ägnat mitt liv åt att bygga upp dessa institutioner. Att lämna dem känns som att dö. De är som mina barn och jag kan inte låta bli att intressera mig för dem. Dessa institutioner är Herrens redskap för att utföra ett särskilt verk. Satan försöker hindra och göra så att varje medel som Herren använder i arbetet för (107) människors frälsning misslyckas. Om fienden kan forma dessa institutioner efter världens standard har han nått sitt mål. Det viktigaste för mig är att få rätt man på rätt plats. Om de som innehar ansvarsfulla ställningar är svaga moraliskt, vacklar när det gäller att följa principer och är benägna att leda verksamheten i världslig riktning, finns det tillräckligt många som är villiga att ledas. Onda inflytanden ska inte få övertaget. Jag skulle hellre dö än

I förhållande till detta verk har jag varit längst och närmast knuten till förlagsverksamheten. Tre gånger har jag fallit ihop förlamad, på grund av min hängivenhet för denna gren av verket. Nu när Gud har gett mig förnyad fysisk och psykisk styrka, känner jag att jag kan tjäna i hans verk på ett sätt som jag aldrig har kunnat göra tidigare. Jag måste få se förlagsverksamheten blomstra. Den är sammanvävd med min egen existens. Om jag glömmer det som är bäst för detta verk, så må min högra hand förtvina."

Vi hade planerat in ett tältmöte i Charlotte sabbaten och söndagen den 23 och 24 juli. Eftersom min hälsa var dålig, beslutade vi att vi skulle resa med egna transportmedel. På vägen verkade min man glad, men ändå vilade en känsla av allvar över honom. Flera gånger prisade han Herren för de nådegåvor och välsignelser som han hade fått och han uttryckte frispråkigt sina känslor beträffande det förflutna och framtiden: "Herren är god och han ska verkligen lovprisas. Han är med och hjälper oss när vi behöver. Framtiden verkar dunkel och oviss, men Herren vill inte att vi ska oroas för det. När problem kommer ska han ge oss nåd att uthärda dem. Vad Herren har varit för oss och det han har gjort för oss borde göra oss så tacksamma att vi aldrig skulle knota och klaga. Vårt arbete, våra bördor och uppoffringar kommer aldrig att uppskattas fullt ut av alla. Jag inser att jag har förlorat min sinnesfrid och Guds välsignelse genom att tillåta mig själv att vara bekymrad över dessa ting.

(108) Det har känts svårt för mig att mina motiv skulle misstolkas och att mina största ansträngningar att hjälpa, uppmuntra och styrka mina bröder skulle vändas emot mig gång på gång. Men jag borde ha kommit ihåg Jesus och de besvikelser han drabbades av. Hans sörjde över att de som han kom för att välsigna inte satte värde på honom. Jag borde ha tänkt på Guds nåd och hans barmhärtighet. Jag borde ha lovprisat honom mer och klagat mindre över mina bröders otacksamhet. Om jag alltid hade lämnat alla mina bekymmer till Herren och tänkt mindre på vad andra sa och gjorde mot mig, så skulle jag ha haft mer frid och glädje. Nu vill jag i första hand försöka försäkra mig om att jag inte gör fel i ord eller handling, och sedan försöka hjälpa mina bröder att göra stigen rak för sina fötter. Jag tänker inte stanna upp för att sörja över något fel som har begåtts mot mig. Jag har haft högre förväntningar på människor än jag borde. Jag älskar Gud och hans verk och jag älskar mina bröder också."

Inte tänkte väl jag, när vi reste vidare, att detta var den sista resa som vi någonsin skulle göra tillsammans. Vädret skiftade plötsligt från tryckande hetta till isande kyla. Min man blev förkyld, men han trodde att hans hälsa var tillräckligt god för att han inte skulle ta någon permanent skada av det. Han arbetade under mötena i Charlotte och presenterade sanningen med stor tydlighet och kraft. Han talade om den glädje han kände över att tala till ett folk som visade så stort intresse för de ämnen som han själv satte störst värde på. "Herren har verkligen upplivat min själ" sa han "medan jag har delat livets bröd med andra. I hela Michigan ropar vårt folk ivrigt på hjälp, och jag

längtar efter att trösta, uppmuntra och styrka dem med de dyrbara sanningar som gäller vår tid.”

När vi kom hem klagade min make över att han kände sig litet dålig, men han utförde ändå sitt arbete som vanligt. Var morgon gick vi till trädgården i närheten av vårt hus och där bad vi tillsammans. Vi var angelägna om att få veta vår plikt. Brev kom ständigt från olika platser med begäran om att vi skulle närvara vid lägermötena. Trots vår föresats att ägna (109) oss åt skrivandet var det svårt att vägra träffa våra bröder vid dessa viktiga samlingar. Vi bad uppriktigt om visdom att förstå hur vi borde handla.

På sabbatsmorgonen gick vi tillsammans till trädgården som vi brukade, och min man bad mycket innerligt tre gånger. Det verkade som om han inte ville sluta att be Gud om särskild ledning och välsignelse. Hans böner blev hörda och vi fick frid och ljus. Han prisade Gud och sa: ”Nu lämnar jag allt till Jesus. Jag känner en ljuvlig, himmelsk frid, en försäkran om att Herren kommer att visa oss vår plikt, för vi vill göra hans vilja.” Han följde mig till The Tabernacle och inledde gudstjänsten med sång och bön. Det var den sista gången som han någonsin skulle stå vid min sida i talarstolen.

Följande måndag fick han hög feber och nästa dag drabbades jag också. Tillsammans togs vi in på sanatoriet för att få behandling. På fredagen började mina symptom att minska. Läkaren informerade mig om att min man bara ville sova och att man befarade att läget var allvarligt. Jag fördes omedelbart till hans rum och så fort jag såg hans ansikte förstod jag att han höll på att dö. Jag försökte väcka honom. Han förstod allt man sa till honom och svarade på alla frågor som kunde besvaras med ja eller nej, men verkade inte kunna tala mer än så. När jag sa till honom att jag trodde att han höll på att dö verkade han inte förvånad. Jag frågade honom om han höll Jesus kär. Han sa: ”Ja, oh ja.” ”Har du ingen önskan att leva”, frågade jag. Han svarade: ”Nej.”

Då knäböjde vi vid hans säng och jag bad för honom. Ett fridfullt uttryck vilade över hans ansikte. Jag sa till honom: ”Jesus älskar dig. De eviga armarna håller dig.” Han svarade ”Ja, ja.”

Broder Smith och andra bröder bad sedan runt omkring hans säng, och drog sig sedan tillbaka för att tillbringa en stor del av natten i bön. Min man sa att han inte hade ont, men det var tydligt att han snabbt blev sämre. Doktor Kellogg och hans medhjälpare gjorde allt som stod i deras (110) deras makt för att hindra honom från att dö. Han blev långsamt bättre, men var fortfarande mycket svag.

Nästa morgon tycktes han åter kvickna till något, men vid middagstid fick han frossbrytningar och blev medvetlös. Klockan 5 på sabbatseftermiddagen den 6 augusti 1881 drog han stilla sitt sista andetag, utan dödskamp eller ett enda stönande.

Chocken över min makes död - så plötslig, så oväntad - drabbade mig med förkrossande tyngd. I mitt svaga tillstånd hade jag samlat alla mina krafter för att sitta kvar vid hans säng in i det sista. Men när jag såg hans ögon slutas i döden, gav min utmattade kropp vika och jag bröt

fullständigt samman. Under en tid verkade jag sväva mellan liv och död. Livslågan brann så svagt att ett enda andetag kunde släcka den. På nätterna blev min puls tunn och min andning svagare och svagare tills det verkade som om den höll på att upphöra. Mitt liv bevarades bara tack vare Guds välsignelse och läkarens och sjukvårdspersonalens outtröttliga vård och vaksamhet.

Trots att jag inte hade kommit upp ur sjuksängen efter min mans död, blev jag buren till The Tabernacle följande sabbat för att vara med på hans begravning. I slutet av predikan kände jag att jag borde vittna om värdet av det kristna hoppet när vi drabbas av sorg och smärtsam förlust. När jag reste mig upp fick jag styrka och jag talade i ungefär tio minuter. Jag upphörde Guds nåd och kärlek inför den fullsatta salen. När gudstjänsten var slut följde jag min man till Oak Hill Cemetery, där han lades till vila till uppståndelsens morgon.

Jag blev som förlamad fysiskt av denna olycka som drabbat mig. Ändå hölls jag uppe av gudomlig nåd i min stora, smärtsamma förlust. När jag såg min man dra sitt sista andetag kände jag att Jesus var mer dyrbar för mig än han någonsin förr hade varit i mitt liv. När jag stod vid min förstfödde och slöt hans ögon i döden kunde jag säga: ”Herren gav och Herren tog. Välsignat vare Herrens namn.” Och jag kände då att jag hade en tröstare i Jesus. (111) Och när min yngsta son slets ur mina armar och jag inte längre kunde se hans lilla huvud på kudden bredvid mig, då kunde jag säga: ”Herren gav och Herren tog. Välsignat vare Herrens namn.” Och när han togs bort, vars stora kärlek jag har lutat mig mot, när han som jag hade samarbetet med i trettiosex år togs ifrån mig, kunde jag lägga mina händer på hans ögon och säga: ”Jag anförtror min skatt åt dig till uppståndelsens morgon”.

När jag såg honom dö och såg de många vännerna, som visade mig medkänsla, tänkte jag: Vilken skillnad jämfört med Jesu död, när han hängde på korset! Vilken skillnad! I sin ångest blev han hånad och förlöjligad av dem som smädade honom. Men han dog och passerade igenom graven för att lysa upp den, för att ge ljus över den, för att vi ska kunna känna glädje och hopp även när döden drabbar oss, och kunna säga om våra vänner som läggs till vila i Jesus: ”Vi ska möta dem igen.”

Ibland kände jag att jag inte kunde klara att min man dog. Men dessa ord tycktes inpräglade i mitt sinne: ”Bli stilla och besinna att jag är Gud.” Min förlust är svår, men jag vågar inte hänge mig åt meningslöst sörjande. Det skulle inte ge mig den döde tillbaka. Och jag är inte så självisk att jag, även om jag kunde, skulle hämta honom från hans fridfulla slummer för att återuppta livets strider. Som en trött krigare har han lagt sig ned för att sova. Jag ska med glädje betrakta den plats där han vilar. Det bästa sättet, som jag och mina barn kan ära minnet av honom som har fallit, är att ta upp arbetet där han lämnade det och i Jesu kraft föra det framåt till sin fullbordan. Vi kommer att vara tacksamma för de produktiva år som förunnades honom. För hans skull, och för Kristi, skull kommer vi att lära oss något av hans död som vi aldrig kommer att glömma. Vi kommer att låta denna smärtsamma förlust göra oss vänligare och snällare, mera fördragsamma, tålmodiga och omtänksamma mot dem som lever.

Ensam återupptar jag mitt livsverk i full förtröstan på att min Återlösare kommer att vara med mig. Vi har bara en liten tid kvar att (112) sedan kommer Kristus och denna kamp kommer att avslutas. Då kommer vi att ha gjort våra sista ansträngningar att samarbeta med Kristus och utbreda hans rike. Några, som har kämpat vid fronten i striden och envist stått emot det onda som tränger sig in, faller på sin post. De levande ser med sorg på de fallna hjältarna, men det är inte tid att sluta arbeta. De måste sluta leden, gripa banéret ur den hand som stelnat i döden och med förnyad energi försvara sanningen och Kristi ära. Som aldrig förr måste vi göra motstånd mot synden - mot mörkrets makter. Denna tid kräver energiska och beslutsamma ansträngningar från deras sida som tror på sanningen för vår tid. Om väntetiden känns lång innan Befriaren kommer, om vi är tyngda av bedrävelser och slitna av arbete och känner oss otåliga att få ta ett ärofullt avsked från striden, låt oss då komma ihåg – och låt den påminnelsen tysta varje klagan - att vi har lämnats kvar på jorden för att möta stormar och strider, för att fullända en kristen karaktär, för att bättre lära känna Gud vår Fader och Jesus vår äldre broder och för att arbeta för Mästaren genom att vinna många själar för Kristus. ”De förståndiga ska lysa som himlavalvets sken, och de som har vänt många till rättfärdighet, som stjärnor i evigheters evighet.”

Ta hand om din bror

(113) Den 20 november 1855, medan jag bad, kom Herrens Ande plötsligt och kraftfullt över mig, och jag fördes bort i en syn.

Jag såg att Herrens Ande har dött bort från församlingen. Herrens tjänare har litat för mycket på styrkan i argument, och har inte haft den fasta förtröstan på Gud som de borde ha haft. Jag såg att enbart sanningens argument inte kommer att påverka människor att ta ställning tillsammans med återstoden av Guds folk, för sanningen är inte populär. Guds tjänare måste ha sanningen inom sig. Ängeln sa: ”De måste få den levande ovanifrån, bära den i sitt bröst och låta den flöda fram med själens värme och uppriktighet till dem som lyssnar.” Några få som är samvetsgranna, är redo att fatta beslut utifrån tyngden i bevisen, men många är omöjliga att påverka med enbart teoretisk sanning. Sanningen måste åtföljas av kraft, ett levande vittnesbörd som berör dem.

Jag såg att fienden är upptagen med att förgöra människor. Självpuffhöjelse har kommit in i leden. Det måste bli mer ödmjukhet. Budbärarna har en alltför oberoende anda. Detta måste läggas åt sidan och Guds tjänare måste sluta sig samman. Det har varit för mycket av inställningen, ”Ska jag ta hand om min bror?”. Ängeln sa: ”Ja, *du* ska ta hand om din bror. Du borde uppmärksamt ta vara på din broder, vara intresserad av hans välfärd och sträva efter att ha en vänlig, kärleksfull attityd mot honom. Håll samman, håll samman.” Gud avsåg att människan skulle vara öppen och ärlig, utan tillgjordhet, tålmodig, ödmjuk och enkel. Detta är himlens princip. Gud ordnade det så. Men den fattiga, svaga

människan har hittat på något annat – att gå sin egen väg, och nogga bevaka sina egna intressen.

Jag frågade ängeln varför enkelheten har stängts ute från församlingen, och varför stolthet och självupphöjelse har kommit in. Jag såg att detta är orsaken till att vi nästan har blivit överlämnade i fiendens händer. Ängeln sa: ”Se efter, och ni ska se att den rådande inställningen är: Ska jag ta hand om min bror?” Åter igen sa ängeln: ”Du ska ta hand om din bror. Din bekännelse, din tro kräver att du ska förneka dig själv och offra till Gud. Annars kommer du att vara ovärdig att få det eviga livet, för det köptes dyrt till dig, med Guds älskade Sons ångest, lidande och blod.

Jag såg att många människor på olika platser, i öst och väst, skaffade sig gård efter gård, fastighet efter fastighet och hus efter hus, och att de gör Guds verk till sin ursäkt genom att säga att de gör detta för att kunna stödja verket. De binder upp sig själva så att de inte kan vara till mycket nytta för verket. Somliga köper en bit mark, och arbetar med all kraft för att betala för den. De är så upptagna att de knappt kan ta sig mycket tid för att be och tjäna Gud, och att få styrka från honom för att övervinna sina svagheter. De är skuldsatta, och när verket behöver deras hjälp kan de inte ge sitt stöd, för de måste bli skuldfria först. Men så fort de blivit skuldfria är de mindre benägna att hjälpa saken än tidigare, för de binder upp sig igen genom att skaffa sig fler ägodelar. De smickrar sig själva med att detta tillvägagångssätt är riktigt, att de ska använda tillgångarna i Guds verk, medan de egentligen samlar skatter åt sig här. De älskar sanningen med ord men inte i handling. De älskar Guds verk precis så mycket som deras handlingar visar. De älskar världen mer och Guds sak mindre. Dragningskraften till jorden blir starkare och dragningen till himlen svagare. Deras hjärtan är där deras skatt är. Genom sitt exempel säger de till dem som är omkring dem att de tänker stanna här, att denna värld är deras hem. Ängeln sa: ”Du ska ta hand om din bror”.

Många har dragit på sig onödiga utgifter, bara för att tillfredsställa känslorna, smaken och ögat, när verket behövde just de pengar som de spenderade, och när somliga av Guds tjänare var fattigt klädda och hindrades i sina ansträngningar eftersom det saknades pengar. Ängeln sa: ”Deras tid att verka kommer snart att vara förbi. Deras gärningar visar att jaget är deras avgud, och de offerar till det.” Jaget måste först tillfredsställas. Deras inställning är: ”Ska jag ta vara på min broder?” Många har fått varning efter varning, men inte brytt sig om dem. Jaget är huvudsaken, och allt måste rätta sig efter det.

Jag såg att församlingen nästan har förlorat självförnekelsens och uppoffringens anda, att de sätter jaget och sina egna intressen först, och sedan gör de för verket vad de tycker att de kan, eller så låter de bli. Jag såg att ett sådant offer haltar, och att det inte accepteras av Gud. Alla borde vara intresserade av att göra sitt yttersta för att föra verket framåt. Jag såg att de som inte har någon egendom, men har kroppskrafter, är ansvariga inför Gud för sin styrka. De borde vara noggranna i vad de gör och energiska. De borde inte överlåta åt dem som har ägodelar att göra alla uppoffringar. Jag såg att de kan uppoffra sig, och att det är deras plikt att göra det, lika väl som de som har egendom. Men ofta inser inte de som saknar ägodelar

att de kan förneka sig själva på många sätt. De kan spendera mindre på sina kroppar och för att tillfredsställa smak och aptit, och hitta många tillfällen att spara för att stödja verket, och på så sätt samla en skatt I himlen. Jag såg att det finns behag och skönhet I sanningen. Men ta bort Guds kraft, och den blir kraftlös.

Tid då sabbaten börjar

(116) Jag såg att det är så här beträffande afton: ”Från afton till afton skall ni fira er sabbat.” Ängeln sade: ”Ta Guds ord, läs det, förstå det och ni kan inte ta fel. Läs noga och ni skall finna där vad afton är och när den är.” Jag frågade ängeln om Guds missnöje hade vilat över Hans folk för att de hade börjat sabbaten så som de gjort. Jag visades tillbaka till sabbatens uppkomst och följde Guds folk fram till denna tid, men såg inte att Herren var missnöjd eller ogillade dem. Jag frågade varför det hade blivit så, att vi så här sent måste ändra tid för att börja sabbaten. Ängeln sade: ”Du kommer att förstå, men inte ännu, inte ännu.” Ängeln sade: ”Om ljus kommer och detta ljus åsidosätts eller förkastas, då kommer fördömelser och Guds ogillande, men innan ljuset kommer är det ingen synd, eftersom det inte finns något ljus för dem att förkasta.” Jag såg att somliga trodde att Herren hade visat att sabbaten började klockan sex, när jag bara hade sett att den började vid ”aftonen”, och man drog slutsatsen att afton var klockan sex. Jag såg att Guds tjänare måste dra sig närmare varandra och hålla ihop.

Sanningens motståndare

Jag fick se historien om Stephenson och Hall från Wisconsin. Jag såg att medan vi var i Wisconsin, i juni 1854, blev de var överbevisade om att synerna var från Gud. Men de granskade dem och jämförde dem med sina egna uppfattningar om den tid som ska komma, och eftersom synerna inte stämde med dem offrade de synerna till förmån för Age-to-Come. Och under sin resa österut, förra våren, hade de båda fel och de var beräknande. De har snubblat över Age-to-Come och de (117) är redo att göra vad som helst för att skada *Review*. Dess vänner måste vara vakna och göra vad de kan för att rädda Guds barn från att bli lurade. Dessa män har förenat sig med ett lögnaktigt och fördärvat folk. De har fått bevis för detta. Och medan de gav uttryck för sympati och enighet med min man, högg de (i synnerhet Stephenson) som en huggorm bakom hans rygg. Medan de talade vänligt med honom, hetsade de upp Wisconsin mot *Review* och dess ledare. Särskilt Stephenson var aktiv i denna fråga. Deras mål har varit att få *Review* att ge ut Age-to-Come -teologin, eller att förstöra dess inflytande. Och medan min man var öppen och inte misstänkte något utan försökte finna sätt att avlägsna deras avund, och öppet visade dem förlagets affärer och försökte hjälpa dem, hade

de onda avsikter och betraktade alltsammans med avundsjuka ögon. Ängeln sa, när jag iakttog dem: ”Tror ni, svaga människa, att du kan hindra Guds verk? Svaga människa, en enda beröring av hans finger kan slå omkull dig. Han kommer bara att låta dig hållas en liten tid.”

Jag blev visad tillbaka till den adventistiska lärans begynnelse, och även före den tiden, och jag såg att det inte hade funnits någon motsvarighet till det bedrägeri, den förvanskning och den falskhet som har utövats av Messenger-gruppen, och inte heller någon liknande sammanslutning av fördärvade människor under religionens täckmantel. Några uppriktiga människor har påverkats av dem och dragit slutsatsen att de måste ha åtminstone någon grund för sina påståenden, och trott att de inte skulle kunna komma med så grova lögner. Jag såg att sådana människor kommer att få bevis för sanningen när det gäller detta. Guds församling bör gå sin väg rakt fram, som om det inte fanns sådant folk i världen.

Jag såg att beslutsamma ansträngningar bör göras för att visa de människor som lever okristna liv, deras fel, och att om de inte ändrar sig bör de skiljas från det dyrbara och heliga, så att Gud kan ha ett obefläckat och rent folk, som han kan glädja sig över. (118) Vanära honom inte genom att förknippa eller förena de rena med de orena.

Jag blev visad några som kommer från de östra staterna till de västra. Jag såg att det inte borde vara deras målsättning, som lämnar de östra staterna för de västra, att bli rika, utan att vinna själar för sanningen. Ängeln sa: ”Låt era gärningar visa att det inte är för ära, eller för att samla skatter på jorden, som ni har flyttat västerut, utan för att stödja och upphöja sanningens standar.” Jag såg att de som flyttar västerut skulle vara som människor som väntar på sin Herre. Ängeln sa: ”Var ett levande exempel för dem som bor i de västra staterna. Låt era gärningar visa att ni är Guds speciella folk och att ni har ett särskilt uppdrag, att förkunna det sista nådebudskapet till världen. Låt era gärningar visa dem som är runt omkring er att den här världen inte är ert hem.” Jag såg att de som har snärjt in sig själva borde bryta sig loss ur fiendens snara och göra sig fria. Samla inte skatter på jorden, utan visa genom era liv att ni samlar skatter i himlen. Om Gud har kallat er västerut har han ett uppdrag, en upphöjd uppgift för er att utföra. Låt er tro och er erfarenhet hjälpa dem som inte har en levande erfarenhet. Låt er inte attraheras av denna fattiga värld som bara är som en mörk fläck, utan låt er längtan riktas uppåt mot Gud, härligheten och himlen. Låt inte omsorger och bekymmer för jordegendomar uppta era sinnen, men ni kan tryggt hänga er åt att begrunda Abrahams egendom. Vi är arvingar till det odödliga arvet. Vänd er hängivenhet bort från jorden och tänk på himmelska ting.

Föräldrars ansvar

Jag såg att ett stort ansvar vilar på föräldrar. De får inte ledas av sina barn, utan måste leda dem. Jag hänvisades till Abraham. Han var trogen i sitt hushåll. Han styrde sitt hushåll till att följa hans exempel, och Gud kom ihåg det.

Sedan hänvisades jag till historien om Eli. Han tyglade inte sina barn, och de blev onda och avskyvärda, och genom sin ondska ledde de Israel vilse. När Gud berättade för Samuel om deras synder, och den stora förbannelse som skulle följa eftersom Eli inte tyglade dem, sa han att deras synder aldrig någonsin skulle renas genom offer eller offertgåvor. När han fick veta av Samuel vad Herren hade visat honom underkastade sig Eli och sa: "Han är HERREN. Han må göra det som är gott i hans ögon." Guds förbannelse följde snart. Dessa onda präster dödades, och trettio tusen av Israel dödades också, och Guds ark blev tagen av deras fiender. Och när Eli hörde att Guds ark hade blivit tagen, föll han baklänges och dog. Allt detta onda berodde på att Eli försummade att tygla sina söner. Jag såg att om Gud var så noga med att lägga märke till sådant förr i tiden kommer han inte att vara mindre noga i dessa sista dagar.

Föräldrar måste styra sina barn, korrigera deras passioner och dämpa dem, annars kommer Gud helt säkert att förgöra deras barn när hans stora vredes dag kommer, och de föräldrar som inte har kontrollerat sina barn kommer inte att vara utan skuld. Särskilt Guds tjänare borde styra sina egna familjer och få dem att lyda. Jag såg att de inte är förberedda för att döma eller bestämma i församlingsfrågor, om de inte kan styra sina egna hem väl. De måste först ha ordning hemma, och därefter kan deras omdöme och inflytande göra sig gällande i församlingen.

Jag såg att orsaken till att syner inte har varit vanligare på senare tid är att de inte har blivit uppskattade av församlingen. Församlingen har nästan förlorat sin andlighet och tro, och tillrättavisningarna och varningarna har inte haft någon stor effekt på dem. Många av dem som bekant sig tro på dem har inte lytt dem.

Somliga har valt en oklok väg. När de har talat om sin tro för dem som inte tror och de har frågat efter bevis, har de läst upp en syn, istället för att gå till bibeln för att hitta bevis. Jag såg att detta handlingssätt var inkonsekvent, och att det väckte fördomar mot sanningen hos otroende. Synerna kan inte ha någon tyngd hos dem som aldrig sett dem och som inte vet något om deras ande. Man borde inte hänvisa till dem i dessa fall.

Förtröstan på Gud

När jag var i Battle Creek i Michigan, 5 maj 1855, såg jag att det rådde stor brist på tro hos Guds tjänare, liksom i församlingen. De blev alltför lätt missmodiga, alltför beredda att tvivla på Gud, för snabba att tro att de hade det svårt och att Gud hade övergett dem. Jag såg att det var grymt. Gud älskade dem så mycket att han gav sin högt älskade Son att dö för dem, och hela himlen intresserade sig för deras frälsning. Ändå, efter allt som gjorts för dem, hade de svårt att tro och lita på en så vänlig och god Fader. Han har sagt att han är mer villig att ge den helige Ande till dem som ber honom, än jordiska föräldrar är villiga att ge goda gåvor till sina barn. Jag såg att Guds tjänare och

församlingen alltför lätt blev missmodiga. När de bad sin Fader i himlen om saker som de trodde att de behövde, och dessa inte omedelbart kom, vacklade deras tro, deras mod sjönk och en klagande attityd behärskade dem. Jag såg att detta misshagade Gud.

Varje helig människa som kommer till Gud med rent hjärta, och som vänder sina uppriktiga böner till honom i tro, kommer att få sina böner besvarade. Din tro får inte släppa taget om Guds löften, om du inte ser eller känner det omedelbara svaret på dina böner. Var inte rädd att lita på Gud. Lita på hans säkra löfte: "Be, och ni ska få." Gud är för vis för att missta sig, och för god för att undanhålla något gott från sina heliga som är uppriktiga. Människan gör fel, och även om hennes böner kommer från ett ärligt hjärta ber hon inte alltid om det som är bra för henne själv, eller som kommer att förhålliga Gud. När det är så, hör vår gode Fader våra böner och kommer att svara, ibland omedelbart. Men han ger oss det som är för vårt eget bästa och till sitt eget förhålligande. Gud ger oss välsignelser. Om vi kunde få insikt i hans plan skulle vi tydligt se att han vet vad som är bäst för oss och att våra böner blir besvarade. Han ger oss inget som är skadligt, utan den välsignelse som vi behöver, istället för något som vi bad om men som inte skulle vara bra, utan skadligt för oss.

Jag såg att om vi inte upplever omedelbara svar på våra böner, borde vi bevara vår tro och inte låta misstro komma in, för det kommer att skilja oss från Gud. Om vår tro vacklar kommer vi inte att få något ifrån honom. Vårt förtroende för Gud borde vara starkt, och när vi behöver det som mest kommer välsignelsen att falla över oss som en regnskur.

När Guds tjänare ber om hans Ande och välsignelse kommer de ibland omedelbart. Men de kommer inte alltid just då. När det är så, tröttna inte. Låt din tro hålla fast i löftet om att det ska komma. Förtrösta fullständigt på Gud, och ofta kommer välsignelsen när du behöver den som mest, och du kommer oväntat att få hjälp från Gud när du presenterar sanningen för dem som inte tror, och kommer att få förmåga att lägga fram ordet tydligt och med kraft.

Det illustrerades för mig som när barn ber sina jordiska föräldrar, som älskar dem, om något. De ber om något som föräldern vet kommer att skada dem. Föräldern ger dem det som kommer att vara gott och hälsosamt för dem, istället för det som de önskade sig. Jag såg att Gud kommer att höra och besvara varje bön som sänds upp i tro från ett uppriktigt hjärta, och att den som bad kommer att få välsignelsen när han mest behöver den, och att den ofta kommer att överträffa hans förväntningar. Inte en enda bön från en sann heligas böner går förlorad, om den stiger upp i tro från ett uppriktigt hjärta.

"Messenger-sällskapet"

(122) När jag var i Oswego, New York i juni 1855, blev jag visad att Guds folk har släpat på barlast, att det har funnits flera Akan i lägret. Guds verk har bara haft litet framgång och många av hans tjänare har blivit modlösa,

eftersom sanningen inte haft större effekt i New York och det inte har inte kommit fler nya medlemmar till församlingen. *Messenger*-sällskapet har bildats och vi kommer att få lida en del på grund av deras lögnaktiga tungor och förvanskningar, men vi ska borde bära allt detta med tålmod, för de kommer inte att skada Guds sak lika mycket nu när de har lämnat oss, som de skulle ha skadat den genom sitt inflytande om de hade stannat kvar hos oss.

Guds missnöje har drabbat församlingen på grund av enskilda personer med fördärvade hjärtan, som funnits i den. De har velat vara främst, när varken Gud eller deras bröder hade satt dem där. Själviskhet och självupphöjelse utmärkte deras agerande. Nu finns det ett ställe som är öppet för alla sådana människor, dit de kan gå och umgås med dem som är av samma sort. Och vi borde prisas Gud att han i sin nåd har befriat församlingen från dem. Gud har låtit många av dessa personer gå sina egna vägar, för att uppfyllas av sina egna gärningar. Nu drivs de av en iver och en samhörighet, som kommer att lura somliga. Men varje uppriktig person kommer att bli upplyst om denna grupps verkliga tillstånd och kommer att stanna kvar hos Guds särskilda folk. De kommer att hålla fast vid sanningen och följa den ödmjuka vägen, opåverkade av deras inflytande som Gud har lämnat att gå sina egna vägar för att uppfyllas av sina egna gärningar. Jag såg att Gud hade gett dessa personer tillfälle till reformation. Han hade upplyst dem om deras kärlek till sig själva och deras övriga synder, men de ville inte bry sig om det. De ville inte bli reformerade och i sin barmhärtighet befriade Han församlingen från dem. Sanningen kommer att göra verkan, om Guds tjänare och församlingen vill helga sig själva åt honom och hans verk.

(123) Jag såg att Guds folk måste vakna och ta på sig rustningen. Kristus kommer, och det stora arbetet med det sista nådebudskapet är alltför viktigt för att vi skulle lämna det och komma ned och bemöta sådana lögner, förvanskningar och sådant förtal som *Messenger* - gruppen har ägnat sig åt och spritt ut. Vi måste ägna oss åt sanningen, sanning för vår tid. Vi utför ett viktigt arbete och kan inte komma ner från det. Satan finns i allt detta, för att leda våra tankar bort från sanningen för vår tid och Kristi återkomst. Ängeln sa: "Jesus känner till alltsammans" Snart kommer deras dag. Alla kommer att dömas efter de gärningar som utförts i detta liv. Den lögnaktiga tungan kommer att tystas. Syndarna i Sion kommer att bli rädda, och fruktan kommer att överraska hycklarna.

Bered dig att möta Herren

Jag såg att vi inte ska skjuta fram Herrens ankomst. Ängeln sa: "Förbered er, förbered er för vad som ska komma över jorden. Låt era handlingar stämma överens med er tro." Jag såg att tankarna måste fixeras vid Gud och att vårt inflytande borde vittna om Gud och hans sanning. Vi kan inte ära Herren när vi är nonchalanta och ointresserade. Vi kan inte förhårliga honom när vi är modlösa. Vi måste vara enträgna för att försäkra oss om vår egen själs frälsning, och för att rädda andra. All vikt

borde läggas vid detta, och allt annat borde komma i andra hand.

Jag såg himlens skönhet. Jag hörde änglarna sjunga sina hänryckta sånger, och ge Jesus lovprisning, ära och härlighet. Då kunde jag förstå något av Guds Sons förunderliga kärlek. Han lämnade all den härlighet och all den ära som han hade i himlen, och var så intresserad av vår frälsning att han tålmodigt och ödmjukt stod ut med alla förolämpningar och förödmjukelser som människor kunde ösa över honom. Han var sårad, slagen och genomborrad. Han sträcktes ut på Golgatas kors och led den mest plågsamma död för att rädda oss från döden, för att vi skulle kunna bli rentvättade i hans blod och uppstå för att leva med honom i de boningar som han förbereder för oss, för att glädjas åt himlens ljus och härlighet, för att höra änglarna sjunga och för att sjunga tillsammans med dem.

Jag såg att hela himlen är intresserad av vår frälsning. Ska vi då vara ointresserade? Ska vi vara nonchalanta, som om det vore en småsak om vi blir frälsta eller går förlorade? Ska vi förakta det offer som har gjorts för vår skull? Somliga har gjort det. De har förringat den nåd som erbjudits dem, och Guds missnöje vilar över dem. Guds Ande kommer inte att låta sig såras för alltid. Den kommer att försvinna om den blir sårad ytterligare en liten tid. När allt har gjorts som Gud kunde göra för att rädda människor, om de visar genom sina liv att de förringar den nåd som Jesus erbjudit, kommer döden att bli deras lott, och det kommer att stå dem dyrt. Det kommer att bli en fruktansvärd död, för de kommer att tvingas känna den ångest som Kristus upplevde på korset för att köpa den frälsning som de förkastat, åt dem. Och då kommer de att inse vad de har förlorat – evigt liv och det odödliga arvet. Det stora offer som har gjorts för att rädda själar visar oss deras värde. När den dyrbara själen en gång gått förlorad är den förlorad för alltid.

Jag har sett en ängel stå med en våg i sina händer och väga Guds folks tankar och intressen, särskilt de ungas. I ena vågskålen låg de tankar och intressen som var vända mot himlen. I den andra låg de tankar och intressen som var vända mot jorden. Och i den vågskålen hade all läsning av romaner, tankar på klädsel och att visa upp sig, fåfänga, stolthet m.m. kastats. Oh, vilket allvarligt ögonblick när Guds änglar står med en våg och väger hans bekännande barns tankar – de som påstår sig vara döda för världen och leva för Gud. Den vågskål som fyllts med tankar på jorden, fåfänga och stolthet, sjönk snabbt ned, trots att vikt efter vikt lyftes från vågen. Vågskålen med tankar och intressen som var vända mot himlen steg snabbt upp när den andra sjönk ner, och så lätt den var! Jag kan beskriva detta så som jag såg det, men jag kan aldrig återge det allvarliga och levande intryck som gjordes på mitt sinne när jag såg ängeln med vågen som vägde Guds folks tankar och intressen. Ängeln sa: "Kan sådana komma in i himlen? Nej, nej, aldrig. Berätta för dem att det hopp de nu hyser är fåfängt, och om de inte snabbt ångrar sig och tar emot frälsning, måste de gå under."

En form av gudsfuktan kommer inte att rädda någon. Alla måste ha en djup och levande erfarenhet. Bara det kommer att rädda dem under nödens tid. Då kommer det

att prövas vilken sorts gärningar de har, och om de är guld, silver och ädelstenar kommer de att gömmas, som i det fördolda i Herrens hus. Men om deras gärningar är trä, hö och agnar, då kan inget skydda dem från i Jehovas häftiga vrede.

Det kommer att krävas av de unga, liksom av dem som är äldre, att de anger ett skäl för sitt hopp. Men det sinne som skapats av Gud för bättre saker, som formats för att tjäna honom fullständigt, har ägnat sig åt dumheter istället för det som är av evigt intresse. Det sinne som tillåts irra omkring hit och dit kan lika gärna förstå sanningen, bevisen från Guds ord för sabbatsfirande, och den sanna grunden för den kristna människans hopp, som att studera utseende, stil, klädsel och så vidare. Och de som låter tankarna avledas med löjligen historier och meningslösa berättelser, matar fantasin, men Guds ords skönhet döljs för dem. Sinnet leds raka vägen bort från Gud. Intresset för hans dyrbara ord blir förstört.

Vi har fått en bok som ska leda våra fötter genom denna mörka världs faror till himlen. Den berättar för oss hur vi kan undgå Guds vrede. Den berättar också om Kristi lidanden för vår skull, det stora offer som har gjorts för att vi ska kunna bli frälsta och glädjas åt Guds närvaro för alltid. Och om någon kommer till korta till slut, fast de hört sanningen som de gjort i detta ljusets land, kommer det att vara deras eget fel. De kommer att vara utan ursäkt. Guds ord berättar för oss hur vi kan bli fullkomliga kristna och undgå de sju sista plågorna. Men de visade inget intresse för att ta reda på det. Andra saker avledde tankarna, de omhuldade avgudar, och Guds heliga ord nonchalerades och förringades. Bekännande kristna har lekt med Gud, och när hans heliga ord ska döma dem på den yttersta dagen, kommer de att konstateras vara för lätta. Det ord som de har försummat för idiotiska romaner, prövar deras liv. Det är måttstocken. Deras motiv, ord, handlingar och det sätt som de använt sin tid på, allt jämförs med Guds skrivna ord. Och om de kommer till korta då är deras fall avgjorda för evigt.

Jag såg att många bedömer sig själva i förhållande till varandra, och jämför sina liv med andras liv. Så borde det inte vara. Vi har inte fått någon annan än Kristus som förebild. Han är vårt sanna Mönster, och var och en borde sträva efter att glänsa när det gäller att likna honom. Vi är Kristi medarbetare eller fiendens medarbetare. Antingen samlar vi med Kristus eller förskingrar. Antingen är vi avgjorda, helhjärtade kristna, eller inga alls. Kristus säger: ”Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, ska jag spy ut dig ur min mun.”

Jag såg att somliga fortfarande knappt vet vad självförnekelse och uppoffring är, eller vad det innebär att lida för sanningens skull. Men ingen kommer att komma in i himlen utan att ha gjort ett offer. En anda av självförnekelse och uppoffring borde omhuldats. Somliga har inte offrat sig själva, sina egna kroppar, på Guds altare. De har ett otåligt, oberäkneligt temperament, de tillfredsställer sin egen aptit och ser till sina egna intressen utan att bry sig om Guds verk. De som är villiga att göra vilket offer som helst för det eviga livet, kommer att få det. Och det kommer att vara värt att lida för, värt att korsfästa jaget för

och att offra varenda avgud för. Härlighetens värde, som är mycket större och som varar för evigt, överglänsar allt och skymmer varje jordisk glädje.”

De två vägarna

Vid konferensen i Battle Creek, 27 maj 1856, fick jag i en syn se några saker som angår samfundet generellt. Guds härlighet och majestät passerade framför mig. Ängeln sa: ”Han är fruktansvärd i sitt majestät, ändå inser ni det inte, fruktansvärd i sin vrede, ändå förolämpar ni honom dagligen. Kämpa för att komma in genom den trånga porten. För den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den. För den port är trång, och den väg är smal* som leder till livet, och det är få som finner den.” Dessa vägar är olika, åtskilda och går i motsatta riktningar. Den ena leder till evigt liv och den andra till evig död. Jag såg skillnaden mellan dessa vägar och även skillnaden mellan de grupper som färdas på dem. Vägarna är varandras motsatser. Den ena är bred och jämn, den andra smal och stenig. Likaså är de grupperna som färdas på dem olika till karaktär, liv, klädsel och samtalsämnen.

De som färdas på den smala vägen talar om den glädje och lycka de kommer att uppleva vid resans slut. Deras uppsyn är ofta sorgsen, ändå lyser de ofta av helig, helgad glädje. De klär sig inte som gruppen på den breda vägen, de talar inte heller som de och agerar inte som de. De har fått en mönsterbild. En sorgernas man som är förtrogen med bedrävelser, beredde vägen för dem och färdades själv på den. Hans efterföljare ser hans fotspår och blir tröstade och uppmuntrade. Han kom tryggt fram och det kan de också, om de följer i hans fotspår.

På den breda vägen är alla upptagna med sin egen person, sin klädsel och med nöjena på vägen. De ägnar sig ohämmat åt skojande och munterhet och tänker inte på resans slut, på den säkra undergången vid vägens slut. Varje dag närmar de sig sin undergång. Ändå rusar de vidare som galna, fortare och fortare. Oh, så fruktansvärt detta framstod för mig!

Jag såg många som färdades på den breda vägen som hade dessa ord skrivna på sig: ”Död för världen. Slut på allt är nära. Var redo du också.” De såg exakt likadana ut som alla de ytliga människorna omkring dem, förutom en skugga av sorg som jag la märke till i deras ansikten. Deras samtalsämnen var likadana som de muntra, tanklösa människornas omkring dem. Men då och då pekade de med stor tillfredsställelse på texten på sina kläder, och uppmanade de andra att ta samma text på sina kläder. De var på den breda vägen, ändå bekände de sig vara bland dem som färdades på den smala vägen. De som fanns omkring dem sa: ”Det är ingen skillnad mellan oss. Vi är lika. Vi klär oss, talar och agerar likadant.”

Sedan visades jag tillbaka till åren 1843 och 1844. Då fanns en anda av helgelse som saknas nu. Vad har det tagit åt dem som påstår sig vara Guds speciella folk? Jag såg

anpassningen till världen och oviljan att lida för sanningens sak. Jag såg en stor brist på underkastelse för Guds vilja. Jag visades tillbaka till Israels barn, efter att de lämnat Egypten. Gud kallade dem i sin nåd ut från Egypten, för att de skulle kunna tillbe honom utan att bli hindrade eller hållas tillbaka. Han utförde underverk för dem på vägen. Han prövade och testade dem genom att leda dem in i svårigheter. Efter Guds underbara agerande med dem, och efter att de räddats så många gånger, klagade de när de prövades eller testades av honom. De sa: "Om vi ändå hade fått dö genom HERRENS hand i Egyptens land." De längtade efter purjolöken och löken där.

Jag såg att många som bekänner sig tro på sanningen för dessa sista dagar, tycker att det är märkligt att Israels barn klagade på färden och att de, efter det underbara som Gud gjort med dem, skulle vara så otacksamma att de glömde vad han hade gjort för dem. Ängeln sa: "Ni har handlat värre än de." Jag såg att Gud har gett sina tjänare sanningen, så klar och så tydlig att den inte kan motstås. Vart de än går kan de vara säkra på att segra. Deras fiender kan inte bortförklara den övertygande sanningen. Ljuset har lyst så klart att Guds tjänare kan stå upp var som helst och låta sanningen, klar och sammanhängande, avgå med segern. Denna stora välsignelse har inte uppskattats, eller ens uppmärksammas. Om någon prövning kommer börjar somliga att se sig tillbaka och tycka att de har det svårt. En del av dem som bekänner sig vara Guds tjänare vet inte vad renande prövningar är. Ibland skapar de prövningar åt sig själva, inbillade prövningar. De blir så lätt missmodiga, så lätt sårade och är så snabba att upphöja sig själva att de skadar sig själva, skadar andra och skadar Guds sak. Satan förstör deras motgångar och ger dem tankar som skulle fördärva deras inflytande och användbarhet om de gav vika för dem.

Somliga har känt sig frestade att lämna verket för att arbeta med sina händer. Jag såg att om Guds hand skulle tas ifrån dem och de skulle tillåtas att drabbas av sjukdom och död, då skulle de få veta vad svårigheter är. Det är farligt att klaga på Gud. De tänker inte på att den väg de färdas på är en stenig, självförnekande väg, där man måste korsfästa sig själv, och att de inte kan förvänta sig att allt ska flyta på lika jämnt som om de färdades på den breda vägen.

Jag såg att somliga av Guds tjänare, även pastorer, så lätt blir missmodiga. Jaget blir så lätt sårat att de inbillar sig att de blivit förolämpade och sårade när de inte har blivit det. De tror att de har det svårt. Sådana människor inser inte hur de skulle må om Guds uppehållande hand drogs tillbaka, och de fick uppleva själsliga kval. Då skulle de upptäcka att deras lott blivit tio gånger svårare än den var förut, när de var engagerade i Guds verk, när de utsattes för prövningar och umbäranden men ändå hade Herrens godkännande. Somliga som arbetar i Guds verk förstår inte när de har det lätt. De har haft så få umbäranden och vet så lite om att lida brist, slitsamt arbete eller själslig nöd, att när de har det lätt, när de är gynnade av Gud och nästan helt befriade från själsliga kval, då vet de inte om det och tror att deras motgångar är stora. Jag såg att om inte sådana människor får en självupppoffrande anda och blir redo att arbeta med glatt humör utan att skona sig själva, då

kommer Gud att låta dem gå. Han kommer inte att erkänna dem som sina självupppoffrande tjänare utan kommer att resa upp dem som vill arbeta, inte slött utan enträget, och som vet när de har det lätt. Guds tjänare måste känna bördan för själar och gråta mellan förhuset och altaret, medan de ropar "HERRE, skona ditt folk."

Somliga av Guds tjänare har gett sina liv till att ägnas åt Guds verk och slitats ut av Guds verk, tills de förlorat hälsan och nästan är utslitna av mentalt arbete, oavbrutna bekymmer, arbete och umbäranden. Andra har inte tagit, och vill inte ta bördan på sig. Ändå är det just sådana människor som tror att de har det svårt, eftersom de aldrig har upplevt påfrestningar. De har aldrig döpts till lidandet, och de kommer aldrig att bli det så länge de visar så stor svaghet och så litet framåtanda, och är så måna om sin egen bekvämlighet. Utifrån vad Gud har visat mig behövs det stora motgångar bland pastorerna, så att de lättjefulla och senfärdiga som bryr sig mest om sig själva rensas ut, och en grupp som är ren, trogen och självupppoffrande blir kvar, som inte söker sin egen bekvämlighet utan tjänar troget i ord och lära, villiga att lida och stå ut med vad som helst för Kristi skull, och att rädda dem som han dött för. För dessa tjänare är det tillräckligt att de känner ve över sig om de inte förkunnar evangeliet. Men alla känner inte så.

Anpassning till världen

Jag blev visad hur somliga bekännande sabbatshållare anpassar sig efter världen. Oh, jag såg att det är en skam för deras bekännelse och en skam för Guds verk. De ljuger om sin bekännelse. De tror att de inte är lika världen, men de liknar den så mycket när det gäller kläder, samtal och handlingar, att det inte finns någon skillnad. Jag såg dem smycka sina stackars, dödliga kroppar, som vilket ögonblick som helst kan röras av Guds finger och läggas i sjuksängen. Och när de då ligger på sitt yttersta, grips de av dödsångest och den stora frågan är: "Är jag beredd att dö? Är jag redo att stå inför Gud i domen och gå igenom den stora granskningen?" Fråga dem då vad de tänker om att smycka sina kroppar och om de har någon uppfattning om vad det innebär att vara beredd att träda fram inför Gud. De kommer att säga att om de kunde ta tillbaka och leva om sina liv, skulle de korrigerat sina liv. De skulle undvika världens dårskaper, dess fåfänga och stolthet och klä sig i enkla kläder och vara ett föredöme för alla omkring. De skulle leva till Guds ära.

Varför är det så svårt att leva ett självförnekande och ödmjukt liv? Därför att bekännande kristna inte har dött bort från världen. Det är lätt att leva så efter det att vi har dött. Men många längtar efter Egyptens purjolök och lök. De vill klä sig och bete sig så likt världen som möjligt och ändå komma till himlen. Dessa människor klättrar upp någon annan väg. De går inte in genom den trånga porten och på den smala vägen.

Jag blev visad det sällskap som var närvarande vid konferensen. Ängeln (132) sa: "Några blir föda för maskar, [Syster Clarissa M. Bonfoey, som insomnade i Jesus bara tre dagar efter att denna syn gavs, var närvarande och frisk som vanligt, och kände en djup övertygelse om att hon var en av dem som skulle läggas i graven. Hon berättade om sin övertygelse för andra.] några kommer att uppleva de sju sista plågorna, några kommer att leva och stanna kvar på jorden för att förvandlas vid Jesu återkomst."

Det som ängeln sa var allvarligt. Jag frågade ängeln varför så få var intresserade av sitt eviga väl och varför så få förberedde sig för sin slutliga förvandling. Han sa: "Jorden lockar dem, dess rikedomar verkar värdefulla för dem." De finner tillräckligt att fylla tankarna med och har inte tid att förbereda sig för himlen. Satan är alltid beredd att kasta dem djupare och djupare in i svårigheter. Så snart de slutat tänka på ett bekymmer eller en svårighet, ger han dem en ny ohelig längtan efter fler jordiska saker. På så sätt går tiden, och när det är för sent inser de att de inte har uppnått något väsentligt. De har jagat efter skuggor och gått miste om evigt liv. Sådana människor kommer inte att ha någon ursäkt.

Många klär sig som världen för att få inflytande. Men här begår de ett sorgligt och ödesdigert misstag. Om de vill ha ett verkligt och frälsande inflytande, låt dem leva upp till sin bekännelse och visa sin tro genom sina rättfärdiga gärningar och göra skillnaden stor mellan den kristne och världen. Jag såg att orden, kläderna och gärningarna borde tala för Gud. Då kommer ett heligt inflytande att spridas till alla, och alla kommer att förstå att de har varit med Jesus. Icke-troende kommer att se att den sanning vi bekänner har ett heligt inflytande och att tro på Kristi återkomst påverkar mäns och kvinnors karaktär. Om någon vill ha ett inflytande som talar till förmån för sanningen, låt dem leva ut den och på så sätt efterlikna den ödmjuka Förebilden.

Jag såg att Gud hatar stolthet och att alla stolta och alla som gör det som är ont kommer att vara agnar, och att de ska brinna upp den dag som kommer. Jag såg att den tredje ängels budskap (133) ännu måste arbeta som surdeg i mångas hjärtan som bekänner sig tro det, och rensa bort deras stolthet, själviskhet, girighet och kärlek till världen.

Jesus kommer. Kommer han att finna ett folk som har anpassat sig till världen? Och kommer han att erkänna dessa människor som sitt folk som han har renat åt sig själv? Oh, nej. Ingen utom de rena och heliga, kommer han att erkänna som sina. De som har blivit renade och gjorda vita genom lidande, och som har hållit sig själva åtskilda och obehärlade av världen, kommer han att äga som sina.

När jag insåg det fruktansvärda faktum att Guds folk hade anpassat sig till världen. När jag såg att det inte var någon skillnad förutom till namnet, mellan många av dem som påstår sig vara lärjungar till den saktmodige och tålmodige Jesus och icke-troende, kände jag djup ångest. Jag såg att Jesus var sårad och öppet utsatt för skam. Ängeln sa, när han med sorg såg Guds bekännande folk älska världen, delta i dess anda och följa dess moden: "Gör er fria! Gör er fria, så att han inte låter er få er lott tillsammans med hycklarna och de icke-troende utanför staden. Er

bekännelse kommer bara att orsaka större plåga, och ert straff kommer att bli större eftersom ni kände till hans vilja, men gjorde den inte."

De som bekänner sig tro på den tredje ängels budskap skadar ofta Guds verk genom ytlighet, skämtande och att ta lätt på saker. Jag blev visad att allt detta onda fanns överallt i våra led. Vi borde ödmjuka oss inför Herren. Guds Israel borde riva sönder sina hjärtan och inte sina kläder. Barnslig enkelhet ses sällan. Man tänker mer på människors gillande än på Guds ogillande. Ängeln sa: "Ordna upp era hjärta, så att hans dom inte drabbar er, den sköra livstråden skärs av och ni läggs i graven, oskyddade och oförberedda för domen. Om ni inte läggs i graven, och ni inte snart sluter fred med Gud och sliter er loss från världen, så kommer era hjärtan att bli allt hårdare och ni kommer att luta er mot ett falskt stöd, en inbillad (134) förberedelse, och ni kommer att upptäcka ert misstag när det är för sent att kunna skaffa sig ett välgrundat hopp.

Jag såg att somliga bekännande sabbatshållare tillbringar timmar, som är sämre än bortkastade, åt att studera det ena eller andra modet för att pryda sina stackars dödliga kroppar. Medan ni gör så att ni ser ut som världen, och så vackra ni kan, kom ihåg att samma kropp inom några få dagar kan bli maskarnas föda. Och medan ni pryder den efter er smak för att behaga ögat, dör ni andligt. Gud hatar er fåfånga och onda stolthet och han betraktar er som kalkade gravar, fyllda av fördärv och orenhet inuti.

Mödrar är exempel på stolthet inför sina barn, och genom att göra så sår de frön som kommer att gro och bära skörd. Skörden kommer att vara riklig och säker. Vad de sår kommer de att skörda. Den skörden kommer inte att slå fel. Föräldrar, jag såg att det är lättare för er att lära era barn en läxa om stolthet än en läxa om ödmjukhet. Satan och hans änglar står vid er sida för att göra era handlingar eller de ord ni talar till dem effektiva, så att de uppmuntras att klä upp sig och att i sin stolthet blanda sig med sällskap som inte är heligt. Oh, föräldrar, ni sticker en törntagg i ert eget bröst som ni ofta kommer att känna smärtan ifrån. När ni vill motverka den sorgliga läxa som ni har lärt era barn, kommer ni att upptäcka att det är svårt. Det är omöjligt för er att göra det. Ni kan vägra att ge dem saker som skulle tillfredsställa deras stolthet, ändå bor den i hjärtat och längtar efter att bli tillfredsställd. Inget annat än Guds levande och kraftfulla Ande kan döda denna stolthet. När den finner sin väg till hjärtat, kommer den att verka som surdeg och utrota den.

Jag såg att unga och gamla försummar Bibeln. De gör inte denna bok till föremål för studium och till rättesnöre för sina liv, så som de borde. Särskilt de unga är skyldiga till denna försummelse. De flesta av dem är beredda att läsa, och finner massor av tid till att läsa nästan vilken annan bok som helst. Men det ord som visar vägen till liv, evigt liv, (135) ägnar man sig inte åt och det studeras inte dagligen. Den dyrbara och viktiga bok som ska döma dem på den sista dagen, studeras knappast alls. Man har uppmärksamast läst uppdiktade historier, medan man förbigått bibeln utan att bry sig om den. En dag kommer, en dag med moln och tjockt mörker, när alla kommer att önska att de var grundligt utrustade med Guds ords klara och enkla sanningar, så att de saktmodigt men ändå

beslutsamt kan ange skäl för sitt hopp. Dessa skäl för sitt hopp såg jag att de måste ha för att stärka sina egna själar inför den våldsamma kampen. Utan denna är de bristfälliga och kan inte äga fasthet och beslutsamhet.

Föräldrar skulle hellre bränna dagens påhittade historier och romaner, så fort de kommer in i deras hem. Det skulle vara en välgärning mot barnen. Uppmuntra läsning av dessa berättelser och det blir som en förhållning. Det förvirrar och förgiftar sinnet. Föräldrar, jag såg att om ni inte vaknar upp när det gäller era barns eviga intressen, kommer de helt säkert att gå förlorade på grund av er försummelse. Och chansen att föräldrar som inte varit trofasta själva blir frälsta, är mycket liten. Föräldrar borde vara föredömen. De borde ha ett heligt inflytande på sina familjer. De borde hålla sina kläder anspråkslösa och annorlunda jämfört med världen omkring dem. Eftersom de sätter värde på sina barns eviga intressen borde de tillrättvisa stoltheten i dem, troget tillrättvisa den, och inte uppmuntra den i ord eller handling. Oh, vilken stolthet som jag blev visad hos Guds bekännande folk! Den har tilltagit varje år, tills det nu är omöjligt att urskilja bekännande adventister som är sabbatshållare från världen omkring dem. Jag såg att denna stolthet måste slitas bort ur våra familjer.

Mycket pengar har spenderats på band och spetsar till hattar, och till kragar, [Jag har ofta fått frågan om jag trodde att det var fel att bära enkla linnekragar. Mitt svar har alltid varit, nej. Somliga har gett en extrem tolkning av vad jag skrivit om kragar, och hävdade att det är fel att bära krage överhuvudetaget. Jag blev visad dyrbart bearbetade kragar och dyra och onödiga band och spetsar, som en del sabbatshållare har burit och fortfarande bär för att synas och för modets skull. Då jag nämnde kragar, avsåg jag inte att bli uppfattad som om inga slags kragar fick bäras, och då jag nämnde band, menade jag inte att inga band fick bäras överhuvudetaget. E.G.W. Anmärkning till andra upplagan.] och andra onödiga saker att pryda (136) kroppen med, medan Jesus, härlighetens kung som gav sitt liv för att förlösa oss, bar en törnekrona. Det var så vår Mästares heliga huvud pryddes. Han var "en smärtornas man och förtrogen med lidande." "Han var genomborrade för våra brott skull, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade." Ändå kan just de, som bekänner sig vara renade med Jesu blod som utgöts för dem, klä upp sig och pryda sina stackars, dödliga kroppar och våga bekänna sig vara efterföljare till den heliga, självförnekande och ödmjuka Förebilden. Oh, om alla kunde se detta så som Gud ser det och har visat det för mig! Det kändes för tungt för mig att bära, att känna den själsångest som jag kände då jag såg det. Ängeln sa: "Guds folk är speciellt, sådana människor renar han åt sig själv." Jag såg att vårt yttre utseende är en innehållsförteckning som visar vad som finns i hjärtat. När utsidan är behängd med band, kragar och onödiga saker, visar det tydligt att kärlek till allt detta finns i hjärtat. Om inte sådana personer renas från sitt fördärv kan de aldrig se Gud, för bara den renhjärtade kommer att se honom.

Jag såg att yxan måste sättas till trädets rot. Sådan stolthet borde inte tolereras i församlingen. Det är dessa saker som skiljer Gud från sitt folk, som skymmer förbundsarken för

dem. Israel har varit sovande för den stolthet, mode och anpassning till världen som funnits mitt ibland dem. Varje månad går de längre i stolthet, begär, självishet och kärlek till världen. När deras hjärtan påverkas av sanningen, kommer det att göra att de dör från världen, och de kommer att lägga band, spetsar och kragar åt sidan. Och om de är döda kommer inte de otroendes skratt, spott och spe att beröra dem. De kommer att känna en ivrig önskan att skilja sig (137) från världen, som deras Mästare gjorde. De kommer inte att ta efter dess stolthet, mode eller seder. De kommer alltid att ha det ädla målet framför ögonen, att förhärliga Gud och vinna det odödliga arvet. Denna framtidsutsikt kommer att uppsluka allt annat av jordisk natur. Gud kommer att ha ett folk som är avskilt och olik världens. Så snart någon har en önskan att ta efter världens mode, som de inte omedelbart undertrycker, lika snabbt upphör Gud att erkänna dem som sina barn. De är världens och mörkrets barn. De längtar efter Egyptens purjolök och lök, det vill säga, de önskar vara så lika världen som möjligt. Genom att göra så tar de som bekänner sig ha iklätt sig Kristus i själva verket av sig honom, och visar att de är främlingar för nåden och främlingar för den saktmodige och ödmjuka Jesus. Om de hade bekantat sig med honom skulle de vandra på ett sätt som är värdigt honom.

Pastorsfruar

Jag såg pastorernas fruar. En del av dem är inte till någon hjälp för sina makar, ändå bekänner de sig tro den tredje ängelns budskap. De tänker mer på sina egna önsknningar och nöjen än på Guds vilja och hur de kan stötta sina män genom sina trogna böner och noggranna liv. Jag såg att några av dem väljer ett så egensinnigt och själviskt agerande att Satan gör dem till sina redskap och arbetar genom dem för att förstöra deras makars inflytande och användbarhet. De känner sig fria att klaga och knota om de möter några svårigheter. De glömmer de kristnas lidanden för sanningens skull förr i tiden, och tycker att de ska ha sina önsknningar uppfyllda och allt så som de vill, och de följer sin egen vilja. De glömmer Jesu lidande, hans som är deras Herre. De glömmer Smärtornas Man, som var förtrogen med lidande – Han som inte hade någonstans att vila sitt huvud på. De bryr sig inte om att tänka på den heliga pannan, sårad av en törnekrona. De glömmer honom som svimmade under bördan när han bar sitt eget kors till Golgata. Inte bara träkorsets tyngd, utan den tunga bördan av hela världens synd, vilade på honom. De glömmer de grymma spikarna som drevs genom hans känsliga händer och fötter, och hans ångestfyllda utrop: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Efter allt detta lidande för deras skull känner de en stark motvilja att lida för Kristi skull.

Jag såg att dessa personer bedrar sig själva. De är inte delaktiga i verket. De har tag om sanningen, men sanningen har inte tag om dem. När sanningen, den allvarliga viktiga sanningen, får grepp om dem kommer jaget att dö. Då kommer man inte att säga, "Jag tänker resa dit, jag tänker inte stanna här", utan den uppriktiga frågan

blir, ”Var vill Gud att jag ska vara? Var kan jag bäst förhålliga honom, och var kan våra förenade krafter göra mest nytta?” Deras vilja borde uppslukas av Guds vilja. Det egensinne och den brist på helgelse som vissa pastorsfruar visar kommer att stå i vägen för syndare. Själars blod kommer att finnas på deras kläder. Några av pastorerna har burit ett starkt vittnesbörd när det gäller församlingens uppgift och dess brister, men det har inte haft avsedda verkan eftersom deras egna livskamrater behövde alla de raka vittnesbörd som gavs, och tillrättavisningen slog tillbaka med stor kraft på dem själva. De låter sina livskamrater påverka dem, dra ner dem och väcka fördomar hos dem, och deras användbarhet och inflytande går förlorade. De känner sig förtvivlade och modlösa och inser inte den verkliga orsaken till problemet. Den finns hemma.

Dessa systrar är nära knutna till Guds verk, om han har kallat deras män att predika sanningen för vår tid. Dessa tjänare kommer, om de verkligen kallats av Gud, att inse hur viktig sanningen är. De står mellan de levande och de döda och måste vaka över själar, som de som måste avlägga räkenskap. Deras kallelse är allvarlig, och deras livskamrater kan vara till stor välsignelse eller stor förbannelse för dem. De kan uppmuntra dem när de är missmodiga, trösta dem när de är nedslagna, ge dem mod att se uppåt och förtrösta helt och fullt på Gud när deras tro är svag. Eller de kan göra tvärt om, se saker från den mörka sidan, tro att de har det svårt, inte visa någon tro på Gud, prata om sina prövningar och sin otro med sina livskamrater, hänge sig åt klagande och knotande och vara som en barlast, eller till och med en förbannelse för dem.

Jag såg att pastorernas hustrur borde hjälpa sina män i deras arbete och vara noga och försiktiga med vilket inflytande de har, för de blir iakttagna, och det förväntas mer av dem än av andra. Deras klädsel borde vara ett föredöme. Deras liv och samtal borde vara föredömliga, en doft till liv snarare än till död. Jag såg att de borde inta en enkel och ödmjuk, men ändå upphöjd ställning, och inte prata om saker som inte riktar tankarna mot himlen. Den stora frågan borde vara: ”Hur kan jag rädda min egen själ och vara till hjälp för att rädda andra?” Jag såg att Gud inte godtar något halvhjärtat arbete när det gäller detta. Han vill ha hela hjärtat och allt intresse, eller inget alls. Deras inflytande talar tydligt och tveklöst för sanningen eller emot den. De samlar tillsammans med Jesus, eller försörjningar. En ohelgad hustru är den största förbannelse en pastor kan ha. De Guds tjänare som har varit, och fortfarande är så olyckligt lottade att de har detta nedbrytande inflytande hemma, borde fördubbla sina böner och sin vaksamhet. De borde inta en fast, beslutsam ståndpunkt och inte låta detta mörker tynga dem. De borde hålla sig närmare Gud, vara fasta och beslutsamma, styra väl i sitt eget hus och leva så att de kan få Guds erkännande och änglars beskydd. Men om de ger efter för sina ohelgade livskamraters vilja kommer Guds missnöje över hemmet. Guds förbundsark kan inte bli kvar i hemmet, eftersom de tolererar och uppmuntrar dess medlemmar i deras fel.

Vår Gud är en svartsjuk Gud. Det är en fruktansvärd sak att leka med honom. För länge sedan fick Akan begär till en guldkedja och en babylonisk klädnad. Han tog dem i

smyg, och hela Israel fick lida. De fick fly för sina fiender. Och när Josua frågade om orsaken sa Herren: ”Stå upp och helga folket och säg: Helga er till i morgon, för så säger HERREN, Israels Gud: Det finns något som är förbannat hos dig, Israel. Du kan inte stå emot dina fiender, förrän ni avlägsnar det som är förbannat bland er.” Akan hade syndat, och Gud förgjorde honom och hela hans hushåll med allt de ägde, och avlägsnade förbannelsen från Israel.

Jag såg att Guds Israel måste vakna och förnya sin styrka i Gud genom att förnya och hålla förbundet med honom. Girighet, själviskhet, kärlek till pengar och kärlek till världen, allt detta finns bland sabbatshållare. Detta onda förstör den självuppoftande andan bland Guds folk. De som har denna girighet i sina hjärtan är inte medvetna om det. Den har omärkligt smugit sig på dem, och om den inte utrotas kommer deras undergång att bli lika säker som Akans. Många har tagit bort offret från Guds altare. De älskar världen, älskar dess framgångar och dess vinst, och om det inte blir en fullständig förändring hos dem kommer de att gå under tillsammans med världen. Gud har lånat dem pengar. Det är inte deras egna, utan Gud har gjort dem till sina förvaltare. Och för den skull kallar de pengarna sina egna och samlar dem på hög. Men så snabbt de försvinner, på ett ögonblick, när Guds hand som gett dem framgång tas bort från dem! Vi måste offra för Gud och förneka oss själva för sanningens skull. Oh, så svag och bräcklig människan är! Så svag hennes arm är! Jag såg att snart kommer människans att störtas från sin upphöjda position, och människans stolthet att förödmjukas. Kungar och ädlingar, rika och fattiga, alla ska böja sig och Guds förgörande plågor kommer att falla över dem.

Visa iver och vänd om

Kära bröder och systrar, Herren har i en syn visat mig några saker angående församlingen i dess nuvarande ljumma tillstånd, som jag vill återge för er. Jag fick se församlingen i en syn. Ängeln sa till församlingen: ”Jesus talar till dig, ‘Visa iver och vänd om.’” Jag såg att man borde ta tag i detta arbete på allvar. Det finns något att ångra. Världslighet, själviskhet och girighet har ätit upp Guds folks andlighet och liv.

Den fara som hotat Guds folk under de senaste åren har varit kärlek till världen. Från den har själviskhetens och girighetens synder spirat. Ju mer de får av denna världen, desto mer fäster de sig vid den, och försöker att få ännu mer. Ängeln sa: ”Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike.” Ändå kämpar många som bekänner sig tro att vi hör det sista varningsbudskapet till världen, med all kraft för att sätta sig själva i en position där det är lättare för en kamel att komma genom ett nålsöga än för dem att komma in i himmelriket.

Dessa jordiska skatter är välsignelser när de används på rätt sätt. De som har dem borde inse att de har dem till låns från Gud, och att de glatt spendera sina pengar för att föra

hans verk framåt. De kommer inte att gå miste om sin belöning här. Guds änglar kommer att betrakta dem med välvilja och de kommer även att samla en skatt i himlen.

Jag såg att Satan iakttar den säregna, själviska och giriga läggningen hos somliga som bekänner sig till sanningen, och han kommer att fresta dem genom att lägga välstånd i deras väg och erbjuda dem jordens rikedomar. Han vet att om de inte övervinner sin naturliga läggning kommer de att snubbla och falla genom att älska Mammon och tillbe sin avgud. Satan uppnår ofta sitt syfte. Den starka kärleken till världen övervinner eller slukar kärleken till sanningen. Världens riken erbjuds dem, och de håller ivrigt fast i sin skatt och tycker att de är fantastiskt framgångsrika. Satan triumferar eftersom hans plan har lyckats. De har gett upp kärleken till Gud för kärleken till världen.

Jag såg att de som haft framgång på detta vis, kan kullkasta Satans plan om de övervinner sin själviska girighet genom att lägga alla sina ägodelar på Guds altare. Och när de ser var pengar behövs för att föra sanningens sak framåt och att hjälpa änkan, den faderlösa och den som drabbats av olycka, borde de ge med glatt hjärta och på så sätt samla skatter i himlen.

Lyd det Sanna Vittnets råd. Köp guld som är provat i elden, så att du kan bli rik. Köp vita kläder att klä dig med, och ögonsalva så att du kan se. Ansträng dig. Dessa dyrbara skatter kommer inte att ramla över oss utan någon ansträngning från vår sida. Vi måste köpa – ”visa iver och vänd om” från vårt ljumna tillstånd. Vi måste vara vakna så att vi ser våra fel, söker efter våra synder och ivrigt omvänder oss från dem.

Jag såg att de bröder som har egendom har ett arbete att utföra, att slita sig loss från dessa jordiska ägodelar och övervinna sin kärlek till världen. Många av dem älskar denna världen, älskar sina skatter, men vill inte inse det. De måste bli ivriga och omvända sig från sin själviska girighet, så att kärleken till sanningen kan sluka allt annat. Jag såg att många av dem som äger rikedomar kommer att misslyckas med att köpa guldet, de vita kläderna och ögonsalvan. Deras iver har inte intensitet och allvar som står i proportion till värdet hos det som de strävar efter.

Jag såg dessa människor medan de strävade efter jordiska ägodelar. Vilken iver de visade, vilket allvar, vilken energi för att få en jordisk skatt som snart måste försvinna! Vilka kyliga beräkningar de gjorde! De planerar och jobbar både tidigt och sent, och offerar sin ledighet och sin bekvämlighet för världsliga skatter. Motsvarande iver från deras sida, för att skaffa sig guldet, de vita kläderna och ögonsalvan kommer att ge dem dessa åtråvärda skatter och livet, det eviga livet i Guds rike. Jag såg att om någon behöver ögonsalva så är det de som har jordiska ägodelar. Många av dem är blinda för sitt eget tillstånd, blinda för sitt fasta grepp om denna värld. Oh, om de kunde se!

”Se, jag står för dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” Jag såg att många har så mycket skräp uppstaplat vid sitt hjärtas dörr att de inte kan få upp dörren. Några har problem mellan sig själva och sina bröder att avlägsna. Andra har dåligt humör

och själviskt habegär att avlägsna innan de kan öppna dörren. Andra har rullat fram världen framför sitt hjärtas dörr, vilket blockerar dörren. Allt detta skräp måste tas bort, och sedan kan de öppna dörren och välkomna Frälsaren in.

Oh, så dyrbart detta löfte var, som det visades mig i synen! Jag ska ”gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” Vilken kärlek, Guds förunderliga kärlek! Trots all vår ljumhet och våra synder säger han: ”Vänd om till mig, och jag kommer att vända åter till er, och jag kommer att bota er från allt ert avfall.” Detta upprepades av ängeln flera gånger. ”Vänd om till mig, och jag kommer att vända åter till er, och jag kommer att bota er från allt er avfall.”

Jag såg att somliga gladeligen skulle vände om. Andra vill inte låta detta budskap till församlingen i Laodicea påverka dem. De vill glida vidare, ungefär på samma sätt som förut, och kommer att spys ut ur Herrens mun. Bara de som ivrigt omvänder sig kommer att få Guds gillande.

”Den som vinner seger, honom ska jag låta sitta med mig på min tron, såsom också jag har vunnit seger och sitter med min Fader på hans tron.” Vi kan segra, ja helt och fullständigt. Jesus dog för att skapa en utväg för oss, så att vi kan övervinna allt dåligt humör, varje synd, varje frestelse, och till slut sitta ned med honom.

Det är vår förmån att få tro och frälsning. Guds kraft har inte avtagit. Jag såg att han kommer att skänka sin kraft lika frikostigt nu som tidigare. Det är Guds församling som har tappat tron att begära, energin att kämpa som Jakob, och ropa ”Jag släpper dig inte utan att du välsignar mig. Den uthålliga tron har dött bort. Den måste återupplivas i Guds folks hjärtan. Vi måste göra anspråk på Guds välsignelse. Tro, levande tro, bär alltid uppåt till Gud och till härlighet. Otro drar nedåt till mörker och död.

Jag såg att somliga församlingsmedlemmars sinnen inte har löpt i de rätta banorna. Det har funnits människor med udda personlighet och med egna uppfattningar som de mätt sina bröder efter. Och om det var någon som inte passade dem helt och hållet, blev det omedelbart oro i lägret. Somliga har silat mygg och svalt kameler.

Man har haft overseende och omhuldat dessa rigida uppfattningar alldeles för länge. Man har anmärkt på småsaker. Och när det inte fanns några verkliga svårigheter i församlingen har man skapat problem. Församlingens och Herrens tjänares tankar dras ifrån Gud, från sanningen och himlen för att tänka på det som är mörker. Satan älskar att få sådant att fortsätta, han frossar i det. Men detta är inte de prövningar som kommer att rena församlingen och som kommer att öka Guds folks styrka i slutet.

Jag såg att somliga håller på att torka bort andligt. Ett tag har de levt för att övervaka och hålla ordning på sina bröder – spanat efter varje fel så att de kan bråka med dem. Och medan de ägnar sig åt det tänker de inte på Gud, eller på himlen eller sanningen, utan precis på det som Satan vill – på någon annan. Deras egna själar försummas. De ser eller känner sällan sina egna fel, för de har fullt upp

med att övervaka andras fel, utan att så mycket som kasta en blick på sina egna själar eller granska sina egna hjärtan. En persons klädsel, hatt eller förkläde upptar deras uppmärksamhet. De måste tala med den ena eller den andra, och detta är tillräckligt för att ägna sig åt i veckor. Jag såg att hela den religion som några få stackare har, består i att övervaka andras kläder och ageranden, och att hitta fel hos dem. Om de inte ändrar sig kommer det inte att finnas någon plats för dem i himlen, för de skulle hitta fel hos Herren själv.

Ängeln sa: "Det är ett individuellt arbete att ha en riktig relation med Gud." Arbetet utförs mellan Gud och våra egna själar. Men när människor har så mycket bekymmer om andras fel, sköter de inte sig själva. Dessa människor som har åsikter om allt och hittar fel skulle ofta bota sig själva från denna vana om de gick direkt till den person som de tycker gör fel. Det skulle vara så obehagligt att de hellre skulle ge upp sina åsikter än att gå. Men det är enkelt att låta tungan löpa fritt om den ena och den andra personen, när den som anklagas inte är närvarande.

Jag såg att alla borde sjunga med inlevelse, och även med förståndet. Gud är inte nöjd med jargonger och disharmoni. Det rätta är alltid mer tillfredsställande för honom än det som är fel. Och ju närmare Guds folk kan komma felfri och harmonisk sång, desto mer förhärligas han. Det gagnar församlingen, och de som inte tror påverkas positivt.

Jag har blivit visad himlens ordning, dess perfekta ordning, och har blivit hänryckt när jag lyssnade till den perfekta musiken där. När synen var slut har sången här låtit mycket grov och disharmonisk. Jag har sett sällskap av änglar som stod i en fyrkant, var och en med en harpa av guld. I harpans ena ände fanns ett verktyg som man kunde vrida för att stämma harpan eller ändra tonen. Deras fingrar svepte inte slarvigt över strängarna, utan de rörde olika strängar för att framställa olika ljud. Det är en ängel som alltid leder, som först rör harpan och slår an tonen. Sedan stämmer alla in i himlens fylliga och perfekta musik. Det är obeskrivligt. Det är melodiskt, himmelskt och gudomligt, medan Jesu avbild strålar från varje ansikte som lyser med en ousäglig härlighet.

De östra och de västra staterna

Kära bröder, Herren har i en syn visat mig någonting som gäller staterna i öster och i väster, som jag känner att det är min plikt att informera er om. Jag såg att Gud har öppnat vägen för spridandet av sanningen för vår tid i de västra staterna. Det krävs mycket mer kraft att beröra människorna i de östra staterna än i (147) de västra, och för tillfället kan mycket litet uträttas i de östra staterna. Just nu borde vi anstränga oss speciellt där mest gott kommer att bli resultatet.

Folk i de östra staterna har hört förkunnelsen om Kristi andra ankomst och har sett många prov på Guds kraft. De

har fallit tillbaka i ett tillstånd av likgiltighet och en känsla av säkerhet där det just nu nästan är omöjligt att nå dem. Efter att extraordinära ansträngningar har gjorts i de östra staterna, med de bästa gåvorna, har man bara åstadkommit mycket litet.

Jag såg att människorna i de västra staterna mycket lättare kunde påverkas än de i de östra. De har inte haft sanningens ljus och har inte förkastat det, och deras hjärtan är mer känsliga och mottagliga för sanningen och Guds Ande. Många människors hjärtan i de västra staterna är redan beredda att ta ivrigt emot sanningen. Och när Guds tjänare går ut för att arbeta för dyrbara själafrälsning, är det mycket som kan ge dem uppmuntran i deras mödosamma arbete. När människor är angelägna att lyssna och många ansluter sig till sanningen, lockas den gåva som Gud har gett sina tjänare fram och stärks. De ser att deras ansträngningar kröns med framgång.

Jag såg att tio gånger så mycket har uppnåtts i de västra staterna jämfört med i de östra, med samma ansträngningar, och att vägen öppnar sig för ännu större framgång. Jag har sett att mycket för närvarande kan göras i Wisconsin och ännu mer i Illinois och att ansträngningar måste göras för att sprida sanningen i Minnesota och Iowa. Det kommer att få resultat i många hjärtan där. Jag såg ett stort, ett mycket stort arbetsfält breda ut sig framför mig i synen, som fortfarande inte har blivit påbörjat. Men det finns inte tillräckligt med självuppoftande medhjälpare för att kunna fylla hälften av platserna, där människorna är beredda att höra sanningen och många är beredda att ta emot den.

Nya arbetsfält, helt nya områden, måste besökas. Många måste dra ut i strid på egen bekostnad och gå ut på sådana fält medvetna om att de får stå för sina egna utgifter. Här såg jag ett bra tillfälle för Herrens förvaltare att göra sin del och stödja dem som bär ut sanningen (148) till dessa platser. Det borde vara en stor förmån för dessa förvaltare att ge Gud det som tillhör honom. Genom att göra det kommer de att fullgöra en biblisk plikt och befria sig själva från en del av sina jordiska rikedomar, som nu är en börda för många som har ett överflöd. Det kommer dessutom att öka deras skatt i himlen.

Jag såg att tältet i de östra staterna inte borde flyttas i samma område gång på gång. Om det är nödvändigt, borde de som följer med tältet göra det på egen bekostnad. De borde slå upp tältet där sanningen inte har förkunnats, och när tältet väl satts upp borde det förses med gott om arbetare.

Jag såg att det har varit ett misstag att bearbeta samma gamla område år efter år, med nästan exakt samma förmågor. Om möjligt borde man engagera de bästa förmågorna. Det skulle vara bättre, och åstadkomma mer gott, om det var färre tältmöten och större arbetsstyrka, eller en grupp av personer med olika gåvor för arbetet. Sedan borde man stanna längre på en plats där ett intresse hade väckts. Man har haft för bråttom att ta ned tältet. Somliga börjar få ett gott intryck, och det behövs ihärdiga ansträngningar tills de bestämt sig och engagerar sig själva för sanningen. På många platser där tältet har varit rest, stannar pastorerna tills fördomarna börjar försvinna och

somliga skulle lyssna utan förutfattade meningar. Men just då tas tältet ner och skickas vidare till en annan plats. Man har gjort sin runda, tid och medel har förbrukats och Guds tjänare kan se mycket litet utträttat under tältsången. Det är bara ett fåtal som har fått erkänna sanningen och Guds tjänare som bara sett mycket litet som uppmuntrar och stöder dem och lockar fram deras inre gåvor, förlorar i stället för att öka sin styrka, andlighet och kraft.

Jag såg att särskilda ansträngningar borde göras med tältmöten i de västra staterna, för Guds änglar bereder människors sinnen där att (149) ta emot sanningen. Det är därför Gud har påverkat somliga från de östra staterna att flytta till de västra. Deras förmågor kan utträtta mer västerut än i de östra staterna. Verkets fokus är i de västra staterna, och det är av största vikt att Guds tjänare agerar när han öppnar möjligheter.

Jag såg att när budskapet ökar kraftigt i styrka, då kommer Guds försyn att öppna och bereda vägen i de östra staterna så att mycket mer kan utträttas än vad som är möjligt för närvarande. Gud kommer då att sända några av sina tjänare i kraft, för att besöka platser där litet eller inget kan göras nu. Somliga, som nu är likgiltiga kommer att bli väckta och gripa tag om sanningen. [Resten av denna artikel kommer från en syn given i Round Grove, Illinois, 9 december 1856]

Jag såg att Gud har varnat dem som har flyttat från de östra staterna till de västra. Han hade visat dem deras plikt, att det inte ska vara deras mål att bli rika utan att göra gott för själar, att leva ut sin tro och berätta för dem omkring dem att denna världen inte är deras hem.

Denna varning skulle ha varit tillräcklig, om den hade blivit beaktad. Men många lät bli att tänka på det Gud hade visat. De rusade vidare och vidare, och blev berusade av världens anda. "Se tillbaka" sa ängeln, "och begrunda allt det som Gud har visat om dem som flyttar från de östra staterna till de västra." Har ni lytt det? Jag såg att ni har gjort tvärt emot Guds undervisning och gjort stora investeringar. I stället för att ert agerande berättade för dem som är omkring er att ni söker efter ett bättre land, har det tydligt talat om att ert hem och er rikedom var här. Era gärningar har förnekat er tro.

Men det är inte allt. Den kärlek som skulle råda mellan bröder har saknats. "Ska jag ta hand om min bror?" har varit tydligt. En självisk och girig anda har funnits i brödernas hjärtan. I stället för att se till brödernas intressen och visa omsorg om dem, har man visat en snål och självisk anda som Gud föraktar, när man ingått avtal. De som har (150) en så hög bekännelse och som räknar sig själva till Guds utvalda folk och som genom sin bekännelse säger att de är ivriga att göra goda gärningar, borde vara ädla och generösa och alltid visa en benägenhet att gynna sina bröder i stället för sig själva. De borde ge sina bröder de bästa möjligheterna. Generositet föder generositet. Själviskhet föder själviskhet.

Jag såg att under den senaste sommaren har den allmänt rådande andan varit att skaffa sig så mycket som möjlig av den här världen. Man har inte hållit Guds bud. Med sinnet tjänar vi Guds lag, men mångas sinnen har tjänat världen.

Och medan deras sinnen var helt upptagna av jordiska saker och av att tjäna sig själva, kunde de inte tjäna Guds lag. Sabbaten har inte hållits. Somliga har låtit de sex dagarnas arbete fortsatt in på den sjunde. En timme och ännu mer har ofta tagits ifrån sabbatens början och avslutning.

Somliga av sabbatshållarna, som säger till världen att de väntar på Jesu återkomst och att de tror att vi äger det sista nådebudskapet, ger efter för sina naturliga känslor. De prutar och förhandlar och är ökända bland icke-troende för att vara hårda i affärer, för att vara skarpa och alltid gå vinnande ur en affärsuppgörelse. Det vore bättre om dessa personer förlorade litet, och hade ett bättre inflytande i världen och ett gladare inflytande bland bröder, och visade att den här världen inte är deras gud.

Jag såg att bröder borde visa intresse för varandra. Särskilt skulle de som är välsignade med hälsa visa en välvillig hänsyn och omsorg om dem som inte är vid god hälsa. De borde stötta dem. De borde minnas den undervisning som Jesus gav om den gode samariten.

Jesus sa: "Såsom jag har älskat er så ska också ni älska varandra." Hur mycket? Hans kärlek kan inte mätas. Han lämnade den härlighet som han hade hos Fadern innan världen var till. "Han var genomborrad (151) för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade." Han bar tåligt varje förödmjukelse och hån. Betrakta hans ångest i trädgården, när han bad att kalken skulle gå ifrån honom! Betrakta hans lidande på Golgata! Allt detta för skyldiga och förtappade människors skull. Och Jesus säger: "Såsom jag har älskat er så ska också ni älska varandra." Hur mycket? Tillräckligt mycket för att ge ditt liv för en bror. Men har det gått så långt att jaget måste tillfredsställas och Guds ord försummas? Världen är deras gud. De tjänar den, de älskar den och Guds kärlek har lämnat dem. Om ni älskar världen, är Faderns kärlek inte i er.

Guds ord har försummats. I det finns varningar till Guds folk, som pekar på de faror som hotar dem. Men de har haft så många omsorger och problem att de knappast ger sig själva tid att be. Det har varit en tom formalitet utan kraft. Jesus bad, och så innerliga hans böner var! Och ändå var han Guds älskade Son!

Om Jesus visade så stort allvar, så mycket energi och vanda, hur mycket större behov har då inte de som han har kallat till att vara frälsningens arvtagare, som är beroende av Gud för all sin kraft, att väckas till att brottas med Gud och säga: "Jag släpper dig inte utan att du välsignar mig." Men jag såg att människor har varit överbelastade av bekymmer för detta livet och att Gud och hans ord har försummats.

Jag såg att det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga, än det är för en rik man att komma in i himmelriket. "Samla er inte skatter på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter sig in och stjälar, utan samla er skatter i himlen, där varken mal eller rost fördärvar, och där tjuvar inte bryter sig in och stjälar. För där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara."

(152) Jag såg att när sanningen läggs fram, borde det ske i Ande och kraft. För folket fram till ett avgörande. Visa dem sanningens betydelse - att det gäller liv eller död. Dra med den iver som är motiverad, själar ut ur elden. Men vilket fördärvligt inflytande som människor som bekänner sig vänta på sin Herre har haft, som trots det äger stora och imponerande jordegendomar. Gårdarna har predikat högre, ja, mycket högre än ord kan, att den här världen är deras hem. Den onda dagen har skjutits upp. Frid och trygghet råder. Oh, detta nedbrytande och fördärvliga inflytande! Gud hatar ett sådant världsligt sinnelag! "Gör er fria, gör er fria" var ängelns ord.

Jag blev visad att alla borde sätta Guds härlighet först. De som har egendomar har varit alltför villiga att ursäktas sig själva, och hänvisa till hustru och barn. Men jag såg att Gud inte var att leka med. När han talar, måste man lyda honom. Om hustru eller barn står i vägen och håller tillbaka, borde de säga som Jesus sade till Petrus: "Gå bort ifrån mig, Satan." Varför frestar ni mig att undanhålla det från Gud, som med rätta tillhör honom och att ödelägga min egen själ? Bry er enbart om Guds ära.

Jag såg att många måste lära sig vad det innebär att vara en kristen - att det inte handlar om namnet, utan att det innebär att ha Kristi sinnelag och att underkasta sig Guds vilja i allt. Särskilt har de unga, som aldrig upplevt umbäranden eller svårigheter, som har en stark egen vilja och som inte böjer den viljan för att ära Gud, ett stort arbete att göra. De hänger med tills något går emot deras vilja. Då tappar de fullständigt kontrollen över sig själva. De har inte Guds vilja för ögonen. De tänker inte på hur de bäst kan ära Gud, främja hans sak eller göra gott mot andra, utan det handlar om jaget, jaget, och hur det kan tillfredsställas. En sådan religion är inte värd ett dugg. De som har den kommer att bli vägda på vägen och befinnas vara för lätta.

Den som verkligen är kristen kommer att älska att vaka och vänta på Guds undervisning och hans Andes ledning. Men för (153) många är religion bara en formsak. Levande gudsfuktan saknas. Många vågar säga: Jag tänker göra det ena eller det andra, eller jag tänker inte göra det här. Frukten för att kränka Gud ägnar man knappt en tanke. Jag såg att de som är på det viset kan inte komma in i himlen sådana som de är. De kan smickra sig själva med att de kommer att bli frälsta, men Gud finner inte behag i dem. Deras liv behagar honom inte. Deras böner är en förolämpning mot honom.

Nu kallar Kristus dem: "Var därför ivrig och omvänd dig". Han förmanar dem vänligt och troget att köpa guld, vita kläder och ögonsalva. De kan välja antingen att vara ivriga och rikligt ta del i frälsningen, eller bli utspydda från Herrens mun eftersom de är motbjudande, och bli bortstötta från honom. Gud kommer inte alltid att hårda ut. Han har ömsint medkänsla, ändå kommer hans Ande att avvisas för sista gången. Nådens ljuva röst kommer inte längre att höras. Dess sista dyrbara toner kommer att ha dött bort och de människor som jag har beskrivit kommer att lämnas att gå sina egna vägar, att uppfyllas av sina egna gärningar.

Jag såg att de som bekänner sig vänta på Herrens ankomst inte borde vara snåla och giriga. Somliga av dem som har kallats till att förkunna sanningen och att vaka över själar som sådana som måste avlägga räkenskaper, har slösat bort mycket dyrbar tid för att vinna något litet, när deras tid var värd en hel del mer än det som de har uppnått. Detta misshagar Gud. Det är riktigt att vi ska vara sparsamma, men det har av somliga utvecklats till snålhet utan något annat mål att öka sina skatter, som snart kommer att tära på deras kroppar som eld, om de inte som trofasta tjänare använder Herrens ägodelar på rätt sätt.

Unga sabbatsfirare

Den tjuogoandra augusti 1857, i bönehuset i Monterey, Michigan, blev jag visad att många ännu inte hört Jesu röst, och att det frälsande budskapet inte har gripit själen och åstadkommit en reformation i livet. Många av de unga saknar Jesu anda. Guds kärlek finns inte i deras hjärtan. Därför avgår alla naturliga anfäktelser med segern, istället för Guds Ande och frälsningen.

De som verkligen har Jesu religion kommer inte att skämmas eller vara rädda för att bära korset inför dem som har mer erfarenhet. De kommer, om de uppriktigt längtar efter att göra rätt, att vilja ha all hjälp de kan få från äldre kristna. De kommer gladeligen att ta emot hjälp från dem. Hjärtan som är värmda av kärlek till Gud kommer inte att låta sig hindras av bagateller på den kristna vandringen. De kommer att uttrycka det som Guds Ande ger dem intryck till. De kommer att uttrycka det genom sång och bön. Det är brist på religion, brist på ett helgat liv, som gör de unga tillbakadragna. Deras liv fördömer dem. De vet att de inte lever så som en kristen borde och därför känner de inte tillförsikt gentemot Gud eller inför församlingen.

Orsaken till att de unga känner mer frihet när de äldre inte är närvarande är att de är tillsammans med dem som är av samma sort som de själva. Var och en tycker att han är lika bra som de andra. Alla missar målet, men bedömer sig själva i förhållande till varandra. Man jämför sig med varandra och nonchalerar den enda fullkomliga och sanna måttstocken. Jesus är den sanna Mönsterbilden. Hans självupppoffrande liv är vår förebild.

Jag såg hur lite man studerade Mönsterbilden, hur litet han blev upphöjd inför dem. Så lite de unga lider eller förnekar jaget för sin tros skull! Att göra någon uppoffring är knappast något de tänker på. De misslyckas fullständigt när det gäller att ta efter Mönsterbilden i detta avseende. Jag såg att deras livs valspråk är: Jaget måste tillfredsställas, stoltheten måste uppmuntras. De glömmer den Smärtornas Man som var förtrogen med lidande. Jesu lidande i Getsemane, när hans svett var som stora blodsdroppar i trädgården, den sammanvirade törnekronan som trängde in i hans heliga panna berör dem inte. De har blivit bedövade. Deras känslighet har avtrubbats och de har förlorat all uppfattning om det stora offer som gjorts för dem. De kan sitta och lyssna på berättelsen om korset,

höra om hur de grymma spikarna drevs genom Guds Sons händer och fötter, utan att det påverkar dem i djupet av själen.

Ängeln sa: ”Om sådana människor skulle släppas in i Guds stad och få veta att de skulle få njuta av all dess underbara skönhet och härlighet för evigt, skulle de inte ha något begrepp om hur dyrköpt deras arv var. De skulle aldrig inse Frälsarens kärleks makalösa djup. De har inte druckit ur bägaren och inte heller döpts med dopet. Himlen skulle bli skadad om sådana människor skulle bo där. Bara de som har delat Guds Sons lidanden, som har genomgått den stora nöden och som har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod, kan uppskatta himlens obeskrivliga härlighet och oöverträffade skönhet.

Bristen på denna nödvändiga förberedelse kommer att utestänga merparten av unga bekännare, för de vill inte arbeta tillräckligt ivrigt och energiskt för att vinna den vila som återstår för Guds folk. De vill inte uppriktigt bekänna sina synder så att de kan bli förlättna och utplånade. Dessa synder kommer inom kort att avslöjas i hela sin förskräcklighet. Gud sover inte. Han känner till varje synd som är gömd för människors ögon. De skyldiga vet exakt vilka synder de ska bekänna för att deras själar ska kunna bli rena inför Gud. Jesus ger dem möjlighet att bekänna nu, att ångra med djup ödmjukhet och rena sina liv genom att lyda och leva ut sanningen. Nu är den rätta tiden för fel att rättas till och för synder att bli bekända. Annars kommer de att läggas fram inför syndaren på Guds vredes dag.

Föräldrar har i allmänhet för stort förtroende för sina barn, för ofta när föräldrarna litar på dem lever de med dolda synder. Föräldrar, vaka över era barn med vaksam omsorg. Förmana, tillrättavisa och ge dem råd, när ni står upp och när ni sitter ner, när ni går ut och när ni kommer in, mening efter mening och råd efter råd, litet här och litet där. Tygla era barn när de är unga. Många föräldrar försummar detta på ett sorgligt sätt. De intar inte en så fast och bestämd ståndpunkt som de borde när det gäller sina barn. De låter dem bli som världen, att älska kläder och att umgås med dem som hatar sanningen och vars inflytande är skadligt. Genom att göra så uppmuntrar de en världslig läggning hos sina barn.

Jag såg att kristna föräldrar alltid borde ha som princip att vara eniga när det gäller att styra sina barn. Somliga föräldrar gör fel i detta avseende – det råder brist på enighet. Ibland ligger felet hos fadern, men oftare hos modern. Den ömma modern daltar och skämmer bort sina barn. Faderns arbete drar honom ofta bort från hemmet, och från sina barns sällskap. Modern har stort inflytande. Hennes exempel spelar stor roll när det gäller att forma barnens karaktärer.

Somliga kärleksfulla mödrar har överseende med fel hos sina barn, som inte borde tillåtas för ett ögonblick. Barnens fel döljs ibland för fadern. Modern ger dem klädesplagg eller skämmer bort dem på andra sätt, och låter barnen förstå att fadern inte ska veta något om det, för han skulle förebrå dem för detta.

Här får barnen effektivt lära sig att bedra Om sedan fadern upptäcker dessa fel kommer man med ursäkter och

halvsanningar. Modern är inte uppriktig. Hon tar inte hänsyn som hon borde, till att fadern har samma intresse för barnen som hon själv, och att han inte borde hållas ovetande om de fel och brister som borde korrigeras hos dem medan de är unga. Saker har hållits dolda. Barnen känner till den brist på enighet som finns mellan deras föräldrar, och det får konsekvenser. Barnen börjar tidigt att förleda, dölja och framställa saker i ett annat ljus än de verkligen är, för både sin mor och sin far. Att överdriva blir en vana och man kommer med uppenbara lögnar utan att få särskilt dåligt samvete för det.

Dessa fel började med att modern dolde saker för fadern, som har lika stort intresse som hon av deras barns karaktärsutveckling. Fadern borde ofta ha rådfrågats. Allt borde ha lagts fram för honom. Men när man gör tvärt om, för att dölja barnens fel, uppmuntrar man en benägenhet att bedra hos dem, en brist på sanningsenlighet och ärlighet.

Dessa barns enda hopp, oavsett om de bekänner sig tro eller inte, är att bli fullständigt omvända. Hela deras karaktär måste förändras. Tanklösa moder, vet du att när du uppfostrar dina barn så påverkas hela deras religiösa erfarenhet av det som de lär sig när de är unga? Tygla dem när de är unga. Lär dem att lyda dig, och desto bättre kommer de att lära sig att rätta sig efter Guds krav. Uppmuntra en sanningsenlig, ärlig personlighet. Låt dem aldrig få orsak att tvivla på ditt allvar och fullkomliga ärlighet.

Jag såg att de unga bekänner sig tro, men saknar Guds frälsande kraft. De saknar gudstro, saknar frälsning. Och vilka tomma, meningslösa ord de talar! Det förs en sanningsenlig, skrämmande dagbok om dem och människor kommer att dömas efter de gärningar de utfört i denna kropp. Unga vänner, era handlingar och tomma ord står skrivna i boken. Era samtal har inte handlat om eviga ting, utan om det ena och det andra – vardaglig, världslig konversation som kristna inte borde ägna sig åt. Allt detta står skrivet i boken.

Jag såg att om det inte blir en fullständig förändring hos de unga, en grundlig omvändelse, kan de ge upp hoppet om himlen. Utifrån vad som visats mig är det inte mer än hälften av de unga som bekänner sig till religion och tro, som verkligen har blivit omvända. Om de hade varit omvända skulle de ha burit frukt till Guds ära. Många stödjer sig på ett inbillat hopp, utan verklig grund. Källan är inte rengjord, därför är de strömmar som kommer ifrån den inte rena. Gör källan ren, så kommer strömmarna att bli rena. Om hjärtat är rättfärdigt kommer både dina ord, din klädsel och dina handlingar att bli rättfärdiga. Det saknas sann gudsfruktan. Jag skulle inte vilja vanära min Mästare så mycket att jag erkände att en slarvig och ytlig person som inte ber, är en kristen. Nej, en kristen besegrar det som ansätter honom och sina lidelser. Det finns bot för den människa som är sjuk av synden. Det botemedlet finns i Jesus. Dyrbare Frälsare! Hans nåd är tillräcklig för den svagaste. Även den starkaste måste få hans nåd, eller gå under.

Jag såg hur man kan få denna nåd. Gå in i din kammare och vädja där i avskildhet till Gud: ”Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta och ge mig på nytt en frimodig ande.” Var

helhjärtad, var uppriktig. Innerlig bön kan uträtta mycket. Brottas i bön, som Jakob gjorde. Vändas. Jesus svettades stora blodsdroppar i trädgården. Du måste anstränga dig. Lämna inte din kammare förrän du känner dig stark i Gud. Var sedan vaksam, och så länge du vakar och ber kan du behärska dessa onda anfäktelser. Guds nåd kan och kommer att visa sig i dig.

Gud förbjude, att jag skulle sluta att varna er. Unga vänner, sök Herren av hela hjärtat. Var ivriga, och när ni verkligen känner att ni kommer att gå under utan Guds hjälp, när ni törstar efter honom som hjorten törstar efter vattenbäckarna, då kommer Herren att styrka er snabbt. Då kommer er frid att övergå allt förstånd. Om ni förväntar er frälsning måste ni be. Ta er tid. Var inte jäktade och slarviga när ni ber. Be Gud att genomföra en grundlig reformation i er, så att hans Andes frukter kan bo i er, och ni lysa som ljus i världen. Var inte ett hinder eller en förbannelse för Guds verk. Ni kan vara en hjälp och en välsignelse. Säger Satan till er att ni inte kan glädjas åt frälsning, fullständig och fri? Tro honom inte.

Jag såg att det är varje kristens förmån att kunna glädjas åt Guds Andes djupa påverkan. En ljuvlig, himmelsk frid kommer att fylla sinnet och ni kommer att älska att tänka på Gud och himlen. Ni kommer att frossa i hans ords härliga löften. Men försäkra er först om att ni har påbörjat den kristna vandringen. Var säkra på att ni tagit de första stegen på den väg som leder till evigt liv. Låt inte lura er. Jag är rädd att, ja, jag vet att många av er inte vet vad religion är. Ni har upplevt någon sinneströrelse, någon känsla, men har aldrig sett synden i sin ohygglighet. Ni har aldrig insett ert förlorade tillstånd och vänt er bort från era onda vägar i bitter sorg. Ni har aldrig dött bort från världen. Ni älskar fortfarande dess nöjen. Ni älskar att prata om världsliga saker. Men när Guds sanning förs på tal har ni inget att säga. Varför är ni så tysta? Varför är ni så talföra när det gäller världsliga saker, och så tystlåtna när det gäller det som borde intressera er mest – ett ämne som borde engagera hela era själar? Guds sanning bor inte i er.

Jag såg att många ger ett gott intryck i sin bekännelse, medan insidan är fördärvad. Bedra inte er själva, ni lögnaktiga bekännare. Gud ser till hjärtat. ”Det hjärtat är fullt av, det talar munnen.” Jag såg att världen finns i hjärtat hos sådana människor, men Jesu tro finns inte där. Om bekännande kristna älskar Jesus mer än världen kommer de att älska att tala om honom, sin bästa vän som är centrum för deras starkaste kärlek. Han kom till deras hjälp när de insåg att de var förlorade och höll på att gå under. När de var trötta och nedtyngda av synd vände de sig till honom. Han lyfte av dem deras börda av skuld och synd, tog bort deras sorg och klagan, och ändrade hela riktningen på deras känslor. Det som de en gång älskade hatar de nu, och det som de hatade älskar de nu.

Har denna stora förändring ägt rum i dig? Lura inte dig själv. Jag skulle antingen låta bli att någonsin nämna Kristi namn, eller så skulle jag ge honom hela mitt hjärta och min odelade kärlek. Vi borde känna den djupaste tacksamhet över att Jesus vill ta emot detta offer. Han begär allt. När vi förmås att ge efter för hans krav och överlämna allt, då, och inte förrän då, kommer han att omsluta oss med sin

nåds armar. Men vad ger vi när vi ger allt? En själ som är förorenad av synd, så Jesus kan rena den, rengöra den med sin nåd och rädda den från döden genom sin ojämförliga kärlek. Och ändå såg jag att somliga tyckte det var svårt att lämna över allt. Jag skäms över att höra det sägas och skäms över att skriva det.

Pratar ni om självförnekelse? Vad gav Kristus för oss? När ni tycker att det är svårt att Kristus begär allt, gå till Golgata och gråt där över en sådan tanke. Se på er Förlössares händer och fötter, som slitits sönder av de grymma spikarna för att ni skulle kunna tvättas rena från era synder genom hans eget blod!

De som upplever Guds betvingande kärlek frågar inte hur litet de kan ge och ändå få den himmelska lönen. De siktar inte på den lägsta standarden, utan siktar på att fullkomligt rätta sig efter sin Frälsares vilja. Med fast beslutsamhet ger de allt, och visar en iver som står i proportion till värdet av det mål som de försöker uppnå. Vad är målet? Odödlighet, evigt liv.

Unga vänner, många av er är sorgligt bedragna. Ni har varit nöjda med något sämre än ren och oförfalskad tro. Jag vill väcka er. Guds änglar försöker väcka er. Oh, om de viktiga sanningarna i Guds ord kunde väcka er så att ni inser er fara, och få er att grundligt rannsaka er själva! Era hjärtan är fortfarande köttsliga. De underkastar sig inte Guds lag, och kan inte heller göra det. Dessa köttsliga hjärtan måste förändras, och ni måste se sådan skönhet i heligheten att ni törstar efter den som hjorten törstar efter vattenbäckarna. Då kommer ni att älska Gud och älska hans lag. Då kommer Kristi ok att vara mildt och hans börda lätt. Även om ni kommer att möta motgångar kommer dessa motgångar om de uthärdas väl, bara att göra vägen mer värdefull. Det odödliga arvet är ämnat för den kristne som förnekar sig själv.

Jag såg att den som är kristen inte ska sätta alltför högt värde, eller förlita sig för mycket, på lyckliga känslor. Dessa känslor är inte alltid pålitliga riktmärken. Varje kristen bör sträva efter att tjäna Gud av princip, och inte styras av känslor. Genom att göra det kommer tron att övas och växa. Jag visades att om den kristne lever ett enkelt, självuppoffrande liv, kommer resultatet att bli glädje i Herren. Men den största lyckan kommer att upplevas genom att göra gott mot andra och göra andra glada. Sådan glädje kommer att vara bestående.

Många ungdomar har inte en fast princip att tjäna Gud. De visar inte tro. De sviktar varje gång ett moln visar sig på himlen. De har ingen uthållighet. De växer inte i nåd. De ger intryck av att hålla Guds bud. De ber en formell bön då och då och kallas kristna. Deras föräldrar är så bekymrade för dem att de accepterar vad som helst som verkar positivt. De arbetar inte med dem och lär dem inte att det köttsliga hjärtat måste dö. De uppmuntrar dem att komma med och delta, men de lyckas inte få dem att granska sina egna hjärtan noga, att undersöka sig själva och beräkna vad det kostar att vara en kristen. Resultatet blir att de unga bekänner sig vara kristna utan att ha provat sina motiv tillräckligt.

Det sanna Vittnet säger: ”Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, ska jag spy ut dig ur min mun.” Satan vill gärna att ni ska vara kristna till namnet, för då kan ni passa hans syften bättre. Om ni har en skenbar, men inte sann gudsfruktan kan han använda er för att locka andra in på samma självbedragna väg. Några stackars människor kommer att se på er istället för att se på den bibliska standarden, och kommer inte att nå högre. De är lika bra som ni, och är nöjda med det.

De unga övertalas ofta att utföra olika uppgifter, att tala eller be på möten. Man försöker övertala dem att dö ifrån stoltheten. Man måste övertala dem för varje steg. Sådan religion är inte värd någonting. Låt det köttsliga hjärtat förvandlas, och det kommer inte att vara så jobbigt, ni hårdhjärtade bekännare, att tjäna Gud. All denna kärlek till kläder och stolthet över utseende kommer att försvinna. Den tid som ni tillbringar framför spegeln för att ordna håret så att det ska se vackert ut, borde ägnas åt bön och att granska hjärtat. Det kommer inte att finnas någon plats för yttre utsmyckning i det helgade hjärtat. Men det kommer att finnas en uppriktig, ivrig strävan efter inre utsmyckning, de kristna nådegåvorna – Guds Andes frukter.

Aposteln säger: ”Er prydnad ska inte vara något utvärtes, med håruppsättningar och påhängda guldsmycken eller fina kläder, utan hjärtats fördolda människa med den milda och stilla andens oförgängliga skönhet. Det är dyrbart inför Gud.”

Kuva det köttsliga sinnet, reformera livet, och den stackars dödliga kroppen kommer inte att bli så avgudad. Om hjärtat reformeras kommer det att synas i utseendet. Om Kristus är vårt hopp och vår härlighet, kommer vi att upptäcka en så makalös utstrålning hos honom att själen blir förälskad. Vi kommer att hålla oss till honom, välja att älska honom och jaget kommer att värdesättas mindre och ödmjukas. Men en bekännelse utan denna djupa kärlek är bara prat, torr formalism och tungt slavgöra. Många av er kan ha kvar en uppfattning om tro i huvudet, en utvärtes religion, medan hjärtat inte är renat. Gud ser till hjärtat. ”Allt är blottat och uppenbart för hans ögon, inför vilken vi ska stå till svars.” Kommer han att vara nöjd med något annat än sanning inom oss? Varje verkligt omvänd människa kommer att visa tydliga tecken på att det köttsliga sinnet har kuvats.

Jag talar rakt ut till er. Jag tror inte det kommer att göra en verklig kristen missmodig, och jag vill inte att någon av er når nödens tid utan ett välgrundat hopp på er Återlösare. Besluta dig för att ta reda på dina värsta sidor. Försäkra dig om att du har ett arv därövan. Var uppriktig mot din egen själ. Kom ihåg att Jesus kommer att presentera en församling utan fläck, skrynkla eller något sådant, för sin Fader.

Hur kan ni veta att Gud har accepterat er? Studera hans ord under bön. Lägg det inte åt sidan för någon annan bok. Denna bok överbevisar om synd. Den visar frälsningens väg tydligt. Den beskriver en ljus och härlig belöning. Den uppenbarar en fullkomlig Frälsare för er, och lär er att ni bara kan förvänta er frälsning genom hans gränslösa nåd.

Försumma inte enskild bön, för det är trons själ. Bönfall om en ren själ i uppriktig, brinnande bön. Bönfall lika uppriktigt och lika ivrigt som du skulle göra om ditt dödliga liv stod på spel. Stanna kvar inför Gud tills du känner en ousäglig längtan efter frälsning inom dig, och du får det ljuvliga beviset på att dina synder är förlätna.

Hoppet om evigt liv ska inte vila på en svag grund. Det är en fråga som ska göras upp mellan Gud och din egen själ – göras upp för evigheten. Ett inbillat hopp, och inget mer, kommer att visa sig bli din undergång. Eftersom du kommer att stå eller falla i förhållande till Guds ord är det till detta ord du måste vända dig för att få bevis på hur det förhåller sig i ditt fall. Där kan du se vad som krävs av dig för att bli kristen. Lägg inte av dig din rustning och lämna inte slagfältet förrän du har vunnit seger och triumferar i din Fräsare.

Rättegångar i församlingen

Följande syn återgavs i Ulysses, Pennsylvania, 6 juli 1857. Den handlar om saker som har ägt rum i ____ och på andra platser i New York.

Det har varit så många församlingsrättegångar bland bröderna i staten New York, som Gud inte har haft det minsta att göra med, så att församlingen har förlorat sin kraft och inte vet hur den ska återvinnas. Kärleken till varandra har försvunnit och en kritisk och anklagande anda har rått. Man har sett det som en dygd att leta upp allt som ser felaktigt ut om varandra och få det att verka precis så illa som det verkligen var. Den medkänsla som så innerligt längtar efter att visa bröder kärlek och medömkan har saknats. Vissa personers religion har bestått i att hitta fel och att hacka på allt som sett ut att vara fel, tills själens ädla känslor har försvunnit. Sinnet borde upphöjas till att dröja kvar vid eviga ämnen, himlen, dess rikedomar och dess härlighet, och borde hämta en ljuvlig och helig tillfredsställelse i bibelns sanningar. Tankarna borde älska att hämta näring från de dyrbara löften som Guds ord erbjuder, få tröst från dem och lyftas över bagateller till betydelsefulla, eviga ting.

Men vilka annorlunda tankar man har ägnat sig åt! Man har hackat på småsaker! Församlingsmöten har så som de har hållits, varit en riktig förbannelse för många i New York. Dessa rättegångar som man skapat har gett fritt utlopp åt onda förmodanden och avundsjukan har fått näring. Hat har funnits utan att de kände till det. Somliga har haft en felaktig inställning, att tillrättvisa utan kärlek och att tvinga andra att rätta sig efter vad de anser vara rätt, skoningslöst med förkrossande kraft.

(165) Jag såg att många i New York har brytt sig så mycket om sina bröder och att hålla ordning på dem, att de har försummat sina egna hjärtan. De är så rädda att deras bröder inte ska vara ivriga och ångra sig, att de glömmer att de själva har fel som måste rättas till. Medan deras egna hjärtan är ohelgade försöker de att korrigera sina bröder.

Det enda sätt på vilket bröderna och systrarna i New York kan resa sig nu, är att var och en sköter sig själv, och städar upp i sitt eget hjärta. Om synd är uppenbar hos en broder, så andas inte ett ord om det till andra utan tala med honom om hans fel, i kärlek till den broderns själ, med ett hjärta fullt av medkänsla och med barmhärtighet. Tala med honom om hans fel och lämna sedan saken till honom och Herren. Du har gjort din plikt. Du ska inte döma.

Man har tagit för lätt på att läxa upp en broder, att fördöma honom och hålla honom under fördömlse. Man har nitälskat för Gud, men inte på ett klokt sätt. Om var och en ville ordna upp sitt eget hjärta så skulle brödernas vittnesbörd vara tydligt och helhjärtat när bröderna kommer samman, och människor omkring dem som inte tror på sanningen skulle bli berörda. Manifesteringen av Guds Ande skulle tala till deras hjärtan att ni är Guds barn. Vår kärlek till varandra borde vara synlig för alla. Då kommer den att märkas. Den kommer att ha inflytande.

Jag såg att församlingen i New York kan resa sig upp. Ta itu med uppgiften individuellt, visa iver och omvänd er. Och när alla medvetna fel har rättats till, lita på att Gud accepterar er. Gå inte och sörij, utan tro Gud på hans ord. Sök honom ihärdigt och tro att han tar emot er. En del av arbetet består i att tro. Han som gav löftet är trofast. Klättra uppåt genom tro.

Bröderna i New York kan resa sig, lika väl som på andra platser och de kan dricka av Guds frälsning. De kan agera klokt och var och en kan ha en egen erfarenhet av det sanna Vittnets budskap till församlingen i Laodicea. Församlingen känner sig nedslagen och vet inte hur den ska resa sig. (166) Somliga kan ha mycket goda avsikter. De kan bekänna, men jag såg jag att de ändå betraktas med misstänksamhet och görs till lagöverträdare för ett enda ords skull, tills de varken har frihet eller frälsning. De vågar inte handla efter hjärtats enkla känslor, eftersom de är övervakade. Guds vilja är att hans folk ska frukta honom och ha tillit till varandra.

Jag såg att många hade dragit fördel av vad Gud har visat beträffande andras synder och fel. De har gjort en extrem tolkning av det som visats i någon syn och sedan hårdtagit det tills det haft en tendens att försvaga många tillit till det som Gud har visat och även att göra församlingen modlös och nedslagen. En broder borde behandla en annan broder med medkänsla. Man bör visa finkänslighet när det gäller känslor. Att beröra andra människors fel är den känsligaste och viktigaste uppgiften av alla. En broder borde göra detta med den största ödmjukhet och tänka på sin egen svaghet, så att inte han också blir frestad.

Jag har sett det stora offer som Jesus gjorde för att återlösa människan. Han ansåg inte sitt eget liv alltför kärt för att offra. Jesus sa: "Såsom jag har älskat er så ska också ni älska varandra." Känner du när en broder felar, att du kan ge ditt liv för att rädda honom? Om det är så du känner, då kan du närma dig honom och påverka hans hjärta. Då är just du den som kan besöka denne broder. Men det är ett beklagligt faktum att många som bekänner sig vara bröder, inte är villiga att offra någon av sina åsikter eller sin bedömning för att rädda en broder. Det finns inte mycket kärlek till varandra. Man visar en självisk anda.

Modlöshet har brett ut sig i församlingen. De har älskat världen, älskat sina gårdar, sin boskap o.s.v. Nu kallar Jesus dem att göra sig fria, att samla skatter i himlen, att köpa guld, vita kläder och ögonsalva. Det är dyrbara skatter. De kommer att ge ägaren tillträde till Guds rike.

(167) Guds folk måste handla förståndigt. De borde inte vara nöjda förrän varje känd synd har blivit bekänd. Då är det deras privilegium och plikt att tro att Jesus accepterar dem. De får inte förvänta sig att andra ska pressa sig igenom mörkret och vinna segern så de kan njuta av den. Sådan glädje kommer bara att vara tills mötet slutar. Men Gud måste tjänas utifrån principer och inte utifrån känslor. Vinn seger morgon och kväll för dig själv i din egen familj. Låt inte ditt dagliga arbete hindra dig från detta. Ta tid till att be, och när du ber, tro att Gud hör dig. Blanda tro med dina böner. Du kanske inte upplever ett omedelbart svar alla gånger, men det är då tron prövas. Du blir prövad för att se om du litar på Gud, om du har en levande och varaktig tro. "Trofast är han som har kallat er, han ska också fullborda sitt verk." Gå på trons smala spång. Förtrösta fullständigt på Herrens löften. Lita på Gud i mörkret. Då är det dags att ha tro. Men ni låter ofta känslor styra er. Ni söker efter värdighet hos er själva när ni inte känner er tröstade av Guds Ande, och blir förtvivlade eftersom ni inte kan finna någon. Ni litar inte tillräckligt på Jesus, dyrbara Jesus. Ni låter inte hans värdighet vara allt, precis allt. Era allra bästa prestationer kommer inte att göra så att ni förtjänar Guds ynnest. Det är Jesu förtjänst som kommer att rädda er och hans blod som kommer att rena er. Men ni måste anstränga er. Ni måste själva göra vad ni kan. Visa iver och omvänd er, tro sedan.

Förväxla inte tro med känslor. De är åtskilda. Det är vår uppgift att utöva tro. Denna tro måste vi fortsätta att öva. Tro, tro. Låt din tro gripa tag i välsignelsen och den är din. Dina känslor har inget med denna tro att göra. När tron gör att du känner dig välsignad och du gläder dig över välsignelsen, då är det inte längre tro utan känslor.

Guds folk i New York måste stadigt resa sig, komma ut ur mörkret och låta sitt ljus lysa. De står (168) mitt i vägen för Guds verk. De måste låta den tredje ängelns budskap göra sin verkan i hjärtat. Bröder, Gud vanäras genom era långa och trolösa böner. Se bort från er egen ovärdighet och upphöj Jesus. Tala om tro, om ljus och om himlen och ni kommer att få tro, ljus, kärlek, frid och glädje i den helige Ande.

"Akta er"

Följande riktades till två bröder i ____ . Men eftersom det kan tillämpas på många, återges det här för att församlingen ska kunna dra nytta av det.

Kära bröder, I den syn som jag fick hemma hos er, visades jag något om er båda. Ängeln pekade på er och upprepade dessa ord: "Men akta er så att era hjärtan inte blir nedtyngda av måttlöshet och dryckenskap och av det

dagliga livets omsorger, så att den dagen kommer över er plötsligt.”

Jag såg att ni båda hade en stor strid framför er. Ni kommer att ha en ständig kamp att utkämpa för att hålla den här världen utanför era hjärtan, eftersom ni älskar den. Ni måste nu koncentrera er på att lära er om hur man älskar Jesus och att tjäna honom, mer än världen. Om ni älskar världen mest, kommer era gärningar om vittna om detta faktum. Om ni älskar Jesus och att tjäna honom mest, kommer era gärningar att vittna om detta faktum också. Jag såg att många människors blickar i denna världen vilar på er. Många skulle glädja sig åt ert fall. Andra skulle glädja sig över er framgång. Satan och onda änglar kommer att framställa denna världens rikens härlighet för er. Om ni vill dyrka honom eller dyrka en världslig skatt, kommer han att hålla upp den i ljuset för att den ska attrahera er, och för att få er att älska och tillbe den.

Jesus och era skyddsänglar visar er på något högre än era gårdar, er boskap och era jordiska skatter, på (169) himmelriket, på ett odödligt arv, en evig förmögenhet i härlighetens rike. Ängeln sa: ”Ni måste dö bort från den här världen.” ”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom.”

Jag såg att om man fått rikedom genom Guds försyn, är det inte någon synd att äga den. Och om det inte dyker upp något tillfälle att använda dessa medel för att främja Guds verk, är det inte någon synd att fortfarande äga dem. Men om tillfällen läggs fram för bröderna, att använda sin egendom till Guds ära och för att främja hans verk, och de behåller den, då kommer den att bli en stötesten för dem. I nödens tid kommer deras samlade skatter att bli till bekymmer för dem. Då kommer alla tillfällen att vara förbi för att använda deras tillgångar till Guds ära. I ångest kommer de att kasta dem ifrån sig åt mullvadar och fladdermöss. Deras guld och silver kan inte frälsa dem på den dagen. Det kommer över dem med förkrossande tyngd, att de måste avlägga räkenskap för sin förvaltning, hur de har använt sin Herres pengar. Egenkärlek fick dem att tro, att alltsammans var deras eget och att de kunde behöva alltsammans. Men sedan inser de, inser bittert och förstår, att deras pengar bara var ett lån från Gud, som generöst skulle ges tillbaka genom att användas för att främja hans verk. Deras förmögenhet bedrog dem. De kände sig fattiga och levde för sig själva. Till sist kommer de att finna att den del de skulle ha använt i Guds verk är en fruktansvärd börda.

Guds ängel sade: ”Lägg allt på altaret, till ett levande brännoffer. Bind fast det med rep, om ni inte kan hålla det kvar där. Hänge er åt bön. Lev vid altaret. Styrk era avsikter med Guds löften.” ”Sälj vad ni har och ge en gåva. Skaffa er penningpungar som inte slits ut, en skatt i himlen som aldrig sinar, dit ingen tjuv når och inte heller mal förstör.” ”Samla er inte skatter på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter sig in och stjälar, utan samla er skatter i himlen.”

Jag såg att om Gud har gett er mer rikedom än de enklaste och fattigaste människorna, skulle det göra er ödmjuka, för det ställer större krav på er. Där mycket har blivit givet,

även av världsliga ägodelar, kommer mycket att krävas. Utifrån denna princip måste ni vara ädla och generösa. Sök efter tillfällen att göra gott med det ni har. ”Samla er skatter i himlen.”

Jag såg att det minsta som krävts av kristna förr i tiden har varit en givmild anda och att tillägna Herren en del av alla sina inkomster. Varje sann kristen har ansett detta vara en förmån, men somliga som bara varit kristna till namnet, har betraktat det som en belastning. Guds nåd och kärlek hade aldrig utfört ett gott arbete i dem, annars skulle de med glädje ha främjat sin Frälsares verk. Men kristna som lever i de sista dagarna och som väntar på sin Herre, förväntas göra ännu mer än detta. Gud kräver att de ska offra.

Ängeln sa: ”Jesus lämnade en upplyst stig för er att följa. Vandra tätt i hans fotspår. Dela hans självförnekande liv, hans självuppoffrande liv, och ärv härlighetens krona tillsammans med honom.”

Den rike unge mannen

I Monterey, Michigan, den 8 oktober 1857, visades jag i en syn att många sabbatshållares tillstånd var som den unga mannens, som kom till Jesus för att få veta vad han skulle göra för att arva evigt liv.

”Och se, en man gick fram och sa till honom: Gode mästare, vad för gott ska jag göra för att få evigt liv? Då sa han till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, det är Gud. Men vill du gå in i livet, så håll budorden. Han sa till honom: Vilka? Jesus sa: Du skall inte dräpa, du skall inte begå äktenskapsbrott, du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd. Hedra din far och din mor, och du skall älska din nästa så som dig själv. Den unge mannen sa till honom: Allt detta har jag hållit från min ungdom. Vad är det mer som fattas? Jesus sa till honom: Om du vill vara fullkomlig, så gå och sälj det du har och ge åt de fattiga, och du ska få en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig. Men när den unge mannen hörde det ordet, gick han bedrövad sin väg, eftersom han hade många ägodelar.

Då sa Jesus till sina lärjungar: Sannerligen säger jag er: Det är svårt för en rik att komma in i himmelriket. Och ytterligare säger jag er: Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike. När hans lärjungar hörde detta, blev de mycket förskräckta och sa: Vem kan då bli frälst? Då såg Jesus på dem och sa till dem: För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt.” - Matteus 19:16-26

Jesus citerade fem av de sista sex buden för den unge mannen samt det andra stora budet som de sista sex buden var upphängda på. Han tyckte att han hållit de bud som nämnades. Jesus nämnde inte de första fyra buden, som uttrycker vår plikt mot Gud. Som svar på den unge mannens fråga, ”Vad är det mer som fattas?” sa Jesus till

honom: ”Om du vill vara fullkomlig, så gå och sälj det du har och ge åt de fattiga, och du ska få en skatt i himlen.”

Här låg hans svaghet. Han misslyckades med att hålla de första fyra buden och även de sista sex. Han misslyckades med att älska sin nästa som sig själv. Jesus sa: ”Ge åt de fattiga”. Jesus berörde hans ägodelar. ”Gå och sälj det du har och ge åt de fattiga.” Med denna direkta hänvisning pekade han ut hans avgud. Hans kärlek till rikedomar var störst. Därför var det omöjligt för honom att älska Gud av hela sitt hjärta, av hela sitt förstånd och av all sin (172) kraft. Och denna övergripande kärlek till hans rikedomar stängde hans ögon för medmänniskornas behov. Han älskade inte sin nästa som sig själv. Därför misslyckades han med att hålla de sista sex buden. Hans hjärta var hos hans skatt. Han var uppslukad av sina jordiska ägodelar. Han älskade sina ägodelar mer än Gud, mer än den himmelska skatten. Han hörde villkoren från Jesu mun. Om han ville sälja och ge till de fattiga, skulle han få en skatt i himlen. Här var ett prov på hur mycket högre han värderade evigt liv än rikedomar. Grep han ivrigt möjligheten att få evigt liv? Strävade han uppriktigt efter att avlägsna det hinder som låg i vägen för honom och hindrade honom från att få en skatt i himlen? Oh, nej! Han gick ”bedrövad sin väg, eftersom han hade många ägodelar.”

Dessa ord framhölls för mig: ”Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.” Jesus sa: ”För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt.” Ängeln sa: ”Kommer Gud att tillåta de rika människorna att behålla sina rikedomar och ändå komma in i Guds rike?” En annan ängel svarade: ”Nej, aldrig.”

Jag såg att det är Guds plan att dessa rikedomar ska användas rätt, att de ska fördelas för att vara till välsignelse för de behövande och för att främja Guds verk. Om människor älskar sina rikedomar mer än de älskar sina medmänniskor och mer än de älskar Gud eller hans ords sanningar och om deras hjärtan är hos deras rikedomar, kan de inte få evigt liv. De skulle hellre ge upp sanningen än sälja och ge till de fattiga. Här prövas de för att se hur mycket de älskar Gud och hur mycket de älskar sanningen. Många går, som den unge mannen i Bibeln, bedrövade bort eftersom de inte kan behålla sina rikedomar och få en skatt i himlen samtidigt. De kan inte få båda, och de vågar riskera sin chans till evigt liv för världslig egendoms skull.

”Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.” För (173) Gud är allting möjligt. Sanningen, som når hjärtat genom Guds Ande, kommer att tränga ut kärleken till rikedomar. Kärleken till Jesus och kärleken till rikedom kan inte bo i samma hjärta. Kärleken till Gud överstiger kärleken till rikedomar så mycket att den som har den bryter sig loss från sina rikedomar och överför sin tillgivenhet till Gud. Av kärlek leds han då att täcka behoven i Guds verk. Det är hans största glädje att använda sin Herres tillhörigheter på rätt sätt. Kärlek till Gud och medmänniskorna överväger och han betraktar allt han har som att det inte är hans eget, och han utför trofast sin plikt som Guds förvaltare. Då kan han hålla båda de stora buden i lagen: ”Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av

hela din själ och av hela ditt förstånd.” ”Du skall älska din nästa som dig själv.” På detta sätt är det möjligt för en rik man att komma in i Guds rike. ”Och var och en som lämnar hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar för mitt namns skull, ska få hundrafalt igen och ärva evigt liv. Men många som är de första ska bli de sista, och de sista ska bli de första.”

Här är belöningen för dem som gör uppoffringar för Gud. De får hundrafalt i detta liv och kommer att ärva evigt liv. ”Men många som är de första ska bli de sista, och de sista ska bli de första.” Jag blev visad dem som får sanningen, men inte lever ut den. De håller fast vid sina ägodelar och är inte villiga att dela med sig av sina tillgångar för att främja Guds verk. De har inte nog tro för att våga ta risker och lita på Gud. Deras kärlek till den här världen slukar deras tro. Gud begär en del av deras tillgångar, men de bryr sig inte om det. De anser att de har arbetat hårt för att få det de äger och de kan inte låna ut det till Herren, för då kan de få lida brist. ”Ni klentrogna.” Den Gud som tog hand om Elia under hungersnöden kommer inte att gå förbi ett av sina självuppoffrande barn. Han som har räknat håren på deras huvud, kommer att ta hand om dem och under hungersnödens tid kommer de att vara mätta. Medan de (174) onda runt omkring dem går under av brist på bröd, kommer de att vara säkra på att ha bröd och vatten. De som fortfarande klänger sig fast vid sina jordiska skatter, och inte vill använda det som Gud har lånat ut till dem på rätt sätt, kommer att förlora sin skatt i himlen och gå miste om evigt liv.

Gud har i sin försyn berört hjärtat hos somliga av dem som har rikedomar, och som omvänt sig till sanningen, så att de med sina tillgångar kan hjälpa till att hålla hans verk i gång. Och om de som är rika inte vill göra detta, om de inte genomför Guds avsikter, kommer han att gå förbi dem och väcka andra för att ta deras plats, som kommer att genomföra hans syften och med glädje dela med sig av sina ägodelar för att möta behoven i Guds verk. De kommer att bli de första som gör det. Gud kommer att ha människor i sitt verk som vill göra detta.

Han skulle kunna sända pengar från himlen för att fortsätta sitt verk. Men det är inte hans sätt. Han har bestämt, att människor ska vara hans redskap. Eftersom ett stort offer har gjorts för att frälsa dem, ska de ta aktiv del i detta frälsningsarbete genom att uppoffra sig för varandra och därigenom visa hur högt de värdesätter det offer som har gjorts för dem.

Jag blev uppmärksammad på Jakob 5:1-3: Och nu, ni rika: Gråt och jämra er över de olyckor som ska komma över er. Er rikedom är förmultnad och era kläder har blivit förtärda av mal. Ert guld och silver har rostat bort, och rosten därpå ska vara ett vittnesbörd mot er och ska som en eld förtära ert kött. Ni har samlat er skatter i de sista dagarna.”

Jag såg, att dessa fruktansvärda ord särskilt gäller de förmögna som bekänner sig tro på sanningen för vår tid. Herren kallar dem att använda sina pengar för att föra hans verk framåt. De får tillfällen, men de blundar för Guds verks behov och klamrar sig fast vid sin jordiska skatt. Deras kärlek till världen är större än deras kärlek till sanningen, deras kärlek till sina medmänniskor eller deras

kärlek till Gud. (175) Han ber om deras ägodelar, men de behåller själviskt och girigt vad de har. De ger litet då och då, för att döva sina samveten, men de har inte övervunnit sin kärlek till den här världen. De gör inga uppoffringar för Gud. Herren har rest upp andra, som värdesätter evigt liv och som kan känna och inse något av själens värde, och de har frikostigt använt sina pengar till att främja Guds verk. Verket håller på att avslutas och snart kommer de medel som tillhör dem som har behållit sina rikedomar, sina stora gårdar, sin boskap o.s.v. inte längre att behövas. Jag såg Herren vända sig mot sådana i vrede, i förbittring och upprepa dessa ord: ”Gå nu, ni som är rika.” Han har kallat, men ni ville inte lyssna. Kärlek till denna världen har överröstat honom. Nu behöver han er inte utan låter er gå och säger till er: ”Gå nu, ni som är rika.”

O, jag såg att det var något hemskt att på ett sådant sätt bli övergiven av Herren - något fruktansvärt att klamra sig fast vid en förgänglig ägodel här, när han har sagt att om vi säljer och ger allmosor, kan vi samla skatter i himlen. Jag blev visad att när Guds verk avslutas och sanningen går ut med mäktig kraft, ska dessa människor komma med sina tillgångar och lägga dem framför fötterna på Guds tjänare och tigga om att de ska ta emot dem. Svaret från Guds tjänare kommer att bli: ”Gå nu, ni som är rika. Era pengar behövs inte. Ni höll dem tillbaka när ni kunde ha gjort något gott med dem genom att främja Guds verk. De behövande har lidit. De har inte blivit välsignade genom era pengar. Gud kommer inte att ta emot era rikedomar nu. Gå nu, ni som är rika.”

Då riktades min uppmärksamhet på dessa ord: ”Se, den lön som ni genom bedrägeri har undanhållit arbetarna som har bärgat era åkrar, den ropar, och skördemännens rop har nått Herren Sebaots öron.” Jag såg, att Gud inte ligger bakom alla de rikedomar som man skaffar sig. Satan har ofta mycket mer att göra med att skaffa sig egendom än Gud. En stor del av den har vunnits genom att hålla tillbaka den anställdas lön. Den rike som av naturen är girig, vinner sina rikedomar (176) genom att förtrycka den anställda och utnyttja människor när han kan. Därigenom ökar han en skatt som kommer att äta hans kött som eld.

Somliga har inte handlat riktigt ärligt och hederligt. De måste handla på ett helt annat sätt och skynda sig att ta vara på tiden. Många sabbatshållare gör fel när det gäller detta. Man utnyttjar till och med sina fattiga bröder, och de som har ett överflöd kräver mer än sakers verkliga värde, mer än de själva skulle betala för samma saker, medan deras bröder är i knipa och bekymrade för att de saknar pengar. Gud vet allt detta. Varje självisk handling, allt girigt ockrande kommer att få sin lön.

Jag såg att det är grymt och orättvist att inte ta hänsyn till en broders situation. Om han har bekymmer eller är fattig men ändå gör så gott han kan, borde man visa hänsyn mot honom och inte ens kräva fullt pris för saker som han köper av den som har det gott ställt. De borde ha medlidande med honom. Gud kommer att gilla sådana vänliga handlingar, och den som gör så kommer inte att gå miste om sin belöning. Men många sabbatshållare har förskräckande räkenskaper emot sig på grund av snåla och giriga handlingar.

Jag hänvisades tillbaka till en tid när det bara var ett fåtal som lyssnade till sanningen och tog emot den. De hade inte mycket av denna världens ägodelar. Ett mycket litet antal människor delade på kostnaderna för Guds verk. Då var det nödvändigt för somliga att sälja sina hus och landområden, och skaffa något billigare för att ha som bostad eller hem, medan deras pengar villigt och generöst lånades ut till Herren, för att publicera sanningen och för att hjälpa Guds verk framåt på annat sätt. När jag såg dessa självuppoffrande personer, såg jag att de hade stått ut med umbäranden för verkets skull. Jag såg en ängel stå vid deras sida medan han riktade deras uppmärksamhet uppåt och sa: ”Ni har penningpungar i himlen! Ni har penningpungar som inte slits ut i himlen. Håll ut till slutet, och er belöning kommer att bli stor.

Gud har påverkat många människors hjärtan. Den sanning som några få offrade så mycket för, för att förkunna den för andra, har segrat och många har gripit tag i den. Gud har i sin försyn påverkat dem som har pengar, och lett dem in i sanningen, för att kostnaderna för verket ska täckas när hans arbete ökar i omfattning. Mycket pengar har hamnat i sabbatsfirarnas led, och jag såg att Gud inte ber just nu, om de hus som hans folk behöver för att bo i, om inte dyra hus byts ut mot billigare. Men om de som har överflöd inte hör hans röst, frigör sig från världen, gör sig av med en del av sina ägodelar och landområden och offerar till Gud, kommer han att gå förbi dem och kalla dem som är villiga att göra vad som helst för Jesus, till och med sälja sina hem för att täcka behoven i Guds verk. Gud vill ha frivilliga offer. De som ger måste betrakta det som en förmån att göra det.

Somliga ger av sitt överflöd men känner ändå inte av någon brist. De förnekar inte sig själva något särskilt för Kristi saks skull. De har fortfarande allt de kan önska sig. De ger frikostigt och av hjärtat. Gud lägger märke till det, och han känner till och lägger noga märke till deras handlingar och motiv. De kommer inte att gå miste om sin lön. Ni som inte kan ge så frikostigt ska inte ursäktas för att ni inte kan göra lika mycket som vissa andra. Gör vad ni kan. Avstå från något som ni kan klara er utan och offra för Guds verk. Gör som änkan, lägg fram dina två småslantar. Du kommer faktiskt att ge mer än alla de som ger av sitt överflöd. Du kommer att känna hur ljuvt det är att förneka sig själv, att ge till de behövande, att offra för sanningen och samla skatter i himlen.

Jag blev visad att ungdomar, särskilt unga män, som bekänner sig till sanningen, fortfarande har en läxa om självförnekelse att lära. Om de gjorde större uppoffringar för sanningen skulle de sätta högre värde på den. Den skulle påverka deras hjärtan och rena deras liv och de skulle anse den mer dyrbar och helig.

(178) De unga tar inte på sig ansvaret för Guds verk, eller känner något ansvar för det. Beror det på att Gud har gett dem en ursäkt? O, nej! De ursäktar sig själva! De tar det lugnt medan andra är tyngda av bördan. De inser inte att de inte är sina egna. Deras kraft och deras tid är inte deras egen. De har köpts för ett pris. Ett dyrbart offer har gjorts för deras skull, och om de inte äger självförnekelsens och självuppoffrandets ande, kan de aldrig äga det odödliga arvet.

Församlingens förmån och plikt

Följande handlar om församlingen i Battle Creek, men beskriver tillståndet och förmånerna för bröder och systrar överallt:

Jag såg att ett tjockt töcken omgav dem, men att några få ljusstrålar från Jesus trängde sig igenom detta töcken. Jag tittade, för att se dem som fick detta ljus, och såg enskilda personer som allvarligt bad om seger. De strävade efter att tjäna Gud. Deras uthålliga tro återgäldades. Himlens ljus spreds över dem, men det mörka töcknet över församlingen i allmänhet var tjockt. De var enfaldiga och tröga. Min själsliga vända var stor. Jag frågade ängeln om detta mörker var nödvändigt. Han sa: ”Se!” Jag såg då att församlingen började vakna och innerligt be till Gud, och strålar av ljus började tränga igenom detta mörker, och töcknet försvann. Himlens rena ljus lyste över dem och med helig tillförsikt riktades deras uppmärksamhet uppåt. Ängeln sa: ”Detta är deras förmån och plikt.”

Satan har kommit ned med stor kraft och han vet att hans tid är kort. Hans änglar är ivrigt sysselsatta, och en stor del av Guds folk låter sig vaggas till sömns av honom. Töcknet drog på nytt fram och stannade över församlingen. Jag såg att det bara kommer att vara genom allvarlig ansträngning och uthållig bön som denna förbannelse bryts.

(179) Guds ords skrämmande sanningar hade satt Guds folk i rörelse en aning. Då och då försökte de göra svaga ansträngningar för att segra, men de tröttnade snart och sjönk tillbaka i samma ljumma tillstånd. Jag såg, att de saknade uthållighet och fast beslutsamhet. Låt den som söker Guds frälsning ha samma energi och allvar som han skulle ha om det gällde världsliga rikedomar, så skulle målet nås. Jag såg att församlingen lika gärna kan dricka ur en full bägere, som att hålla en tom i handen eller vid munnen.

Det är inte Guds plan att somliga tar det lugnt medan andra är nedtyngda av bördor. Somliga inser betydelsen av Guds verk och känner ansvar för det. De inser att det är nödvändigt att de agerar, så att de kan samla med Kristus och inte förskingrar. Andra fortsätter utan att ta ansvar och betar sig som om de saknade inflytande. Sådana människor förskingrar. Gud är inte partisk. Alla som har fått del av hans frälsning här, och som hoppas få dela Guds rikes härligheter senare, måste samla med Kristus. Var och en måste känna att han har ansvar för sin egen situation och för det inflytande som han utövar på andra. Om dessa människor fortsätter sin kristna vandring kommer Jesus att vara härlighetens hopp i dem, och de kommer att älska att lovprisa honom så att de kan bli styrkta. Deras Mästares verk kommer att vara dem kärt. Det kommer att vara deras strävan att främja Hans verk och att ära det genom en helig livsstil. Ängeln sa: ”Gud kommer att kräva tillbaka varje pund med ränta”. Varje kristen måste gå vidare från styrka till styrka, och använda alla sina krafter i Guds verk.

Sållningen

Den 20 november 1857 blev jag visad Guds folk, och jag såg dem kraftigt sållade. Några bönföll Gud med stark tro och kvalfyllda rop. Deras ansikten var bleka och märkta av djup oro som avspeglade deras inre kamp. Fast beslutsamhet och stort allvar syntes i deras ansikten, medan stora svett droppar föll från deras pannor. Då och då lyste deras ansikten upp av tecken på Guds gillande, och därefter fick de åter samma allvarliga, uppriktiga och bekymrade utseende. [“Stöt i basun på Sion, pålys en helig fasta, kalla samman en högtidssamling. Samla folket, helga församlingen, kalla samman de äldste ... låt prästerna, HERRENS tjänare, gråta mellan förhuset och altaret, och låt dem säga: Skona, ditt folk, o HERRE, och låt inte din arvedel hånas, så att hedningarna får råda över dem. Varför skulle man få säga bland folken: var finns deras Gud?” Joel 2:15-17

”Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så ska han fly bort från er. Närma er Gud, så ska han närma sig er. Rena era händer, ni syndare, och gör era hjärtan rena, ni tvehågsna. Känn ert elände och sörj och gråt. Låt ert skratt vändas i sorg, och er glädje i bedrövelse. Ödmjuka er inför Herren, så ska han upphöja er.” Jakobs brev 4:7-10

”Samla er och kom samman du folk som inte skäms, innan beslutet genomförs, innan dagen passerar som agnar, innan HERRENS vredesglöd drabbar er, innan HERRENS vredes dag drabbar er. Sök HERREN, alla ni ödmjuka i landet, som håller hans lag. Sök rättfärdighet, sök ödmjukhet. Kanske ska ni få skydd på HERRENS vredes dag.” Sefanja 2:1-3.]

Onda änglar trängdes omkring dem och pressade sitt mörker på dem, för att hindra dem från att se Jesus, för att deras ögon skulle dras till det mörker som omgav dem och de skulle misstro Gud och sedan knorra mot honom. De var bara trygga när de höll blicken riktad uppåt. Guds änglar hade hand om hans folk, och när den giftiga atmosfären från de onda änglarna pressades på dessa bekymrade personer, rörde de himmelska änglarna oupphörligt sina vingar över dem för att skingra det tjocka mörkret.

Jag såg att somliga inte deltog i detta arbete, att vändas och be. De verkade ointresserade och bekymmerslösa. De stod inte emot mörkret omkring dem, och det omslöt dem som ett tjockt töcken. Guds änglar lämnade dessa människor, och jag såg dem skynda för att hjälpa dem som kämpade med all sin kraft för att stå emot de onda änglarna, och som försökte hjälpa sig själva genom att uthålligt åkalla Gud. Men änglarna lämnade dem som inte gjorde några ansträngningar att hjälpa sig själva, och jag förlorade dem ur sikte. När de som bad fortsatte sina allvarliga rop nådde en ljusstrimma från Jesus ibland fram till dem, för att ge dem mod och lysa upp deras ansikten.

Jag frågade om betydelsen av den sållning som jag hade sett, och jag visades att den skulle orsakas av det raka vittnesbördet som framkallades av det sanna Vittnets råd

till församlingen i Laodicea. Det kommer att ha sin verkan på mottagarens hjärta, och kommer att leda honom att höja standarden och låta den raka sanningen flöda ut. Somliga kommer inte att stå ut med detta raka vittnesbörd. De kommer att resa sig upp emot det, och detta kommer att utlösa en sällning bland Guds folk.

Man har inte brytt sig om det sanna Vittnets vittnesbörd som man borde. Det allvarliga vittnesbörd som församlingens öde hänger på, har ringaktats, om inte helt och hållet ignorerats. Detta vittnesbörd måste leda till djup ånger, och alla som verkligen tar emot det kommer att lyda det och bli renade.

Ängeln sa: "Lyssna! Strax hörde jag en röst som lät som om den kom från många musikinstrument i perfekt harmoni, ljuvlig och harmonisk. Den överträffade all musik som jag någonsin hört. Den verkade så full av barmhärtighet, medlidande och upplyftande, helig glädje. Den gjorde mig hänförd. Ängeln sa: "Se!" Min uppmärksamhet riktades då mot den grupp som jag hade sett, som blev kraftigt sållade. Jag fick se dem som jag tidigare hade sett gråta och be i själtnöd. Antalet skyddsänglar omkring dem hade fördubblats, och de var klädda i en rustning från huvudet till fötterna. De rörde sig i perfekt ordning, beslutsamt, som ett kompani soldater. Deras ansikten speglade den svåra strid som de hade utkämpat, den ångestfyllda kamp som de hade genomgått. Ändå lyste deras anletsdrag, som var märkta av svåra inre kval, nu med himlens ljus och härlighet. De hade vunnit seger, och det framkallade den djupaste tacksamhet och helig, helgad glädje.

Antalet personer i denna grupp hade minskat. Somliga hade sållats bort och lämnats utefter vägen. ["Jag vet om dina gärningar, att du varken är kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, ska jag spy ut dig ur min mun. För du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver inget, och du vet inte att du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken." Uppenbarelseboken 3:15-17] De ointresserade och likgiltiga, som inte deltog med dem som värdesatte seger och frälsning tillräckligt för att uthålligt be och lida för att vinna den, fick den inte. De lämnades kvar i mörkret, men deras platser fylldes omedelbart av andra som grep tag i sanningen och tog plats i leden. De onda änglarna tryckte sig fortfarande på dem, men de kunde inte få makt över dem. ["För vår strid är inte mot kött och blod utan mot furstendömen, mot makterna, mot mörkrets världshärskare i denna världen, mot ondskans andemakter i himlarna. Ta därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen, och förbli stående när ni har fullgjort allt. Stå därför fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och ha som skor på fötterna den beredskap som fridens evangelium ger. Framför allt ta trons sköld, med vilken ni kan släcka alla den ondes brinnande pilar. Och ta frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord, under all bön och åkallan, be alltid i Anden. Och vaka med all uthållighet och bön för alla de heliga. Efesierbrevet 6:12-18]

Jag hörde dem som var klädda i rustningen förkunna sanningen med stor kraft. Det gav resultat. Jag såg dem

som hade varit bundna. Somliga hustrur hade varit bundna av sina män, och somliga barn hade varit bundna av sina föräldrar. De uppriktiga som hade hållits tillbaka eller hindrats från att höra sanningen, grep nu ivrigt tag i den. All rädsla för deras släktingar var borta. Sanningen enbart, var upphöjd för dem. Den var kärare och dyrbarare än livet självt. De hade hungrat och törstat efter sanningen. Jag frågade vad som hade åstadkommit denna stora förändring. En ängel svarade: "Det är det sena regnet, vederkvickelsen från Herren, den tredje ängels höga rop."

Stor kraft var med dessa utvalda. Ängeln sa: "Se! Min uppmärksamhet vändes mot de onda eller otroende. De var allihop i rörelse. Den beslutsamhet och kraft som var med Guds folk hade väckt dem och gjort dem rasande. Förvirring, det var förvirring på alla håll. Jag såg åtgärder som vidtogs mot denna grupp, som hade Guds kraft och ljus. Mörkret tätnade omkring dem, men ändå stod de kvar där, accepterade av Gud i förtröstan på honom. Jag såg hur de blev förvirrade. Strax hörde jag dem ropa enträget till Gud. De slutade inte, varken dag eller natt. ["Skulle då inte Gud ge rätt åt sina utvalda som ropar till honom dag och natt, även om han har tålmod med dem? Jag säger er: Han ska snart ge dem rätt. Men ska Människosonen finna tro på jorden när han kommer?" Lukas 18:7,8. Se även Uppenbarelseboken 14:14,15.] Jag hörde dessa ord: "Ske din vilja, o Gud! Om det kan förhålliga ditt namn, skapa en flyktväg för ditt folk! Rädda oss från hedningarna omkring oss! De har pekat ut oss för att dödas, men din arm kan rädda oss." Det är alla ord som jag kan dra mig till minnes. Alla verkade ha en djup känsla av sin ovärdighet, och visade fullständig underkastelse för Guds vilja. Ändå bad var och en enträget, utan undantag, och brottades för att bli räddade, som Jakob gjorde.

Strax efter att de hade börjat sina ivriga rop ville änglarna, av medkänsla komma till deras räddning. Men en lång, befallande ängel tillät dem inte att göra det. Han sa: "Guds vilja är ännu inte uppfylld. De måste dricka ur bägaren. De måste döpas med dopet."

Strax hörde jag Guds röst som skakade himlarna och jorden. ["HERREN ska också ryta från Sion, och låta sin röst höras från Jerusalem, och himlarna och jorden ska skaka, men HERREN ska vara sitt folks tillflykt och ett värn för Israels barn." Joel 3:16. Se även Hebreerbrevet 12:26; Uppenbarelseboken 16:17.] Det blev en kraftig jordbävning. Byggnader raserades och föll överallt. Därefter hörde jag ett triumferande segerrop, högt, melodiskt och klart. Jag såg på denna grupp, som nyss hade varit i sådan nöd och fångenskap. Deras fångenskap förbyttes till frihet. Ett underbart ljus lyste på dem. Så vackra de såg ut då! All trötthet och alla tecken på bekymmer var borta. Hälsa och skönhet syntes i alla ansikten. Deras fiender, hedningarna runt omkring dem, föll som döda till marken. De kunde inte uthärda ljuset som lyste på de befriade, heliga. Detta ljus och denna härlighet blev kvar över dem tills Jesus sågs på himlens skyar, och det trofasta, prövade sällskapet förvandlades i ett nu, på ett ögonblick, från härlighet till härlighet. Gravarna öppnades och de heliga kom fram, klädda i odödlighet, och de ropade: "Sejer över döden och graven!" Och tillsammans med de levande heliga togs de upp för att möta sin Herre i luften, medan starka,

melodiska rop om härlighet och seger kom från varje
odödlig tunga. br>

Församlingen i Laodicea

(185) Kära bröder och systrar, Herren har på nytt i sin stora nåd besökt mig. Jag har varit svårt plågad i några månader. Jag har varit mycket sjuk. I årtal har jag plågats av ödem och hjärtsjukdom, vilket haft en tendens att göra mig deprimerad och bryta ner min tro och mitt mod. Budskapet till församlingen i Laodicea har inte lett till den nitiska ånger bland Guds folk som jag förväntade mig att se, och jag har känt mig mycket rådvill. Sjukdomen verkade förvärras och jag trodde att jag måste läggas i graven. Jag hade ingen lust att leva. Därför kunde jag inte gripa tag om tron och be om att bli frisk. Ofta när jag drog mig tillbaka för att vila på kvällen, insåg jag att jag riskerade att få andningsstillestånd före morgonen. I detta tillstånd svimmade jag vid midnatt. Man skickade efter bröderna Andrews och Loughborough och man bad allvarligt till Gud för min skull. Depressionen och den stora tyngden lyftes från mitt värkande hjärta och jag fördes bort i en syn och blev visad det som jag nu presenterar för er.

Jag såg att Satan hade försökt driva mig till modlöshet och förtvivlan för att få mig att önska mig döden, hellre än livet. Jag blev visad att det inte var Guds vilja att jag skulle sluta arbeta nu och läggas i graven, för då (186) skulle fienderna till vår tro triumfera och Guds barn skulle bli bedrövade. Jag såg att jag ofta skulle känna själsliga kval och lida mycket. Ändå fick jag det löftet, att de som var omkring mig skulle uppmuntra och hjälpa mig, så att mitt mod och min styrka inte skulle svikta när jag blev så hårt ansatt av djävulen.

Jag blev visad att vittnesbördet till församlingen i Laodicea gäller Guds folk nu, och att orsaken till att det inte hade fått större effekt är deras hjärtans hårdhet. Men Gud har gett budskapet tid att utföra sitt verk. Hjärtat måste renas från synder som så länge har stängt Jesus ute. Detta skrämmande budskap kommer att utföra sitt verk. När det förkunnades för första gången ledde det till att man grundligt rannsade sina hjärtan. Synder bekändes och Guds folk väcktes överallt. Nästan alla trodde att detta budskap skulle avslutas med den tredje ängelns höga rop. Men eftersom de inte fick se det kraftfulla verket fullbordas på kort tid, förlorade budskapet sin verkan på många. Jag såg att detta budskap inte skulle fullborda sitt verk på några få korta månader. Det är utformat för att väcka Guds folk, för att visa dem deras avfall och för att leda till allvarlig ånger, så att de kan bli välsignade med Jesu närvaro och bli passande för den tredje ängelns höga rop. När detta budskap påverkade hjärtat ledde det till djup ödmjukhet inför Gud. Änglar sändes i alla riktningar för att förbereda de otroendes hjärtan för sanningen. Guds verk började växa och hans folk förstod sin belägenhet. Om man hade lytt det sanna Vittnets råd helt och hållet, skulle Gud ha verkat med större kraft för sitt folk. Ändå har Gud välsignat de ansträngningar som gjorts sedan budskapet

gavs och många människor har förts från villfarelse och mörker för att glädjas i sanningen.

Gud kommer att pröva sitt folk. Jesus har tålmod med dem och spyr inte ut dem ur sin mun omedelbart. Ängeln sa: "Gud väger sitt folk." Om budskapet skulle ha varit så kortvarigt som många av oss förväntade sig, skulle det inte ha funnits tid för dem att (187) utveckla karaktären. Många agerade utifrån känslor, inte utifrån tro och principer, och detta allvarliga och skrämmande budskap väckte dem. Det påverkade deras känslor och väckte deras fruktan, men fick inte den effekt som Gud hade avsett. Gud läser hjärtat. För att hans folk inte ska bli lurade när det gäller dem själva, ger han dem tid så att känslosvallet ska lägga sig. Sedan prövar han dem för att se om de vill lyda det sanna Vittnets råd.

Gud leder sitt folk framåt steg för steg. Han leder dem fram till olika nivåer, beräknade för att visa vad som finns i hjärtat. En del klarar en sådan nivå, men faller vid nästa. Vid varje högre nivå prövas hjärtat litet hårdare. Om Guds bekännande folk upptäcker att de gör motstånd i sina hjärtan mot detta rättframma verk, borde det övertyga dem om att de har en uppgift framför sig för att segra, om de inte ska bli utspydda ut ur Herrens mun. Ängeln sa: "Gud kommer att testa sitt folk hårdare och hårdare, och pröva var och en i sitt folk." En del är villiga att gå igenom en nivå, men när Gud leder dem till en annan nivå av prövning ryggar de tillbaka och drar sig undan, eftersom de upptäcker att den slår direkt mot någon älskad avgud. Nu har de möjlighet att se vad som finns i deras hjärtan som utestänger Jesus. De värdesätter något högre än sanningen, och deras hjärtan är inte beredda att ta emot Jesus. (188) Personer testas och prövas under en tid för att se om de kommer att offra sina avgudar och lyda det sannfärdiga Vittnets råd. Om någon inte vill bli renad genom att lyda sanningen och övervinna sin själviskhet, sin stolthet och sina onda böjelser, får Guds änglar befallningen: "De är i förbund med avgudar, låt dem vara." De fortsätter sitt arbete och lämnar dessa människor med sina okuvade syndiga karaktärsdrag till att kontrolleras av onda änglar. De som når varje nivå, består varje prov och segrar, oavsett vad det kostar, har lytt det sannfärdiga Vittnets råd, och de kommer att ta emot det sena regnet och på så sätt göras passande att förvandlas.

Gud prövar sitt folk i denna värld. Detta är förberedelseplatsen för att kunna stå inför honom. Här, i denna värld, i dessa sista dagar, kommer människor att visa vilken makt som påverkar deras hjärtan och kontrollerar deras handlingar. Om det är den gudomliga sanningens makt kommer det att leda till goda gärningar. Den kommer att upphöja mottagaren och göra honom ädel och givmild, som hans gudomlige Herre. Men om onda änglar kontrollerar hjärtat kommer det att märkas på olika sätt. Frukten kommer att bli själviskhet, girighet, stolthet och onda lustar.

Hjärtat är bedrägligast av allt, det är oförbätterligt. Religionens bekännare är inte villiga att noga rannsaka sig själva för att se om de är i tron, och det är ett skrämmande faktum att många lutar sig mot ett falskt hopp. Somliga sätter sin tillit till gammal erfarenhet som de hade för årtal sedan, men när de kommer till denna tid för hjärtats

rannsakning, då alla borde ha en daglig erfarenhet, har de ingenting att komma med. De tycks tro att en bekännelse av sanningen ska frälsa dem. När de övervinner de synder som Gud hatar kommer Jesus att komma in och hålla måltid med dem och de med honom. De kommer då att hämta gudomlig kraft från Jesus och kommer att växa upp i honom och kan med helig segerglädje säga: "Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus." Herren skulle tycka det vore bättre om ljumma religionsbekännare aldrig hade nämnt hans namn. De är en ständig belastning för dem som vill vara Jesu trofasta efterföljare. De är en stötesten för dem som inte tror, och onda änglar jublar över dem och hånar Guds änglar med deras krokiga vägar. Sådana människor är en förbannelse för Guds verk här hemma och utomlands. De närmar sig Gud med sina läppar, samtidigt som deras hjärtan är långt från honom.

Jag blev visad att Guds folk inte borde ta efter världens mode. Somliga har gjort det och förlorar snabbt den särskilda, heliga karaktär som skulle utmärka dem som Guds folk. Jag blev hänvisad tillbaka till Guds folk förr i tiden (189) och leddes till att jämföra deras klädsel med sättet att klä sig i dessa sista dagar. Vilken skillnad! Vilken förändring! På den tiden var kvinnorna inte så utmanande som nu. När de gick ut bland allmänheten dolde de sina ansikten med en slöja. I dessa sista dagar är modet skamligt och oanständigt. Det har uppmärksammats i profetian. Det infördes först av en grupp som Satan har full kontroll över, som "efter att ha blivit känslökalla, (utan någon övertygelse från Guds Ande) ger sig hän åt lösaktighet för att bedriva all slags orenhet med ett omätligt begär." Om Guds bekännande folk inte hade avvikit så långt från honom skulle det nu vara en markant skillnad mellan deras kläder och världens. De små balygter, som exponerar ansikte och huvud, visar brist på anständighet. Krinolin är en skam. Jordens inbyggare blir mer och mer fördärvade, och skiljelinjen mellan dem och Guds Israel måste bli tydligare. Annars kommer den förbannelse som faller över världens barn att falla över Guds bekännande folk.

Jag blev hänvisad till följande skriftställen. Ängeln sa: "De skall undervisa Guds folk." 1 Timoteus brev 2:9,10: "Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar såsom det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga." 1 Petrus brev 3:3-5: "Er prydnad ska inte vara något utvärtes, med håruppsättningar och påhängda guldsmycken eller fina kläder, utan hjärtats fördolda människa med den milda och stilla andens oförgängliga skönhet. Det är dyrbart inför Gud. För så prydde sig också förr de heliga kvinnorna som satte sitt hopp till Gud."

Unga och gamla, Gud prövar er nu. Ni avgör själva ert eget eviga öde. Er stolthet, er längtan efter att följa världens mode, ert ytliga och tomma prat och er själviskhet, allt läggs i vågskålen och tyngden av det onda (190) talar på ett fruktansvärt sätt mot er. Ni är fattiga och eländiga och blinda och nakna. Medan det onda tilltar och får djupa rötter, kväver det den goda säd som har såtts ut i hjärtat. Snart kommer de ord som uttalades om Elis hus att

uttalas till Guds änglar om er: "att deras skuld aldrig någonsin ska försonas genom slaktoffer eller andra offergåvor." Jag såg att många, som inte hade en enda ljustråle från Jesus, inbillade sig själva att de var goda kristna. De vet inte vad det innebär att bli förnyad genom Guds nåd. De har inte någon egen levande erfarenhet av det som tillhör Gud. Och jag såg att Herren slipade sitt svärd i himlen för att hugga ned dem. Oh, om varje ljum, bekännare kunde förstå det genomgripande arbete som Gud står i begrepp att utföra bland sitt bekännande folk! Kära vänner, lura inte er själva när det gäller ert tillstånd. Ni kan inte lura Gud. Det sannfärdiga Vittnet säger: "Jag vet om dina gärningar." Den tredje ängeln leder ett folk framåt, steg för steg, högre och högre. Vid varje steg kommer de att bli prövade.

Planen för systematisk välgörenhet (se Appendix) tillfredsställer Gud. Jag blev hänvisad tillbaka till apostlarnas dagar, och såg att Gud gjorde upp planen genom att sända sin helige Ande, och att han instruerade sitt folk om ett system för välgörenhet, genom profetians gåva. Alla skulle delta i arbetet med att dela sina jordiska saker med dem som tjänade dem i andliga ting. De fick också lära sig att änkor och faderlösa hade rätt att göra anspråk på deras välgörenhet. Ren och obesmittad religion definieras: Att besöka änkorna och de faderlösa i deras lidande och att hålla sig oblemad av världen. Jag såg att det inte bara innebar att visa dem medkänsla genom tröstande ord i deras lidande, utan att hjälpa dem med våra tillgångar om de behöver det. Unga män och kvinnor som Gud har gett hälsa kan få stor välsignelse genom att hjälpa änkorna och den faderlösa i deras lidande. Jag såg att Gud begär av unga män att de ska uppoffra sig mer för andras (191) skull. Han kräver mer av dem än de är villiga att utträta. Om de håller sig själva obesmittade av världen, slutar att följa dess moden, och sparar det som de nöjesälskande spenderar på onödiga saker för att tillfredsställa stoltheten, och ger det till de värdiga behövande och för att stödja Guds verk, kommer de att få godkännande från honom som säger: "Jag vet om dina gärningar."

Det råder ordning i himlen, och Gud är mycket nöjd med sitt folks ansträngningar när de försöker agera på ett systematiskt och ordentligt sätt i hans verk på jorden. Jag såg att det borde vara ordning i Guds församling och att vi behöver vara systematiska för att på ett framgångsrikt sätt kunna förkunna det sista stora nådebudskapet till världen. Gud leder sitt folk i planen för systematisk välgörenhet och detta är en av de särskilda punkter som Gud leder sitt folk till, som kommer att vara svårast för somliga. För dem skär detta av den högra armen och river ut det högra ögat, medan det är en stor lättnad för andra. För ädla och givmilda människor förefaller kraven på dem vara mycket små, och de kan inte vara nöjda med att göra så litet. Somliga har stora förmögenheter, och om de lägger på lager till välgörande ändamål utifrån den framgång som Gud har gett dem, framstår gåvan som en stor summa för dem. Det själviska hjärtat klamrar sig lika hårt fast vid en liten gåva som vid en större, och får en liten summa att verka mycket stor.

Jag blev påmind om hur detta sista verk började. Då kunde somliga som älskade sanningen verkligen tala om

upppoffring. De gav mycket till Guds verk, för att sända sanningen till andra. De har sänt sin skatt i förväg till himlen. Bröder, ni som har tagit emot sanningen senare, och som har stora förmögenheter, Gud har kallat er ut på fältet, inte bara för att ni ska kunna glädja er åt sanningen, utan för att ni med er förmögenhet ska hjälpa till att bära detta stora verk framåt. Och om ni är intresserade av detta arbete kommer ni att satsa och investera något i det, så att andra kan bli frälsta genom era ansträngningar och ni får ta emot den slutgiltiga lönen tillsammans med dem. Stora upppoffringar har gjorts och umbäranden (192) har uttärkats för att presentera sanningen i ett klart ljus för er. Nu kallar Gud er, att i er tur göra stora ansträngningar och upppoffringar för att presentera sanningen för dem som är i mörker. Gud kräver det. Ni bekänner er tro på sanningen. Låt era gärningar vittna om detta faktum. Om er tro inte har med sig gärningar är den död. Inget utom en levande tro kommer att frälsa er under de fruktansvärda händelser som ligger alldeles framför er.

Jag såg att det är dags för dem som har stora förmögenheter att börja arbeta snabbt. Det är dags för dem att inte bara lägga åt sidan i proportion till den framgång som Gud ger dem *nu*, utan i proportion till hur han *redan har* gett dem framgång. På apostlarnas tid gjordes särskilda planer upp för att inte somliga skulle ha det lätt medan andra var betungade. Man ordnade så att alla skulle dela Guds församlings bördor lika, var och en efter sina olika förmågor. Ängeln sade: ”Yxan måste sättas till trädets rot”. De som, liksom Judas, har fäst sig vid jordiska rikedomar kommer att klaga som han gjorde. Han kände ett begär efter den dyrbara smörjelseoljan som utgöts över Jesus och han försökte dölja sin själviskhet under from och samvetsgrann omtanke om de fattiga: ”Varför sålde man inte den här oljan för trehundra denarer och gav åt de fattiga?” Han önskade att han själv hade haft oljan i sin ägo. Den borde inte ha slösats bort på Frälsaren på det sättet. Han skulle själv ha använt den för eget bruk och sålt den för pengar. Han värdesatte inte sin Herre högre än att han kunde sälja honom till onda män för några få silvermynt. På samma sätt som Judas använde de fattiga som ursäkt för sin själviskhet, så kommer bekännande kristna som är giriga, att försöka dölja sin själviskhet under en låtsad samvetsgrannhet. Oh, de fruktar att vi håller på att bli lika de samfund som bara är kristna till namnet, om vi inför systematisk välgörenhet! ”Låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör.” De verkar ha en samvetsgrann längtan efter att följa Bibeln exakt, så som de uppfattar den i denna fråga. Men de försummar fullständigt Kristi tydliga förmaning: ”Sälj vad ni har och ge en gåva.”

(193) ”Ge akt på er gåva, så att ni inte ger den inför människorna för att bli sedda av dem.” Somliga tror att denna text handlar om att de måste utföra sin välgörenhet i hemlighet. Och de gör väldigt litet och ursäktar sig med att de inte vet exakt hur de ska ge. Men Jesus förklarade det så här för sina lärjungar: ”Därför, när du ger en gåva, så låt inte stöta i basun för dig, som hycklarna gör i synagogorna och på gatorna, för att de ska bli prisade av människorna. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.” De gav för att människor skulle betrakta dem som ädla och generösa. De fick beröm av människor, och Jesus lärde sina lärjungar att detta var den enda lön de skulle få. Hos många vet den vänstra handen inte vad den högra gör, för den högra

handen gör inget som är värt att den vänstra handen lägger märke till. Denna lektion som Jesus gav sina lärjungar var en tillrättavisning för dem som önskade bli ärade av människor. De gav sina almosor vid någon mycket offentlig sammankomst, och innan de gjorde det gjordes ett offentligt tillkännagivande som uppmärksammade deras givmildhet inför folket. Många gav stora summor bara för att få sina namn upphöjda av människor. Och de pengar som gavs på detta sätt hade de ofta tvingat till sig från andra, genom att pressa ner lönen för den anställde och förtrycka den fattige.

Jag blev visad att detta skriftställe inte gäller dem som månår om Guds verk och ödmjukt använder sina tillgångar för att främja det. Min uppmärksamhet riktades på dessa texter: ”Låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader, som är i himlarna.” ”Därför ska ni känna dem av deras frukt.” Jag blev visad, att bibelns vittnesbörd stämmer överens när det blir rätt förstått. Guds barns goda gärningar är den mest effektiva förkunnelse som den icke-troende får. Han tänker att det måste vara starka motiv som får den som är kristen att förneka sig själv och använda sina ägodelar för att försöka frälsa sina medmänniskor. Det är inte likt denna världens anda. Sådana frukter vittnar om att (194) de som äger dem är verkliga kristna. De verkar hela tiden sträcka sig uppåt, mot en skatt som är oförgänglig.

För varje gåva och varje offer borde man ange ett lämpligt syfte för givaren. Syftet ska inte vara att stödja någon i hans sysslolöshet, inte för att bli sedd av människor eller för att göra sig ett fint namn, utan för att förhålliga Gud genom att främja hans verk. En del ger stora gåvor till Guds verk medan deras broder som är fattig kan lida i deras närhet utan att de gör något för att hjälpa honom. Små vänliga handlingar som i all tysthet gjorts för deras broder skulle binda dem samman och bli uppmärksammade i himlen. Jag såg att de rika borde justera sina priser och löner till fördel för de hemlösa och änkorna och de fattiga som är värdiga, ibland dem. Men det sker alltför ofta att de rika utnyttjar de fattiga, drar varje fördel de kan och kräver sista öret för varje förmån. Allt detta står nedskrivet i himlen. ”Jag känner dina gärningar.”

Den största synd som nu finns i församlingen är girighet. Gud ser ogillande på sitt bekännande folk på grund av deras själviskhet. Hans tjänare har offrat sin tid och kraft på att föra livets ord till dem, men många har genom sina handlingar visat att de sätter litet värde på det. Om de kan hjälpa Guds tjänare utan någon större ansträngning, så gör de det ibland. Men ofta låter de honom gå förbi och gör mycket litet för honom. Om de anlitar en dagsverkare, måste han betalas med full lön. Men så är det inte med Guds självupppoffrande tjänare. Han arbetar för dem i ord och lära. Han bär verkets tunga börda i sin själ. Han visar tålmodigt utifrån Guds ord, de farliga villfarelser som är skadliga för själen. Han understryker nödvändigheten att rycka upp ogräset som kväver den goda säd som har såtts. Han tar fram nya och gamla saker från Guds ords skattkammare för att ge näring åt Guds hjord. Alla erkänner att de fått nytta av det, men det giftiga ogräset, girigheten, är så djupt rotat att (195) de låter Guds tjänare lämna dem utan att tjäna honom med sina världsliga tillgångar. De har värdesatt hans påfrestande arbete lika

högt som deras gärningar visar. Det sannfärdiga Vittnet säger: ”Jag vet om dina gärningar”.

Jag såg att Guds tjänare inte är utom räckhåll för Satans frestelser. De är ofta fruktansvärt ansatta av fienden, och har en hård strid att utkämpa. Om de kunde befrias från sitt uppdrag skulle de med glädje övergå till något hantverk. Deras bröder vill ha deras arbete, men när de ser att det blir så litet uppskattat blir de nedslagna. Visst, de ser fram emot det slutliga bokslutet när de ska få sin lön, och detta håller dem uppe. Men deras familjer måste ha mat och kläder. Deras tid tillhör Guds församling. De kan inte använda den som de själva vill. De offerar samvaron med sina familjer för att vara till nytta för andra. Ändå är somliga som drar nytta av deras arbete likgiltiga för deras behov. Jag såg att man handlar orätt mot sådana människor om man låter dem fortsätta att bedra sig själva. De tror att de har Guds godkännande, medan han föraktar deras själviskhet. Dessa själviska personer kommer inte bara att avkrävas räkenskap inför Gud för hur de har använt sin Herres pengar, utan även för all den modlöshet och hjärtesorg som de har tillfogat Guds utvalda tjänare och som har begränsat deras ansträngningar, kommer att tillskrivas dessa otrogna tjänare.

Det sannfärdiga Vittnet säger: ”Jag vet om dina gärningar”. De själviska och giriga kommer att prövas. Somliga är inte villiga att ge Gud ens en liten del av vinsten från sin jordiska rikedom. De skulle förskräckta rygga tillbaka om du skulle tala om huvudkapitalet. Vad har de offrat för Gud? Ingenting. De bekänner sig tro att Jesus ska komma, men deras gärningar förnekar deras tro. Varje person kommer att leva ut hela den tro han har. Ni falska bekännare, Jesus känner era gärningar. Han hatar era snåla gåvor och era halta offerlamm.

Hus för tillbedjan

(196) Jag såg att många människor som Gud har anförtrott medel, känner sig fria att använda dem frikostigt för sin egen bekvämlighet genom att ordna behagliga hem här. Men när de bygger ett hus där den store Guden som behärskar evigheten ska tillbes, har de inte råd att låta honom få använda de pengar som han har anförtrott åt dem. Alla strävar inte efter att överträffa varandra i att visa sin tacksamhet mot Gud för sanningen, genom att göra allt de kan för att ordna en lämplig plats för tillbedjan. En del försöker göra så litet som möjligt, och de tycker att de pengar som de spenderar på att bereda en plats där den Allra Högste kan besöka dem, är så gott som bortkastade. Ett sådant offer är defekt, och är inte godtagbart inför Gud. Jag såg att det skulle behaga Gud mycket mer, om hans folk visade lika mycket vishet när de iordningställde ett hus för honom, som de gör i sina egna hem.

Det befalldes att Israels barns offer och gåvor skulle vara utan skada eller fläck, det bästa ur hjorden. Och man krävde att var och en i folket skulle delta i detta arbete. Guds verk i vår tid kommer att vara omfattande. Om ni

bygger ett hus åt Herren, förolämpa och begränsa honom inte genom att ge era halta offerdjur. Skänk det allra bästa offret för att bygga ett hus åt Gud. Låt det få vara det allra bästa ni har. Visa intresse för att göra det bekvämt och komfortabelt. En del tycker att det inte spelar någon roll, eftersom tiden är så kort. Går då likadant i era egna hem, och i alla era världsliga förberedelser.

Jag såg att Gud kunde genomföra sitt verk utan någon hjälp från människor, men det är inte hans plan. Den värld som finns nu är utformad som en skådeplats där människan prövas. Hon är här för att utveckla en karaktär som hon kommer att ta med sig till den eviga världen. Det goda och det onda ställs framför henne, och hennes framtida ställning beror på de val hon gör. Kristus kom för att ändra hennes tankars och känslors inriktning. Hennes hjärta (197) måste frigöras från hennes jordiska skatter och inriktas på de himmelska. Genom hennes självförnekelse kan Gud förhårligas. Det stora offret har gjorts för människan och nu kommer hon att testas och prövas, för att se om hon vill följa Jesu föredöme och offra något för sin medmänniska. Satan och hans änglar har förenats mot Guds folk, men Jesus söker rena dem åt sig. Han begär att de ska främja hans verk. Gud har deponerat tillräckligt mycket hos sitt folk i denna värld för att fortsätta hans verk utan svårighet, och det är hans plan att de medel som han anförtrott åt dem ska användas med omdöme. ”Sälj vad ni har och ge en gåva” är en del av Guds heliga ord. Guds tjänare måste resa sig och ropa högt utan att hålla tillbaka, ”och förkunna för mitt folk deras brott, för Jakobs hus deras synder”. Guds verk ska bli mer omfattande, och om hans folk följer hans råd kommer det inte att finnas mycket pengar i deras ägo, att förbrännas i den slutliga elden. Alla kommer att ha samlat sin skatt där varken mott eller mal kan förstöra, och hjärtat kommer inte att ha ett band som kan binda det till jorden.

Lärdomar från liknelserna

Det visades mig att liknelsen om punden inte blivit helt förstådd. Denna viktiga lärdom gavs till lärjungarna för att bli till nytta i det kristna livet under den sista tiden. Dessa pund representerar inte bara förmågan att predika och undervisa ur Guds ord. Liknelsen kan tillämpas på materiella tillgångar som Gud har anförtrott sitt folk. De som fick de fem punden och de två punden bedrev handel med dem och fördubblade det som anförtrotts åt dem. Gud begär att de som har ägodelar här ska låna ut sina pengar till honom så att de ger ränta - att de ska investera dem i Guds verk för att sprida sanningen. Om sanningen lever i mottagarens hjärta, kommer han också att hjälpa till med sina ägodelar för att sprida den till andra. Genom hans ansträngningar, inflytande (198) och pengar, kommer andra människor att ta emot sanningen och också börja arbeta för Gud. Jag såg att en del av Guds bekännande folk liknar mannen som gick och gömde sitt pund i jorden. De undanhåller sina ägodelar från att göra gott i Guds verk. De hävdar att de är deras egna, och att de har rätt att göra vad de vill med det som är deras eget. Så människor blir inte frälsta genom deras omdömesgilla ansträngningar med

deras Herres pengar. Änglar för troget bok över varje människas arbete, och när dom avkunnas över Guds hus, nedtecknas vars och ens dom bredvid hans namn. Ängeln får befallning om att inte skona de otrogna tjänarna, utan att hugga ned dem när dödandets tid kommer. Det som anförtroddes åt dem tas ifrån dem. Då sopas deras jordiska skatter bort, och de har förlorat allt. De kronor de kunde ha fått bära om de varit trogna, sätts i stället på deras huvuden som har blivit frälsta genom de trogna tjänarna, vars medel ständigt användes för Gud. Alla som de varit med om att rädda, ger fler stjärnor i deras härlighetskrona och ökar deras eviga lön.

Jag fick också se att liknelsen om den orättfärdige förvaltaren skulle ge oss en lärdom. ”Skaffa er vänner genom den orättfärdige mammon, för att de ska ta emot er i de eviga boningarna när ni slutar.” Om vi använder våra medel till Guds ära här, samlar vi en skatt i himlen, och när alla jordiska ägodelar är borta har den trogna förvaltaren Jesus och änglarna som sina vänner, som tar emot honom i de eviga boningarna.

”Den som är trogen i det minsta, är också trogen i stort.” Den som är trogen när det gäller jordiska tillgångar, som är det minsta, och använder det Gud har anförtrott honom här på ett förståndigt sätt, kommer att vara trogen sin bekännelse. ”Den som är ohederlig i det minsta, är också ohederlig i stort.” Den som undanhåller Gud det som han fått låna av honom, kommer att vara otrogen i allt som (199) angår Herren. ”Har ni nu inte varit trogna med den orättfärdige mammon, vem vill då anförtro er med det sanna?” Om vi visar oss otrogna när det gäller att hantera det som Gud har lånat oss här, kommer han aldrig att ge oss det eviga arvet ”Om ni inte har varit trogna i det som tillhör en annan, vem vill då ge er det som är ert?” Jesus har köpt återlösning åt oss. Den är vår, men vi är här för att prövas, för att se om vi kommer att visa oss värdiga det eviga livet. Gud prövar oss genom att anförtro oss jordiska ägodelar. Om vi är trogna med att frikostigt dela med oss av vad han har lånat åt oss, för att främja hans sak, då kan Gud anförtro oss det eviga arvet. ”Ni kan inte tjäna både Gud och Mammon.” ”Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom.”

Gud ogillar det slöa och slappa sätt som många av hans barn sköter sina världsliga affärer på. De verkar ha förlorat all känsla för att de ägodelar de använder tillhör Gud, och att de måste redovisa sitt förvaltarskap för honom. En del lämnar sina världsliga affärer i fullständig oordning. Satan håller sina ögon på alltihop, och han slår till vid ett lämpligt tillfälle, och genom hans inverkan försvinner mycket pengar från sabbatshållarnas led. Dessa pengar går in i hans led. En del som är gamla är ovilliga att ordna upp sina världsliga affärer, och helt oförmodat blir de sjuka och dör. Deras barn som inte har något intresse av sanningen, tar ägodelarna. Satan har hanterat det så som det passade honom. ”Har ni nu inte varit trogna med den orättfärdige mammon, vem vill då anförtro er med det sanna? Och om ni inte har varit trogna i det som tillhör en annan, vem vill då ge er det som är ert?”

Jag blev visad det förskräckligt faktum att Satan och hans änglar har haft mer att göra med att förvalta Guds bekännande barns egendomar än Herren haft. Dessa sista

dagars förvaltare är okloka. De låter Satan kontrollera deras affärer och ta in i sina led det som (200) tillhör, och borde vara i Guds verk. Gud lägger märke till er, otrogna förvaltare. Han kommer att kräva redovisning från er. Jag såg att Guds förvaltare genom trogen, omdömesgill förvaltning kan sköta sina affärer i denna värld på ett ordnat, exakt och ärligt sätt. Och det är särskilt de äldres och svagas förmån och plikt, och de som inte har några barn, att placera sina tillgångar där de kan användas i Guds verk, ifall de plötsligt skulle gå bort. Men jag såg att Satan och hans änglar triumferar över sina framgångar när det gäller detta. Och de som borde vara kloka arvtagare till frälsningen låter nästan frivilligt sin Herres pengar glida dem ur händerna, in i fiendens led. På detta sätt stärker de Satans rike och verkar ta väldigt lätt på det!

Att gå i borgen för icke troende

Jag såg att Gud var missnöjd med att hans barn går i borgen för icke troende. Jag hänvisades till följande texter: Ords 22:26 ”Var inte en av dem som ger handslag eller som går i borgen för en skuld.” Ords 11:15 ”Den som går i borgen för en främling råkar illa ut, men den som hatar handslag är trygg.” Otrogna förvaltare! De lovar bort det som tillhör en annan - deras himmelske Fader – och Satan står redo att hjälpa sina barn att vrida det ur deras händer. Sabbatshållare borde inte vara i partnerskap med icke troende människor. Guds folk litat för mycket på främlingars ord, och ber dem om råd och rekommendationer när de inte borde göra det. Fienden gör dem till sina redskap och arbetar genom dem för att göra Guds folk förvirrade och ta saker ifrån dem.

En del har inte förmåga att på ett förståndigt sätt hantera världsliga saker. De saknar de nödvändiga kvalifikationerna, och Satan utnyttjar dem. När det är på det viset borde dessa människor inte förbli okunniga om sin uppgift. De borde vara tillräckligt ödmjuka för att rådfråga sina bröder, vars omdöme de kan lita på, innan de genomför sina planer. Jag hänvisades (201) till denna text: ” Bär varandras bördor.” En del är inte tillräckligt ödmjuka för att låta den som har gott omdöme göra beräkningar åt dem, förrän de satt sina egna planer i verket och redan försatt sig själva i svårigheter. Då inser de att det var nödvändigt att få råd och omdöme från deras bröder. Men så mycket tyngre bördan blivit då, jämfört med hur den var från början. Bröder borde inte dra någon sak inför domstol, om det på något vis kan undvikas, för på det sättet ger de fienden stor möjlighet att snärja dem och göra dem förvirrade. Det vore bättre att förlikas med en viss förlust.

Att avlägga ed

Jag såg att en del av Guds barn har gjort ett misstag när det gäller att avlägga ed, och Satan har dragit nytta av detta för att förtrycka dem och ta ifrån dem Herrens pengar. Jag såg att Herrens ord, Ni ska inte svära alls”, inte har något med domstolseden att göra. ”Ert tal ska vara ja, ja, nej, nej. Allt utöver det kommer från den onde.” Detta syftar på vanligt samtal. En del överdriver när de talar. En del svär vid sitt eget liv. Andra svär vid sitt huvud - lika säkert som att de lever, lika säkert som att de har ett huvud. En del tar himmel och jord till vittne på att saken är så. Andra säger att Herren må döda dem, om det de säger inte är sant. Det är denna sorts svärjande som Jesus varnar sina lärjungar för.

Vi har människor över oss som makthavare, och lagar som styr folket. Om det inte vore för dessa lagar skulle förhållandet i världen vara värre än det är nu. En del av dessa lagar är goda, andra är dåliga. De dåliga lagarna har blivit fler, och vi kommer i framtiden att hamna i svårigheter. Men Gud kommer att upprätthålla sitt folk så att de kan vara orubbliga och leva upp till principerna i hans ord. När människors lagar strider mot Guds ord och hans lag, ska vi lyda de senare, oavsett (202) konsekvenserna. Den lag i vårt land som kräver att vi ska lämna ut slaven till hans herre ska vi inte lyda. Och vi måste ta konsekvenserna av att vi överträder denna lag. Slaven är inte någon människas egendom. Gud är hans rättmätige Herre, och människan har ingen rätt att ta den som Gud skapat och påstå att det är hans egendom.

Jag såg att Herren fortfarande har en del att göra med landets lagar. Så länge Jesus är kvar i helgedomen, påverkar Guds återhållande Ande makthavare och folk. Men Satan kontrollerar i hög grad människomassorna i denna värld, och om det inte vore för landets lagar skulle vi få utstå mycket lidande. Jag visades att när det verkligen är nödvändigt, och när de uppmanas att vittna enligt lagen, då är det ingen överträdelse av Guds ord för hans barn att allvarligt ta Gud till vittne på att vad de säger är sanning, och inget annat än sanning.

Människor är så fördärvade att lagar stiftats för att ställa dem till svars. Somliga fruktar inte att ljuga för sina medmänniskor, men de har fått lära sig, och Guds tillbakahållande Ande har intalat dem, att det är en fruktansvärd sak att ljuga för Gud. Fallet med Ananias och hans hustru Safira har getts som ett exempel. Ärendet tas från människa till Gud, så om någon bär falskt vittnesbörd är det inte inför människor, utan inför den store Guden som läser hjärtat och som känner den exakta sanningen i varje fall. Våra lagar gör det till ett grovt brott att begå mened. Gud har många gånger straffat den som svurit falskt, och till och med medan den falska eden fortfarande var på deras läppar har dödsängeln dödat dem. Detta skedde för att sätta skräck i dem som gör det som är ont.

Jag såg att om det finns någon på jorden som konsekvent kan vittna under ed, är det den som är kristen. Han lever i ljuset från Guds ansikte. Han växer sig stark i hans kraft. Och när viktiga frågor måste avgöras inför lagen, finns det ingen som kan vädja så väl till Gud som den som är kristen. Jag uppmanades av ängeln att lägga märke till att

Gud svär vid (203) sig själv. (1 Mosebok 22:16; Hebreerbrevet 6:13, 17) Han svor inför Abraham (1 Mosebok 26:3), inför Isak (Psalm 105:9; Jeremia 11:5) och David (Psalm 132:11; Apostlagärningarna 2:30). Gud krävde av Israels barn en ed människor emellan (2 Mosebok 22:10, 11). Jesus underkastade sig eden när han stod inför rätta. Översteprästen sa till honom: ”Jag befäller dig under edsplikt inför den levande Guden, att du säger oss om du är Kristus, Guds Son.” Jesus sa till honom: ”Du sa det.” Om Jesus i sin undervisning till sina lärjungar syftade på domstolseden, skulle han ha tillrättaviserat översteprästen och där understrukit sin undervisning, för att hjälpa sina efterföljare som var närvarande. Satan har varit nöjd med att somliga har haft en felaktig uppfattning när det gäller att avlägga ed inför domstol, för det har gett honom tillfälle att förtrycka dem och ta ifrån dem deras Herres pengar. Guds förvaltare måste vara förståndigare, lägga sina planer och förbereda sig för att stå emot Satans knep, för han kommer att göra ännu större ansträngningar än någonsin tidigare.

Jag såg att somliga har fördomar mot våra makthavare och lagar, men om det inte vore för lagarna skulle denna värld vara i ett förskräckligt tillstånd. Gud tyglar våra makthavare, för allas hjärtan är i hans händer. Gränser dras, som de inte kan överträda. Många av makthavarna kontrolleras av Satan, men jag såg att Gud har sina redskap även bland dem som regerar. En del av dem kommer så småningom att omvändas till sanningen. De spelar nu den roll som Gud vill att de ska ska ll göra. När Satan verkar genom sina redskap läggs förslag fram, som om de genomfördes skulle hindra Guds verk och åstadkomma mycket ont. De goda änglarna påverkar dessa Guds redskap att motverka sådana förslag med starka argument, som Satans redskap inte kan stå emot. Några få av Guds redskap kommer att ha stor makt att hålla tillbaka en massa ont. På så sätt kommer verket att fortsätta tills det tredje budskapet har utfört sitt verk, och under den tredje ängels höga rop kommer dessa redskap att få tillfälle att ta emot sanningen. En del av dem kommer att bli omvända och tillsammans med de heliga genomgå den stora vedermodans tid. (204) När Jesus lämnar det allra heligaste dras hans återhållande Ande bort från makthavare och folk. De lämnas att kontrolleras av onda änglar. Då kommer sådana lagar att stiftas genom Satans råd och anvisningar, att om inte tiden vore mycket kort kunde ingen människa räddas.

Felaktig kost

Kära broder och syster A, Herren har i sin godhet funnit det lämpligt att ge mig en syn på denna plats, och bland de olika saker som visades fanns några som gäller er. Jag såg att allt inte stod rätt till med er. Fienden hade försökt förgöra er och har strävat efter att påverka andra genom er. Jag såg att ni båda intar en upphöjd ställning som Gud aldrig har tilldelat er och att ni båda anser att ni själva kommit mycket längre än Guds folk. Jag såg er betrakta Battle Creek med avund och misstänksamhet. Ni skulle vilja lägga er i, och forma deras handlingar och

förehavanden efter vad ni anser vara riktigt. Ni lägger märke till småsaker som ni inte förstår och som ni inte har ett dugg med att göra och som inte på något sätt angår er. Gud har anförtrott arbetet i Battle Creek åt utvalda tjänare. Han har lagt ansvaret för arbetet på dem. Guds änglar har fått i uppdrag att ha uppsikt över arbetet, och om det inte utvecklas på rätt sätt kommer de som leder arbetet att korrigeras, och saker och ting kommer att utvecklas på Guds sätt utan att den ena eller andra personen lägger sig i.

Jag såg att Gud vill att ni ska vända er uppmärksamhet mot er själva. Pröva era motiv. Ni är lurade när det gäller er själva. Ni har ett sken av ödmjukhet och det gör intryck på andra och får dem att tro att ni har kommit långt i det kristna livet. Men när man går emot era speciella idéer, vaknar genast jaget och ni visar en egensinnig och istadig anda. Det är ett säkert bevis på att ni inte har sann ödmjukhet.

(205) Jag såg att ni hade felaktiga idéer om att tukta era kroppar och undanhålla er själva näringsrik mat. Detta får somliga människor i församlingen att tro att Gud verkligen är med er, annars skulle ni inte förneka er själva och göra sådana uppoffringar. Men jag såg att inget av detta kommer att göra er mer heliga. Hedningarna gör allt detta, men får ingen belöning för det. En förkrossad och ångerfull ande inför Gud, är värdefull i hans ögon. Jag såg att era åsikter beträffande dessa ting är felaktiga, och att ni granskar församlingen, bevakar den och lägger märke till småsaker, när er uppmärksamhet borde riktas mot det som är till era egna själars bästa. Gud har inte lagt ansvaret för sin hjord på er. Ni tror att församlingen halkat efter, eftersom den inte kan se saker och ting på samma sätt som ni gör och eftersom den inte följer samma stränga livsstil som ni tror att ni har blivit ålagda. Jag såg att ni är bedragna när det gäller er egen plikt och andras plikter. Somliga har gått till ytterligheter när det gäller kosten. De har valt en sträng linje och levt så extremt enkelt att deras hälsa har blivit lidande. Sjukdom har ökat i kroppen och Guds tempel har försvagats.

Jag blev hänvisad till vår erfarenhet i Rochester i New York. Jag såg att när vi bodde där åt vi inte näringsrik mat som vi borde, och sjukdomar lade oss nästan i graven. Jag såg att på samma sätt som Gud ger sina älskade barn sömn, är han villig att ge dem lämplig mat för att bygga upp krafterna. Vi hade goda intentioner. Det var att spara pengar för att stödja tidningen. Vi var fattiga. Jag såg att felet då låg hos församlingen. De som hade pengar var giriga och själviska. Om de hade gjort sin del skulle den börda som tyngde oss ha lättats. Men eftersom vissa människor inte gjorde sin del, blev våra bördor tyngre medan andras blev lättare. Jag såg att Gud inte kräver av någon att leva så sparsamt att Guds tempel försvagas eller skadas. Det finns plikter och krav i hans ord med syfte att göra församlingen ödmjuk och få dem att rannsaka sina själar, och vi behöver inte göra kors och tillverka plikter för att plåga kroppen med syfte att framkalla ödmjukhet. (206) Allt detta är utanför Guds ord.

Nödens tid ligger alldeles framför oss, och då blir det på grund av svåra omständigheter nödvändigt för Guds folk att förneka sig själva och äta bara tillräckligt för att upprätthålla livet, men Gud kommer att förbereda oss för

den tiden. Under den fruktansvärda tiden kommer vårt behov att vara Guds tillfälle att ge sin stärkande kraft och att hålla sitt folk uppe. Men nu begär Gud att de ska arbeta med sina händer och utföra det som är gott, och samla förråd hos sig i proportion till den framgång han gett dem och att göra sin del för att stödja sanningens sak. Det är en plikt som lagts på alla dem som inte är speciellt kallade att arbeta i ord och lära, att ägna sin tid åt att förkunna livets och frälsningens väg för andra.

De som arbetar med sina händer måste få näring så att de har kraft att utföra detta arbete, och de som arbetar i ord och lära måste också få näring så att de får krafter, för Satan och hans onda änglar kämpar mot dem för att bryta ner deras styrka. De borde försöka vila både kropp och sinne från tröttande arbete när de kan, och de borde äta näringsrik, stärkande mat för att bygga upp sin kraft, för de kommer att bli tvungna att använda all den styrka de har. Jag såg att det inte förhärskar Gud på minsta sätt att någon av hans folk skapar en nödens tid åt sig själva. Det ligger en nödens tid alldeles framför Guds folk, och han kommer att förbereda dem för denna fruktansvärda konflikt.

Jag såg att era åsikter när det gäller fläsk. [Detta anmärkningsvärda vittnesbörd skrevs 21 oktober 1858, nästan fem år före den stora synen 1863, när ljuset över hälsoreformen gavs. När rätt tid var inne framställdes ämnet på ett sätt som skulle påverka hela vårt folk. Så underbar Guds vishet och godhet är! Det kan vara lika fel att tvinga fram frågan om mjölk, salt och socker nu, som det var att tvinga fram frågan om fläsk 1858. – J.W. *anmärkning till den andra upplagan.*] inte skulle vara till någon skada om ni behåller dem för er själva. Men enligt er bedömning och er åsikt har ni gjort denna fråga till ett test, (207) och era handlingar har tydligt visat er tro i denna sak. Om Gud kräver att hans folk ska avhålla sig från svinkött, kommer han att övertyga dem om detta. Han är lika villig att visa sina uppriktiga barn deras plikt, som att visa deras plikt för människor som han inte har gett ansvaret för sitt verk. Om det är församlingens plikt att avhålla sig från fläsk kommer Gud att avslöja det för fler än två eller tre personer. Han kommer att lära sin *församling* dess plikt

Gud leder ett folk framåt, inte några få enskilda individer här och där, en som tror det ena och en annan det andra. Guds änglar utför det uppdrag som har anförtrotts dem. Den tredje ängeln leder ett folk framåt och renar det och de borde i enighet röra sig framåt tillsammans med honom. Somliga springer före änglarna som leder detta folk, men de måste backa varje steg de tagit och ödmjukt följa efter, utan att gå fortare än änglarna leder dem. Jag såg att Guds änglar inte skulle leda hans folk snabbare än de kunde ta emot och lyda de viktiga sanningar som förmedlas till dem. Men en del rastlösa människor gör bara sitt arbete halvfärdigt. Medan ängeln leder dem får de bråttom med något nytt och rusar i väg utan gudomlig vägledning. På så sätt skapar de förvirring och osämja i leden. De talar och agerar inte i harmoni med församlingskroppen. Jag såg att ni båda snabbt måste föras till en position där ni är villiga att låta er ledas, i stället för att vilja leda. Annars kommer Satan att gå in och leda er på sin väg så att ni följer hans råd. En del människor ser på era bestämda uppfattningar

och betraktar det som bevis på ödmjukhet. De är lurade. Ni två utför ett arbete som ni får ångra.

Broder A, du är av naturen snål och girig. Du ger tionde av mynta, dill och kummin, men försummar saker som är viktigare. När den unge mannen kom till Jesus och frågade vad han skulle göra för att få evigt liv, sa Jesus till honom att hålla buden. Han förklarade att han hade gjort det. Jesus sa: Ett fattas dig. Gå och sälj det du äger och ge åt de fattiga, så skall du få en skatt i himlen. Resultatet blev att den (208) unge mannen gick bedrövad bort, eftersom han hade många ägodelar. Jag såg att du hade felaktiga idéer. Gud kräver sparsamhet av sitt folk, men somliga har låtit sin sparsamhet utvecklas till snålhet. Jag önskar att ni kunde se ert eget fall så som det verkliga är. Ni har inte den sanna uppoffringens anda, som behagar Gud. Ni ser på andra och håller ögonen på dem, och om de inte anpassar sig efter samma stränga livsstil som ni har kan ni ingenting göra för dem. Era själar torkar bort under det fördärliga inflytandet från era egna misstag. En fanatisk ande bor i er, som ni tror är Guds Ande. Ni är bedragna. Ni kan inte stå ut med det tydliga, skarpa vittnesbördet. Ni skulle vilja ha ett behagligt vittnesbörd framfört till er, men när någon tillrättavisar era fel gör jaget snabbt uppror. Era själar har inte ödmjukats. Ni har ett arbete att utföra... Jag såg att sådana handlingar och en sådan ande var frukten av era villfarelser. Det var frukten av att göra ert omdöme och era idéer till norm för andra, och emot de människor som Gud har kallat ut på fältet. Ni har båda gått förbi målet.

Jag såg att ni hade trott att den ena och den andra personen var kallad att arbeta på fältet, trots att ni inte vet något om den saken. Ni kan inte läsa hjärtat. Om ni hade druckit djupt av sanningen i den tredje ängelns budskap, skulle ni inte så frimodigt säga vem Gud har kallat och vem han inte har kallat. Det faktum att någon kan be och tala väl är inte något bevis för att Gud har kallat honom. Var och en har ett inflytande och det inflytandet bör tala för Gud, men frågan om ifall den ena eller den andra bör ägna sin tid åt att arbeta för själar är av största vikt, och ingen utom Gud kan avgöra vem som ska engagera sig i detta allvarliga arbete. Det fanns goda män på apostlarnas tid, män som kunde be med kraft och uttrycka sig tydligt. Ändå vågade inte apostlarna, som hade makt över orenda andar och kunde bota de sjuka, bara genom sin egen visdom avskilja någon för det heliga arbetet som Guds språkrör. De inväntade ett påtagligt bevis på (209) den helige Andes manifestation. Jag såg att Gud hade ålagt sina utvalde tjänare att avgöra vem som var lämplig för det heliga arbetet. Tillsammans med församlingen och enligt de tydliga tecknen från den helige Ande, skulle de besluta vem som skulle gå och vem som var olämplig att gå. Jag såg att om det skulle överlätas till några få enskilda personer här och där att besluta vem som hade tillräckliga kvalifikationer för detta stora arbete, skulle resultatet bli oordning och förvirring överallt.

Gud har upprepade gånger visat att personer inte ska uppmontras att ge sig ut på fältet utan påtagliga bevis för att han har kallat dem. Herren vill inte lägga ansvaret för sin hjord på okvalificerade personer. De som Gud kallar måste vara människor med djup erfarenhet, testade och prövade, människor med gott omdöme, människor som kommer att våga tillrättavisa synd i en ödmjuk anda,

människor som förstår hur de ska ge hjorden näring. Gud känner hjärtat, och han vet vem han ska välja. Broder och syster A kan ha åsikter om det här, och ha alldeles fel. Ert omdöme är ofullkomligt och kan inte vara något bevis i den här saken. Jag såg att ni drog er undan från församlingen, och om ni fortsätter att göra så kommer ni att få tillräckligt av det, för Gud kommer att låta er gå, för att ta lida genom att följa er egen väg.

Nu inbjuder Gud er att rätta till era fel, att pröva era motiv och att komma i harmoni med hans folk.

Mannsville, New York, 21 oktober 1858.

Slapphet tillrättavisas

(210) Kära bröder och systrar, Herren har återigen besökt mig i sin nåd, i en tid av förlust och stort lidande. Den 23 december 1860 fördes jag bort i en syn och fick se personers fel, som har påverkat verket. Jag vågar inte undanhålla församlingen vittnesbördet för att skona enskilda personers känslor.

Jag blev visad Guds folks dåliga tillstånd, att Gud inte hade övergett dem utan att de hade övergett honom och blivit ljumma. De äger sanningens teori, men saknar dess frälsande kraft. När vi närmar oss tidens slut kommer Satan ned med stor kraft eftersom han vet att hans tid är kort. Han kommer särskilt att använda sin makt mot kvarlevan. Han kommer att föra krig mot dem och försöka splittra och skingra dem, så att de kan bli svaga och besegras. Guds folk borde agera förståndigt och borde vara enade i sina ansträngningar. De borde tänka på samma sätt och göra samma bedömning. Då kommer inte deras ansträngningar att vara oenade, utan få kraftfullt resultat när det gäller att bygga upp sanningens sak för vår tid. Det måste vara ordning, och det måste råda enighet när det gäller att upprätthålla ordningen, annars kommer Satan att utnyttja situationen.

Jag såg att fienden på alla möjliga sätt skulle försöka få Guds folk att tappa modet, för att göra dem förvirrade och skapa problem för dem, och att de borde agera klokt och förbereda sig för Satans angrepp. Frågor som rör församlingen borde inte lämnas ouppklarade. Åtgärder borde vidtas för att säkerställa församlingens egendom för Guds verk, så att verket inte hämmas i sin utveckling och de medel som personer önskar att helga för Guds verk inte glider in i fiendens led. Jag såg att Guds folk bör handla klokt och inte själva lämna något ogjort för att ordna församlingen affärer på ett säkert sätt. Därefter, när de gjort allt de kan, bör de lita på att Herren styr dessa saker åt dem så att inte Satan kan utnyttja Guds kvarleva. Det är Satans tid att arbeta. En stormig framtid ligger framför oss och församlingen borde vara vaken och offensiv så att de kan vara trygga när det gäller hans planer. Det är på tiden att något görs. Gud är inte nöjd med att hans folk lämnar församlingens angelägenheter i oordning, och låter fienden dra alla fördelar och styra saker och ting så som det bäst passar honom.

Jag blev visad den felaktiga ståndpunkt som broder B intog i *Review* när det gällde organisation, och det förvirrande inflytande som han hade. Han övervägde inte saken tillräckligt. Hans artiklar var perfekt uträknade för att ha en söndrande påverkan, att leda människors tankar till felaktiga slutsatser och att uppmuntra många i deras slappa uppfattning om hur man hanterar sådant som har med Guds verk att göra. De som inte känner att ansvaret för Guds verk vilar på dem själva, inser inte att det är nödvändigt att göra något för att skapa ordning i församlingen. De som länge haft ansvaret ser framåt och överväger saker och ting. De är övertygade om att åtgärder måste vidtas för att ordna församlingens angelägenheter på ett säkrare sätt, så Satan inte kan komma in och skaffa sig fördelar. Broder B's artiklar fick dem som är emot ordning att se med misstänksamhet på deras förslag, som genom Guds särskilda försyn vidtar åtgärder när det gäller församlingens viktiga angelägenheter. Och när han (212) insåg att hans ståndpunkt inte skulle hålla, lät han bli att erkänna sitt misstag rakt ut och att arbeta på att utplåna det felaktiga intryck han hade gjort.

Jag såg att broder B var slarvig och tog för lätt på världsliga saker. Han har saknat energi och ansett det vara en dygd att överlåta sådant till Herren som Herren har lämnat över åt honom. Det är bara i verkliga nödsituationer som Herren ingriper för oss. Vi har ett uppdrag att utföra, bördor och ansvar att bära, och när vi gör det skaffar vi oss erfarenhet. Broder B visar samma karaktärsdrag i andliga frågor som i sina världsliga angelägenheter. Han saknar iver och beslutsamhet för att utföra ett grundligt arbete. Alla borde handla med mer omdöme och visdom när det gäller det som tillhör Gud, än de visar i världsliga angelägenheter för att skaffa sig jordisk egendom.

Men även om Guds folk har rätt att säkerställa församlingens egendom på ett lagligt sätt, bör de vara noga med att bevara sin speciella och heliga karaktär. Jag såg att ohelgade personer skulle utnyttja den ståndpunkt som församlingen nyligen har tagit, och överskrida gränserna, gå till ytterligheter och skada Guds verk. Somliga kommer att handla utan visdom och omdömesförmåga, ge sig in i rättsprocesser som kunde undvikas, blanda sig med världen, dela dess anda och påverka andra att följa deras exempel. En bekännande kristen som handlar oklokt skadar sanningens sak för vår tid mycket. Det onda slår mycket lättare rot än det goda, och frodas medan det som är gott och rätt tynar bort om det inte omsorgsfullt förses med näring.

Jag blev visad tillbaka och såg att vid varje viktigt steg, vid varje beslut som fattats eller framsteg som gjorts av Guds folk, har några stått upp för att driva saker och ting till ytterligheter och för att agera på ett överdrivet sätt. Detta har framkallat avsky hos icke-troende, bedrövat Guds folk och gett Guds verk dåligt rykte. Det folk som Gud leder framåt i dessa sista dagar, kommer att besväras av just sådana saker. Men mycket ont kommer att undvikas om Kristi tjänare är överens, (213) eniga i sina handlingsplaner och enade i sina ansträngningar. Om de står tillsammans, stöttar varandra och troget förebrår och tillrättavisar dem som gör fel, kommer de snart att få det att upphöra. Men Satan har i mycket hög grad styrt dessa ärenden. Församlingsmedlemmar och även predikanter har

sympatiserat med missnöjda personer som har tillrättavissats för sina fel, och detta har resulterat i motstridiga känslor. Den som har vågat fullgöra sin obehagliga plikt genom att troget bemöta misstag och fel, blir bedrövad och sårad över att han inte får helhjärtad sympati från sina predikantbröder. Han tappar modet när det gäller att fullgöra dessa smärtsamma plikter, lägger av sig sitt kors och håller inne med det skarpa vittnesbördet. Hans själ omges av mörker och församlingen lider på grund av att den saknar just det vittnesbörd som Gud hade tänkt skulle vara levande bland hans folk. Satans mål har uppnåtts när det trofasta vittnesbördet undertrycks. De som är så snabba att sympatisera med dem som handlar fel, betraktar det som en dygd. Men de inser inte att de utövar ett splittrande inflytande och att de själva hjälper till att genomföra Satans planer.

Jag såg att många har gått förlorade genom att deras bröder på ett oförståndigt sätt sympatiserade med dem, när deras enda hopp var att se och inse hela vidden av sina fel. Men när de ivrigt tar emot sympati från okloka bröder får de för sig att de har blivit illa behandlade, och om de försöker backa från sina misstag gör de det halvhjärtat. De ser på saken som det passar deras naturliga känslor, lägger skulden på den som tillrättavissats och slätar på så sätt över saken. Man går inte till botten med problemet och det avhjälpas inte. De återfaller i samma fel, eftersom de inte lämnades att inse omfattningen av sina fel och att ödmjuka sig själva inför Gud och låta honom bygga upp dem. Falska sympatisörer har arbetat tvärs emot vad Kristus och de tjänande änglarna ville.

Kristi pastorer borde resa sig och engagera sig i Guds verk med all sin energi. Guds tjänare har ingen ursäkt (214) om de undviker skarpa vittnesbörd. De borde förebrå och tillrättavisa för det som är fel och inte finna sig i synd hos en broder. Jag måste här inflika en del av ett brev till broder C:

”Jag visades några saker som gäller dig. Jag såg att det levande och skarpa vittnesbördet har krossats i församlingen. Du har inte varit i harmoni med det raka vittnesbördet. Du har undvikit att beslutsamt ingripa mot det som är fel och du har känt dig prövad av dem som har känt sig tvungna att göra det. Missnöjda personer har fått din sympati. Det har tenderat att göra dig till en svag människa. Du har inte ställt dig bakom de tydliga och skarpa vittnesbörd som har riktats till enskilda personer.

Guds tjänare har ingen ursäkt om de undviker skarpa vittnesbörd. De måste förebrå och tillrättavisa det som är fel, och inte tillåta synd hos en broder. Du har ofta sträckt ut dina händer för att skydda personer från den kritik som de förtjänade, och den tillrättavissning som Herren haft för avsikt att de skulle få. Om dessa personer inte bättrar sig kommer deras brister att sättas upp på din räkning. I stället för att vara vaksam på den fara som hotade dem och varna dem för den, har du använt ditt inflytande emot dem som följt sin plikt-känsla och som har tillrättavissat och varnat dem som handlat fel.

Detta är farliga tider för Guds församling och den största faran nu är självbedrägeri. Enskilda personer som bekänner sig tro på sanningen är blinda för sin egen fara

och sina fel. De når upp till den fromhetsstandard som har satts upp av deras vänner och dem själva. De har sina bröders vänskap och är nöjda, medan de fullständigt misslyckas med att nå upp till den evangeliets standard som vår gudomlige Herre har satt upp. Om de hyser ondska i sina hjärtan kommer Herren inte att höra dem. Men många har inte bara orättfärdighet i hjärtat, utan den genomförs öppet i livet. Trots det får många som handlar fel inte någon tillrättavising.

Jag visades tillbaka till _____. Dina känslor var missriktade där. Du borde ha stått sida vid sida med pastor D och (215) utfört ett rakryggt arbete, tagit itu med och tillrättavisat enskilda personers fel. Den börda du la på pastor D förtjänade du själv, för din brist på moraliskt mod att ta itu med det som var fel. Du påverkade andra. Det goda arbete som Gud avsåg skulle utföras för vissa personer blev inte utfört, och de har blivit uppblåsta av Satan. Om du vid det tillfället hade stått under Guds ledning, skulle du ha haft ett inflytande som stöttade Guds verk. Herrens Ande blev bedrövad. Och denna brist på enhet gör dem modlösa som Gud ger ansvar att tillrätta.

Jag visades att du handlade fel när du sympatiserade med E. Den väg du valt när det gäller honom har skadat ditt inflytande, och har skadat Guds sak mycket. Det är omöjligt för E att ha gemenskap med Guds församling. Han har försatt sig själv i en situation där han inte kan bli hjälpt av församlingen och där han varken kan ha någon gemenskap med, eller göra sin röst hörd i församlingen. Han har försatt sig i denna situation, trots ljus och sanning. Han har hårdnackat valt sin egen väg och vägrat att lyssna till tillrättavisingar. Han har följt sitt eget fördärvade hjärtas vilja, överträtt Guds heliga lag och har vanärat den sak som gäller sanningen för vår tid. Om han ångrar sig aldrig så uppriktigt, måste församlingen låta bli att engagera sig i hans sak. Om han kommer till himlen, måste han göra det ensam, utan församlingens gemenskap. En ständig förebråelse från Gud och församlingen måste för alltid vila över honom, så att den moraliska standarden inte dras ända ner i smutsen. Herren är missnöjd med ditt sätt att handla i dessa sammanhang.

Du har skadat Guds verk. Ditt egenmäktiga sätt har sårat Guds folks hjärtan. Ditt inflytande uppmuntrar till slapphet i församlingens angelägenheter. Du borde framföra ett levande och skarpt vittnesbörd. Håll dig ur vägen för Guds verk och gå inte emellan Gud och hans folk. Du har alltför länge lindat in det skarpa vittnesbördet och motsatt dig det hårda fördömande som Gud riktar mot (216) enskilda personers fel. Gud tillrättavisar, prövar och renar sitt folk. Håll dig ur vägen, så att hans verk inte förhindras. Han kommer inte att acceptera ett behagligt vittnesbörd. Pastorer måste ropa högt och inte hålla tillbaka. Herren har gett dig ett kraftfullt vittnesbörd, i syfte att stärka församlingen och väcka icke-troende. Men dina brister måste rättas till. Annars kommer ditt vittnesbörd att bli kraftlöst och ditt inflytande skada Guds verk. Folk ser på dig för att få ett föredöme. Led dem inte vilse. Använd ditt inflytande för att rätta till felaktigheter i din familj och i församlingen.”

Jag har blivit visad att Herren återuppväcker det levande, skarpa vittnesbördet, som kommer att utveckla karaktären

och rena församlingen. Men trots att vi har uppmanats att skilja oss från världen är det inte nödvändigt att vi blir ohysade och hårda, eller nedlåter oss till vulgära uttryck och gör våra anmärkningar så oförsämda som möjligt. Sanningen är ämnad att lyfta den som tar emot den, att förädla hans smak och helga hans omdöme. Vi borde ständigt anstränga oss för att försöka efterlikna det sällskap som vi förväntar oss att snart förenas med, nämligen Guds änglar som aldrig har fallit i synd. Karaktären borde vara helig, beteendet tilldragande och orden utan svek. Och så borde vi fortsätta, steg för steg tills vi är passande för förvandling.

Förpliktelser mot barnen

Det har visats mig att föräldrar i allmänhet inte har behandlat sina barn på rätt sätt. De har inte tyglat dem som de borde, utan har låtit dem utveckla sin stolthet och följa sina egna böjelser. Förr i tiden visade man aktning för föräldrarnas auktoritet. Barn underkastade sig sina föräldrar då, och visade respekt och vördnad för dem. Men i denna yttersta tid har ordningen blivit den omvända. En del föräldrar underkastar sig sina barn. De är rädda att gå emot barnens vilja (217) och ger därför efter för dem. Men så länge barnen bor under föräldrarnas tak och är beroende av dem, borde de underkasta sig deras kontroll. Föräldrar borde agera beslutsamt och kräva att man följer deras åsikt om vad som är rätt.

Eli kunde ha hållit sina ogudaktiga söner tillbaka, men han var rädd att de skulle bli missnöjda. Han lät dem fortsätta i sitt uppror, tills de blev en förbannelse för Israel. Det krävs av föräldrarna att de tyglar sina barn. Barnens frälsning beror till mycket stor del på den väg som föräldrarna väljer. I sin missriktade kärlek och tillgivenhet för sina barn skämmer många föräldrar bort dem, till skada för barnen. De uppmuntrar deras stolthet och sätter på dem dekorerade plagg och smycken som gör dem fåfänga, och får dem att tro att kläderna gör damen och herren. Men en kort bekantskap övertygar dem som de umgås med, att det yttre inte räcker för att dölja missbildningarna i ett hjärta där Kristen skönhet saknas, men som är fyllt av egenkärlek, högfärd och okontrollerade böjelser. De som älskar ödmjukhet, enkelhet och dygd borde undvika sådant sällskap, även om det rör sig om sabbatshållares barn. Deras sällskap är skadligt och deras inflytande leder till döden. Föräldrar inser inte det nedbrytande inflytandet från den säd de sår. Den kommer att växa upp och bära frukt som får deras barn att avsky och förakta föräldrarnas auktoritet.

Även när de blivit vuxna ska barnen respektera sina föräldrar och se till att de har det bra. De borde lyssna till gudfruktiga föräldrars råd och inte känna att bara för att de blivit litet äldre har de vuxit ifrån sitt ansvar mot dem. Det finns ett bud med ett löfte till dem som är sin far och sin mor. I dessa yttersta dagar utmärker sig barn så genom sin olydnad och bristande respekt för sina föräldrar, att Gud särskilt ha lagt märke till det, och det utgör ett tecken på att slutet är nära. Det visar att Satan nästan har fullständig

kontroll över de ungas sinnen. Många respekterar inte längre de äldre. Det anses alldeles för gammalmodigt att visa respekt för de (218) äldre. Det är något som hör till Abrahams tid. Gud säger: ”Jag känner honom och jag vet att han kommer att befalla sina barn och sitt hus efter sig.”

Förr i tiden tilläts inte barn att gifta sig utan sina föräldrars medgivande. Föräldrarna valde åt barnen. Det betraktades som ett brott om barnen ingick äktenskap på eget bevåg. Saken lades först fram för föräldrarna, för att de skulle avgöra om personen som skulle föras in i en nära relation till dem var värdig, och om parterna kunde försörja en familj. Det ansågs av största vikt bland dem, att de som tillbad den sanne Guden inte skulle gifta in sig med ett folk som tillbad avgudar, för att inte deras familjer skulle ledas bort från Gud. Även efter att barnen var gifta hade de det allra största ansvar inför sina föräldrar. Deras omdöme ansågs då inte tillräckligt utan föräldrarnas råd och man krävde att de skulle respektera och lyda deras önskemål, så länge det inte stred mot Guds krav.

Jag uppmärksammades åter igen på de ungas tillstånd i dessa yttersta dagar. Barn är inte under kontroll. Föräldrar, ni bör börja uppfostra barnen medan de ännu är spädbarn i era armar. Lär dem att underordna sig er vilja. Det kan man uppnå genom ett jämnt och fast handlag. Föräldrar borde ha fullständig kontroll över sitt eget humör, och mildt men ändå bestämt, forma barnets vilja tills det inte förväntar sig något annat än att lyda deras vilja.

Föräldrar börjar inte i tid. Det första tecknet på lynnighet dämpas inte och barnen blir alltmer envisa och det blir värre vartefter de växer, och starkare vartefter de blir starkare. En hel del barn tror när de blir äldre, att det är självklart att de ska få sin vilja fram, och att deras föräldrar måste ge efter för deras önskemål. De väntar sig att deras föräldrar ska passa upp på dem. De blir otåliga om de hålls tillbaka, och när de är gamla nog att hjälpa sina föräldrar (219) bär de inte de bördor de borde. De har befriats från ansvar och växer upp utan att bli till nytta, varken hemma eller borta. De saknar uthållighet. Föräldrarna har burit alla bördor och har låtit dem växa upp i sysslolöshet utan ordentliga, flitiga och sparsamma vanor. De har inte fått lära sig att förneka sig själva, utan man har klemat med dem och skämt bort dem. Deras aptit har tillfredsställts och de växer upp med en försvagad hälsa. Deras uppförande och deras sätt är inte trevligt. De är själva olyckliga och gör dem som är omkring dem olyckliga. Medan barnen ännu är bara barn, medan de behöver uppfostras, tilläts de att gå ut tillsammans med andra och blanda sig med sällskap av ungdomar, och den ena har ett dåligt inflytande på den andra.

Guds förbannelse kommer förvisso att vila över otrogna föräldrar. De har inte bara sått törnen som kommer att sära dem här, utan de måste möta sin egen otrohet på domens dag. Många barn kommer att stå upp i domen och fördöma sina föräldrar, för att de inte höll dem tillbaka, och anklaga dem för att de går förlorade. Föräldrars falska sympati och blinda kärlek får dem att ursäktas sina barns fel och låter dem passera utan tillsägelse. Som följd av det går barnen förlorade och deras blod kommer över de otrogna föräldrarna.

Barn som växer upp på det sättet utan uppfostran, måste lära allt när de bekänner sig vara Jesu efterföljare. Hela deras religiösa erfarenhet påverkas av deras uppväxt som barn. Samma egensinne visar sig ofta. De visar samma brist på självförnekelse, samma otålighet vid tillrättavisning, samma egenkärlek och ovilja att söka råd hos andra eller att låta sig påverkas av andras åsikter, samma slöhet och ovilja att bära bördor och att ta på sig ansvar. Allt detta visar sig i deras förhållande till församlingen. Det är möjligt för sådana personer att segra, men vilken hård strid och vilken svår kamp det blir! Så svårt det blir att gå igenom den grundliga uppfostran (220) som är nödvändig för dem för att de ska nå den kristna karaktärens upphöjdhed! Även om de till sist segrar kommer de att tillåtas att se, innan de förvandlas, hur nära den eviga undergångens avgrund de var, på grund av bristen på rätt fostran i ungdomen och att de misslyckades med att lära sig lyda när de var barn.

Systematisk välgörenhet

Jag blev visad tillbaka till Israels barn förr i tiden. Gud begärde ett offer av alla, både fattiga och rika, i förhållande till den framgång han hade gett dem. De fattiga blev inte undantagna för att de inte hade samma välstånd som sina rika bröder. De skulle visa sparsamhet och självförnekelse. Om några var så fattiga att det var fullständigt omöjligt för dem att ge ett offer till Herren, om sjukdom eller olycka hade berövat dem förmågan att ge, skulle de som var rika hjälpa dem så att de kunde ge en liten gåva, så att de inte kom tomhänta inför Herren. Denna ordning upprätthöll ett ömsesidigt intresse.

Somliga har inte kommit och anslutit sig till planen för systematisk välgörenhet och ursäktat sig själva med att de inte var skuldfria. De hävdar att de först ”inte ska stå i skuld till någon.” Men det faktum att de har skulder är ingen ursäkt. Jag såg att de borde ge kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud. Somliga är noga med att ”inte stå i skuld till någon” och tror att Gud inte kan kräva något av dem förrän alla deras skulder är betalda. Då bedrar de sig själva. De sviker när det gäller att ge Gud det som tillhör honom. Var och en måste ge Herren ett lämpligt offer. De som är skuldsatta borde dra av det belopp de är skyldiga från det som de äger, och ge en del av det som återstår.

Somliga har känt en helig skyldighet mot sina barn. (221) De måste ge vart och ett av barnen en andel, men känner sig oförmögna att skaffa pengar för att stödja Guds verk. De ursäktar sig med att de har en skyldighet mot sina barn. Det kan vara riktigt men deras främsta plikt är mot Gud. Ge kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud. Stjäl inte från Gud genom att undanhålla honom ditt tionde och dina offergåvor. Den första heliga skyldigheten är att ge Gud en lämplig andel. Låt ingen komma med sina anspråk och få dig att röva från Gud. Låt inte dina barn stjäla dina gåvor från Guds altare för att använda dem själva.

Jag såg att förr i tiden drev somliga människors begär dem till att behålla den del som vore lämplig att ge. De snålade med sina offergåvor. Detta noterades i himlen och deras skörd och deras hjordar förbannades i förhållande till vad de undanhöll. Somliga drabbades av olycka i sina familjer. Gud ville inte ta emot ett halt offerdjur. Det måste vara felfritt, det bästa i deras hjordar och den bästa avkastningen från deras åkrar. Och det måste vara ett frivilligt offer, om Herrens välsignelse skulle vila över deras familjer och ägodelar.

Fallet med Anania och Safira presenterades för mig för att illustrera deras agerande som skriver ner värdet på sin egendom. De låtsades ge ett frivilligt offer av sina ägodelar till Herren. Petrus sa: ”Säg mig, sålde ni jorden för så mycket?” Svaret löd: ”Ja, för så mycket”. Somliga människor i denna onda tidsålder skulle inte betrakta det som en lögn. Men Herren gjorde det. De hade sålt jorden för den summan, och ännu mycket mer. De hade påstått sig helga allt åt Gud. De hade förstått sig för honom de och deras straff dröjde inte.

Jag såg att genom systemet med systematisk välgörenhet kommer människors hjärtan att testas och prövas. Det är ett fortlöpande och levande test. Det får en att förstå sitt eget hjärta och att se om sanningen eller kärleken till världen överväger. Här prövas de som av naturen är själviska och giriga. De kommer att undervärdera sina ägodelar till mycket små summor. Då hycklar de. (222) Ängeln sa: ”Förbannad är den som försumligt utför HERRENS verk.” Änglar vakar över karaktärens utveckling, och sådana människors gärningar rapporteras till himlen av de himmelska budbärarna. Somliga kommer att straffas av Gud för detta och deras vinst kommer att minska till de summor som de angett. ”Den ene strör ut och får ändå mer, den andre sparar mer än vad som är rätt, men blir bara fattigare. Den givmilda själen blir själv mättad och den som ger andra att dricka får själv dricka.” Ordspråksboken 11:24, 25

Alla är ålagda att intressera sig för detta verk. De som använder tobak, te och kaffe borde överge dessa avgudar och lägga utgifterna för dem i Herrens skattkammare. Somliga har aldrig offrat någonting för Herrens verk och sover beträffande vad Gud kräver av dem. En del av de allra fattigaste kommer att ha den hårdaste kampen att utkämpa för att avstå från dessa stimulerande substanser. Denna personliga uppoffring krävs inte därför att Guds verk lider brist på pengar. Men varje hjärta kommer att prövas och varje karaktär kommer att utvecklas. Guds folk måste handla utifrån principer. Den levande principen måste genomföras i livet.

”Ska en man stjäla från Gud? Ändå har ni stulit från mig. Men ni säger: På vilket sätt har vi stulit från dig? Tionde och offergåvor. Ni är förbannade med en förbannelse, för ni och hela denna nation har stulit från mig. För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus, och pröva mig nu i det här, säger härskarornas HERRE, om jag inte kommer öppna himlens fönster för er och ösa ut en välsignelse över er så att det inte kommer finnas utrymme tillräckligt för att ta emot den. Och jag ska skrämja bort de som förtär, så att de inte förstör markens gröda för er, inte heller ska era vinträd släppa sin frukt innan tid är på

fältet, säger härskarornas HERRE.” Jag såg att detta skriftställe har tillämpats felaktigt, som om det gällde att tala och be under möten. Profetian har en särskild tillämpning på de sista dagarna och lär Guds folk dess plikt att bära fram en del av sina materiella tillgångar som ett frivilligt offer till Herren.

Vårt samfundsnamn

(223) Följande visades mig angående Guds folks val av samfundsnamn. Två grupper framställdes för mig. Den ena bestod av de stora samfunden av bekännande kristna. De trampade på Guds lag och böjde sig för en påvlig institution. De helighöll den första dagen i veckan som Herrens sabbat. Den andra gruppen, som var liten till antalet, böjde sig för den store Laggivaren. Den höll det fjärde budet. De särskiljande och framträdande dragen i deras tro var att de helighöll den sjunde dagen och väntade på att Herren skulle återkomma från himmelen.

Striden står mellan Guds krav och vilddjurets krav. Den första dagen, en påvlig institution som står i direkt motsats till det fjärde budet, kommer i framtiden att göras till ett prov av det tvåhornade vilddjuret. Och då beskriver Guds fruktansvärda varning straffet för att böja sig i vördnad för vilddjuret och dess avbild. De kommer att få dricka av Guds vredesvin, som hålls outspätt i hans vredesbägar.

Inget namn som vi kan ta kommer att passa, annat än det som stämmer överens med vår bekännelse och som uttrycker vår tro och pekar ut oss som ett speciellt folk. Namnet sjundedagsadventist är en ständig tillrättavisning för den protestantiska världen. Här går skiljelinjen mellan dem som tillber Gud och dem som tillber vilddjuret och tar emot dess märke. Den stora striden står mellan Guds bud och vilddjurets krav. Det är därför att de heliga håller alla de tio budorden som draken för krig mot dem. Om de vill sänka standarden och överge det som är speciellt i deras tro, kommer draken att vara till fred. Men de väcker hans vrede eftersom de har vågat höja standarden och veckla ut sitt banér i opposition mot den protestantiska världen, som tillber den påvliga institutionen.

(224) Namnet sjundedagsadventist för fram vår tros verkliga drag i förgrunden, och kommer att övertyga den människa som undrar. Som en pil från Herrens koger kommer det att såra dem som överträder Guds lag och leda till ånger inför Gud och tro på vår Herre Jesus Kristus.

Jag blev visad att nästan varje fanatiker som har uppstått, som önskar dölja sin övertygelse för att han ska kunna vilseleda andra, påstår att han tillhör Guds församling. Ett sådant namn skulle genast väcka misstänksamhet, för det används för att dölja de mest absurda irrläror. Det namnet är alltför otydligt för återstoden av Guds församling. Det skulle få folk att anta att vi har en tro som vi vill dölja.

Den fattige

Somliga som är fattiga på den här världens tillgångar är benägna att lägga hela det raka vittnesbördet på de förmögna människornas skuldror. Men de inser inte att de också har ett arbete att utföra. Gud begär att de ska göra en uppoffring. Han uppmanar dem att offra sina avgudar. De borde lägga bort sådan skadlig stimulantia som tobak, te och kaffe. Om de hamnar i svåra ekonomiska omständigheter medan de gör sitt bästa, kommer det att vara ett nöje för deras rika bröder att hjälpa dem ur problemen.

Många saknar klok förvaltning och sparsamhet. De överväger inte saker och ting på ett bra sätt och handlar oförsiktigt. Sådana människor borde inte lita på sitt eget dåliga omdöme, utan de borde rådgöra med sina erfarna bröder. Men de som inte är sparsamma och som saknar gott omdöme är ofta ovilliga att be om råd. De tror i allmänhet att de förstår hur de ska sköta sina världsliga affärer, och vill ogärna följa råd. De vidtar fel åtgärder och som följd av det får de lida. (225) Deras bröder blir bekymrade över att se dem lida och hjälper dem ut ur svårigheterna. Deras okloka förvalterskap påverkar församlingen. Det tar medel från Guds skattkammare som borde ha använts till att främja sanningen för vår tid. Om dessa fattiga bröder väljer ett anspråkslöst agerande och är villiga att låta sig ledas och ta råd av sina bröder, och sedan råkar i svåra ekonomiska omständigheter, bör bröderna se det som sin plikt att med glädje hjälpa dem ut ur svårigheterna. Men om de väljer sin egen väg och litar på sitt eget omdöme, borde man låta dem ta hela konsekvenserna av sitt okloka handlande och genom dyrköpt erfarenhet lära sig att "där rådgivarna är många går det väl." Guds folk borde underordna sig varandra. De bör rådgöra med varandra, så att det den ene saknar kan kompenseras av vad den andre har. Jag såg att Herrens förvaltare inte hade någon skyldighet att hjälpa dem som envisas med att använda tobak, te och kaffe.

Spekulationer

Jag såg att somliga har ursäktat sig själva från att stödja Guds verk, eftersom de var skuldsatta. Om de noga hade rannsakat sina egna hjärtan skulle de ha upptäckt att det var själviskhet som var den verkliga orsaken till att de inte bar fram några frivilliga offer till Gud. Somliga kommer alltid att förbli skuldsatta. På grund av deras girighet kommer Guds hjälpande hand inte att vara med dem för att välsigna vad de gör. De älskar den här världen mer än de älskar sanningen. De håller inte på att göras passande och redo för Guds rike.

Om ett nytt patent presenteras i landet, finner människor som bekänner sig tro på sanningen ett sätt att få fram pengar att investera i företaget. Gud är känner varje hjärta. Varje själviskt motiv är känt av honom och han tillåter

omständigheter att uppstå för att pröva sitt bekännande folks hjärtan, för att testa (226) dem och utveckla deras karaktär. I vissa fall kommer Herren att tillåta människor att fortsätta, och att misslyckas fullständigt. Hans hand är emot dem för att krossa deras förhoppningar och skingra vad de äger. De som verkligen har intresse för Guds verk och är villiga att riskera något för dess framgång, kommer att finna att det är en säker och trygg investering. Somliga kommer att få hundrafalt tillbaka i detta livet och evigt liv i den kommande världen. Men alla kommer inte att få hundrafalt igen i det här livet, för de kan inte hantera det. Om de blev anförtrodda mycket skulle de bli okloka förvaltare. Herren håller det tillbaka för deras bästa, men deras skatt i himlen kommer att vara säker. Så mycket bättre en sådan investering som denna är!

Den längtan som några av våra bröder har att tjäna snabba pengar, får dem att engagera sig i ett nytt företag och att investera pengar. Men ofta infrias inte deras förväntningar att tjäna pengar. De förlorar det som de kunde ha använt i Guds verk. Människor blir som förhaxade av dessa nya företag. Trots att detta har upprepats så många gånger och att de har exempel på andra som har gjort investeringar som lett till fullständigt misslyckande, är många sena att lära sig något av det. Satan förleder dem och gör dem berusade av förväntade vinster. När deras hopp har slagits i spillror blir de mycket missmodiga på grund av sitt oförståndiga risktagande. Om pengar går förlorade betraktar personen det som en olycka för honom själv - som sin förlust. Men han måste komma ihåg att det är någon annans pengar som han hanterar, att han bara är en förvaltare och att Gud är missnöjd med det oförståndiga handhavandet av de medel som kunde ha använts till att främja sanningen för vår tid. På räkenskapsens dag måste den otrogne förvaltaren avlägga räkenskap för sin förvaltning.

En oärlig förvaltare

(227) Jag blev visad att Guds Ande har haft allt mindre inflytande över F, tills han inte har någon kraft från Gud för att vinna seger. Jaget och egna intressen har varit framträdande hos honom under en tid. Ett stolt hjärta, en bestämd vilja som inte kuvats och en ovilja att bekänna och överge sina fel, har fört honom till den fruktansvärda situation han befinner sig i. Guds verk har under en längre tid skadats av hans omdömeslösa agerande.

Han har varit krävande, vilket har uppmuntrat en kritisk anda i församlingen. Han har varit sträng när det inte varit motiverat och har tyranniserat dem som han har vågat vara auktoritär emot. Hans böner och förmaningar har fått bröderna att tro att han var en hängiven kristen, och det har gjort dem beredda att påverkas av hans felaktiga handlingssätt. Han har följt sina egna infall och hans egenheter har haft ett dåligt inflytande på mångas tankar. Somliga har varit svaga nog att ta efter hans exempel. Jag såg att han hade gjort mycket mer skada än gott för saken.

Om han hade tagit emot instruktionerna som Gud gett och rättat sig efter dem, skulle han ha vunnit seger över dessa fasta vanor och anfäktelser. Men jag såg att han låtit dessa vanor styra honom så länge att den starka fienden har honom bunden. Hans handlande har inte varit korrekt. Öarlighet har övervunnit honom och han har tagit pengar från församlingskassan som han inte hade någon rätt till, och använt dem för egna behov. Han har ansett sig själv ha ett bättre omdöme än sina bröder när det gäller att spendera pengar. När pengar gavs åt honom för att han skulle använda dem och givaren namngav de personer som skulle få dem har han agerat efter sina egna infall och tagit sig friheten att använda dem så som det passade honom själv, i stället för att uppfylla givarens önskan. Han har använt så mycket av pengarna som han tyckte var lämpligt för egen räkning. Gud har inte sett på detta med blida ögon. Han har blivit alltmer oärlig. Han (228) har betraktat sig själv som Herrens förvaltare och att han kunde använda pengarna, även andras, så som han själv tyckte passade. Var och en ska vara sin egen förvaltare.

Han har förkastat sina bröders rekommendationer och råd, gått vidare i sin egen kraft, följt sin egen vilja och avvisat varje medel genom vilket han kunde ha korrigerats. När han blivit tillrättavisad har tillvägagångssättet eller personen inte passat honom, och möjligheten till reformation har stängts. Herren har inte accepterat hans arbete den senaste tiden. Han har arbetat mycket mer i eget intresse än för Guds verks bästa.

När han först beger sig till en plats, ger hans böner och förmaningar resultat, och bröderna får uppfattningen att han är en fullkomlig kristen. Han favoriseras eftersom han betraktas som pastor. Men när de blir bekanta med honom blir de mycket besvikna när de ser hans själviskhet, retlighet, kärvhet och egenheter. Nästan varje dag ser man något märkligt infall. Han är nästan ständigt upptagen med att fixa något till sin egen fördel. Sen gör han sig av med det till någon, i utbyte mot fördelar för honom själv, och fixar något nytt. Hans fixande och planerande har haft ett nedbrytande och fördärvligt inflytande på Guds verk. Hans agerande är avsett att slita isär, och det har gjort skada nästan överallt. Vilket föredöme för hjorden! Han har varit mycket självisk i sina affärstransaktioner och har utnyttjat dem som han har haft att göra med. Gud är missnöjd med honom. Ett gott träd känns igen på dess frukter.

Fanatism i Wisconsin

Jag såg att Herren på ett särskilt sätt ledde min man till att bege sig västerut i höstas i stället för österut som han först hade beslutat sig för. I Wisconsin fanns ett missförhållande som behövde rättas till. Satans verk hade framgång och skulle fördärva själar om det inte tillrättavisades. Herren fann det lämpligt att välja någon som tidigare hade haft (229) erfarenhet av fanatism och hade sett Satans kraft verka. De som tog emot detta redskap som Gud utvalt lät sig korrigeras, och själar räddades ur den snara som Satan hade förberett för dem.

Jag blev visad att detta Satans påfund inte så lätt skulle ha haft framgång i Wisconsin om Guds folks sinnen och hjärtan hade varit enade och i samklang med verket. En anda av avund och misstänksamhet fanns fortfarande i vissa personers sinnen. Det frö som såtts av *Messenger*-gruppen hade inte fullständigt utrotats. Och medan de bekände sig ta emot den tredje ängelns budskap hade de inte övergett sina tidigare känslor och fördomar. Deras tro var förfalskad och de var förberedda för Satans bedrägeri. De som drack av *Messengers* anda, måste göra rent hus och utrota varje liten del av den och ta emot anden från den tredje ängelns budskap. Annars kommer den att häfta sig fast vid dem som spetälska och göra det lätt för dem att dra sig bort från sina bröder som har sanningen för vår tid. Det kommer att vara lätt för dem att tro att de, som en oberoende grupp, ensamma kan komma till himlen och det blir lätt att de fastnar i Satans snara. Han är mycket ovillig att släppa sitt grepp i Wisconsin. Han har andra bedrägerier redo för dem som inte är förenade med församlingskroppen.

Jag såg att personer som har varit så inneslutna i mörker och villfarelse att Satan inte bara hade styrt sinnet utan också kroppen, måste inta en mycket blygsam plats i Guds församling. Han kommer inte att överlämna omsorgen om sin flock till oförståndiga herdar, som skulle begå misstaget och ge dem gift i stället för nyttig mat. Gud kommer att sätta människor till att ha uppsikt över hjorden som kan förse dem med rent foder, noga rensat. Oh, vilken plump, vilken skamfläck dessa fanatiska rörelser satt på Guds verk! Och de som höll så hårt fast vid denna mörka fanatiska anda, trots tydliga bevis på att den var från Satan, ska man inte lita på. Man ska inte fästa något avseende vid deras omdöme. Gud sände sina tjänare till broder (230) och syster G. De föraktade tillrättavisning och valde sin egen väg. Broder G var avundsjuk och envis och hans framtida bana måste utmärkas av stor ödmjukhet, eftersom han har visat sig ovärdig Guds folks förtroende. Hans hjärta är inte rättsinriktigt inför Gud och har inte heller varit det på länge.

Jag såg att Satans syfte har varit att leda människor i Wisconsin in i total fanatism. Han har kontrollerat deras sinnen och fått dem att agera i överensstämmelse med den villfarelse de befann sig i. När han nått sitt syfte och de hade fullföljt den bana som han hade stakat ut för dem, ville han att de skulle erkänna den villfarelsen, och sedan skulle han försöka driva dem till den motsatta ytterligheten, att förneka Guds Andes gåvor och verkningar. Satan utnyttjade broder och syster G's bristande samstämmighet med församlingskroppen. De ville gå sin egen väg och leda i stället för att låta sig ledas. Broder G har en avundsjuk natur, som tillsammans med hans självständighet har hållit honom på sin kant, för med denna anda kunde han inte bli en riktig parhäst till sina tjänande bröder. Syster G har en avundsjuk natur och är mycket bestämd. Hon saknar erfarenhet och har inte haft en sund tro eller varit förenad med församlingskroppen. Hon har gjort uppror mot församlingens gåvor. Det saknades ödmjukhet och anspråklöshet i hennes artiklar som sändes till *Review* för att publiceras.

Allt verkade vara förberett för Satans verk. Han förledde många så att de lade förnuft och omdöme åt sidan och att

lät sig behärskas av känslor. Herren kräver att hans folk ska använda sitt förstånd och inte stänga av det för känslors skull. Hans verk kommer att kunna förstås av alla hans barn. Hans undervisning kommer att vara sådan att den rekommenderar sig själv, att förstås av intelligenta människor. Den är avsedd att upphöja sinnet. Guds kraft uppenbaras inte vid varje tillfälle. Människans behov är Guds tillfälle.

Jag blev visad förvirrade grupper, som drevs av fel (231) ande. Alla bad högljudda böner tillsammans. Somliga ropade en sak och andra något annat. Det var omöjligt att urskilja det ena från det andra. "Gud är inte oordningens Gud, utan fridens." Satan gick in och styrde saker och ting som han ville. Förnuftet och hälsan offrades för detta bedrägeri.

Gud begär inte att hans folk ska imitera Baals profeter, plåga sina kroppar, ropa och skrika, och kasta sig omkring i alla tänkbara kroppsställningar utan att bry sig om någon ordning, tills de inte orkar mer på grund av ren utmattning. Religion består inte i att ställa till med oväsen. Men när själen fylls av Herrens Ande, förhärligas han av ljuvlig och uppriktig lovprisning till Gud. Somliga har påstått sig ha stark tro på Gud och att ha särskilda gåvor och ha fått särskilda svar på sina böner, trots att bevis saknats. De förväxlade förmäthenhet med tro. Trons bön är aldrig förgäves, men att påstå att den alltid kommer att bli besvarad på just det sätt och med den särskilda sak som vi har förväntat oss, är förmäthenhet.

När Guds tjänare besökte ___ och ___, granskades denna villfarelse. Man fick bevis för att detta verk var falskt. Men den fanatiska andan var hårdnackad och ville inte ge efter för det ljus som gavs där. Oh, om de som var förvillade hade låtit sig tillrättavisas av Guds tjänare, som han hade sänt till dem! Gud önskade att de då och där skulle erkänna att de letts av fel ande. Då skulle det ha funnits kraft i deras bekännelsen av sina fel. Då skulle de ha räddats från att vidare fullfölja Satans planer, och skulle inte ha fortsatt i denna fruktansvärda villfarelse. Men de ville inte låta sig övertygas. Broder G hade tillräckligt mycket ljus för att ta ställning emot detta fanatiska verk, men han ville inte fatta sitt beslut utifrån bevisens tyngd. Hans envisa sinne vägrade att rätta sig efter det ljus han hade fått av Guds tjänare, för han hade betraktat dem med misstänksamhet och sett på dem med avundsjuka ögon.

(232) Jag såg att ju större ljus folket förkastar, desto större kommer villfarelsens och mörkrets kraft att vara som kommer över dem. När sanningen förkastas lämnas människor som fångar, undersåtar i Satans bedrägeri. Efter konferenserna i ___ och ___, lämnades de som underkastat sig Satans bedrägeri i ännu djupare mörker, för att tränga djupare in i denna starka villfarelse och sätta en fläck på Guds verk, som inte så snabbt skulle kunna tvättas bort. Ett fruktansvärt ansvar vilar på broder G. Medan han gav sig ut för att vara en herde lät han uppslukaren komma in i hjorden. Han såg på medan fåren revs och slukades. Guds är missnöjd med honom. Han har inte vakat över själar så som en som måste avlägga räkenskap.

Jag blev visad bakåt i tiden och såg att Gud inte hade välsignat hans arbete på senare tid. Herrens hand har inte

varit med honom för att bygga upp församlingen och omvända själar till sanningen. Hans hjärta står inte i rätt förhållande till Gud. Han har inte haft den tredje ängelns budskaps ande. Han utestängde sig själv från gemenskap och sympati med Guds folk innan denna villfarelse uppstod, och det är en orsak till att han lämnades i sådant mörker. Gud lämnar inte sina trofasta och överlåtna tjänare i mörker beträffande en sådan fanatisk andes karaktär, så att de inte ropar för att varna folket. När Guds tjänare kom med ljuset och höjde sina röster mot denna villfarelse, kände han inte igen den Sanna Herdens röst som talade genom dem. Hans avundsjuka och envishet fick honom att betrakta den som en främlings röst. Flockens herdar borde framför alla andra, förstå Överherdens röst. Gud vill att hans folk ska vara ett heligt och kraftfullt folk. När helighetens ande och fullkomlig kärlek överflödar i hjärtat, och verkar i dem som bekänner Kristi namn, kommer den att vara som en luttrande eld som förtär slagget och skingrar mörkret. Allt som är av Satans ande intar försvarsställning, och går snart mot sin egen undergång. Men sanningen kommer att segra.

Att dölja tillrättavisningar

(233) Jag blev visad H's och I's handlande. Trots tillrättavisning har de inte rättat till sina fel. Guds folk, i synnerhet i staten New York, har påverkats av deras felaktiga agerande. Deras inflytande har skadat Guds verk. Under de senaste tio åren har de ofta presenterats för mig i mina syner, deras fel har visats för mig och jag har skrivit till dem om detta. Men de dolde omsorgsfullt det faktum för sina bröder att de hade blivit tillrättavisade, eftersom de var rädda att det skulle bidra till att förstöra deras inflytande. De som påverkades av deras felaktiga agerande skulle ha haft nytta av de tillrättavisningar som de fick. Jag borde ha lagt dessa budskap i händerna på omdömesgilla bröder i församlingen, så att alla om det behövdes, kunde förstå den undervisning som Herrens ansåg lämplig att ge sitt folk. Men när jag återgav de budskap som getts mig angående dessa bröder för andra personer än dem själva, fördömde de mig på det mest skoningslösa sätt. Detta orsakade mig så stort mentalt lidande att det har fått mig att dölja information som Herren gett mig om enskilda människors fel.

Det var hjärtats stolthet som fick dessa bröder att visa så stor fruktan för att andra skulle få veta att de hade tillrättavisats. Om de ödmjukt hade bekänt sina fel inför församlingen, skulle de ha omsatt den tro som de påstod sig ha på synerna i handling, och församlingen skulle ha fått kraft att ta emot tillrättavisning och bekänna sina fel. Dessa lärare stod i vägen för flocken. De gav dem en felaktig förebild. Församlingen har sett upp till dem och när de själva har blivit tillrättavisade har de frågat: "Varför har dessa pastorer inte blivit tillrättavisade, när vi följer deras undervisning?" Så har en dörr har öppnats för Satan så han kan fresta dem när det gäller synernas sanningshalt.

Bröderna har blivit bedragna och behandlats orätt. De trodde att vi var eniga med dessa lärare och (234) de följde

deras undervisning, när de hade helt fel. Jag har i självisnöd skrivit till dessa pastorer när jag har sett Guds verk skadas av deras okloka agerande. Hur ängsligt har jag inte sett vilken effekten dessa budskap haft. Men de la dem åt sidan, och bröderna fick inte få veta något om dem och kunde därför inte dra nytta av den undervisning som Herren ansåg lämplig att ge.

Mitt arbete har varit mycket nedslående, när jag sett att det Gud planerat inte har uppnåtts. Ofta har jag sorgset frågat: Vad spelar allt mitt arbete för roll? Dessa bröders ståndpunkt var: Vi tror på synerna, men syster White la in sina egna ord när hon skrev dem, och vi kommer att tro på den del som vi tror kommer från Gud och inte bry oss om resten. Denna linje har de följt och har inte korrigerat sina liv. De har påstått sig tro synerna, men har handlat tvärt emot dem. Deras exempel och inflytande har väckt tvivel hos andra. Det skulle ha varit bättre för sanningen för vår tid om de två hade motsatt sig gåvorna. Då hade inte folket blivit bedraget och skulle inte ha snubblat över dessa blinda lärare. Vi har hoppats och bett att de måtte rätta sig och ha ett gott inflytande på flocken. Men hoppet har slocknat och vi kan och vågar inte längre hålla tyst. Vi har handlat orätt mot Guds församling genom att inte tidigare ha talat i klartext.

Verket i Ohio

Efter vårt besök i Ohio våren 1858, har H gjort vad han har kunnat för att motverka oss. När han trott att han skulle kunna påverka enskilda människor har han gjort det genom att sprida rykten för att väcka felaktiga känslor. När vi besökte Ohio på våren 1858 fick jag ett budskap som gällde (235) honom och hans familj. Detta vittnesbörd fick han. Men mycket få visste att jag hade ett budskap till honom. Han gjorde uppror emot det, och liksom några andra som har tillrättaviserats hävdade han att några personer hade väckt fördomar hos mig mot hans familj, trots att synen pekade ut samma fel hos dem som jag upprepade gånger hade sett under tio år. Han sa att han trodde på synerna, men att jag var påverkad av andra när jag skrev ned dem.

Vilken slutsats! Herren har ett särskilt verk att utföra genom en av de erkända gåvorna, men tillåter att budskapet som ges blir förvrängt innan det når den person som han vill korrigera! Till vilken nytta är synerna om personer ser dem i detta ljus? De tolkar dem på sitt eget sätt och känner sig fria att avvisa den del som de inte känner för. H vet att vartenda ord i synen som gavs i Ohio angående honom är korrekt. Och när han inte längre kunde undanhålla budskapet från församlingen (därför att det efterfrågades och lästes upp vid ___-konferensen förra hösten), erkände han att alltsammans var sant. Men han har fört krig i blindo mot det som han visste var korrekt.

Han har inte styrt sin egen familj väl och har under de senaste tio åren blivit tillrättaviserad för det. Guds ogillande har vilat över honom därför att han inte lägger band på

sina barn. Dessa barn har blivit fördärvade och ett varnande exempel, och de har haft dåligt inflytande där de har bott. Varje gång de har presenterats för mig, har jag hänvisats tillbaka till Eli och fått se hans gudlösa söners ondska och den dom från Gud som blev följden. Jag har blivit visad att H's familj har väckt avsky bland icke troende och dragit skam över det verk som gäller sanningen för vår tid. Det budskap som gavs mig våren 1858 för Ohio, i synnerhet för ___, togs inte emot av många. Det kom för nära sanningen, och de hjärtan som inte var helt genomsyrade av sanningens ande, gjorde uppror mot det.

Pastorerna som har arbetat i den staten har inte haft rätt inflytande. Anspelningar och antydningar har riktats mot broder och syster White och mot ledarna för arbetet i Battle Creek, och de har snabbt tagits emot i många hjärtan, i synnerhet hos dem som är godtrogna och snabba att hitta fel. Satan vet hur han ska göra sina angrepp. Han påverkar människors sinnen för att väcka avund och missnöje mot dem som leder verket. Därefter ifrågasätts gåvorna. Då kommer de naturligtvis att få liten betydelse och den undervisning som ges genom synen ignoreras.

(236)Pastorer som har arbetat i Ohio har bidragit till att väcka missnöje. H har nedlåtit sig till att agera på ett dåligt sätt och spritt en anda av missnöje. Han har ivrigt lyssnat till falska rykten, samlat dem och i praktiken sagt: "Berätta, ... så ska jag föra det vidare." Han har arbetat i det fördolda, spritt falska rykten om våra kläder och vårt inflytande i Ohio, och har uppmuntrat uppfattningen att broder White spekulerade. Han har inte varit enig med oss alls. Han har varit mycket bitter mot oss. Och varför? Helt enkelt för att jag har talat om för honom vad Herren har visat mig om hans familj och hans slarviga och slappa sätt att uppföstra dem, vilket har lett till Guds ogillande. Han har med avund och oförsonlighet sett på den roll vi spelat i sanningen sak för vår tid.

Bröderna i Ohio har uppmunrats att se med misstro och misstänksamhet på dem som ansvarar för arbetet i Battle Creek, och de har varit beredda att motsätta sig synpunkter från dem. Broder J har intagit en fast ståndpunkt, utan hänsyn till församlingen som helhet. Han har inbillat sig att det skulle komma sådant som var ont från huvudkontoret, som han måste motarbeta. Han gjorde sig beredd för strid, när det inte fanns någon strid att utkämpa. Han föresatte sig att själv göra motstånd mot något som aldrig kom. Många av bröderna i Ohio hyste samma känslor och motsatte sig (237) något som aldrig inträffade. Deras krigande har varit oförståndigt. De har varit beredda att ropa "Babylon", tills de själva har blivit ett fullständigt Babylon.

Pastorer har stått direkt i vägen för Guds verk i Ohio. De borde gå ur vägen, så att Gud kan nå sitt folk. De går emellan Gud och hans folk och omintetgör hans avsikter. Broder J har haft ett inflytande i Ohio som han måste arbeta på att motverka. Jag såg att det fanns personer i Ohio, som med rätt undervisning skulle inta rätt ståndpunkt. De har varit villiga att stödja verket som gäller sanningen för vår tid. Men de har sett så litet uträttat att de tappade modet. Deras händer är svaga och behöver hållas uppe. Jag såg att Guds verk inte ska föras framåt med hjälp

av framtvängade offer. Gud tar inte emot sådana offer. Denna sak ska överlämnas helt till folket. De ska inte bara ge en årlig gåva, utan bör också frivilligt ge offer veckovis och månadsvis till Herren. Denna uppgift har överlåtits till folket, för den ska vara en levande prövning för dem varje vecka och månad. Jag såg att detta tiondesystem skulle utveckla karaktären och visa hjärtats sanna tillstånd. Om bröderna i Ohio får detta presenterat för sig i dess rätta betydelse, och får bestämma själva, kommer de att se vishet och ordning i tiondesystemet.

Pastorer bör inte vara stränga och dra nytta av en enstaka person och pressa pengar från honom. Om han inte ger så mycket som andra anser att han borde, ska de inte fördöma honom och förkasta honom. De bör vara lika tålmodiga och fördragsamma som änglarna. De borde samarbeta med Jesus. Kristus och änglar vakar över hur karaktären utvecklas och bedömer den moraliska styrkan. Herren har stort tålamod med sitt vilsegångna folk. Sanningen kommer att påverka mer och mer, och kommer att avlägsna den ena avguden efter den andra tills Gud regerar som den högste i hans helgade folks hjärtan. Jag såg att Guds folk måste ge honom ett frivilligt (238) offer. Ansvaret bör helt och hållet överlåtas till den enskilde, om han ska ge mycket eller litet. Det kommer troget att noteras. Ge Guds folk tid att utveckla sin karaktär.

Guds pastorer borde förkunna det skarpa vittnesbördet. De levande sanningarna i hans ord borde framställas för att påverka hjärtat. Och när folket i Ohio får ett värdigt syfte presenterat för sig, kommer de som känner samhörighet med arbete att frikostigt ge av sina tillgångar för att främja Guds verk. Herren testar och prövar sitt folk. Om någon inte bryr sig om arbetet utan försummar att ge sina gåvor till Gud, kommer han att syna dem, och om de fortsätter att hålla fast vid sin girighet kommer han att skilja dem från sitt folk. Jag såg att det måste finnas ett system som fördelar ansvaret på alla. Unga män och unga kvinnor som har hälsa och krafter har känt litet ansvar för arbetet. De är ansvariga inför Gud för sin kraft och borde ge ett frivilligt offer till Herren. Om de inte vill göra det kommer hans hand som ger framgång, att tas ifrån dem.

Jag såg att Guds hand inte på ett speciellt sätt har varit med i arbetet i Ohio för att ge verket framgång där. Där saknas något. Pastorer och folk borde undersöka saken noga och troget rannsaka sina hjärtan, för att finna orsaken till den stora bristen på Guds Ande. Deras offer och gåvor har nästan upphört. Varför värmer Guds ords sanningar inte hjärtat och leder till självförnekelse och uppoffringar? Låt pastorerna undersöka och se vilken sorts inflytande de har haft. Broder J har haft en oberoende anda som Gud inte gillar. Hans inflytande har inte främjat enighet bland Guds folk eller framgång för Guds verk.

Jag har sett att de som bara har haft några få års erfarenhet av sanningen för vår tid, är inte de som ska leda arbetet. De borde vara försiktiga med att (239) inta ståndpunkter som kommer att strida mot deras bedömning och uppfattning som har sett inledningen av sanningen för vår tid och vilkas liv är sammanvävda med dess framgång. Gud kommer inte att välja människor med liten erfarenhet till att ta ledningen i detta verk. Han kommer inte att välja dem som inte har någon erfarenhet av de lidanden,

prövningar, motstånd och umbäranden som man stått ut med, för att kunna föra detta verk upp till den plattform som det nu vilar på. Nu är det lätt att förkunna den tredje ängelns budskap, jämfört med vad det en gång var. De som nu engagerar sig i detta arbete och undervisar andra om sanningen, har fått saker och ting förberedda. De kan inte gå igenom sådana försakelser som de som arbetat med att utbreda sanningen för vår tid har uthärdat före dem. Sanningen har förklarats för dem. Alla argument ligger förberedda. Sådana personer borde vara försiktiga med att bli upphöjda, så att de inte blir besegrade. De borde vara mycket försiktiga med att klaga på dem som uthärdade så mycket i själva starten av arbetet.

Gud bryr sig om de erfarna arbetare som slet under bördan när den var tung och det var få som hjälpte till att bära den. Var försiktig med hur ni tillrättavisar dem eller klagar på dem, för du kan vara säker på att du kommer att ställas till svars för det och Guds hjälpande hand kommer inte att vara med dig. Somliga bröder som har minst erfarenhet, som inte har känt någon börda, som har gjort litet eller inget alls för att för sanningen för vår tid framåt och som inte har någon kunskap om förhållandena i Battle Creek, är de första att hitta fel på ledningen av arbetet där. De som inte har ordning på sina världsliga angelägenheter eller kontroll över sina familjer, är de som motsätter sig den organisation som kommer att säkra ordningen i Guds församling. De visar inte gott omdöme i världsliga saker och är emot allt av det slaget i församlingen. Sådana personer borde inte ha något att säga till om i församlingens angelägenheter. Andra människor borde inte låta sig påverkas alls av deras inflytande.

Fullständig överlåtelse

(240) Kära broder och syster K, i min senaste syn blev jag visad några saker har med er familj att göra. Herren har barmhärtiga planer för er och överger er inte om inte ni överger honom. L och M är ljumma. De måste vakna och anstränga sig för att bli frälsta, annars kommer de att gå miste om det eviga livet. De måste känna ett personligt ansvar och ha en egen erfarenhet. De behöver få ett arbete utfört av Guds helige Ande i sina hjärtan, som leder dem att älska och välja Guds folks gemenskap framför alla andra, och att skilja sig från dem som inte älskar andliga ting. Jesus kräver ett helhjärtat offer, en fullständig överlåtelse. L och M, ni har inte insett att Gud kräver er odelade kärlek. Ni har avlagt en helig bekännelse, men ändå har ni sjunkit ned till vanliga beklännades döda nivå. Ni älskar att vara tillsammans med ungdomar som inte bryr sig om de heliga sanningar ni bekänner. Ni har sett ut som dem ni umgås med, och har varit nöjda med den mängd religion som skulle få alla att tycka att ni var trevliga, utan att ni skulle dra på er anmärkningar från någon.

Kristus fordrar allt. Om han begärde mindre skulle hans offer vara för dyrbart och för stort för att lyfta oss till en sådan nivå. Vår heliga tro utropar: Skilj er från dem! Vi

borde inte anpassa oss efter världen eller efter döda och oengagerade bekännare. "Låt er förvandlas genom ert sinnes förnyelse." Detta är en självförnekande väg. När ni tycker att vägen är för svår och att det är alltför mycket självförnekelse på denna smala stig, när ni säger: Så svårt det är att lämna allt, ställ er då frågan: Vad försakade Kristus för mig? Denna fråga ställer allt som vi kan kalla självförnekelse i skuggan. (241) Betrakta honom i örtagården medan han svettas stora blodsdroppar. En ensam ängel sändes från himmelen för att styrka Guds Son. Följ honom på hans väg till rättegångssalen där han blir förlöjligad, hånad och förolämpad av den rasande människohopen. Se honom klädd i den gamla kungliga purpurfärgade manteln. Hör de grova skämten och det grymma hånet. Se dem sätta törnekronan på hans ädla panna och sedan slå honom med en käpp så att taggarna tränger in i hans tinningar och blodet flyter ned från hans heliga panna. Hör den där mordlystna hopen ivrigt ropa efter Guds Sons blod. Han överlämnas i deras händer och de leder bort den ädle, lidande mannen, blek, svag nära att svimma, för att korsfästas. Han sträcks ut på träkorset och spikarna drivs genom hans känsliga händer och fötter. Se honom hänga på korset under dessa fruktansvärda och ångestfyllda timmar tills änglarna gömmer sina ansikten från den avskryvda scenen och solen döljer sitt ljus och vägrar att se på. Tänk på detta och ställ sedan frågan: Är vägen för svår? Nej, nej!

I ett splittrat, halvhjärtat liv kommer ni att finna tvivel och mörker. Ni kan varken få tröst från religionen eller den frid som världen ger. Slå er inte ned i Satans överksamhets vilstol, utan res er och sikta på den höga standard som det är din förmån att uppnå. Det är en välsignad förmån att få ge upp allt för Kristi skull. Se inte på andra människors liv och ta inte efter dem, utan att nå högre än de. Ni har bara en verklig förebild som aldrig gör fel. Det är bara tryggt att följa Jesus. Besluta er för att om andra är andliga slöfockar, kommer ni att lämna dem och gå framåt för att nå den kristna karaktärens höjd. Forma en karaktär för himmelen. Sov inte på din post. Var trofast och sann mot dig själv.

Ni underhåller något ont som hotar att fördärva er andlighet. Det kommer att förmörka all skönhet och intresse för den heliga skriften. Det är kärlek till romaner, uppdiktade historier och annan läsning som inte har något gott inflytande på den som på något sätt ska tjäna Gud. De ger en falsk, osund spänning, hetsar fantasin och gör sinnet oanvändbart och olämpligt för (242) alla andliga aktiviteter. Det vänjer själen av med bön och kärlek till andliga ting. Att läsa sådant som kastar ljus över bibeln och som väcker längtan och uthållighet att studera den, är inte farligt utan nyttigt. Ni framställdes för mig med blickarna bortvända från den heliga boken, men intensivt fästa vid spännande böcker, som innebär döden för tron. Ju oftare och noggrannare ni studerar skriften, desto skönare kommer den att framstå och desto mindre kommer ni att längta efter yttlig läsning. Det dagliga studiet av bibeln kommer att ha ett helgande inflytande på tankarna. Ni kommer att inandas en himmelsk atmosfär. Knyt denna dyrbara bok till era hjärtan. Den kommer att visa sig vara en vän och en vägvisare när du känner dig förvirrad.

Ni har haft mål som ni strävat efter i era liv, och så målmedvetet och uthålligt ni har arbetat för att nå dessa mål! Ni har kalkylerat och planerat tills ni förverkligat era förväntningar. Det finns ett mål framför er nu som är värt uthållig, outtröttlig och livslång ansträngning. Det gäller era själars frälsning - evigt liv. Det krävs självförnekelse, uppoffring och noggrant studium. Ni måste renas och förädlas. Ni saknar Guds Andes frälsande inflytande. Ni umgås med era bekanta och glömmer att ni har tagit Jesu namn. Ni betar er och klär er som de.

Syster K, jag såg att du har ett arbete att utföra. Du måste dö ifrån stoltheten och låta hela ditt intresse riktas mot sanningen. Dina eviga intressen är beroende av den väg du väljer nu. Om du ska vinna evigt liv måste du leva för det och förneka jaget. Kom ut ifrån världen och skilj dig från den. Ditt liv måste utmärkas av nykterhet, vaksamhet och bön. Änglar ger akt på karaktärsutvecklingen och bedömer moraliskt värde. Alla våra ord och handlingar passerar i revy inför Gud. Det är en skrämmande och allvarlig tid. Hoppet om evigt liv ska inte vila på en ytlig grund. Det måste avgöras mellan Gud och dig själv. En del vill lita på andras omdöme och erfarenhet, hellre än att göra sig besvär sig med att (243) noggrant granska sina egna hjärtan. De kommer att fortsätta i månader och år utan något vittnesbörd från Guds Ande, eller bevis på att de blivit accepterade. De bedrar sig själva. De har ett inbillat hopp men saknar en kristens nödvändiga egenskaper. Först måste ett grundligt arbete utföras i hjärtat, sedan kommer deras sätt att få den upphöjda och förfinade karaktär som utmärker en sann Kristi efterföljare. Det krävs ansträngning och moraliskt mod för att leva ut vår tro.

Guds folk är speciellt. Deras anda kan inte blandas med världens anda och dess inflytande. Du vill inte bära det kristna namnet och ändå vara ovärdig det. Du vill inte möta Jesus med bara en bekännelse. Du vill inte bli bedragen i en så viktig fråga. Undersök noga grunden för ditt hopp. Var uppriktig mot dig själv. Ett inbillat hopp kommer aldrig att frälsa dig. Har du beräknat kostnaderna? Jag befarar att du inte har det. Besluta dig nu för om du vill följa Kristus, oavsett vad det kostar. Du kan inte göra det och ändå njuta av umgänget med dem som inte bryr sig alls om andliga ting. Era sinnelag kan inte blandas, lika litet som olja och vatten kan göra det.

Det är något stort att vara ett Guds barn och medarvinge med Kristus. Om detta är din förmån kommer du att få dela Kristi i lidanden. Gud ser till hjärtat. Jag såg att du måste söka honom på allvar, och höja ditt mått av renhet, annars kommer du helt visst att gå miste om det eviga livet. Du kanske frågar: Såg syster White detta? Ja, och jag har försökt att lägga fram det för dig, och ge dig samma intryck som jag fick. Må Herren hjälpa dig att lyda varningen.

Kära broder och syster, vaka svartsjukt över era barn. Världens anda och inflytande förstör all deras längtan efter att vara sanna kristna. Låt ert inflytande dra dem från sådana ungdomars gemenskap som inte har något intresse för andliga ting. De måste göra uppoffringar om de till sist ska vinna himmelen.

Personlig erfarenhet

Den 20 september 1860 föddes mitt fjärde barn, John Herbert. När han var tre veckor gammal kände min man att det var hans plikt att ge sig ut på en resa. Det beslutades vid konferensen att broder Loughborough skulle resa västerut och han österut. Några få dagar innan de skulle resa, var min man mycket nedstämd. Vid ett tillfälle tänkte han att han skulle ställa in resan, men han var rädd att göra det. Han kände att han hade en uppgift, men var omgiven av mörka moln. Han kunde varken vila eller sova. Hans sinne var fyllt av ständig oro. Han berättade för bröderna Loughborough och Cornell om sitt sinnestillstånd och knäböjde inför Herren tillsammans med dem för att söka råd från honom. Då skingrades molnen och klart ljus lyste. Min man kände att Herrens Ande ledde honom västerut och broder Loughborough österut. Efter detta var de på det klara med vad de måste göra och handlade därefter.

Under min mans frånvaro bad vi att Herren skulle stötta och stärka honom. Vi blev förvissade om att han skulle gå med honom. Ungefär en vecka innan han skulle besöka Mauston i Wisconsin, fick vi brev att publicera från syster G som påstods återge syner som hon hade fått från Herren. När vi läste dessa meddelanden kände vi oss oroade, för vi visste att de inte kom från den rätta källan. Och eftersom min man inte visste något om vad han skulle möta i Mauston, var vi oroliga för att han skulle vara oförberedd att möta fanatismen och att det skulle göra honom modfärd. Vi hade gått igenom så många liknande situationer i våra tidiga erfarenhet och hade lidit så mycket på grund av oregerliga och okuvliga krafter, att vi gruvade oss för att komma i kontakt med dem. Jag sände en vädjan till församlingen i Battle Creek att be för min man, och vid vårt familjealtare sökte vi allvarligt Herren för hans skull. Med en förkrossad ande och under många tårar, försökte vi förankra vår skälvan (245) tro i Guds löften och vi fick bekräftelse på att hade hört oss be och att han skulle stå vid min makes sida och ge honom råd och visdom.

När jag sökte i Bibeln efter en vers till Willie att lära sig utantill och upprepa i sabbatsskolan, fängade detta skriftställe min uppmärksamhet: "HERREN är god, ett värn på nödens dag, och han känner dem som förtröstar på honom." Jag kunde inte låta bli att gråta över dessa ord. De verkade så passande. Hela den börda som tyngde mitt sinne gällde min man och församlingen i Wisconsin. Min man upplevde Guds välsignelse medan han var i Wisconsin. Herren var ett värn för honom på nödens dag och han höll honom uppe med sin frimodiga Ande medan han frambar ett bestämt vittnesbörd mot den vilda fanatismen där.

Medan han var i Mackford i Wisconsin skrev min make ett brev till mig där han konstaterade: "Jag är rädd att allt inte står väl till där hemma. Jag har fått intrycket att det gäller barnet." Medan han bad för familjen där hemma, hade han fått en föraning om att barnet var mycket sjukt. Babyn tycktes ligga framför honom med fruktansvärt svullet ansikte och huvud. När jag tog emot brevet mätte barnet lika bra som vanligt, men nästa morgon blev han

mycket sjuk. Det var ett extremt allvarligt fall av rosfeber i ansiktet och huvudet. När min man nådde broder Wick's hem, nära Round Grove, Illinois, fick han ett telegram som informerade honom om barnets sjukdom. Efter att ha läst det sa han till dem som var närvarande att han inte var överraskad över nyheterna, för Herren hade förberett honom på detta och att de skulle få veta att barnets huvud och ansikte var drabbade.

Mitt kära barn led mycket. I tjugofyra dagar och nätter vakade vi ängsligt över honom medan vi använde alla medel vi kunde för att bota honom och allvarligt lade fram hans sak för Herren. Ibland kunde jag inte styra mina känslor när jag såg hans lidande. Mycket av min tid tillbringades i gråt och ödmjuk vädjan till Gud. Men vår himmelske Fader ansåg att det var bäst att ta bort den ålskade.

(246) Den fjortonde december blev han sämre och jag tillkallades. När jag lyssnade till hans ansträngda andning och inte kunde känna någon puls vid handleden, visste jag att han måste dö. Dödens iskalla hand var redan över honom. Det var en smärtsam stund för mig. Vi såg hans svaga och flämtande andning tills den upphörde och vi kunde bara känna tacksamhet över att hans lidande var slut. När mitt barn dog kunde jag inte gråta. Mitt hjärta värkte som om det skulle brista, men jag kunde inte fälla en enda tår. Under begravningen svimmade jag. Vi var besvikna över att inte broder Loughborough kunde förrätta begravningsceremonin, och min man talade just då till en överfull lokal. Därefter följde vi vårt barn till Oak Hills kyrkogård, där han ska vila tills Livgivaren kommer för att bryta gravens bojor och kalla honom fram odödlig.

När vi kom tillbaka från begravningen verkade mitt hem ensligt. Jag kände mig försonad med Guds vilja, ändå kom förtvivlan och mörker över mig. Vi kunde inte komma över den gångna sommarens missräkningar. Utifrån Guds folks tillstånd visste vi inte vad vi skulle förvänta oss. Satan har fått kontroll över några personers sinnen, som hade nära kontakt med oss i arbetet, till och med några som hade lärt känna vårt uppdrag och sett frukten av vårt arbete. De hade inte bara hade bevittnat den ofta förekommande manifestationen av Guds kraft utan också hade känt dess påverkan på sina egna kroppar. Vad kunde vi hoppas på i framtiden? När mitt barn levde trodde jag att jag förstod vad som var min plikt. Jag tryckte mitt kära barn till mitt hjärta och gladde mig över att jag åtminstone under en vinter skulle befrias från något stort ansvar, eftersom det inte kunde vara min plikt att resa på vintern med mitt spädbarn. Men när han togs ifrån mig blev jag åter mycket förbryllad.

Guds verks och folks tillstånd krossade oss nästan. Vår lycka är alltid beroende av tillståndet i Guds verk. När hans folk är i ett blomstrande tillstånd känner vi oss lätta om hjärtat. Men när de är avfälliga och det råder oenighet (247) bland dem, kan ingenting göra oss glada. Allt vårt intresse och hela vårt liv har varit sammanflätat med den tredje ängelns budskaps uppgång och utbredning. Vi är sammanbundna med det och när det inte har framgång lider vi.

Ungefär vid den här tiden började min man tappa förtroendet för nästan varenda människa, när han såg tillbaka på den tid som gått. Många av dem som han hade försökt bli vän med hade agerat som fiender, och några av dem som han hade hjälpt allra mest genom sitt inflytande och ur sin egen begränsade plånbok, försökte ständigt skada honom och lägga bördor på honom. En sabbatsmorgon när han var på väg till vår gudstjänstsal, kom en så övermäktig känsla av orättvisa över honom att han gick åt sidan och grät högt, medan församlingen väntade på honom.

Från vårt arbetes första början har vi varit kallade att frambara ett tydligt och riktat vittnesbörd, att tillrättavisa fel och inte hålla tillbaka. Hela vägen har det funnits de som har motsatt sig vårt vittnesbörd och gått efter för att säga sådant som är behagligt, släta över och förstöra inflytandet av vårt arbete. Herren styrde oss för att vi skulle framföra tillrättavisningar, och så trädde enskilda personer rakt in emellan oss och folket för att göra så att vårt vittnesbörd blev verkningslöst. Många syner har getts för att göra klart att vi inte får dra oss undan från att förkunna Herrens rådslut, utan måste inta en ställning där vi kan väcka Guds folk, för de sover i sina synder. Det är få som har sympatiserat med oss, medan många har sympatiserat med dem som gör fel och med dem som har blivit tillrättavisade. Detta krossade oss och vi kände att vi inte hade något vittnesbörd att framföra i församlingen. Vi visste inte vem vi kunde anförtra oss åt. När allt detta tvingade sig på oss, dog hoppet inom oss. Vi drog oss tillbaka för att sova vid midnatt, men jag kunde inte sova. Jag hade svåra smärtor i hjärtat. Jag blev inte bättre och svimmade flera gånger.

Min man sände bud efter bröderna Amadon, Kellogg och C. Smith. (248) Deras innerliga böner blev hörda, jag blev bättre och fördes bort i en syn. Då blev jag visad att vi hade ett arbete att utföra, att vi måste fortsätta att framföra vårt vittnesbörd, rakt och riktat. Personer visades för mig, som hade undvikit det skarpa vittnesbördet. Jag såg vilken påverkan deras undervisning hade på Guds folk.

Tillståndet bland Guds folk i ___ presenterades också för mig. De har sanningens teori, men är inte helgade genom den. Jag såg att när budbärarna kommer till en ny plats, är deras arbete helt och hållet bortkastat om de inte frambara ett tydligt och riktat budskap. De borde upprätthålla skillnaden mellan Kristi församling och formella, döda bekännare. I detta avseende misslyckades man i ___. Pastor N var rädd för att såra och rädd för att vår tros egenheter skulle framträda. Standarden sänktes för att gå folket till mötes. Man borde ha framhållit för dem att vi äger sanningar av avgörande betydelse och att deras eviga intressen är beroende av det beslut de fattar där. För att bli helgade genom sanningen måste deras avgudar överges, deras synder bekännas och de måste bära frukt som hör till bättringen.

De som deltar i det allvarliga arbetet med att förkunna den tredje ängelns budskap, måste handla beslutsamt och i Guds Ande och kraft, utan fruktan förkunna sanningen och låta den tränga igenom. De bör upphöja sanningens standard och enträget uppmana folket att leva upp till den. Den har alltför ofta sänkts för att möta folket i deras mörka

och syndiga tillstånd. Det är det skarpa vittnesbördet som kommer att förmå dem att avgöra sig. Ett fridfullt vittnesbörd kommer inte att göra det. Folk kan höra den sortens undervisning från populära predikstolar. Men de tjänare som Gud har anförtrött det allvarliga och skrämmande budskap som ska kalla ett folk ut och göra det passande för Kristi ankomst, borde frambara ett tydligt och skarpt vittnesbörd. Vår sanning är så mycket allvarligare än (249) de formella bekännarnas, som himlen är högre än jorden.

Folk sover i sina synder och behöver varnas innan de kan skaka av sig denna dåsigheit. Deras predikanter har förkunnat sådant som varit behagligt, men Guds tjänare som förkunnar heliga och livsviktiga sanningar, borde ropa högt utan att hålla tillbaka, så att sanningen kan slita av trygghetens kappa och hitta fram till hjärtat. Pastorerna undvek det raka vittnesbörd som borde ha framförts för folket i ___. Sanningens frö såddes bland törnen och har kvävts av dem. Hos somliga har onda anfåktelser spritt sig och de himmelska egenskaperna har dött ut.

Guds tjänare måste framföra ett skarpt vittnesbörd som kommer att genomtränga det naturliga hjärtat och utveckla karaktären. Bröderna N och O höll tillbaka detta fullständigt när de var i ___. En sådan förkunnelse som gavs där kommer aldrig att utföra det verk som Gud har avsett. Det räcker med det slingrande och inlindande av de skarpa sanningarna som tillrättavisar synd, som görs av pastorer från de nominella samfundet.

Om inte människor omfamnar budskapet på rätt sätt och deras hjärtan är beredda att ta emot den, är det bättre att de låter bli det helt och hållet. Jag blev visad att församlingen i ___ måste skaffa sig en erfarenhet. Men det kommer att vara mycket svårare för dem att göra den nu än om det skarpa vittnesbördet hade getts till dem från början, när de först upptäckte att de hade fel. Då kunde törnena lättare ha dragits upp med rötterna. Ändå såg jag att det fanns män med moralisk styrka i ___, några som i framtiden kommer att prövas när det gäller sanningen för vår tid. Om församlingen blir väckt och omvänd kommer Herren att vända tillbaka till dem och ge dem sin Ande. Då kommer deras inflytande att verka för sanningen.

Verket i de västra staterna

(250) Jag har sett att inflytelserika människor i de västra staterna har tagit emot sanningen, och att de framöver kommer att bli stöttepelare i verket. När de kan ordna sina världsliga affärer på ett sådant sätt att de kan använda en del av sina tillgångar, kommer de att göra sin del för att stödja verket. Jag såg också att somliga var villiga att ta emot den sanning som kommit till dem genom deras bröders givmildhet i de östra staterna, utan att det har kostat dem något. Bröderna i de västra staterna borde vakna upp och stå för utgifterna i sina egna stater. Gud kräver det av dem och de borde se det som en förmån att göra det. Herren kommer att sätta dem på prov. Han kommer att pröva dem för att se om de vill ta tillbaka sin tillgivenhet från världen och göra sin tro fullkomlig genom gärningar.

Jag såg att Guds hand sträcktes ut för att samla in själar i de västra staterna. Han har skickat ut människor som kan lära ut sanningen till andra. Det kommer att bli deras plikt att föra ut budskapet till nya områden. Jag såg att om de människor som har flyttat från de östra staterna till de västra, och som har uthärdat svårigheterna med att etablera sig i ett nytt område, tar emot och förstår sanningen för vår tid, då kommer de att visa uthållighet och karaktärsstyrka när det gäller sanningen, liknande den som de visade när det gällde att skaffa sig världsliga tillgångar. De kommer att engagera sig lika energiskt i arbetet med att främja sanningen. Om motsvarande iver saknas har sanningen ännu inte haft sitt frälsande och helgande inflytande på dem.

Jag blev visad tillbaka till ett möte i _____. Broder P kände ansvar för Guds verk, men R var motsträvig. Hans vittnesbörd var inte förenligt med Guds verk och han orsakade dem som arbetade för att främja det, sorger och besvär. Men det skulle ha varit bättre för Guds verk om man hade stått ut med honom litet längre, och om bröderna hade uthärdat den förvirring som han gav upphov till. Jag såg att broder P agerade oklokt när det gällde detta. Det gav R och fienderna till vår tro övertaget. Broder P borde ha väntat tills R's religiösa (251) karaktär hade utvecklats mer fullständigt. Han skulle snart antingen ha anslutit sig till kvarlevan av Guds folk eller ha lämnats åt sidan. Men R vann sympati på grund av sin ålder. Han hade tagit del av den anda som rådde i *Messenger*-gruppen, och hela hans agerande förmörkades av den. Hans hustru har en lättretad, bitter anda och har varit ivrig att sprida falska rykten. Hon spelar den roll för sin man som Isebel gjorde för Ahab och sporrar honom att kämpa emot Guds tjänare som bär ett skarpt vittnesbörd.

Deras inflytande österut har helt klart stått emot sanningens ande och dem som ägnat sina liv åt att arbeta för att sprida den. Det finns en grupp österut som bekänner sig tro på sanningen, men som hyser hemligt missnöje mot dem som ansvarar för detta arbete. Sådana människors verkliga inställning visar sig inte förrän något inflytande riktat emot Guds verk uppstår. Då visar de sin sanna karaktär. Sådana människor tar gärna emot, njuter av, och sprider rykten, som inte har någon verklighetsförankring, för att undergräva deras inflytandet som är engagerade i detta verk. Alla som vill dra sig undan från samfundet kommer att få tillfälle till det. Något kommer att dyka upp för att testa var och en. Den stora sällningstiden ligger strax framför oss. De avundsjuka och de kritiska, som letar efter det som är dåligt, kommer att sällas bort. De hatar tillrättavisning och föraktar korrigerande De som älskar andan i den tredje ängels budskap kan inte vara förenade med andan hos R och hans hustru.

En fråga besvaras

Frågan ställs ofta av dem som påverkats av mina motståndare: "Håller syster White på att bli högfärdig? Jag har hört att hon har burit en bahytt full av rosetter och band."

Jag hoppas att jag inte håller på att bli högfärdig. Mitt sätt att klä mig är (252) detsamma som det har varit i många år. Jag är emot krinoliner och att bära onödiga rosetter och band. Jag har burit samma sammetsbahytt i två år utan att byta banden, förutom för att tvätta dem med såpa och vatten. Jag sätter samma sammetsstygg på en ny stomme och bär den på nytt den här vintern. Jag tror att sabbatshållare borde klä sig enkelt och vara sparsamma när det gäller kläder. De som vill prata kommer att prata, även om vi inte ger dem någon anledning. Jag förväntar mig inte att falla alla i smaken när det gäller kläder, men jag tror att det är min plikt att bära hållbara kläder, att klä mig trevligt och ordentligt efter min egen smak såvida det inte strider mot Guds ord.

Nordstaterna och sydstaterna

(253) Den fjärde januari 1862 blev jag visad några saker som gäller vår nation. Min uppmärksamhet riktades mot sydstaternas uppror. Sydstaterna hade förberett sig för en våldsamt konflikt, medan nordstaterna var ovetande om deras verkliga känslor. Innan president Lincolns administration började, utnyttjade sydstaterna situationen i hög grad. Den tidigare administrationen planerade och styrde så att sydstaternas kunde lägga beslag på nordstaternas krigsmaterial. De hade två avsikter med detta: 1. De planerade ett beslutsamt uppror och måste förbereda sig för det. 2. När de skulle göra uppror skulle nordstaterna vara helt oförberedda. På detta sätt skulle de vinna tid, och genom sina våldsamma hotelser och sitt skoningslösa agerande trodde de att de skulle kunna skrämja nordstaterna, så att de skulle tvingas kapitulera för dem och låta dem få allt så som de ville.

Nordstaterna förstod inte sydstaternas bittra och fruktansvärda hat mot dem och var oförberedda på deras långtgående planer. Nordstaterna hade skrutit över sin styrka och hånat idén att sydstaternas skulle lämna unionen. De betraktade det som hoten från ett egensinnigt och envist barn, och trodde att sydstaterna snart skulle ta sitt förnuft till fånga, och när de tröttnat på att lämna unionen skulle de med ödmjuka (254) ursäkter bli lojala igen. Nordstaterna har inte haft någon riktig uppfattning om styrkan i slaveriets förbannelse. Det är detta och enbart detta, som är orsaken till kriget. Sydstaterna har blivit alltmer krävande. De betraktar det som fullständigt rätt att ägna sig åt människohandel, att handla med slavar och människors själar. De blir irriterade och oerhört uppretade om de inte kan göra anspråk på alla områden de önskar. De skulle vilja riva gränserna och föra sina slavar till vilken plats de vill och förbanna jorden med slavarbete. Sydstaterna språk har varit maktlystet och nordstaterna har inte vidtagit lämpliga åtgärder för att tysta dem.

Upproret hanterades så sakta och försiktigt, att många som först kände skräck och avsky inför tanken på uppror, blev påverkade av rebellerna till att betrakta det som rätt och riktigt. Tusentals förenade sig med Sydstatskonfederationen, som inte skulle ha gjort det om snabba och kraftfulla åtgärder hade vidtagits av vår regering under ett

tidigt skede av upproret, trots att den då var så illa förberedd för krig. Nordstaterna har förberett sig för krig sedan dess, men upproret har stadigt ökat och utsikterna för att det ska kuvas är inte bättre nu än de var för flera månader sedan. Tusentals människor har mist livet och många har återvänt hem lemlästade och invalidiserade för livet. Deras hälsa är förstörd, deras jordiska framtidsutsikter är för alltid fördärvade och ändå har så litet vunnits! Man har fått tusentals att ta värvning i tron att syftet med detta krig var att utrota slaveriet. Men nu när de är fast upptäcker de att de har blivit lurade och att syftet med detta krig inte är att avskaffa slaveriet, utan att bevara det som det är.

De som vågat sig på att lämna sina hem och riskerat sina liv för att utrota slaveriet, är missnöjda. De ser inget gott resultat av kriget, bara att unionen har bevarats, och för detta har tusentals liv måst offras och hem lämnats öde. Många människor har tynat bort (255) och dött på sjukhus. Andra har tagits till fånga av rebellerna, ett öde som man fruktat mer än döden. Mot bakgrund av allt detta, frågar de sig: Om vi lyckas kuva detta uppror, vad har vi vunnit? De kan bara missmodigt svara: Ingenting. Orsaken till upproret har inte avlägsnats. Slaveriets system, som har ödelagt vår nation, har fått överleva och ge upphov till ett nytt uppror. Tusentals av våra soldater är bittra. De uthärdar de största umbäranden, och det skulle de villigt ha stått ut med, men de upptäcker att de har blivit bedragna och de har tappat modet. Våra ledande män är förvirrade. Modet sviker dem. De är rädda för att proklamera frihet för rebellernas slavar, för genom att göra det kommer de att reta upp den del av sydstaterna som inte har anslutit sig till upproret, men som är starka anhängare till slaveriet. Å andra sidan har de fruktat inflytandet från de starka män som var motståndare till slaveriet och som förde befälet och innehade viktiga poster. De har varit rädda för konsekvenserna av en tuff och beslutsam attityd, eftersom den fick tusentals människors önskan att flamma upp, att utradera orsaken till detta fruktansvärda uppror genom att frige de förtryckta och bryta sönder varje ok.

Många höga befäl som innehar ansvarsfyllda poster, har inte mycket samvete eller ädelmod. De kan utöva sin makt, till och med skicka sina underlydande till sin undergång, utan att man bryr sig om det. Dessa befäl kunde missbruka sin makt och försätta sina underlydande i farliga positioner där de skulle utsättas för fruktansvärda sammanstötningar med rebellerna, utan det minsta hopp om att besegra dem. På det sättet kunde de göra sig av med dristiga och samvetsgranna män, på samma sätt som David gjorde sig av med Uria. 2 Samuelsboken 11:14, 15.

Värdefulla män har på det sättet offrats för att göra sig av med deras starka inflytande mot slaveriet. Några av just de män som nordstaterna allra mest behöver i denna kritiska tid, vars tjänster skulle varit av största värde, finns *inte längre*. De har blivit offrade på ett hänsynslöst sätt. Framtidsutsikterna för vår nation är (256) nedslående, för det finns de som innehar ansvarsfyllda poster som är rebeller innerst inne. Det finns militärbefäl, som sympatiserar med rebellerna. Samtidigt som de önskar bevara unionen föraktar de dem som är emot slaveriet. En del av arméerna består huvudsakligen av sådana

människor. De är så emot varandra, att det inte finns någon enighet i många regementen.

När detta krig visades för mig såg det ut som det mest besynnerliga och osäkra som någonsin inträffat. En stor del av de frivilliga lät sig värvas, helt övertygade om att kriget skulle resultera i att slaveriet avskaffades. Andra tog värvning med syftet att bevara slaveriet precis som det är, men att slå ner upproret och bevara unionen. Och för att göra saken ännu mer komplicerad och osäker är somliga av befälen starka anhängare till slaveriet. Det är män som sympatiserar helt och hållet med sydstaterna, men som är emot ett delat styre. Det verkar omöjligt att föra krig med framgång, eftersom många i våra egna led hela tiden arbetar för att gynna sydstaterna och våra arméer har drivits tillbaka och obarmhärtigt slaktats på grund av dessa mäns agerande, som vill bevara slaveriet. Somliga av våra ledande män i kongressen arbetar också hela tiden för att ge sydstaterna fördelar. Under dessa förhållanden har upprop sänts ut om nationella fastor med bön om att Gud ska föra detta krig till ett snabbt och gynnsamt slut. Jag hänvisades till Jesaja 58:5 -7: ”Skulle detta vara en sådan fasta som jag vill ha, en dag då människan ödmjukar sig? Att man hänger med huvudet som ett sävstrå och sätter sig i säcktyg och aska. Vill du kalla det att hålla fasta och en dag till HERRENS välbehag? Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojar, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne, (257) var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod.”

Jag såg att dessa nationella fastor var en förolämpning mot Jehova. Han accepterar inte sådana fastor. Änglar som för anteckningar skrev om dem: ”Ni håller er fasta med gräl och bråk, ni slåss med onda nävar.” Jag blev visad hur våra ledande män har behandlat de stackars slavar som har kommit till dem för att få beskydd. Änglar har skrivit ned det. I stället för att bryta deras ok och låta de förtryckta gå fria, har dessa män gjort oket ännu tyngre för dem, än när de var i sina tyranniska herrars tjänst. Frihetslängtan får de stackars slavarna att lämna sina herrar och riskera sina liv för att få frihet. De skulle aldrig våga lämna sina herrar och utsätta sig själva för de svårigheter och fasor som det innebär att tillfångatas på nytt, om de inte hade en lika stark kärlek till frihet som någon av oss. De slavar som flytt har uthärdat otroliga umbäranden och faror för att få sin frihet, och som sitt sista hopp väjdade de till vår regering om beskydd, eftersom kärleken till frihet brann i deras hjärtan. Men deras tillit har bemötts med yttersta förakt. Många av dem har blivit grymt behandlade för att de begick ett så stort brott som att våga försöka göra sig fria. Stora män, som påstått sig vara medmänskliga, har sett slavarna halvnakna och svältande och har behandlat dem illa och sänt dem tillbaka till sina grymma herrar och sin hopplösa fångenskap, för att uthärda omänsklig grymhet för att de vågade söka sin frihet. En del av dessa olyckliga människor kastade de i hälsofarliga fångelsehål för att överleva eller dö, utan att bekymra sig om vilket. De har berövat dem friheten och den fria luft som himlen aldrig nekat dem, och sedan lämnade de dem utan mat och kläder. Mot denna bakgrund utlystes en nationell fasta! Oh, vilken förolämpning mot Jehova! Herren sa genom Jesajas mun: ”Väl söker de mig dag ut och dag in och vill ha kunskap om mina vägar, som om de

vore ett folk som övar rättfärdighet och inte överger sin Guds domslut.”

(258) De slavar som har flytt har fått höra av sina herrar att nordstatarna ville få dem i sin ägo så att de skulle kunna behandla dem grymt, och att motståndarna till slaveriet skulle behandla dem ännu värre än de hade blivit behandlade medan de var slavar. Alla möjliga förskräckliga historier har upprepats för dem, för att få dem att avsky nordstaterna. Trots det hade de en vag föreställning om att några människor i nordstaterna brydde sig om deras bedrövelse och ville försöka hjälpa dem. Detta har varit den enda ledstjärna som spritt sitt skimrande ljus över deras förtvivlade och dystra trældom. Det sätt som de stackars slaverna har behandlats på har fått dem att tycka att deras herrar har sagt sanningen när det gällde detta. Trots detta blir en nationell fastedag utlyst! Herren sa: ”Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok.” När vår nation håller den fasta som Gud har valt, då kommer han att ta emot deras böner när det gäller kriget, men nu når de inte hans öron. Han vänder sig bort från dem. De är avskyvärda för honom. Det är så ordnat att de som skulle ha lyft av de tunga bördorna och brutit sönder varje ok utsätts för stark kritik eller har avlägsnats från ansvarsfulla positioner, eller så planerar de som håller ”fasta med kiv och trätor” och som ”slåss med onda nävar” att ta deras liv.

Jag har blivit visad att om avsikten med detta krig hade varit att avskaffa slaveriet, skulle England ha hjälpt nordstaterna, om de ville det. Men England är helt på det klara med de känslor som finns i regeringen och att kriget inte förs för att avskaffa slaveriet, utan bara för att bevara unionen. Och det är inte i deras intresse att bevara den. Vår regering har varit mycket stolt och oberoende. Denna nations folk har upphöjt sig själv till himlen och har sett ned på monarkistiska regeringar och triumferat över sin frihet som de skryter med, medan slaveriet, som är tusen gånger värre än det tyranni som utövades av de monarkistiska (259) regeringarna, tilläts existera och värnades. I detta ljusets land har man värvat om ett system som låter en del av den mänskliga familjen förslava en annan del, vilket degradera miljoner människor till djurens nivå. Denna synds like finns inte i hedniska länder.

Ängeln sa: ”Hör, o himlar, de förtrycktas rop och löna förtryckarna dubbelt i förhållande till deras illgärningar.” Denna nation kommer att förödmjukas ned i stofet. England undersöker om det är bäst att dra fördel av vår nations nuvarande svaga tillstånd, och dra ut i krig mot den. De överväger saken och försöker bedöma andra nationer. De är rädda att om de skulle inleda ett krig borta skulle de bli svaga hemma, och att andra nationer skulle utnyttja dess svaghet. Andra nationer förbereder sig tyst men aktivt för krig, och hoppas att England ska föra krig mot vårt land. Då skulle de utnyttja tillfället att hämnas för de fördelar England tidigare skaffade sig på deras bekostnad och för orättvisor de utsatts för. En del av drottningens undersåtar väntar på ett lämpligt tillfälle att bryta sönder sitt ok, men om England tror att det kommer att löna sig kommer hon inte att tveka ett ögonblick att utnyttja tillfället att utöva sin makt och förödmjuka vår nation. När England förklarar krig, kommer alla nationer

att ha egna intressen att bevaka och det kommer att bli allmänt krig och total förvirring. England känner till de olika känslorna hos dem som försöker kuva upproret. De känner väl till förvirringen inom vår regering. De har med förvåning sett hur man bedrivit detta krig - det långsamma ineffektiva agerandet, våra arméers overksamhet och vår nations ruinerande utgifter. Vår regerings svaghet är helt uppenbar för andra nationer och nu drar de den slutsatsen att det beror på att vi inte är en monarki. De beundrar sin egen regering och ser ned, somliga med medlidande andra (260) med förakt, på vår nation som de har betraktat som den mäktigaste på jordklotet. Hade vår nation förblivit enad skulle den ha haft styrka, men splittrad måste den falla.

Stor bedrövelse kommer

Jag såg större bedrövelse i landet än vi hittills gjort. Jag hörde plågade jämranden och rop och jag såg stora skaror under pågående strid. Jag hörde kanonernas muller, vapenskrammel, strid man mot man och stönanden och böner från de döende. Marken var täckt av sårade och döda. Jag såg ödelagda, förtvivlade familjer och en skriande nöd i många hem. Redan nu lider många familjer nöd, men detta kommer att tillta. Många människors ansikten såg slitna ut, bleka och plågade av svält.

Det visades för mig att Guds folk borde vara tätt förenade med den kristna gemenskapens och kärlekens band. Endast Gud kan vara vårt skydd och vår styrka i denna tid av nationella olyckor. Guds folk borde vakna upp. De borde ta vara på sina möjligheter att sprida sanningen, för de kommer inte att vara länge. Jag fick se nöd och förtvivlan och svält i landet. Satan söker nu hålla kvar Guds folk i ett tillstånd av overksamhet, för att hindra dem ifrån att spela sin roll när det gäller att sprida sanningen, så att de till sist kan vägas och befinnas vara för lätta.

Guds folk måste ta varning och lägga märke till tidens tecken. Tecknen på Kristi ankomst är alltför tydliga för att betvivlas, och med tanke på dessa ting borde var och en som bekänner sig tro på sanningen vara en levande förkunnare. Gud uppmanar alla, både predikanter och folket, att vakna upp. Hela himmelen är i rörelse. Jordens historia håller snabbt på att avslutas. Vi är mitt i de sista dagarnas farliga händelser. Större faror ligger framför oss, men ändå är vi inte vakna. Denna brist på aktivitet och hängivenhet (261) i Guds verk är fruktansvärd. Denna dödens förlamning kommer från Satan. Han kontrollerar ohelgade sabbatsfirares sinnen, och får dem att vara avundsjuka på varandra, kritiska och fördömande. Det är hans speciella verk, att åstadkomma splittring bland människor för att Guds tjänares inflytande, styrka och arbete ska ägnas åt icke helgade sabbatsfirare, och att deras dyrbara tid ska användas för att reda ut små dispyter, när deras tid borde användas till att förkunna sanningen för icke-troende.

Jag fick se Guds folk som väntade på att någon sorts förändring skulle äga rum – att en betvingande kraft skulle gripa dem. Men de kommer att bli besvikna, för de har fel. De måste agera, de måste själva ta sig an arbetet och enträget ropa till Gud om sann kunskap om sig själva. De händelser vi bevittnar är tillräcklig omfattande för att få oss att vakna upp och framhålla sanningen för alla som vill lyssna. Jordens skörd är nästan mogen.

Jag blev visad hur viktigt det är att pastorerna som är engagerade i det viktiga och ansvarsfyllda arbetet med att förkunna den tredje ängels budskap, lever på rätt sätt. Herren saknar inte medel eller redskap för att utföra sitt eget verk. Han kan tala när som helst, genom vem han vill och hans ord är mäktigt och kommer att åstadkomma det som det är utsänt för att göra. Men om sanningen inte har helgat och renat händer och hjärta hos den som gör tjänst med heliga ting, är han böjd att tala enligt sin egen ofullkomliga erfarenhet. Och när han talar av sig själ, enligt sitt eget ohelgade omdöme, är hans råd inte från Gud utan från honom själv. Liksom den som är kallad av Gud kallas att vara helig, så är den som erkänts och avskilts av människor, tvungen att ge bevis på sin heliga kallelse och genom sina himmelska samtal och sitt beteende visa att han är trogen mot honom som har kallat honom.

Det uttalas fruktansvärda varningar för dem som predikar sanningen, (262) men som inte har blivit helgade genom den. Det gäller även dem som samtycker till att ta emot och underhålla de ohelgade, så att de kan tjäna dem i ord och undervisning. Jag är förskräckt över Guds folk som bekänner sig tro upphöjda och viktiga sanningar, för jag vet att många av dem varken är omvända eller helgade genom dem. Människor kan höra och erkänna hela sanningen, och ändå inte veta något om Guds kraft. Alla som predikar sanningen kommer inte själva att bli frälsta genom den. Ängeln sa: "Rena er, ni som bär HERRENS kär." "

Tiden har kommit när de som valt Herren för nuet och framtiden måste förlita sig helt på honom. Alla som säger sig frukta Gud måste skaffa sig en egen erfarenhet. Ängeln som antecknar gör noggranna noteringar om Guds folks ord och handlingar. Änglar bevakar karaktärens utveckling och bedömer dess moraliska styrka. De som bekänner sig tro på sanningen borde själva leva rättfärdigt och använda hela sitt inflytande för att upplysa och vinna andra till sanningen. Deras ord och handlingar är den kanal genom vilken sanningens och helighetens rena principer förmedlas till världen. De är jordens salt och dess ljus. Jag såg att när vi lyfter blicken mot himmelen kommer vi att se ljus och frid, men om vi ser till världen kommer vi att finna att varje skydd snart måste tas ifrån oss och allt gott snart försvinna. Det finns ingen hjälp för oss utom hos Gud. I detta förvirrade tillstånd på jorden kan vi vara samlade, starka eller trygga bara genom styrkan i en levande tro. Vi kan inte heller ha frid utom då vi vilar i Gud och väntar på hans frälsning. Större ljus lyser över oss än det gjorde över våra fäder. Vi kan inte accepteras eller bli ärade av Gud genom att tjäna på samma sätt, eller att göra samma arbete som våra förfäder gjorde. För att vi ska accepteras och välsignas av Gud som de blev, måste vi ta efter deras trohet och nit – ta vara på vårt ljus som de tog

vara på sitt – och göra som de skulle ha gjort om de levtt på vår tid. Vi måste vandra i det ljus som lyser över oss, annars kommer det ljuset att bli mörker. Gud begär av oss att vi (263) ska visa för världen, genom vår karaktär och våra gärningar, det mått av enighetens och gemenskapens anda som står i proportion till de heliga sanningar vi bekänner och till andan i de profetior som går i fullbordning i dessa yttersta dagar. Den sanning som vi förstått och det ljus som har lyst över själen, kommer att döma och fördöma oss, om vi vänder oss bort och vägrar att låta oss ledas av dem.

Vad ska jag säga för att väcka återstoden av Guds folk? Jag fick se att fruktansvärda händelser väntar oss. Satan och hans änglar använder all sina krafter mot Guds folk. Han vet att om de sover litet längre kan han var säker på att de är hans, för deras undergång är säker. Jag varnar alla som bekänner Kristi namn att de noga ska granska sig själva och fullständigt och grundligt bekänna alla sina fel, så att de kan gå före dem till domen, och den ängel som för anteckningar kan skriva "förlåten" vid deras namn. Min broder, min syster, om du inte tar vara på dessa dyrbara nådens ögonblick kommer du att vara utan ursäkt. Om du inte gör någon särskild ansträngning att vakna och inte visar allvar när det gäller att ångra dig, kommer dessa gyllene ögonblick snart att vara förbi, och du kommer att vägas på vägen och konstateras vara för lätt. Då kommer inte dina ångestfyllda rop att vara till någon nytta. Då kommer Herrens ord att gälla: "Alla mina råd har ni struntat i och mina tillrättavisningar ville ni inte veta av. Därför ska också jag skratta åt er olycka, och jag ska häna när förskräckelsen drabbar er. När det fasansfulla drabbar er som en plötslig ödeläggelse och er olycka kommer som en storm, när nöd och ångest drabbar er. Då ska de ropa på mig, men jag ska inte svara. De ska ivrigt söka mig, men ska inte finna mig. Eftersom de hatade kunskap och valde att inte frukta HERREN. De ville inte veta av mitt råd och föraktade alla mina tillrättavisningar. Därför ska de få äta sina gärningars frukt och bli mättade av sina egna planer. För de oförståndigas avfallighet ska kosta dem livet och dårarnas sorglöshet ska förgöra dem. Men den som lyssnar till mig ska bo i trygghet och behöver inte vara rädd för något ont."

Slaveri och kriget

Gud straffar denna nation för slaveriets allvarliga brott. Han har nationens öde i sina händer. Han kommer att straffa sydstaterna för slaveriets synd och nordstaterna för att så länge ha tillåtit dess maktfullkomliga och förtryckande inflytande.

Vid konferensen i Roosevelt, New York, den 3 augusti 1861, när bröder och systrar var samlade på den dag som var avsatt till att ödmjuka sig, fasta och be, vilade Herrens Ande över oss och jag fördes bort i en syn och blev visad slaveriets synd, som så länge har varit en förbannelse för denna nation. Lagen om förrymda slavar hade konstruerats för att krossa varje ädel, generös känsla av sympati hos människor, känslor som borde väckas i deras hjärta för den

förtryckta och lidande slaven. Den stod i direkt motsats till Guds undervisning. Guds hemsökelse har nu drabbat nordstaterna, därför att de så länge har gett vika för slaverimaktens utbredning. Synden är stor hos de nordstatsmän som är för slaveriet. De har stärkt sydstaterna i deras synd genom att sanktionera slaveriets utbredning. De har spelat en framträdande roll i att försätta nationen i dess nuvarande nödsituation.

Jag blev visad att många inte inser omfattningen av det onda som har kommit över oss. De har inbillat sig att de nationella svårigheterna snart skulle ordnas upp och att förvirringen och kriget skulle ta slut. Men alla kommer att bli överbevisade om att det finns mer realitet i saken än man hade räknat med. Många har väntat på att nordstaterna skulle slå till och avsluta konflikten.

Jag blev visad tillbaka till det gamla Israel, som hölls i slaveri av egyptierna. Herren arbetade genom Mose och Aron för att befria dem. Underverk utfördes inför farao, för att (265) övertyga honom om att dessa män var särskilt utsända av Gud och för att befälla honom att släppa Israel. Men faraos hjärta var förhärdad mot Guds sändebud och han bortförklarade de underverk som de utfördes. Då fick egyptierna känna av Guds domar. De hemsöktes av plågor och medan de led av resultatet av dem, gick farao med på att släppa Israel. Men så fort orsaken till deras lidanden var borta, blev hans hjärta förhärdad. Hans rådgivare och mäktiga män förhävde sig mot Gud och försökte bortförklara plågorna med att de hade naturliga orsaker. Varje hemsökelse från Gud var värre än den föregående. Ändå ville de inte släppa Israels barn förrän Herrens ängel dräpte egyptiernas förstfödda. Från kungen på tronen ned till den enklaste och lägste var det jämmer och klagan. Då befallde farao att man skulle släppa Israel. Men när egyptierna hade begravt sina döda ångrade han att han hade låtit Israel gå. Hans rådgivare och mäktiga män försökte att hitta förklaringar till sin smärtsamma förlust. De ville inte medge att hemsökelsen eller straffdomen kom från Gud, och därför förföljde de Israels barn.

När israeliterna såg den egyptiska hären förfölja dem, somliga till häst och somliga i vagnar och rustade för krig, svek deras mod dem. Röda havet låg framför dem och den egyptiska hären var bakom dem. De såg inte något sätt att undkomma. Ett segerrop ljöd från egyptierna när de fann israeliterna fullständigt i deras makt. Israeliterna var mycket förskräckta. Men Herren befallde Mose att uppmana dem att gå framåt och att lyfta staven och sträcka ut sin hand över havet och dela det. Han gjorde det och se, havet delade sig och Israels barn gick torrskodda över. Farao hade stått emot Gud så länge och förhärdad sitt hjärta mot hans mäktiga och förunderliga gärningar, att han i sin blindhet skyndade in på den stig som Gud på ett mirakulöst sätt hade berett för sitt folk. På nytt fick Mose befällning att sträcka ut sin hand över havet, (266) ”och havet vände mot morgonen tillbaka i sin vanliga fära” och vattnet begravde den egyptiska hären, och de drucknade.

Detta drama blev framställt för mig för att illustrera den själviska kärleken till slaveriet och de desperata åtgärder som sydstaterna skulle vidta för att värna om denna ordning och hur fruktansvärt långt de skulle gå innan de skulle ge upp. Slaverisystemet har förringat och degraderat

människor till djurens nivå och de flesta slavägare betraktar dem som djur. Dessa herrars samveten har blivit okänsliga och förhärdade, som Faraos. Och om de blir tvingade att befria sina slavar, förblir deras grundläggande principer oförändrade och de skulle låta slaven känna deras förtryckande makt om det var möjligt. För mig verkade det omöjligt att avskaffa slaveriet nu. Bara Gud kan vrida slaven ur hans desperata och obarmhärtiga förtryckares hand. De som upprätthåller slavsystemet kan med rätta anklagas för all den misshandel och grymhet som slaven utsätts för, oavsett om de är nordstatare eller sydstatare.

Nordstaterna och sydstaterna blev framställda för mig. Nordstaterna har blivit lurade beträffande sydstaterna. De är bättre rustade för krig än man påstått. De flesta av deras män är skickliga på att hantera vapen, somliga genom stridserfarenhet andra genom sportutövning. De är överlägsna nordstaterna i detta avseende, men har i allmänhet inte den tapperhet och uthållighet som nordstatarna har.

Jag fick en syn från det katastrofala slaget vid Manassas i Virginia. Det var den mest upprörande och plågsamma syn man kan föreställa sig. Sydstaternas armé hade alla fördelar och var beredd på en fruktansvärd strid. Nordstaterna armé rörde sig framåt med segerglädje och tvivlade inte på att de skulle segra. Många var dumdristiga och marscherade skrytsamt framåt, som om segern redan var deras. När de närmade sig slagfältet var många svimfärdiga av trötthet och brist på återhämtning. De väntade sig inte en så hård drabbning. De (267) kastade sig ut i striden och slogs modigt och desperat. Döda och döende låg överallt. Både nordstaterna och sydstaterna led svåra förluster. Sydstaternas män var hårt pressade och skulle snart ha drivits tillbaka ytterligare. Nordstaternas män stormade fram, trots mycket stora förluster. Just då steg en ängel ned och vinkade bakåt med sin hand. Omedelbart uppstod förvirring i leden. Det föreföll nordstaternas män som om deras trupper drog sig tillbaka, när det inte var så i verkligheten och en brådstörtad reträtt påbörjades. Detta föreföll mig märkligt.

Sedan förklarades att Gud hade denna nation i sin egen hand och att han inte skulle tillåta segrar att vinnas snabbare än han beslutat. Han skulle heller inte tillåta större förluster för nordstaterna än han i sin visdom ansåg lämpliga som straff för deras synder. Om nordstaternas armé i detta läge hade fört striden framåt i deras svaga, utmattade tillstånd skulle den betydligt hårdare strid och den undergång som väntade dem, ha gett sydstaterna en stor triumf. Gud ville inte tillåta detta och sände en ängel för att ingripa. Att nordstaternas trupper plötsligt drog sig tillbaka är ett mysterium för alla. De vet inte att Guds hand fanns med i detta.

Förlusterna i sydstaternas armé var så stora att de inte hade någon lust att skyta. Åsynen av de döda, de döende och de sårade gav dem ingen lust att triumfera. Denna förödelse, som inträffade när de hade alla fördelar och nordstaterna stora nackdelar, gjorde dem mycket förvirrade. De vet att om nordstaterna har samma förutsättningar som de, blir segern säker för nordstaterna. Deras enda hopp är att inta platser som är svåråtkomliga,

och sedan ha gigantiska arrangemang för att skapa odeläggelse överallt.

Sydstaterna har blivit mycket starkare sedan deras uppror inleddes. Om aktiva åtgärder hade vidtagits av nordstaterna då, skulle detta uppror snabbt ha slagits ner. Men det som var svagt i början har ökat i styrka och omfattning, tills det har blivit (268) mycket mäktigt. Andra nationer iakttar med spänning denna nation, varför de gör det blev jag inte upplyst om, och gör stora förberedelser för något som ska hända. Den största förvirring och oro råder nu bland nationens ledare. Män som är för slaveriet och förrädare finns mitt ibland dem, och medan dessa påstår sig vara för unionen påverkar de besluten som fattas. En del av besluten gynnar till och med sydstaterna.

Jag såg jordens invånare i yttersta förvirring. Krig, blodsutgjutelse, umbäranden, fattigdom, hungersnöd och farsoter var utbredda i landet. Medan allt detta omgav Guds folk började de att sluta sig samman och lägga sina små problem åt sidan. Egen värdighet styrde dem inte längre. Djup ödmjukhet tog dess plats. Lidanden, rådvillhet och umbäranden gjorde att förnuftet åter fick styra och de impulsiva och oresonliga blev förnuftiga och handlade omdömesgillt och klokt.

Min uppmärksamhet riktades sedan bort från denna scen. Det verkade bli fred en kort tid. Än en gång presenterades jordens invånare för mig, och återigen var allt ytterst förvirrat. Strider, krig och blodsutgjutelse tillsammans med svält och farsoter härjade överallt. Andra nationer var inblandade i detta krig och denna förvirring. Krig gav upphov till svält. Nöd och blodsutgjutelse gav upphov till farsoter. Och sedan gav människor upp andan av skräck, ”i väntan på det som skall komma över världen”.

Farliga tider

Den icke-troende världen kommer snart att få något annat att tänka på, förutom sina kläder och sitt utseende. Och när deras tankar slits från dessa ting genom nöd och förvirring, kommer de inte att ha något att vända sig till. De är inte hoppets fångar och vänder sig därför inte till den säkra Fästningen. De kommer (269) att ge upp på grund av grämselse och rädsla. De har inte gjort Gud till sin tillflykt och han kommer inte att vara deras tröst då, utan kommer att le åt deras olycka och håna dem när de blir förskräckta. De har föraktat och trampat på Guds ords sanningar. De har skämt bort sig själva med extravaganta kläder och har levt sina liv i uppsluppenhet och munterhet. De har sått vind och de måste skörda storm. Under en tid av lidande och förvirring för nationerna kommer det att finnas många som inte helt har gett sig hän åt världens fördärliga påverkan och att tjäna Satan, som kommer att ödmjuka sig själva inför Gud och omvända sig helhjärtat till honom och bli accepterade och få förlåtelse.

Sabbatshållare som varit ovilliga att göra någon uppoffring, som har gett efter för världens inflytande, ska

prövas och testas. De yttersta dagarnas faror är över oss och en prövning ligger framför de unga, som de inte väntat sig. De kommer att hamna i den mest plågsamma rådvillhet. Äktheten i deras tro kommer att prövas. De bekänner sig vänta på Människosönens ankomst, ändå har somliga av dem varit bedrövliga exempel för icke-troende. De har inte varit villiga att överge världen, utan har förenat sig med den, deltagit i utflykter och andra nöjesevenemang medan de intalade sig själva att de deltog i oskyldig förströelse. Ändå blev jag visad att det är just sådana nöjen som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn. Gud har inte den som är nöjeslysten som sin efterföljare. Han har inte gett oss ett sådant föredöme. Bara de som förnekar sig själva och som lever ett nyktert, ödmjukt och heligt liv är Jesu sanna efterföljare. Sådana människor kan inte delta i och finna nöje i deras ytliga och tomma samtal, som älskar världen.

En hjärtslitande och ångestfylld dag ligger framför oss. Jag blev visad att skarpa vittnesbörd borde framföras, och att de som vill komma till Herrens hjälp kommer att få hans välsignelse. (270) Men sabbatshållare har ett arbete att utföra. Jag blev visad att krinoliner är en styggelse, och varje sabbatshållare borde genom sitt inflytande tillrättvisa detta löjligen mode, som har varit en fasad för synd och som började på en bordell i Paris. Personer har visats mig, som kommer att förakta undervisning, även om den kommer från himlen. De kommer att hitta på någon ursäkt för att undvika det skarpaste vittnesbörd, och trots allt det ljus som har getts ta på sig krinoliner eftersom det är modernt, och riskera att få ta konsekvenserna.

Profetian i Jesaja 3 presenterades för mig som tillämplig på dessa sista dagar, och tillrättavisningarna riktats till Sions döttrar som bara tänkt på sitt utseende och att visa upp sig. Läs vers 25: ”Dina män skall falla för svärd och dina hjältar i strid.” Jag blev visad att detta skriftställe bokstavligen kommer att gå i uppfyllelse. Unga män och kvinnor som bekänner sig vara kristna, och ändå inte har någon kristen erfarenhet, och som inte har burit någon börda och inte har känt något personligt ansvar, ska bli prövade. De kommer att tvingas ner i stoftet och kommer att längta efter en erfarenhet när det gäller det som har med Gud att göra, som de har misslyckats med att skaffa sig.

*Kriget sätter hjälmen på sitt huvud.
O, Gud, beskydda ditt folk nu.*

Organisation

Den 3 augusti 1861 blev jag visad att några varit oroliga för att våra församlingar skulle bli Babylon om de skulle organisera sig. Men församlingarna i centrala New York har verkligen varit Babylon, förvirring. Om inte våra församlingar är så organiserade nu, att de kan skapa och upprätthålla ordning, har de inget hopp inför framtiden. De måste splittras i småbitar. Tidigare undervisning har gett näring åt oenighet. Man har närt en anda att bevaka och anklaga, hellre än att bygga upp. Om Guds pastorer tillsammans skulle ta ställning (271) och beslutsamt hålla

fast vid den, skulle det ha ett enande inflytande på Guds flock. Separerande hinder skulle brytas i stycken. Hjärtan skulle slå i takt och förena sig. Då skulle det finnas styrka och kraft i sabbatshållarnas led, som vida överträffade allt vi hittills sett.

Guds tjänare blir bedrövade när de reser från församling till församling, när de möter motståndet från andra pastorsbröder. Det finns de som varit redo att motarbeta varje steg framåt som Guds folk har tagit. De som har vågat gå framåt blir bedrövade och oroade av bristen på samarbete från deras arbetskamrater. Vi lever i en allvarlig tid. Satan och onda änglar arbetar med stor kraft, med världen på sin sida för att hjälpa dem. Och bekännande sabbatshållare, som påstår sig tro allvarliga och viktiga sanningar, förenar sina krafter med mörkrets makters enade inflytande för att distrahera och bryta ner det som Gud planerar att bygga upp. Inflytandet från sådana personer noteras komma från människor som försenar en reform bland Guds folk.

Diskussionerna kring frågan om organisation har avslöjat en stor brist på moraliskt mod hos de pastorer som förkunnar sanningen för vår tid. Somliga som var övertygade om att det var rätt att organisera samfundet har svikit när det gäller att modigt träda fram och argumentera för det. De lät några få personer förstå att de ställde sig positiva till det. Var det allt Gud krävde av dem? Nej. Han var missnöjd med deras fega tystnad och brist på handling. De var rädda för kritik och motstånd. De iakttog resten av bröderna för att se i vilken riktning vinden blåste, innan de som modiga män stod för det som de ansåg var rätt. Folket väntade på att höra vad deras mest omtyckta predikanter tyckte, och eftersom de inte kunde höra något uttalande till förmån för organisation från dem, bestämde de sig för att organisation var fel.

På så sätt motverkade somliga pastorer inflytande organisation, fast de sade sig vara för det. De (272) var rädda att förlora sitt inflytande. Men någon måste ta initiativ och bära ansvaret, och våga riskera sitt inflytande. Och när den som har gjort det har fått vänja sig vid kritik och beskyllningar, har man låtit honom göra det. Hans kollegor, som borde stå vid hans sida och bära sin del av bördan, ser på för att se hur han lyckas med att utkämpa striden ensam. Men Gud ser hans oro, hans ångest, hans tårar, hans modlöshet och förtvivlan, när påfrestningarna nästan blir mer än han kan uthärda. Och när han är nära att sjunka, lyfter Gud upp honom och visar honom vila för den trötta och belöningen för den som är trofast, och han sätter på nytt skuldran under den tunga bördan. Jag såg att alla kommer att bli belönade efter sina gärningar. De som drar sig undan sitt ansvar kommer att förlora i slutänden. Det är när striden är hård som pastorer ska vara eniga.

Ansvar för de fattiga

Frågor ställs ofta om vilket ansvar vi har för de fattiga som tar emot den tredje ängels budskap. Vi har själva

länge velat veta hur vi på ett diskret sätt ska ta hand om de fattiga familjer som tar emot sabbatsbudskapet. När vi var i Roosevelt, New York den 3 augusti 1861 blev jag visad några saker som gäller de fattiga.

Gud kräver inte att våra bröder ska ta hand om varje fattig familj som kommer att ta emot detta budskap. Om de skulle göra det skulle våra pastorer tvingas sluta arbeta på nya fält, eftersom tillgångarna skulle ta slut. Många är fattiga på grund av att de själva inte är flitiga och sparsamma. De vet inte hur de ska använda sina tillgångar på rätt sätt. Om de fick hjälp skulle det skada dem. En del kommer alltid att vara fattiga. Även om de fick de allra bästa förutsättningar skulle deras situation inte förbättras. De gör inga bra beräkningar och skulle använda alla pengar de kunde få tag i, oavsett om det vore mycket eller litet. En del vet ingenting om självförnekelse och att leva sparsamt, för att hålla sig fria från skulder och spara (273) litet för framtida behov. Om församlingen skulle hjälpa sådana personer i stället för att låta dem klara sig med sina egna resurser, skulle det skada dem till slut, för de vänder sig till församlingen och väntar sig att få hjälp från den, och de förnekar inte sig själva eller lever sparsamt när de blir försörjda. Och om de inte får hjälp varje gång, frestar Satan dem och de blir avundsjuka och krävande mot sina bröder, rädda att bröderna inte ska göra hela sin plikt emot dem. Felet ligger hos dem själva. De är lurade. De är inte fattiga som tillhör Herren.

De instruktioner som ges i Guds ord när det gäller att hjälpa de fattiga handlar inte om sådana fall, utan gäller dem som drabbats av olyckor och bedrövelser. I sin försyn har Gud låtit vissa individer drabbas av olyckor, för att testa och pröva andra. Änkor och handikappade finns i församlingen för att bli till välsignelse för församlingen. De är en del av de medel som Gud har valt för att utveckla en sann karaktär hos Kristi bekännande efterföljare och för att de dyrbara karaktärsdrag som vår medlidande Återlösare hade ska lockas fram.

Många som knappt kan försörja sig själva när de är ensamstående, väljer att gifta sig och skaffa familj trots att de vet att de inte har något att försörja den med. Och vad värre är, de har ingen ordning på familjen. Hela familjens sätt att leva utmärks av deras slappa och slöa vanor. De har dålig självbehärskning och är häftiga, otåliga och retliga. När sådana människor tar emot budskapet menar de att de har rätt till hjälp från sina mer välbärgade bröder. Om deras förväntningar inte infrias, klagar de på församlingen och beskyller den för att inte leva upp till sin tro. Vem måste bli lidande i dessa fall? Måste Guds verk dräneras och kassorna på olika ställen tömmas, för att ta hand om dessa stora, fattiga familjer? Nej. Föräldrarna måste bli de som får lida. De kommer i allmänhet inte att lida större brist efter att de har tagit emot sabbatssanningen än de gjorde tidigare.

(274) Det finns en sak som är ond bland en del fattiga, och som förvisso kommer att visa sig bli deras undergång, om de inte besegrar den. De har tagit emot sanningen med sina oborstade, grova och obildade vanor, och det tar en tid för dem att inse och förstå sitt grova sätt, och att de inte är i harmoni med Kristi karaktär. De betraktar andra som är mera ordningsamma och förfinade, som stolta, och du kan

höra dem säga: ”Sanningen sänker oss alla ned till samma nivå.” Men det är ett fullständigt missförstånd att tro att sanningen sänker mottagaren. Den lyfter honom upp, förädlar hans smak, helgar hans omdöme, och om den efterlevs kommer den att göra honom passande för gemenskap med heliga änglar i Guds stad. Sanningen är avsedd att lyfta oss alla till en lika hög nivå.

Exemplens makt

I Paulus brev till Titus, kapitel 2:13-14 läser vi: ”Vänta på det saliga hoppet, vår store Gud och Frälsare Jesu Kristi uppenbarelse i härlighet. Han som gav sig själv för oss, för att han skulle friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, uppfyllt av iver att göra goda gärningar.” Detta stora arbete ska utföras bara för dem som är villiga att låta sig renas, som är villiga att vara speciella och som visar en iver att göra goda gärningar. Så många som drar sig undan den renande processen! De är ovilliga att leva ut sanningen, ovilliga att framstå som besynnerliga i världens ögon. Det är denna blandning med världen som fördärvar vår andlighet, renhet och iver. Satans använder hela tiden sin kraft (275) för att döva Guds folks känslighet, så att deras samveten inte ska vara känsliga för det som är fel och för att det som utmärker dem i jämförelse med världen ska förstöras.

Jag har ofta fått brev med frågor om klädsel, och somliga har inte rätt förstått vad jag har skrivit. Just den grupp som har visats för mig att de tar efter världens mode, har varit mycket trög och de sista att påverkas eller reformeras. En annan grupp som saknade god smak och ordning när det gäller kläder har utnyttjat det som jag har skrivit och har gått till ytterlighet åt andra hållet. Eftersom de ansåg att de själva var fria från stolthet har de betraktat dem som klär sig vårdat och ordentligt som stolta. Att klä sig udda och slarvigt har av somliga betraktats som en speciell dygd. Sådana personer väljer en väg som förstör deras inflytande på icke troende. De väcker avsmak hos dem som de skulle kunna vara till nytta för.

Samtidigt som synerna har klandrat stolthet och att ta efter världens mode, har de också klandrat dem som var slarviga när det gällde sin klädsel och som saknade renlighet när det gällde sin egen person och sina kläder. Jag har särskilt blivit visad att de som bekänner sig tro på sanningen för vår tid borde vara särskilt måna om att uppträda inför Gud på sabbaten på ett sätt som skulle visa att vi har respekt för Skaparen, som har helgat och upphöjt den dagen på ett speciellt sätt. Alla som har någon respekt för sabbaten borde själva vara rena samt välvårdade och ordentligt klädda. De ska träda fram inför den nitälskande Gud som blir förolämpad av orenlighet och oordning och som lägger märke till varje tecken på respektlöshet. Somliga har trott att det var fel att bära något på sitt huvud utom en solhatt. Sådana personer går till ytterligheter. Det kan inte kallas stolthet att bära en snygg, enkel bahytt av strå eller silke. Vår tro kommer, om den efterlevs, att få oss att klä oss så enkelt och vara så ivriga att göra goda gärningar att vi kommer att uppmärksammas som speciella. Men när vi tappar känslan för ordning och välvårdad klädsel, överger vi faktiskt sanningen, för

sanning leder aldrig till förfall utan den upphöjer. (276) Icke-troende betraktar sabbatshållare som sämre, och när personer är slarviga med sina kläder och grova och råa till sitt sätt, stärker deras inflytande denna slutsats hos icke-troende.

De som bekänner sig vara kristna mitt under de sista dagarnas faror, och som inte efterliknar det odmjuka och självförnekande Föredömet, ställer sig själv i fiendens led. Han betraktar dem som sina undersåtar och de tjänar hans syfte lika väl som någon av hans undersåtar gör, eftersom de har rykte om sig att leva men är döda. Andra tar dem som föredöme, och genom att följa dem förlorar de himlen. Om inte dessa personers hade bekant sig vara kristna hade man tagit avstånd från deras exempel. Dessa ohelgade trosbekännare är inte medvetna om vilken betydelse deras inflytande har. De gör kampen mycket svårare för dem som skulle vara Guds utvalda folk. Paulus hänvisar i Titus brev 2:15 till det folk som väntar på Kristi ankomst. Han säger: ”Tala om detta, förmana och tillrättvisa med all auktoritet. Låt ingen förakta dig.”

När vi vittnar emot stolthet och att följa världsligt mode, möts vi av ursäkter och självrettfärdigande. Några framhåller andras exempel. En viss syster bär krinoliner. Om det är fel för mig att bära dem, är det fel för henne. Barn framhåller andra barns exempel, vars föräldrar är sabbatshållare. Broder A är diakon i församlingen. Hans barn bär krinoliner och varför är det värre för mig att bära dem än för dem? De som genom sitt exempel förser ohelgade trosbekännare med argument emot dem som skulle vara speciella, lägger stötestenar i vägen för den som är svag. De måste avlägga räkenskap inför Gud för sitt exempel. Jag får ofta frågan: ”Vad anser du om krinoliner?” Jag svarar: Jag har gett er det ljus som har getts till mig. Jag blev visad, att krinoliner är en skam och att vi inte på minsta sätt borde uppmuntra ett mode som gått till en så löjlig överdrift.

Jag blir ofta överraskad över att höra att ”Syster White säger att det inte är (277) fel att bära små krinoliner.” Ingen har någonsin hört mig säga det. Efter att ha sett vad jag har sett när det gäller krinoliner, skulle inget få mig att på minsta sätt uppmuntra någon att bära dem. Tunga vadderade kjolar och krinoliner är lika onödiga. Han som formade oss avsåg aldrig att vi skulle deformeras av krinoliner, eller något som liknar dem. Men Guds folk har letts av världens påhitt och mode så länge, att de inte vill agera oberoende av dem. När jag studerar skrifterna, blir jag orolig för Guds Israel i dessa sista dagar. De uppmanas att fly undan avgudadyrkan. Jag fruktar att de sover och är så anpassade efter världen att det skulle vara svårt att skilja mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom. Avståndet ökar mellan Kristus och hans folk och minskar mellan dem och världen. Kännetecknen som skiljer Kristi bekännande folk och världen har nästan försvunnit. Som det gamla Israel tar de efter de omkringliggande nationernas styggelser.

Utifrån det som har visats mig är krinoliner en styggelse. De är oanständiga. Guds folk gör fel om de på minsta sätt tar efter eller uppmuntrar detta mode. De som bekänner sig vara Guds utvalda och särskilda folk, borde förkasta krinoliner, och deras agerande skulle bli en levande

tillrättavisning för dem som bär dem. Somliga kan hävda att det är bekvämt. Jag har rest mycket och har sett en hel del besvär på grund av att man burit krinoliner. De som hävdar att det är nödvändigt för hälsans skull bär dem på vintern, då de är mer skadliga än vadderade kjolar. När jag rest i tågagnar och diligenser har jag ofta velat utbrista: Åh, Anständighet, skäms du inte! Jag har sett stora sällskap tränga sig samman i tågagnarna och för att göra gångarna fria måste krinoliner lyftas upp och placeras på ett sätt som var oanständigt. Och kroppen exponerades tio gånger mer hos dem som bar krinoliner än hos dem som inte gjorde det. Om det inte vore för modet skulle folk förfasa sig över dem som så (278) oblygt exponerar sig. Men blygsamhet och anständighet måste offras till modets gud. Måtte Herren befria sitt folk från denna fruktansvärda synd! Gud kommer inte att visa förbarmande för dem som vill vara modets slavar. Men om vi antar att det finns någon liten fördel med att ha krinoliner, bevisar det att det är rätt att bära dem? Om modet ändrades skulle bekvämligheten inte längre nämnas. Det är varje Guds barns plikt att fråga: "På vilket sätt skiljer jag mig från världen?" Låt oss stå ut med litet omak, och vara på den säkra sidan. Vilka kors bär Guds folk? De blandar sig med världen, delar dess anda, klär sig, talar och betar sig som den.

Läs 1 Timoteus brev 2:9-10: "Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar såsom det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga." Likaså 1 Petrus brev 3:3-5: "Er prydnad ska inte vara något utvärtes, med håruppsättningar och påhängda guldsmycken eller fina kläder, utan hjärtats fördolda människa med den milda och stilla andens oförgängliga skönhet. Det är dyrbart inför Gud. För så prydde sig också förr de heliga kvinnorna som satte sitt hopp till Gud. De underordnade sig sina män."

Exempletts makt är stor. Syster A dristar sig till att bära en liten krinolin. Syster B säger: det är inte värre att jag har krinolin än att syster A gör det, och hennes är litet större. Syster C tar efter systrarna A och B och hon har litet större krinoliner än A och B, men alla hävdar att deras krinoliner är små.

Föräldrar som vill lära sina barn det dåliga i att följa världens mode, har en svår kamp. De möts av: "Men mamma, systrarna A, B och C har krinoliner. Om det är syndigt för mig, är det syndigt för dem." Vad ska föräldrarna (279) säga? De borde ge sina barn ett gott föredöme, och även om Kristi bekännande efterföljares exempel får barnen att tro att deras föräldrar är alltför noga och stränga i sina restriktioner, kommer Gud ändå att välsigna dessa samvetsgranna föräldrar. Om inte föräldrar agerar fast och beslutsamt, kommer deras barn att gå med strömmen, för Satan och hans onda änglar bearbetar deras sinnen, och ohelgade trosbekännares exempel gör arbetet med att övervinna betydligt tyngre för dem. Trots detta borde kristna föräldrar i tro på Gud och under allvarlig bön ihärdigt fortsätta på pliktens knaggliga väg. Korsets väg är en väg som leder framåt och uppåt. Och medan vi går framåt på den och söker det som är därovan, måste vi lämna det som hör jorden till längre och längre bakom oss.

Medan världen och köttliga trosbekännare rusar nedåt mot döden, måste de som klättrar uppför berget anstränga sig om de inte ska dras ner tillsammans med dem.

Världens barn kallas för mörkrets barn. De är förblindade av denna världens gud och leds av mörkrets furstes ande. De kan inte gläda sig åt himmelska ting. Ljusets barn riktar sin mot kärlek det som är därovan. De lägger denna världens ting bakom sig. De följer befallningen: "Gå ut från dem och skilj er från dem." Det villkorliga löftet lyder: "Jag ska ta emot er." Från begynnelsen har Kristus valt ut sitt folk ur världen och krävt att de ska skilja sig från och inte ha något att göra med mörkrets ofruktsamma gärningar. Om de älskar Gud och håller hans bud, kommer de att vara långt ifrån vänner med världen och att älska dess nöjen. Det finns inget gemensamt mellan Kristus och Beliar.

Profeten Esra och andra trofasta tjänare i den judiska församlingen, blev överraskade när furstarna kom och sa: "Israels folk och prästerna och leviterna har inte avskilt sig ifrån folken i länderna och deras (280) avskyvärda seder" "Och efter allt som har drabbat oss för våra onda gärningars skull och för vår stora skuld, ser vi att du vår Gud straffat oss mindre än vad vår syndaskuld förtjänar, och har gett oss en sådan befrielse som denna. Skulle vi då på nytt bryta mot dina bud och ingå äktenskap med folk som gör så avskyvärda saker? Skulle du då inte bli så vred på oss, att du förgjorde oss, så att varken någon rest eller någon räddning fanns kvar? O HERRE, Israels Gud, du är rättfärdig, för vi har blivit kvar som en rest, som det är intill denna dag. Se här är vi inför dig i vår skuld, för vi kan vi inte bestå inför dig på grund av detta." Esra 9:1,13-15

2 Krönikerboken 36:14-16: "Också alla de ledande prästerna och folket gick allt längre i sin trolöshet mot Gud. De bedrev hednafolkens alla styggelser och orenade HERRENS hus, det som han hade helgat i Jerusalem. HERREN, deras faders Gud, skickade sina budskap till dem gång på gång genom sina sändebud, ty han hade medlidande med sitt folk och sin boning. Men de gjorde narr av Guds sändebud, de föraktade hans ord och hånade hans profeter, till dess att HERRENS vrede över hans folk växte så att det inte mer fanns någon bot."

3 Mosebok 18:26-27: "Ni ska därför hålla mina stadgar och mina bud, och inte göra någon av dessa avskyvärdheter, varken den som är född i landet eller en främling som bor ibland er, för alla dessa avskyvärdheter har landets inbyggare gjort, de som var där före er, och landet har blivit orenat."

5 Mosebok 32:16-22: "De väckte upp hans nitälskan med främmande gudar, med avskyvärdheter väckte de hans vrede. De offrade åt onda andar, inte åt Gud, till gudar som de inte kände, till nya gudar som nyss kommit till som era fäder inte fruktade. Klippan, som födde dig, försummade du och du glömde bort Gud som formade dig. När HERREN såg detta, avskydde han dem eftersom hans söner och döttrar hade förargat honom. Han sa: Jag vill dölja mitt ansikte för dem. Jag vill se vilket slut de får, för de är en mycket fördärvad generation, barn i vilka ingen tro finns. De har väckt min nitälskan med sådant som inte

är Gud och de har väckt min vrede med sina fåfångligheter. Jag ska väcka deras nitälskan med dem som inte är folk, jag vill väcka deras vrede med ett dåraktigt folk. För min vrede har tänt en eld, och den brinner till dödsrikets djup och förtär jorden med dess gröda och sätter bergens grundvalar i brand.”

Vi läser här de varningar som Gud gav till det gamla Israel. Det var inte hans vilja att de skulle vandra omkring i öknen så länge. Han skulle genast ha fört dem in i det utlovade landet, om de hade underordnat sig och älskat att bli vägledda av honom. Men eftersom de så ofta gjorde honom bedrövad i öknen, svor han i sin vrede att de inte skulle komma in i hans vila, förutom två personer som följde honom helt och fullt. Gud begärde att hans folk skulle lita enbart på honom. Han ville inte att de skulle ta emot hjälp av dem som inte tjänade honom.

Var snäll och läs Esra 4:1-5: ”När Juda och Benjamins motståndare hörde att de som hade återvänt från fångenskapen byggde templet åt HERREN Israels Gud, kom de till Serubbabel och till de främste bland fäderna och sa till dem: Låt oss bygga tillsammans med er, för vi söker er Gud, precis som ni och vi har offrat till honom ända sedan kung Esarhaddon av Assyrien förde oss hit. Men Serubbabel och Jeshua och de främste bland fäderna i Israel svarade dem: Nej, ni kan inte delta med oss i byggandet av vår Guds hus, utan vi vill själva bygga det åt HERREN, Israels Gud, så som kung Kores av Persien har befallt oss. Men då fick folket i landet Juda folk att tappa modet och avskräckte dem från att bygga. De mutade kungens rådgivare emot dem för att hindra deras planer.”

(282) Esra 8:21-23: ”Sedan utlyste jag en fasta vid floden Ahava, för att vi skulle ödmjuka oss inför vår Gud och be honom om en lyckosam resa för oss och våra barn och alla våra ägodelar. Jag skämdes nämligen för att be kungen om soldater och ryttare till vårt beskydd mot fiender längs vägen. För vi hade ju sagt till kungen: Vår Guds hand är det bästa skyddet för alla dem som söker honom, men hans mäktiga vrede är emot alla dem som överger honom. Så vi fastade och bad vår Gud om detta och han hörde oss.”

Profeten och dessa fäder betraktade inte landets folk som tillbedjare av den sanne Guden och trots att de påstod sig vara vänner och ville hjälpa dem, vågade de inte förena sig med dem i något som hade med tillbedjan av honom att göra. När de begav sig till Jerusalem för att bygga Guds tempel och återupprätta tillbedjan av honom, ville de inte be kungen att hjälpa dem på vägen, utan sökte Herrens hjälp genom fasta och bön. De trodde att Gud skulle försvara sina tjänare och ge dem framgång i deras ansträngningar att tjäna honom. Han som skapat allting behöver inte hjälp från sina fiender för att upprätta tillbedjan av sig själv. Han ber inte om offer från ondskan. Inte heller tar han emot gåvor från dem som har andra gudar framför Herren.

Vi hör ofta kommentaren: ”Ni är för avskilda”. Som ett folk skulle vi göra vilket offer som helst för att vinna själar eller leda dem till sanningen. Men vi vågar inte förena oss med dem och älska det som de älskar och vara vänner med världen, för då skulle vi bli Guds fiender.

Genom att läsa följande bibeltexter ska vi se hur Gud såg på det gamla Israel:

Psaltaren 135:4: ”Ty HERREN har utvalt Jakob åt sig, och Israel till sin dyrbara egendom.”

5 Mosebok 14:2: ”För du är ett folk som är helgat åt HERREN, din Gud, och HERREN har utvalt dig till att vara hans egendomsfolk framför alla folk på jorden.”

(283) 5 Mosebok 7:6-7: ”För du är ett heligt folk inför HERREN, din Gud. Dig har HERREN, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla folk som finns på jordens yta. HERREN har inte älskat er och inte heller utvalt er på grund av att ni var större än andra folk, ni var ju det minsta folket av alla.”

2 Mosebok 33:16: ”För hur ska man kunna veta här, att jag och ditt folk har funnit nåd för dina ögon, om inte du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, blir avskilda från alla andra folk som finns på jordens yta?”

Så ofta det gamla Israel gjorde uppror och så ofta de hemsöktes av domar och tusentals blev dödade, därför att de inte ville lyda buden från Gud, som hade utvalt dem! Guds Israel i dessa sista dagar är i ständig fara att blanda sig med världen och förlora alla tecken på att vara Guds utvalda folk. Läs Titusbrevet 2:13-15 igen. Vi har kommit till den sista tiden, när Gud håller på att rena ett speciellt folk till sig själv. Ska vi provocera honom som det gamla Israel gjorde? Ska vi dra hans vrede på oss genom att överge honom, blanda oss med världen och följa de omgivande nationernas styggelser?

Herren har avskiljt den som är gudfruktig för egen del. Denna helgelse för Gud och separation från världen hör klart och tydligt ihop, i både gamla och nya testamentet. Det finns en skiljemur som Herren själv har satt upp mellan det som hör världen till och det som han har utvalt från världen och helgat åt sig själv. Guds folks kallelse och karaktär är speciell, deras framtidsutsikter är särskilda, och dessa särdrag skiljer dem från alla andra folk. Alla som tillhört Guds folk på jorden utgör en kropp, från begynnelsen till tidens slut. De har ett Huvud som leder och styr kroppen. Samma befallningar som gällde det gamla Israel, gäller Guds folk nu, att vara skilda från världen. Församlingens Överhuvud har inte (284) förändrats. Kristna människors erfarenhet i dessa dagar liknar på många sätt det gamla Israels vandring. Läs gärna 1 Korintierbrevet 10, särskilt från vers 6 till vers 15:

”Men detta har blivit till exempel för oss, för att inte vi liksom de ska ha begär till det onda. Bli inte heller avgudadyrkare som några av dem blev, som det står skrivet: Folket satte sig ner till att äta och dricka och steg upp för att leka ... Låt oss inte heller fresta Kristus, som också några av dem frestade Gud. Därför blev de dödade av ormar. Klaga inte heller, som också några av dem klagade. Därför blev de dödade av fördärvaren. Men allt detta hände dem som exempel och skrevs ner till varning för oss som har tidens slut inpå oss. Därför ska den som menar sig stå, se till att han inte faller. Ingen annan frestelse har drabbat er än den som vanligen möter människan. Men Gud är trofast, han ska inte låta er frestas

över er förmåga, utan när frestelsen kommer ska han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut. Därför, mina älskade, fly bort från avgudadyrkan. Jag talar som till förståndiga. Bedöm själva vad jag säger.”

1 Johannesbrevet 3:1: ”Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss, att vi får kallas Guds barn. Därför känner världen inte oss, eftersom den inte känner honom.”

1 Johannesbrevet 2:15-17: ”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom. För allt det som är i världen, köttets begär och ögonens begär och ett högfärdigt levnadssätt, det kommer inte från Fadern utan från världen. Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet.”

2 Petrusbrevet 2:20: ”För om de har kommit undan världens orenheter genom kunskapen om Herren och Frälsaren Jesus Kristus, men sedan igen har låtit sig snärjas och besegras av dem, så har för dem det sista blivit värre än det första.”

(285) Jakobs brev 4:4: ”Vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Därför, den som vill vara världens vän blir Guds fiende.”

Jakobs brev 1:27: ”Detta är en ren och fläckfri gudstjänst inför Gud och Fadern, att besöka föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen.”

Titusbrevet 2:12: ”Den lär oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i denna världen.”

Romarbrevet 12:2: ”Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom.”

Johannes 17:14,15,17: ”Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen. Jag ber inte att du ska ta dem ut ur världen utan att du ska bevara dem från det onda.” ”Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning.”

Lukas 6:22-23: ”Saliga är ni, då människorna hatar er och utsluter er och smädar er och kastar bort ert namn såsom något ont för Människosönens skull. Gläd er och hoppa av fröjd på den dagen, för se, er lön är stor i himlen. För på samma sätt gjorde deras fäder med profeterna.”

Johannes 15:16-19: ”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att ni ska gå ut och bära frukt, och att er frukt ska bestå, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Detta befäller jag er, att ni älskar varandra. Om världen hatar er, så ska ni veta att den har hatat mig före er. Om ni vore av världen, skulle världen älska sitt eget. Men eftersom ni inte är av världen, utan jag har utvalt er ur världen, därför hatar världen er.”

1 Johannesbrevet 4:4-5: ”Kära barn, ni är från Gud och har segrat över dem, för han som är i er är större än den som är i världen. De är av världen. Därför talar de vad som är av världen, och världen hör dem.”

1 Johannesbrevet 2:5-6: ”Men hos den som håller fast vid hans ord har Guds kärlek verkligen nått sitt mål. Så vet vi att vi är i honom. Den som säger sig förbli i honom är skyldig att själv leva så som han levde.”

1 Petrusbrevet 2:9: ”Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni ska förkunna hans underbara gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus.”

Världen håller på att mogna inför sin undergång. Gud kan bara ha tålmod med syndare litet till. De måste tömma innehåll i hans vredes bägare oblandat med nåd. De som kommer att bli Guds arvingar och Kristi medarvingar till det odödliga arvet, kommer att vara speciella. Ja, så speciella att Gud sätter ett märke på dem, som visar att de är hans, helt och hållet hans. Tror ni att Gud kommer att ta emot, hedra och erkänna ett folk som är så uppblandat med världen, att det enda som skiljer dem åt är namnet? Läs Titusbrevet 2:13-15 igen. Det kommer snart att bli känt vem som är på Herrens sida, som inte kommer att skämmas över Jesus. De som inte har moraliskt mod att samvetsgrant inta sin plats, oavsett de icke-troende, och att överge världens seder och ta efter Kristi självförnekande liv, de skäms över honom och älskar inte hans föredöme.

Helgelse

Guds folk kommer att testas och prövas. Ett noggrant och analyserande arbete måste fortsätta bland sabbatshållare. Liksom det gamla Israel glömmet vi snabbt Gud och hans förunderliga gärningar och gör uppror mot honom. Somliga ser på världen och vill följa dess vanor och delta i dess (288) nöjen, precis som Israels barn såg tillbaka till Egypten och längtade efter de goda saker som de hade njutit av där och som Gud valde att undanhålla dem, för att testa dem och därigenom pröva deras trohet mot honom. Han ville se om hans folk värdesatte hans hjälp och den frihet som han så mirakulöst hade gett dem, mer än de fördelar de hade i Egypten medan de befann sig i träldom under ett tyranniskt avgudadyrkande folk.

Alla sanna efterföljare till Jesus kommer att få göra uppoffringar. Gud kommer att testa dem och pröva om deras tro är äkta. Jag har blivit visad att Jesu sanna efterföljare kommer att avstå från utflykter, donationer, shower och andra nöjesarrangemang. De kan inte finna Jesus där eller något inflytande som kommer att göra dem himmelskt sinnade och öka deras tillväxa i nåden. Om vi lyder Guds ord kommer det att få oss att överge alla sådana saker och skilja oss från dem. Alla de som inte hängivet älskar korset och tillber en korsfäst Jesus, söker efter världsliga ting och anser dem värda att njuta av och beundra.

Det finns agnar ibland oss, och det är därför vi är så svaga. Somliga drar sig hela tiden mot världen. Deras synpunkter och känslor stämmer mycket bättre överens med världens anda än med Kristi självförnekande efterföljares anda. Det är fullständigt naturligt för dem att föredra umgänget med dem, vars anda bäst stämmer överens med deras egen. Och sådana människor har alldeles för stort inflytande bland Guds folk. De deltar tillsammans med dem, har ett ansett namn bland dem och är en lärobok för icke-troende, svaga och ohelgade i församlingen. Dessa tvehågsna personer kommer alltid att ha invändningar mot det klara och skarpa vittnesbördet som kritiserar personliga fel. I denna förärdlingstid kommer dessa personer antingen att bli helt omvända och helgade genom att lyda sanningen, eller så kommer de att lämnas i den värld där de hör hemma, för att få sin lön tillsammans med den.

(289) ”Därför ska ni känna dem av deras frukt.” Alla Kristi efterföljare bär frukt till hans ära. Deras liv vittnar om att ett gott verk har utförts i dem av Guds Ande och deras frukt leder till helighet. Deras liv är upphöjda och rena. De som inte bär någon frukt har inte någon erfarenhet av det som hör till Gud. De är inte förenade med Vinstocken. Läs Johannes 15:4-5: ”Förbli i mig, och jag i er. Såsom grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte förblir i vinträdet, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig. Jag är vinträdet, ni är grenarna. Den som förblir i mig, och jag i honom, han bär rik frukt. För utan mig kan ni ingenting göra.”

Om vi vill tillbe Jesus Kristus andligt, måste vi offra varje avgud och helt lyda de första fyra buden. Matteus 22:37-38: ”Då sa Jesus till honom: Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det främsta och största budet.” De första fyra buden tillåter inte en delad kärlek till Gud. Inget tillåts heller att splittra eller ha del i vår enastående glädje i honom. Vad det än är som delar tillgivenheten och tar bort den överordnade kärleken till Gud från själen, blir en avgud. Våra köttsliga hjärtan skulle vilja klänga sig fast vid våra avgudar och försöka bära dem med oss, men vi kan inte göra framsteg förrän vi lägger bort dem, för de skiljer oss från Gud. Församlingens Överhuvud har valt ut sitt folk från världen och kräver att de ska vara avskilda. Hans tanke är att andan i hans budord ska dra dem till honom själv och skilja dem från världens element. Att älska Gud och hålla hans bud är något helt annat än att älska världens nöjen och dess vänskap. Det finns ingen gemenskap mellan Kristus och Beliar. Guds folk kan tryggt lita enbart på honom och utan fruktan tränga fram på lydnadens väg.

Filosofi och tomt bedrägeri

(290) Jag har blivit visad att vi måste vara på vår vakt mot hot från alla håll och uthålligt stå emot Satans antydningar och påhitt. Han har omskapat sig själv till en ljusets ängel och bedrar tusentals människor och gör dem till sina fångar. Han drar mycket stor nytta av vetenskapen om människans sinne. Här listar han sig obemärkt in, som en orm, för att förvanska Guds verk. Han skulle vilja få

Kristi underverk och gärningar att se ut som om de vore resultatet av mänsklig förmåga och kraft. Om han skulle göra ett öppet och djärvt angrepp på kristen tro, skulle det driva den kristne i oro och ångest till sin Återlösares fötter, och hans starka och mäktiga Befriare skulle jaga den fräcka motståndaren på flykten. Därför förvandlar han sig själv till en ljusets ängel och bearbetar sinnet för att locka oss bort från den enda säkra och rätta stigen. Frenologins, psykologins och mesmerismens vetenskaper är kanaler genom vilka han mer direkt närmar sig denna generation och arbetar med den kraft som kommer att karakterisera hans ansträngningar nära provningstidens slut.

Läs 2 Tesselonikerbrevet 2:8-12: ”Och då ska den laglöse uppenbaras, han som Herren ska döda med sin muns anda och förgöra vid sin synliga återkomst. Den laglöses ankomst är ett verk av Satan och sker med stor kraft, med lögnens alla tecken och under och med alla orättfärdighetens förförelser bland dem som går förlorade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. Och på grund av detta ska Gud sända över dem kraftig villfarelse, så att de ska tro lögnen, för att de ska bli dömda, alla de som inte har trott sanningen utan har haft sin glädje i orättfärdigheten.”

Satan har oförmärkt närmat sig genom dessa vetenskaper och har förgiftat tusentals människors sinnen och lett dem till otro. Han vill gärna att kunskapen om dessa vetenskaper ska spridas. Det är en plan som han själv har gjort upp (291) för att han ska kunna få tillträde till människors sinnen och påverka dem som han själv vill. Samtidigt som man tror att en människas sinne på ett underbart sätt påverkar en annans, är Satan beredd och han smyger sig in och arbetar både till höger och vänster. Och medan de som ägnar sig åt dessa vetenskaper höjer dem till skyarna på grund av de mäktiga och goda effekter som de påstår har åstadkommit genom dem, så värnar de om och förhårligar Satan själv, som går in och verkar med stor kraft och med lögnens alla tecken och under - med alla orättfärdighetens förförelser. Ängeln sa: ”Lägg märke till dess inflytande. Striden mellan Kristus och Satan är ännu inte avslutad.” Detta tillträde som Satan skaffar sig genom vetenskaperna är väl uttänkt av hans sataniska majestät. Det kommer i tusentals sinnen så småningom att ödelägga den sanna tron på Kristus som Messias, Guds Son.

Min uppmärksamhet riktades mot Guds kraft som manifesterades genom Mose, när Herren sände honom inför farao. Satan förstod hans ärende och var där. Han visste mycket väl att Mose var utvald av Gud för att bryta trälomsoket över Israels barn och att han i sitt arbete förebådade Kristi första ankomst för att bryta Satans makt över människorna och befria dem som blivit fångar genom hans makt. Satan visste att när Kristus skulle komma, skulle han utföra mäktiga gärningar och underverk för att världen skulle förstå att Fadern hade sänt honom. Han bävade inför hans kraft. Han rådgjorde med sina änglar om hur de skulle kunna utföra ett arbete med två syften: 1. Att förstöra inflytandet av det verk som Gud utförde genom sin tjänare Mose, genom att verka genom sina egna redskap och förfälska Guds sanna verk. 2. Att utöva ett inflytande genom att verka genom spåmännen, som skulle nå människor i alla tidsåldrar och hos många ödelägga sann tro på de mäktiga underverk och gärningar som skulle

utföras av Kristus när han skulle komma till denna värld. Han visste att hans rike skulle skadas, för den kraft (292) han hade över mänskligheten skulle vara underlägsen Kristus. Det var inte någon mänsklig påverkan eller kraft som Mose ägde som åstadkom de underverk som utfördes inför farao. Det var Guds kraft. Dessa tecken och under utfördes genom Mose för att övertyga Farao om att den store "JAG ÄR" sände honom för att befalla farao att släppa Israel så att de skulle kunna tjäna honom.

Farao tillkallade sina spåmän för att de skulle utföra sina trollkonster. De utförde också tecken och under, för Satan kom till deras hjälp för att verka genom dem. Trots det visade sig Guds verk vara överlägset Satans kraft, för magikerna kunde inte utföra alla de underverk som Gud utförde genom Mose. De kunde bara utföra några få av dem. Trollkarlarnas stavar blev till ormar, [Se Appendix.] men Arons stav slukade dem. Efter att magikerna hade försökt att framkalla myggen och inte kunnat det, tvingades de på grund av Guds kraft att erkänna även inför farao och säga: "Detta är Guds finger." Satan verkade genom magikerna på ett sätt som avsåg att förhärda den tyranniske faraos hjärta mot de mirakulösa manifestationerna av Guds kraft. Satan planerade att få Moses och Arons tro på sitt uppdrags gudomliga ursprung att vackla, och sedan skulle hans redskap, magikerna, få övertaget. Satan ville inte att Israels folk skulle befrias från det egyptiska slaveriet så att de kunde tjäna Gud. Magikerna misslyckades med att utföra underverket med myggen och klarade inte längre av att imitera Mose och Aron. Gud tillät inte Satan att gå längre, och magikerna kunde inte rädda sig själva från plågorna. "Och trollkarlarna kunde inte stå inför Mose för böldernas skull, för det var bölder på trollkarlarna och på alla egyptierna." 2 Mosebok 9:11

Guds kontrollerande makt skar här av den kanal som Satan arbetade genom, och lät till och med dem som Satan så mäktigt hade verkat genom, känna hans vrede. (293) Farao hade fått tillräckliga bevis för att kunna tro, om han ville. Mose verkade genom Guds kraft. Magikerna verkade inte bara genom sina egna konster, utan genom sin guds kraft, djävulens, som sinnrikt genomförde sitt bedrägliga verk, att förfälska Guds verk.

När vi närmar oss tidens slut blir det mänskliga sinnet lättare påverkat av Satans påhitt. Han får bedragna dödliga människor att förklara Kristi gärningar och underverk med naturliga principer. Satan har alltid varit angelägen om att utföra förfälskningar av Kristi gärningar och befästa sin egen makt och sina anspråk. I allmänhet gör han inte detta öppet och fräckt. Han är slug och vet att det effektivaste sättet för honom att genomföra sitt arbete på, är att komma till den stackars, fallna människan i form av en ljusets ängel. Satan kom till Kristus i vildmarken i form av en vacker ung man - mer lik en kung än en fallen ängel - med bibeltexter i sin mun. Han sa: "Det står skrivet." Vår lidande Frälsare bemötte honom med bibeltexter och sa: "Det står skrivet." Satan utnyttjade det svaga och lidande tillstånd som Kristus var i, han som hade tagit vår mänskliga natur på sig.

Läs Matteus 4:8-11: "Åter tog djävulen honom med sig upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i

världen och deras härlighet och sa till honom: Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig. Då sa Jesus till honom: Gå bort, Satan. För det står skrivet: Herren, din Gud, ska du tillbe, och endast honom ska du tjäna. Då lämnade djävulen honom, och se, änglar kom fram och tjänade honom."

Här visade Satan världen för Kristus i dess mest tilldragande ljus och antydde att han inte behövde uthärda så mycket lidande för att få jordens riken. Satan skulle ge upp alla sina anspråk om Kristus bara ville tillbe honom. Satans missnöje började första gången i himlen på grund av att han inte kunde bli den första i rang och högsta befäl (294), likställd med Gud och upphöjd över Kristus. Han gjorde uppror och förlorade sin ställning och han och de som sympatiserade med honom blev utkastade från himlen. I vildmarken hoppades han kunna utnyttja Kristi svaga och lidande tillstånd, och få den vördnad från honom som han inte kunde få i himlen. Men Jesus gav inte för ett ögonblick efter för Satans frestelse, inte ens i sitt utmattade och kraftlösa tillstånd, utan visade sin överlägsenhet och utövade sin auktoritet genom att befälla Satan: "Gå bort" – lämna mig i fred. Satan var förbluffad. Han funderade då på hur han skulle kunna uppnå sitt syfte och få den vördnad från mänskligheten, som vägrades honom i himlen och av Jesus på jorden. Hade han lyckats när han frestade Kristus, skulle frälsningsplanen ha misslyckats och han skulle ha lyckats dra hopplös olycka över mänskligheten. Men det som Satan misslyckades med när han kom till Kristus, har han uppnått genom att gå till människan.

Om Satan kan förvirra och bedra människor så till den grad att han kan få dödliga människor att tro att det finns en inneboende kraft i dem själva att utföra stora och goda gärningar, då slutar de att förtrösta på Gud, att han ska göra det för dem som de tror att de har kraft i sig själva att göra. De erkänner inte en högre makt. De ger inte Gud den ära som han gör anspråk på och som han har rätt till på grund av sitt stora och upphöjda majestät. Satans mål har på så sätt uppnåtts, och han jublar över att fallna människor förmätet upphöjer sig själva på samma sätt som han upphöjde sig själv i himlen och blev utkastad. Han vet att om människor upphöjer sig själva är deras undergång lika säker som hans egen.

Satan misslyckades med sina frestelser mot Kristus i öknen. Frälsningsplanen har genomförts. Det höga priset för människans återlösning har betalats. Och nu försöker Satan rasera grunden för den kristnes hopp och vända människors tankar i en sådan riktning att de inte ska kunna dra nytta av eller bli frälsta genom det stora offer som har gjorts. Han får fallna människor, genom "alla orättfärdighetens förförelser" (295) att tro att de kan klara sig utmärkt utan försoning, så att de inte behöver vara beroende av en korsfäst och uppstånden Frälsare och att människornas egna förtjänster kommer att göra dem berättigade till Guds ynnest. Därefter raserar han människans tillit till bibeln, väl medveten om att om han lyckas med det, och om tron på den detektor som sätter ett märke på honom själv raderas, då är han säker. Han får människor att inbilla sig att det inte finns någon personlig djävul. De som tror så gör inga ansträngningar att stå emot den som de inte tror existerar. På det sättet accepterar

stackars blinda människor till sist levnadsregeln: "Allt som sker är rätt". De erkänner ingen mätstock som ska bedöma deras agerande.

Satan får många att tro att bön till Gud är onödig och bara en formsak. Han vet mycket väl hur nödvändig eftertanke och bön är för att hålla Kristi efterföljare vakna så att de kan stå emot hans list och villfarelser. Genom sina påhitt vill han vända tankarna bort från dessa viktiga uppgifter, så att själen inte ska förlita sig på hjälp från den Mäktige och få kraft från honom att stå emot Satans angrepp. Jag blev uppmärksam på Guds folks brinnande, verksamma böner förr i tiden. "Elia var en människa som vi, men när han bönföll Gud..." Daniel bad till sin Gud tre gånger om dagen. Satan blir rasande när han hör ljudet av ivrig bön, ty han vet att han kommer att förlora. Daniel valdes ut framför furstarna och prinsarna eftersom en utomordentlig vis ande var i honom. Fallna änglar fruktade att hans inflytande skulle försvaga deras kontroll över rikets makthavare, för Daniel hade mycket att säga till om. Den anklagande härskaran av onda änglar gjorde ledare och furstar missunnssamma och avundsjuka och de bevakade Daniel noga för att finna något som de kunde använda emot honom och rapportera honom för inför kungen, men de misslyckades. Då försökte dessa Satans redskap att använda hans trofasthet mot Gud, så att det skulle bli hans undergång. Onda änglar la fram planen för dem, och dessa redskap satte den snabbt i verket.

Kungen var ovetande om den utstuderade elakhet man utsatte (296) Daniel för. Med full vetskap om kungens dekret, fortsätter Daniel medan " hans fönster i övervåningen var öppna" att böja knä inför sin Gud. Han anser att bön till Gud är så viktig, att han hellre skulle offra sitt liv än avstå från den. På grund av att han ber till Gud, kastas han i lejongropen. Så långt uppnår onda änglar sina avsikter. Men Daniel fortsätter att be, även i lejongropen. Tilläts han att bli uppäten? Glömde Gud honom där? Åh nej, Jesus, de himmelska härskarornas mäktige befälhavare, sände sin ängel för att stänga munnen på dessa hungriga lejon, så att de inte skulle skada den bedjande gudsmannen. Allt var fridfullt i den fruktansvärda gropan. Kungen blev vittne till att han bevarades och släppte ut honom under hedersbetygelser. Satan och hans änglar var besegrade och ursinniga. De redskap som han hade använt sig av dömdes till att gå under på samma fruktansvärda sätt som de hade planerat att förgöra Daniel på.

Trons bön är den kristnes stora styrka och kommer helt säkert att besegra Satan. Det är därför han antyder att vi inte behöver be. Han avskyr Jesu, vår Försvares, namn, och när vi uppriktigt vänder oss till honom för att få hjälp blir Satans härskara skrämmd. Det gagnar hans syften om vi försummar att be, för då tas hans lögnaktiga underverk lättare emot. Det som han inte lyckades uppnå genom att fresta Kristus, uppnår han genom att utsätta människan för sina bedrägliga frestelser. Han kommer ibland i en förtjusande ung persons gestalt eller som en vacker skuggbild. Han verkar hela människor och tillbeds av bedragna människor mänsklighetens välgörare. Frenologi och mesmerism är mycket uppskattade. De är bra i sitt rätta sammanhang, men de används av Satan som hans effektivaste redskap för att bedra och ödelägga själar. Hans

konster och knep tas emot som om de vore från himlen, och tro på bibeln som detektor har förstörts hos tusentals människor. Satan får här den tillbedjan som han i sitt satanska majestät vill ha. Tusentals människor samtalar med, och får undervisning från (297) denna demon-gud och agerar enligt hans instruktioner. Den värld som antas dra så stor nytta av frenologi och animal magnetism, har aldrig varit så fördärvad. Satan använder just dessa saker för att fördärva goda egenskaper och lägga grunden för spiritism.

Jag blev hänvisad till denna bibeltext, som särskilt passande att tillämpa på modern spiritism: Kolosserbrevet 2:8 "Se till att inte någon rövar bort er genom filosofi och tomt bedrägeri, efter människors traditioner, efter världens läror och inte efter Kristus." Jag fick se att tusentals människor blivit fördärvade genom frenologins filosofi och animal magnetism, och har drivits till gudlöshet. Om tankarna börjar löpa i denna riktning är det nästan helt säkert att de blir obalanserade och kontrollerade av en ond ande. "Tomt bedrägeri" fyller stackars dödliga människors sinnen. De tror att de har en sådan kraft i sig själva att de kan utföra stora gärningar, och de inser inte behovet av en högre kraft. Deras principer och deras tro är "efter människors traditioner, efter världens läror och inte efter Kristus." Jesus har inte lärt dem denna filosofi. Inget liknande finns i hans undervisning. Han riktade inte dödliga människors sinnen till dem själva, till en kraft som de själva ägde. Han riktade alltid deras sinnen till Gud, universums Skapare, som källan till deras kraft och visdom. En särskild varning ges i vers 18: "Låt inte segerlönen tas ifrån er av någon som ger sig hän åt ödmjukhet och tillbedjan av änglar, och som fördjupar sig i sådant som han inte har sett, och till ingen nytta är uppblåst i sitt köttliga sinne."

Spiritismens lärare närmar sig på ett behagligt och förföriskt sätt för att bedra er, och om ni lyssnar till deras fabler kommer ni att bli bedragna av rättfärdighetens fiende och kommer förvisso att gå miste om lönen. När väl ärkebedragarens fascinerande inflytande övervunnit er en gång, är ni förgiftade, och dess dödliga inflytande förvanskar och fördärvar er tro på att Kristus är Guds Son, och ni slutar att förlita er på hans blods förtjänster. De som blivit bedragna av denna filosofi (298) har blivit lurade på sin lön genom Satans bedrägerier. De förlitar sig på sina egna meriter, visar frivillig ödmjukhet och är även villiga att göra uppoffringar. De förnedrar sig själva och låter sina sinnen behärskas av fullständigt nonsens, och accepterar de mest absurda idéer genom dem som de tror är deras döda vänner. Satan har gjort dem så förblindade och har förvridit deras omdöme så att de inte märker det onda. De följer instruktionerna som påstås komma från deras döda vänner som nu är änglar i en högre sfär.

Satan har valt en mycket säker och fascinerande förvillelse, en som är uträknad för att fånga de människors sympatier som har lagt sina kära i graven. Onda änglar antar dessa käras form och berättar händelser som har med deras liv att göra, och gör sådant som deras vänner gjorde när de levde. På detta sätt lurar och leder de dessa dödas anhöriga att tro att deras avlidna vänner är änglar som svävar ovanför dem och kommunicerar med dem. De betraktar dem med en viss tillbedjan, och vad de eventuellt

säger har större inflytande över dem än Guds ord. Dessa onda änglar som låtsas vara döda vänner, kommer antingen att fullständigt förkasta Guds ord såsom rena sagor, eller om det passar deras avsikter bättre, fokusera på de viktiga avsnitt som vittnar om Kristus och pekar ut vägen till himmelen, och ändrar Guds ords tydliga uttalanden så att de ska passa deras egen fördärvade natur och för att förgöra människor. Om man är tillräckligt uppmärksam på Guds ord kan alla som vill bli övertygade beträffande denna själsförgörande illusion. Guds ord förklarar i mycket bestämda ordalag, att "de döda vet ingenting". Predikaren 9:5, 6: "För de levande vet att de ska dö, men de döda vet ingenting, och de får inte heller mer någon belöning, för minnet av dem är bortglömt. Och deras kärlek, deras hat eller deras avund finns inte mer och de har aldrig mer någon del i allt som sker under solen."

Bedragna människor tillber onda änglar i tro (299) att de är deras döda vänners andar. Guds ord säger uttryckligen att de döda inte längre har någon del i vad som händer under solen. Spiritister säger att de döda vet allting som sker under solen, att de kommunicerar med sina vänner på jorden, ger värdefull information och utför underverk. Ps 115:17 "De döda prisar inte HERREN, inte heller någon av dem som har farit ner i det tysta." Satan, förvandlad så att han blivit lik en ljusets ängel, verkar med all slags bedräglig orättfärdighet. Han som kunde lyfta upp Guds Son, som var gjord ringare än änglarna, och ställa honom på ett av templets torn, och ta honom med upp på ett mycket högt berg för att visa honom världens riken, han kan använda sin makt över människorna, som är mycket underlägsna Guds on när det gäller vishet och styrka, även efter att han hade tagit på sig människans natur.

I denna fördärvade tidsålder har Satan kontroll över dem som har avvikit från det som är rätt och vågar sig in på hans mark. Han utövar sin makt över sådana människor på ett skrämmande sätt. Min uppmärksamhet riktades på följande ord: "som fördjupar sig i sådant som han inte har sett, och till ingen nytta är uppblåst i sitt köttsliga sinne" Jag fick se att somliga stillar sin nyfikenhet och leker med djävulen. De har ingen verklig tro på spiritism och skulle rygga tillbaka med förskräckelse vid tanken på att vara ett medium. Ändå vågar de gå till en plats där Satan kan utöva sin makt över dem. Sådana människor har inte för avsikt att tränga djupt in i detta verk, men de vet inte vad de gör. De vågar sig in på djävulens mark och frestar honom att kontrollera dem. Denne mäktige förgörare betraktar dem som sina lagliga byten och utövar sin makt över dem, emot deras vilja. När de önskar ta kontrollen över sig själva kan de inte göra det. De lät sina sinnen underkastats Satan, och han kommer inte att ge upp sina anspråk utan håller dem fångna. Ingen makt kan befria den insnärjda människan utom Guds kraft, som svar på innerliga böner från hans trogna efterföljare.

Vår enda trygghet nu är att söka efter sanningen som den uppenbaras i Guds ord, såsom man söker efter gömda skatter. Sådana ämnen som sabbaten, människans natur och Jesu vittnesbörd är de stora och viktiga sanningar som måste förstås. De kommer att visa sig vara ett ankare som ger Guds folk stadga i dessa bekymmersamma tider. Men människomassorna föraktar Guds ords sanningar och föredrar fabler. 2 Thessalonikerbrevet 2:10, 11: "Därför att

de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. Och på grund av detta ska Gud sända över dem kraftig villfarelse, så att de ska tro lögnen."

De mest tygellösa och fördärvade människorna blir mycket smickrade av dessa sataniska andar, som de tror är deras döda vänners andar, och de blir ytliga och uppblåsta i sitt köttsliga sinne. Kolosserbrevet 2:19 "Och inte håller sig till huvudet, från vilken hela kroppen genom leder och senor får kraft och sammanhållning och växer med den tillväxt som Gud ger." De förnekar honom som ger kroppen styrka, så att varje kroppsdel kan stärkas genom Guds kraft.

Tom filosofi. Kroppens lemmar kontrolleras av huvudet. Spiritister åsidosätter huvudet och tror att alla kroppsdelar måste agera själva och att fasta lagar kommer att föra dem vidare i en utveckling som leder till fullkomlighet utan ett huvud. Johannes 15:1-2, 4-6: "Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. Varje gren i mig som inte bär frukt tar han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, för att den ska bära mer frukt." "Förbli i mig, och jag i er. Såsom grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte förblir i vinträdet, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig. Jag är vinträdet, ni är grenarna. Den som förblir i mig, och jag i honom, han bär rik frukt. För utan mig kan ni ingenting göra. Om någon inte förblir i mig, kastas han ut som en gren och torkar bort, och man samlar ihop dem och kastar dem i elden för att brännas."

Kristus är källan till vår styrka. Han är vinstocken och vi är grenarna. Vi måste få näring från den levande vinstocken. Om vi berövas styrka och näring från den vinstocken är vi som kroppsdelar utan huvud. Vi är i precis den position som Satan vill att vi ska vara, så att han ska kunna kontrollera oss som han själv vill. Han verkar "med alla orättfärdighetens förförelser bland dem som går förlorade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. Och på grund av detta ska Gud sända över dem kraftig villfarelse, så att de ska tro lögnen." Spiritism är en lögn. Den grundar sig på den stora ursprungliga lögnen: "Ni ska visst inte döden dö" Tusentals människor hugger av Huvudet, och resultatet blir att kroppsdelarna agerar utan Jesus som sitt huvud, och någon annan styr kroppen. Satan kontrollerar dem.

Det visades mig att Satan inte kan kontrollera människors sinnen om de inte har underkastat sig hans kontroll. De som avviker från det rätta är i allvarlig fara nu. De separerar sig själva från Gud och från hans änglars omsorg, och Satan som alltid är beredd att förgöra människor, börjar att presentera sina bedrägerier för dem. Sådana människor är i allra största fara. Om de ser och försöker att stå emot mörkrets makter och befria sig själva från Satans snaror, är det ingen lätt uppgift. De har vågat sig in på Satans mark, och han gör anspråk på dem. Han kommer inte att tveka att använda all sin kraft och kalla hela sin onda härskara till sin hjälp, för att vrida en enda människa ur Kristi hand. De som har frestat djävulen att fresta dem, kommer att bli tvungna att göra desperata ansträngningar för att befria sig själva från hans makt. Men när de börjar anstränga sig själva kommer Guds änglar, som de har bedrivit, till deras räddning. Satan och hans änglar vill inte släppa sitt byte. De tar upp kampen och

slåss med de heliga änglarna, och striden är hård. Men om de som har gjort fel fortsätter att be och i djup ödmjukhet bekänner sina fel, kommer änglar med överlägsen styrka att få övertaget och befria dem ur de onda änglarnas våld.

När ridån lyftes och jag fick se vår tidsålders fördärv kände jag mig sjuk inombords, och jag blev svimfärdig. Jag såg att jordens inbyggare höll på att fylla sin ogudaktighets mått. Guds vrede är upptänd och han kan inte blidkas förrän syndarna är utplånade från jorden. Satan är Kristi personliga fiende. Han är upphovsman och ledare för alla slags uppror i himlen och på jorden. Hans raseri tilltar. Vi inser inte vilken makt han har. Om våra ögon kunde öppnas och vi fick se de fallna änglarna arbeta med dem som känner sig bekväma och tror att de är trygga, då skulle vi inte känna oss så säkra. Onda änglar är oss i härlarna varje ögonblick. Vi förväntar oss att onda människor är beredda att handla som Satan föreslår. Men när vi inte är på vår vakt mot hans osynliga medhjälpare vinner de mark och gör underverk och mirakel inför våra ögon. Är vi då beredda att stå emot dem med hjälp av Guds ord, det enda vapen vi kan använda med framgång?

Somliga kommer att frestas att ta emot dessa underverk som om de vore från Gud. De sjuka kommer att botas inför oss. Underverk kommer att utföras inför våra ögon. Är vi förberedda för den prövning som väntar oss, när Satans falska underverk kommer att visas upp ännu tydligare? Kommer inte många att bli snärjda och fångade? Genom att avvika från Guds tydliga förmaningar och bud, och lyssna till fabler, blir många beredda att ta emot dessa lögnaktiga underverk. Nu måste vi alla försöka rusta oss för den kamp som vi snart måste ge oss in i. Tro på Guds ord, som studerats under bön och tillämpats i praktiken, kommer att bli vår sköld mot Satans makt och göra så att vi avgår med segern genom Kristi blod.

Familjereigion

(303) Jag har blivit visad den upphöjda och ansvarsfulla ställning som Guds folk borde ha. De är jordens salt och världens ljus, och de måste vandra så som Jesus vandrade. De kommer att gå igenom stora svårigheter. Vår tid är en tid av strid och prövningar. Vår Frälsare säger i Uppenbarelseboken 3:21: "Den som vinner seger, honom ska jag låta sitta med mig på min tron, såsom också jag har vunnit seger och sitter med min Fader på hans tron." Belöningen ges inte till alla som påstår sig vara Kristi efterföljare, utan till dem som segrar så som han segrade. Vi måste studera Kristi liv och lära oss vad det innebär att bekänna honom inför världen.

För att kunna bekänna Kristus måste vi ha honom att erkänna. Ingen kan verkligen bekänna Kristus, om inte Kristi sinne och ande är i honom. Om ett sken av gudsfuktan eller att erkänna sanningen alltid vore att bekänna Kristus, då kunde vi säga: Bred är den väg som leder till livet och många är de som finner den. Vi måste förstå vad det innebär att bekänna Kristus och på vilket sätt vi förnekar honom. Det är möjligt att bekänna Kristus med våra läppar och ändå förneka honom med våra gärningar. Andens frukter som visar sig i livet är att bekänna honom.

Om vi har försakat allt för Kristus, kommer våra liv att vara ödmjuka, våra samtal handla om det himmelska och vårt beteende att vara oklanderligt. Sanningens mäktiga och renande inflytande på själen (304) och Kristi karaktär förverkligad i livet, är att bekänna honom. Om det eviga livets ord har satts i våra hjärtan, blir frukten rättfärdighet och frid. Vi kan förneka Kristus i våra liv genom att tillåta oss själva att älska lättja eller genom att älska oss själva, genom att skoja och spexa och genom att söka världens ära. Vi kan förneka honom med vårt yttre genom att anpassa det efter världen, genom en stolt uppsyn eller påkostade kläder. Bara genom ständig vaksamhet och ihärdig och nästan oavbruten bön kommer vi att kunna visa Kristi karaktär eller sanningens helgande inflytande i våra liv. Många driver Kristus från sina familjer genom ett otåligt och hetsigt humör. Sådana människor har något att övervinna på det området.

Mänsklighetens nuvarande försvagade tillstånd visades mig. Varje generation har blivit svagare, och alla slags sjukdomar plågar människosläktet. Tusentals stackars människor med deformerade, sjukliga kroppar, trasiga nerver och dystra tankar släpar sig fram i bedrövliga liv. Satans makt över den mänskliga familjen tilltar. Om Herren inte snart skulle komma och krossa hans makt, skulle jorden snart vara avfolkad.

Jag fick se att Satan särskilt använder sin makt mot Guds folk. Många framställdes för mig i ett tvivlande, förtvivalat tillstånd. Kroppsliga krämpor påverkar sinnet. En slug och mäktig fiende följer oss i spåren och använder sin styrka och skicklighet för att få oss att vika av från den rätta vägen. Och det är alltför vanligt att Guds folk inte är på sin vakt, och därför okunniga om hans påfund. Han verkar med sådana medel som bäst håller honom dold för oss, och ofta når han sitt mål.

Bröder har investerat pengar i patenträttigheter och andra företag och har fått andra att engagera sig, som inte kunde orka med de bekymmer och besvär som sådana affärer för med sig. Deras ängsliga och överansträngda sinnen påverkar deras redan sjuka kroppar på ett negativt sätt, och så ger de upp, vilket gör dem ännu mer förtvivalade (305). De tappar all tro på sig själva och tror att Gud har övergett dem, och de vågar inte tro att han kommer att vara nådig emot dem. Dessa stackars människor kommer inte att lämnas att kontrolleras av Satan. De kommer att ta sig igenom mörkret och på nytt fästa sin vacklande tro på Guds löften. Han kommer att befria dem och vända deras sorg och klagan till frid och glädje. Men det visades mig att dessa människor måste lära sig genom sitt lidande att låta bli patenträttigheter och dessa olika projekt. De borde inte ens låta sina bröder övertala dem att trassla in sig i sådana företag, för deras förväntningar kommer inte att infrias, och så kommer de att kastas ut på fiendens slagfält obehövligt inför striden. Pengar som borde läggas i Guds skattkammare för att främja hans verk, går förlorade när de investeras i någon av dessa moderna uppfinningar. Om några som bekänner sig till sanningen känner sig fria att satsa på dessa patenträttigheter och uppfinningar och är kapabla till det, borde de inte gå runt bland sina trosbröder och göra dem till sitt arbetsfält, utan gå till icke troende. Låt inte ditt namn och din bekännelse som adventist locka dina bröder som önskar avskilja sina pengar för Guds

räkning. Gå istället till världen, och låt den grupp som inte bryr sig om att påskynda Guds verk investera sina pengar.

Jag blev visad hur nödvändigt det är att öppna våra hem och våra hjärtan för Herren. När vi på allvar börjar arbeta för oss själva och våra familjer, då kommer vi att få hjälp från Gud. Det visades mig att enbart att helighålla sabbaten och att be morgon och kväll inte är några säkra tecken på att vi är kristna. Dessa yttre ritualer kan strikt följas allihop, men ändå kan verklig gudsfruktan saknas. Titusbrevet 2:14: "Han som gav sig själv för oss, för att han skulle friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, *uppfyllt av iver att göra goda gärningar.*" Alla som bekänner sig (306) vara Kristi efterföljare borde kontrollera sitt eget humör och inte tillåta sig själva att tala retligt och otåligt. Maken och fadern borde hålla inne med de otåliga ord som han just tänkte uttala. Han borde notera konsekvenserna av sina ord, så att de inte orsakar sorg och gör skada.

Svagheter och sjukdomar drabbar särskilt kvinnor. Familjens lycka beror till stor del på hustrun och modern. Om hon är svag och nervös och får överanstränga sig med för mycket arbete, då blir hon nedstämd, för sinnet påverkas av kroppslig trötthet. Sedan bemöter maken henne alltför ofta kyligt och reserverat. Om inte allt flyter så smärtfritt som han skulle önska lägger han skulden på hustrun och modern. Han är nästan helt okunnig om hennes bekymmer och bördor, och vet inte alla gånger hur han ska visa henne förståelse. Han inser inte att han hjälper den store fienden i hans arbete med att riva ner. Han borde genom tro på Gud bjuda Satan motstånd, men han verkar blind för både sina egna och hennes intressen. Han behandlar henne likgiltigt. Han vet inte vad han gör. Han motverkar sin egen lycka och förstör glädjen i sin familj. Hustrun tappar modet och blir nedstämd. Hoppet och glädjen är borta. Hon utför sina dagliga sysslor mekaniskt eftersom hon ser att hennes arbete måste göras. Hennes brist på glädje och tillförsikt känns i hela familjen. Det finns många sådana olyckliga familjer i adventisternas led. Änglar för dessa skamliga nyheter till himmelen och ängeln som för anteckningar noterar alltihop.

Maken borde visa stort intresse för sin familj. Han borde speciellt vara mycket mån om en svag hustrus känslor. Han kan stänga ute mycket sjukdom. Vänliga, glada och uppmuntrande ord kommer att visa sig vara effektivare än de starkaste läkemedel. De ger mod till den som är mismodig och bedrövad. Den lycka och det solskens som kommer in i familjen genom vänliga (307) handlingar och uppmuntrande ord kommer att betala sig tiofalt. Maken borde hålla i minnet att en stor del av ansvaret för att fostra barnen vilar på modern, att hon har stort inflytande när det gäller att forma barnens sinnen. Det borde väcka hans ömmaste känslor och han borde omtänksamt lätta hennes bördor. Han borde uppmuntra henne att förlita sig på hans stora kärlek och rikta hennes tankar mot himmelen där det finns kraft och frid och slutligen vila för den som är trött. Han borde inte komma hem nedtyngd av bekymmer, utan borde med sin närvaro sprida solskens i familjen och uppmuntra sin hustru att se uppåt och lita på Gud. Tillsammans kan de göra anspråk på Guds löften och låta familjen ta del av hans rika välsignelser. Ovänlighet, klagan och vrede utestänger Jesus från hemmet. Jag såg att

Guds änglar kommer att fly från ett hem där det är ovänliga ord, retlighet och bråk.

Jag har också blivit visad att det ofta finns stora brister hos hustrun. Hon anstränger sig inte tillräckligt för att behärska sitt eget humör och göra hemmet lyckligt. Hon är ofta retlig och klagar utan orsak. Maken kommer hem från sitt arbete, trött och bekymrad, och möter en dyster uppsyn i stället för glada och uppmuntrande ord. Han är bara människa, och hans känslor för hustrun försvagas, han förlorar kärleken till hemmet, hans liv förmörkas och han tappar modet. Han förlorar sin självaktning och den värdighet som Gud fordrar att han ska upprätthålla. Maken är familjens huvud, liksom Kristus är församlingens huvud. Allt som hustrun gör för att minska hans inflytande och ta honom från den värdiga och ansvarsfyllda ställningen, missshagar Gud. Det är hustruns plikt att låta sina önskningar och sin vilja underordnas sin make. Båda borde underordna sig varandra, men Guds ord ger makens omdöme företräde. Hustrun förlorar inte sin värdighet genom att underordna sig den man hon valt som sin vägledare, rådgivare och (308) beskyddare. Maken borde upprätthålla sin ställning i familjen med all ödmjukhet, men ändå beslutsamt. Några har ställt frågan: Måste jag vara på min vakt och alltid behärska mig? Jag har blivit visad att vi har en stor uppgift framför oss, att utforska våra egna hjärtan och noga vaka över oss själva. Vi borde lära oss var vi misslyckas och sedan vara vaksamma på den punkten. Vi måste ha fullständig kontroll över vårt eget humör. "Om någon inte felar i ord, är han en fullkomlig man som också kan tygla hela sin kropp." Det ljus som lyser på vår väg, den sanning som vi genom vårt samvete förstår är rätt, kommer antingen att fördöma och förgöra själen, eller helga och förvandla den. Vi lever alltför nära slutet av provningens tid för att nöja oss med ett ytligt arbete. Samma goda beteende som vi hittills har betraktat som tillräckligt kommer inte att upprätthålla oss nu. Vår tro måste öka och vi måste bli mer lika Kristus i beteende och sinnelag, för att vi ska kunna uthärda och framgångsrikt stå emot Satans frestelser. Guds nåd är tillräckligt för varje Kristi efterföljare.

Våra ansträngningar att stå emot Satans angrepp måste vara allvarliga och uthålliga. Han använder sin styrka och skicklighet för att försöka få oss att avvika från den rätta vägen. Han bevakar oss när vi går ut och när vi kommer in, för att han ska få tillfälle att skada och förgöra oss. Han verkar mest framgångsrikt i det fördolda med att skada dem som är ovetande om hans planer. Han skulle inte få övertaget om man förstod hur han angriper. De redskap som han använder för att nå sina mål, och för att skjuta iväg sina brinnande pilar, är ofta medlemmarna i vår egen familj.

De som vi älskar kanske talar och handlar utan att behärska sig, vilket kan sära oss djupt. Det var inte deras avsikt att göra det, men Satan förstör upp deras ord och handlingar i våra tankar, och skjuter på så sätt en pil från sitt koger för att genomborra oss. Vi gör oss hårda för att stå emot den som vi tycker har sårat oss, och genom att göra det uppmuntrar vi Satans frestelser. I stället för att be till Gud om kraft att motstå Satan tillåter vi att (309) vår lycka skadas genom att försöka kräva det som vi kallar "våra rättigheter". På så sätt ger vi Satan en dubbel fördel.

Vi lever ut våra sårade känslor, och Satan använder oss som sina redskap för att såra och göra dem ledsna som inte menade att såra oss. Makens krav kan ibland tyckas orimliga för hustrun. Men om hon lugnt och behärskat skulle se dem från den andra sidan, i så positivt ljus som möjligt från hans ståndpunkt, skulle hon upptäcka att det skulle bespara dem båda sorg och ge dem stor seger över Satans frestelser, om hon gav upp sin egen väg och lät honom bestämma, även om det gick emot hennes känslor.

Jag såg att fienden kommer att strida, antingen för att förstöra de rättfärdigas användbarhet eller för att ta deras liv. Han kommer att försöka störa deras frid så länge de lever i denna värld. Men hans makt är begränsad. Han kan få prövningens ugn att bli hetare, men Jesus och änglarna kommer att vaka över den kristne som litar på honom, så att ingenting utom slagget förgörs. Den eld som Satan tänt har ingen makt att fördärva eller skada den ädla metallen. Det är viktigt att vi stänger varje tänkbar dörr, så att Satan inte kan komma in. Det är varje familjs förmån att leva så att Satan inte kan utnyttja något de kan säga eller göra, för att bryta ned varandra. Varje familjemedlem borde hålla i minnet att alla har fullt upp med att motstå vår listiga fiende. Med innerliga böner och orubblig tro måste var och en lita på Kristi blods förtjänster och göra anspråk på hans frälsande kraft.

Mörkrets makter samlar sig omkring själen och utestänger Jesus från vår syn, och tidvis kan vi bara vänta i sorg och bestörtning tills molnen passerar. Dessa perioder är ibland fruktansvärda. Det vi hoppas verkar inte slå in och missmod griper oss. I dessa fruktansvärda stunder måste vi lära oss att förtrösta, att helt förlita oss på försoningens förtjänster, och att i all vår hjälplösa ovärdighet förlita oss på den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänster. Vi kommer aldrig (310) att gå under när vi gör det - *aldrig!* När ljuset lyser på vår stig är det inte svårt att vara stark i nådens kraft. Men att vänta tålmodigt i hoppet, när moln omsluter oss och allt är mörkt, kräver tro och underkastelse som gör att vår vilja uppslukas av Guds vilja. Vi blir för snabbt missmodiga och ropar enträget om att prövningen ska tas bort från oss, när vi i stället borde be om tålmod att uthärda och nåd att övervinna.

Utan tro är det omöjligt att behaga Gud. Vi kan få Guds frälsning i våra familjer, men vi måste tro för att få den, leva för att få den och ha en kontinuerlig, förblivande tro och tillit till Gud. Vi måste behärska ett hetsigt humör och kontrollera våra ord, och på så sätt kommer vi att vinna stora segrar. Om vi inte kontrollerar våra ord och vårt humör är vi Satans slavar. Vi är honom underdåniga. Han tar oss till fånga. Allt grälände och alla ovänliga, otåliga och retliga ord är offer som frambärs till hans sataniska majestät. Det är dyrbara offer, dyrbarare än något offer som vi kan ge till Gud, för de fördärvar hela familjers frid och lycka, förstör hälsan och är slutligen orsak till att vi förlorar även ett evigt och lyckligt liv. Den behärskning som Guds ord ålägger oss är för vårt eget bästa. Den ökar lyckan i våra familjer och hos alla som finns omkring oss. Den förfinar vår smak, helgar vårt omdöme och ger frid i sinnet och till sist ger den oss det eviga livet. Med denna heliga återhållsamhet kommer vi att växa till i nåd och ödmjukhet, och det kommer att bli lätt att tala på rätt sätt.

Det naturliga hetsiga humöret kommer att kontrolleras. En inneboende Frälsare kommer att styrka oss varje stund. Tjänande änglar kommer att dröja sig kvar i våra hem och med glädje föra nyheterna till himlen, om våra framsteg i det gudomliga livet, och ängeln som för räkenskap kommer att göra en glad och lycklig notering.

Avund och kritiklust

(311) Broder G,

I ____ ställde du mig några frågor till mig som jag har tänkt mycket på. Utifrån mitt samtal med dig är jag övertygad om att du inte inser vilken roll du har spelat och vilken skada du har vållat Guds verk. Det som hade visats mig när det gäller dig, blev levande för mig och jag har jämfört det som nyligen visats mig med det vittnesbörd som gavs ut med hänsyn till dig i *Vittnesbörd* nr 6, och jag kan inte finna den minsta ursäkt för det du gjort. Innan du deltog i, och lånade ditt inflytande åt, den fanatism som nyligen förekommit i Wisconsin, levde du inte på rätt sätt i Guds ögon.

Broder G, om du uppriktigt hade följt ljuset, skulle du aldrig ha slagit in på den väg du nu har valt. Du har envist och istadigt gått din egen väg. Du har litat på ditt eget omdöme och vägrat att bli ledd. Herren sände dig hjälp men du vägrade att ta emot den. Vad mer kunde himlen ha gjort för dig, än vad som gjorts? När du har tyckt att andra blivit mer uppskattade än du själv, har du känt dig missnöjd och irriterad och har varit kinkig och har dragit dig undan som ett bortskämt barn. Du har velat bli högt ansedd, men har valt en väg som gett dig själv lägre anseende i deras ögon som du önskar bli uppskattad av.

Före ditt fanatiska agerande var du avundsjuk på dem i Battle Creek, och har kommit med antydningar som var ämnade att väcka misstänksamhet. Du har varit avundsjuk på min man och mig själv, och dragit negativa slutsatser. Avund och misstänksamhet har förenats. Under förevändning av att vara samvetsgrann har du uttryckt tvivel, när det gäller deras agerande som bär ansvaret för arbetet i Battle Creek. Du har kommit med antydningar om saker som du var helt okunnig om, och fullständigt oförmögen att bedöma. Ansvaret för det som gjordes där var inte lagt på dig. (312) Jag blev visad att Gud inte skulle välja en person med ditt sinne, lägga tunga bördor på honom och kalla honom till de mest ansvarsfyllda positionerna, för hans självgodhet skulle få så stor inverkan att den skulle förstöra både för honom själv och för Guds folk. Om du hade haft lägre tankar om dig själv skulle du ha varit mindre avundsjuk och misstänksam.

Broder G, om du helt och fullt hade förenat dig med samfundskroppen och stått enad och sympatiserat med dem som Gud ansett lämpliga att placera i ledningen för arbetet, om du hade accepterat de gåvor som Gud placerat i församlingen och stöttat dem helt och hållet, om du beslutsamt hade tagit fasta på alla delar av sanningen för vår tid och dragit jämnt med dem som har erfarenhet av

verket, då hade både du och de dina varit fullständigt fria och skyddade från denna villfarelse. Du skulle ha haft ett ankare som skulle ha hållit dig på fast. Men du har intagit en vag ståndpunkt, rädd att du skulle vara dem till lags som har lagt sin själ i Guds sak och hans verk. Gud kräver att du ska stå fast och beslutsamt på den fasta grunden tillsammans med dina bröder. Gud och heliga änglar var missnöjda med ditt agerande och stod inte längre ut med din dårskap. Du fick följa ditt eget omdöme som du hade värderat så högt, tills du utan att vara avundsjuk och envis, utan att kritisera eller fördöma andra, skulle vilja lära dig av dem som har känt ansvaret och bördan för Guds verk. Du har strävat efter en egen speciell ställning där du skulle bli erkänd och upphöjd, och har sökt din egen väg oberoende av församlingens kropp. Du har fortsatt med det tills jag såg att Gud hade låtit dig använda och visa den visdom som du ansåg var överlägsen andras. Du lämnades åt ditt eget blinda omdöme och fick figurera i den mest oförnuftiga, dåraktiga och vilda fanatism som någonsin förbannat Wisconsin.

Trots det blev jag visad att du inte insåg vilket inflytande ditt tidigare agerande haft på Guds verk, och din nuvarande ståndpunkt och plikt när det gäller den där fanatismen. I stället för att arbeta (313) med all din kraft för att frigöra dig själv och motverka det inflytande du haft, reagerade du med att ursäkta dig själv och kritisera dem som Gud hade sänt till dig. Du var beredd att diktera, och till och med föreslå ett sätt som Herren borde ha använt för att stoppa dig, genom att hans tjänare skulle ha agerat på ett annat sätt än de gjorde. Ditt omdöme var förvridet genom Satans makt och medan du var inhöljd i mörker var du oförmögen att bedöma vilket sätt som var bäst att hantera dig på. Om du visste exakt hur Guds tjänare borde ha agerat för att hjälpa dig, då hade du tillräcklig kunskap för att ta dig loss själv. Gud gav dig frihet att välja, att bli undervisad och instruerad av hans tjänare på det sätt som han själv bestämt, eller att fortsätta och att hålla fast vid din egen istadiga kurs och dras in i förvirrande fanatism.

Du valde att få *din* vilja fram. Och nu har du bara dig själv att skylla. Du påstår dig vara en väktare på Sions murar, en herde för hjorden. Ändå såg du de stackars fåren rivna och skingrade utan att varna. ”Du människobarn, jag har satt dig till väktare för Israels hus, för att du på mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. När jag säger till den ogudaktige: Du skall dö, och du inte varnar honom och inte säger något för att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg och så rädda hans liv, då skall den ogudaktige dö i sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige och han ändå inte vänder om från sin ogudaktighet eller sin ogudaktiga väg, då skall han dö i sin missgärning, men du har räddat din själ.” ”Men om du varnar den rättfärdige för att synda och han avhåller sig från synd, då skall han få leva därför att han lät varna sig, och själv har du räddat ditt liv.” Hesekiel 3:17-19, 21

Deras synd i Wisconsin som drogs med i fanatism, vilar tyngre på dig broder G, än på någon annan. Du var en otrogen väktare. Du la inte märke till det onda, eftersom du inte var trogen. Gud sände sina trofasta (314) väktare, som stod i ljuset och kunde urskilja det onda, för att

varna *dig* och den vilseförda hjorden. Om du då hade lyssnat på varningen skulle mycket ont ha undvikits. Ditt inflytande skulle ha upprätthållits. Du skulle ha hållit dig ur vägen, så att Guds tjänares vittnesbörd skulle kunnat nå den förvirrade flocken. De som gjorde fel ville inte lyssna till Guds röst genom hans utvalda tjänare. De stod envist emot varningarna från de väktare som sändes till dem, och befäste sig själva på sin oförnuftiga och självbedragna kurs. Herden ville inte lyssna. Han var kränkt över att denna fanatism hanterades med så stor beslutsamhet. Han insåg inte faran. Han såg ingen brådska när det gällde detta. Han hade tillräckligt ljus för att fatta beslut, men var för egensinnig och för misstänksam mot Guds tjänare för att rätta sig efter deras vittnesbörd.

Broder G ville vänta tills fanatismerna hade utvecklats sig, och den fortsatte precis så som Satan ville, ända tills den utvecklade sig med fruktansvärda resultat. Det fanns inga förnuftiga, vettiga tecken som tydde på att detta verk var från Gud. Herrens tjänare utförde sitt uppdrag, befriade sina kläder från själars blod och höll sig själva fria från det förbannade inflytandet, medan du själv bär det fruktansvärda ansvaret för synden i denna bedrövlige fanatism. Du har ångrat den djupt, men ser ändå inte dina egna fel i relation till den. Du kritiserar och beskyller de svaga, vilsegångna fåren för att ha lett dig bort från vägen. Vad är en väktare till för, om inte för att hålla vakt emot det onda och varna? Vad är en herde till för, om han inte ska hålla vakt emot varje fara, så att inte fåren skadas och dödas av vargar? Hur låter en herdes ursäkt när han menar att fåren ledde honom vilse? De lämnade de riktiga betesmarkerna och ledde honom på fel väg? Ett sådant påstående skulle tala starkt emot den (315) herdens förmåga att vaka över fåren. Man skulle inte längre ha förtroende för honom som en trofast herde som skulle ha omsorg om fåren och föra dem tillbaka när de riskerar att irra bort från den rätta stigen.

Den skam som vilar över Guds sak när det gäller syster A vilar tungt på dig. Du gav mycket uppmärksamhet åt det hon gjorde och upplevde. Hon var svag, men kunde ändå i viss mån fylla sin plats i sin familj och hålla samman sina barn. Men hon hade bara varit borta från sitt hem en kort tid innan hon förlorade förståndet. Sabbatshållarnas avfallna tillstånd i ___ fick dig att påverka syster A att lämna sin familj som behövde hennes omsorg, och att komma till ___ så att hennes inflytande skulle kunna hjälpa sabbatshållarna där. Hennes agerande karakteriserades av osund upphetsning. En del av de oerfarna blev bedragna. Syster A's svaga sinne blev överansträngt och hon blev psykiskt sjuk. Guds verk har blivit djupt skadat och vanärat på grund av detta. Broder A har blivit orättvist behandlad. Han måste nu ta konsekvenserna av detta verkliga elände, och hans barn måste skingras. De människor vars inflytande fick dessa sorgliga konsekvenser, har ett arbete att utföra med att få broder A att må bättre, och att motverka det onda så mycket som möjligt genom att uppriktigt och fullständigt erkänna det syndiga i sitt agerande och de fel som har begåtts mot honom.

Om du hade rådgjort med Gud och erkänt att hans Andes gåvor har sin rätta plats i församlingen, om du hade varit enig med *Review* i dess anda och principer, fast grundad i

de starka sanningarna för vår tid, om du hade gett mat i rätt tid till Guds folk, då skulle ditt inflytande i ___ och dess omgivning ha varit helt annorlunda. Du kunde ha haft ett skarpt vittnesbörd att frambara, i överensstämmelse med dem som leder detta stora arbete. Olika personers fel skulle ha tillrättavisats. Troget arbete kunde ha fört sabbatshållarna framåt där (316) så att de inte hade legat efter andra församlingar. Men de har nästan allt kvar att lära. Du borde ha framfört ett skarpt vittnesbörd och fått dem att förstå hur nödvändigt det är att göra uppoffringar och att alla behöver ta sin del av ansvaret för Guds verk. Du borde ha undervisat dem om systematisk välgörenhet och fått alla att spela en roll, att anstränga sig för att göra något för att främja sanningens sak. Din vacklande ståndpunkt och att du har skött saker så slarvigt och slappt i ___ har påverkat saken negativt där. Det motstånd du kände och argumenterade för när det gäller organisation och Guds folks framsteg, har burit frukt som kan ses på många platser i norra Wisconsin.

Om du hade varit en snabb och noggrann arbetare, och hållit jämna steg med Guds försyn som öppnade möjligheter, skulle den frukt som nu visar sig vara av en helt annan karaktär. Människor skulle ha tagit ställning för ena eller andra sida, antingen helt för eller emot Guds bud eller andra sanningar som hör ihop med den tredje ängelns budskap. De skulle inte ha hängt Sion i kjolorna för att tynga ner dem som skulle vilja göra rätt. Men du har inte visat trofasthet. Ett rakt och noggrant arbete har inte utförts. Du har inte, genom att tydligt tillämpa sanningen, uppmuntrat var och en i församlingen att i praktiken, och i harmoni med varandra, leva upp till sin bekännelse. Många är inte lika villiga att anstränga sig för att göra något för att främja sanningen som de är njuta av att lyssna till sanningen. De älskar Guds verk i ord och bekännelse, men inte i *handling* och i *sanning*.

Din ståndpunkt har fått många i och omkring ___ att ha lägre tankar om *Review*, än de annars skulle ha haft, och de har tagit mycket lätt på de sanningar som de funnit i tidningen. På så sätt har *Review* inte haft det inflytande på dem som Gud avsett att den skulle ha. Var och en har gått sin egen väg och gjort det som verkade rätt i deras egna ögon. Därför har alla kommit långt efter, och om inte (317) ett genomgripande arbete utförs för dem, kommer de att vägas på vägen och befinnas vara för låtta.

Jag blev visad att du försöker skylla konsekvenserna av dina egna fel på andra, men i egenskap av väktare håller Gud dig ansvarig. Du har mycket ödmjuka beklännelser att göra i ___, ___, ___ och på andra platser där du har använt ditt inflytande emot Guds tjänare. Broder och syster B har skadats mycket av denna fanatism. De har tagit skada såväl i vardagliga ting som andligt och nästan gått under genom detta Satans bedrägeri. Broder G, du har gått långt i denna sorgliga fanatism. Din kropp har påverkats likasom ditt sinne, och nu försöker du att lägga hela skulden på andra. Du saknar verklig insikt beträffande din tidigare ställning och ditt agerande. Du är fri att bekänna det som andra har gjort och det som du inte gjorde. Men du har låtit bli att bekänna det som du gjorde.

Ditt inflytande i ___ har varit skadligt. Du var motståndare till att organisera samfundet och predikade

emot det på ett tvetydigt sätt, inte så modigt som somliga skulle ha gjort, men du gick precis så långt som du vågade. På detta sätt har du många gånger tillfredsställt din avundsjuka och skapat misstro och osäkerhet i många människors sinnen. Om du hade varit öppen skulle man ha förstått dig tydligt och du hade inte kunnat göra så mycket skada. När du beskylldes för att försvara åsikter som stod i motsättning till samfundets tro, ville du inte erkänna det, utan gjorde ditt ställningstagande otydligt. Du fick det att verka som om bröderna missförstod dig, när du vet att beskyllningen var korrekt. Sådan som du är nu, kan församlingen inte lita på dig. När du visar frukterna av en fullständig reform, och ger bevis på att du är omvänd och har övervunnit din avundsjuka, då kommer Gud på nytt att anförtro sin flock i din vård. Men tills du noggrant har ställt allt till rätta, har du bäst inflytande genom att stanna hemma och inte vara ”trög när det gäller nit.”

Genom din oengagerade inställning och genom ditt agerande i (318) denna fanatism har du tillfogat Guds verk i Wisconsin mer skada än du har gjort gott i hela ditt liv. Vår tro har gjorts till något avskyvärt för icke-troende. Guds verk har tillfogats ett sår, ett obotligt sår. Ändå verkar många, inklusive du själv, vara förvånade över att så mycket har sagts och gjorts beträffande denna fanatism. Ett ont frö som såtts gror, växer till en hög planta och bär frukt, och det blir en riklig skörd. Ondskan frodas och behöver inte skötas om, medan den goda säden som såtts behöver vattnas, omsorgsfullt skötas och ständigt få näring. Annars kommer den värdefulla plantan att dö. Satan, onda änglar och gudlösa människor försöker rycka upp det goda med rötterna och förstöra det och det kräver största uppmärksamhet och ständig omsorg för att det ska leva och blomstra. Ett ont frö som såtts är inte lätt att rycka upp med rötterna. Det sprider sig och växer åt alla håll för att kväva den dyrbara sädden. Om det lämnas i fred kommer det att växa sig starkt och skymma solens strålar för de dyrbara plantorna, tills de blir sjuka och dör.

Vi bemötte ditt inflytande i ___. Den splittring som fanns där skulle inte ha existerat om du hade tagit ställning för det som är rätt, och tagit emot Herrens ord genom hans tjänare. Men det ville du inte. Guds tjänare blev tvungna att hantera ditt felaktiga agerande på ett tydligt sätt. Hade de varit ännu tydligare och mycket hårdare när det gäller ditt agerande, skulle de ha haft Guds stöd. Det hade varit bättre om du hade hållit dig borta från ___ helt och hållet, för varje gång Guds tjänare avslöjade denna fanatism, drabbade tillrättavisningen broder G och du drog dig tillbaka, kände dig illa behandlad, ignorerad o.s.v. Du fortsatte din blinda kurs bland olika familjer i ___. Du strävade efter sympati och skapade motstridiga känslor mot bröderna C, D och E. Du ansåg att de behandlat dig fel och du kände dig nedvärderad. Du talade om dina känslor och levde ut dem, och skapade på så sätt avund och misstro hos många när det gällde Guds tjänare som han sänt speciellt till dig. Ditt agerande förstörde kraften i deras vittnesbörd i somliga människors tankar. Men några (319) kände tacksamhet över att ljus hade kommit och att Satans snara brutits sönder och att de hade undkommit. Andra var hårdhärtade och tog ställning emot det vittnesbörd som lagts fram och det uppstod splittring i församlingskroppen. Du kan ta ansvar för detta. Vi har varit tvungna att arbeta med sorg i hjärtat för församlingen

i ___ för att få bort det felaktiga inflytande och intryck som du har skapat. Du har ett arbete att utföra där.

Jag såg att somliga har varit mycket måna om dig. De var rädda att du inte skulle bli rätt behandlad och inte få rättvisa från dina pastorsbröder. Sådana människor borde hålla sig undan och vara ärliga nog att bekänna sina egna fel och låta all kritik och ansvaret för dina fel komma över ditt eget huvud. Gud menar att de ska bli kvar där tills du avlägsnar dem fullständigt, genom att ångra dig och innerligt bekänna. De som känner en missriktad sympati med dig kan inte hjälpa dig. Låt dem visa iver genom att ångra sitt eget avfall, och lämna dig att stå på egna ben. Du har gått helt och hållet vilse, och om du inte ändrar dig fullständigt, bekänner dina fel utan att klandra dina bröder och är villig att bli undervisad, kan du inte ha någon del med Guds folk.

Du har hållit distans till dem som Gud har lagt det tunga ansvaret för sitt verk på. När min man redan hade så mycket arbete och ansvar att tre män borde ha delat det, har du skadat honom genom anmärkningar och antydningar, och har hjälpt andra att lägga ytterligare bördor på honom. Du måste inse detta. Du har inte haft något särskilt ansvar lagt på dig, utan har haft tid till eftertanke och studier, vila och sömn. Min man däremot har tvingats slita dag efter dag, ofta långt in på natten. Ibland när han lade sig för att vila, kunde han inte sova, utan kunde bara gråta och jämra sig över sanningens sak och hans bröders orättvisa mot honom, vars hela intresse och liv var ägnat åt Guds verk.

(320) Han har haft bekymmer och ansvar för arbetet på kontoret, bekymmer för tidningen och mycket att ta hand om i församlingarna i olika stater. Trots detta har somliga av hans tjänande bröder bidragit till att förvirra och skapa svårigheter genom sitt oförståndiga agerande. Du och några andra har sett på broder White som en affärsman, som inte förstår sig så mycket på religion. De som tror det känner honom inte. Satan bedrar många när det gäller honom. Gud har funnit det lämpligt att lägga ansvaret för sitt arbete på honom och att välja honom till att leda olika företag. Han har valt en som är känslig och som kan ha medkänsla med den olycklige, en som är samvetsgrann men ändå oberoende, som inte kommer att dölja synd utan är snabb att se och förstå vad som är fel och att tillrättvisa det och inte ge plats för det, även om han till följd av detta måste stå ensam. Det är därför han lider så svårt. Hans bröder vet i allmänhet inget om hans bördor, och somliga bryr sig inte utan skapar ytterligare bekymmer och oro genom sitt eget oförståndiga och krokiga agerande. Himlen lägger märke till dessa ting. Människor som inte har något som tynger dem eller något ansvar, som kan vara lediga i flera timmar utan något särskilt att göra, som kan sitta och tänka och studera och utveckla sina tankar, kan visa stor måttfullhet. De ser inget som driver dem till att vara särskilt nitiska och kan spendera timmar på privata samtal. Somliga betraktar sådana människor som de bästa och heligaste på jorden. Men Gud ser inte på samma sätt som människor ser. Gud ser till hjärtat. De som har en så behaglig tillvaro kommer att bli belönade i förhållande till sina gärningar.

Den ställning som min man har är inte avundsvärd. Den kräver den största uppmärksamhet, omsorg och mentalt arbete. Den kräver att man har gott omdöme och är klok. Den kräver självförnekelse, att man är helhjärtad och viljestark så att man kan driva igenom saker och ting. På den viktiga positionen vill Gud ha en man som vill satsa, som vågar riskera något och står upp för det som är rätt, oavsett konsekvenserna, som försöker övervinna hinder och som inte vacklar även om livet står på spel.

(321) Tyngden och ansvaret för detta arbete kräver stor noggrannhet, ger sömlösa nätter och framkallar allvarlig, innerlig och kvalfylld bön till Gud. Herren har lett min man framåt, till att ta den ena ansvarsfulla positionen efter den andra. Kritik från hans bröder ger honom svåra själsliga kval. Trots det får han inte vackla i arbetet. Medarbetare som har ett sken av gudsfruktan, motsätter sig varje steg framåt som Gud leder honom att ta. Hans dyrbara tid måste användas till att resa från plats till plats och med oro arbeta bland församlingarna för att rätta till det som dessa påstådda bröder har ställt till med. Stackars människor! De missuppfattar saker och ting. De har ingen verklig uppfattning om vad det innebär att vara kristen. De som har tvingats komma med ett tydligt och skarpt vittnesbörd, att i gudsfruktan tillrättvisa fel, att arbeta med all sin energi för att bygga upp Guds folk och ge dem en säker grund när det gäller viktiga punkter i sanningen för vår tid, har alltför ofta fått ta emot kritik i stället för förståelse och hjälp. Men de som i likhet med dig själv, har intagit en vag ståndpunkt, anses vara helgade och ha en saktmodig ande. Gud betraktar dem inte på det sättet. Förelöparen för Kristi första ankomst var en man som talade mycket tydligt. Han tillrättvisade synd och kallade saker och ting vid deras rätta namn. Han satte yxan till trädets rot. Han tilltalade en grupp människor som påstod sig vara omvända och kom för att bli döpta av honom i Jordan, så här: "Ni huggormsyngel! Vem har intalat er att ni ska slippa undan den kommande vreden? Bär därför sådan frukt som tillhör omvändelsen ... Och redan är också yxan satt till roten på träden. Därför blir vart och ett träd som inte bär god frukt avhugget och kastat i elden."

I denna fruktansvärda tid, strax innan Kristus ska komma för andra gången, måste Guds trofasta förkunnare framföra ett ännu skarpare vittnesbörd än det som förkunnades av Johannes Döparen. Ett ansvarsfullt och viktigt arbete ligger framför dem, och de som talar det som är behagligt kommer Gud inte att erkänna som sina herdar. En fruktansvärd varning riktas till dem.

(322) Denna märkliga fanatism i Wisconsin växte fram ur den falska uppfattningen om helighet, förespråkad av broder K - en helighet som inte vilar på den tredje ängels budskap, utan står utanför sanningen för vår tid. Syster G tog emot denna falska teori från honom, genomförde den själv och lärde ivrigt ut den till andra. Detta utplånade nästan hennes kärlek till de heliga och viktiga sanningarna för vår tid. Om hon hade älskat och lytt dem skulle de ha visat sig vara ett ankare som hade hållit kvar henne på den rätta grunden. Men hon, tillsammans med många andra, gjorde denna teori om helighet eller helgelse till den enda stora angelägenheten och de viktiga sanningarna i Guds ord hade liten betydelse, "om bara hjärtat var rättfärdigt". Och stackars själar lämnades utan ankare, att drivas

omkring av känslor. Satan kom in och kontrollerade människors sinnen och ingav dem intryck och känslor som passade honom själv. Förnuft och omdöme föraktades och Guds verk blev mycket vanärat.

Den fanatism som du har fallit offer för borde leda dig och andra att undersöka, innan ni fattar beslut när det gäller detta som har ett sken av helgelse. Ett *sken* är inte något verkligt bevis på kristen karaktär. Du och andra är rädda för att ni ska få litet mer kritik än ni förtjänat, och ni ser noga på sådant som verkar vara ett misstag eller ett fel hos andra, eller en försummelse från deras sida, och ni känner er sårade. Du är alltför krävande. Du har haft fel och har bedragit dig själv. Om andra har missbedömt dig när det gäller vissa saker, är det inte annat än man kan förvänta sig, med hänsyn till omständigheterna. Du borde, i djupaste sorg och ödmjukhet, sörja över din sorgliga avvikelse från det som är rätt, som gett upphov till olika känslor, åsikter och uttalanden när det gäller dig. Om du inte anser dem vara korrekta i varje detalj, måste du låta det passera och inte fördöma andra. Du måste bekänna dina fel utan att kritisera någon annan, och sluta att klaga över att dina bröder har försummat dig. De har gett dig mer uppmärksamhet än du förtjänade, med tanke på den ställning du haft i årtal. Om du (323) kunde se saker så som Gud betraktar dem, skulle du för alltid förakta de klagomål som du kommer med och ödmjuka dig själv under Guds hand. ”Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar. Ty upproriskhet är trolldomssynd och trots är synd och avguderit”.

Enhet i tron

De som bekänner sig vara troende i och omkring ___ deltar inte i verket och praktiserar inte de sanningar som de bekänner. Verket i norra Wisconsin är utsatt för ett skadligt inflytande. Om alla kände det förtroende för tidningen *Review* som Gud har tänkt sig, skulle de ha fått nytta och undervisning genom de sanningar som den förespråkar. De skulle ha haft en korrekt tro, en fast förankrad ståndpunkt när det gäller sanningen för vår tid, och de skulle ha varit beskyddade och räddade undan denna fanatism. Många är avtrubbade. Falsk upphetsning har förstört deras omdöme och andliga synförmåga. Det är nu av största betydelse att de handlar förståndigt, så att Satans avsikter att störta dem som han har haft makt att bedra, inte fullständigt förverkligas.

När de som har sett och upplevt falsk trosutövning blir övertygade om sitt misstag, drar Satan nytta av deras villfarelse och framhåller den ständigt för dem för att skrämja dem för all sorts andligt utövande. På det sättet försöker han ödelägga deras tro på sann gudsfuktan. Eftersom de en gång har blivit bedragna är de rädda för att göra någon ansträngning genom allvarlig, innerlig bön till Gud om särskild hjälp och seger. Sådana människor får inte låta Satan uppnå sina avsikter, att driva dem till kall formalism och otro. De måste komma ihåg att Guds grundval står fast. Låt det stå fast att Gud är sann och varje människa en lögnare. Deras enda trygghet är att ställa sina

fötter på säker (324) grund, att se och förstå den tredje ängelns budskap och att värdesätta, älska och lyda sanningen.

Kristus leder ett folk ut, och för dem in i trons enhet så att de kan vara ett på samma sätt som han är ett med Fadern. Olikheter när det gäller åsikter måste överges, så att alla kan bli ett med församlingen, så att de kan ha ett sinne och göra en bedömning. I Korintierbrevet 1:10: ”Men jag förmanar er, bröder, i vår Herre Jesu Kristi namn, att ni alla är eniga i ert tal och inte låter någon splittring finnas bland er, utan är fullkomligt förenade i samma sinnelag och samma mening.” Romarbrevet 15:5-6: ”Och må tålmodets och tröstens Gud ge er samma sinne inbördes i överensstämmelse med Kristus Jesus, så att ni i full enighet och med en mun kan prisas Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader.” Filippiebrevet 2:2: ”Gör min glädje fullkomlig, genom att ni har samma tankesätt, samma kärlek och sinnelag i full enighet.”

Alla som tillhör Guds folk borde ha intresse för hans verk. Det har rått brist på intresse bland bröderna i Wisconsin. Det har också varit brist på energi. Somliga tror att det inte är någon synd att slösa bort sin tid, medan andra som älskar sanningens dyrbara sak, tar vara på sin tid och i Guds kraft anstränger sig och arbetar hårt för att deras familjer ska vara välvårdade och ha det bekvämt och att de dessutom har något extra att investera i Guds sak, så att de kan göra sin del för att hålla Guds verk i gång och samla skatter i himlen. Den ene ska inte vara sysslolös medan andra är betungade. Gud kräver, att de som har hälsa och kroppskrafter gör vad de kan och använder sin kraft till hans ära, för de är inte sina egna. De är ansvariga inför Gud för hur de använder sin tid och sina krafter, som de får från himlen.

Ansvar för att hjälpa till för att främja sanningen vilar inte bara på de rika. Alla har en roll att spela. Den människa som har använt sin tid och kraft till att skaffa sig ägodelar (325) är ansvarig för hur han använder dessa ägodelar. Om någon har hälsa och krafter så är det hans kapital, och han måste använda dem på rätt sätt. Om han tillbringar timmar i overksamhet och meningslöst umgänge och prat, då är han trög när det gäller nit, vilket Guds ord förbjuder. Sådana människor har en uppgift att utföra genom att sörja för sina egna familjer, och att sedan lägga undan för välgörenhet, allteftersom Gud har gett dem framgång.

Vi ha inte satts i den här världen bara för att bry oss om oss själva, utan vi ska hjälpa till i det stora frälsningsverket och på så sätt ta efter Kristi självförnekande, självupppoffrande och nyttiga liv. De som älskar sin egen bekvämlighet mer än de älskar Guds sanning, kommer inte att bekymra sig om att använda sin tid och sina krafter på ett förståndigt och bra sätt, så att de kan hjälpa till att sprida sanningen. Många av de unga i Wisconsin har inte känt ansvar för Guds verk eller tyckt av de måste offra något för att främja den. De kan aldrig bli starka förrän de ändrar sin kurs och gör särskilda ansträngningar för att främja sanningen, så att själar kan bli frälsta. En del förnekar sig själva och visar intresse, och har dubbla arbeten, på grund av sina outtröttliga ansträngningar att stödja den sak de älskar. De gör Guds sak till en del av sig

själva. Om den lider, lider de med den. När den har framgång, är de glada.

Ordspråksboken 3:9-10: "Ära HERREN med dina ägodelar och med det första från alla dina skördar. Då ska dina lador fyllas av stora skördar och dina vinpressar flöda över av nytt vin." De som är lata kanske lugnar sig själva med den tanken att Gud inte kräver något av dem eftersom de inte har någon inkomst. Detta kommer inte att vara någon ursäkt för dem, för om de hade använt sin tid väl, om de inte hade varit tröga när det gäller att arbeta, då skulle de ha haft inkomster. Om de beslutsamt hade ansträngt sig för att tjäna något som de kunde lägga i Guds skattkammare, skulle vägar ha öppnats för dem och de skulle ha tjänat något som de kunde ge till Guds verk och därmed samlat skatter i himlen.

Norra Wisconsin

(326) När jag var i Roosevelt i New York den 3 augusti 1861, presenterades olika församlingar och familjer för mig. De olika inflytanden som har utövats, och deras nedslående konsekvenser visades för mig. Satan har som redskap använt enskilda personer som bekänner sig tro en del av sanningen för vår tid, samtidigt som de bekämpar en annan del. Sådana personer kan han använda mer framgångsrikt än dem som bekämpar hela vår tro. Hans listiga sätt att sprida villfarelse genom personer som delvis tror på sanningen, har bedragit många, gjort dem förvirrade beträffande sin tro och splittrat den. Detta är orsaken till stridigheterna i norra Wisconsin. Somliga tar emot en del av budskapet och avvisar en annan del. Somliga accepterar sabbaten och avvisar den tredje ängelns budskap. Men bara för att de har tagit emot sabbaten gör de anspråk på att tillhöra dem som tror på hela sanningen för vår tid. Sedan arbetar de på att föra andra in i samma mörker som de själva befinner sig i. De hålls inte ansvariga inför någon. De har en egen oberoende tro. Sådana människor tillåts få inflytande, trots att de inte borde få någon plats alls, oavsett deras låtsade ärlighet.

Ärliga människor kommer att se den raka kedjan i sanningen för vår tid. De kommer att se dess harmoniska samband, länk efter länk som förenas till en stor helhet, och de kommer att ta gripa tag i den. Sanningen för vår tid är inte svår att förstå och det folk som Gud leder kommer att vara förenade på denna breda och fasta grund. Han kommer inte att använda personer med olika tro, åsikter och uppfattningar för att splittra och dela. Himlen och heliga änglar arbetar för att förena, för att skapa enhet i tron, i den enda församlingskroppen. Satan motsätter sig detta och är fast besluten att splittra, dela och föra in olika uppfattningar, så att Kristi bön inte ska bli besvarad: "Men jag ber inte bara för dem, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig, att de alla ska vara ett, såsom du Fader är i mig, och jag i dig, att också de ska vara ett i oss, för att världen (327) ska tro att du har sänt mig." Johannes 17:20-21. Jesus har avsett att hans folks ska ha en och samma tro. Om en går ut och förkunnar en sak och en annan skiljer sig från honom och förkunnar

något annat, hur kan de som kommer till tro genom deras ord bli ett? Det kommer att råda olika uppfattningar.

Jag såg att om Guds folk i Wisconsin skulle ha framgång, måste de inta en bestämd ståndpunkt när det gäller dessa saker och därigenom förhindra inflytandet från dem som orsakar förvirring och splittring genom att lära ut uppfattningar som skiljer sig från församlingskroppens. Dessa är irrande stjärnor. Det verkar sprida en aning ljus. De bekänner och förkunnar litet sanning och bedrar på det sättet de oerfarna. Satan förser dem med sin ande, men Gud är inte med dem. Hans Ande bor inte i dem. Jesus bad, att hans lärjungar skulle vara ett, såsom han är ett med Fadern, "för att världen ska förstå att du har sänt mig." Enheten och samhörigheten i Guds kvarleva, som tror på sanningen, ger världen ett kraftfullt bevis på att de har sanningen och är Guds särskilda och utvalda folk. Enheten och samhörigheten förbryllar fienden och han är fast besluten att den inte ska bestå. Sanningen för vår tid gör Guds folk till ett, när den tas emot i hjärtat och tillämpas i livet. Det ger dem ett mäktigt inflytande.

Om bekännande sabbatshållare i Wisconsin allvarligt hade sökt och arbetat på att handla enligt Kristi bön, att vara ett såsom han är ett med Fadern, skulle Satans arbete ha omintetgjorts. Om alla hade försökt vara eniga med samfundskroppen skulle den fanatism som har satt en så stor skamfläck på sanningen för vår tid i norra Wisconsin, aldrig ha uppstått. För det är resultatet av att dra sig undan från samfundskroppen och att försöka ha en originell och oberoende tro, utan hänsyn till samfundets tro.

I den senaste synen som gavs i Battle Creek blev jag visad att (328) man tagit en oförnuftig kurs i ____, när det gäller synerna vid tiden för organisation av församlingen där. Det fanns somliga i ____ som var Guds barn men som ändå tvivlade på synerna. Andra var inte motståndare, men vågade inte beslutsamt ta ställning för dem. Somliga var skeptiska och de hade skäl att vara det. De falska synerna, de fanatiska övningarna och de bedrägliga konsekvenser som följde, påverkade Guds verk i Wisconsin. De gjorde människor ängsligt vaksamma mot allt som kallades syner. Allt detta borde ha beaktats och hanterats klokt. Det ska inte hållas några rättegångar eller göras påtryckningar mot dem som aldrig har sett när personen ha syner, och som inte har haft någon egen kunskap om synernas inflytande. Sådana personer borde inte bli frångagna församlingens fördelar och privilegier, om deras kristna liv i övrigt är korrekt och de har utvecklat en god kristen karaktär.

Jag blev visad att somliga kunde ta emot de syner som publicerats och bedöma trädet utifrån dess frukter. Andra är som den tvivlande Thomas. De kan inte tro de publicerade *Vittnesbörden* och är inte heller mottagliga för bevis genom andras vittnesbörd. De måste se och få bevis själva. Sådana människor får inte skjutas åt sidan, utan ska behandlas med stort tålamod och broderlig kärlek tills de tagit ställning och bestämt sig för om de är för eller emot. Om de kämpar mot synerna, som de inte har någon kunskap om, om de driver sitt motstånd så långt att de motsätter sig det som de inte har någon erfarenhet av, och blir irriterade när de som tror att synerna är från Gud talar om dem under möten och tröstar sig själva med undervisning som har förmedlats genom syner, då kan

församlingen veta att det inte står rätt till med dem. Guds folk bör inte fjäska och ge efter, och ge upp sin frihet för sådana missnöjda personer. Gud har placerat gåvorna i församlingen för att församlingen ska ha nytta av dem och när troende som bekänner sig till sanningen motsätter sig dessa gåvor och kämpar emot synerna, är själar i fara på grund av deras inflytande. Då är det (329) dags att arbeta med dem, så att de svaga inte leds vilse på grund av deras påverkan.

Det har varit mycket svårt för Guds tjänare att arbeta i ____, för det har funnits en grupp självgoda, pratsamma och motsträviga personer där, som har stått i vägen för Guds verk. Om dessa personer togs emot i församlingen skulle de slita den i stycken. De skulle inte underkasta sig församlingskroppen och skulle aldrig bli nöjda förrän de tyglar som styr församlingen låg i deras egna händer.

Broder G försökte agera med stor försiktighet. Han visste att den grupp som motsatte sig synerna hade fel och att de inte verkligen trodde på sanningen. För att bli av med dem som hindrade, föreslog han att ingen skulle tas in i församlingen som inte trodde på den tredje ängelns budskap och synerna. Detta uteslöt några få dyrbara själar som inte hade kämpat emot synerna. De vågade inte förena sig med församlingen, eftersom de var rädda för att de skulle stödja något som de inte förstod och helt och fullt trodde på. Och det fanns de som var beredda att fördöma dessa samvetsgranna människor och lägga fram saker och ting för dem i värsta möjliga ljus. Somliga har känt sig bedrövade och kränkta på grund av villkoren för medlemskap och deras missnöje har ökat kraftigt efter organisationen. De har styrts av starka fördomar.

Jag blev visad fallet med syster H. Hon framställdes för mig tillsammans med en bekännande syster som hade starka fördomar mot min man och mig och var motståndare till synerna. Denna anda hade fått henne att älska och ta emot varje lögnaktigt rykte om oss och synerna. Hon har fört detta vidare till syster H. Hon har hyst en bitter stridslystnad mot mig, trots att hon inte kände mig personligen. Hon var inte bekant med mitt arbete men har ändå hyst de mest ondskefulla fördomar mot mig, och har påverkat syster H. De har enats i sina bittra kommentarer och uttalanden. Den person som visades mig (330) i samband med syster H, var en viljestark kvinna, sangvinisk och upphöjd i sina egna ögon. Hon har tyckt att hennes åsikter var korrekta och att andra måste lita på hennes ord, när hon genom sina ord bara spred mörker över råd som getts, och visade den anda som råder i drakens härskara, att föra krig mot dem som skulle vara eniga när det gäller Guds bud och Jesu vittnesbörd.

Efter att syster H har varit i ____ har hon föraktat synerna och spritt rykten som bara varit hörsägnar, som om hon visste att de var sanna. Hon har inte stått emot något inflytande som varit avsett att skada mig. Hon visste inte annat än att synerna var från Gud. Hon var inte personligen bekant med det ödmjuka redskapet, och ändå har hon förenat sig med ohelgade personer i ____, för att få ett starkt inflytande emot mig. De har stärkt varandra genom att älska och sprida falska rykten från olika källor, och på så sätt har de gett näring åt sina fördomar. Det kan inte råda någon enighet mellan deras anda och anden i de

budskap som Herren har funnit lämpliga att ge, till nytta för sitt ödmjuka folk. Den anda som bor i deras hjärtan kan inte harmoniera med det ljus som Gud har gett.

Många stackars människor vet inte vad de gör. De förenar sitt inflytande med Satans krafter och hjälper honom i hans arbete. De visar stor iver och nit i sitt blinda motstånd, som om de verkligen tjänade Gud genom att kämpa mot synerna. Alla som vill göra så kan bekanta sig med frukterna av dessa syner. I sjutton år har Gud bedömt det lämpligt att låta dem överleva och bli starkare, trots motståndet från Satans styrkor och inflytandet från mänskliga redskap som har hjälpt Satan i hans arbete.

Andra kvinnor visades mig i ____, som krigade mot sanningen. En blev framställd för mig, som tog emot några få delar av sanningen och sedan inte utvecklades mer tillsammans med kvarlevan av Guds folk. Hon var upphöjd i sina egna ögon och (331) trodde att hon förstod alltihop. Hon tyckte själv att hon var klok, och jag blev visad att hon ständigt såg tillbaka och hänvisade till en gammal erfarenhet. Eftersom hon hade tagit emot en del ljus tidigare, hade hon blivit högmodig, och trodde att hon hade tillräckligt mycket ljus och kunskap för att instruera hela församlingen. Hennes tro är splittrad och osammanhängande. Många av hennes föreställningar om sanningen är felaktiga. Trots det är hon egocentrisk och rättfärdig enligt egen uppfattning. Hon är snabb att undervisa andra, men vill inte själv bli undervisad. Hon har föraktat instruktioner och ignorerat Guds undervisning genom hans tjänare. Jag såg henne när hon pekade på sin egen rättfärdighet, sin hängivenhet och sitt fromma liv. Hon räknar upp sina goda gärningar, precis som fariséerna. ”Jag tackar dig Gud, att jag inte är som andra människor, roffare, orättfärdiga, horkarlar och inte heller som denne tullindrivare. Jag fastar två gånger i veckan och ger tionde av allt det jag tjänar.” Fariséns bön togs inte emot. Men den stackars publikanen, som bara kunde säga ”Gud, var nådig mot mig, en syndare”, väckte Herrens medkänsla. Hans bön accepterades, medan den skrytsamma fariséns bön avvisades. ”För var och en som upphöjer sig ska bli ödmjukad, men den som ödmjukar sig ska bli upphöjd.”

Uppenbarelseboken 3:17-18: ”För du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver inget, och du vet inte att du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att köpa guld av mig, som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att klä dig i, så att din skamliga nakenhet inte ska synas, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se.”

Denna person, vars ansikte jag kände igen då jag såg henne, fick jag veta var fru I. Jag såg att hennes liv inte präglades av den ödmjukhet som alltid borde karakterisera Kristi efterföljare. När stackars dödliga människor, oavsett hur hög deras beaktelse är, blir rättfärdiga i sina egna ögon, då låter Jesus dem bli bedragna i fråga om sig själva, Jag blev (332) visad att denna kvinna har påverkat andra, och somliga har förenat sig med henne för att framställa visionerna i löjets skimmer. De måste stå till svars för allt detta inför Gud, för varje hänfullt ord mot det ljus som Gud har valt att förmedla på sitt eget sätt, blir nedtecknat.

Jag blev visad ännu en annan kvinna, som inte är förenad med det folk som Gud leder. Sanningens ande bor inte i hennes hjärta och hon har varit flitig med att utföra det arbete som behagar honom som är fiende till allt gott. Hon har gjort människor distraherade och förvirrade. (Jag kände igen denna kvinna den sista mötesdagen. Hon gick innan mötet var slut.) Hon är en pratkvinnor och är alltid beredd att lyssna och berätta nya saker, då hon pratar om det som hon kallar andras fel. Hon kallar sina onda antaganden för klarsynthet. Hon gör ljus till mörker och mörker till ljus, och hycklar genom att be långa böner. Hon älskar att bli uppskattad och betraktad som rättfärdig, och har lurat somliga. Hon vill undervisa andra och tror att Gud undervisar henne framför andra människor. Men sanningen har ingen plats i hennes hjärta.

Några andra personer visades för mig, och att de låter sitt inflytande samverka med deras som jag har nämnt. Tillsammans gör de vad de kan för att dra sig undan från församlingsgemenskapen och orsaka förvirring. Deras inflytande ger Guds sanning dåligt rykte. Jesus och heliga änglar uppfostrar och förenar Guds folk i en tro, för att de alla ska vara enade i sinne och omdöme. Medan de blir förda in i enheten i tron, för att vara överens om de allvarliga och viktiga sanningarna för vår tid, arbetar Satan för att motverka deras framsteg. Jesus är verksam genom sina redskap, för att samla och förena. Satan arbetar genom sina redskap för att skingra och splittra. "För se, jag ska befalla, och jag ska sälla Israels hus bland alla hednafolk, som man skakar säd i ett säll, men inte minsta korn ska falla till marken."

Gud håller nu på att testa och pröva sitt folk. Karaktären håller på att utvecklas. Änglar bedömer människors moraliska kvaliteter och (333) för noggranna anteckningar över alla människobarns handlingar. Bland Guds bekännande folk finns fördärvade människor, men de kommer att testas och prövas. Den Gud som läser allas hjärtan kommer att föra fram mörkrets dolda gärningar i ljuset, där man minst förväntar sig att finna dem. Han gör det för att stöttestenar som hindrat sanningens spridning ska tas bort, och Gud ska få ett rent och heligt folk som förkunnar hans lagar och domar.

Han som är befälhavare för vår frälsning leder sitt folk framåt steg för steg, medan han renar dem och gör dem lämpliga att förvandlas. Han lämnar dem bakom sig som är benägna att dra sig bort från församlingen och inte vill låta sig ledas och som är nöjda med sin egen rättfärdighet. "Är det nu så, att ljuset som är i dig är mörker, hur djupt blir då inte mörkret?" Ingen större förvillelse kan bedra det mänskliga sinnet än den som får människor att bli självsäkra, att tro att de har rätt och lever i ljuset, när de är på väg bort från Guds folk och det ljus de omhuldar är mörker.

Den grupp i ___ som dragit sig undan från församlingen har visat en hård och bitter anda mot dem som Gud använder som sina redskap för att ena sitt folk på den enda sanna grunden. Deras anda motsätter sig Guds verk och deras inflytande har dragit skam över Guds sak och har gjort vår tro motbjudande för icke-troende och fått Satan att jubla. De som har befogenheter i församlingen och som försöker tjäna Gud, kan en tid känna sig irriterade över de

människor omkring dem som inte gör rätt och som för mig har visats vara självgoda och fariseiska. Men om de är tålmodiga och vandrar ödmjukt inför Gud medan de innerligt ber om hans kraft och Ande, kommer de att göra framsteg, och de som inte är sunda i tron kommer att lämnas efter.

Broder J presenterades för mig, och jag blev visad att hans agerande inte har behagat Gud. Han var instabil. Han har blivit förvirrad av Age-to-Come-teorin och eftersom det inte finns den minsta överensstämmelse mellan Age-to-Come-teorin och den tredje ängels budskap, förlorade han sin kärlek till budskapet och sin tro på det, och blev irriterad eftersom det har talats så mycket om det. Den tredje ängels budskap förkunnar ett mycket allvarligt budskap för jordens invånare. Ska Guds utvalda folk vara likgiltigt för det, och inte förena sina röster för att ge denna allvarliga varning? Broder J har blivit förledd och han förleder andra. Hans har talat om hängivenhet, samtidigt som han inte haft det rätt ställt i sitt hjärta. Han har inte varit helhjärtad. Han har inte haft något ankare som kunnat hålla honom kvar, utan har flutit omkring utan en stadig tro. Han har ägnat mycket tid åt att sprida rykten till den ena och den andra, och berättelser som varit avsedda att distrahera och göra människor osäkra. Han har haft mycket att säga om mig och min man, och emot synerna. Hans inställning har varit: "berätta, ... och vi ska berätta för andra." Gud har inte gett honom ett sådant uppdrag. Han har inte haft klart för sig vem han har tjänat. Satan har använt honom för att göra människor förvirrade. Det lilla inflytande han hade har han använt för att väcka fördomar mot den tredje ängels budskap. Han har genom att sprida falska rykten framställt synerna i ett felaktigt ljus, och svaga människor som inte var förankrade i hela sanningen för vår tid, har fått näring från detta istället för från ren mat som sällats ordentligt. Han har blivit vilseledd när det gäller helgelse. Om han inte ändrar sin kurs nu och är villig att låta sig undervisas och tar vara på det ljus som getts, kommer Gud att lämna honom att fortsätta på sin egen väg och följa sitt eget ofullkomliga omdöme tills han lider skeppsbrott i tron. Genom sitt oförståndiga agerande blir han en varningssignal för dem som väljer att agera oberoende av församlingskroppen. Gud kommer att öppna ögonen på ärliga människor så att de förstår det grymma verk som utförs av dem som splittrar och söndrar. Han kommer att peka ut dem som orsakar splittring, så att varje uppriktig människa kan undkomma Satans snara.

Broder J fick en falsk teori om helgelse från pastor K, som inte ingår i den tredje ängels budskap och (335) som förstör kärleken till budskapet överallt där den tas emot. Det visades för mig att äldste K var illa ute. Han är inte i harmoni med den tredje ängeln. En gång i tiden hade han Guds välsignelse, men det har han inte nu, för han har inte uppskattat och tagit vara på sanningens ljus som har lyst på hans väg. Han har tagit till sig en metodistisk teori om helgelse och framhåller den och gör den mycket betydelsefull. De heliga sanningarna som gäller denna tid betraktar han som oviktiga. Han har följt sitt eget ljus och det har blivit mörkare och mörkare, och han har gått längre och längre bort från sanningen, tills den inte har mycket inflytande över honom. Satan har kontrollerat hans sinne och han har gjort sanningens sak stor skada i norra Wisconsin.

Det var denna teori om helgelse som syster G hörde av pastor K, som hon försökte praktisera och som ledde henne in i denna fruktansvärda fanatism. Pastor K har förvillat och förbryllat många med denna teori om helgelse. Alla som accepterar den förlorar i stor utsträckning sitt intresse och sin kärlek för den tredje ängelns budskap. Denna syn på helgelse är en teori som ser mycket vacker ut. Den skönmålar stackars människors som lever i mörker, villfarelse och stolthet. Den gör att de framstår som goda kristna, som om de vore helgade, när deras hjärtan är fördärvade. Det är en frid-och-trygghetsteori, som inte drar fram det onda i ljuset eller tillrättavisar och fördömer det som är fel. Den tar lätt på att hela dottern Guds folks skada och säger: Allt står väl till, allt står väl till. Men allt står inte väl till. Män och kvinnor med fördärvade hjärtan sveper in sig i helgelsens klädnad, och betraktas som föredömen för flocken, medan de är Satans redskap som används av honom för att förleda och lura ärliga människor på avvägar, så att de inte ska känna kraften och betydelsen av de allvarliga sanningar som förkunnas av den tredje ängeln.

Man har sett upp till pastor K som ett föredöme, medan han har skadat Guds verk. Hans liv har inte varit fläckfritt. Hans har inte levt efter (336) Guds heliga lag eller Kristi fläckfria liv. Hans fördärvade natur har inte kuvats, och ändå talar han mycket om helgelse och förvillar på så sätt många. Min uppmärksamhet riktades mot hans tidigare arbete. Han har misslyckats med att leda människor in i sanningen och att förankra dem i den tredje ängelns budskap. Han framställer en teori om helgelse som en ytterst viktig sak, medan han nedvärderar den kanal genom vilken Guds välsignelse kommer. "Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning." Man bryr sig inte om sanningen för vår tid som är kanalen, utan trampar den under fötterna. Människor kan ropa: "Helighet! Helighet! Helgelse! Helgelse! Avskildhet! Avskildhet!" utan att ha mer erfarenhet av vad de talar om än syndaren med sina fördärvade lustar. Gud kommer snart att slita av denna skönmålade klädnad av påstådd helgelse, som en del människor som är köttsligt sinnade har svept in sig i för att dölja själens missbildningar.

En noggrann minnesbok förs över människors handlingar. Ingenting kan döljas för den Høge och Heliges ögon. En del väljer en väg som är tvärs emot Guds lag, och sedan, för att försöka dölja sitt syndiga handlande bekänner de sig vara helgade åt Gud. Detta påstående om helighet visar sig inte i deras dagliga liv. Det har ingen tendens att höja deras tankar och få dem att hålla sig "borta från allt slags ont". Vi är ett skådespel för världen, för änglar och för människor. Vår tro hånas som resultat av de köttsligt sinnades krokiga vägar. De bekänner sig tro på en del av sanningen, som kan ge dem inflytande. Men de inte har någon gemenskap med dem som tror på hela sanningen och är förenade i den. Vilket inflytande har pastor K haft? Vad har blivit frukten av hans arbete? Hur många har han fört till enhet i sanningen för vår tid? Han har inte samlat tillsammans med Kristus. Hans inflytande har lett till (337) splittring. Det finns en brist i hans förkunnelse och de som omvänt sig genom hans arbete saknar det som skulle visa sig vara deras klippa och försvar på Guds vredes dag. Hans förkunnelse saknar saltet, doften. Han för inte fram människor som är grundligt omvända till sanningen, medan han skiljer dem från världen och förenar dem med

Guds särskilda folk. De som omvänts genom honom har inte något ankare som håller dem fast, och de driver hit och dit, tills många av dem blir förvirrade och går vilse i världen.

Pastor K förstår inte vilken ande som bor i honom. Han använder sitt inflytande för att samarbeta med drakens härskara för att motsätta sig dem som håller Guds bud och som har Jesu vittnesbörd. Han har en hård strid framför sig. När det gäller sabbaten har han samma inställning som sjundedagsbaptisterna. Skilj sabbaten från budskapen, och den förlorar sin kraft. Men när den är förenad med den tredje ängelns budskap åtföljs den av en kraft som övertygar skeptiker och otroende och får dem att med kraft stå fasta, leva, växa och blomstra i Herren. Det är på tiden att Guds folk i Wisconsin tar ställning. "Vem vill stå på Herrens sida?" Frågan borde ställas av de trofasta och erfarna på varje plats. Gud kräver att de ska lämna och göra sig fria från de olika inflytanden som skulle skilja dem från varandra och från den mäktiga sanningens grundval som Gud ställer sitt folk på.

Jag fick se fallet med herr L. Han har mycket att säga om helgelse, men han har lurat sig själv, och andra har blivit lurade genom honom. Hans helgelse kanske varar medan han deltar i möten, men den kan inte klara provet. Biblisk helgelse renar livet, men L's hjärta är inte renat. Det onda finns i hjärtat och genomförs i livet, och de som är fiender till vår tro har fått tillfälle att klandra dem som håller sabbaten. De bedömer trädet efter dess frukt.

2 Korintierbrevet 4:2: "Vi har av sagt oss allt skamligt hemlighetsmakeri och går inte listigt tillväga. Inte heller förfalskar vi Guds ord, utan lägger öppet fram sanningen och överlämnar oss själva inför Guds åsyn åt varje människas samvete."

Många handlar i direkt strid med bibeltexten ovan. De går listigt till väga och förfalskar Guds ord. De ger inte exempel på sanningen genom sina liv. De har särskilda helgelseövningar, men förkastar ändå Guds ord. De ber om helgelse, sjunger om helgelse och ropar om helgelse. Människor med syndiga hjärtan ger ett sken av oskuld och utger sig för att vara helgade. Men detta är inget bevis för att det står rätt till med dem. Deras gärningar vittnar om dem. Deras samvete är förhärdade, men Guds domedag kommer, och det ska visa sig av vilken sort varje människas gärningar är. Och varje människa ska belönas efter sina gärningar.

Ängeln sa, medan han pekade på L: "Hur kan du tala om mina stadgar och ta mitt förbund i din mun, du som hatar tillrättavisning och kastar mina ord bakom dig? Om du såg en tjuv, så följde du med honom och med äktenskapsbrytare slår du följe. Du använder din mun till att sprida ondska och spinner svek med din tunga." (Psalm 50:16-19) Gud kommer att skingra och skaka bort dessa inflytanden som separerar. Han kommer att frigöra sitt folk, om de som bekänner sig tro på hela sanningen kommer till Herrens hjälp.

Det finns ingen biblisk helgelse för dem som ignorerar en del av sanningen. Det har getts tillräckligt med ljus i Guds ord, så att ingen behöver gå vilse. Sanningen är så upphöjd

att den kan beundras av de intelligentaste, och ändå så enkel att Guds ödmjukaste och svagaste barn kan fatta den, och undervisas genom den. De som inte ser den skönhet som finns i sanningen, och som inte lägger någon vikt vid den tredje ängelns budskap, kommer att vara utan ursäkt, för sanningen är tydlig.

2 Korintierbrevet 4:3, 4: "Men även om vårt evangelium är dolt, så är det för dem som går förlorade som det är dolt, bland vilka denna världens gud har förblindat sinnen hos dem som inte tror, så att inte ljuset kan lysa för dem från Kristi härlighets evangelium, han som är Guds avbild."

Johannes 17:17, 19: "Helga dem genom din sanning, ditt ord är sanning" Och jag helgar mig själv för dem, för att också de ska vara helgade genom sanningen."

1 Petrusbrevet 1:22: "När ni har renat era själar i sanningens lydnad genom Anden, till uppriktig broderlig kärlek, ska ni älska varandra innerligt av ett rent hjärta."

2 Korintierbrevet 7:1: "Eftersom vi nu har dessa löften, älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande, och i gudsfruktan fullborda helgelsen."

Filipperbrevet 2:12-15: " Därför, mina älskade, såsom ni alltid har varit lydiga så ska ni med fruktan och bävande arbeta på er frälsning, inte bara i min närvaro utan ännu mycket mer nu i min frånvaro. För Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, efter sin goda vilja. Gör allting utan att klaga och tveka, så att ni må vara oklanderliga och rena, Guds fläckfria barn mitt ibland ett falskt och fördärvat släkte, bland vilka ni lyser såsom ljus i världen."

Johannes 15:3: "Ni är redan nu rena på grund av det ord som jag har talat till er."

Efesierbrevet 5:25-27: "Ni män, älska era hustrur såsom också Kristus har älskat församlingen, och utgivit sig själv för henne för att han skulle helga henne, genom att han renar henne i vattnets bad, genom ordet, för att kunna ställa fram henne inför sig själv, en härlig församling, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant, utan för att hon skulle vara helig och fläckfri."

Här beskrivs biblisk helgelse. Det är inte bara uppvisning eller ett yttre verk. Det är helgelse som tas emot genom sanningens kanal. Det är sanning som tagits emot i hjärtat och praktiserats i livet.

Jesus var fullkomlig, som människa betraktad, och ändå växte han till i (340) nåd. Lukas 2:52: "Och Jesus växte till i vishet och ålder och välbehag inför Gud och människor." Till och med den mest fullkomliga kristna människa kan ständigt växa till i kunskap om Gud och i hans kärlek.

2 Petrusbrevet 3:14,18: "Därför, älskade, medan ni väntar på detta, så gör allt ni kan för att ni ska bli funna av honom i frid, utan fläck och oklanderliga. " "Utan väx till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Honom tillhör äran både nu och för evigt. Amen."

Helgelse är inte ett ögonblicks verk, inte en timmes eller en dags. Det är en ständig tillväxt i nåd. Vi vet inte den ena dagen hur hård striden kommer att bli nästa dag. Satan lever och är aktiv, och varje dag behöver vi ropa innerligt till Gud om hjälp och kraft att motstå honom. Så länge Satan regerar kommer vi att ha jaget som måste kuvas och anfäktelser att övervinna. Det finns ingenstans där vi kan stanna upp, ingen punkt dit vi kan komma och säga att vi nått målet helt och hållet.

Filipperbrevet 3:12: "Inte som om jag redan har uppnått det eller redan är fullkomlig, men jag jagar efter att gripa det eftersom jag själv har blivit gripen av Kristus Jesus."

Det kristna livet är en ständig marsch framåt. Jesus är den som förädlar och renar sitt folk, och när hans bild på ett fullkomligt sätt avspeglas i dem, är de fullkomliga och heliga och beredda att förvandlas. Det krävs ett stort arbete av den som är kristen. Vi uppmanas att rena oss själva från all köttets och andens orenhet, och att fullkomna vår helighet i gudsfruktan. Här upptäcker vi vem arbetet vilar på. Det är ett ständigt arbete för den kristne. Varje gren från moderplantan måste hämta liv och kraft från den vinstocken för att kunna bära frukt.

Satans makt

(341) Den fallna människan är Satans lagliga fånge. Kristi uppdrag var att rädda henne från hennes mäktiga fiendes makt. Människan är av naturen böjd att följa Satans förslag och hon kan inte framgångsrikt motstå en så fruktansvärd fiende om inte Kristus, den mäktige Segraren, bor i henne, styr hennes önskningskraft och ger henne kraft. Bara Gud kan begränsa Satans makt. Han rör sig över hela jorden och vandrar omkring där. Han upphör inte att vara vaksam ett enda ögonblick, av fruktan att gå miste om något tillfälle att förgöra människor. Det är viktigt att Guds folk förstår detta, så att de kan undkomma hans snaror. Satan förbereder sina förvillelser, så att Guds folk i hans sista strid mot dem inte ska kunna förstå att det är han. 2 Korintierbrevet 11:14 "Och det är inte underligt, för Satan själv förvandlar sig till en ljusets ängel." Medan en del bedragna människor hävdar att han inte existerar tar han dem till fånga och verkar i stor utsträckning genom dem. Satan känner bättre än Guds folk till den makt de kan ha över honom, när de har sin styrka i Kristus. När de ödmjukt vädjar till den mäktige Segraren om hjälp kan den svagaste i tron, som litar fullt och fast på Kristus, framgångsrikt driva tillbaka Satan med hela hans här. Han är alltför listig för att närma sig öppet och framfusigt med sina frestelser. Då skulle den kristnes sömniga energi väckas och han skulle förtrösta på den starke och mäktige Befriaren. Men han kommer oförmärkt och verkar förklädd genom olydnadens barn som utger sig för att vara gudfruktiga.

Satan kommer att anstränga sig till det yttersta för att trakassera, fresta och vilseleda Guds folk. Han som vågade möta, fresta och håna vår Herre och som hade makt att ta

honom i sina armar och föra honom till ett av templets torn och upp på ett mycket högt berg, kommer att utöva sin makt i (342) mycket stor utsträckning över den nuvarande generationen, som är långt underlägsen sin Herren i förstånd och som är nästan helt ovetande om Satans förslagenhet och styrka. På ett förunderligt sätt kommer han att påverka deras kroppar, som av naturen är böjda att göra hans vilja. Satan jublar över att man betraktar honom som en fantasifigur. När man skämtar om honom och han avbildas med någon barnslig illustration, eller som ett djur, passar det honom väl. Man betraktar honom som så underlägsen att människor är helt och hållet oförberedda på hans försåtliga planer. Och han lyckas nästan alltid väl. Om man förstod hans makt och förslagenhet skulle många vara beredd att framgångsrikt stå emot honom.

Alla borde förstå att Satan en gång var en upphöjd ängel. Hans uppror utestängde honom från himmelen men förstörde inte hans kraft och gjorde honom inte till ett djur. Efter sitt fall har han använt sin mäktiga styrka mot himmelens regering. Han har blivit skickligare och skickligare, och han har lärt sig det mest framgångsrika sättet att påverka människor med sina frestelser.

Satan har hittat på fabler att förvilliga med. Han började i himmelen att strida mot Guds regerings grundvalar. Allt sedan han föll har han fortsatt med sitt uppror mot Guds lag. Han har fått majoriteten av bekännande kristna att trampa det fjärde budet under sina fötter, det bud som pekar på den levande Guden. Han har rivit ner dekalogens ursprungliga sabbat, och satt en av veckans arbetsdagar i dess ställe.

Den stora ursprungliga lögnen som han uttalade för Eva i Eden, "Ni ska visst inte döden dö," var den första predikan som någonsin hölls om själens odödlighet. Hans predikan hade framgång och fick förskräckliga följder. Han har fått många att ta emot denna predikan som sanning och pastorer förkunnar den, sjunger om den och ber om den.

Att det inte finns någon bokstavlig djävul, och att det blir en provotid efter det att Jesus har kommit, blir snabbt populära fabler. Bibeln förklarar klart och tydligt att varje persons öde för alltid är bestämt när Herren (343) kommer tillbaka. Uppenbarelseboken 22:11, 12 "Den som gör orätt han fortsätter att göra orätt, och den som är oren han fortsätter att vara oren. Och den som är rättfärdig han fortsätter att vara rättfärdig och den som är helig han fortsätter att vara helig. Och se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar."

Satan har dragit nytta av dessa populära fabler för att dölja sig själv. Han kommer till stackars, bedragna, dödliga människor genom den moderna spiritismen, som inte lägger några band på dem som är köttsligt sinnade. Om den följs skiljer den familjer åt, väcker avundsjuka och hat och ger frihet åt de mest förnedrande böjelser. Världen har än så länge liten kunskap om spiritismens nedbrytande inflytande. Ridån drogs åt sidan och mycket av dess förskräckliga verk uppenbarades för mig. Jag fick se några som hade erfarenhet av spiritism och som sedan tagit avstånd från den och som bävar när de tänkte på hur nära fullständig undergång de var. De hade förlorat kontrollen

över sig själva, och Satan fick dem att göra det som de avskydde. Men även de har bara en vag uppfattning om spiritismen sådan som den verkligen är. Pastorer som inspireras av Satan kan vältaligt försköna detta ohyggliga monster, dölja dess missbildningar och få den att framstå som vacker för många. Men den kommer så direkt från hans sataniska majestät att han tar sig rätten att kontrollera alla som befattar sig med den, för de har vågat sig in på förbjuden mark och har förlorat sin Skapares beskydd.

Några svaga människor som har blivit så fascinerade av spiritistiska lärares vältaliga ord och som har gett efter för dess inflytande, upptäcker senare dess livsfarliga natur och skulle vilja förkasta och fly från den, men kan inte. Satan håller dem kvar genom sin makt och vill inte släppa dem fria. Han vet att de helt säkert är hans, så länge han har dem under sin särskilda kontroll, men om de en gång frigör sig från hans makt kan han aldrig mer få dem att tro på spiritism igen, och ställa sig själva så direkt under hans kontroll. Det enda sättet för sådana arma människor att övervinna (344) Satan är att urskilja rena bibliska sanningar från fabler. När de erkänner sanningens anspråk placerar de sig själva där de kan få hjälp. De borde vädja till dem som har andlig erfarenhet, och som har tro på Guds löften, att bönfälla den mäktige Befriaren å deras vägnar. Det kommer att bli en hård strid. Satan kommer att skicka förstärkning till sina onda änglar som har kontrollerat dessa personer. Men om Guds heliga, med djup ödmjukhet fastar och ber kommer deras böner att få övertaget. Jesus kommer att befälla heliga änglar att stå emot Satan, och han kommer att drivas tillbaka och hans makt över de plågade människorna kommer att brytas. Markus 9:29: "Då svarade han dem: Detta slag kan inte drivas ut annat än genom bön och fasta."

Det populära prästerskapet kan inte stå emot spiritismen framgångsrikt. De har ingenting att skydda sina flockar med från dess fördärliga inflytande. Mycket av spiritismens sorgliga resultat kommer att vila på denna tids förkunnare, för de har trampat sanningen under sina fötter och har i dess ställe föredragit fabler. Den predikan som Satan höll för Eva om själens odödlighet - "Ni skall visst inte döden dö" - har de upprepat från talarstolen, och folket tar emot den som ren biblisk sanning. Det är spiritismens grundval. Guds ord lär ingenstans att människans själ är odödlig. Odödlighet är en egenskap som bara Gud äger. I Timoteusbrevet 6:16: "som ensam har odödlighet och bor i ett ljus dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett, och inte heller kan se. Honom tillhör ära och evig makt! Amen."

Guds ord, rätt förstått och tillämpat, är ett skydd mot spiritismen. Ett evigt brinnande helvete som predikas från talarstolarna, och som framhålls för folket, är en orätt beskrivning av Guds välvilliga karaktär. Det framställer honom som den värsta tyrannen i universum. Denna vitt spridda lära har vänt tusentals människor till universalism, otro och (345) ateism. Guds ord är entydigt. Det är en rak kedja av sanningar, och kommer att visa sig vara ett ankare för dem som är villiga att ta emot det, även om de måste offra sina omhuldade fabler. Det kommer att rädda dem från denna farliga tids förskräckliga villfarelser. Satan har fått pastorerna i olika samfund att envist hålla fast vid sina populära irrläror, på samma sätt som han fick judarna att i

sin blindhet hålla fast vid offersystemet och att korsfästa Kristus. Att förkasta sanningens ljus gör att människor lämnas som fångar, underkastade Satans bedrägerier. Ju större ljus de förkastar, desto större kommer förvillensens och mörkrets makt som kommer över dem att bli.

Jag blev visad att Guds sanna folk är jordens salt och världens ljus. Gud begär av dem att de ska göra ständiga framsteg i sin kunskap om sanningen och helighetens väg. Då kommer de att förstå när Satan uppenbarar sig och i Jesu kraft kommer de att stå emot honom. Satan kommer att kalla på legioner av sina änglar för att hindra en enda människa från att göra framsteg, och om möjligt vrida honom ur Kristi hand.

Jag såg onda änglar strida om människor och Guds änglar stå emot dem. Striden var hård. Onda änglar fördärvade atmosfären med sitt giftigt inflytande, och trängdes omkring dessa människor för att döva deras fattningsförmåga. Heliga änglar vakade bekyrrat och väntade på att få driva Satans härskara tillbaka. Men det är inte de goda änglarnas uppgift att kontrollera människors sinnen mot deras vilja. Om de ger efter för fienden och inte gör någon ansträngning att stå emot honom, då kan Guds änglar inte göra mycket mer än att hålla Satans härskaror tillbaka, så att de inte ska förgöra förrän ytterligare ljus har getts åt dem som är i fara, för att få dem att vakna och vända sig till himlen för att få hjälp. Jesus kommer inte att befalla heliga änglar att befria dem som inte gör någon ansträngning för att hjälpa sig själva.

Om Satan ser att han riskerar att förlora en människa kommer han att anstränga sig till det yttersta för att hålla fast just denna. Och när personen (346) inser sin fara och i bedrövelse och iver vänder sig till Jesus för att få kraft, fruktar Satan att han ska förlora en fånge. Han kallar då på förstärkning från sina änglar för att omringa den stackars människan och bilda en mur av mörker omkring henne, för att himmelens ljus inte ska nå henne. Men om den som är i fara håller ut och i sin hjälplöshet förlitar sig på Kristi blods förtjänster, då lyssnar vår Frälsare till trons allvarliga bön och sänder förstärkning från de änglar som är överlägsna i styrka, för att befria honom. Satan kan inte stå ut med att man vädjar till hans mäktiga rival, för han fruktar och darrar inför hans styrka och majestät. Vid ljudet av allvarlig bön darrar hela Satans härskara. Han fortsätter att kalla på legioner av onda änglar för att uppnå sitt syfte. Och när änglar som äger all makt, iklädda himlens rustning, kommer till den uttrötade och förföljda människans hjälp, drar sig Satan och hans härskara tillbaka, väl medvetna om att slaget är förlorat. Satans frivilliga undersåtar är trogna, aktiva och förenade för att uppnå ett syfte. Och trots att de hatar varandra och strider inbördes, tar de varje tillfälle att främja sitt gemensamma intresse. Men den store Befälhavaren i himlen och på jorden har begränsat Satans makt.

Min erfarenhet har varit ovanlig och i årtal har jag fått lida märkliga sinneskval. Guds folks tillstånd och mitt nära samband med Guds verk har ofta gett mig en börda av sorg och missmod som inte kan beskrivas. I årtal har jag betraktat graven som en ljuvlig viloplats. I min senaste syn frågade jag min ledsagande ängel varför jag tilläts att plågas av sådana rädlöshet, och så ofta kastades in på

Satans slagfält. Jag vädjade om att ifall jag måste vara så nära förbunden med sanningens sak, skulle jag befrias från dessa svåra prövningar. Det finns kraft och styrka hos Guds änglar, och jag bad att jag måtte bli beskyddad.

Då visades vårt tidigare liv för mig, och jag fick se att Satan hade försökt att på olika sätt fördärva vår (347) användbarhet. Många gånger hade han lagt planer för att ta bort oss från Guds verk. Han hade på olika sätt och genom olika redskap försökt uppnå sina avsikter, men genom heliga änglars hjälp hade han besegrats. Jag såg att under våra resor från plats till plats, hade han ofta placerat ut sina änglar på vår väg för att orsaka olyckor som skulle ödelägga våra liv. Men heliga änglar hade sänts till platsen för att rädda oss. Åtskilliga olyckor har försatt mig och min make i stor fara, och Gud har bevarat oss på ett underbart sätt. Jag såg att vi varit särskilda måltavlor för Satans attacker, på grund av vårt intresse för, och vår förening med Guds verk. När jag såg den stora omsorg som Gud i varje ögonblick har för dem som älskar och fruktar honom, inspirerades jag med förtröstan och tro på Gud och jag kände mig tillrättvisad för min brist på tro.

De två kronorna

I den syn som gavs mig i Battle Creek, Michigan den 25 oktober 1861, fick jag se denna jord, mörk och dyster. Ängeln sa: "Se noggrant!" Då fick jag se folket på jorden. En del var omgivna av Guds änglar, medan andra var i totalt mörker och omgivna av onda änglar. Jag såg en arm sträckas ned från himmelen, som höll en gyllene spira. På spirans topp fanns en krona som var prydd med diamanter. Varje diamanter glittrade, strålande klar och vacker. Ingraverat på kronan fanns följande ord: "Alla som vinner mig är lyckliga och ska få evigt liv."

Nedanför denna krona fanns en annan spira, och på den fanns också en krona. Mitt på den fanns juveler, guld och silver som reflekterade ett visst ljus. Riksdionen på kronan var följande: "Jordiska skatter. Rikedomen är makt. Alla som vinner mig får ära och ryktbarhet." Jag såg en stor människomassa som rusade fram för att vinna denna krona. De var mycket högljudda. Somliga verkade i sin (348) iver ha tappat förståndet. De knuffade varandra, trängde sig förbi dem som var svagare än de själva och trampade på dem som föll i sin brådska. Många grep girigt tag i skatterna inuti kronan och höll fast dem. Somligas huvuden var vita som silver och deras ansikten var färdade av omsorger och bekymmer. De brydde sig inte om sina egna anhöriga, som var ben av deras ben, och kött av deras kött. När vädjande blickar vändes mot dem höll de ännu hårdare fast i sina skatter, som om de var rädda att de i ett obehövligt ögonblick skulle förlora litet, eller tvingas att dela med sig åt dem. Deras ivriga ögon fästes ofta på denna jordiska krona och de beräknade om och om igen dess värde. Tecken på fattigdom och elände syntes i den människomassa som långtansfullt såg på skatterna där. Förtvivlade vände de sig bort när de som var starkare övermannade och föste undan dem som var svagare. Ändå kunde de inte ge upp, utan tillsammans med en mängd

sjukliga, vanställda och gamla försökte de att tränga sig fram till den jordiska kronan. En del dog när de försökte nå den. Andra föll just när de höll på att få tag i den. Många hade just fått grepp om den när de föll. Döda kroppar låg spridda på marken, men ändå rusade människomassan framåt medan de trampade på sina kamraters fallna och döda kroppar. Var och en som nådde kronan ägde en del av den och applåderades högljutt av en intresserad skara som stod (349) runt omkring den.

En stor grupp onda änglar var mycket upptagna. Satan var mitt ibland dem och alla såg med triumferande tillfredsställelse på den grupp som kämpade om kronan. Han verkade lägga en speciell förtrollning över dem som ivrigt strävade efter den. Många som strävade efter denna jordiska krona var bekännande kristna. En del av dem verkade ha litet ljus. De såg längtansfullt på den himmelska kronan, och verkade ofta betagna av dess skönhet, ändå hade de ingen verklig uppfattning om dess värde och härlighet. Medan de trött sträckte sig efter den himmelska med ena handen, sträckte de sig ivrigt efter den jordiska med den andra, fast beslutna att äga den. Och i sin ivriga strävan efter den jordiska förlorade de den himmelska ur sikte. De lämnades i mörker, men ändå famlade de omkring för att försäkra sig om den jordiska kronan. Några fick avsmak för den grupp som strävade efter den så ivrigt. De verkade ha insikt om sin egen fara och vände sig ifrån den, och sökte ivrigt efter den himmelska kronan. Sådana människors ansikten förändrades från mörker till ljus, från hopplöshet till gladlythet och helig glädje.

Sedan såg jag en skara som pressade sig genom folkmängden med sina ögon beslutsamt fästade på den himmelska kronan. När de ivrigt trängde sig fram genom den oordnade människomassan följde änglar dem och banade väg för dem, så att de kunde komma fram. När de närmade sig den himmelska kronan sken ljuset från den på dem och omkring dem, skingrade deras mörker och blev klarare och starkare tills de tycktes förvandlade och liknade änglarna. De kastade inte en enda längtansfull blick på den jordiska kronan. De som strävade efter den jordiska kronan hånade dem och kastade svarta klot efter dem. Kloten skadade dem inte så länge deras ögon var fästa på den himmelska kronan, men de som riktade uppmärksamheten på de svarta kloten färgades av dem. Följande skriftställe presenterades för mig:

Matteus 6:19-24: "Samla er inte skatter på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter sig in och stjälar, utan samla er skatter i himlen, där varken mal eller rost fördärvar, och där tjuvar inte bryter sig in och stjälar. För där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara. Ögat är kroppens ljus. Är ditt öga friskt, så får hela din kropp ljus. Men är ditt öga dåligt, så blir hela din kropp mörk. Är det nu så, att ljuset som är i dig är mörker, hur djupt blir då inte mörkret? Ingen kan tjäna två herrar. För antingen ska han hata den ene och älska den andre, eller så ska han (350) hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon."

Därefter förklarades det som jag hade sett för mig på följande sätt: Den människomassa som så ivrigt strävade efter den jordiska kronan var de som älskar denna världens

skatter, och som är bedragna och hänfödda av dess förgängliga dragningskraft. Jag såg att en del som bekänner sig vara Jesu efterföljare, är så måna om att vinna jordiska skatter att de förlorar sin kärlek till himlen. De betar sig som världen, och betraktas av Gud som att de tillhör den. De påstår sig söka en evig krona, en skatt i himmelen, men deras intresse och huvudsakliga mål är att vinna jordiska skatter. De som har sina skatter i denna världen, och som älskar sina rikedomar, kan inte älska Jesus. De tror kanske att det står rätt till med dem, och trots att de klänger sig fast vid sina ägodelar som girigbukar, kan man inte få dem att inse det, eller att förstå att de älskar pengar mer än sanningens sak eller den himmelska skatten.

"Är det nu så, att ljuset som är i dig är mörker, hur djupt blir då inte mörkret?" Det fanns ett tillfälle i sådana människors erfarenhet, när det ljus som gavs dem inte uppskattades, och det blev mörker. Ängeln sa: "Ni kan inte älska och tillbe jordens skatter och samtidigt äga de sanna rikedomarna." När den unge mannen kom till Jesus och sa till honom: "Gode mästare, vad för gott ska jag göra för att få evigt liv?" gav Jesus honom ett val, att skilja sig från sina ägodelar och få evigt liv, eller behålla dem och gå miste om det eviga livet. Hans rikedomar hade större värde för honom än den himmelska skatten. Villkoret att han måste skilja sig från sina skatter och ge till de fattiga för att bli en Jesu efterföljare och få evigt liv, fick hans längtan att svalna och han gick sorgsen bort.

De som framställdes för mig som att de begärde den jordiska kronan, var de som kommer att ta till alla medel för att skaffa sig ägodelar. De blir som galna på den punkten. Alla deras (351) tankar och deras energi inriktas på att skaffa jordiska rikedomar. De trampar på andras rättigheter, förtrycker de fattiga och undanhåller arbetaren hans lön. Om de kan utnyttja dem som är fattigare och mindre skarpsinniga än de själva och på så sätt öka sina rikedomar, kommer de inte att tveka ett ögonblick att förtrycka dem eller ens att se dem tvingas att tiggas.

De män vars hår var vitt av ålder och vars ansikten var färdade av bekymmer, men som ändå grep ivrigt efter skatterna inuti kronan, var de gamla som bara har några få år kvar att leva. Ändå var de ivriga att försäkra sig om dessa jordiska skatter. Ju närmare graven de kom, desto ivrigare var de att hålla fast vid dem. Deras egna anhöriga fick inte någon nytta av dem. Deras egna familjemedlemmar fick arbeta mer än de orkade för att spara litet pengar. De använde dem varken till nytta för andra eller sig själva. Det var nog för dem att veta att de hade dem. När de påminns om sitt ansvar att hjälpa de fattiga och att underhålla Guds verk blir de bedrövade. De skulle med glädje ta emot det eviga livets gåva, men vill inte att det ska kosta dem något. Villkoren är för hårda. Men Abraham undanhöll inte sin ende son. I lydnad för Gud var han mer villig att offra löftessonen än många är att offra sina jordiska ägodelar.

Det var plågsamt att se dessa människor, som borde ha varit på väg att mogna för härligheten och dagligen göras lämpliga för odödlighet, använda all sin kraft för att behålla sina jordiska ägodelar. Jag såg att sådana människor inte kunde värdesätta den himmelska skatten.

Deras starka kärlek för det jordiska gör att de genom sina gärningar visa att de inte uppskattar det himmelska arvet tillräckligt mycket för att offra något för det. Den "rike ynglingen" visade att han var villig att hålla buden. Ändå sa Herren till honom att han saknade en sak. Han ville ha evigt liv, men älskade sina ägodelar mera. Många bedrar sig själva. De har inte sökt (352) efter sanningen som efter gömda skatter. De använder inte sina krafter på bästa sätt. Deras sinnen, som skulle ha kunnat vara upplysta av himlens ljus, är förvirrade och bekymrade. "Omsorger för denna världen, bedräglig rikedom och begär efter annat kommer in och kväver ordet, så att det blir utan frukt." "Sådana människor," sa ängeln, "är utan ursäkt." Jag såg att ljuset avtog omkring dem. De ville inte förstå de allvarliga och viktiga sanningarna för vår tid och tyckte att de klarade sig bra utan att förstå dem. Deras ljus slocknade och de famlade sig fram i mörker.

Massan av vanställda och sjukliga människor som trängde sig fram för att nå den jordiska kronan, är de vars intressen och skatter finns i denna värld. Trots att de möter besvikelser överallt, vill de inte fästa sig vid det himmelska och försäkra sig om en skatt och ett hem där. De går miste om det jordiska, men medan de jagar efter det förlorar de även det himmelska. Trots deras besvikelser, olyckliga liv och död, som som var fast beslutna att vinna jordiska rikedomar, följer andra samma väg. De skyndar vidare som galningar och struntar i det förskräckliga slut som de får, vars exempel de följer.

De som tog sig fram till kronan och ägde en del av den och som hyllades med applåder, är de människor som vinner det som är hela målet med deras liv - rikedomar. De får den ära som världen ger dem som är rika. De har inflytande i världen. Satan och hans änglar är nöjda. De vet att sådana människor helt säkert tillhör dem och att de medan de lever i uppror mot Gud är de Satans kraftfulla redskap.

De människor, vars avsky väcktes av den skara som begärde den jordiska kronan, är de som lagt märke till deras liv hur det slutade för dem som strävade efter jordens skatter. De ser att sådana människor aldrig är tillfredsställda utan olyckliga. De låter varna sig och de lämnar denna olyckliga grupp, och söker de sanna rikedomarna som består.

(353) Jag blev visad att de som med änglars hjälp pressar sig fram genom människohopen för att få tag i den himmelska kronan, är Guds trogna folk. Änglar leder dem framåt, och de inspireras av nit att sträva framåt för att få den himmelska skatten.

De svarta kloten som kastades efter de heliga var hånfulla lögnar som spreds om Guds folk av dem som älskar lögn och som ljuger. Vi borde vara mycket noga med att leva ett fläckfritt liv och hålla oss borta från allt som ser ut att vara ont. Sedan är det vår plikt att modigt gå framåt och inte bry oss om de ogudaktigas anklagande lögnar. Medan de rättfärdigas ögon är riktade mot den himmelska, ovärderliga skatten, kommer de att bli mer och mer lika Kristus, och på så sätt kommer de att förändras och göras lämpliga för förvandlingen.

Framtiden

På förklaringsberget blev Jesus förhärligad av sin Fader. Vi hör honom säga: "Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom." På så sätt blev han styrkt innan han blev förrådd och korsfäst, inför sitt sista ohyggliga lidande. När lemmarna som tillhör Kristi kropp närmar sig tiden för sin sista strid, "en tid av nöd för Jakob", kommer de att växa upp till Kristus och få del av hans Ande i rikt mått. När den tredje ängeln budskap växer till ett högt rop, och när stor kraft och härlighet åtföljer det avslutande arbetet, kommer Guds trogna folk att bli delaktiga av den härligheten. Det är det sena regnet som upplivar och styrker dem för att de ska kunna gå igenom nödens tid. Deras ansikten kommer att stråla av härligheten från det ljus som åtföljer den tredje ängeln.

Jag såg att Gud på ett underbart sätt kommer att bevara sitt folk genom nödens tid. På samma sätt som Jesus utgöt sin själ i ångest i örtagården, kommer de att allvarligt ropa och kämpa både dag och natt för att bli befriade. Påbudet kommer att gå ut, (354) som innebär att de måste åsidosätta det fjärde budets sabbat och helga den första dagen, eller förlora sina liv. Men de kommer inte att ge efter och trampa Herrens sabbat under sina fötter och ära en påvlig institution. Satans härskara och ogudaktiga människor kommer att omringa dem och triumfera över dem, för det kommer att se ut som om det inte finns någon utväg för dem. Men mitt under deras glädjefest och deras triumf, hörs den ena åskknallen efter den andra. Himlen har mörknat och lysas bara upp av det flammade ljuset och den fruktansvärda härligheten från himlen, när Gud låter höra sin röst från sin heliga boning.

Jordens grundvalar skakar. Byggnader vacklar och faller med ett förskräckligt brak. Havet kokar liksom en sjudande gryta och hela jorden är i våldsamt uppror. De rättfärdiga fångarna släpps, och med mjuka och allvarliga viskningar säger de till varandra: "Vi är befriade. Det är Guds röst." Med allvarlig bävan lyssnar de till röstens ord. De ogudaktiga hör, men förstår inte orden från Guds röst. De fruktar och bävar, medan de heliga gläder sig. Satan och hans änglar, och ogudaktiga människor som hade jublat över att Guds folk var i deras makt så att de kunde utrota dem från jorden, bevitnar den härlighet som ges åt dem som har ärat Guds heliga lag. De ser de rättfärdigas ansikten lysa upp och återspegla Jesus. De som var så ivriga att förgöra de heliga kan inte uthärda den härlighet som vilar över de befriade, och de faller som döda till marken. Satan och onda änglar flyr undan de förhärligade heligas närvaro. Deras makt att plåga dem är för alltid borta.

Upproret

(Se appendix)

(355) Vår nations fruktansvärda tillstånd uppmanar till djup ödmjukhet från Guds folk. Den fråga som är viktigare än alla andra, och som nu borde uppta allas tankar är: Är jag förberedd för Guds stora dag? Kan jag klara det svåra test som ligger framför mig?

Jag såg att Gud håller på att rena och pröva sitt folk. Han kommer att luttra dem som guld, tills slagget har bränts bort och hans bild återspeglas i dem. Alla har inte den självförnekande anda och den villighet att uthärda svårigheter och att lida för sanningens sak, som Gud begär. De har inte underordnat sin vilja. De har inte avskilt sig själva fullständigt för Gud så att de inget hellre vill än att göra hans vilja. Pastorer och folk saknar andlighet och sann gudsfruktan. Allt som kan sållas kommer att sållas. Guds folk kommer att hamna i de mest prövande situationer, och alla måste vara fasta, rotade och grundade i sanningen, annars kommer de helt visst att halka snett. Om Gud tröstar själen och ger den näring med sin inspirerande närvaro, då kan de hårda ut även om vägen är mörk och fylld av törne. För mörkret kommer snart att lätta, och det sanna ljuset lysa för alltid. Jag hänvisades till Jesaja 58; 59:1-15 och Jeremia 14:10-12, som beskrivningar av vår nations nuvarande tillstånd. Denna nations folk har övergett och glömt Gud. De har valt andra gudar och har följt sina egna fördärliga vägar tills Gud har vänt sig bort ifrån dem. Jordens invånare har trampat på Guds lag och brutit hans eviga förbund.

Jag fick se den upprördhet som artikeln i *the Review* med rubriken "Nationen", skapade bland vårt folk. Somliga uppfattade den på ett sätt, andra på ett annat. Dess tydliga uttalanden förvanskades så att man fick dem att betyda något som författaren inte avsåg. Han gav det klaraste ljus som han hade då. Det var nödvändigt att något blev sagt. De som firade sabbaten drog till sig många människors uppmärksamhet eftersom de inte visade något större intresse för kriget och inte tog värvning som frivilliga. På en del platser betraktade man dem som om de sympatiserade med upproret. Det var dags att vår verkliga uppfattning om slaveriet och upproret blev känd. Det var nödvändigt att agera klokt för att bemöta den misstro som väckts mot sabbatsfirare. Vi borde agera med stor försiktighet. "Så långt det är möjligt och beror på er, lev i fred med alla människor." Vi kan lyda denna uppmaning, utan att offra en enda princip i vår tro. Satan och hans här ligger i krig med dem som håller buden, och kommer att arbeta för att få dem in i svåra situationer. De ska inte försätta sig själva i sådana situationer genom dåligt omdöme.

Jag blev visad att somliga agerade mycket tanklöst när det gäller tidningsartikeln som jag nämnt. Den stämde inte överens med deras åsikter i alla avseenden, och istället för att lugnt överväga saken och se alla dess aspekter, blev de upprörda och upphetsade, och somliga grep pennan och drog förhastade slutsatser som inte kunde hålla för närmare granskning. Somliga var ologiska och oresonliga. De gjorde det som Satan alltid hetsar dem att göra, nämligen att omsätta sina egna upproriska känslor i handling.

I Iowa gick de väldigt långt och blev fanatiska. De blandade ihop iver och fanatism med plikt känsla. Istället för att ledas av förnuft och sunt (357) omdöme lät de sina känslor styra. De var redo att bli martyrer för sin tro. Ledde alla dessa känslor dem till Gud, till större ödmjukhet inför honom? Ledde de dem till att förtrösta på hans kraft att befria dem från den svåra situation som de skulle kunna hamna i? Oh, nej! Istället för att framföra sina böner till Gud i himlen och lita enbart på hans kraft, skickade de en petition till den lagstiftande församlingen som avvisades. De visade sin svaghet och blottade sin brist på tro. Allt detta tjänade bara till att man särskilt la märke till denna säregna grupp, sabbatsfirare, och utsatte dem för risken att trängas in i svåra situationer av dem som inte sympatiserade med dem.

Somliga har varit redo att hitta fel och klaga på alla förslag som lagts fram. Det är få som har visat klokhet i denna mycket svåra tid genom att tänka utan fördomar och uppriktigt tala om vad som ska göras. Jag såg att de som varit radikala och som talat så bestämt om att vägra att lyda en inkallning inte fattar vad de pratar om. Om de verkligen skulle bli inkallade och vägra att lyda, hotas av fängelse, tortyr eller död, då skulle de rygga tillbaka och upptäcka att de inte hade berett sig på en sådan nödsituation. De skulle inte klara att få sin tro prövad. Det som de trodde var tro var bara fanatisk förmåtenhet.

De som skulle vara bäst förberedda att till och med offra livet om så krävdes, hellre än att försätta sig själva i en position där de inte kunde lyda Gud, är de som har minst att säga. De skulle inte skryta. De skulle bli djupt påverkade och begrunda saken noga, och deras uppriktiga böner om visdom att handla rätt och nåd att hårda ut, skulle stiga mot himlen. De som känner att de i gudsfruktan och med gott samvete inte kan delta i detta krig, kommer att vara mycket tysta. När de blir förhörda kommer de helt enkelt att framföra det som de tvingas säga för att svara förhørsledaren, och sedan låta förstå att de inte sympatiserar med upproret.

(358) Det finns några få i sabbatsfirarnas led som sympatiserar med slavägarna. När de tog emot sanningen lämnade de inte alla felaktigheter bakom sig, som de borde ha lämnat. De behöver dricka djupare från sanningens renande källa. Somliga har tagit med sig sina gamla politiska fördomar, som inte är i harmoni med sanningens principer. De vidhåller att slaven är sin herres egendom, och inte borde tas ifrån honom. De värderar dessa slavar som boskap och säger att det vore lika fel mot ägaren att ta ifrån honom hans slavar som att ta hans boskap. Jag blev visad att det inte spelar någon roll hur mycket slavägaren hade betalat för mänskliga kroppar och människors själar. Gud ger honom inga rättigheter till människors själar, och han har ingen rätt att hålla dem som sin egendom. Kristus dog för hela människosläktet, oavsett om de är vita eller svarta. Gud har gjort människan till en fri moralisk varelse, vare sig hon är vit eller svart. Slaveriet avskaffar detta och tillåter en man att utöva en makt över sin medmänniska som Gud aldrig har gett honom, och som enbart tillhör Gud. Slavägaren har dristat sig till att ta på sig Guds ansvar för sin slav, och kommer i enlighet med det att hållas ansvarig för slavens synder, okunnighet och brott. Han kommer att kallas att avlägga räkenskap för den makt

som han utövar över slaven. De färgade är Guds egendom. Bara deras Skapare är deras herre, och de som har vågat binda slavens kropp och själ med kedjor, för att hålla honom i förnedring som djuren, kommer att få sitt straff. Guds vrede har vilat, men den kommer att vakna och utgjutas utan att blandas med nåd.

Somliga har varit så oförsiktiga att de gett uttryck för sina slavvänliga åsikter – åsikter som inte kommer från himlen, utan har sitt ursprung i Satans domän. Dessa rastlösa individer talar och agerar på ett sätt som drar skam över (359) Guds sak. Jag kommer här att visa en kopia av ett brev som skrivits till broder A, från Oswego County i New York:

”Jag blev visad några saker som gäller dig. Jag såg att du var bedragen när det gäller dig själv. Du har gett fienderna till vår tro tillfälle att håna och förakta sabbatshållare. Genom ditt oförsiktiga agerande har du täppt till öronen på somliga som skulle ha lyssnat till sanningen. Jag såg att vi bör vara listiga som ormar och oskyldiga som duvor. Du har varken visat ormens list eller duvans oskuld.

Satan var den första stora upprorsmakaren. Gud straffar nordstaterna för att de så länge har låtit slaveriets förbannade synd pågå, för i himlens ögon är det den svartaste synd. Gud står inte på sydstaternas sida, och han kommer att straffa dem fruktansvärt hårt till slut. Satan är upphovsman till alla uppror. Jag såg att du, broder A, har låtit dina politiska åsikter förstöra ditt omdöme och din kärlek till sanningen. De tar bort sann gudsfuktan ur ditt hjärta. Du har aldrig betraktat slaveriet i det rätta ljuset, och dina åsikter i frågan har gjort att du är för upproret, som startades av Satan och hans här. Dina åsikter om slaveri kan inte harmoniera med de heliga, viktiga sanningarna för denna tid. Du måste antingen överge dina åsikter eller sanningen. Båda kan inte hysas i samma hjärta, för de är i strid med varandra.

Satan har hetsat dig. Han ville inte låta dig vila förrän du uttryckt dina åsikter på mörkrets maktens sida, och därmed stärka de ondas händer, som Gud har förbannat. Du har stött fel sida, dem vars uppgift i livet är att så törnen och plantera elände för andra. Jag såg dig stödja en eländig grupp, en gudsförgäten grupp och Guds änglar flydde från dig i avsky. Jag såg att du var fullständigt bedragen. Om du hade följt det ljus (360) som Gud hade gett dig, tagit emot dina bröders undervisning och lyssnat till deras råd, skulle du ha besparat både dig själv och den dyrbara sanningens sak skammen. Men trots det ljus som getts har du offentliggjort dina åsikter. Om du inte backar från det du gjort kommer det att bli Guds folks plikt att offentligt dra tillbaka sin sympati och sin gemenskap från dig, för att bevara det intryck som vi som ett folk måste göra. Vi måste låta det bli känt att vi inte har några sådana människor i vår gemenskap och att vi inte vill vandra tillsammans med dem i egenskap av församling.

Du har förlorat sanningens helgande inflytande. Du har förlorat din förbindelse med den himmelska härskaran. Du har allierat dig själv med den förste store upprorsmakaren, och Guds vrede vilar över dig, eftersom hans heliga verk har vanärats och sanningen förefaller avskyvärd för dem som inte tror. Du har vållat Guds folk sorg och avvisat

råden från hans ambassadörer på jorden, som arbetar tillsammans med honom och i Kristi ställe enträget ber människor att låta sig försonas med Gud.

Jag blev visad att vi som ett folk inte kan vara nog försiktiga med vilket inflytande vi har. Vi borde ge akt på vartenda ord. När vi genom ord eller handling placerar oss själva på fiendens slagfält, driver vi bort heliga änglar från oss och uppmuntrar och drar till oss skaror av onda änglar. Detta har du gjort, broder A, och genom ditt oförsiktiga och egensinniga agerande har du fått människor som inte tror att betrakta sabbatshållare runt omkring dig med misstänksamhet. Dessa ord presenterades för mig gällande Guds tjänare: `Den som lyssnar till er lyssnar till mig, och den som förkastar er förkastar mig. Och den som förkastar mig, han förkastar honom som har sänt mig.` Mätte Gud hjälpa dig, min bedragna broder, att se dig själv sådan som du är och att känna samhörighet med samfundet.”

Vårt rike är inte av den här världen. Vi väntar på att vår Herre från himlen ska komma till jorden, för att slå ner alla auktoriteter och makter och upprätta sitt eviga rike. (361) Jordiska makter skakas. Vi behöver inte, och kan inte förvänta oss enighet bland jordens nationer. Vår position i Nebukadnessars bildstod representeras av tårna, i ett splittrat tillstånd och av ett söndersmulat material, som inte kommer att hålla ihop. Profetian visar oss att Guds stora dag är över oss. Det är mycket bråttom.

Jag såg att det är vår plikt att i alla avseenden lyda vårt lands lagar, om de inte strider mot den högre lag som Gud med ljudlig röst uttalade från Sinai berg och därefter skrev på sten med sitt eget finger. ”Jag ska lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan, och jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.” Den som har Guds lag skriven i hjärtat, kommer hellre att lyda Gud än människor och kommer snarare att vara olydig mot alla människor än att avvika på minsta sätt från Guds bud. Guds folk som har undervisats genom sanningens inflytande och som väglets av ett rent samvete för att leva av varje Guds ord, kommer att ta hans lag som skrivits i deras hjärtan, som den enda auktoritet de kan erkänna eller samtycka till att lyda. Den gudomliga lagens visdom och auktoritet är överlägsen.

Jag blev visad att Guds folk, som är hans särskilda skatt, inte kan delta i detta förvirrande krig, eftersom det strider mot deras tros alla principer. I armén kan de inte lyda sanningen och samtidigt lyda sina befäls krav. Det skulle innebära att de ständigt gick emot sina samveten. Världsliga människor styrs av världsliga principer. De kan inte uppskatta något annat. Världslig politik och folklig opinion utgör den handlingsprincip som styr dem och som får dem att utåt sett göra rätt. Men Guds folk kan inte låta sig styras av dessa motiv. Guds ord och befallningar som är inskrivna i själen, är ande och liv. Det finns kraft i dem att framkalla underkastelse och lydnad. Jehovas tio bud är grunden för alla rättfärdiga och (362) alla goda lagar. De som älskar Guds bud kommer att rätta sig efter varje god lag i landet. Men om myndigheternas krav är sådana att de strider mot Guds lagar, är den enda frågan man måste ta ställning till: Ska vi lyda Gud eller människor?

Till följd av ett långvarigt och tilltagande uppror mot den högre konstitutionen och lagarna, breder ett dystert täcke av mörker och död ut sig över jorden. Jorden suckar under bördan av ackumulerad skuld och överallt tvingas döende människor att uppleva det elände som är en del av orättfärdighetens lön. Jag blev visad att människor genom slughet och bedrägeri har genomfört Satans avsikter och att ett dödligt slag nyligen har utdelats. Det kan verkligen sägas: "Rättvisan trängs tillbaka, rättfärdigheten står långt borta, ja, sanningen vacklar på torget, det som är rätt får inte komma fram," "och den som vänder sig ifrån det onda blir plundrad." I några av de fria staterna sjunker den moraliska standarden allt lägre. Människor med fördärvade begär och korrupta liv har nu tillfälle att triumfera. De har valt män med låga principer till sina makthavare, som inte kommer att hejda ondskan eller undertrycka människors fördärvade lustar, utan ge dem fritt utlopp. Om de som väljer att bli som djur, genom att dricka flytande gift, vore de enda som led, om de var de enda som fick skörda frukterna av sina egna handlingar, då skulle det inte vara så illa. Men många, väldigt många, måste genomgå otroliga lidanden på grund av andras synder. Hustrur och barn måste, trots att de är oskyldiga, tömma den bittra bägaren i botten.

Utän Guds nåd, älskar människor att göra ont. De vandrar i mörker och saknar självbehärskning. De ger lösa tyglar åt sina lidelser och begär, tills alla finare känslor har försvunnit och bara djuriska lidelser återstår. Sådana människor behöver känna av en högre kontrollerande makt som tvingar dem att lyda. Om makthavarna inte utövar en makt som skrämmer den som gör det onda, kommer han att sjunka till ett djurs nivå. Jorden håller på att bli mer och mer fördärvad.

(363) Många var förblindade och grovt bedragna i det sista valet. Deras inflytande utnyttjades för att sådana män skulle komma till makten som inte skulle bry sig om det onda, män som oberörda skulle bevittna en flod av bedrävelser och elände, vars principer är korrumpade och som sympatiserar med sydstaterna och vill bevara slaveriet sådant som det är.

Förtroendeställningar i nordstaternas armé innehas av män som är rebeller i hjärtat och som inte sätter högre värde på en soldats liv än en hunds. De kan oberörda se tusentals av dem sönderslitna, lemlästade och döende. Befälen i sydstatsarmén får ständigt information om nordstatsarméns planer. Korrekt information har getts till nordstaternas officerare om hur rebellerna förflyttar sig och närmar sig, information som har ignorerats och föraktats eftersom informatören var svart. Och genom att man låtit bli att förbereda sig för ett angrepp har unionens trupper överrumplats och nästan hackats i bitar, eller, vilket är lika illa, har många av de stackars soldaterna tagits till fånga för att få ett öde värre än döden.

Om det fanns enighet i nordstaternas armé skulle detta uppror snart upphöra. Upprorsmakarna vet att de har sympatisörer överallt i nordstaternas armé. Historieberättelsen blir allt mörkare. Lojala män som inte har sympatiserat med upproret eller med slaveriet som har förorsakat det, har utnyttjats. Deras inflytande har hjälpt till att sätta män vid makten, vars principer de motsatte sig.

Allt förbereds för Guds stora dag. Det kommer bara att dröja en kort tid innan jordens invånare har fyllt sin onskas bägare och då kommer Guds vrede, som så länge har legat vilande, att vakna och detta ljusets land kommer att tömma hans vredes bägare utspädd. Guds ödeläggande kraft har kommit över jorden för att slita sönder och förgöra. Jordens invånare är dömda till svärd, svält och pest.

Väldigt många män med makt, generaler och officerare, agerar (364) enligt instruktioner som kommunicerats genom andar. Djävulska andar, som utger sig för att vara döda krigare och skickliga generaler, kommunicerar med män i maktpositioner och kontrollerar många av deras ageranden. En general får anvisningar från dessa andar att handla på speciella sätt, och inbillar sig att det ska leda till framgång. En annan får anvisningar som skiljer sig helt från dem som gavs åt den första. Ibland vinner de som följer anvisningarna en seger, men oftare möts de av nederlag.

Andarna ger ibland dessa ledande män en redogörelse för händelser som ska utspelas i slag som de snart ska utkämpa, och om individer som kommer att falla i striden. Ibland visar det sig att det blir som dessa andar har förutsagt, och det stärker tron hos den som tror på andemanifestationer. En annan gång visar det sig att korrekt information inte har getts, men då kommer den lögnaktiga anden med någon förklaring, och den accepteras. Människor blir så bedragna att många inte lägger märke till de lögnaktiga andarna som leder dem till säker undergång.

Den store rebell-överbefälhavaren, Satan, är väl insatt i hur detta krig utspelar sig, och han ger sina änglar direktiv att uppträda som döda generaler, att imitera deras manér och uppvisa deras särskilda karaktärsdrag. Och ledarna i armén tror verkligen att deras vänner och döda krigare och förfäderna i det amerikanska frihetskriget leder dem. Om de inte behärskades av detta mycket starka och fascinerande bedrägeri, skulle de börja tänka att krigarna i himlen (?) inte förde gott och framgångsrikt befäl, eller att de hade glömt bort sin berömda jordiska skicklighet.

Istället för att de ledande männen i detta krig förtröstar på Israels Gud, och leder sina arméer att lita på den Ende som kan rädda dem undan deras fiender, så rådgör majoriteten med de onda andarnas furste och förlitar sig på honom. 5 Mosebok 32:16-22. Ängeln sa: "Hur kan Gud ge ett sådant folk framgång? Om de såg upp till honom och litade på honom, om de bara ville ställa sig där han kunde hjälpa dem, då skulle han verkligen göra det, till sin egen ära."

Jag såg att Gud inte skulle överlämna nordstaternas armé fullständigt i händerna på ett upproriskt folk, för att helt bli nedgjorda av sina fiender. Jag hänvisades till 5 Mosebok 32:26-30: "Jag sa: Jag vill skingra dem, jag vill göra så att minnet av dem utplånas bland människor, om det inte vore för att jag fruktade från fiendens vrede, så att deras motståndare skulle missförstå det och säga: Vår uppflyfta arm och inte HERREN har gjort allt detta. Det är ett rådlöst folk och förstånd finns inte heller i dem. O, att de vore visa så att de förstod detta och besinnade vilket slut som väntar dem. Hur skulle en kunna jaga bort tusen och

två driva tio tusen på flykt, om inte deras Klippa hade sålt dem och HERREN hade utlämnat dem?"

Det finns generaler i armén som är fullständigt lojala och som försöker göra allt de kan för att stoppa detta fruktansvärda uppror och onaturliga krig. Men de flesta officerare och ledande män har sina egna själviska motiv. Var och en söker skaffa sig fördelar av sina egna mannar, och många av de trogna, helhjärtade soldaterna blir försagda och modfällna. De gör ädelt sin del när de drabbar samman med fienden, men den behandling de får från sina egna officerare är brutal. Bland soldaterna finns män som är känsliga och frihetsälskande. De har aldrig varit vana vid att beblanda sig med så degraderade män som förs samman av krig, och att bli tyranniserade, misshandlade och behandlade som djur. Det är mycket svårt för dem att stå ut med allt detta. Många officerare är brutala, och när de kommer i maktpositioner får de många tillfällen att leva ut sin brutala natur. De tyranniserar sina underlydande på samma sätt som slavägare i sydstaterna tyranniserar sina slavar. Detta kommer att göra det svårt att värva män till armén.

I vissa fall, när generaler har lett de hårdaste strider, när deras män har fallit som slagregn, skulle förstärkning i rätt stund ha gett dem seger. Men andra generaler brydde sig inte ett dugg om hur många liv som gick förlorade, och istället för att komma de stridande till undsättning, som om de hade samma intressen, undanhöll de den nödvändiga hjälpen eftersom de var rädda att den andra generalen som var deras vapenbroder, skulle få äran av att framgångsrikt ha slagit tillbaka fienden. På grund av avund och svartsjuka har de till och med glatt sig åt att se fienden segra och driva tillbaka unionens män. Män från sydstaterna drivs av en djävulsk anda i detta uppror, men nordstaterna är inte fläckfria. Många av dem drivs av själviskt avund och är rädda att andra ska få hedersbetygelser och upphöjas över dem själva. Oh, så många tusentals liv som har offrats på grund av detta! Andra nationer som fört krig har haft ett gemensamt intresse. Med osjälvisk målmedvetenhet har de avancerat för att segra eller dö. Ledarna i frihetskriget agerade enigt, och därigenom vann de sitt oberoende. Men nu betar sig människor som demoner istället för människor.

Satan har, genom sina änglar, kommunicerat med officerare som var kyliga och beräknande män när de fick agera självständigt. De har överlätit sitt eget omdöme och letts av dessa lögnaktiga andar in i mycket svåra situationer, där de har drivits tillbaka i fruktansvärda blodbad. Det passar hans majestät Satan bra att se blodbad och massakrer på jorden. Han älskar att se stackars soldater mejas ned som gräs. Jag såg att upprorsmännen ofta har varit i lägen där de kunde ha besegrats utan större ansträngning. Men kommunikation från andarna har lett nordstaternas generaler och förblindat dem tills upprorsmännen var utom räckhåll. Och vissa generaler ville hellre låta upprorsmännen slippa undan än att besegra dem. De sätter sin älsklingsinstitution slaveriet högre (367) än nationens framgång. Detta är några av orsakerna till att kriget är så utdraget.

Information som sänts från våra generaler till Washington om vår armés förflyttningar, kunde nästan lika gärna

telegraferas direkt till upprorsmakarnas styrkor. Det finns upprorssympatisörer i kärnan av unionens ledning. Detta krig är olik alla andra. Den stora bristen på enighet när det gäller åsikter och ageranden, gör att det ser mörkt och nedslående ut. Många av soldaterna har tappat alla hämningar och sjunkit ner i ett skrämmande tillstånd av förfall. Hur kan Gud hjälpa en så fördärvad armé? Hur kan han, med hänsyn till sin egen ära, besegra deras fiender och leda dem framåt till seger? Där råder oenighet och kamp om ära, samtidigt som de stackars soldaterna dör i tusental på slagfältet eller av sina sår och av strapatser och umbäranden.

Detta krig är mycket egendomligt och samtidigt en mycket fasansfull och hjärtskärande konflikt. Andra nationer ser med avsky på både nordstaternas och sydstaternas agerande. De ser en sådan beslutsam ansträngning att förlänga kriget till en enorm kostnad i liv och pengar, samtidigt som man egentligen inte uppnår någonting. Det förefaller för dem som en strid som går ut på att visa vem som kan döda flest människor. Det gör dem indignerade.

Jag såg att upproret stadigt har tilltagit och att det aldrig har varit mer beslutsamt än just nu. Många män som påstår sig stå på unionens sida, som innehar betydelsefulla positioner, är illojala i hjärtat. Deras enda avsikt med att gripa till vapen var att bevara unionen som den var, och med den även slaveriet. De skulle gärna kedja fast slaven i ett liv i plågsam träldom, om de kunde. Sådana personer hyser stark sympati för sydstaterna. Blod har utgjutits som vatten och till ingen nytta. I varje stad och by råder sorg. Hustrur sörjer sina män, mödrar sina söner och systrar sina bröder. Men trots all denna sorg vänder de sig inte till Gud.

Jag såg att både nordstaterna och sydstaterna straffas. När det gäller sydstaterna, blev jag hänvisad till 5 Mosebok 32:35- 37: "Min är hämnden och vedergällningen. När deras tid kommer ska deras fot vackla, för deras fördärv är nära och det som ska komma över dem kommer med hast. För HERREN ska döma sitt folk och förbarma sig över sina tjänare, när han ser att deras kraft är borta, och att ingen finns kvar, varken bunden eller fri. Och han ska säga: Var är deras gudar, deras klippa som de förtröstade på?"

Pastorers faror och plikter

Jag har blivit visad att mer nu kan uppnås genom att arbeta på platser där några få personer redan har vunnits, än på platser som är helt nya, såvida inte förutsättningarna är mycket goda. Några få personer i olika städer, som verkligen tror på sanningen, kommer att påverka och väcka frågor om deras tro. Om deras liv är föredömliga kommer deras ljus att lysa, och de kommer att ha ett tilldragande inflytande. Trots det fick jag se platser där sanningen inte hade förkunnats och som snart borde besökas. Men det stora arbete som behöver utföras nu är

att få Guds folk att engagera sig i arbetet och utöva ett heligt inflytande. De borde vara arbetare. Med visdom, försiktighet och kärlek borde de arbeta för grannars och vänners frälsning. Man är alltför ointresserad. Man har inte riktigt tagit sitt kors på sig och burit det som man borde. Alla borde känna att de ska ta vara på sin bror och att de till stor del är ansvariga för de människors själar som finns omkring dem. Bröderna handlar fel när de överlämnar hela detta arbete till pastorerna. Skörden är stor och arbetarna är få. De som har gott anseende och vars liv stämmer överens med deras tro, kan vara arbetare. De kan tala med andra och framhålla (369) sanningens betydelse för dem. De får inte vänta på pastorerna och försumma en tydlig plikt som Gud har lämnat åt dem att utföra.

En del av våra predikanter är inte så benägna att ta på sig ansvaret för Guds verk och att arbeta med den osjälviska välvilja som utmärkte vår gudomlige Herres liv. Församlingsmedlemmarna har i allmänhet kommit längre än somliga pastorer. De har litat på vittnesbörden som Gud har behagat ge och har handlat efter dem, medan en del pastorer är långt efter. De bekänner sig tro på det vittnesbörd som getts och somliga gör skada genom att göra dem till en järnhård regel för dem som inte har någon erfarenhet av dem, medan de inte lever efter dem själva. De har fått upprepade vittnesbörd som de fullständigt har ignorerat. Sådana personer är inte konsekventa.

Guds folk har i allmänhet ett gemensamt intresse för att sprida sanningen. De bidrar med glädje för att ge ett generöst stöd åt dem som arbetar i ord och lära. Och jag såg att det är deras plikt, som ansvarar för att fördela medel, att se till att församlingens rikliga gåvor inte slösas bort. Några av dessa givmilda bröder har arbetat i årtal, med trasiga nerver och nedbruten hälsa på grund av alltför mycket arbete tidigare, för att samla egendom här. Nu när de frikostigt ger en del av de ägodelar som har kostat dem så mycket, är det deras plikt som arbetar i ord och lära att visa energi och självuppoftning som åtminstone motsvarar vad dessa bröder har visat.

Guds tjänare måste gå ut frimodigt. De måste veta vem de förtrostar på. Det finns kraft i Jesus Kristus och hans frälsning, att göra dem till fria människor. Om de inte är fria i honom kan de inte bygga upp hans församling och samla människor. Kommer Gud att sända ut någon för att befria själar från Satans snaror när hans egna fötter är insnärda i nätet? Guds tjänare får inte vackla. Om deras egna fötter slinter, hur kan de då (370) säga till dem som är ängsliga: "Var stark"? Gud vill att hans tjänare håller upp svaga händer och stärker dem som vacklar. De som inte är beredda att göra det borde hellre arbeta med sig själva först, och be tills de är utrustade med kraft från ovan.

Gud är missnöjd med bristen på självförnekelse hos somliga av hans tjänare. De känner inte ansvar för hans verk. De verkar vara i en dödsliknande dvala. Guds änglar står förundrade och skäms över denna brist på självförnekelse och uthållighet. Medan vår frälsnings Upphovsman arbetade och led för oss, förnekade han sig själv. Hela hans liv bestod av en enda räcka av slit och umbäranden. Han kunde ha tillbringat sina dagar på jorden i bekvämlighet och överflöd och deltagit i detta livs nöjen. Men han tänkte inte på sin egen bekvämlighet. Han levde

för att göra andra gott. Han led för att rädda andra från lidande. Han höll ut till slutet och fullbordade det uppdrag han hade fått att utföra. Allt detta gjorde han för att frälsa oss från undergång. Och nu, kan det vara så att vi, de ovärdiga föremålen för en så stor kärlek, vill söka en bättre position i det här livet än den som gavs vår Herre? Varje ögonblick i våra liv har vi tagit del av välsignelserna från hans stora kärlek, och just därför kan vi inte helt inse det djup av okunnighet och elände som vi har blivit räddade ifrån. Kan vi se på honom som genomborras av våra synder utan att vara villiga att dricka ödmjukhetens och sorgens bittra bägare tillsammans med honom? Kan vi se på den korsfäste Kristus och önska att komma in i hans rike på något annat sätt än genom stora prövningar?

Alla predikanter är inte hängivna i Guds verk, så som han begär att de ska vara. Somliga har känt att predikantens lott var tung eftersom de måste vara separerade från sina familjer. De glömmer att det en gång var ett svårare arbete än det är nu. En gång i tiden fanns det bara ett fåtal vänner till detta verk. De glömmer dem som Gud tidigare lade ansvaret för arbetet på. Då var det bara några få som (371) tog emot sanningen, som ett resultat av mycket arbete. Guds utvalda tjänare grät och bad om en klar förståelse av sanningen, och de led brist och fick förneka sig själva mycket för att föra den vidare till andra. Steg för steg följde de efter när Guds försyn öppnade vägen och ledde dem. De strävade inte efter egen bekvämlighet eller ryggade tillbaka inför svårigheter. Genom dessa människor beredde Gud vägen och gjorde sanningen tydlig så varje uppriktig människa kunde förstå den. Allt förbereddes för pastorer som senare har tagit emot sanningen. Ändå har somliga av dem låtit bli att ta ansvar för arbetet. De söker en lättare lott, en mindre självförnekande position. Denna jord är inte de kristnas viloplats, än mindre för Guds utvalda tjänare. De glömmer att Kristus lämnade sina rikedomar och sin härlighet i himlen, och kom till jorden för att dö, och att han har befallt oss att älska varandra så som han har älskat oss. De glömmer dem som världen inte var värdig att hysa, som gick omkring klädda i lammskinn och getskinn och som plågrades och torterades.

Jag blev visad valdenserna och vad de fick genomlida för sin religion. De studerade Guds ord samvetsgrant och levde upp till det ljus som de fick. De förföljdes och drevs från sina hem. Deras ägodelar, som förvärvats genom hårt arbete, togs ifrån dem och deras hus brändes. De flydde upp i bergen där de gick igenom otroliga svårigheter. De uthärdade hunger, trötthet, köld och nakenhet. De enda kläder som många av dem kunde få var djurhudar. Ändå samlades de skingrade och hemlösa för att förena sina röster i sång, och de lovprisade Gud för att de ansågs värdiga att lida för Kristi namn. De uppmuntrade och ingav varandra hopp, och de var tacksamma till och med för sin eländiga tillflyktsort. Många av deras barn blev sjuka och dog av köld och svält. Ändå tänkte deras föräldrar inte ett ögonblick på att överge sin religion. De värderade Guds kärlek och ynnest långt högre än jordisk bekvämlighet eller världslig rikedom. De fick (372) tröst från Gud och såg i nöjd förväntan fram emot lönen.

Jag blev även visad Martin Luther, som Gud utvalde för att utföra ett speciellt arbete. Så dyrbar den kunskap om sanningen var för honom, som uppenbarades i Guds ord!

Hans sinne hungrade efter något säkert som han kunde bygga sitt hopp på, hoppet att Gud skulle vara hans Fader och himlen hans hem. Det nya och dyrbara ljus som gick upp för honom från Guds ord var ovärderligt och han tänkte att om han spred det skulle han kunna övertyga världen. Han stod upp mot en fallen kyrkas vrede och stärkte dem som tillsammans med honom hämtade kraft från de rika sanningarna i Guds ord. Luther var Guds utvalda redskap för att slita av påvekyrkan hyckleriets klädnad och exponera hennes fördärv. Han höjde nitiskt sin röst och i den Helige Andes kraft opponerade han sig och tillrättavisade folkets ledare för deras synder. Kungörelser sändes ut om att man skulle döda honom, var han än påträffades. Han verkade vara utlämnad i vidskepliga människors händer, människor som lydde den romerska kyrkans överhuvud. Men han ansåg inte sitt liv dyrbart för honom själv. Luther visste att han inte var säker någonstans, ändå bävade han inte. Det ljus som han såg och fick näring ifrån, var liv för honom och var dyrbarare än alla rikedomar i världen. Han visste att jordiska rikedomar skulle svika, men de rika sanningar som öppnats så att han kunde förstå dem påverkade hans hjärta och skulle leva. Och om han lydde dem skulle de leda honom till odödlighet.

När han kallades till Augsburg för att försvara sin tro, lydde han kallelsen. Denne ende ensamme man, som hade väckt prästernas och folkets raseri, ställdes inför rätta inför dem som hade fått världen att bäva - ett ödmjukt lamm omgivet av rasande lejon. Ändå stod han oförskräckt upp för Kristus och sanningens skull och med helig vältalighet, som bara sanningen kan ingjuta, gav han skäl för sin tro. Hans fiender försökte på olika sätt att tysta den modige (373) försvararen av sanningen. Först smickrade de honom och lovade att han skulle bli upphöjd och ärad. Men liv och ära saknade värde för honom om de skulle köpas genom att offra sanningen. Guds ord lyste starkare och klarare över hans förstånd och gav honom en mer levande insikt om påvedömetts irrläror, fördärv och hyckleri. Hans fiender försökte då att skrämman honom och få honom att avsäga sig sin tro, men han stod modigt upp till sanningens försvar. Han var beredd att dö för sin tro, om Gud begärde det. Men att avsäga sig den - aldrig! Gud bevarade hans liv. Han befallde änglar att ta hand om honom och att avleda hans fienders raseri och avsikter, och föra honom oskadd genom den stormiga konflikten.

Luthers lugna och värdiga styrka förödmjukade hans fiender och gav påvedömet ett fruktansvärt hårt slag. De höga och stolta män som hade makten ansåg att han skulle sona den skada som han tillfogat deras sak, med sitt blod. De hade smitt sina planer, men en som var mäktigare än de tog hand om Luther. Hans arbete var inte färdigt. Luthers vänner påskyndade hans avresa från Augsburg. Han lämnade staden på natten, ridande på en häst utan betsel. Själv var han obeväpnad, utan stövlar eller sporrar. Mycket trött fortsatte han sin resa tills han var bland sina vänner.

Påvedömetts vrede väcktes på nytt och de bestämde sig för att tappa till munnen på denne orädda försvararen av sanningen. De kallade honom till Worms, fast beslutna att ställa honom till svars för hans dårskap. Hans hälsa var bräcklig, ändå lät han inte bli att inställa sig. Han var väl medveten om de faror som han ställdes inför. Han visste

att hans mäktiga fiender skulle göra vad som helst för att tysta honom. De ropade lika ivrigt efter hans blod som judarna skrek efter Kristi blod. Trots det litade han på den Gud som beskyddade de tre unga männen i den brinnande ugnen. Hans oro och bekymmer gällde inte honom själv. Han sökte inte sin egen bekvämlighet, utan han var mest angelägen om att sanningen, som var så dyrbar för honom, inte skulle utsättas för de ogudaktigas hån. Han var beredd att dö, (374) hellre än att låta sanningens fiender triumfera. När han anlände till Worms, pressade tusentals människor på från alla håll och följde honom. Kejsare och andra personer i hög ställning hade inte större följ. Upphetsningen var stor och någon i folkvimlet sjöng, med gäll och klagande stämma, en begravningsång för att varna Luther för det som väntade honom. Men reformatorn hade beräknat vad det skulle kunna kosta honom och han var beredd att besegla sitt vittnesbörd med sitt blod, om Gud bestämde det.

Luther skulle stå till svars för sin tro inför en synnerligen imponerande församling, och i tro såg han upp till Gud för att få kraft. En kort tid ställdes hans mod och tro på prov. Faror av alla slag visades för honom. Han blev bedrövad. Molnen tätnade omkring honom och dolde Guds ansikte för honom. Han längtade efter att kunna gå framåt i trygg förvisning om att Gud var med honom. Han kunde inte vara tillfreds om han inte var innesluten i Gud. Med bruten röst sände han upp sin ångestfyllda bön till himlen. Ibland verkade han tappa modet, när föreställde sig hur hans fiender mångfaldigades inför för honom. Han bävade inför den fara han befann sig i. Jag såg att Gud i sin visa försyn förberedde honom på det här sättet, för att han inte skulle glömma vem han skulle lita på och inte självsäkert störta sig in i faran. I egenskap av Guds redskap gjorde Gud honom redo för det stora arbete som låg framför honom.

Luthers bön blev hörd. Han återfick mod och tro när han mötte sina fiender. Ödmjuk som ett lamm stod han omgiven av jordens stora män, som likt glupska vargar fäste sina ögon på honom, i hopp om att kunna skrämman honom med sin makt och storhet. Men han hade gripit tag i Guds kraft och fruktade inte. Hans ord framfördes med en sådan auktoritet och kraft att hans fiender inte kunde göra något mot honom. Gud talade genom Luther och han hade samlat kejsare och män som betraktades som visa, så att han offentligt skulle kunna göra deras visdom om intet, och de alla skulle kunna se den svaga människans styrka och fasthet, när hon stöder sig på Gud, hennes eviga Klippa.

(375) Luthers lugna uppträdande stod i stark motsättning till de starka känslor och det raseri som dessa så kallade stora män visade. De kunde inte skrämman honom till att avsvära sig sanningen. Med ädel enkelhet och lugn beslutsamhet stod han fast som en klippa. Motståndet från hans fiender, deras raseri och hotelser, slog som en mäktig flodväg mot honom och bröts harmlös vid hans fötter. Han förblev oberörd. De var uppretade över att deras makt, som hade fått kungar och förnäma män att darra, på detta sätt skulle föraktas av en enkel man och de längtade efter att låta honom få känna deras vrede genom att tortera livet ur honom. Men En som är mäktigare än jordens makthavare, tog hand om detta oförskräckta vittne. Gud hade ett arbete för honom att utföra. Han måste lida för sanningen ännu

mer. Han måste se den tåga fram genom blodiga förföljelser. Han måste se den klädd i säckväv och överöst av anklagelser från fanatiker. Han måste leva för att återupprätta den och bli dess försvarare när jordens mäktiga krafter skulle försöka riva ner den. Han måste leva för att se den segra och bryta ner påvedömet villfarelser och vidskepelse. Luther vann en seger i Worms som försvagade påvedömet och nyheten om det spreds till andra riket och nationer. Det var ett hårt slag till reformationens fördel.

Pastorer som predikar sanningen för vår tid framhölls för mig i kontrast till reformationens ledande män. Speciellt Luthers helgade och nitiska liv jämfördes med några av våra predikanter liv. Han bevisade sin eviga kärlek till sanningen genom sitt mod, sin lugna beslutsamhet och sin självförnekelse. Han mötte prövningar och uppoffringar och led tidvis de djupaste själsliga kval, medan han försvarade sanningen. Ändå klagade han inte. Han jagades som ett villebråd, men för Kristi skull uthärdade han allt med glatt mot.

Det sista nådebudskapet har anförtrotts åt Guds ödmjuka och trofasta tjänare i denna tid. Gud har lett dem framåt som inte skulle dra sig undan ansvar och har lagt bördor på (376) dem. Han har genom dem lagt fram en plan för systematisk välgörenhet för sitt folk, som alla kan ta del i och arbeta med i samförstånd. Detta system har genomförts och har fungerat underbart bra. Det ger frikostigt stöd åt predikanter och Guds verk. Så fort predikanterna upphörde med sitt motstånd och klev ur vägen, svarade folket energiskt på uppmaningen och satte värde på systemet. Allt har gjorts praktiskt och lätt för predikanterna, så att de kan arbeta utan hinder. Vårt folk har engagerat sig med en vilja och ett intresse som inte finns hos några andra grupper. Och Gud är missnöjd med predikanter som nu klagat och låter bli att lägga all sin kraft på detta arbete som är viktigare än allt annat. De är utan ursäkt. Ändå är somliga av dem vilseledda och tror att de offerar mycket och har det svårt, när de i själva verket inte vet något om lidande, självförnekelse eller nöd. De kan ofta vara trötta, men det skulle de vara även om de skulle kroppsarbeta för att försörja sig.

Somliga har tänkt att det skulle vara lättare att arbeta med sina händer och har ofta uttryckt sin vilja att göra det. Sådana människor vet inte vad de talar om. De bedrar sig själva. En del av dem har mycket kostnadskrävande familjer att försörja och saknar förmåga att ta hand om det. De inser inte att de står i skuld till Guds verk för sina hem och allt de har. De har inte insett hur mycket det kostar att leva. Om de skulle börja arbeta med något hantverk, skulle de inte befrias från bekymmer och trötthet. De skulle inte kunna sitta ner framför brasan hemma, medan de arbetar för att försörja sina familjer. Det blir bara några få trötta timmar som en arbetande man med en familj som är beroende av honom, kan tillbringa tillsammans med sin familj därhemma. Somliga pastorer tycker inte om idogt arbete och de har hyst en känsla av missnöje, som är helt omotiverad. Gud har lagt märke till varje klagande tanke, ord och känsla. Det är (377) en förolämpning mot himlen att visa sådan svaghet och brist på hängivenhet för Guds verk.

Somliga har villigt lyssnat till frestaren, uttryckt sin otro och skadat Guds verk. Satan har anspråk på dem för de har inte frigit sig från hans snara. De har betett sig som barn som var fullständigt okunniga om frestarens knep. De har haft tillräcklig erfarenhet och borde ha förstått hur han arbetar. Han har sått tvivel i deras sinnen och i stället för att genast avvisa dem har de argumenterat och resonerat med ärkebedragaren och lyssnat till hans resonemang, som om de var förtrollade av den gamle ormen. Några få bibeltexter som inte kunde förklaras så att de blev fullkomligt nöjda, har varit tillräckliga för att skaka hela strukturen av sanning och att skymma de klaraste fakta i Guds ord. Dessa människor är bara dödliga människor som misstar sig. De har inte fullkomlig visdom och kunskap om hela bibeln. En del textavsnitt övergår det mänskliga sinnets räckvidd, tills Gud i sin egen visdom väljer att förklara dem. Satan har lett somliga på ett spår som slutar i säker otro. De har låtit sin otro förmörka sanningens harmoniska, härliga kedja och har betett sig som om det var deras uppdrag att förklara alla svåra avsnitt i bibeln. Om vår tro inte gjorde det möjligt för dem att göra det, då var det fel på den.

Jag såg att de som har ett ont och trolöst hjärta kommer att tvivla, och tro att det är ädelt och en god egenskap att tvivla på Guds ord. De som tror att det är en dygd att käbbla kommer att få många tillfällen att misstro inspirationen och sanningen i Guds ord. Gud tvingar inte någon att tro. De kan välja att lita på de bevis som han har valt att ge, eller också kan de tvivla och klaga och gå under

Jag blev visad att de som besväras av tvivel och otro inte borde gå ut och arbeta för andra. Det som (378) finns i tankarna måste komma ut, och de inser inte konsekvensen av en liten antydning eller det minsta tvivel som uttrycks. Satan gör det till en hullingförsedd pil. Den verkar som ett långsamt gift, som påverkar hela organismen innan offret upptäcker faran. Det undergräver en god konstitution och leder till sist till döden. Det är likadant med det gift som utgörs av tvivel och bristande tro på bibliska fakta. Någon som har inflytande kommer med påståenden till andra människor som Satan har inspirerat hos honom, att ett skriftställe motsäger ett annat. Och så, på ett mycket listigt sätt, som om han hade upptäckt någon förunderlig hemlighet som varit dold för troende och de heliga under världens alla tidsåldrar, sprider han nattsvart mörker i andra människors sinnen. De förlorar den uppskattning de tidigare hade för sanningen och blir otroende. Allt detta är resultatet av några få ord som har sagts, och som hade en dold kraft eftersom de verkade handla om en hemlighet.

Detta är en listig djävuls verk. De som besväras av tvivel och har problem som de inte kan lösa, borde inte dra andra svaga människor in i samma förvirring. Somliga har antytt eller berättat om sin otro och spritt den vidare, utan att ana vilka konsekvenser det skulle få. Ibland har otrons frön omedelbar börjat gro, medan de hos andra har legat begravda ganska länge, tills personen har slagit in på fel väg och gett fienden utrymme. Guds ljus har dragits tillbaka från honom och han har fallit för Satans mäktiga frestelser. Då spirar otrons frön som såddes för så länge sedan. Satan ger dem näring och de bär frukt. Allt som kommer från pastorer som borde stå i ljuset, har ett starkt inflytande. Och när de inte har stått i Guds klara ljus, har

Satan använt dem som sina redskap och har genom dem skjutit sina brinnande pilar på människor som inte var beredda att stå emot det som kommer från deras pastorer.

Jag såg att pastorer, lika väl som lekmän, har en strid framför sig för att stå emot Satan. Den som bekänner sig vara Kristi pastor är i (379) en fruktansvärd position, när han följer frestarens avsikter genom att lyssna till hans viskningar och låta honom fångsla sinnet och leda tankarna. Pastorns värsta synd i Guds ögon är att uttrycka sin otro och dra andra människors tankar in på samma mörka spår, och på det viset låta Satan uppnå en dubbel avsikt genom att fresta honom. Satan får den personen att bli osäker, vars agerande har uppmuntrat hans frestelser, och sedan leder han denne att göra många andra osäkra.

Det är på tiden att väktarna på Sions murar förstår ansvaret och heligheten i sitt uppdrag. De borde inse att de drar olycka över sig om de inte utför det uppdrag som Gud har anförtrott dem. Om de blir opålitliga riskerar de Guds flocks säkerhet, riskerar sanningens sak och utsätter den för våra fienders hån. Oh, vilket arbete detta är! Det kommer helt visst att få sin lön. En del pastorer, liksom lekmän, behöver bli omvända. De behöver brytas ner och byggas upp igen. Deras arbete i församlingarna är sämre än förgäves, och i deras nuvarande svaga och stapplande tillstånd skulle Gud hellre se att de slutade med sina ansträngningar att hjälpa andra, och arbetade med något hantverk tills de är omvända. Därefter kunde de styrka sina bröder.

Pastorer måste vakna. De påstår sig vara generaler i den store Konungens armé och samtidigt sympatiserar de med den store upprorsledaren och hans armé. Somliga har utsatt Guds verk och de heliga sanningarna i hans ord, för hån från den upproriska armén. De har tagit av sig en del av sin rustning och Satan har skjutit in sina giftiga pilar. De har stärkt upprorsledarnas händer och försvagat sig själva och fått Satan och hans djävulska klan att höja sina huvuden i triumf och jubla över den seger de har låtit honom få. O, vilken brist på visdom! Vilken blindhet! Vilken dåraktig strategi, att exponera sina svagaste punkter för sina värsta fiender! (380) Så olikt den väg som Luther valde! Han var villig att offra sitt liv, om det var nödvändigt, men sanningen, aldrig. Hans ord är: "Låt oss bara se till att inte evangeliet utsätts för de ogudaktigas förolämpningar. Låt oss utgjuta vårt blod för att försvara det, hellre än att låta dem triumfera. Vem kan säga om mitt liv eller min död kommer att bidra mest till mina bröders frälsning?"

Gud är inte beroende av någon människa för att hans verk ska gå framåt. Han reser upp och utrustar människor till att föra ut budskapet till världen. Han kan göra sin kraft fullkomlig i mänsklig svaghet. Kraften kommer från Gud. Kvicktänkt tal, värtalighet och stora talanger kommer inte att omvända en enda själ. Ansträngningarna i talarstolen kan väcka människor, de tydliga argumenten kan vara övertygande, men det är Gud som ger växten. Gudfruktiga män, trofasta och heliga män, som i sina vardagsliv lever upp till det som de förkunnar, kommer att ha ett frälsande inflytande. En kraftfull predikan som framförs från talarstolen kan påverka människors sinnen, men en liten oklokhet från pastorns sida utanför talarstolen, brist på allvar när han talar eller brist på sann gudsfuktan, kommer

att motverka hans inflytande och ta bort det goda intryck som han har gett. De nyomvända kommer att bli hans. I många fall kommer de inte att försöka nå högre än sin predikant. Det kommer inte att ske någon grundlig förändring av hjärtat hos dem. De är inte omvända till Gud. Det arbete som gjorts är ytligt, och deras inflytande kommer att vara till skada för dem som verkligen söker Herren.

En pastors framgång beror till stor del på hur han betar sig utanför talarstolen. När han slutar predika och lämnar talarstolen, är hans arbete inte färdigt. Det har bara börjat. Sedan måste han leva upp till det som han har förkunnat. Han bör inte handla tanklöst, utan vaka över sig själv, så att inte något av det han gör eller säger kan utnyttjas av fienden, och Kristi verk utsätts för vanära. Pastorer kan inte vara nog försiktiga, särskilt inför de unga. De bör aldrig tala lättsinnigt, spexa eller skämta, (381) utan de bör komma ihåg att de är i Kristi ställe och att de genom sitt föredöme måste illustrera Kristi liv. "För vi är Guds medarbetare." "Som hans medarbetare förmanar vi också er att ni inte så tar emot Guds nåd att den blir till ingen nytta."

Jag blev visad att unga pastorers användbarhet, oavsett om de är gifta eller ogifta, ofta förstörs av den tillgivenhet som unga kvinnor visar dem. Dessa unga kvinnor inser inte att andra håller ögonen på dem, och att det sätt som de agerar på kan bidra till att allvarligt skada den pastors inflytande som de ägnar så stor uppmärksamhet. Om de noga höll sig inom ramarna för vad som är lämpligt, skulle det vara mycket bättre för dem och mycket bättre för deras pastor. Det försätter honom i en besvärlig situation och får andra att se på honom i fel ljus. Men jag såg att ansvaret för problemet vilar på pastorerna själva. De borde visa sin motvilja mot detta och om de uppträder så som Gud vill kommer de inte att besvärans längre. De borde undvika allt som kan framstå som ont, och när unga kvinnor är mycket sällskapliga är det deras plikt att låta dem få veta att det inte är välkommet. De måste avvisa denna framfusighet även om de uppfattas som oartiga. Sådant borde tillrättavisas för att undvika att Guds verk blir vanärat. Unga kvinnor som har blivit omvända till sanningen och till Gud, kommer att lyssna till tillrättavisningen och ändra sig.

Pastorer borde följa upp sitt offentliga arbete med privata ansträngningar, och arbeta personligt för människor så fort det ges tillfälle, genom att samtala med dem framför brasan och vädja till människor att söka efter det som ger dem frid. Vårt arbete här ska snart avslutas och var och en kommer att få sin lön i förhållande till sin insats. Jag blev visad de heligas lön, det eviga arvet, och jag såg att de som har uthärdat mest för sanningens skull inte kommer att tycka att de har haft det svårt, utan kommer att betrakta himlen som billig nog.

Felaktig tillämpning av synerna

(382) Jag har blivit visad att somliga, särskilt i Iowa, gör synerna till en måttstock att mäta alla med. De har ett förhållningssätt som min man och jag aldrig har haft. En

del människor känner varken mig eller mitt arbete och de är mycket skeptiska mot allt som kallas syner. Det är helt naturligt och kan bara övervinnas genom erfarenhet. Om människor inte tagit ställning till synerna bör de inte trängas ut. Hur man ska behandla sådana människor kan läsas i *Vittnesbörd* nr 8, sid. 328, 329, som jag hoppas alla kommer att läsa. Pastorer bör behandla personer individuellt, de bör känna medlidande med somliga, och rädda andra genom att inge fruktan och sedan dra dem ur elden. Guds tjänare borde ha vishet så att de ger var och en sin portion av andlig mat och behandlar olika personer på olika sätt, beroende på vad deras situation kräver. Det sätt som man behandlat somliga människor i Iowa på, som inte känner mig, har inte varit noggrann och konsekvent. Man har behandlat dem som var förhållandevis främmande för synerna, på samma sätt som dem som har haft mycket ljus och erfarenheter av synerna. Man har krävt av en del att de skulle stödja synerna, trots att de inte kunde göra det med gott samvete. På det sättet har en del uppriktiga människor drivits till att ta ställning emot synerna och mot församlingen, något som de aldrig skulle ha gjort om man hade hanterat deras fall med finkänslighet och medkänsla.

Somliga av våra bröder har haft lång erfarenhet av sanningen och har i årtal varit bekanta med mig och med synernas inflytande. De har provat sanningshalten i dessa vittnesbörd och har bekräftat sin tro på dem. De har känt Guds Andes mäktiga inflytande vila över dem, för att vittna om synernas tillförlitlighet. Om sådana människor motsätter sig synerna när de blir tillrättavisade genom dem, och i hemlighet arbetar för att skada vårt inflytande, borde man vara trogen och ta itu med dem, (383) för deras inflytande utgör en fara för dem som saknar erfarenhet.

Pastorer som förkunnar sanningen för vår tid borde visa tålmod när de framför skarpa vittnesbörd, tillrättavisar individuella fel och försöker få bort avgudarna från Israels läger. De borde predika sanningen i dess allvar och betydelse, och om detta budskap finner vägen till hjärtat kommer det att uträtta något för mottagaren som inget annat kan göra. Men om den sanning som förkunnas i Andens bevisning inte avlägsnar avgudarna, kommer det att vara meningslöst att fördöma och straffa personen. Det kan verka som om somliga är förenade med sina avgudar, men jag såg att vi bör vara mycket motvilliga att ge upp när det gäller dessa stackars bedragna människor. Vi borde alltid komma ihåg att vi alla är människor med fel, och att Kristus visar stort medlidande med vår svaghet och älskar oss trots att vi gör fel. Om Gud skulle behandla oss så som vi ofta behandlar varandra, skulle vi förintas. När pastorer förkunnar den tydliga, skarpa sanningen, måste de låta sanningen göra skärandet och huggandet och inte göra det själva. De borde sätta yxan, Guds ords sanning, mot trädets rot, och något kommer att åstadkommas. Sprid vittnesbördet just så rakt som vi finner det i Guds ord, med ett hjärta fullt av hans Andes värmande och upplivande inflytande, alltid ömsint medan ni bryr er om människor. Då kommer arbetet bland Guds folk att bli effektivt. Anledningen till att Guds Ande visar sig så lite är att pastorer lär sig att klara sig utan den. De saknar Guds taktkänsla. De saknar tålmod och uthållighet och de saknar en helgad och självuppoffrande ande. Det är den enda orsaken till att somliga tvivlar på bevisen i Guds ord. Problemen ligger inte alls i Guds ord utan i dem själva. De saknar Guds taktkänsla, de saknar hängivenhet, personlig

renhet och helighet. Detta gör dem instabila och slungar ofta ut dem på Satans slagfält. Jag såg att oavsett hur kraftfullt människor har försvarat sanningen, hur fromma de än verkar, så borde vi bli rädda för dem när de börjar uttrycka tvivel när det gäller somliga (384) bibeltexter och påstår att de får dem att tvivla på bibelns inspiration, för Gud är långt ifrån dem.

Föräldrar och barn

Jag har blivit visad att när gudfruktiga föräldrar tyglar sina barn, borde de studera deras läggning och temperament, och försöka tillgodose deras behov. En del föräldrar tar noga hand om sina barns världsliga behov. De sköter dem vänligt och noggrant när de är sjuka och tror sedan att de gjort sin plikt. Här misstar de sig. Deras arbete har bara börjat. De mentala behoven borde tillgodoses. Det krävs skicklighet för att använda de rätta botemedlen för att hela ett sårat sinne. Barn har precis lika svåra prövningar att klara av, och av lika plågsamt slag, som äldre personer har. Föräldrar mår själva inte alltid likadant. De känner sig ofta förvirrade. De arbetar men har felaktiga uppfattningar och känslor. Satan ansätter dem och de ger efter för hans frestelser. De talar irriterat och på ett sätt som retar deras barn och ibland är de krävande och griniga. De stackars barnen får samma anda, och föräldrarna är inte beredda att hjälpa dem för det var de själva som var orsaken till problemet. Ibland verkar allt gå på tok. Alla är retliga och alla känner sig miserabla och olyckliga. Föräldrarna skyller på sina stackars barn och tycker att de är mycket olydiga och bråkiga, de värsta barnen i världen, när orsaken till oredan finns hos dem själva.

En del föräldrar är orsak till många stormar grund av sin brist på självbehärskning. I stället för att vänligt be barnen att göra det ena eller det andra, ger de befallningar i en förebrående ton. Samtidigt har de (385) klander eller tillrättavisningar på sina läppar, som barnen inte har förtjänat. Föräldrar, när ni gör på detta sätt mot era barn förstör ni deras glädje och deras ambitioner. De gör vad ni säger till dem, men inte av kärlek, utan därför att de inte vågar göra något annat. De gör det inte helhjärtat. Det blir ett slit i stället för ett nöje, och det gör att de ofta glömmer bort att följa alla era instruktioner, vilket ökar er irritation och gör det ännu värre för barnen. Då får mer kritiken och deras dåliga uppförande beskrivs utförligt för dem tills de blir missmodiga och inte bryr sig om ifall de är föräldrarna till lags eller inte. En anda av "Jag bryr mig inte" griper dem, och de söker de nöjen och den glädje utanför hemma och borta från sina föräldrar, som de inte finner hemma. De umgås med gäng på gatan och är snart lika fördärvade som de värsta av dem.

På vem vilar denna stora synd? Om hemmet hade gjorts tilldragande, om föräldrarna hade visat kärlek till sina barn och vänligt hittat på något för dem att göra, och kärleksfullt visat dem hur de skulle lyda deras önskningar, då hade de fått gensvar i barnens hjärtan. Villiga fötter, händer och hjärtan skulle snabbt ha lytt dem. Genom att behärska sig själva, tala vänligt och berömma barnen när

de försöker göra rätt, kan föräldrar uppmuntra deras ansträngningar. De kan göra dem mycket lyckliga och göra hemmet så tilldragande att det driver bort varje mörk skugga och släpper in upplivande solsken.

Föräldrar ursäktar ibland sina egna fel med att de inte mår bra. De är nervösa och tror att de inte kan vara tålmodiga och lugna och tala vänligt. Så lurar de sig själva och behagar Satan, som jublar över att Guds nåd inte betraktas som tillräcklig för att hjälpa dem att övervinna sina naturliga svagheter. De kan och borde alltid behärska sig. Gud kräver det av dem. De borde inse att när de ger efter för otålighet och retlighet, gör de så att andra får lida. De som är omkring dem påverkas av den anda de visar, och om de i sin tur agerar i samma anda (386) ökar det onda och allting går på tok.

Föräldrar, när ni känner er griniga borde ni inte begå en så stor synd som att förgifta hela familjen med denna farliga retlighet. Vid sådana tillfällen bör ni sätta en dubbel vakt för er mun och besluta er inombords för att inte såra någon med era ord utan att ni bara ska tala vänliga och gladlynta ord. Säg till er själva: ”Jag vill inte förstöra mina barns lycka med ett enda retligt ord.” Genom att behärska er själva på det sättet kommer ni att bli starkare. Ert nervsystem kommer inte att vara så känsligt. Ni kommer att stärkas av de rätta principerna. Vetskapen om att ni troget gör er plikt kommer att stärka er. Guds änglar kommer att glädja sig över era ansträngningar och hjälpa er. När ni känner er otåliga tror ni alltför ofta att det beror på era barn, och ni skyller på dem när de inte förtjänar det. Vid ett annat tillfälle kan de göra exakt samma saker, men då verkar allt vara acceptabelt och rätt. Barnen ser, noterar och känner dessa avvikelser. De är inte heller alltid på samma humör. Ibland är de mera beredda att möta ett ombytligt humör, men vid andra tillfällen är de nervösa och retliga och orkar inte med att bli kritiserade. De gör uppror mot det. Föräldrar vill att barnen ska ha överseende med deras humör, men förstår ändå inte alltid att det är nödvändigt att visa samma överseende mot sina stackars barn. De ursäktar sådant hos sig själva, som de skarpt skulle tillrättavisa om de såg det hos sina barn, som inte har så många års erfarenhet och samma disciplin. En del föräldrar är nervöst lagda, och när de är trötta av arbete och tyngda av bekymmer behåller de inte sitt lugn. De är retliga och otåliga mot dem som borde vara det käraste de har på jorden. Det misshagar Gud och drar en skugga över familjen. Barn borde ofta tröstas med ömsint medkänsla när de har problem. Ömsesidig vänlighet och överseende kommer att göra hemmet till ett paradiset och attrahera heliga änglar till (387) familjen.

När en mor är nedstämd kan och borde hon göra mycket för att behärska sina nerver och sitt humör. Till och med när hon är sjuk kan hon, om hon bara lär sig, vara vänlig och glad och stå ut med mer oväsen än hon trodde. Hon borde inte låta barnen påverkas av hennes krämpor, och låta hennes nedstämdhet förmörka deras unga, känsliga sinnen och göra så att de känner att hemmet är som en grav och mammans rum den mest dystra platsen i världen. Både tankar och nerver får spänst och styrka när man använder sin vilja. Viljekraften kan i många fall visa sig vara ett potent lugnande medel.

Låt inte barnen se dig arg. Om de ger efter för frestelser och efteråt inser och ångrar sitt misstag, förlåt dem lika villigt som du hoppas att din himmelske Fader ska förlåta dig. Undervisa dem vänligt och bind dem till era hjärtan. Det är en kritisk tid för barn. De kommer att utsättas för påverkan från alla håll för att dra dem bort från dig, och det måste du motverka. Lär dem att anförtro sig åt dig. Låt dem i förtroende berätta om sina glädjeämnen och bekymmer för dig. Genom att uppmuntra det kommer du att rädda dem från många snaror som Satan lagt ut för deras oerfarna fötter. Var inte bara sträng mot barnen, glöm inte bort din egen barndom och att de bara är barn. Förvänta dig inte att de ska vara fullkomliga, och försök inte att få dem att bete sig som vuxna män och kvinnor på en gång. Genom att göra det kommer du att stänga den dörr som annars skulle ge dig tillträde till dem, och du kommer att få dem att öppna dörren för skadliga inflytanden så att andra kan förgifta deras unga sinnen innan du blir medveten om att de är i fara.

Satan och hans härskara gör de största ansträngningar för att påverka barnens sinnen, och de måste bemötas med öppenhet, kristen ömsinhet och kärlek. Det kommer att ge dig ett starkt inflytande över dem och de kommer att känna att de kan ha (388) obegränsat förtroende för dig. Omge barnen med hemtrevnad och ditt sällskap. Om du gör det kommer de inte att längta så mycket efter att umgås med unga kompisar. Satan verkar genom dem och han leder dem att påverka och fördärva varandras sinnen. Det är det mest effektiva sätt som han kan verka på. De unga har ett starkt inflytande på varandra. Deras samtal är inte alltid goda och upplyftande. Dåliga saker viskas i örat, och om de inte bestämt motarbetas blir de kvar i hjärtat, slår rot, växer upp för att bära frukt och förstöra ett gott beteende. På grund av den ondska som finns i världen nu, och de restriktioner som måste läggas på barnen, borde föräldrar vara dubbelt så angelägna om att knyta barnen till sina hjärtan och låta dem se att de vill göra dem lyckliga.

Föräldrar borde inte glömma bort sin egen barndom, hur mycket de längtade efter sympati och kärlek och hur olyckliga de kände sig när de blev klandrade och någon skällde på dem. De borde bli unga igen i sina känslor och tankemässigt sänka sig till barnens nivå för att förstå deras behov. Ändå ska de med beslutsamhet blandad med kärlek, fordra att deras barn lyder dem. De borde göra som föräldrarna säger utan att opponera sig.

Arbete i de östra staterna

Jag har blivit visad att tiden är inne för ett effektivare arbete i de östra staterna. De har till slut förstått hur nödvändigt det är med organisation och ordning. Pastorerna kommer inte att tvingas arbeta nu under så nedslående förhållanden som tidigare. Nådens ängel svävar över de östra staterna. Ängeln sa: ”Stärk det som är kvar. Förkunna budskapet för dem som inte har hört det.” Det finns några i de östliga staterna som kommer att riskera att gå till ytterligheter när Herren åter ger liv åt sitt verk bland dem. De borde komma ihåg att Herren flyttade sitt verk från dem till de västra staterna för att göra dem ödmjuka och för att undertrycka en oberoende, upprorisk

anda i dem, och få dem att värdesätta hans trofasta tjänares ansträngningar mer.

Faror för de unga

(390) Den 6 juni 1863 visades för mig en del av farorna för de unga. Satan kontrollerar de ungas sinnen och leder deras oerfarna fötter vilse. De är ovetande om hans knep, och i dessa farliga tider borde föräldrar vara vakna och arbeta uthålligt och energiskt för att avvärja fiendens första närmande. De borde undervisa sina barn när de går ut och när de kommer hem, när de reser sig upp och när de sätter sig ner, genom att ge dem ”bud på bud, ljud på ljud, litet här, litet där”.

Moderns arbete börjar när barnet är litet. Hon borde tygla sitt barns vilja och humör, få det att underordna sig och lära det att lyda. Släpp inte greppet när barnet blir äldre. Varje mor borde ta sig tid att samtala med sina barn, att tillrättavisa deras fel och tålmodigt lära dem den rätta vägen. Kristna föräldrar borde vara medvetna om att de uppfostrar och förbereder sina barn för att bli Guds barn. Barnens hela andliga erfarenhet påverkas av den undervisning de får och den karaktär som formas under barnaåren. Om man inte tyglar deras vilja då och lär dem att underordna sig sina föräldrar, kommer det att bli en svår uppgift för dem att lära sig denna läxa senare. Vilken svår kamp, vilken strid det blir att överlämna den vilja som aldrig underordnats Guds krav. Föräldrar som försummar detta viktiga arbete begår ett (391) stort misstag. De syndar mot sina stackars barn och mot Gud.

Barn som uppfostras ordentligt kommer ibland att vara missnöjda. De kommer att bli otåliga när de hålls tillbaka, och kommer att vilja få sin egen vilja fram och gå och komma som det behagar dem. Särskilt från tioårsåldern upp till arton, kommer de ofta att tycka att det inte skulle skada någon om de fick vara med på utflykter och andra ungdomsträffar. Men deras föräldrar som har erfarenhet kan se faror med det. De känner sina barns speciella temperament och vet vilken inverkan dessa träffar skulle ha på deras sinnen. Eftersom de vill att de ska bli frälsta, håller de dem borta från sådana spännande nöjen. När dessa barn själva beslutar sig för att lämna världens nöjen och bli Kristi lärjungar, vilken börda som då lyfts från omsorgsfulla och trogna föräldrars hjärtan! Men inte ens då får föräldrarnas arbete upphöra. Barnen borde inte få följa sin egen väg och att alltid välja själva. De har bara nyss på allvar börjat striden mot synd, stolthet, passioner, missundsamhet, avund, hat och allt det onda som finns i det naturliga hjärtat. Föräldrar behöver vaka över sina barn och ge dem råd, fatta beslut åt dem, och visa dem att om de inte villigt och glatt fogar sig efter sina föräldrar kan de inte heller villigt lyda Gud, och det är omöjligt för dem att vara kristna.

Föräldrar borde uppmuntra sina barn att anförtro sig åt *dem* och att lätta sina hjärtan för dem om sina hjärtesorger, sina små dagliga bekymmer och motgångar.

På så sätt kan föräldrarna lära sig att ha förståelse för sina barn, och de kan be för dem och med dem, att Gud ska beskydda och leda dem. De borde hänvisa dem till deras vän och rådgivare som aldrig sviker, som kommer att ha medlidande med eras svaghet, en som varit frestad i allt som vi, men utan synd.

Satan frestar barn att ha hemligheter för sina föräldrar och att välja sina unga och oerfarna (392) kamrater till sina förtrogna, sådana som inte kan hjälpa dem utan kommer att ge dem dåliga råd. Pojkar och flickor samlas och pratar, skrattar och skämtar och driver ut Kristus från sina hjärtan och änglarna från sin omgivning, med sitt dumma struntprat. Meningslöst prat om vad andra har gjort, småprat om den ena unga mannen eller den andra flickan får ädla och fromma tankar och känslor att vissna bort. Det driver bort goda och heliga önskningar från hjärtat och lämnar det kallt och utan sann kärlek till Gud och hans sanning.

Barn skulle räddas från mycket ont om de vore mer öppna mot sina föräldrar. Föräldrar borde uppmuntra sina barn att vara öppna och rättframma mot dem, att komma till dem med sina svårigheter, och att lägga fram saker precis som de ser dem när de är osäkra på vilken väg som är rätt och be om föräldrarnas råd. Vem är mer lämpad att se och peka ut faror som hotar, än troende föräldrar? Vem kan förstå sina egna barns speciella temperament lika bra som de? Modern som vakat över varje steg i den mentala utvecklingen ända från spädbarnsåldern, och därför är bekant med barnets naturliga läggning, är bäst lämpad att ge sina barn råd. Vem kan bedöma lika bra, vilka karaktärsdrag som bör tyglas och hållas tillbaka, som modern, med hjälp av fadern?

Barn som är kristna kommer att föredra sina troende föräldrars kärlek och gillande framför varje annat jordisk välsignande. De kommer att älska och ära sina föräldrar. Det borde vara ett av deras huvudsyften i livet, hur de ska kunna göra sina föräldrar lyckliga. I denna upproriska tidsålder har barn, som inte fått rätt undervisning och uppfostran, inte mycket känsla för sina skyldigheter mot sina föräldrar. Det är ofta så, att ju mer föräldrarna gör för barnen desto mer otacksamma är de och desto mindre respekterar de dem. Barn som blivit bortskämda och upppassade väntar sig alltid att bli det, och om deras förväntningar inte infrias blir de besvikna och missmodiga. Detta sinnelag kommer att märkas under hela deras liv. De kommer att vara hjälplösa och förlita sig på andra för att få hjälp, (393) medan de väntar sig att andra ska favorisera dem och låta dem få sin vilja fram. Om någon säger emot dem, även efter att de har vuxit upp till vuxna män och kvinnor, tror de att de har blivit kränkta. På så sätt bekymrar de sig framåt på sin väg genom livet och kan knappt bära sin egen vikt. De klagat ofta och är retliga eftersom allt inte blir som de vill.

Föräldrar lär sina barn, av missriktad kärlek, saker som kommer att visa sig ödesdigra för dem och de skapar bekymmer åt sig själva. De tror att de genom att uppfylla sina barns önskningar och låta dem göra som de vill, kan vinna deras kärlek. Vilket misstag! Barn som skäms bort på det sättet växer upp med otyglade viljor och oböjliga sinnen. De blir själviska, fordrande och dryga, en

förbannelse för sig själva och för alla omkring dem. Föräldrar håller i stor utsträckning sina barns framtida lycka i sina egna händer. På dem vilar det viktiga arbetet med att forma dessa barns karaktärer. Den undervisning de får i barnåren kommer att följa dem genom hela livet. Föräldrar sår den säd som kommer att växa upp och bära frukt, antingen god eller ond. De kan forma sina söner och döttrar för lycka eller elände.

Barnen borde mycket tidigt få lära sig att vara till nytta, att hjälpa sig själva och andra. Många döttrar i vår tid kan utan att få dåligt samvete se sina mödrar slita med matlagning, tvätt eller strykning, medan de själva sitter i vardagsrummet och läser romaner, stickar, virkar eller broderar. Deras hjärtan är hårda som sten. Men varifrån kommer detta fel? Vilka är det som oftast bär det största ansvaret för detta? Jo, de stackars vilseledda föräldrarna. De bortser från barnens framtida väl och i sin missriktade kärlek låter de dem sitta sysslösa, eller ägna sig åt sådant som inte är så viktigt, som inte kräver att man anstränger sinnet eller musklerna. Sedan ursäktar de sina sysslösa döttrar för att de är klena. Vad är det som har gjort dem klena? I många fall är det föräldrarnas felaktiga (394) agerande. Lagom mycket motion omkring hemmet skulle ha stärkt både sinne och kropp. Men barnen har gått miste om detta på grund av felaktiga idéer, tills de blivit ovilliga att arbeta. De tycker det är motbjudande och det stämmer inte överens med deras idéer om fint folk. Det anses opassande för en dam, och till och med ofint att diska, stryka eller stå vid tvättbaljan. Sådan är den moderna uppfostran som barn i denna olyckliga tid får.

Guds folk borde styras av högre principer än världsliga människor som försöker anpassa allt de gör efter vad som är modernt. Gudfruktiga föräldrar skulle uppfostra sina barn till att bli nyttiga i livet. De borde inte låta sina uppfostringsprinciper färgas av de extravaganta idéer som råder i denna tid, att de måste anpassa sig efter modet och styras av världsliga människors åsikter. De borde inte låta sina barn välja sina egna kamrater. Lär dem om att det är föräldrarnas uppgift att välja åt dem. Förbered dem för att ta ansvar medan de är unga. Om era barn har varit ovana vid arbete kommer de snabbt att bli trötta. De kommer att klaga över värk i sidan, smärtor i skuldrorna och trötta ben, och risken är att ni gör arbetet själva för att ni tycker synd om dem, hellre än att de har litet ont. Låt den börda som läggs på barnen vara mycket lätt början, och öka den sedan litet varje dag, tills de kan göra en rimlig mängd arbete utan att bli så trötta. Overksamhet är den främsta orsaken till värk i sidan och i skuldrorna bland barn.

Det finns en grupp unga damer i vår tid som är onyttiga varelser, som bara kan andas, äta, klä sig, konversera och prata strunt, medan de håller ett broderi eller en virkning i sina händer. Det är få ungdomar som visar verkligt gott omdöme och vanligt sunt förnuft. De lever ett fjärlsliv utan något särskilt mål i sikte. När denna grupp världsliga kamrater träffas hör man nästan inget annat än några fåniga kommentarer (395) om kläder eller något trams, och så skrattar de åt sina egna kommentarer som de tycker är mycket kvicka. Detta sker ofta i äldre personers närvaro, som inte kan bli annat än ledsna över en sådan brist på respekt för äldre. Dessa ungdomar verkar ha tappat all

känsla för anständighet och god ton. Ändå får deras uppfostran dem att tro att det är höjden av finess.

Denna anda är som en smittsam sjukdom. Guds folk borde välja sällskap åt sina barn och lära dem att undvika dessa fäfänga och världsliga människors sällskap. Mödrar borde ta sina döttrar med sig till köket och tålmodigt lära dem. Kroppen kommer att må bättre av sådant arbete, deras muskler kommer att få spänst och styrka och deras tankar kommer att bli sundare och mer upphöjda i slutet av dagen. De kanske är trötta, men så skön vilan blir efter en lagom mängd arbete. Sömn, naturens ljuvliga återuppbyggare, ger kraft åt den trötta kroppen och förbereder den för nästa dags arbetsuppgifter. Ge inte era barn intrycket att det inte spelar någon roll om de arbetar eller inte. Lär dem att deras hjälp behövs, att deras tid är värdefull och att du är beroende av deras arbete.

Jag har blivit visad att mycket synd har berott på sysslöshet. Verksamma händer och sinnen har inte tid att lyssna på varje frestelse som fienden kommer med, men sysslösa händer och hjärnor är redo att kontrolleras av Satan. Tankarna ägnas åt opassande ting, när de inte är upptagna med något bra. Föräldrar borde lära sina barn att sysslöshet är synd. Jag hänvisades till Hesekiel 16:49: "Se, detta var din syster Sodom's synd: Högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige."

Barn borde känna att de står i skuld till sina föräldrar, som har vakat över dem när de var små och skött dem när de varit sjuka. De borde inse att deras föräldrar ofta varit oroliga för deras skull. Speciellt har samvetsgranna, (396) troende föräldrar haft det djupaste intresse för att deras barn skulle välja rätt inriktning. När de har sett brister hos sina barn har varit ledsna. Om de barn som fick dessa hjärtan att värka, kunde inse konsekvenserna av sitt agerande skulle de säkert vekna. Om de kunde se sin mors tårar och höra hennes böner till Gud för dem, om de kunde lyssna till hennes återhållna och förkrossade suckar, skulle deras hjärtan röras och de skulle snabbt erkänna sina fel och be om förlåtelse. Det finns ett arbete som behöver göras för både unga och äldre. Föräldrar borde lära sig att bättre utföra sin plikt mot sina barn. En del föräldrar förstår inte sina barn och känner dem inte riktigt. Det är ofta stor distans mellan föräldrar och barn. Om föräldrar ville sätta sig in i sina barns känslor bättre och få dem att öppna sina hjärtan, skulle det göra dem gott.

Föräldrarna borde vara trogna när det gäller att ta hand om de själar som anförtrotts dem. De borde inte uppmuntra stolthet, extravagans eller en längtan efter att visa upp sig, hos sina barn. De borde inte lära dem, eller tillåta att de lär sig, bus som verkar sött hos små barn men som de kommer att tvingas lägga bort och bli tillrättavisade för när de blir äldre. De första vanorna som formats är inte lätta att glömma. Föräldrar, ni borde börja fostra era barns sinnen när de är mycket unga, för att de ska bli kristna. Låt alla era ansträngningar ha deras frälsning som mål. Handla som om de hade placerats i er vård för att slipas som dyrbara juveler som ska stråla i Guds rike. Var försiktig så att ni inte vaggas dem till sömns på undergångens rand, i den felaktiga uppfattningen att de inte är gamla nog att ta

ansvar för sina handlingar och inte gamla nog att ångra sina synder och bekänna att de tror på Kristus.

Min uppmärksamhet riktades mot de många dyrbara löften som finns nedtecknade för dem som söker sin Frälsare tidigt. Predikaren 12:1 "Tänk på din Skapare i din ungdomstid, innan de onda dagarna kommer, och de åren nalkas om vilka du säger: De ger mig ingen glädje." Ordspråksboken 8:17 "Jag älskar dem som älskar mig och de som söker mig med iver, de ska finna mig." Israels store Herde säger fortfarande: "Låt småbarnen komma till mig och hindra dem inte. För sådana hör himmelriket till." Lär era barn att ungdomstiden är den bästa tiden att söka Herren. Då vilar inte livets bördor så tungt på dem. Deras unga sinnen är inte plågade av bekymmer, och medan de är så fria borde de ägna sina bästa krafter åt Gud.

Vi lever i en ogynnsam tid för barn. En stark ström drar nedåt mot undergången, och det krävs mer än barnens erfarenhet och styrka för att gå mot denna ström och inte bli neddragen av den. Ungdomarna tycks i allmänhet vara Satans fångar, och han och hans änglar leder dem mot en säker undergång. Satan och hans här för krig mot Guds regering, och alla som vill ge sina hjärtan till honom och lyda hans fordringar, kommer Satan att försöka göra förvirrade och besegra med sina frestelser, så att de blir missmodiga och ger upp striden.

Föräldrar, hjälp era barn. Vakna upp ur den apati som ni varit i. Vaka ständigt för att bryta strömmen och avlägsna den onda börda som Satan försöker att tvinga på era barn. Barnen kan inte göra det själva, men föräldrar kan göra mycket. Genom ivrig bön och en levande tro kan stora segrar vinnas. En del föräldrar har inte insett vilket ansvar som vilar på dem och har försummat sina barns andliga utbildning. På morgonen borde den kristnes första tankar riktas mot Gud. Världsligt arbete och egna intressen skulle komma i andra hand. Barn borde få lära sig att respektera och visa aktning för bönestunden. Innan man lämnar hemmet för att åka till arbetet, borde hela familjen kallas samman och fadern, eller modern när han är borta, borde innerligt be Gud att bevara dem under dagen. Kom ödmjukt med hjärtat fyllt av (398) ömhet och med en känsla av de frestelser och faror som ligger framför er och barnen. Lägga dem i tro på bönealtaret, och vädja om Guds omsorg för dem. Tjänande änglar kommer att beskydda de barn som på så sätt överlämnas åt Gud. Det är kristna föräldrars plikt att morgon och kväll, genom enträgen bön och uthållig tro, skapa en mur omkring sina barn. De borde tålmodigt undervisa dem och vänligt och oförtröttligt lära dem hur de ska leva för att behaga Gud.

Otålighet hos föräldrarna väcker otålighet hos barnen. När föräldrarna visar häftiga känslor skapas häftiga känslor hos barnen och det onda i deras natur väcks. En del föräldrar tillrättavisar sina barn strängt och otåligen, ofta under vredesutbrott. Sådana tillrättavisningar leder inte till något gott. När de försöker att rätta till en dålig sak skapar de i stället två. Ständigt klandrande och smisk med riset gör barn förhärdade och driver dem från sina föräldrar. Föräldrar borde först lära sig att behärska sig själva, sedan kan de bättre behärska sina barn. Varje gång de förlorar självkontrollen och talar och agerar på ett irriterat sätt, syndar de mot Gud. De borde först resonera med sina barn,

tydligt peka på deras fel, visa dem deras synd och göra klart för dem att de inte bara har syndat mot sina föräldrar utan även mot Gud. Med era egna hjärtan under kontroll, fylla av medlidande och sorg över era barn som gjort fel, bör ni be tillsammans med dem innan ni bestraffar dem. Då kommer era tillrättavisningar inte att få era barn att hata er. De kommer att älska er. De kommer att inse, att ni inte straffar dem för att de har försatt er i en besvärlig situation, eller för att ni vill låta ert missnöje få utlopp emot dem, utan för av att ni känner att det är er plikt, för deras bästa, så att de inte ska lämnas att växa upp i synd.

En del föräldrar har misslyckats med att ge sina barn en kristen fostran och har också försummat deras skolgång. Ingetdera borde ha försummats. Barns sinnen kommer att vara aktiva och om de inte är sysselsatta med fysiskt arbete eller med studier, kommer de att exponeras för dålig påverkan. Föräldrar syndar (399) om de låter sina barn växa upp i okunnighet. De borde förse dem med nyttiga och intressanta böcker och lära dem att arbeta, och ha vissa timmar avsatta för fysiskt arbete och andra för studier och läsning. Föräldrar borde sträva efter att höja barnens tankar och förbättra deras intellektuella förmågor. Det sinne som lämnats att klara sig själv utan fostran, blir vanligtvis lågt, sinnligt och fördärvat. Satan tar tillfället i akt och utbildar sysslösa sinnen.

Föräldrar, den ängel som för anteckningar noterar varje otåligen, irriterat ord ni säger till era barn. Varje misslyckande från er sida, att ge dem en ordentlig uppfostran och att visa dem hur förskräcklig synden är och vad som blir det slutliga resultatet av ett syndigt agerande, står noterat vid era namn. Varje obehärskat ord som talas inför dem, vårdslöst eller på skoj, varje ord som inte är rent och upphöjt, antecknar ängeln som en fläck på er kristna karaktär. Alla era handlingar antecknas, vare sig de är goda eller onda.

Föräldrar kan inte lyckas med att styra sina barn förrän de först har full kontroll över sig själva. De måste först lära sig att behärska sig själva, att ha kontroll över sina ord och även sitt ansiktsuttryck. De borde inte låta tonfallet bli irriterat eller upprört för att de blivit uppretade eller arga. Därefter kan de ha ett tydligt inflytande över sina barn. Barn kan önska att göra det rätta. De kan ha för avsikt att vara lydiga och vänliga mot sina föräldrar eller dem som har hand om dem, men de behöver hjälp och uppmuntran från dem. De kan ha goda avsikter, men om inte deras principer stärks av gudstro och deras liv påverkas av Guds förvandlande nåd, kommer de inte att hålla måttet.

Föräldrar borde fördubbla sina ansträngningar när det gäller deras barns frälsning. De borde troget undervisa dem och inte låta dem skaffa sig sin utbildning bäst (400) de kan. De unga borde inte tillåtas att lära gott och ont utan åtskillnad, i tro att det goda någon gång i framtiden ska få överhanden och det onda förlora sitt inflytande. Det onda kommer att växa fortare än det goda. Det är möjligt att det onda som de har lärt, kan bli uttraderat efter många år, men vem vill chansa på det? Tiden är kort. Det är lättare och mycket tryggare att så ren och god säd i dina barns hjärtan än att rycka upp ogräset efteråt. Det är föräldrars plikt att vara vaksamma så att inte omgivningens inflytande har en skadlig inverkan på deras barn. Det är deras plikt att välja

barnens kamrater åt dem, och att inte låta dem välja själva. Vem kommer att utföra denna uppgift om inte föräldrarna gör det? Kan andra ha det intresse för era barn, som ni själva borde ha? Kan de ha denna ständiga omsorg och djupa kärlek som föräldrar har?

Sabbatsfirande barn kan bli otåliga när de hålls tillbaka, och tycka att deras föräldrar är för stränga. De kan bli arga och tänka missnöjda och sorgsna tankar mot dem som arbetar för deras nuvarande, deras framtida och deras eviga väl. Men om de får leva några år till kommer de att välsigna sina föräldrar för den noggranna omsorg och den trogna vaksamhet som de ägnade dem när de var unga och oerfarna. Föräldrar borde förklara och förenkla frälsningsplanen för sina barn så att deras unga sinnen kan fatta den. Barn på åtta, tio eller tolv år är gamla nog för att man ska kunna tala med dem om personlig tro. Undervisa inte dina barn med sikte på något framtida tillfälle, när de kommer att vara gamla nog att ångra sina synder och tro sanningen. Om de blivit ordentligt uppfostrade kan mycket unga barn ha rätt uppfattning om sitt tillstånd som syndare och vägen till frälsning genom Kristus. Pastorer visar i allmänhet alltför litet intresse för barns frälsning och är inte så personliga som de borde vara. Man tar ofta inte vara på gyllene tillfällena att påverka barns sinnen.

Det onda inflytandet omkring våra barn är nästan övermäktigt. Det fördärvar deras sinnen och leder till deras undergång. (400) Ungdomars sinnen dras av naturen till tokigheter, och i unga år, innan deras karaktärer har formats och deras omdöme mognat, föredrar de ofta kamrater som har ett skadligt inflytande på dem. En del ingår förbindelser med det motsatta könet, tvärs emot sina föräldrars önskan och vädjanden, och bryter det fente budet genom att vanära dem på detta sätt. Det är föräldrars plikt att vaka över barnen, var de är och vad de har för sig. De borde uppmuntra dem och motivera dem så att hemmet blir tilldragande, och få dem att förstå att deras föräldrar vill deras bästa. De borde göra hemmet trevligt och glatt.

Fäder och mödrar, tala vänligt till era barn. Kom ihåg hur känsliga ni själva är och hur litet ni tål av kritik. Fundera på det, och tänk på att barnen är lika er. Utsätt inte dem för det som ni inte kan stå ut med själva. Om ni inte kan stå ut med klander och beskyllningar, så kan inte era barn det heller. De är svagare än ni och kan inte stå ut med lika mycket. Låt era vänliga och gladlynta ord alltid vara som solstrålar i er familj. De andliga frukterna självbehärskning, omtänksamhet och noggrannhet från er sida kommer att vara en hundrafaldig skörd. Föräldrar har ingen rätt att skapa ett dystert moln som skymmer deras barns lycka genom att vara kritiska eller klandra dem strängt för småsaker. Verkliga fel och synd borde däremot framställas just så syndiga som de är, och fasta beslutsamma åtgärder vidtas för att förhindra att det upprepas. Barnen borde få rätt förståelse för sina fel, men inte känna att det är hopplöst, utan känna tillförsikt att de kan bättra sig och återfå ert förtroende och gillande.

En del föräldrar gör misstaget att ge sina barn för mycket frihet. Ibland har de så stort förtroende för dem att de inte ser deras brister. Det är fel att låta barn utan sina föräldrar eller förmyndare, åka och hälsa på någon som bor långt bort, en resa som dessutom kostar pengar. Det ger barnen

fel intryck. (402) De får för sig att de är viktiga och att de har rätt till särskilda förmåner, och om de inte får det tycker de att de har blivit illa behandlade. De hänvisar till andra barn som får komma och gå som de vill och har många privilegier, medan de själva har så få.

Och modern, som är rädd att hennes barn ska tycka att hon är orättvis, låter dem få som de vill ha, något som i slutänden visar sig bli till stor skada för dem. Ungdomar som är borta på besök och inte har föräldrarnas vakande ögon över sig som ser och tillrättavisa deras fel, får ofta sådana intryck som det tar månader att få bort. Min uppmärksamhet riktades på familjer som hade goda och lydiga barn och som hade fullt förtroende för vissa familjer. De lät sina barn resa bort för att besöka dessa vänner. Efteråt var deras barns uppförande och karaktär fullständig förändrade. Tidigare var de nöjda och lyckliga hemma och hade ingen större lust att spendera mycket tid i andra ungdomars sällskap. När de återvänder till sina föräldrar tycker barnen att begränsningar är orättvisa och att hemmet påminner om ett fängelse. Sådant oklokt agerande från föräldrar blir avgörande för deras barns karaktär.

Genom att åka och hälsa på vänner på det sättet skapar en del barn vänskapsband som kommer att leda till deras undergång till slut. Föräldrar, håll era barn hos er om ni kan, och vaka över dem med största omsorg. När ni låter dem åka långt bort för att hälsa på någon, tror de att de är gamla nog att ta hand om sig själva och göra val på egen hand. När de unga på så sätt lämnas åt sig själva pratar de ofta om saker som inte kommer att göra dem ädlare eller upphöjda, eller ge dem mer kärlek till andliga ting. Ju mer de tillåts att åka iväg för att besöka andra, desto mer kommer de att längtan efter att resa iväg, och desto mindre tilldragande kommer hemmet att verka för dem.

Barn, Gud har bedömt det lämpligt att placera er i era föräldrars vård för att de ska undervisa er och fostra er och på så sätt göra sin del för att forma era karaktärer för himmelen. Ändå vilar ansvaret på er att bestämma om ni vill utveckla en god kristen karaktär genom att ta vara på de fördelar ni har haft (403) av gudfruktiga, trogna och bedjande föräldrar. Oavsett hur mycket ängslan och trofasthet föräldrar visar när det gäller deras barn, kan de inte ensamma rädda dem. Det finns ett arbete för barnen att utföra. Varje barn har sig själv att ta hand om. Troende föräldrar, ni har ett ansvarsfullt arbete framför er, att leda era barns steg även i deras andliga erfarenhet. När de verkligen älskar Gud, kommer de att välsigna och uppskatta er för den omsorg ni visat dem och för er trohet när det gäller att begränsa deras önskingar och tygla deras vilja.

Den rådande trenden i världen är att låta de unga följa sina egna naturliga böjelser. Om de som unga är mycket vilda, säger deras föräldrar att de kommer att rätta till sig efter ett tag, och att de när de blir sexton eller arton år själva kommer att ta sitt förnuft tillfång, och bryta sina dåliga vanor för att bli användbara män och kvinnor. Vilket misstag! I årtal tillåter de fienden att så sina frön i hjärtats trädgård. De tillåter felaktiga principer att växa, och i många fall kommer inte allt det arbete man senare gör i den jordmånen att tjäna något till. Satan är en skicklig och

uthållig arbetare, en dödlig fiende. Närhelst ett oförsiktigt ord yttras som skadar ungdomar, vare sig det är fråga om smicker eller något som får dem att se på någon synd med mindre avsky, drar Satan nytta av det och ger näring åt den onda sådden, för att den ska slå rot och ge en riklig skörd. En del föräldrar har låtit sina barn skaffa sig dåliga vanor, något som kommer att märkas under hela deras liv. Denna synd vilar på föräldrarna. Dessa barn kan bekänna sig vara kristna, men om inte ett särskilt nådens verk utförs i deras hjärtan och en genomgripande reform i deras liv, kommer tidigare vanor att synas i hela deras livserfarenhet, och de kommer att visa just den karaktär som deras föräldrar lät dem utveckla.

Renhetsstandarden är så låg bland bekännande kristna i allmänhet, att de som uppriktigt önskar följa Kristus finner arbetet mycket svårare och tyngre än de annars skulle göra. Inflytandet från världsligt (404) sinnade kristna är skadligt för de unga. De flesta bekännande kristna har tagit bort skiljelinjen mellan kristna och världen, och medan de bekänner sig leva för Kristus lever de för världen. Deras tro medför inte många inskränkningar på deras nöjen. Medan de bekänner sig vara ljusets barn vandrar de i mörkret och är nattens och mörkrets barn. De som vandrar i mörker kan inte älska Gud och uppriktigt längta efter att förhålliga honom. De är inte upplysta så att de kan urskilja de himmelska tingens härlighet, och kan därför inte verkligen älska dem. De påstår sig vara kristna eftersom det anses hedervärdigt, och det finns inte något kors för dem att bära. Deras motiv är ofta själviska. En del sådana bekännare kan gå till dansställen och delta i alla nöjen som erbjuds där. Andra kan inte gå så långt, men de kan vara med på partyn, utflykter, donationspartyn och uppvisningar. Det skarpaste öga skulle inte kunna upptäcka ett enda tecken på kristendom i sådana bekännande kristnas. Man skulle inte kunna upptäcka någon skillnad på deras utseende och den värsta gudsförnekare. Den som påstår sig vara kristen, den som lever i utsävningar, den som öppet hånar religionen och den som öppet hädar, alla blandar sig med varandra till en enhet. Och Gud betraktar dem som ett, i anda och vanor.

En kristen bekännelse utan motsvarande tro och gärning tjänar inget till. Ingen kan tjäna två herrar. Den ondes barn är sin egen herres tjänare. Den som de villigt lyder, hans tjänare är de, och de kan inte vara Guds tjänare förrän de avvisar djävulen och alla hans gärningar. Det kan inte vara ofarligt för den himmelske Konungens tjänare att ta del i de njutningar och nöjen som Satans tjänare deltar i, även om de ofta upprepar att sådana nöjen är ofarliga. Gud har uppenbarat helgade och heliga sanningar för att skilja sitt folk från de ogudaktiga och rena dem så de tillhör honom. Sjundedagsadventister borde leva ut sin tro. De (405) som lyder de tio buden betraktar tillståndet i världen och religiösa ting från en synvinkel som är fullständigt annorlunda jämfört med de bekännande kristna som älskar nöjen, undandrar sig korset och lever i överträdelse av det fjärde budet. Under de förhållanden som nu råder i samhället, är det ingen lätt uppgift för föräldrar att tygla sina barn och undervisa dem med bibeln som rättesnöre. Bekännande kristna har gått så långt från Guds ord att när hans folk vänder åter till hans heliga ord och vill uppfostra sina barn enligt dess principer, och styra sin familj efter dem som Abraham gjorde för länge sedan, då tror de stackars barnen som har ett sådant inflytande omkring

dem, att deras föräldrar är onödigt krävande och överdrivet noga, i förhållande till deras kamrater. De vill av naturen följa världsliga och nöjesälskande bekännares exempel.

I våra dagar hör man knappast talas om förföljelse och vanära för Kristi skull. Det krävs inte mycket självförnekelse och uppoffring för att ge ett sken av gudsfuktan och få sitt namn i församlingsmatrikeln. Men att leva på ett sådant sätt att vårt agerande kommer att behaga Gud och våra namn blir skrivna i Livets bok, kommer att kräva vaksamhet och bön, självförnekelse och uppoffringar från vår sida. Bekännande kristna är inga goda föredömen för ungdomar, när de inte följer Kristus så som de borde. Rätta handlingar är entydiga frukter av sann gudsfuktan. Han som är hela jordens domare kommer att belöna var och en efter hans gärningar. Barn som följer Kristus har en strid framför sig. De har ett dagligt kors att bära när det gäller att dra ut ur världen, skilja sig från den och efterlikna Kristi liv.

Vandra i ljuset

Jag blev visad att Guds folk lever för mycket som i ett töcken. Det är inte hans vilja att de ska leva i otro. Jesus är ljuset och i honom finns inget mörker alls. Hans barn (406) är ljusets barn. De är pånyttfödda till hans avbild och har kallats ut från mörkret till hans underbara ljus. Han är världens ljus, och det är också de som följer honom. De ska inte vandra i mörker utan ska ha livets ljus. Ju noggrannare Guds folk strävar efter att ta efter Kristus, desto ihärdigare kommer de att förföljas av fienden. Men deras närhet till Kristus ger dem styrka att motstå vår ondskefulla fiendens ansträngningar att dra dem bort från Kristus.

Jag blev visad att vi jämför oss själva alltför mycket med varandra och tar ofullkomliga människor som föredömen, när vi har en osviktig och fullkomlig förebild. Vi borde inte mäta oss själva med världen, eller efter människors åsikter eller vad vi var innan vi tog emot sanningen. Vår nuvarande tro och ställning i världen, måste jämföras med vad den skulle ha varit om vår inriktning ständigt hade varit framåt och uppåt, sedan vi bekände oss vara Jesu Kristi efterföljare. Det är den enda säkra jämförelsen vi kan göra. Vid alla andra jämförelser kommer vi att bedra oss själva. Om Guds folks moraliska karaktär och andliga tillstånd inte motsvarar de välsignelser, förmåner och ljus som de har fått, blir de vägda på vågen och änglarna rapporterar: "För lätta".

Somliga verkar inte inse sitt sanna tillstånd. De ser sanningen, men uppfattar varken dess betydelse eller dess krav. De hör sanningen men förstår den inte helt, eftersom de inte anpassar sina liv efter den och därför inte blir helgade genom att lyda den. Ändå vilar de lika obekymrade och nöjda som om eldstoden om natten och molnstoden om dagen gick framför dem, som bevis på Guds godkännande. De utger sig för att känna Gud, men förnekar honom genom sina gärningar. De räknar sig

själva som hans utvalda, speciella folk, och ändå visar sig hans närvaro och kraft att frälsa till det yttersta, sällan bland dem. Vilket stort mörker sådana människor lever i, ändå vet de inte om det! Ljuset lyser, men (407) de begriper det inte. Ingen större förvillelse kan drabba människor, än den som får dem att tro att de är på rätt väg, och att Gud godtar deras gärningar, när de syndar mot honom. De förväxlar ett sken av gudsfruktan med dess ande och kraft. De tror att de är rika och inte behöver något, när de är fattiga, eländiga, blinda och nakna, och i behov av allt.

Det finns de som bekänner sig vara Kristi efterföljare, men som ändå inte gör några ansträngningar när det gäller andliga ting. I vilket världsligt företag som helst anstränger de sig och är ambitiösa för att nå sitt syfte och komma fram till det önskade resultatet. Men när det gäller satsningen på att vinna det eviga livet, där allt står på spel och där deras eviga lycka beror på att de lyckas, betar de sig lika likgiltigt som om de inte hade något moraliskt ansvar. De betar sig som om någon annan levde deras liv åt dem och de inte behövde göra något annat än att vänta på resultatet. Oh, vilken dårskap! Vilket vansinne!! Om alla bara ville visa lika stor ambition, iver och målmedvetenhet för att vinna det eviga livet, som de gör när det gäller deras världsliga sysselsättningar, skulle de bli framgångsrika segrare. Jag såg att alla måste skaffa sig en egen erfarenhet. Var och en måste spela sin roll i livets spel, väl och troget. Satan väntar på ett tillfälle att ta ifrån oss Guds dyrbara nådegåvor när vi inte är på vår vakt, och vi kommer att få kämpa en hård kamp mot mörkrets makter för att behålla dem, eller för att vinna tillbaka en himmelsk nådegåva om vi förlorar den genom ovaksamhet.

Det visades mig att det är en kristens förmån att få kraft från Gud för att kunna behålla varje dyrbar gåva. Himlen kommer att lyssna till ivrig och målinriktad bön. När Kristi tjänare tar trons sköld som skydd och använder Andens svärd för att strida, då ser man faran i fiendens läger, och något måste göras. Enbart förföljelse och smädelse väntar dem som drivs av kraft från höjden som de utrustats med. När sanningen i sin enkelhet och kraft råder bland troende och tas i bruk för att (408) motverka världens anda, kommer det att bli tydligt att det inte finns något som förenar Kristus och Beliar. Kristi lärjungar måste vara levande exempel på sin Mästares liv och anda.

Både unga och äldre har en kamp, ett krig framför sig. De borde inte sova ett enda ögonblick. En ondskefull fiende är ständigt beredd att leda dem vilse och övervinna dem. De som tror på sanningen för vår tid måste vara lika vaksamma som deras fiende, och visa förstånd när det gäller att stå emot Satan. Kommer de att göra det? Kommer de att vara uthålliga i denna strid? Kommer de att vara noga med att lämna all orättfärdighet? Kristus förnekas på många sätt. Vi kan förneka honom genom att tala i strid med sanningen, genom att tala illa om andra, genom att tala dåraktigt eller spexa, eller genom att uttrycka oss på ett slött sätt. På så sätt visar vi brist på klarsyn och vishet. Vi gör oss själva svaga. Våra ansträngningar för att stå emot vår store fiende är kläna, och vi blir besegrade. "Det hjärtat är fullt av, det talar munnen" och genom att inte vara på vår vakt bekänner vi

att Kristus inte bor i oss. De som tvekar att helt överlåta sig till Gud lyckas dåligt med att följa Kristus. De följer honom på så stort avstånd, att hälften av tiden vet de inte riktigt om de följer i hans fotspår eller i den store fiendens fotspår. Varför är vi så långsamma med att ge upp vårt intresse för det som tillhör denna värld och att ta emot Kristus som vår enda arvedel? Varför skulle vi vilja fortsätta vara vänner med vår Herres fiender, och följa deras vanor och ledas av deras åsikter? Vi måste fullständigt och utan reservationer överlåta oss åt Gud, överge och vända oss bort från kärleken till världen och jordiska ting. Annars kan vi inte vara Kristi lärjungar.

Kristi liv och anda är upphöjdhets och fullkomlighetens enda måttstocken, och vår enda trygghet är att följa hans exempel. Om vi gör det kommer han att vägleda oss med sina råd och sedan ta emot oss i sin härlighet. Vi måste allvarligt sträva och vara villiga att lida mycket för att vandra i vår Återlösares fotspår. Gud är villig att verka för oss, att ge oss av sin frimodiga Ande, om vi vill kämpa för att få den och tro för att få den. Sedan kan vi vandra i ljuset så som han är i ljuset. Vi kan hämta styrka från hans kärlek och dricka av hans rika fullkomlighet.

Guds verk i de östra staterna

Den fanatism som rasade tidigare har haft förödande effekt i de östra staterna. Jag såg att Gud prövade sitt folk när det gällde tid år 1844, men att ingen tidpunkt som fastslagits efter det har haft särskilda kännetecken från hans hand. Han har inte prövat sitt folk angående någon särskild tid sedan 1844. Vi har befunnit oss, och befinner oss fortfarande i tålmodig väntan. Mycket oro skapades kring den tid som fastställdes till 1854 och många har ansett att den rörelsen var från Gud, eftersom den var så omfattande och några verkade bli omvända genom den. Men sådana slutsatser är inte nödvändiga. Mycket som förkunnades i samband med den utpekade tiden 1854 var förnuftigt och riktigt. Somliga människor som var uppriktiga tog emot sanning tillsammans med villfarelse och offrade mycket av det de ägde för att genomföra villfarelsen. Efter att de blivit besvikna övergav de både sanning och villfarelse och är sig nu i ett tillstånd där det är mycket svårt att nå dem. Några som uthärdade besvikelsen har sett bevisen för sanningen för vår tid. De har tagit emot den tredje ängelns budskap och strävar efter att genomföra det i sina liv. Men medan det är en person som har haft nytta av att tro på budskapet om tiden 1854, finns det tio som har blivit skadade av det. Många av dem är nu i ett tillstånd där de inte kommer att bli överbevisade om sanningen, oavsett hur tydligt den framställs för dem.

Förkunnelsen om den bestämda tiden 1854 åtföljdes av en anda som inte kom från Gud. Det var en högljudd, grov, vårdslös och hetsig anda. Högljuddhet ansågs av många vara det väsentliga för (410) sann religion, och det fanns en tendens att dra alla ned på en låg nivå. Många betraktade detta som ödmjukhet, men när de blev motsagda när det gällde deras speciella åsikter blev de genast upprörda och arroganta och anklagade dem som

inte var överens med dem för att vara stolta och stå emot sanningen och Guds kraft.

Heliga änglar har varit besvikna och känt avsmak för det vanvördiga sätt som många har använt Guds namn, den store Jehova. Änglar nämner detta heliga namn med den största vördnad och döljer alltid sina ansikten när de uttalar Guds namn. Och Kristi namn är så heligt för dem att de uttalar det med största vördnad. Men så annorlunda den ande var, och det inflytande som följde med rörelsen som förkunnade tiden 1854. En del människor som fortfarande är påverkade av samma inflytande talar om Gud så som de skulle tala om en häst eller någon annan alldaglig sak. I sina böner använder de orden Gud Allsmäktig på ett mycket vardagligt och vanvördigt sätt. De som gör det har ingen känsla för den upphöjda karaktären hos Gud, Kristus eller himmelska ting.

Jag blev visad att när Gud förr i tiden sände sina änglar för att tjäna eller kommunicera med enskilda personer, och dessa personer insåg att de hade sett och talat med en ängel, greps de av vördnad och fruktade att de skulle dö. De hade en så upphöjd uppfattning om Guds fruktansvärda majestätet och kraft, att de trodde att det skulle förgöra dem att komma i nära kontakt med någon som kom direkt från hans heliga närhet. Jag blev hänvisad till Domarboken 13:21-22: "Så förstod Manoa att han var HERRENS ängel. Och Manoa sa till sin hustru: Vi kommer sannerligen dö, eftersom vi har sett Gud." Domarboken 6:22-23: "Och när Gideon insåg att det var HERRENS ängel, sa Gideon: O, Herre GUD, för jag har ju sett HERRENS ängel ansikte mot ansikte! Men HERREN sa till honom: Frid vare med dig! Frukt inte, du ska inte dö." Josua 5:13-15: "Och det skedde, när Josua var vid Jeriko, att han lyfte blicken och tittade, och se, en man stod framför honom och hade ett draget svärd i sin hand. Josua gick fram till honom och sa till honom: Är du med oss eller med våra motståndare? Då sa han: Nej, utan jag har nu kommit som furste över HERREN här. Då föll Josua ner till jorden på sitt ansikte och tillbad och sa till honom: Vad säger min herre till sin tjänare? Och fursten över HERRENS här sa till Josua: Ta skorna av dina fötter, för platsen som du står på är helig. Och Josua gjorde så." Om änglar blev fruktade och ärade på detta sätt därför att de kom från Guds närhet, hur mycket större vördnad skulle man då inte visa Gud själv?

Många som blev omvända på grund av inflytandet från 1854-rörelsen, behöver bli omvända på nytt. Och nu krävs det tio gånger så mycket arbete för att rätta till de felaktiga, förvirrade åsikter som de har fått från sina lärare och få dem att ta emot sanningen oblandad med villfarelse, än det skulle ha behövts från första början att leda dem fram till den tredje ängels budskap. Denna grupp måste först glömma, innan de kan lära sig det rätta. Annars kommer villfarelsens giftiga ogräs att växa sig högt och tränga ut sanningens dyrbara säd. Villfarelse måste först ryckas upp med roten, därefter är jorden förberedd så att den goda säden kan spira och bära frukt till Guds ära.

Det enda botemedlet för de östra staterna är grundlig disciplin och organisation. En fanatisk anda har styrt en viss grupp sabbatshållare där. De har bara smakat litet från sanningens källa och är obekanta med andan i den tredje

ängelns budskap. Inget kan göras för denna grupp av människor förrän deras fanatiska idéer har rättats till. Somliga som var med i 1854-rörelsen har tagit med sig felaktiga idéer, som att det inte finns någon uppståndelse för de ogudaktiga och läran om en framtida tidsålder. De försöker förena dessa idéer och sin tidigare erfarenhet, med den tredje ängels budskap. Det kan de inte göra det. Kristus och (412) Beliar har inget gemensamt. Läran om att de onda inte uppstår och deras underliga idéer om en framtida tidsålder, är grova irrläror som Satan har infogat bland den sista tidens irrläror, i syfte att störta själar i fördärvet. Dessa villfarelser kan inte harmoniera med det budskap som har himmelskt ursprung.

En del av dessa personer har andliga övningar, som de kallar gåvor, och påstår att Herren har placerat dem i församlingen. De håller på med ett pladder utan betydelse, som de kallar det okända tungotalet, som inte bara är okänt för människor utan också för Herren och hela himmelen. Sådana gåvor har hittats på av människor, med hjälp av den store bedragaren. Fanatism, falsk upphetsning, falskt tungotal och högljudda övningar har betraktats som gåvor som Gud satt i församlingen. En del har blivit bedragna när det gäller detta. Frukten av allt detta har inte varit god. "Av deras frukt ska ni känna dem." Fanatism och oväsen har betraktats som särskilda bevis på tro. En del är inte tillfredsställda med en sammankomst om de inte har en mäktig och härlig stund. De arbetar upp sig för detta och får ett känslorus. Men påverkan från sådana sammankomsters är inte god. När känsloruset är borta sjunker de lägre än före sammankomsten, eftersom deras lyckokänslor inte kom från den rätta källan. De mest givande sammankomsterna för andlig utveckling är de som karakteriseras av allvar och djup hjärterannsakan, då var och en försöker lära känna sig själv och med allvar och djup ödmjukhet söker att lära av Kristus.

Broder Lunt från Portland, Maine, har lidit mycket känslomässigt. Han har känt att den ande som ofta styrde deras möten inte var i harmoni med den tredje ängels budskap. Han har upplevt den fanatism som har lämnat förödelse efter sig i de östra staterna. Det får honom att betrakta allt som liknar fanatism med misstro. Han har det förflutna inför sig som en varning. Han har känt att han ska hålla sig ifrån, och tala tydligt med dem som har den minsta (413) antydning till fanatism, för han kände att både de och Guds verk var i fara. Han har betraktat saker och ting ungefär i det rätta ljuset.

Det finns många rastlösa andar, som inte vill underkasta sig disciplin, organisation och ordning. De tycker att deras frihet skulle bli begränsad om de skulle lägga sitt eget omdöme åt sidan, och underordna sig de erfarna medlemmarnas omdöme. Guds verk kommer inte att gå framåt om det inte finns en vilja att underkasta sig ordning och avvisa fanatismens vårdslösa, oordnade anda från sina möten. Intryck och känslor är inga säkra bevis på att en person är ledd av Herren. Satan kommer, om man inte är på sin vakt mot honom, att ge känslor och intryck. Dessa är inte säkra vägvisare. Alla borde noggrant bekanta sig med bevisen för vår tro, och det främsta målet skulle vara att lära sig hur de kan fullkomna sin bekännelse och bära frukt till Guds ära. Ingen borde agera på ett sätt som gör dem frånstötande för icke-troende. Våra samtal borde vara

rena, anständiga och upphöjda och vårt liv oklanderligt. En lättsinnig, gycklande och vårdslös anda borde tillrättavisas. Det finns inget bevis på att Guds nåd verkar i hjärtat när personer talar och ber vackert under möten, men sedan ger sig hän åt ett grovt och vårdslöst sätt att tala och agera när mötet är slut. Sådana människor är dåliga representanter för vår tro. De är en skam för Guds sak.

Det finns en egendomlig blandning av idéer bland bekännande sabbatsfirare i _____. En del är inte i harmoni med samfundet, och så länge de håller fast vid den inställning de nu har, kommer de att utsättas för Satans frestelser och påverkas av fanatism och villfarelsens anda. En del har fantasifulle idéer som gör dem blinda för viktiga och livsavgörande delar av sanningen, vilket leder dem till att sätta sina egna fantasifulle slutsatser på samma nivå som livsviktiga sanningar. Sådana personers utseende, och den anda som omger dem, gör den sabbat som de bekänner mycket motbjudande för känsliga, icke-troende människor. Det skulle vara (414) mycket bättre för den tredje ängelns budskaps utveckling och framgång om sådana personer lämnade sanningen.

Enligt det ljus som Gud har gett mig, kommer en stor grupp att uppstå i de östra staterna som konsekvent lyder sanningen. De som följer den förvirrade kurs som de har valt, kommer att lämnas att ta till sig villfarelse, som till sist kommer att leda till deras undergång. Men de kommer för en tid att bli till stötestenar för dem som skulle vilja ta emot sanningen. Pastorer som arbetar med att förkunna ordet och att undervisa, borde vara grundliga och framhålla sanningen i dess renhet, men ändå enkelt. De bör mäta sin hjord med rent foder, noga tröskat. Det finns irrande stjärnor, som påstår sig vara predikanter som är utsända av Gud och som reser från plats till plats och förkunna sabbaten, men som blandar sanningen med villfarelse och som sprider sina förvirrade idéer bland folket. Satan har engagerat dem för att väcka avsky hos intelligent och förnuftiga icke-troende. Somliga av dem talar mycket om de andliga gåvorna och blir ofta särskilt exalterade. De ger sig hän åt vilda, upphetsade känslor och gör obegripliga ljud som de kallar tungotalets gåva och en viss grupp av människor verkar fascineras av dessa märkliga uppvisningar. En främmande ande behärskar dessa människor, en ande som skulle slå ner och köra över var och en som tillrättavisar dem. Guds Ande finns inte i detta verk och åtföljer inte sådana arbetare. De har en annan ande. Ändå har sådana predikanter framgång bland en viss sorts människor. Men detta kommer att skapa mycket mer arbete för de tjänare som Gud kommer att sända, och som har förmåga att framställa sabbaten och Andens gåvor för folket i deras rätta ljus, och vars exempel är värda att ta efter.

Sanningen borde framställas på ett sätt som gör den tilldragande för intelligent människor. Som folk blir vi missförstådda, vi betraktas som stackare, svagsinta, ovärdiga människor som urartat. Så viktigt det är då för alla som undervisar och alla som tror på sanningen, att vara så påverkade av dess helgande (415) inflytande att deras konsekventa och upphöjda liv visar icke-troende att de har varit förda bakom ljuset när det gäller detta folk. Så viktigt det är att sanningens sak befrias från allt som liknar falsk och fanatisk upphetsning, så att sanningen kan vila på

sina egna förtjänster och visa sin naturliga renhet och upphöjda karaktär.

Jag såg att det är mycket viktigt för dem som förkunna sanningen, att ha ett förfinat sätt, att undvika underligheter och det som är excentriskt, och att framhålla sanningen i dess renhet och klarhet. Jag blev hänvisad till Titusbrevet 1:9: "och hålla sig till det trofasta ordet såsom han har blivit lärd för att han ska kunna både förmana genom den sunda läran och överbevisa dem som säger emot." I vers 16 talar Paulus om en grupp som påstår att de känner Gud, men som förnekar honom med sina gärningar, och är "odugliga till varje god gärning." Därefter uppmanar han Titus: "Men tala du det som överensstämmer med den sunda läran: Äldre män ska vara nyktra, uppträda allvarligt och värdigt, vara behärskade, vara sunda i tron, i kärleken och i tålmodet. ... Förmana på samma sätt de unga männen att vara sansade, och visa dig själv i allt som ett föredöme i goda gärningar, med oförfalskad lära, i värdighet och äkthet, med sunt, oangripligt tal, så att motståndaren skäms, då han inte har något ont att säga om dig" Denna instruktion har skrivits till nytta för alla, som Gud har kallat att predika ordet, och också till nytta för hans folk, som hör ordet.

Guds sanning kommer aldrig att göra någon sämre, utan den kommer att höja mottagaren, förädla hans smak, helga hans omdöme och fullkomna honom så att han kan ha gemenskap med de rena och heliga änglarna i Guds rike. Det finns en del som är grova, råbarkade, udda och skrytsamma när sanningen når dem. De utnyttjar sina grannar om de kan, för att sko sig själva. De gör fel på många sätt, men när de tror sanningen av hela hjärtat kommer den att förändra deras liv fullständigt. De kommer omedelbart att påbörja reformationsarbetet. Sanningens rena inflytande (416) kommer att lyfta hela personen. I sina affärskontakter med sina medmänniskor kommer han att styras av gudsfruktan. Han kommer att älska sin nästa som sig själv och behandla andra som han själv skulle vilja bli behandlad. Hans tal kommer att bli sanningsenligt, rent och av sådan upphöjd karaktär att otroende inte kan använda det som argument, eller med rätta tala illa om honom. De känner inte avsmak för hans oartiga sätt och opassande tal. Han kommer att ta med sig sanningens heliga inflytande in i sin familj, och låta sitt ljus lysa för dem så att de kan lovprisa Gud när de ser hans goda gärningar. Han kommer i alla livets aspekter att ge exempel på Kristi liv.

Guds lag kommer inte att tillfredsställas av något mindre än fullkomlighet, av fullkomlig och fullständig lydnad för alla dess fordringar. Att nå upp till hälften av dessa fordringar, och inte lyda helt och fullständigt, kommer inte att vara till någon nytta. Den världsliga människan och gudsförnekaren beundrar ett konsekvent liv, och har alltid blivit mäktigt övertygade om att Gud verkligen varit med sitt folk, när deras gärningar överensstämmer med deras tro. "Därför ska ni känna dem av deras frukt." Varje träd känns igen på dess frukt. Våra ord och handlingar är den frukt som vi bär. Det finns många som hör Kristi ord men som inte följer dem. De har en bekännelse men deras frukter är sådana att de är motbjudande för otroende människor. De är skrytsamma och de ber och talar på ett självrättfärdigt sätt. De upphöjer sig själva och räknar upp

sina goda gärningar, och likt fariséerna tackar de egentligen Gud för att de inte är som andra människor. Ändå är just dessa personer sluga och utnyttjar andra i affärsuppgörelser. Deras frukt är inte god. Deras ord och handlingar är felaktiga, och ändå verkar de blinda för sitt fattiga och eländiga tillstånd.

Jag blev visad att följande skriftställe kan tillämpas på dem som lever i sådan villfarelse: "Inte alla som säger Herre, Herre, till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min Faders vilja som är i himlarna. På den dagen ska många säga till mig: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn, och i ditt namn drivit ut onda andar, och i ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då ska jag säga dem som det är: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni lagbrytare."

Här beskrivs den största förvillelse som kan påverka människans sinne. Dessa personer tror att de har rätt när de har fel. De tror att de utför ett fantastiskt arbete i sina andliga liv, men slutligen river Jesus av dem deras självrättfärdiga klädnad, och framställer levande för dem en sann bild av dem själva med alla deras andliga karaktärsfel och missbildningar. När det för alltid är för sent för deras brister att bli tillgodosedda konstateras de vara för lätta i vågskålen. Gud har gett verktyg att korrigera dem som gör fel med. Men om de som gör fel väljer att följa sitt eget omdöme och föraktar de verktyg som han har valt ut för att korrigera dem och förena dem i sanningen, kommer de att hamna i den situation som beskrivs av vår Herres ord som citerats ovan.

Gud leder ett folk ut och förbereder dem för att stå enade som en man, att tala samstämmigt och på så sätt förverkliga Jesu Kristi bön för sina lärjungar. "Men jag ber inte bara för dem, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig, att de alla ska vara ett, såsom du Fader är i mig, och jag i dig, att också de ska vara ett i oss, för att världen ska tro att du har sänt mig."

Det uppstår ständigt små grupper som tror att Gud bara är med de ytterst få, de skingrade, och deras inflytande bidrar till att riva ner och skingra det som Guds tjänare bygger upp. Rastlösa människor som ständigt önskar se och tro något nytt, uppstår hela tiden, några på en plats och några på en annan. De utför alla ett särskilt arbete för fienden, men påstår sig ändå ha sanningen. De är skilda från det folk som Gud leder och ger framgång, och som han kommer att använda för att utföra sitt stora verk. De uttrycker ständigt sin fruktan för att organisationen av sabbatsfirare håller på att bli som världen, men det är knappt två av dem vars idéer stämmer överens med varandra. De är (418) splittrade och förvirrade, och ändå bedrar de sig själva så pass att de tror att Gud på ett särskilt sätt är med dem. En del av dessa menar att de har Andens gåvor ibland sig, men de leds av dessa gåvors inflytanden och undervisning att tvivla på dem som Gud har lagt ett särskilt ansvar för sitt verk på, och att leda en grupp bort från samfundet. Det folk som i enlighet med Guds ord gör allt det kan för att vara enade och som är fast grundade i den tredje ängelns budskap, betraktas med misstänksamhet eftersom de utvidgar sitt arbete och för människor till sanningen. De betraktas som världsliga eftersom de har ett inflytande i världen, och eftersom deras

handlingar vittnar om att de väntar sig att Gud kommer att utföra ett speciellt och stort verk på jorden, att leda ett folk ut och göra dem passande för Kristi återkomst.

Denna grupp vet inte vad de egentligen tror eller varför de tror som de gör. De håller ständigt på att lära men kommer ändå aldrig fram till kunskapen om sanningen. En man träder fram med vilda, felaktiga idéer och påstår att Gud har sänt honom med nytt och underbart ljus, och att alla måste tro det han kommer med. Somliga, som inte har någon fast grundad tro och som inte anpassar sig till samfundet, utan driver omkring utan något ankare som håller dem fast, tar emot det vindkastet i läran. Hans ljus lyser på ett sådant sätt att det får världen runt omkring honom att vända sig bort ifrån honom med avsky och att hata honom. Då jämsätter han sig själv hädiskt sida vid sida med Kristus, och påstår att världen hatar honom av samma orsak som den hatade Kristus. En annan uppträder och gör anspråk på att vara ledd av Gud, och förespråkar irrläran att de ogudaktiga inte ska uppstå. Detta är ett av Satans mästerverk när det gäller villolärer. En annan omhuldar felaktiga idéer om att det kommer en en framtida tidsålder, efter att Kristus kommit tillbaka. En annan driver nitiskt frågan om den amerikanska dräkten. Alla önskar de full religiös frihet, och var och en agerar oberoende av de andra, men hävdar ändå att Gud verkar speciellt bland dem.

En del gläder sig och jublar över att de har de gåvor som (419) andra saknar. Må Gud bevara sitt folk från sådana gåvor. Vad åstadkommer dessa gåvor för dem? Har de genom att använda dessa gåvor förts till enhet i tron? Övertygar de den som inte tror om att Gud verkligen är med dem? När dessa oeniga människor, med sina olika åsikter, samlas och det blir en massa upphetsning och tungomålstal, då låter de sitt ljus lysa så att de som inte tror kommer att säga: "Dessa människor är inte kloka. De är gripna av falsk upphetsning och vi vet att de inte har sanningen." Sådana människor står mitt i vägen för syndare. Deras inflytande är effektivt när det gäller att hålla andra människor ifrån att acceptera sabbaten. Sådana människor kommer att få lön efter sina gärningar. Jag önskar upp Guds att de antingen blir reformerade eller att de ger upp sabbaten! Då skulle de inte stå i vägen för icke troende.

Gud har lett män som slitit i årtal, som har varit villiga att göra vilka uppoffringar som helst, som har lidit nöd och utstått prövningar för att föra ut sanningen till världen och genom sitt konsekventa liv avlägsna den skam som fanatiker dragit över Guds verk. De har mött motstånd av alla slag. De har strävat dag och natt när de sökt efter bevisen för vår tro, så att de skulle kunna presentera sanningen i dess klarhet, i ett sammanhang, så att den skulle kunna stå emot all opposition. Oavbrutet arbete och mentala prövningar i samband med detta stora arbete har brutit ner mer än en kropp och gett gråa hår i förtid. De har inte slitit ut sig förgäves. Gud har lagt märke till deras uppriktiga, tårfyllda och förtvivlade böner om att de skulle få ljus och sanning, och att sanningen måtte lysa i sin klarhet för andra. Han har lagt märke till deras självpoffrande ansträngningar och han kommer att belöna dem efter deras gärningar.

Å andra sidan, de som inte har ansträngt sig för att utforska dessa dyrbara sanningar har tagit emot några delar, som sabbatssanningen, som alla har blivit förberedda åt dem. Och den tacksamhet de visar för det som inte kostat (420) dem någonting, men som kostat andra så mycket, är att göra uppror som Kora, Datan och Abiram och förebrå dem som Gud lagt ansvaret för sitt verk på. De skulle säga: "Ni tar alldeles för mycket på er själva, med tanke på att hela församlingen är helig, var och en av dem, och HERREN är mitt ibland dem." Tacksamhet är något främmande för dem. De har en egensinnig anda som inte vill lyder förnuftet och som kommer att föra dem till deras egen undergång.

Gud har välsignat sitt folk som har gått framåt och tagit vara på de möjligheter som han öppnat för dem. Han har fört ut ett folk som består av alla sorters människor och ställt den på sanningens upphöjda plattform. Gudsförnekare har övertygats om att Gud var med sitt folk och de har ödmjukat sina hjärtan för att lyda sanningen. Guds verk går stadigt framåt. Trots alla bevis på att Gud lett samfundet finns det, och kommer att fortsätta att finnas, sådana som bekänner sig till sabbaten men som vill agera oberoende av samfundet och tro och handla som de vill. Deras åsikter är förvirrade. Deras splittrade tillstånd är ett tydligt bevis på att Gud inte är med dem. Sabbaten och deras irrläror jämföras av världen, och båda förkastas tillsammans. Gud är vredgad på dem som följer en sådan kurs som får världen att hata dem. Om en kristen blir hatad på grund av sina goda gärningar och för att han följer Kristus kommer han att få sin lön. Men om han hatas därför att han väljer att inte agera på ett sätt som gör att han blir älskad, hatas på grund av sitt ohyfsade sätt och för att han gör sanningen till något att gräla om med sina grannar och gör så att sabbaten blir så störande som möjligt för dem, då är han en stötesten för syndare och en skam för den heliga sanningen. Om han inte ångrar sig vore det bättre för honom att en kvarnsten hängdes omkring hans hals och han kastades i havet.

Icke-troende borde inte ges någon anledning att klandra vår tro. Vi anses vara udda och egendomliga och vi borde inte handla så att icke-troende får anledning att tycka att vi är mer udda och egendomliga än vår tro kräver.

(421) Somliga som tror på sanningen kan tycka att det skulle vara mer hälsosamt för trossystrarna att anta den amerikanska dräkten, men om det sättet att klä sig skulle hämma vårt inflytande bland icke-troende så att vi inte så lätt kunde nå dem, då borde vi absolut inte börja med den, även om vi fick lida mycket på grund av det. Men somliga är lurade när de tror att det finns så många fördelar med denna klädstil. Samtidigt som den kan vara bra för somliga, är den till nackdel för andra. (Se Appendix)

Jag såg att Guds ordning har vänts upp och ner, och att hans speciella anvisningar har ignorerats av dem som har antagit den amerikanska dräkten. Jag blev hänvisad till 5 Mosebok 22:5: "En kvinna ska inte bära något som tillhör en man, och en man ska inte heller klä sig i kvinnokläder, för var och en som gör sådant är avskyvärd för HERREN, din Gud." Gud vill inte att hans folk ska införa den s.k. reformdräkten. Det är en oblyg klädsel, fullständigt

opassande för Kristi anspråkslösa och ödmjuka efterföljare.

Det är en tilltagande trend att kvinnor ska klä sig och se ut på ett sätt som liknar det andra könet så mycket som möjligt, och att utforma sina kläder så att de är mycket lika männens, men Gud kallar det avskyvärt. "Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder." 1 Timoteusbrevet 2:9.

De som känner sig kallade att ansluta sig till den rörelse som verkar för kvinnornas rättigheter och den så kallade klädreformen, kan lika gärna bryta all kontakt med den tredje ängelns budskap. Den anda som åtföljer den ena kan inte vara i harmoni med den andra. Bibeln är tydlig när det gäller mäns och kvinnors relationer och rättigheter. Spiritualisterna har i stor utsträckning lagt sig till med detta egendomliga klädmode. Sjundedagsadventister, som tror att de andliga gåvorna ska återupprättas, stämplas ofta som spiritualister. Låt dem lägga sig till med denna klädstil, och deras inflytande är dött. Folk skulle betrakta dem ungefär som spiritualister och skulle vägra att lyssna på dem.

(422) Med den så kallade klädreformen följer en lättfärdig och framfusig anda som stämmer överens med kläderna. Anständighet och blygsamhet verkar försvinna från många när de antar denna klädstil. Jag blev visad att Gud vill att vi ska välja en kurs som är konsekvent och logisk. Låt systrarna lägga sig till med den amerikanska dräkten, och de kommer att fördärva både sitt eget och sina mäns inflytande. De skulle komma att användas som ett varnande exempel och bli förlöjligade. Vår Frälsare säger: "Ni är världens ljus." "Låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader, som är i himlarna." Det finns ett stort arbete för oss att utföra i världen och Gud vill inte att vi ska välja en kurs som försvagar eller förstör vårt inflytande i världen.

Davids bön

Jag blev visad hur David vädjade till Herren att han inte skulle överge honom när han blev gammal, och vad det var som framkallade hans enträgna bön. Han såg att de flesta gamla människor omkring honom var olyckliga och att speciellt negativa karaktärsdrag tilltog med åren. Om personer av naturen var snåla och giriga blev dessa drag än mer motbjudande när de blev gamla. Om de var avundsjuka, sura och otåliga, blev de ännu mer sådana när de blev gamla.

David kände sig bekymrad när han såg att konungar och adelsmän som verkade frukta Gud i sin krafts dagar, blev avundsjuka på sina bästa vänner och släktingar när de blev gamla. De levde i ständig fruktan för att det var själviska motiv som fick deras vänner att visa intresse för dem. De lyssnade till främmande människors antydningar och bedrägliga råd, när det gällde dem som de borde lita på.

Deras obehärskade avundsjuka flammade ibland upp, eftersom allt inte gick så som de tyckte att det borde, enligt deras sviktande omdöme. (423) Deras girighet var fruktansvärd. De trodde ofta att deras egna barn och anhöriga önskade att de skulle dö, för att de skulle kunna ta deras plats, äga deras rikedomar och bli bemötta med den vördnad som visats dem. Somliga var så besatta av sin avundsjuka och sin girighet att de kunde förgöra sina egna barn.

David la märke till att även om somliga människors liv varit rättfärdigt under deras krafts dagar, så verkade de tappa självbehärskningen när de blev gamla. Satan trädde in och ledde deras tankar och gjorde dem rastlösa och missnöjda. Han såg att många gamla verkade övergivna av Gud och utsatte sig själva för sina fienders hån och smädelser. David blev mycket påverkad av detta. Han blev bekymrad när han såg framåt mot sin egen ålderdom. Han fruktade att Gud skulle lämna honom och att han skulle bli lika olycklig som andra gamla människor, vars liv han hade lagt märke till, och att han skulle utsättas för vanära från Herrens fiender. Med denna börda på sitt hjärta bad han följande allvarliga bön: "Förkasta mig inte när jag blir gammal, överge mig inte när min kraft tar slut." "Gud, du har undervisat mig från min ungdom och fortfarande förkunnar jag dina underverk. Överge mig inte, o Gud, nu när jag blivit gammal och gråhårig förrän jag har visat din styrka för nästa generation och din makt för alla som ska komma." Psaltaren 71:9, 17-18. David kände att det var nödvändigt att vara på sin vakt mot det onda som följer med ålderdomen.

Det är vanligt att gamla människor är ovilliga att inse och erkänna att deras mentala styrka sviker dem. De förkortar sina liv genom att ta på sig omsorger som tillhör deras barn. Satan påverkar ofta deras fantasi och får dem att känna ständig oro för sina pengar. De är deras avgud, och de samlar dem girigt på hög. Ibland förnekar de sig själva mycket av livets bekvämlighet, och arbetar över sin förmåga, hellre än att använda de pengar som de har. På detta sätt försätter de sig själva i ständig nöd av (424) rädsla för att de någon gång i framtiden ska komma att lida nöd. All denna rädsla har sitt upphov hos Satan. Han påverkar de funktioner som väcker slavisk fruktan och avund, som fördärvar det ädla i själen och förgör upphöjda känslor och tankar. Sådana personer är som galna när det gäller pengar. Om de ville ta ställning så som Gud ville, kunde deras sista dagar vara de bästa och lyckligaste. De som har barn och som kan lita på deras ärlighet och omdömesgilla hantering, borde låta sina barn göra dem lyckliga. Om de inte gör det kommer Satan att utnyttja deras brist på mental styrka och hantera saker och ting i deras ställe. De borde lägga oro och bördor åt sidan och spendera sin tid så lyckligt som de kan, och mogna för himmelen.

Extrem klädsel

Vi anser inte att det överensstämmer med vår tro, att klä oss i den amerikanska dräkten, att bära krinoliner eller att

gå till ytterligheter genom att bära långa klänningar som släpar i trottoarer och gator. Om kvinnor hade klänningar som slutade några centimeter ovanför smutsen på gatorna, skulle deras kläder vara anständiga, de skulle vara lättare att hålla rena och hålla längre. Sådan klädsel skulle stämma överens med vår tro. Jag har fått flera brev från systrar som frågar vad jag anser om att bära styva kjolar. Dessa frågor besvarades i ett brev som jag sände till en syster i Wisconsin. Jag ska återge brevet här, till nytta för andra:

"Vi som ett folk tror inte att vår plikt att dra ut från världen är samma sak som att vara omoderna. Om vi har en välvårdad, enkel, anständig och bekväm klädstil och världsliga människor väljer att klä sig som vi gör, ska vi då ändra denna typ av klädsel för att skilja oss från världen? Nej, vi ska inte klä oss udda eller egendomligt (425) bara för att skilja oss från världen, så att de föraktar oss för det. Kristna är världens ljus och jordens salt. Deras kläder bör vara välvårdade och anständiga. Deras samtal bör vara rena och inriktade på himlen, och deras uppförande oklanderligt.

Hur ska vi klä oss? Om någon bar tjocka kviltade kläder innan krinoliner blev på modet, bara för att visa upp sig och inte för att det var bekvämt, syndade de mot sig själva genom att skada sin hälsa, som det är deras plikt att bevara. Om någon bär dem nu, bara för att de ska se ut som krinoliner, syndar de, för de försöker ta efter ett mode som är skamligt. Styva kjolar bars innan krinoliner introducerades. Jag har burit en lätt styv kjol sedan jag var fjorton år gammal, inte för att visa upp mig utan för att det är bekvämt och anständigt. Bara för att man började använda krinoliner bytte jag inte ut min styva kjol mot dem. Skulle jag nu lägga bort den för att krinoliner är moderna? Nej, det skulle vara att gå till ytterlighet.

Jag bör alltid tänka på att jag måste vara ett föredöme och kan därför inte hoppa från det ena modet till det andra, utan följa en jämn och självständig linje och inte drivas till ytterligheter när det gäller klädsel. Att lägga bort min styva kjol som alltid har varit anständig och bekväm och i stället sätta på mig en tunn bomullskjol, och därmed se löjlig ut genom att gå till den andra ytterligheten, skulle vara fel. Då skulle jag inte vara något bra föredöme, utan skulle förse dem som bär krinoliner med argument. För att rättfärdiga sig själva för att de bär krinoliner, skulle de peka på mig som en som inte bär dem och säga att de inte skulle vilja skämma ut sig själva på det sättet. Genom att gå till sådana ytterligheter skulle vi förstöra hela det inflytande vi annars kunde ha haft, och hjälpa dem som bär krinoliner att försvara sitt agerande. Vi måste klä oss anständigt, utan minsta hänsyn till krinolinmodet.

Det finns en gyllene medelväg när det gäller dessa saker. Åh, om vi alla måtte finna den och hålla oss på den. Låt oss alla i denna allvarliga tid rannsaka våra egna hjärtan, ångra våra synder och (426) ödmjuka oss själva inför Gud. Detta arbete är en sak mellan Gud och våra egna själar. Det är ett personligt arbete, och alla kommer att ha tillräckligt att göra utan att kritisera sina bröders och systrars kläder, handlingar och motiv. 'Sök HERREN, alla ni ödmjuka i landet, som håller hans lag. Sök rättfärdighet, sök ödmjukhet. Kanske ska ni få skydd på HERRENS

vredes dag.' Det är vår uppgift. Det är inte syndare som tilltalas här, utan alla de ödmjuka i landet, som har sökt rättfärdighet eller hållit hans bud. Det finns en uppgift för var och en, och om alla vill lyda kommer vi att få se ljuvlig enhet i sabbatshållarnas led.

Brev till pastor Hull

Generalkonferensens kommitté vill här uttrycka sitt godkännande av att detta Vittnesbörd publiceras. I synnerhet rekommenderar vi publicering av de brev som adresserats till äldste Hull och som överlämnats till honom vid tiden för deras dateringar. Vi riktar speciellt läsarens uppmärksamhet på förklaringen på sidan 442. Där konstateras att pastor Hull behövde ledas som en blind man som är beroende av någon annan för att kunna se. Vid generalkonferensen i Battle Creek i maj 1863 erkände pastor Hull att uttalandet var berättigat, men har senare protesterat mot det. Kommittén vidhåller nu att hans agerande under de senaste fyra månaderna, när han övergett varje religiös tros punkt som vi som ett folk håller kära, mycket påtaglig bevisar riktigheten i ovanstående uttalande, att han borde följa sina bröders råd. Generalkonferensens kommitté.

Den 5 november 1862 blev jag visad broder Hulls tillstånd. Han befann sig i en oroväckande situation. Hans brist på helgelse och vital fromhet gjorde honom till föremål för Satans infall. Han har litat på sin egen kraft i stället för på Herrens starka arm, och den mäktiga armen har delvis dragits undan.

Jag blev visad att det mest oroväckande i broder Hulls fall är att han är ovetande om den fara han befinner sig i. Han känner ingen oro utan känner sig fullständigt säker och lugn, medan Satan och hans (427) änglar triumferar över sin erövring. Så länge broder Hull fortsatte att kämpade emot tyglades hans sinne och olika andar stred emot varandra. Nu har han slutat kämpa och striden upphör. Han har lugn i sinnet och Satan låter honom få frid. Oh, vilken farlig situation jag fick se att han är i! Hans fall är nästan hopplöst, eftersom han inte gör någon ansträngning för att stå emot Satan och frigöra sig ur hans fruktansvärda snara.

Broder Hull har behandlats på ett trofast sätt. Han har känt att han har hållits tillbaka för mycket, så att han inte har kunnat bete sig så som det var naturligt för honom. Medan sanningens kraft i all dess styrka påverkade honom, var han förhållandevis trygg. Men bryt sanningens kraft och makt över sinnet, och det finns inget som håller tillbaka. De naturliga böjelserna tar över och det finns inget stopp. Han har tröttnat på kampen och har en tid önskat att han var mer fri att vara sig själv, och har känt sig sårad över sina bröders tillrättavisningar. Han presenterades för mig som stående vid randen av en fruktansvärd avgrund, färdig att hoppa. Om han hoppar kommer det att bli slutgiltigt. Hans eviga öde kommer att vara avgjort. Han arbetar och fattar beslut för evigheten. Guds verk är inte beroende av

broder Hull. Om han lämnar deras led, som bär prins Emmanuel's blodstänkta banér, och ansluter sig till den skara som bär det svarta banéret, kommer han själv att förlora på det. Det blir hans eget eviga fördärv.

Jag såg att de som vill kan få stort utrymme att tvivla på Guds ords inspiration och sanning. Gud tvingar ingen att tro. De kan välja att lita på de bevis som han har behagat ge, eller tvivla och gå under. Det handlar om liv eller död för dig, broder Hull. Jag såg redan ett moln av onda änglar omge dig, och att du känner dig fullkomligt bekväm bland dem. Satan har berättat en tilltalande historia för dig om ett lättare sätt, än att ständigt föra krig med motstridiga andar. Men om du väljer den vägen kommer du till slut att finna att du kommer att få betala ett tungt och fruktansvärt pris.

(428) Jag såg att du har känt dig stark i dig själv, känt att du hade argument som inte kunde motsägas och du har inte förlitat dig på Herrens kraft. Du har alltför ofta kastat dig in på Satans mark för att möta en motståndare. Du har inte väntat tills du visste att sanningen eller Guds verk krävde en diskussion. Du har tagit upp kampen med motståndare när du, om du bara hade tänkt efter litet, skulle ha beslutat att sanningen inte skulle främjas eller Guds verk ha någon nytta av det. Dyrbar tid har slösats bort på detta sätt.

Satan såg på och bevittnade den stora förlust som broder Hull tillfogade spiritualismen i Battle Creek. Spiritualister förstod hur han fungerade, och kände sig säkra på att det skulle löna sig att beslutsamt försöka besegra honom, som skadade deras sak så mycket. När du diskuterar med spiritualister måste du inte bara möta människor och deras argument, utan Satan och hans änglar. Man borde aldrig sända någon människa ensam för att strida med en spiritualist. Om Guds verk verkligen kräver att vi konfronterar Satan och hans här, representerade av ett spiritualistiskt medium, om tillräckligt mycket står på spel för att en sådan diskussion ska vara motiverad, då bör många följas åt så att mörkrets härar kan drivas tillbaka med bön och tro, och talaren beskyddas av änglar med överlägsen styrka.

Broder Hull, det visades för mig att du är under det lugnande inflytandet av en lockelse som kommer att visa sig vara dödlig, om inte förtrollningen bryts. Du har förhandlat med Satan och resonerat med honom och dröjt dig kvar på förbjuden mark. Du har funderat på saker som var för stora för dig, och genom att ägna dig åt tvivel och otro har du dragit till dig onda änglar och drivit bort Guds rena och heliga änglar från dig. Om du ståndaktigt hade stått emot Satans förslag och med beslutsam ansträngning hade sökt kraft från Gud, skulle du ha brutit varje boja, drivit tillbaka din andlige fiende, kommit närmare Gud och segrat i hans namn. Jag såg att det var övermod som fick dig att gå för att möta en (429) spiritualist, när du själv var insvept i otrons moln och förvillad av dem. Du gick för att strida mot Satan och hans här utan rustning, och har blivit svårt sårad utan att känna det. Jag är rädd att inte ens Sinais åska och blixtrar skulle påverka dig. Du sitter i Satans vilstol och inser inte din fruktansvärda situation och gör inget försök att fly därifrån. Om du inte vaknar och tar dig loss ur djävulens snara, går du förlorad. Bröderna och systrarna skulle vilja rädda dig, men jag såg att de inte kunde. Du måste göra något. Du måste göra en desperat

ansträngning om du inte ska gå förlorad. Jag såg att de som är under spiritualismens förtrollande inflytande är omedvetna om det. Du har tjuvats och hypnotiserats, men vet inte om det, och därför gör du inte minsta ansträngning för att komma till ljuset.

Jag såg att vi nu befinner oss i sällningens tid. Satan arbetar med all kraft på att rycka själar ur Kristi hand och få dem att trampa Guds Son under sina fötter. En ängel upprepade långsamt och med eftertryck dessa ord: "Hur mycket strängare straff tror ni då inte att den förtjänar som har trampat Guds Son under fötterna och ansett förbundets blod för orent, det som har helgat honom, och som har smädat nådens Ande?" Karaktären håller på att utvecklas. Guds änglar väger moralisk styrka. Gud testar och prövar sitt folk. Följande ord presenterades för mig av ängeln: "Bröder, se till att inte någon av er har ett ont otroshjärta, så att han avfaller från den levande Guden, utan förmana varandra varje dag så länge det heter i dag, för att ingen av er ska bli förhärdad genom syndens bedrägeri. För vi är delaktiga i Kristus, om vi håller fast vid *vår första tillförsikt ända till slutet*." Det misshagar Gud att någon av hans folk, som har upplevt hans nåds kraft, skulle tala om sina tvivel och därigenom göra sig själva till en kanal för Satan att överföra sina idéer till andra. Ett otrons och ondskans frö (430) som sått, är inte lätt att rycka upp. Satan ger det näring varje ögonblick och det frodas och blir kraftigt. Ett gott frö som sått behöver få näring, vattnas och omsorgsfullt skötas om, eftersom all slags giftig påverkan sprids omkring det för att hämma dess tillväxt och få det att dö.

Satan ansträngningar är mer kraftfulla nu än någonsin tidigare, eftersom han vet att den tid han har kvar för att bedra är kort. Broder Hull, jag såg att du hade skadat dig själv svårt genom att visa din svaghet och berätta om dina tvivel för dem som är Satans verktyg. Du har blivit förledd med milda ord och vackert tal och har på ett mycket dumdrigt sätt blottat dig för Satans attacker. Hur kunde du skada dig själv och dra skam över Guds ord på det sättet? Du har vårdslöst kastat dig in på Satans slagfält och det är inte underligt att du blivit så trögtänkt och likgiltig. Satan har redan genom sina ombud förgiftat den atmosfär du andas. Ona änglar har redan meddelat hans redskap på jorden vilken kurs de ska välja mot dig. Och du är en, som Gud har kallat att stå mellan de levande och de döda. Du är en av väktarna som är stationerad på Sions murar för att meddela folket hur långt natten är gången. Ett tungt ansvar vilar på dig. Om du går under kommer du inte att göra det ensam, för Satan kommer att använda dig som sitt redskap för att leda själar i döden.

Jag såg att Guds änglar såg bedrivit på dig. De hade lämnat din sida och vände sig med sorg bort, medan Satan och hans änglar hånlog triumferande över dig. Om du hade kämpat mot dina tvivel själv och inte uppmuntrat djävulen att fresta dig genom att ge uttryck för din otro och älska att dröja vid den, skulle du inte ha dragit till dig de fallna änglarna att omge dig i ett så stort antal. Men du valde att tala om ditt mörker. Du valde att ägna dig åt det, och ju mer du talar och ägnar dig åt det, desto mörkare blir du. Du stänger ute varenda himmelsk ljusstråle från dig själv och en stor avgrund öppnar sig mellan dig (431) och de enda som kunde hjälpa dig. Om du fortsätter på den väg du

har slagit in på, väntar olycka och elände. Guds hand kommer att stoppa dig på ett sätt som du inte kommer att gilla. Hans vrede kommer inte att slumra. Men nu inbjuder han dig. Nu, just nu, kallar han dig att vända tillbaka till honom utan dröjsmål, och han kommer nådigt att förlåta dig och hela alla dina felsteg. Gud leder ett folk ut, som är speciellt. Han kommer att luttra och rena dem och göra dem passande för förvandling. Allt köttligt kommer att rensas bort från Guds särskilda klenoder, tills de blir som guld som har renats sju gånger.

Jag såg att det var en svår position för bröderna A och B, att tjäna Satans syften genom att låta sina tankar vandra exakt i de otrons banor som han ville leda dem. Deras största synd var att uttrycka dessa mörka tvivel, denna nattsvarta otro, och dra med sig andras tankar i samma mörka banor.

Guds folk kommer att sållas, som korn sållas i ett såll, tills alla agnar har sållats bort från de rena sädeskornen. Vi ska se på Kristus som vårt föredöme och efterlikna den ödmjuka mönsterbilden. Du har inte förlikat dig med den disciplin du behöver. Du utövar och praktiserar inte den självförnekelse som Kristus kräver av dem som är frälsningens sanna arvtagare. De som är engagerade i arbetet med att rädda själar, är Kristi medarbetare. Hans arbete var att osjälviskt göra gott och att ständigt uppoffra sig. De som fått ett så stort offer utfört för sig, för att de ska kunna ta del av hans himmelska nåd, borde i sin tur uppoffra och förneka sig för att hjälpa till i det stora arbetet med att ge andra kunskap om sanningen. Egoism borde läggas bort. Själviska önskemål och egen bekvämlighet borde inte stå i vägen för Guds arbete med att rädda själar. Guds pastorer arbetar i Kristi ställe. De är hans ambassadörer. De ska inte söka det som är lättast, sin egen bekvämlighet, njutning, önskingar eller bekvämlighet. De måste lida för Kristus, korsfästas med honom och (432) glädja sig över att de i ordets alla bemärkelser delar Kristi lidanden.

Jag såg att pastorer som arbetar med att förkunna ordet och undervisa har ett stort arbete framför sig. Ett tungt ansvar vilar på dem. I sitt arbete kommer de inte människor tillräckligt nära. Deras arbete är för generellt och ofta alltför splittrat. Deras arbete måste koncentreras på just dem som de arbetar för. När de talar från predikstolen är det bara början på deras arbete. Sedan måste de leva upp till det som de förkunna och alltid vara på sin vakt så att de inte drar skam över Guds verk. De borde genom sitt exempel illustrera Kristi liv. 1 Korintierbrevet 3:9: "För vi är Guds medarbetare." 2 Korintierbrevet 6:1: "Som hans medarbetare förmanar vi också er att ni inte så tar emot Guds nåd att den blir till ingen nytta." Pastorns arbete är inte färdigt när han lämnar predikstolen. Han borde inte lägga av sig ansvaret och ägna sig åt att läsa eller skriva, om det inte verkligen är nödvändigt. Han borde följa upp sin offentliga verksamhet genom privata ansträngningar, och personligen arbete för människor närhelst ett tillfälle ges, samtala vid brasan, och i Kristi ställe vädja och bönfalla människor om att låta försona sig med Gud. Vårt arbete här ska snart avslutas "och var och en ska få sin lön efter sitt arbete."

Jag blev visad de heligas lön, det eviga arvet. Därefter blev jag visad hur mycket Guds folk hade uthärdat för sanningens skull och att de skulle anse himlen billig nog. De ansåg att denna tids lidanden inte var värda att jämföras med den härlighet som skulle uppenbaras i dem. Guds folk i dessa sista dagar kommer att prövas. Men snart kommer deras sista prövning och sedan kommer de att få evigt liv som gåva.

Broder Hull, du har utstått vanära för sanningens skull. Du har känt kraften i sanningen och i ett oändligt liv. Din ande har vittnat tillsammans med Guds Ande om att du (433) tillhörde Gud och var accepterad av honom. Jag såg att om du på nytt spanner på dig rustningen och står på din post, står emot djävulen och manligt utkämpar Herrens strider, då kommer du att segra och snart lägga av dig din rustning och bära segerkronan. Oh, är inte arvet stort nog? Var inte priset högt, Guds Sons ångest och blod? Jag uppmanar dig i Herrens namn att vakna upp. Bryt dig loss från den fruktansvärda illusion som Satan har fångat dig i. Grip tag i det eviga livet. Stå emot djävulen. Onda änglar omger dig, viskar i ditt öra och hemsöker dig med lögnaktiga drömmar, och du lyssnar på dem och är nöjd. Oh, för Kristi skull, för din egen själs skull, slit dig loss från denna fruktansvärda påverkan innan du bedrövar Guds Ande så att han lämnar dig fullständigt.

Sabbaten den 6 juni 1863 blev jag visad några ting om Guds verk och spridandet av sanningen. Predikanter och medlemmar har för litet tro, för litet hängivenhet och för litet sann gudsfruktan. Medlemmarna tar efter predikanten, och på så sätt har han ett mycket stort inflytande över dem. Broder Hull, Gud vill att du ska komma närmare honom, så du kan gripa tag i hans styrka och genom levande tro göra anspråk på hans frälsning och bli en stark man. Om du var en andaktsfull och gudfruktig man, såväl i predikstolen som utanför den, skulle ditt förkunnande få ett mäktigt inflytande. Du rannsakar inte eget ditt hjärta grundligt. Du har studerat många böcker för att göra dina predikningar grundliga, kompetenta och tilltalande, men du har försummat det viktigaste och nödvändigaste studiet, studiet av dig själv. En grundlig kunskap om dig själv, eftertanke och bön, har kommit i andra hand. Din framgång som pastor beror på om du bevarar ditt eget hjärta. Du kommer att få mer kraft genom att använda en timme varje dag till eftertanke och att sörja över dina misslyckanden och hjärtesynder och att be om Guds förlåtande (434) kärlek och visshet om att dina synder är förlåtna, än du skulle få genom att använda många timmar och dagar till att studera de bästa författare och att bekanta dig med varje invändning mot vår tro och med de starkaste bevisen som talar för den.

Orsaken till att våra predikanter åstadkommer så litet, är att de inte vandrar tillsammans med Gud. Han är en dagsresa ifrån de flesta av dem. Ju noggrannare du granskar på ditt eget hjärta, desto mer vaksam och försiktig kommer du att bli, så att du inte med dina ord eller handlingar vanäras sanningen. Du kommer att försöka undvika att ge näring åt skvaller om dig själv och sanningen, och att bli orsak till att människor går förlorade för att du försummat självrannsakan, att rannsaka ditt

hjärta och vital gudsfruktan. Kristi förkunnarens helgade uppträdande borde vara en tillrättavisning för ytliga och lättsinniga trosbekännare. Sanningens och helighetens strålar, som lyser från dina seriösa och himmelska samtal kommer att övertyga andra och leda dem till sanningen, och de som omger dig måste säga: Gud är verkligen med denne man. Det är likgiltigheten och slappheten hos Kristi bekännande pastorer som gör att de har så litet inflytande. Det finns många trosbekännare, men det finns få bedjande människor. Om våra predikanter var män som ägnade mer tid åt enskild bön, som praktiserade sin förkunnelse i sina familjer, och som styrde sina hem med värdighet och allvar, då skulle deras ljus verkligen lysa för dem som finns omkring dem.

Broder Hull, jag har blivit visad att om du ville hänge dig själv åt Gud, ha gemenskap med honom, ägna mycket tid åt eftertanke, vara vaksam på dina fel och brister och sörja och gråta över dem inför Herren i djupaste ödmjukhet och förtrösta på honom för att få kraft, då skulle du ha mer framgång än du någonsin haft. Du skulle dricka ur den levande källan och skulle sedan kunna ge andra att dricka från samma källa som gav dig nytt liv och kraft.

Käre broder, om inte en förändring sker i din kristna karaktär kommer du att gå miste om evigt liv, för vårt ständigt verksamma fiende kommer att lägga ut sina snaror framför dina fötter. Och om du inte håller dig nära Gud, kommer du att fastna i nätet. Du känner dig rastlös och olustig och (435) du tycker om att studera. Men ibland väljer du fel ämne. När du borde rannsaka ditt eget hjärta, ägnar du dig åt att läsa böcker. När du genom tro borde komma närmare Kristus, studerar du böcker. Jag såg att allt ditt studerande kommer att vara meningslöst om du inte troget studerar dig själv. Du känner inte dig själv och du tänker inte mycket på Gud. Du är självsäker och går vidare utan att förstå att jaget måste dö, om du ska vara en framgångsrik Kristi tjänare. Du saknar allvar och värdighet utanför predikstolen. Detta motverkar ditt arbete i predikstolen.

Ända sedan jag första gången fick se ditt fall i en syn, har jag sett en brist hos dig. Ditt sinne är inte upphöjt. Du står i predikstolen och avhandlar de mest heliga, helgade och upphöjda sanningar på ett skickligt sätt. Men när du talar om de mest allvarliga ämnen lägger du ofta in något komiskt, för att locka fram ett leende. Detta tar ofta kraften ur hela din predikan. Du avhandlar enkelt allvarliga sanningar, men lever inte upp till dem. Det är orsaken till att du saknar himlens godkännande. Många som har tyckt om att lyssna till dig kommer att tala om din välformulerade predikan och den skickliga predikanten. Men de är inte mer påverkade av hur nödvändigt det är att lyda sanningen, än de var innan de hörde den. De fortsätter att överträda Guds lag som tidigare. Det var pastorn som var tilldragande, inte de sanningar som han presenterade. Du fortsätter att vara så långt ifrån Gud att hans kraft inte får sanningen att gå in. Du borde leva upp till din tro där hemma. Då skulle den få ett upplyftande inflytande på din familj och din hustru. När du är hemma kastar du av dig hämmingarna och beter dig som en pojke. Sanningens tyngd och ansvar för arbetet vilar inte på dig. Du är inte noga med dina ord eller ditt föredöme.

Din enda trygghet är att rannsaka dig själv, din svaghet och dina brister. Sluta inte vara på din vakt. Var mer noga med hur du betar dig när du är hemma. Var noga med hur du betar dig när du är hemifrån. Du försummar dina plikter hemma. Du tar av dig din vapenrustning och låter en vårdslös anda ta över, som driver bort änglarna från dig (436) och din familj. Försumma inte att rannsaka ditt eget hjärta när du är hemma. Slösa inte hela din tillgivenhet på din familj. Spara ditt hjärtas bästa känslor till Jesus, som har återlöst dig med sitt blod. Därhemma ska du hela tiden förbereda dig för din Mästares tjänst, när du kommer att vara hemifrån. Om du gör det kommer du att ha rustningen på hela tiden. Din högsta önskan kommer att vara att förhärliga Gud, och att göra hans vilja på jorden. Du kommer att ha en lugn förtröstan och tillit till honom. Du kommer inte att vara så rastlös, utan ha ett ständigt ämne för eftertanke, andakt och helighet. Jag blev hänvisad till 1 Korintierbrevet 9:27: ”Jag disciplinerar min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte ska predika för andra och själv inte hålla provet.” Du har en uppgift att utföra, att förstå dig själv. Låt dig inte smickras av kommentarer som oförståndiga och dumma bröder kan göra om dina bedrifter. Om de berömmar dina predikningar, låt det inte göra dig uppblåst. Om Guds välsignelse följer dig i ditt arbete kommer det att bära frukter. Din förkunnelse kommer inte bara att vara omtyckt, utan också samla själar.

Broder Hull, du måste vara på din vakt åt alla håll. Jag såg att allt som skingrar tillgivenheten eller tar bort den överordnade kärleken till Gud från hjärtat, eller hindrar obegränsad förtröstan och odelad tillit till honom, liknar och utgör en avgud. Jag hänvisades till det första stora budet: ”Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.” Det är inte tillåtet att ta bort vår tillgivenhet från Gud. Ingenting ska dela vår överordnade kärlek till honom eller vår glädje i honom. Din vilja, dina önskningar, planer och nöjen måste alla underordnas. Du har något att lära dig, att upphöja Herren Gud i ditt hjärta, i dina samtal och i allt vad du gör. Då kan Jesus undervisa dig och hjälpa dig, när du kastar ut ditt nät på den högra sidan av båten, för att dra det till stranden fyllt med fisk. Men utan Kristi hjälp när du kastar ut ditt nät, kan du (437) slita i veckor, månader och år utan att se mycket frukt av ditt arbete.

Jag såg att du skulle bli frestad att känna att dina bröder vill få dig att anpassa dig, och att de vill kontrollera dig alltför mycket. Men dina bröder vill bara att du ska leva efter instruktionerna i Guds ord. Gud vill få dig till det, och änglar vakar över dig med stor ängslan. Du måste anpassa ditt liv efter Guds ord, så att du kan bli välsignad och styrkt av honom. Annars kommer du att bli efter på vägen och medan du förkunnar för andra kommer du själv att komma till korta. Men du kan segra och vinna det eviga livet. Du håller på att befria dig från Satans snara, men han förbereder andra snaror för dig. Gud kommer att hjälpa och styrka dig om du söker honom på allvar. Men granska dig själv. Pröva varje motiv. Låt det inte vara ditt mål att hålla briljanta predikningar för att visa upp Moses Hull, utan försök att visa upp Kristus. Förenkla sanningen inför dina åhörare, så att enkla hjärnor kan förstå den. Gör dina predikningar enkla, tydliga och allvarliga. Få folket att fatta ett beslut. Gör så att de känner sanningens livgivande kraft. Om någon säger ett enda smickrande ord till dig,

tillrättavisa dem strängt. Berätta för dem att Satan har skapat problem för dig genom detta en tid och att de inte behöver hjälpa honom i hans arbete.

När du är bland trossystrarna, var reserverad. Det spelar ingen roll om de tycker att du är oartig. Om systrar, gifta såväl som ogifta, blir familjära, avvisa dem. Var snabb och beslutsam, så att de för all framtid förstår att du inte uppmuntrar sådan svaghet. När du befinner dig inför unga människor, och alltid annars, var allvarsam, var seriös. Jag såg att om broder Loughborough och du själv gör Gud till er styrka, kommer ett arbete att bli utfört av er för hans stackars folk, för två personer kan vara en hel härskara. Kom nära varandra, be tillsammans och enskilt och var frimodiga inför varandra. Broder Hull borde lita på broder Loughboroughs omdöme och lyssna till hans råd och vägledning.

Ohelgade pastorer

(438) Pastorer som förkunnar den tredje ängelns budskap bör arbeta därför att de känner att Gud som har lagt ett ansvar för verket på dem. Våra predikanter behöver inte lida nöd om de är litet sparsamma. Om de inte är sparsamma kommer de att lida brist oavsett i vilken position de placeras. Även med de bästa förutsättningar kommer de att spendera allt som de får. Så har det varit med pastor Hull. Sådana personer behöver ett nästan outtömligt konto att ta ifrån för att bli nöjda.

De som misslyckas med att hantera världsliga saker på ett klokt sätt, har i allmänhet brister när det gäller andliga ting. De misslyckas med att bygga upp församlingen. De kan ha naturlig begåvning och kallas för skickliga talare, men ändå sakna moralisk styrka. De kan dra stora folksamlingar och väcka en hel del entusiasm, men när man söker efter frukten, finner man väldigt lite, om ens någon. Sådana män tror ofta att de står över Guds verk och de förlorar sin kärlek till evangeliets enkelhet. De är inte helgade genom de sanningar de förkunnar. Så har fallet varit med pastor Hull. Han har saknat den nåd som ger själen stadga och upphöjer och förädlar människans karaktär. Det är gott att hjärtat får stadga genom nåd. Det är grunden för vår ståndaktighet.

På de platser där pastor Hull har hållit en föreläsningsserie har människor uppskattat hans skämt och hans speciella sätt att predika, men få har tagit emot sanningen som ett resultat av hans arbete. Och av dem som gjorde det är det ganska många som snart överger tron. Många har varit besvikna över att hans arbete gav så litet resultat. Jag blev visad vad som var orsaken. Det saknades ödmjukhet, enkelhet, renhet och helighet i livet. Han har trott att hans smarta arbete var ovärderligt och att Guds verk knappt kunde fortsätta om han skulle kopplas bort från det. Om han hade känt till vilka bekymmer de riktiga arbetarna i Guds verk, som har försökt (439) hjälpa honom, har haft för hans skull, skulle han inte ha haft så höga tankar om sin egen insats. Hans agerande har varit en ständig börda

för Guds sak och den hade haft större framgång utan hans inverkan. Hans bröders önskan att rädda honom från att falla har fått dem att göra för mycket för honom när det gäller pengar. De har uppskattat hans förmåga att predika och somliga har varit så obetänksamma att de höjt honom till skyarna och visat en tydlig förkärlek för honom framför andra predikande bröder, vars inflytande skulle bidragit till Guds verks framgång var som helst. Detta har skadat honom. Han hade inte nog ödmjukhet eller tillräckligt av Guds taktkänsla för att stå emot sina bröders smicker. Mätte Gud hjälpa dessa bröder att inse sitt misstag och aldrig mer göra sig skyldiga till att skada en ung pastor med smicker.

Alla som önskar lämna kvarlevan av Guds folk för att följa sina egna fördärvade hjärtan skulle därigenom frivilligt kasta sig i Satans händer, och man borde låta dem göra som de vill. Det finns andra bland oss som är i fara. De har en hög uppfattning om sin egen förmåga, medan deras inflytande i många avseenden inte har varit mycket bättre än pastor Hulls. Om de inte genomgår en grundlig reformation skulle Guds verk klara sig bättre utan dem. Ohelgade pastorer skadar Guds verk och är en tung börda för sina bröder. De behöver någon som följer efter dem för att rätta till deras misstag, foch ör att räta upp och styrka dem som har försvagats och brutits ner genom deras inverkan. De är avundsjuka på dem som har tagit ansvar för Guds verk, de som till och med skulle offra sina liv om det behövdes, för att föra sanningens sak framåt. De gör den bedömningen, att deras bröder inte har högre motiv än de själva har haft. Att lägga ner mycket arbete på pastorer som på detta sätt är föremål för Satans frestelser, skadar dem och är ett slöseri med pengar. Det ger dem inflytande, och placerar dem på så sätt där de kan skada sina bröder och Guds verk allra djupast.

(440) Jag har blivit visad att de tvivel som uttryckts när det gäller sanningshalten i våra ståndpunkter och Guds ords inspiration, inte har den orsak som många tror. Dessa problem har inte så mycket med Bibeln eller med bevisen för vår tro att göra, som med deras egna hjärtan. Guds ords krav är alltför stränga för deras ohelgade natur. ”För köttets sinne är fiendskap mot Gud, för det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller.” Om det naturliga hjärtats känslor inte tyglas och fås att underkasta sig genom Guds nåds helgande inflytande, som tas emot genom tron, då blir hjärtats tankar inte rena och heliga. De villkor för frälsning som framförs i Guds ord är rimliga, enkla och tydliga. De innebär inget mindre än fullständig anpassning till Guds vilja, ett rent hjärta och ett rent liv. Vi måste korsfästa jaget med dess lustar. Vi måste rena oss själva från all köttets och andens orenhet och fullkomna helighet i gudsfruktan.

I nästan alla fall när personer blir osäkra när det gäller Guds ords inspiration, beror det på deras oheliga liv, som detta ord fördömer. De vill inte ta emot dess tillrättavisningar och hot, eftersom de belyser deras felaktiga agerande. De älskar inte dem som skulle vilja omvända dem och lägga band på dem. Svårigheter och tvivel som förvirrar det onda hjärtat, kommer att undanröjas inför den som praktiserar sanningens rena principer.

Många har talanger som skulle åstadkomma mycket gott om de helgades och användes för Kristi sak, eller mycket skada om de användes i otrons och Satans tjänst. Att tillfredsställa jaget och dess olika begär kommer att förvrida talangerna och göra dem till en förbannelse i stället för en välsignelse. Satan, ärkebedragaren, har underbara talanger. Han var en gång en upphöjd ängel, hans position var näst efter Kristus. Han föll på grund av självförhärligande. Han skapade uppror i himlen och gjorde så att många föll tillsammans med honom. (441) Därefter användes hans talanger och hans skicklighet emot Guds styre, för att få alla som han kunde kontrollera att förakta himlens auktoritet. De som fascineras av hans sataniska majestät kan välja att efterlikna denna fallna general och slutligen dela hans öde.

Ett rent liv ger förfining, som kommer att leda dem som äger den att rygga tillbaka mer och mer från grovhet och att hänge sig åt synd. Sådana människor kommer inte att ledas bort från sanningen eller ge efter för tvivel på att Guds ord är inspirerat. Tvärt om, de kommer att ägna sig åt att dagligen studera Guds ord med ett ständigt växande intresse, och bevisen på kristendom och inspiration kommer att göra sina avtryck på deras tankar och liv. De som älskar synd kommer att vända sig bort från Bibeln. De kommer att älska att tvivla och kommer att få en vårdslös inställning till principer. De kommer att ta emot och försvara felaktiga teorier. Sådana kommer att skylla människors synder på omständigheterna. När en människa begär någon stor synd gör de henne till föremål för medömkan istället för att betrakta henne som en brottslig som borde straffas. Det kommer alltid att passa ett moraliskt fördärvat hjärta, som med tiden kommer att utveckla den fallna naturens grundprinciper. Genom någon slags generell process avskaffar människor genast synd, för att undvika det obehagliga kravet på personlig reformation och ansträngning. För att befria sig själva från plikten att göra en ansträngning nu är många beredda att förklara att allt arbete och all ansträngning under deras liv, när de följde Guds ords heliga principer, saknade betydelse. Pastor Hulls filosofiska behov har sin rot i ett fördärvat hjärta. Gud väcker upp människor för att gå ut och arbeta på skördefältet, och om de är ödmjuka, hängivna och gudfruktiga kommer de att ta de kronor som dessa pastorer förlorar, som har en tro som inte håller måttet.

Den 5 november 1862 blev jag visad att vissa män missuppfattar sin kallelse. De tror att om en man inte kan arbeta med sina händer, eller om han inte har affärsbegåvning, passar han som pastor. Många begår ett stort misstag här. En man som inte har (442) affärsbegåvning kan bli pastor, men han kommer att sakna kvalifikationer som varje pastor måste ha för att handla klokt i församlingen och bygga upp Guds sak. Men när en predikant är skicklig i predikstolen och, liksom pastor Hull, misslyckas med att sköta administrativa uppgifter bör han aldrig arbeta ensam. Någon annan borde arbeta tillsammans med honom för att kompensera hans brister och sköta administrationen åt honom. Och även om det kan vara förödmjukande borde han lyssna på denne medarbetares omdöme och råd, som en blind man följer en som kan se. Genom att gör det kommer han att undvika många faror som skulle visa sig ödesdigra för honom om han lämnades ensam.

Guds verks framgång är i hög grad beroende av de pastorer som arbetar på det evangeliska fältet. De som lär ut sanningen borde vara andaktsfulla, självupppoffrande och gudfruktiga människor, som förstår sina uppgifter och som går omkring och gör gott för att de vet att Gud har kallat dem till arbetet. De bör vara människor som inser en själs värde och vill bära bördor och ta ansvar. Man känner igen en pålitlig arbetare på hans utmärkta arbete.

Det finns få predikanter ibland oss. Och eftersom Guds verk tycktes vara i så stort behov av hjälp, har somliga trott att nästan vem som helst som gör anspråk på att vara pastor duger. Somliga har trott att eftersom personer med viss frimodighet kunde be och förmana under möten, var de kvalificerade att gå ut som arbetare. Och innan de prövats eller kunde visa upp några goda frukter av sitt arbete, har män som Gud inte sänt blivit uppmuntrade och smickrade av en del bröder som saknar erfarenhet. Men deras arbete visar arbetarens karaktär. De förskingrar och förvirrar i stället för att samla in och bygga upp. Några få kanske tar emot sanningen som resultat av deras arbete, men i allmänhet kommer dessa människor inte att nå högre än de personer som de har lärt känna sanningen genom. Samma brister som utmärkte dessa förkunnare agerande ses hos deras nyomvända.

Guds saks framgång är inte beroende av att vi har (443) ett stort antal pastorer. Men det är ytterst viktigt att de som arbetar i samband med Guds verk är människor som verkligen känner ansvar för det arbete som han har kallat dem till, och förstår hur heligt det är. Några få självupppoffrande gudfruktiga män, som är små i sina egna ögon, kan göra mer gott än ett mycket större antal, om en del av dem är okvalificerade för arbetet men ändå självsäkra och skrytsamma beträffande egen förmåga. Om vi har ett antal av dessa ute på fältet, som hellre skulle utföra någon uppgift hemma, skulle det bli nödvändigt att nästan hela de trogna predikanternas tid måste användas till att följa efter dem och rätta till deras felaktiga inflytande. Unga predikanter framtida nytta beror mycket på det sätt som de kommer in i sin tjänst. Bröder som bryr sig om Guds verk är så ivriga att se sanningen spridas att de riskerar att göra för mycket för pastorer som inte har prövats, genom att generöst hjälpa dem med resurser och ge dem inflytande. De som börjar evangelisera, borde få skaffa sig själva ett anseende, även om det måste ske genom prövningar och svårigheter. De borde först bevisa att de har förmåga att tjäna som pastorer.

Erfarna bröder bör vara försiktiga. I stället för att förvänta sig att dessa unga predikanter ska hjälpa och leda dem, borde de känna ansvar för att ta ledningen över dessa unga predikanter, och instruera, ge råd, vägleda dem och visa en faderlig omsorg om dem. Unga pastorer bör ha ordning, ett tydligt mål och lust att arbeta, så att de inte lättjefullt åter andra människors bröd. De ska inte resa från plats till plats och presentera några punkter i vår tro för att väcka fördomar och sedan lämna platsen innan bevisen för vår tids sanning har presenterats ens till hälften. Unga män som tror att de har en uppgift att utföra i samband med Guds verk, borde inte få ansvar att lära ut sanningen förrän de tagit vara på förmånen att arbeta under en erfaren predikant som arbetar systematiskt. (444) De borde lära sig av honom, som en elev i skolan lär sig av sin lärare. De

borde inte resa hit och dit, utan något bestämt syfte eller några väl utarbetade planer att genomföra i sitt arbete.

Somliga personer, som har liten erfarenhet och är sämst rustade för att undervisa om sanningen, är de sista att be om råd och vägledning från sina erfarna bröder. De tar på sig pastorsuppgiften och betraktar sig som jämlika med dem som har lång och beprövad erfarenhet. De är inte nöjda om de inte får leda, och tror att eftersom de är pastorer så vet de allt som är värt att veta. Sådana predikanter saknar verkligen självkänedom. De saknar passande blygsamhet och har överhuvudtaget en för hög uppfattning om sin egen förmåga. Erfarna pastorer, som inser Guds verks helighet och känner ansvaret för Guds saks vila på sig, är vaksamma på sig själva. De betraktar det som ett privilegium att få rådgöra med sina bröder och blir inte förnärmade om man föreslår förbättringar när det gäller deras arbetsplaner eller deras sätt att tala.

De pastorer som har kommit från de olika kyrkosamfundet för att ta emot den tredje ängels budskap, vill ofta undervisa när de borde vara elever. Somliga måste glömma bort en stor del av sina tidigare kunskaper, innan de helt kan lära sig principerna i sanningen för vår tid. Pastorer kommer att skada Guds verk genom att gå ut och arbeta för andra, när ett lika stort arbete måste utföras för dem själva för att göra dem passande för det arbete som de kan vilja utföra för icke-troende. Om de är okvalificerade för arbetet kommer det att krävas två eller tre trofasta pastorers arbete för att gå efter och rätta till deras felaktiga påverkan. I slutänden skulle det att vara billigare för Guds verk att ge sådana pastorer ett gott underhåll för att stanna hemma och inte göra skada ute på fältet.

Predikanter har av somliga betraktats som särskilt inspirerade, som om de bara vore ett medium för Herren att tala genom. Om de som är äldre och som har lång erfarenhet ser brister hos en pastor och föreslår förbättringar när det gäller hans metoder, hans tonfall, (445) eller hans gester, har han ibland känt sig sårad. Han har resonerat som så, att Gud kallade honom just sådan som han var, att kraften kom från Gud och inte från honom själv, att Gud måste göra arbetet åt honom och att han inte predikade efter mänsklig vishet o.s.v. Det är ett misstag att tro att en person inte kan predika om han inte har arbetat upp sig till extas. Män som är beroende av känslor på det sättet kan vara till nytta vid uppmaningar, när de känner för det. Men de kommer aldrig att bli goda, ansvarstagande arbetare. När arbetet går trögt och allt verkar nedslående, är de hetsiga och de som är beroende av känslor inte beredda att bära sin del av bördan. Under nedslående och mörka tider är det viktigt att ha människor som tänker lugnt, som inte är beroende av omständigheterna utan litar på Gud och som arbetar vidare i mörker lika väl som i ljus. Människor, som tjänar Gud av princip, även om deras tro kan vara svårt prövad, kommer att stötta sig tryggt på Jehovas arm, som aldrig sviker.

Unga predikanter och män som en gång varit pastorer, som har varit grova och råa i sitt sätt och som har använt uttryck i sin konversation som inte var helt anständiga och rena, är inte lämpliga att engagera sig i detta arbete förrän de ger bevis på en fullständig förändring. Ett illa valt ord

kan göra mer skada än det goda som kan åstadkommas av en hel mötesserie som de håller. De låter sanningens standard, som alltid borde upphöjas, bli neddragen i smutsen inför församlingen. De som blir omvända genom dem når oftast inte upp till en högre standard än den som visats för dem av pastorerna. Män som står mellan de levande och de döda borde bete sig exakt rätt. Pastorn borde inte vara ouppmärksam för ett ögonblick. Han arbetar för att lyfta andra genom att föra dem upp på sanningens grundval. Låt honom visa andra att sanningen har gjort något för honom. Han borde inse det dåliga i dessa vårdslösa, råa och vulgära uttryck och han borde lägga bort och förakta (446) allt av det slaget. Om han inte gör det kommer hans nyomvända att ta efter honom. Och när trogna pastorer senare kommer efter för att arbeta med dessa nyomvända för att rätta till deras fel, kommer de att ursäktas sig själva genom att hänvisa till pastorn. Om ni fördömer hans tillvägagångssätt, kommer de att vända sig till er och fråga: Varför stödjer ni och ger inflytande till män genom att skicka ut dem att predika för syndare, när de själva är syndare?

Det arbete som vi är engagerade i är ett ansvarsfyllt och upphöjt arbete. De som predikar och undervisar borde själva vara förebilder när det gäller goda gärningar. De borde vara föredömen när det gäller helighet, renhet och ordning. Guds tjänare borde framstå som en levande predikant, både i predikstolen och utanför den. Han kan uträtta mycket mer genom sitt gudfruktiga exempel, än genom att bara predika från predikstolen medan hans inflytande när han inte står i predikstolen inte är värt att ta efter. De som arbetar i detta verk bär den mest upphöjda sanningen som någonsin har anförtrotts åt dödliga människor, ut till världen.

Människor som Gud har utvalt för att arbeta i detta verk kommer att ge bevis på sin höga kallelse och betrakta det som sin främsta plikt att växa och bli bättre, tills de blir skickliga arbetare. När de sedan visar att de är ivriga att förvalta de pund som Gud har anförtrott åt dem, då bör de på ett omdömesgillt sätt få hjälp. Men den uppmuntran de får ska inte lukta smicker, för Satan själv kommer att göra tillräckligt av den sortens arbete. De män som tror att det är deras plikt att predika, borde inte få underhåll när de genast belastar bröderna med sig själva och sina familjer för att få stöd. De är inte berättigade till det förrän de kan visa ett gott resultat av sitt arbete. Det är nu risk att skada unga predikanter och dem som bara har liten erfarenhet, med smicker och genom att befria dem från livets bördor. När de inte predikar bör de göra vad de kan för att försörja sig själva. Det är bästa sättet att pröva vilken sorts kallelse de har att predika. Om de vill (447) predika bara för att bli försörjda i egenskap av pastorer, och samfundet agerar klokt, kommer de snart att släppa bördan och överge förkunnandet för en mer lönande bransch. Paulus, en mycket värtalig förkunnare, som mirakulöst blev omvänd av Gud för att utföra ett speciellt arbete, var inte för fin för att arbeta. Han säger: ”Ända till denna stund är vi hungriga och törstiga och nakna och blir misshandlade och har ingen fast hemvist. Vi sliter och arbetar med våra egna händer. När vi blir smädade, välsignar vi, när vi blir förföljda, härdar vi ut.” 1 Korintierbrevet 4:11-12. ”Inte heller åt vi någons bröd utan att betala, utan under arbete och möda natt och dag, för att inte ligga någon av er till last.” 2 Thessalonikerbrevet 3:8.

Jag har blivit visad att många inte rätt uppskattar de begåvningar som finns ibland dem. En del bröder förstår inte vilken sorts predikobegåvning som bäst skulle främja sanningens sak, utan tänker bara på att deras känslor ska tillfredsställas för stunden. Utan att tänka sig för kommer de att visa förkärlek för den talare som visar stor nit i sitt förkunnande och berättar anekdoter som kittlar örat och sätter fart på tankarna en stund, men som inte efterlämnar något varaktigt intryck. Samtidigt sätter de inte något stort värde på en predikant som under bön har studerat för att lugnt och sammanhängande kunna ge människor argument för vår ståndpunkt. Hans arbete uppskattas inte och han behandlas ofta med likgiltighet.

En man kan predika på ett inspirerande sätt och behaga åhöraren, utan att förmedla några nya idéer eller någon verklig insikt. De intryck man får genom sådan förkunnelse varar bara så länge talarens röst hörs. När man söker efter resultat av ett sådant arbete, hittar man inte mycket. Dessa iögonfallande gåvor är inte lika nyttiga och väl ägnade att främja sanningens sak, som en begåvning som går att lita på under hårda och besvärliga förutsättningar. I arbetet med att lära ut sanningen är det nödvändigt att de viktiga punkterna i vår tro är väl underbyggda med (448) bevis från bibeln. Påstående kan tysta den som inte tror, men inte övertyga honom. Arbetare sänds inte ut på fältet bara för troendes skull. Det stora målet är själars frälsning.

Somliga bröder har misstagit sig i detta avseende. De har trott att broder C var rätt person att arbeta i Vermont och att han kunde uträtta mer än någon annan pastor i denna stat. Sådana personer ser inte saker och ting ur rätt synvinkel. Broder C kan tala på ett sätt som väcker intresse i en församling. Och om det vore allt som behövs för att bli en framgångsrik predikant, då skulle en del bröder och systrar ha rätt i sin uppfattning om honom. Men han är ingen grundlig arbetare. Han är inte pålitlig. Vid församlingsprocesser är han inte till någon nytta. Han har inte den erfarenhet, omdöme eller urskiljningsförmåga som behövs för att vara till nytta för församlingen när den håller ett möte som gäller församlingstukt. Han har inte varit samvetsgrann när det gäller världsliga saker. Trots att han bara har en liten familj, har han behövt mer eller mindre hjälp. Han visar samma brist i andliga ting som i vardagliga affärer. Om man haft rätt tillvägagångssätt mot honom när han började predika hade han nu kunnat var till någon nytta i denna sak. Hans bröder skadade honom genom att upphöja honom för mycket och bara låta honom bära en liten del av livets bördor, tills han trodde att hans arbete var av största betydelse. Han ville att bröder i Vermont skulle bära hans bördor medan han själv var befriad från bekymmer. Han har inte motionerat tillräckligt mycket för att ge sina muskler spänst och styrka och stärka sin hälsa.

Han är inte kapabel att bygga upp församlingar. När han känner att han dragit ve över sig om han inte predikar evangeliet, som självuppoffrande predikanter gjort tidigare, då kommer han liksom de att vara villig att arbeta med sina händer för att tjäna pengar för att försörja sin familj så att den inte blir en börda för församlingen. Därefter kommer han att gå ut, inte bara för att predika utan för att frälsa själar. Ansträngningar som görs i en

sådan anda, kommer att åstadkomma något. Han har haft höga tankar om sig själv. (449) Han har betraktat sig själv som jämlik med vilken arbetare som helst i Vermont. Han har ansett att han skulle ha samma rang som de och borde konsulteras i frågor som gäller församlingens angelägenheter, trots att han varken har skaffat sig anseende eller visat sig värdig. Vilken självuppoftning eller hängivenhet har han visat för församlingen? Vilka faror och påfrestningar har han uthärdat så att bröderna kan ha förtroende för honom, som en arbetare som de kan lita på och vars inflytande kommer att vara gott vart han än kommer? Så länge han inte har en helt annan anda och agerar utifrån osjälviska principer, vore det bättre om han gav upp tanken på att predika.

Bröderna i Vermont har inte lagt märke till den moraliska styrkan hos sådana män som bröderna Bourdeau, Pierce och Stone som har en djup erfarenhet och vars inflytande varit sådant att det skapat förtroende i samhället. Deras flitiga och konsekventa liv har gjort dem till levande förkunnare var dag. Deras arbete har avlägsnat många fördomar, har församlat och byggt upp. Ändå har bröderna inte uppskattat dessa mäns arbete, samtidigt som de varit nöjda med det arbete som utförs av somliga, som inte skulle klara att testas och prövas, och som inte kan visa upp mycket resultat av sitt arbete.

Pastorns hustru

Den 5 juni 1863 blev jag visad att Satan alltid arbetar för att göra pastorer modlösa och leda dem på avvägar, predikanter som Gud har utvalt till att förkunna sanningen. Det mest effektiva sätt han kan arbeta på är genom hemmets påverkan, genom ohelgade partners. Om han kan kontrollera deras sinnen kan han genom dem lättare få tillträde till maken, som arbetar med att predika och undervisa för att rädda själar. Jag blev hänvisad till de varningar som Gud upprepade gånger har gett, och till de plikter som har anvisats för hustrun till en pastor. Ändå har dessa varningar inte haft någon bestående inverkan. (450) Vittnesbörden som getts har bara haft en kortvarig effekt. Man har bara delvis följt ljuset. Lydnad och hängivenhet för Gud har glömts bort. Många har ignorerat den heliga plikt som vilar på dem, att ta vara på det ljus och de förmåner de fått och att vandra som ljusets barn. Om slöjan kunde dras undan och alla kunde se hur deras fall betraktas i himlen, skulle det ske ett uppvaknande och alla skulle med fruktan fråga: Vad ska jag göra för att bli frälst?

Den pastorsfru som inte är hängiven mot Gud är inte till någon hjälp för sin make. Medan han talar om hur nödvändigt det är att bära sitt kors och understryker vikten av självförnekelse, motsäger hans hustrus exempel ofta hans förkunnelse, och förstör dess kraft. På det sättet blir hon ett stort hinder och leder ofta sin man bort från hans plikt och från Gud. Hon inser inte vilken synd hon begår. I stället för att försöka vara till nytta, genom att med sann kärlek till människor försöka hjälpa dem som behöver hjälp, drar hon sig undan uppgiften och föredrar ett onyttigt liv. Hon behärskas inte av kraften från Kristi kärlek och av osjälviska, heliga principer. Hon väljer inte

att göra Guds vilja och vara en medarbetare till sin man, till änglar och till Gud. När pastorns hustru följer med sin man i hans tjänst för att rädda själar, begår hon en stor synd om hon hindrar honom i hans arbete genom att ge uttryck för missnöje. Men istället för att av hela sitt hjärta delta i hans arbete och söka varje tillfälle att förena sitt intresse och sina ansträngningar med hans, försöker hon ofta göra det lättare och behagligare för sig själv. Ifall omständigheterna inte är så behagliga som hon skulle önska (vilket de inte alltid kommer att vara), borde hon inte hänge sig åt hemlängtan eller plåga sin man genom att inte vara glad eller genom att klaga. Hon kan då genom sitt missnöje göra hans uppgift svårare, och kanske dra honom från den plats där han skulle kunna göra nytta. Hon borde inte avleda sin mans intresse från det själavinnande arbetet, för att sympatisera med hennes svårigheter och tillfredsställa hennes nyckfulla och (451) missnöjda känslor. Om hon ville glömma sig själv och arbeta för att hjälpa andra, tala och be med stackars människor och bete sig som om deras frälsning var viktigare än något annat, skulle hon inte ha tid att längta hem. Hon skulle dag efter dag känna en djup tillfredsställelse, som lön för sitt osjälviska arbete. Jag kan inte kalla det uppoftning, för somliga av våra pastorers hustrur vet inte ens vad det vill säga att uppoffra sig eller att lida för sanningens sak.

Förr uthärdade pastorshustrur nöd och förföljelse. När deras män led i fångelser och ibland dödades, led dessa ädla och självuppoftande kvinnor tillsammans med dem. Deras belöning kommer att bli lika stor som deras mäns. Fru Boardman och fruarna Judson led för sanningen, led tillsammans med sina makar. De offrade hem och vänner på alla vis, för att hjälpa sina makar i arbetet med att upplysa dem som satt i mörker och för att uppenbara de dolda hemligheterna i Guds ord för dem. Deras liv var hela tiden i fara. Själars frälsning var deras stora mål, och för det kunde de med glädje lida.

Kristi liv framställdes för mig. När hans självförnekelse och uppoffring jämförs med några av våra pastorsfruars prövningar och lidanden, då framstår allt som de kan kalla uppoffring som obetydligt. Om pastorns hustru ger uttryck för missnöje och modlöshet har det en nedslående påverkan på mannen och tenderar att lamslå honom i hans arbete, speciellt om hans framgång är beroende av inflytanden från omgivningen. Måste Guds tjänare i sådana fall bli lamslagen eller dras bort från sitt arbetsfält för att tillfredsställa sin hustrus känslor, som bottnar i ovilja att göra sin plikt? Hustrun borde anpassa sina önsknings och nöjen till det som är hennes plikt och överge sina själviska känslor, för Kristus och sanningens skull. Satan har varit mycket engagerad när det gäller att styra pastorernas arbete, genom påverkan från själviska och bekväma hustrur.

(452) Om en pastorshustru gör sin man sällskap på hans resor, borde hon inte följa med för sitt eget nöjes skull, för att besöka folk och bli upppassad, utan för att arbeta tillsammans med honom. Hon borde ha ett gemensamt intresse med honom, att göra gott. Hon borde vara villig att följa sin man, om inte hemarbetet hindrar det, och hon borde hjälpa honom i hans ansträngningar att vinna själar. Med mildhet och ödmjukhet, men med ädelt självförtroende, borde hon leda dem som är omkring

henne. Hon borde göra sin del och bära sitt kors och dela ansvaret under möten, kring familjealtaret och i samtal runt brasan. Folk förväntar sig det och de har rätt att förvänta sig det. Om dessa förväntningar inte infrias spolieras mer än hälften av mannens inflytande. En pastors hustru kan uträtta mycket om hon vill. Om hon är självuppoftande och älskar människor, kan hon tillsammans med honom göra nästan lika mycket gott som han.

En kvinnlig medarbetare i sanningens sak kan förstå och nå vissa människor, särskilt bland trossystrarna, som pastorn inte kan. Det vilar ett ansvar på pastorns hustru, som hon inte borde och inte kan frigöra sig ifrån så lätt. Gud kommer att kräva tillbaka det pund som lånats ut till henne, med ränta. Hon borde arbeta enträget, troget och tillsammans med sin man för att rädda själar. Hon borde aldrig kräva att få sina önskningar och sin vilja fram, visa bristande intresse för sin mans arbete eller ge uttryck för hemlängtan och missnöje. Alla dessa naturliga känslor måste övervinnas. Hon borde ha en mening i livet som hon beslutsamt genomför. Och om detta strider mot känslor, nöjen och naturliga intressen? Då bör de glatt och snabbt offras för att göra gott och vinna själar.

Pastorernas fruar borde leva hängivna liv och be mycket. Men somliga skulle vilja ha en religion där det inte finns några kors och som inte kräver någon självförnekelse eller ansträngning från deras sida. I stället för att ädelt stå på egna ben, lita på Gud för att få kraft och ta sitt eget ansvar, har (453) de ofta förlitat sig på andra och hämtat sitt andliga liv från dem. Om de bara med förtröstan och i barnlig tro, ville luta sig mot Gud och låta sin kärlek riktas mot Jesus och hämta liv från Kristus, den levande Vinstocken. Så mycket gott de då skulle kunna uträtta, vilken hjälp de skulle kunna vara för andra, vilket stöd för sina män och vilken lön de skulle få till sist! "Bra gjort, du gode och trogne tjänare," skulle låta som den ljuvaste musik i deras öron. Orden "Gå in i din herres glädje" skulle återgälda dem tusenfalt för allt det lidanden och de prövningar de har uthärdat för att rädda dyrbara själar.

De som inte vill förmera det pund som Gud har gett dem, kommer att gå miste om det eviga livet. De som bara varit till liten nytta i världen kommer att bli belönade i förhållande till sina gärningar. När allt går smidigt bärs de framåt på vägen, men när de måste använda årorna enträget och outtröttligt, och ro emot vinden och tidvattnet, verkar det inte finnas någon kraft i deras kristna karaktär. De vill inte göra sig besväret att arbeta, utan lägger ner sina åror och låter belåtet strömmen föra dem nedströms. Så fortsätter de i allmänhet tills någon tar på sig bördan och arbetar allvarligt och energiskt för att dra dem uppströms. Varje gång de ger efter för sådan lättja förlorar de styrka och blir mindre benägna att arbeta för Guds sak. Det är endast den trogna segraren som vinner evig ära.

En pastors hustru borde alltid ha ett vägledande inflytande på dem hon umgås med, och hon kommer antingen att vara till hjälp eller ett stort hinder. Antingen samlar hon med Kristus eller så förskingrar hon. Det saknas självuppoftande missionsanda bland våra pastorers livskamrater. Jaget kommer först, därefter kommer Kristus på andra plats, eller till och med på tredje plats. En pastor

borde aldrig ta sin hustru med sig om han inte vet att hon kan vara en andlig hjälp, att hon är en som kan tåla, uthärda och lida för att göra gott och hjälpa människor för Kristi skull. De (454) som följer med sina män borde göra det för att arbeta tillsammans med dem. De kan inte förvänta sig att slippa prövningar och besvikelser. De borde inte lägga för stor vikt vid behagliga känslor. Vad har känslor med plikt att göra?

Jag fick berättelsen om Abrahams citerad. Gud sa till honom: "Ta nu din son, din ende son Isak, som du älskar, och gå bort till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett av bergen, som jag ska säga dig." Abraham lydde Gud. Han lyssnade inte på sina känslor, utan förberedde resan i ädel tro och förtröstan på Gud. Med hjärtat sönderslitet av ångest såg han den stolta och kärleksfulla modern betrakta löftessonen med kärlek. Men han förde bort denne älskade son. Abraham led, men han lät inte sin vilja göra uppror mot Guds vilja. Plikt, sträng plikt, behärskade honom. Han vågade inte för ett ögonblick lyssna på sina känslor eller ge sig hän åt dem. Hans ende son vandrade vid den bistra, kärleksfulla, plågade faderns sida. Han talade engagerat och nämnde om och om igen faderns kära namn och frågade sedan: "Var är lammet till brännoffret?" Oh, vilken prövning för den trofasta fadern! Änglar såg med belåten förundran på det som hände. Guds trofasta tjänare band till och med sin älskade son och la honom ovanpå veden. Han hade höjt kniven, när en ängel ropade: "Abraham! Abraham! ... Låt inte din hand komma vid pojken och gör honom inget."

Jag såg att det inte är någon enkel sak att vara kristen. Det är lätt att bekänna det kristna namnet, men det är något stort och heligt att leva ett kristet liv. Det återstår nu bara en kort tid för att tillförsäkra sig den odödliga kronan och att få ett protokoll över goda gärningar och utförda plikter nedskrivet i himlen. Varje träd känns igen på sin frukt. Var och en kommer att dömas efter sina gärningar, inte efter sin bekännelse eller sin tro. Frågan kommer aldrig att ställas: "Hur hög var hans bekännelse?" utan: "Vilken frukt bar han?" Om trädet är dåligt, är dess frukt dålig. Om trädet är gott, kan det inte bära dålig frukt.

Patenträttigheter

(455) Många av våra bröder ger sig in i nya företag som ser lovande ut. Men snart blir de besvikna och deras pengar är borta, pengar som skulle ha använts till att underhålla deras familjer och att främja sanningen för vår tid. Då kommer samvetsqual, ånger och självförebärrelser. Somliga pliktrogna människor tappar tillförsikten och förlorar sin andliga glädje. Till följd av mental stress blir deras hälsa också lidande.

De som tror på sanningen borde vara sparsamma, leva av enkel och sund mat och alltid göra det till en vana att leva efter sina tillgångar. Bröder borde aldrig engagera sig i nya projekt utan att rådgöra med dem som har erfarenhet och som är duktiga på att hantera både världsliga och andliga

saker. Genom att göra det skulle de bespara sig själva många problem.

Bröder borde hellre nöja sig med en liten inkomst och handskas försiktigt med det lilla, än att ta risker för att förbättra sina villkor och drabbas av ständiga förluster som följd. Somliga sabbatshållare som har ägnat sig åt att sälja patenträttigheter, har rest bland sina bröder för att bespara sig utgifter, och har förmått dem att investera sina pengar i patenträttigheter. Sådana män kommer inte att stå oskyldiga inför Gud, förrän de har gottgjort de förluster som dessa bröder har ådragit sig.

Klädreform

(Se Appendix) (456) Kära bröder och systrar: Min ursäkt för att åter igen dra er uppmärksamhet till frågan om klädsel är att somliga inte verkar förstå vad jag skrivit tidigare. Några, kanske de som inte vill tro det jag har skrivit, har försökt skapa förvirring i våra församlingar kring detta viktiga ämne. Många brev har skrivits till mig som jag inte har haft tid att besvara, brev som beskriver problem. För att besvara de många frågorna kommer jag nu med följande uttalanden, som jag hoppas ska avsluta diskussionen för gott, vad gäller mina vittnesbörd.

Somliga hävdar att det som jag skrev i *Testimony for the Church* nr 10 inte stämmer överens med mitt vittnesbörd i skriften med titeln, *How to Live*. De har skrivits utifrån samma åsikt. Följaktligen handlar det inte om två synsätt som motsäger varandra, som somliga kanske föreställer sig. Om det finns någon skillnad handlar det bara om sättet att uttrycka sig. I *Testimony for the Church* nr 10 skrev jag följande:

”Icke-troende borde inte ges någon anledning att klandra vår tro. Vi anses vara udda och egendomliga och vi borde inte handla så att icke-troende får anledning att tycka att vi är mer udda och egendomliga än vår tro kräver. Somliga som tror på sanningen kan tycka att det skulle vara mer hälsosamt för trossystrarna att anta (457) den amerikanska dräkten, men om det sättet att klä sig skulle hämma vårt inflytande bland icke-troende så att vi inte så lätt kunde nå dem, då borde vi absolut inte börja med den, även om vi fick lida mycket på grund av det. Men somliga är lurade när de tror att det finns så många förde-lar med denna klädstil. Samtidigt som den kan vara bra för somliga, är den till nackdel för andra.

Jag såg att Guds ordning har vänts upp och ner, och att hans speciella anvisningar har ignorerats av dem som har antagit den amerikanska dräkten. Jag blev hänvisad till 5 Mosebok 22:5: 'En kvinna ska inte bära något som tillhör en man, och en man ska inte heller klä sig i kvinnokläder, för var och en som gör sådant är avskyvärd för HERREN, din Gud.' Gud vill inte att hans folk ska införa den s.k. reformdräkten. Det är en oblyg klädsel, fullständigt opassande för Kristi anspråkslösa och ödmjuka efterföljare.

Det är en tilltagande trend att kvinnor ska klä sig och se ut på ett sätt som liknar det andra könet så mycket som möjligt, och att utforma sina kläder så att de är mycket lika männens, men Gud kallar det avskyvärt. 'Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet.' 1 Timoteusbrevet 2:9.

De som känner sig kallade att ansluta sig till den rörelse som verkar för kvinnornas rättigheter och den så kallade klädreformen, kan lika gärna bryta all kontakt med den tredje ängelns budskap. Den anda som åtföljer den ena kan inte vara i harmoni med den andra. Bibeln är tydlig när det gäller mäns och kvinnors relationer och rättigheter. Spiritualisterna har i stor utsträckning lagt sig till med detta egendomliga klädmode. Sjundedagsadventister, som tror att de andliga gåvorna ska återupprättas, stämplas ofta som spiritualister. Låt dem lägga sig till med denna klädstil, och deras inflytande är dött. Folk skulle betrakta dem ungefär som spiritualister och skulle vägra att lyssna på dem.

Med den så kallade klädreformen följer en lättfärdig och framfusig anda som stämmer överens med kläderna. Anständighet och blygsamhet verkar försvinna från många när de antar denna klädstil. Jag blev visad att Gud vill att vi ska välja en kurs som är konsekvent och logisk. Låt systrarna lägga sig till med den amerikanska dräkten, och de kommer att fördärva både sitt eget och sina mäns inflytande. De skulle komma att användas som ett varnande exempel och bli förlöjligade. Vår Frälsare säger: 'Ni är världens ljus.' 'Låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader, som är i himlarna.' Det finns ett stort arbete för oss att utföra i världen och Gud vill inte att vi ska välja en kurs som försvagar eller förstör vårt inflytande i världen."

Ovanstående gavs till mig som en tillrättavisning för dem som vill anta en klädstil som liknar den som bärs av män. Men samtidigt blev jag visad det skadliga med kvinnornas vanliga klädstil. För att korrigera detta skrev jag också följande som man finner i *Testimony for the Church* nr 10:

”Vi anser inte att det överensstämmer med vår tro, att klä oss i den amerikanska dräkten, att bära krinoliner eller att gå till ytterligheter genom att bära långa klänningar som släpar i trottoarer och gator. Om kvinnor hade klänningar som slutade några centimeter ovanför smutsen på gatorna, skulle deras kläder vara anständiga, de skulle vara lättare att hålla rena och hålla längre. Sådan klädsel skulle stämma överens med vår tro."

Jag kommer nu att ge ett utdrag från det jag skrivit om detta ämne på andra ställen:

”Kristna ska inte försöka göra sig till åtlöje genom att klä sig annorlunda än världen. Men om de, när de följer sin övertygelse om hur de bör klä sig anständigt och hälsosamt, upptäcker att de är omoderna ska de inte ändra sin klädsel för att vara lika världen. De bör i stället ge prov på ädelt oberoende och moraliskt mod att göra det som är rätt, även om hela världen är annorlunda än de. Om världen inför en anständig, bekväm och hälsosam klädstil som överensstämmer med bibeln, kommer det (459) inte att förändra vårt förhållande till Gud eller till världen om vi antar en sådan klädstil. Kristna borde följa Kristus och

anpassa sina kläder efter Guds ord. De borde undvika ytterligheter. De borde ödmjukt gå sin väg rakt fram, oavsett om de får applåder eller kritik, och borde hålla sig till det rätta för dess egen skull.

Kvinnor bör klä sina ben med hänsyn till hälsa och välbefinnande. Deras fötter och ben behöver kläs lika varmt som männens. Den moderna klänningens längd är förkastlig av flera skäl:

1. Det är extravagant och onödigt att ha klänningen så lång att den släpar i trottoaren och gatan.
2. En klänning som är så lång drar åt sig dagg från gräset och lera från gatorna och är därför smutsig.
3. I sitt nedsmutsade tillstånd kommer den i kontakt med de känsliga anklarna, som inte är tillräckligt skyddade, kyler snabbt ner dem och riskerar därmed liv och hälsa. Detta är en av de vanligaste orsakerna till förkylning och förstörade lymfknotor.
4. Den onödiga längden lägger en extra tyngd på höfterna och de inre organen.
5. Den hindrar en när man ska gå och är ofta i vägen för andra människor.

Det finns ännu en annan klädstil, som har antagits av en grupp s.k. kläd-förbättrare. De tar efter det motsatta könet så mycket så möjligt. De bär keps, långbyxor, väst, rock och stövlar. Stövlarna är klädedräktens mest känsliga del. De som antar och förespråkar denna klädstil, driver den så kallade klädreformen så långt att den blir motbjudande. Resultatet kommer att bli förvirring. Somliga som antar denna dräkt, kan ha rätt i sina generella åsikter om hälsofrågan, men de skulle utträtta mycket mer gott om de inte drev klädfrågan till sådana ytterligheter.

I denna klädstil har Guds ordning blivit upp och nervänd och hans särskilda anvisningar har ignorerats. 5 Mosebok 22:5: 'En (460) kvinna ska inte bära något som tillhör en man, och en man ska inte heller klä sig i kvinnokläder, för var och en som gör sådant är avskryvare för HERREN, din Gud.' Gud skulle inte vilja att hans folk antar denna klädstil. Det är inte någon anständig klädsel och passar överhuvudtaget inte anständiga, ödmjuka kvinnor, som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Alla som förespråkar att man ska avskaffa skillnaden mellan mäns och kvinnors klädsel, tar för lätt på Guds förbud. Den extrema ståndpunkt som somliga av klädreformens anhängare har tagit i denna fråga, förstör deras inflytande.

Gud avsåg att det skulle vara en tydlig skillnad mellan mäns och kvinnors kläder och han har ansett frågan tillräckligt viktig för att ge uttryckliga anvisningar om den. Om samma klädsel bars av båda könen skulle det skapa förvirring och brottsligheten skulle öka avsevärt. Om aposteln Paulus levde och fick se kvinnor som bekänner sig frukta Gud bära sådana kläder, skulle han tillrättvisa dem. 'Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar såsom det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga.' De flesta bekännande kristna ignorerar fullständigt apostlarnas undervisning och bär guld, pärlor och dyrbara kläder.

Guds lojala folk är världens ljus och jordens salt. De borde alltid tänka på att deras inflytande är värdefullt. Om de skulle byta ut sina extremt långa klänningar mot extremt korta, skulle de i stor utsträckning förstöra sitt inflytande. Icke-troende, som det är deras plikt att hjälpa och försöka dra till Guds Lamm, skulle känna avsmak. Kvinnors kläder kan förbättras på många sätt avseende hälsan, utan att man gör så stora förändringar att det väcker avsmak hos dem som ser det.

Kroppen bör inte pressas samman det minsta med korsetter och valben. Kläderna ska sitta ledigt, så att lungorna och hjärtat kan arbeta på ett hälsosamt sätt. Klänningen bör (461) nå strax under övre kanten på stövlarna, men vara tillräckligt kort för att klara sig undan smutsen på trottoarer och gator utan att man behöver lyfta upp den med handen. En ännu kortare klänning skulle vara passande, praktisk och hälsosam för kvinnor när de utför sitt hushållsarbete och särskilt för dem som behöver utföra mer eller mindre utomhusarbete. Med denna klädstil behövs bara en lätt kjol, eller högst två. Den skulle knäppas fast vid ett klänningsliv eller hållas uppe med hängslen. Höfterna formades inte för att bära tunga bördor. De tunga kjolar som somliga bär, tynger ner höfterna och har gett upphov till olika sjukdomar som inte är så lätta att bota. De som blir sjuka verkar inte förstå orsaken till sitt lidande utan fortsätter att bryta mot kroppens lagar genom att snöra ihop midjan och bära tunga kjolar, tills de blivit invalider för livet. När man påpekar deras misstag kommer många genast att utbrista: "Varför det? En sådan klädstil skulle vara gammalmodig!" Vad spelar det för roll om den är det? Jag önskar att vi kunde vara gammalmodiga i många avseenden. Om vi kunde ha den gammaldags styrka som utmärkte gammaldags kvinnor från tidigare generationer, skulle det vara önskvärt. Jag talar inte av okunskap när jag säger att det sätt som kvinnor klär sig på, tillsammans med att de ger efter för sin aptit, är den främsta orsaken till deras nuvarande svaga och sjukliga tillstånd. Det är nog bara en kvinna på tusen som klär sina ben som hon borde. Oavsett vilken längd klänningen har, så bör deras ben vara lika ordentligt påklädda som männens. Det kan uppnås genom att bära fodrade byxor som dras ihop med ett band och fästs runt vristen eller med full vidd upptill och avsmalnande nedtill. De bör vara tillräckligt långa för att nå ner till skorna. Ben och anklar som är klädda på det sättet är skyddade mot vinden. Om man skyddar fötter och ben med varma kläder, kommer blodet att cirkulera jämnt fördelat och blodet kommer att förbli rent och friskt, eftersom det inte kyls ner eller hindras i sitt naturliga flöde genom kroppen."

(462) Huvudproblemet för många gäller klänningens längd. Somliga hävdar att "övre kanten av stöveln" betyder till övre kanten av sådana stövlar som män brukar ha, som nästan når upp till knät. Om kvinnor brukade ha sådana stövlar, då borde man inte kritiseras dessa personer när de säger sig ha uppfattat saken på det sättet. Men eftersom kvinnor i allmänhet inte bär sådana stövlar, har dessa personer inte rätt att tolka mig så som de har låtsats göra.

För att visa vad jag menade och att det råder harmoni mellan mina vittnesbörd i denna fråga, vill jag här ge ett utdrag från mina manuskript som jag skrivit för ungefär två år sedan:

”Sedan artikeln om kläder publicerades i *How to Live*, har somliga missförstånd den tanke jag ville förmedla. De har gjort en extrem tolkning om det som jag har skrivit om klänningens längd, och har uppenbarligen haft svårigheter med den saken. Med utgång från sin förvanskade syn på saken har de diskuterat frågan om att göra klänningen kortare, tills deras andliga syn har blivit så förvirrad och de bara kan se människor som vandrande träd. De har tyckt att de kunde se en motsägelse i min artikel om klädsel, som nyligen gavs ut i *How to live* och artikeln om samma ämne i *Testimony for the Church* nr 10. Jag måste hävda att jag är den som bäst kan bedöma det som har framställts för mig i syner. Ingen behöver oroa sig för att jag genom mitt liv ska motsäga mitt eget vittnesbörd, eller att jag inte skulle lägga märke till någon verklig motsättning i de syner som jag fått.

I min artikel om klädsel i *How to live* försökte jag att presentera en sund, bekväm, ekonomisk och ändå anständig och klädsam klädstil för kristna kvinnor, om de ville välja det. Jag försökte, kanske inte tillräckligt bra, att beskriva en sådan klädsel. 'Klänningen bör nå strax under övre kanten på stövlarna men bör vara kort nog för att inte släpa i smutsen på trottoarer och gator, utan att man behöver lyfta upp den med handen.' Somliga (463) har hävdat att med övre kanten av stöveln menade jag övre kanten av sådana stövlar, som män oftast bär. Men med 'övre kanten av stövlarna' menade jag övre kanten av en stövel eller damask som kvinnor brukar använda. Om jag hade trott att jag skulle bli missuppfattad hade jag skrivit tydligare. Om det varit vanligt för kvinnor att använda högskaftade stövlar som män brukar, kunde jag hitta en ursäkt för detta missförstånd. Jag tycker att språket är mycket tydligt såsom det står nu och att ingen behöver blir förvirrad. Var snäll och läs igen: 'Klänningen bör nå strax under övre kanten på stövlarna.' Läs nu fortsättningen: 'men vara tillräckligt kort för att klara sig undan smutsen på trottoarer och gator utan att man behöver lyfta upp den med handen. En ännu kortare klänning skulle vara passande, praktisk och hälsosam för kvinnor när de utför sitt hushållsarbete och särskilt för dem som behöver utföra mer eller mindre utomhusarbete.'

Jag kan inte se någon ursäkt för förnuftiga människor att missuppfatta och förvränga det jag menar. Om jag hade menat stövlar med höga skaft som nästan når till knät, när jag talade om klänningens längd, varför skulle jag då ha lagt till: 'men [klänningen] vara tillräckligt kort för att klara sig undan smutsen på trottoarer och gator utan att man behöver lyfta upp den med handen?' 'Om högskaftade stövlar avsågs, skulle klänningen självklart vara tillräckligt kort för att klara sig undan smuts från trottoarer och gator utan att man behöver lyfta upp den, och skulle vara tillräckligt kort för alla typer av arbete. Rykten har spritts, att 'syster White har den amerikanska dräkten på sig' och att denna typ av dräkt är allmänt accepterad och används av systrarna i Battle Creek. Här blir jag påmind om ordspråket som säger att 'en lögn hinner runt hela världen medan sanning sätter på sig stövlarna.' En syster berättade allvarligt för mig att hon hade fått uppfattningen att den amerikanska dräkten skulle användas av de sabbatsfirande systrarna, och att om en sådan klädstil skulle genomdrivas skulle hon inte anpassa sig efter det, för hon kunde aldrig förmå sig till att bära en sådan dräkt.

(464) Angående att jag skulle bära den korta klänningen, vill jag säga att jag bara har en kort klänning, och den är inte mer än en fingerlängd kortare än de klänningar som jag brukar bära. Jag har haft på mig denna korta klänning ibland. På vintern steg jag upp tidigt och tog på mig min korta klänning som jag inte behövde lyfta upp med händerna för att den inte skulle släpa i snön. Jag promenerade raskt, mellan en och en halv och tre kilometer, före frukost. Jag har haft den på mig flera gånger till kontoret, när jag skulle gå genom nysnö eller när det var mycket vått och lerigt. Fyra eller fem systrar i församlingen i Battle Creek har gjort i ordning korta klänningar till sig själva, att ha på sig när de tvättar och städar. En kort klänning har inte burits på gatorna i staden Battle Creek och har aldrig burits på några möten. Min avsikt var att korrigera det nuvarande modet, den extremt långa klänningen som släpar på marken, och även att justera den extremt korta klänningen, som når ungefär till knäna, som används av en viss grupp. Jag blev visad att vi borde undvika båda ytterligheterna. Genom att bära en klänning som når ungefär till övre kanten av en kvinnas känga slipper vi nackdelarna med den extremt långa klänningen, och vi slipper även nackdelarna med den extremt korta klänningen och att bli illa sedda på grund av den.

Jag skulle råda dem som gör i ordning en kort klänning att arbeta i, att visa god smak och att göra den prydlig när den sys. Se till att den görs ordentligt så att den passar figuren fint. Även om det är ett arbetsplagg bör den vara snygg och klippas till efter ett mönster. När systrarna håller på med sitt arbete ska de inte sätta på sig kläder som får dem att se ut som fågelskrämmor, som skrämmer bort kråkor från majsfältet. Det betyder mer för deras män och deras barn att se dem i ett snyggt och välsittande plagg, än för dem som bara är gäster eller främlingar. Somliga hustrur och mödrar verkar tycka att det inte spelar någon roll hur de ser ut när de håller på med sitt arbete och när det bara är deras män och barn som ser dem. Men de är mycket noga med att klä sig fint för dem som inte har några särskilda (465) anspråk på dem. Är det inte viktigare att få mannens och barnens uppskattning och kärlek, än främlingars och vanliga vänners? Mannens och barnens lycka bör vara heligare för varje hustru och mor än någon annans. Kristna systrar borde aldrig klä sig extravagant, men alltid klä sig så snyggt, anständigt och hälsosamt som deras arbete tillåter.”

Klänningen som beskrivs ovan anser vi vara värdig att kallas den korta reformklänningen. Den har börjat användas av Western Health Reform Institute och av några av systrarna i Battle Creek och på andra platser där saken har lagts fram på ett riktigt sätt för folket. Denna modesta klänning är mycket annorlunda jämfört med den så kallade amerikanska reformdräkten, som är mycket lik de kläder som män bär. Den består av en väst, långbyxor och en klänning som liknar en rock och som når ungefär halvvägs mellan höften och knäet. Denna dräkt har jag motsatt mig, på grund av det som har visats mig vara i harmoni med Guds ord. Den andra har jag däremot rekommenderat som anständig, bekväm, praktisk och hälsosam.

En annan orsak till att jag på nytt riktar uppmärksamheten mot klädfrågan, är att inte en av tjugo systrar, som

bekänner sig tro *Testimonies*, har tagit det första steget i klädreformen. Man kan säga att syster White brukar ha sina klänningar längre när hon framträder offentligt, än de klänningar som hon rekommenderar andra att bära. På det vill jag svara, att när jag besöker en plats för att tala till människor där ämnet är nytt och det finns fördomar, anser jag att det är bäst att vara försiktig och inte täppa till öronen på dem genom att bära kläder som skulle väcka anstöt hos dem. Men efter att jag lagt fram saken för dem och förklarat min ståndpunkt helt och fullt, framträder jag i reformklänningen inför dem, för att illustrera min undervisning.

När det gäller att bära krinoliner, går klädreformen mycket längre. De kan inte användas i reformen. Och det är alldeles för sent att tala om att bära krinoliner, stora eller små. (466) Min hållning i den frågan är precis vad den alltid har varit, och jag hoppas att jag inte ska hållas ansvarig för vad andra kan tänkas säga om detta, eller för vad de som väljer att ta på sig krinoliner gör. Jag protesterar mot hur man förvrängt mina privata samtal i denna fråga, och ber att det som jag har skrivit och publicerat betraktas som min fastslagna hållning.

Våra pastorer

Våra pastorer

I den syn som jag fick i Rochester, New York, den 25. december 1865, blev jag visad att ett mycket allvarligt arbete ligger framför oss. Man inser inte dess betydelse och omfattning. När jag la märke till den likgiltighet som märktes överallt, blev jag orolig för pastorer och medlemmar. Det var som om sanningen för vår tid var lamslagen. Guds verk tycktes ha avstannat. Pastorer och medlemmar är oförberedda för den tid de lever i, och nästan alla som bekänner sig tro på sanningen för vår tid är oförberedda att förstå förberedelsearbete för denna tid. I deras nuvarande tillstånd av världsliga ambitioner, med deras brist på hängivenhet mot Gud och deras kärlek till jaget, är de fullständigt oförmögna att ta emot det sena regnet och att när de fullgjort allt kunna stå emot Satans vrede. Han vill genom sina listiga knep få dem att lida skeppsbrott i tron, genom att intala dem något behagligt självbedrägeri. De tror att det står helt rätt till med dem när de har helt fel.

Pastorer och medlemmar måste göra större framsteg i reformarbetet. De borde utan dröjsmål börja rätta till sina felaktiga vanor när det gäller mat, dryck, klädsel och arbete. Jag såg att ganska många av pastorerne inte är vakna när det gäller detta viktiga ämne. De är inte alla där Gud skulle vilja ha dem. Följden är att somliga bara kan visa ett litet resultat av sitt arbete. Pastorer borde vara föredömen för Guds flock. Men de går inte säkra för Satans frestelser. Det är just dem som han kommer att försöka fånga i sin snara. Om han (467) kan lyckas invägga en pastor i köttslig trygghet, och därigenom avleda hans tankar från arbetet eller bedra honom när det gäller hans eget verkliga tillstånd inför Gud, har han uppnått mycket.

Jag såg att Guds verk inte gick framåt så som det skulle kunna och som det borde. Pastorer försummar att ta sig an arbetet med den energi, hängivenhet och beslutsamma uthållighet som uppdragets betydelse kräver. De har en vaksam motståndare att kämpa mot. Hans energi och uthållighet är outtröttlig. Pastorernas och medlemmarnas svaga ansträngningar kan inte jämföras med deras motståndares, djävulens. På ena sidan står de pastorer som kämpar för det som är rätt och har hjälp från Gud och heliga änglar. De borde vara starka och tappra och fullständigt hängivna den sak de är engagerade i, och inte ha några andra intressen. De borde inte snärjas av tingen i detta liv utan behaga honom som har utsett dem till att vara soldater.

På den andra sidan står Satan och hans änglar tillsammans med alla hans redskap på jorden, som anstränger sig på alla tänkbara sätt och använder alla tänkbara knep för att främja villfarelse och felaktigheter, och för att dölja sin ohygglighet och sina missbildningar med en tilltalande förklädning. Satan klär självskhet, hyckleri och alla slags bedrägerier i en klädning av skenbar sanning och rättfärdighet. Han jublar över den framgång han har, även med pastorer och medlemmar som påstår sig förstå hans listiga knep. Ju större avstånd de håller till Kristus, sin store Ledare, desto mindre liknar de honom till karaktären, och desto mer liknar de sin store fiendes tjänare till liv och karaktär, och desto säkrare är han på att få dem till sist. Medan de hävdar att de är Kristi tjänare, är de syndens tjänare. En del pastorer tänker för mycket på lönen de får. De arbetar för lönen och förlorar Guds verks helighet och betydelse ur sikte.

Somliga blir slöa och försumliga i sitt arbete. De utför arbetsuppgifterna, men deras ansträngningar är svaga och utan framgång. (468) De lägger inte sin själ i det som de gör. Den teoretiska sanningens är uppenbar. Många av dem var inte med och utforskade denna sanning genom intensiva studier och allvarlig bön. De har inte lärt sig hur dyrbar och värdefull den är, genom att själva ha varit tvungna att försvara grunden för sin ståndpunkt inför opposition från sanningens fiender. De inser inte hur nödvändigt det är att bevara en anda av fullständig hängivenhet för uppdraget. Deras intresse är uppdelat mellan dem själva och verket.

Jag såg att innan Guds verk kan ha någon avgjord framgång måste pastorerne bli omvända. När de är omvända kommer de att värdesätta sin lön mindre och lägga långt större vikt vid det viktiga, heliga och allvarliga uppdrag som de har tagit emot ur Guds hand för att uträtta, och som han kräver att de ska utföra troget och väl, som de som måste avlägga strikt räkenskap inför honom. Dagligen görs en noggrann förteckning över allt vad de uträttar, upprättad av de änglar som för anteckningar. Alla deras handlingar, till och med hjärtats avsikter och syften, står noggrant redovisade. Ingenting är dolt för hans allseende öga, som vi har att göra med. De som har lagt all sin energi på Guds verk och som har vågat och satsat något, kommer att känna att Guds verk är en del av dem och de kommer inte att arbeta enbart för lönen. De kommer inte att vara ögontjänare och försöka behaga sig själva, utan kommer att viga sig själva och alla sina intressen åt detta allvarliga arbete.

En del riskerar att begå misstag i sitt offentliga arbete med församlingarna, på grund av bristande noggrannhet. Det ligger både i deras eget och sakens intresse att de noggrant undersöker och prövar sina motiv och är säkra på att frigöra sig från självskhet. De borde vara vaksamma så att de inte, när de förkunnar raka sanningar för andra, misslyckas med att leva efter samma regel och låter Satan byta ut det djupa arbetet i hjärtat mot något annat. De borde vara grundliga med sig själva och Guds verk, så att de inte arbetar för lönens skull och förlorar arbetets viktiga och upphöjda karaktär ur sikte. De borde inte låta jaget härska i Jesu ställe, och de bör vara (469) noga med att inte säga till syndaren i Sion, att det ska gå honom väl, när Gud har uttalat en förbannelse över honom.

Pastorer måste vakna upp och visa ett liv, en iver och hängivenhet som de under ganska lång tid har varit nästan främmande för, eftersom de har försummat att vandra med Gud. På många platser går Guds verk inte framåt. Det behövs själavård. Folk har blir nedtyngda av måttlöshet och dryckenskap och av det dagliga livets omsorger. De blir mer och mer intresserade av världsliga företag. De är ivriga att tjäna pengar. Andlighet och hängivenhet är ovanligt. De bryr sig mest om arbete, att samla på sig ägodelar och öka sina tillgångar. ”Hur kommer detta att sluta?” var den fråga som tyngde mig.

Konferensmöten har inte gjort någon bestående nytta. De som deltar i mötena visar sin längtan att göra affärer. Pastorer och medlemmar tar ofta med sig saker att sälja till dessa stora samlingar och de sanningar som förkunnas från predikstolen gör inget intryck på deras hjärtan. Andens svärd, Guds ord, får inte uträta sitt arbete. Åhörarna uppfattar det som kraftlöst. Guds upphöjda verk kopplas för nära samman med världsliga saker.

Pastorerna måste bli omvända innan de kan styrka sina bröder. De borde inte predika själva, utan det ska Kristus och hans rättfärdighet göra. Det behövs en reformation bland medlemmarna, men den borde först börja sitt renande verk bland pastorerna. De är väktare på Sions murar, som ska låta varningssignalen ljuda de likgiltiga och intet ont anande. De ska också beskriva det öde som kommer att drabba hycklaren i Sion. För mig verkade det som om en del pastorer hade glömt att Satan fortfarande lever, lika uthållig, ensträgen och listig som någonsin och att han fortfarande försöker locka själar bort från rättfärdighetens stig.

En viktig del av pastorns uppgift är att troget presentera hälsoreformen för folket, så som den är förknippad med den tredje ängelns budskap, som en del (470) av samma verk. De borde inte försumma att tillämpa den själva och de borde ensträgen framhålla den för alla som bekänner sig tro sanningen.

Pastorer bör inte ha något annat intresse vid sidan av det viktiga arbetet med att leda människor till sanningen. All deras energi behövs till detta. De borde inte ägna sig åt marknadsföring, dörrförsäljning eller någon affärsverksamhet vid sidan av detta enda stora uppdrag. Det allvarliga uppdrag som gavs till Timoteus vilar lika tungt på dem, och lägger mycket allvarliga förpliktelser och ett fruktansvärt ansvar på dem. ”Därför uppmanar jag dig

inför Gud och Herren Jesus Kristus, som ska döma levande och döda vid hans uppenbarelse och hans rike: Predika ordet, var redo i tid och otid, överbevisa, tillrättvisa, förmana med mycket tålmod och undervisning” ”Men du, var alltid på din vakt, bär ditt lidande, uträta en evangelists arbete, fullgör din tjänst.”

Felaktiga levnadsvanor har minskat vår mentala och fysiska känslighet. All den kraft vi kan få genom rätt livsstil och genom att ta hand om liv och hälsa på bästa sätt, borde oreserverat ägnas åt det arbete som Gud har tilldelat oss. Vi har inte råd att använda de små svaga och begränsade krafter vi har till att tjäna vid borden eller att blanda ihop försäljning med det arbete som Gud har anförtrott oss. Alla mentala och fysiska förmågor behövs nu. Guds verk kräver det, och man kan inte engagera sig i någon verksamhet vid sidan av detta stora arbete utan att det tar tid och kraft från sinne och kropp. Och därigenom minskar kraften och styrkan i vårt arbete för Guds verk. Pastorer som gör det kommer inte att ha all den tid till eftertanke och bön, och all den kraft och klarsyn som de behöver för att förstå omständigheterna kring dem som behöver hjälp, och för att vara beredda att träda fram ”i tid och otid”. Rätt ord i rätt tid kan rädda någon stackars människa som gör fel, tvivlar och är svag. Paulus uppmanade Timoteus: ” Tänk på detta, (471) lev i detta, så att dina framsteg blir tydliga för alla.”

När Kristus sänder ut sina lärjungar säger han till dem: ”Allt det ni binder på jorden ska vara bundet i himlen, och allt det ni löser på jorden ska vara löst i himlen.” Om detta är Guds pastorers skrämmande och ansvarsfulla uppgift, då är det viktigt att de ägnar sig helt och fullt åt detta och vakar över själar som de som måste avlägga räkenskap. Ska något ovidkommande eller själviskt intresse komma in och avledda intresset från uppdraget? Vissa predikanter håller sig hemma, ger sig iväg på sabbaten, och återvänder sedan för att göra av med sin energi på jordbruksarbete eller på att ta hand om saker och ting i hemmet. De arbetar åt sig själva under veckan, och ägnar sedan resten av sina uttömda krafter till Guds verk. Men så kläna ansträngningar är inte tillräckliga för honom. De har ingen mental eller fysisk kraft att avvara. I bästa fall är deras ansträngningar svaga. Men efter att ha varit överhopade och invecklade i det här livets sorger och bekymmer under alla veckans arbetsdagar, är de fullständigt olämpliga för Guds upphöjda, heliga och viktiga arbete. Själars öde beror på vilken riktning de väljer och vilka beslut de fattar. Så viktigt det är då att de är måttliga i *allt*, inte bara i sina matvanor utan också i sitt arbete, så att deras krafter kan vara obrutna och ägnas åt deras heliga kall.

Somliga som bekänner sig tro sanningen för vår tid, har begått ett stort misstag genom att sälja saker under en mötesserie. Genom denna försäljning har de avlett uppmärksamheten från syftet med mötena. Om Kristus var på jorden nu skulle han driva ut dessa månglare och handlare med en piska av rep, oavsett om de är pastorer eller lekmän, precis som han gjorde när han kom in i templet på bibelns tid och ”och drev ut alla som köpte och sålde i templet, och stötte omkull penningväxlarnas bord och stolarna för dem som sålde duvor, och sa till dem: (472) Det står skrivet: Mitt hus ska kallas ett bönehus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste.” Dessa handlare

kunde ha ursäktat sig med att varorna de erbjöd till försäljning var avsedda att bli offerdjur. Men deras mål var att göra förtjänster, att tjäna pengar, att bli rika.

Jag blev visad att om de moraliska och intellektuella förmågorna inte hade fördunklats av felaktiga levnadsvanor skulle pastorer och medlemmar snabbt ha uppfattat de negativa konsekvenserna av att blanda heliga och vanliga saker. Predikanter har stått i predikstolen och hållit en mycket allvarlig predikan, och därefter har de genom att ta fram saker till försäljning och agerat handelsman, till och med i Guds hus, avlett sina åhörare tankar från de intryck de fått och därigenom förstört frukten av sitt arbete. Om deras sinnesförmågor inte hade varit avtrubbade skulle de ha haft omdöme att inse att de drog ner det heliga till samma nivå som det vardagliga. Ansvar för att sälja våra trycksaker borde inte vila på pastorer som arbetar med att predika och undervisa. Deras tid och krafter bör sparas så att de kan göra en kraftfull insats under en serie av möten. Deras tid och krafter borde inte användas till att sälja våra böcker, när de kan presenteras för allmänheten av dem som inte har ansvar för att förkunna ordet. När han börjar arbeta på nya fält kan det vara nödvändigt för pastorn att ta med sig trycksaker för att erbjuda folk att få köpa dem, och det kan vara nödvändigt även under vissa andra omständigheter att sälja böcker och material från förlaget. Men sådant arbete bör undvikas när det kan utföras av andra.

Pastorer har fullt upp med att förkunna ordet och efter att de har framhållit allvarliga sanningar för folket borde de bevara en ödmjuk värdighet, eftersom de är den upphöjda sanningens förkunnare och representerar den sanning som de framhållit för folk. Efter sin krävande ansträngning behöver de vila. Även att sälja böcker om sanningen för vår tid är ett ansvar som anstränger hjärnan och (473) tröttnar kroppen. Om det finns de som fortfarande har krafter kvar och som kan anstränga sig ännu mer utan att de tar skada, finns det viktigt arbete för dem att utföra och det har bara börjat när de har förkunnat sanningen för folket. Därefter kommer förkunnelsen som sker genom att man är en förebild, den uppmärksamma omsorgen, strävan att göra gott för andra, samtalen, besök vid brasan i det ena hemmet efter det andra och att tala om det mentala och andliga tillståndet hos de människor som har lyssnat till pastorns predikan. De ska förmana den ene, förebrå den andre, tillrättavisa den tredje och trösta de bedrövade, lidande och förtvivlade. Sinnet borde vara så utvilat som möjligt så att de alltid kan vara beredda, ”i tid och otid”. De borde lyda den uppmaning som Paulus gav till Timoteus: ”Tänk på detta, lev i detta.”

Somliga tar mycket lätt på sitt ansvar i arbetet. De tycker att deras arbete är slutfört när de har lämnat predikstolen. De känner det som en börda att göra hembesök och en börda att samtala med människor. De människors som verkligen vill få del av allt det goda som finns att få, och som vill lyssna och lära så att de kan förstå allt tydligt, blir inte hjälpta och är inte nöjda. Pastorer ursäktar sig med att de är trötta, men somliga gör ändå slut på sina värdefulla krafter och spenderar sin tid på arbete som andra skulle kunna utföra lika bra som de. De borde bevara sina andliga och fysiska krafter så att de som Guds trogna arbetare kan fullgöra sin tjänst.

På varje viktig plats borde det finnas ett lagerutrymme för trycksaker. Någon som verkligen uppskattar sanningen borde visa intresse för att se till att dessa böcker når alla dem som vill läsa. Skörden är stor, men arbetarna är få och de få erfarna arbetare som finns ute på fältet har tillräckligt att göra med att predika och undervisa. Människor kommer att träda fram som påstår att Gud har gett dem i uppdrag att lära ut sanningen till andra. Alla sådana människor bör prövas och (474) testas. De borde inte befrias från alla bekymmer. De ska inte heller få ansvarsfulla positioner genast, men de bör uppmuntras att fullgöra sin tjänst, om de förtjänar uppmuntran. Det bästa för sådana personer vore inte att låta dem arbeta självständigt. Låt dem först arbeta tillsammans med någon som är erfaren och klok. Han kommer snart att se om de är kapabla att ha ett inflytande som kommer att frälsa människor. Unga predikanter som aldrig har haft något betungande arbete eller behövt anstränga sina mentala och fysiska krafter, borde inte uppmuntras till att hoppas på att bli försörjda, oberoende av sitt eget fysiska arbete. Det skulle bara skada dem och locka människor in i arbetet som inte fattar hur ansträngande det är eller vilket ansvar som vilar på Guds utvalda pastorer. Sådana människor kommer att känna sig kompetenta att undervisa andra fast de själva knappt har lärt sig de grundläggande principerna.

Många som bekänner sig till sanningen är inte helgade genom den och saknar vishet. De är inte vägledda och undervisade av Gud. Guds folk är i allmänhet världsligt sinnade och har avvikit från evangeliets enkelhet. Detta är orsaken till deras stora brist på andlig klarsyn när det gäller att bemöta pastorer. Om en pastor predikar frimodigt kommer somliga att berömma honom direkt till honom själv. I stället för att begrunda de sanningar som han har förkunnat och dra nytta av dem, och på så sätt visa att de inte är glömska hörare utan ordets görare, så upphöjer de honom genom att prata om det som han har gjort. De talar om det stackars redskapets goda egenskaper men glömmer Kristus som använde detta redskap. Ända sedan Satans fall, han som en gång var en upphöjd och härlig ängel, har predikanter fallit för att de blivit upphöjda. Oförståndiga sabbatshållare har gjort djävulen till viljes genom att lovorda sina predikanter. Var de medvetna om att de hjälpte Satan i hans arbete? De skulle ha blivit förskräckta om de fattade vad de gjorde. De har varit förblindade. De agerade inte (475) efter Guds vilja. Jag höjer ett varningens finger mot att lovorda och smickra pastorena. Jag har sett det onda, det fruktansvärda onda resultatet av detta. Säg aldrig, aldrig ett berömmande ord om pastorer direkt till dem. Upphöj Gud. Visa alltid respekt för en trogen pastor, lägg märke till hans bördor och lätta dem om du kan. Men smickra honom inte, för Satan är vaksam och redo att utföra den sortens arbete själv.

Pastorer borde inte använda smicker eller ha anseende till person. Det har alltid funnits och finns fortfarande, en stor risk att göra misstaget att behandla dem som är rika på ett litet annorlunda sätt, eller att smickra dem genom att ge dem speciell uppmärksamhet, även om man inte smickrar dem med ord. Det finns en risk för att de ”smickrar personer för sin egen nyttas skull” för att dra fördelar av dem. Men genom att göra det sätter man deras eviga intressen på spel. Pastorn kan vara någon förmögen persons speciella favorit, och denna person kan vara mycket frikostig mot honom. Det gör pastorn glad och han

öser i sin tur beröm över sin givares välvilja. Hans namn kanske lyfts fram i tryck, och ändå kan denna generösa givare vara helt ovärdig den uppskattning som visas honom. Hans givmildhet berodde inte på någon djup och levande princip om att få göra gott med sina pengar, att främja Guds verk för att han uppskattade det. Den hade i stället något själviskt motiv, en önskan att betraktas som givmild. Han kan ha gett på grund av ett infall och hans givmildhet saknar principiellt djup. Han kan ha blivit gripen när han lyssnade till en sanning som berörde honom och som för stunden öppnade hans plånbok. Hans givmildhet saknade trots det djupare motiv. Han ger ryckvis. Hans plånbok öppnas ryckvis och stängs förvisso lika ryckvis. Han förtjänar inte något beröm, för han är på alla vis en snål man. Om han inte blir grundligt omvänd, med sin plånbok och allt, kommer han att få höra det förkrossande fördömandet: ”Och nu, ni rika: Gråt och jämra er över de olyckor som ska komma över er. Er rikedom är förmultnad och era kläder har blivit förtärda av mal.” Sådana människor kommer till sist att vakna upp ur ett förfärligt självbedrägeri. De som lovordade deras spasmodiska givmildhet, (476) hjälpte Satan att bedra dem och få dem att tro att de var mycket generösa och mycket självuppoffrande, trots att de inte ens kände till givmildhetens och självuppoffringens grundläggande principer.

Somliga män och kvinnor inbillar sig att de inte sätter så stort värde på det som tillhör den här världen, utan värdesätter sanningen och dess utbredande högre än någon världslig framgång. Många kommer till sist att vakna upp och upptäcka att de har blivit bedragna. De har kanske en gång uppskattat sanningen, och jordiska rikedomar kan ha förefallit värdelösa i jämförelse med den. Men efter en tid, när deras världsliga rikedomar blev större, blev de mindrehängivna. Trots att de har tillräckligt för ett bekvämt liv, visar alla deras handlingar att de inte alls är nöjda. Deras gärningar vittnar om att deras hjärtan är bundna vid deras jordiska rikedomar. Mera, mera är deras ledord. För att uppnå detta deltar varje familjemedlem i deras arbete. De tar sig nästan ingen tid till andakt eller bön. De arbetar tidigt och sent. Svaga och sjuka kvinnor och klena barn piskar upp sina slokande krafter och gör slut på den livskraft och styrka de har, för att nå ett mål, att tjäna litet till och få litet mer pengar. De inbillar sig att de gör detta för att de ska kunna stötta Guds verk. Vilken fruktansvärd villfarelse! Satan ser på och skrattar, för han vet att de säljer sin själ och kropp genom sin längtan efter mer. De kommer hela tiden med genomskinliga ursäkter för att de på det sättet säljer sig själva för att skaffa sig mer. De är förblindade av den här världens gud. Kristus har köpt dem med sitt eget blod, men de stjälar från Kristus, stjälar från Gud, sliter ut sig själva och är nästan oanvändbara i samhället.

De ägnar inte mycket tid åt att utveckla sinnet och inte mycket tid till sociala eller husliga glädjeämnen. De är inte till stor nytta för någon. Deras liv är ett fruktansvärt misstag. De som misshandlar sig själva på detta sätt tror att deras ständiga arbete är något som är värt att berömma. De förstör sig själva genom sitt pretentiösa arbete. De (477) skadar Guds tempel genom att hela tiden överträda kroppens lagar genom alltför mycket arbete, och ändå tror de att det är en dygd. När Gud kallar dem att göra räkenskap, när han kräver tillbaka de pund som han har lånat ut till dem mot ränta, vad kan de säga? Vilken ursäkt

kan de komma med? Om de vore hedningar som inget vet om den levande Guden, och i sin blinda avgudadyrkande strävan kastar sig själva i köttkvarnen, skulle det vara lättare att acceptera deras agerande. Men de hade ljuset, de hade fått varning efter varning om att bevara sina kroppar, som Gud kallar sitt tempel, i ett så friskt tillstånd som möjligt för att de skulle kunna förhålliga honom i sina kroppar och i sin ande, som tillhör honom. De brydde sig inte om Kristi undervisning: ”Samla er inte skatter på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter sig in och stjälar, utan samla er skatter i himlen, där varken mal eller rost fördärvar, och där tjuvar inte bryter sig in och stjälar. För där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara.” De låter världsliga omsorger snärja dem. ”Men de som vill bli rika faller i frestelser och snaror och i många oförnuftiga och skadliga begär, som drar människorna ner i fördärv och undergång.” De dyrkar sina jordiska skatter, som de okunniga hedningarna dyrkar sina avgudar.

Många inbillar sig att deras önskan om att öka sina tillgångar bottnar i en vilja att kunna stötta Guds verk. En del lovar att när de har uppnått en viss förmögenhet, då ska de använda den till att göra gott och främja sanningen för vår tid. Men när de har infriat sina förväntningar är de inte mer beredda att stötta Guds sak än tidigare. De lovar på nytt sig själva, att när de har skaffat sig det hus eller det landområde som de vill ha, och betalat för det, då ska de göra mycket med sina tillgångar för att främja Guds verk. Men när de har uppnått det som de så innerligt önskar sig, är de mycket mindre benägna att hjälpa Guds verk än då de var fattiga. ”Och den som tar emot det sådda bland törnbuskarna är den som hör ordet, (478), men där omsorg för denna världen och rikedomens lockelser kväver ordet, och han blir utan frukt.” Rikedomens bedräglighet förleder dem, steg för steg, tills de förlorar all kärlek till sanningen, medan de ändå inbillar sig att de tror på den. De älskar världen och det som hör till världen, men kärleken till Gud eller till sanningen finns inte i dem.

För att tjäna litet pengar ordnar många avsiktligt sin verksamhet så att det oundvikligen för med sig en massa hårt arbete för dem som arbetar utomhus och för deras familjer inomhus. Allas ben, muskler och hjärnor ansträngs till det yttersta. De har en stor mängd arbete som måste göras framför sig. Ursäkten är att de måste uträta precis allt som är möjligt för dem, annars kommer det att leda till förlust, någonting kommer att bli förstört. Allt *måste* tas till vara, kosta vad det vill. Vad har sådana människor vunnit? Det är möjligt att de har lyckats bevara sin förmögenhet och att de har ökat det. Men å andra sidan, vad har de förlorat? Deras hälsokapital, som är ovärderligt för både fattiga och rika, har stadigt minskat. Modern och barnen har gjort upprepade uttag från sitt kapital av hälsa och krafter, medan de har trott att detta omåttliga slöseri aldrig skulle göra slut på deras kapital, tills de slutligen överraskas av att upptäcka att deras livskraft är förbrukad. De har inget extra att ta av i händelse av en nödsituation. Livets glädje och lycka förbittras av svår värk och sömnlösa nätter. Både fysisk och mental kraft är slut. Maken och fadern, som för vinnings skull ordnade sin verksamhet på detta oförnuftiga sätt, kanske med hustruns och moderns samtycke, får kanske till följd av detta begrava modern och ett eller flera av barnen. Hälsa och liv offrades på grund av kärleken till pengar. ”För penningbegäret är en rot till allt ont, vilket

somliga har strävat efter och därigenom förts bort från tron och vållat sig själva mycket lidande.”

Det finns ett stort arbete att utföra för sabbatshållare. (479) Deras ögon måste öppnas så att de inser sitt verkliga tillstånd, blir nitiska och omvänder sig, annars kommer de att gå miste om det eviga livet. Världens ande har tagit dem i besittning och de har tagits till fånga av mörkrets makter. De bryr sig inte om aposteln Paulus förmaning: ”Och anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom ert sinnes förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds goda, välbegagnade och fullkomliga vilja.” Hos många dominerar en världslig ande av girighet och själviskhet. De som har denna ande bevakar sina egna speciella intressen. Den själviske rike mannen intresserar sig inte för det som har med hans granne att göra, om det inte handlar om att fundera ut hur han ska kunna skaffa sig fördelar på deras bekostnad. Han tappar det ädla och det som liknar Gud i människan, och offerar det för själviska intressen. Kärleken till pengar är roten till allt ont. Den förblindar och hindrar människor från att urskilja sina plikter mot Gud och mot sin nästa.

Somliga inbillar sig att de är givmilda, för att de ibland ger frikostiga donationer till pastorer och för att sprida sanningen. Ändå är dessa så kallade givmilda personer hårda i affärssuppgörelser och beredda att dra orättvisa fördelar av motparten. De har ett överflöd av denna världens goda, och det lägger ett stort ansvar på dem som Guds förvaltare. Ändå, när de har med en fattig och hårt arbetande broder att göra kräver de ut allt, till sista öret. Den mindre förmånliga delen av en affärssuppgörelse blir den fattiges lott. I stället för att gynna sin fattige broder drar den hårda och krävande rike mannen nytta av situationen och ökar den förmögenhet han redan har, genom den andres olycka. Han berömmar sig av sin egen skarpsinnighet, men med sitt välstånd drar han stor förbannelse över sig själv och lägger en stötesten i vägen för sin broder. Genom sin girighet och sitt beräknande hindrar han sig själv från att vara till välsignelse för honom genom sitt religiösa inflytande. Allt detta kommer denne fattige broder ihåg och de innerligaste böner och till synes ivriga försäkranden från hans (480) rike broder kommer bara att väcka sorg och avsmak. Han betraktar honom som en hycklare. En bitterhet växer fram som smittar av sig på många. Den fattige kan inte glömma att han har blivit utnyttjad. Han kan inte heller glömma hur han har hamnat i svårigheter för att han var villig att bära bördor, medan den välbärgade brodern alltid hade någon ursäkt för att inte hjälpa till. Trots detta kan den fattige vara så genomsyrad av Kristi Ande att han kan förlåta den oförrätt som hans rike broder utsatt honom för.

Sann, ädel och osjälvisk välgörenhet ses alltför sällan bland de rika. I sin strävan efter rikedom förbiser de mänsklighetens behov. De kan inte inse eller ha förståelse för deras fattiga bröders trängda, besvärliga situation, bröder som kanske har arbetat lika hårt som de själva gjort. De säger som Kain: ”Ska jag ta han om min bror?” ”Jag har arbetat hårt för det jag har, jag måste behålla det.” I stället för att be, ”hjälp mig att ha medkänsla med min broders svårigheter”, försöker de hela tiden glömma att han har några svårigheter och att de borde visa medkänsla eller givmildhet.

Många rika sabbatshållare gör sig skyldiga till att utnyttja de fattiga. Tror dessa människor att Gud inte lägger märke till deras små snåla handlingar? Om deras ögon kunde öppnas skulle de se en ängel följa dem vart de än går, och noggrant föra protokoll över allt vad de gör i sina familjer och på sitt arbete. Det sannfärdiga Vittnet följer dem i hämlarna och säger: ”*Jag vet om dina gärningar.*” När jag såg den anda av bedrägeri, utnyttjande och girighet som finns hos en del bekännande sabbatshållare, ropade jag högt av ångest. Denna stora ondska, denna fruktansvärda förbannelse, omger en del av Guds Israel i dessa sista dagar. Det gör dem avskyvärda även för ädelt sinnade icke-troende människor. Detta är det folk som påstår sig vänta på Herrens ankomst.

Det finns en grupp fattiga bröder som inte är fria från frestelse. De är dåliga på att sköta saker och ting, de saknar omdöme och de vill skaffa sig pengar utan att behöva gå igenom (481) den långa processen med ihärdigt arbete. Somliga har så bråttom att få det bättre ställt att de ger sig in i olika projekt utan att rådgöra med människor som har gott omdöme och erfarenhet. Deras förväntningar infrias sällan. I stället för att vinna något förlorar de, och då frestas de och blir benägna att avundas de rika. De vill verkligen få del av sina bröders rikedomar och känner sig provade eftersom de inte får det. Men de är inte värda att få särskild hjälp. De har fått bevis för att deras ansträngningar har varit oorganiserade. De har varit ombytliga i sina affärstransaktioner och haft en massa oro och bekymmer som inte varit till mycket nytta. Sådana personer borde lyssna till de erfarnas råd. Men ofta är dessa de sista att be om råd. De tror att de själva har bättre omdöme och vill inte bli undervisade.

Det är ofta just dessa personer som blir lurade av de skarpsinniga, listiga försäljare som säljer patenträttigheter, vilkas framgång beror på deras förmåga att bedra. De borde lära sig att man inte kan ha något förtroende alls för sådana försäljare. Men bröderna är godtrogna när det gäller just det som de borde ifrågasätta och undvika. De tar inte till sig Paulus instruktioner till Timoteus: ”Men gudsfruktan med förnöjsamhet är en stor vinning.” ”Har vi föda och kläder, så låt oss vara nöjda med det.” De fattiga ska inte tro att det bara är de rika som är giriga. Medan de rika med ett girigt grepp håller fast vad de har, och försöker att få ännu mer, löper de fattiga stor risk att avundas de rika deras ägodelar. Det är mycket få personer i vårt rika land som verkligen är så fattiga att de behöver hjälp. Om de agerade på rätt sätt skulle de i nästan samtliga fall slippa lida brist. Min uppmaning till de rika är: Var givmilda mot era fattiga bröder och använd era resurser till att påskynda Guds verk. De värdiga fattiga som har blivit fattiga genom olycka och sjukdom, förtjänar er särskilda omsorg och hjälp. ”Till sist, var alla ett till sinnes, ha medkänsla med varandra, älska bröderna, var barmhärtiga och vänliga.”

(482) Män och kvinnor som bekänner er frukta Gud och förväntar er att bli förvandlade och upptagna till himlen utan att se döden, jag varnar er, var mindre giriga efter vinning och tänk inte så mycket på er själva. Återvinn er gudomliga manlighet och er ädla kvinnlighet, genom ädla handlingar som kommer av osjälvisk vänlighet. Avvisa beslutsamt den giriga anda som ni tidigare hade och

återvinn sann själslig ädelhet. Enligt vad Gud har visat mig kommer Kristus att utspy er ur sin mun om ni inte nitiskt ångrar er. Sabbatsfirande adventister bekänner sig vara Kristi efterföljare, men många av deras gärningar visar att deras beklännelse är en lögn. ”Av deras frukt ska ni känna dem.” ”Inte alla som säger Herre, Herre, till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min Faders vilja som är i himlarna.”

Jag uppmanar alla, som bekänner sig tro på sanningen, att begrunda Guds Sons karaktär och liv. Han är vårt föredöme. Hans liv präglades av osjälvisk välgörenhet. Han berördes alltid av mänskligt lidande. Han gick omkring och gjorde gott. Inte en enda handling i hela hans liv var självisk. Hans kärlek till det fallna människosläktet och hans vilja att frälsa dem var så stor att han tog på sig sin Faders vrede, och samtyckte till att ta straffet för den överträdelse som störtade skyldiga människor ned i fördärvet. Han bar människans synder i sin egen kropp. ”Han som inte visste av någon synd har han gjort till synd för vår skull, för att vi skulle bli gjorda till Guds rättfärdighet i honom.”

Verklig givmildhet förstörs alltför ofta av framgång och rikedomar. Män och kvinnor som har motgångar eller som lever i enkel fattigdom, uttrycker ibland en mycket stor kärlek till sanningen och ett särskilt intresse för att Guds verk ska ha framgång och för deras medmänniskors frälsning. De talar om vad de skulle göra om de bara hade pengarna. Gud prövar ofta dessa människor. Han ger dem framgång och välsignar dem i smått och i stort, långt utöver deras förväntningar. Men deras hjärtan är svekfulla. Deras goda föresatser och löften och avsikter är som lös sand. Ju mer de får desto mer vill de ha. Ju mer framgång de (483) har, desto ivrigare blir de att göra ännu större vinster. Somliga av dem, som i sin fattigdom tidigare till och med var givmilda, blir snåla och krävande. Pengar blir deras gud. De njuter av den makt som pengar ger dem och den aktning man visar dem på grund av dem. Ängeln sa: ”Lägg märke till hur de består provet. Var uppmärksam på hur karaktären förändras under rikedomarnas inflytande.” Somliga förtryckte de fattiga som led nöd och ville ha deras tjänster till lägsta pris. De var högdragna. Pengar var makt för dem. Jag såg att Guds ögon vilade på dem. De var bedragna. ”Och se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar.”

En del som är rika undanhåller inte pastorerna något. De fortsätter noggrant sin systematiska välgörenhet och är stolta över sitt punktliga givande och sin generositet, och tror att deras plikt slutar med det. Det är bra så långt, men deras skyldigheter upphör inte där. Gud har fordringar på dem som de inte inser. Samhället har krav på dem och deras medmänniskor har krav på dem. Varje medlem i deras familj har krav på dem. De borde ta hänsyn till alla dessa krav. Inte ett enda borde förbises eller försummas. Somliga människor ger till pastorerna och lägger pengar i församlingskassan med lika stor tillfredsställelse som om det skulle ge dem tillträde till himlen. Somliga tror att de inte kan göra något för att hjälpa till i Guds verk om de inte hela tiden gör stora vinster. De känner att de absolut inte kan röra grundkapitalet. Om vår Frälsare skulle säga samma sak till dem som han sade till den rike unge mannen: ”Gå och sälj det du har och ge åt de fattiga, och

du ska få en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.”, så skulle de bedrövade gå bort och liksom han välja att ta risken genom att behålla sina avgudar och rikedomar, hellre än att skilja sig från dem för att tillförsäkra sig en skatt i himlen. Denna makthavare påstod att han hade hållit alla Guds bud ända från sin ungdom. Säker på sin trohet och rättfärdighet, och i tron att han är fullkomlig (484), frågar han: ”Vad är det mer som fattas?” Jesus tar genast bort hans känsla av trygghet genom att hänvisa till hans avgudar, hans ägodelar. Han hade andra gudar framför Herren, som var mer värdefulla för honom än evigt liv. Han älskade inte Gud framför allt annat. Så är det med somliga som påstår att de tror på sanningen. De tror att de är fullkomliga, att ingenting fattas, när de är långt ifrån fullkomliga och värnar om avgudar som kommer att stänga dem ute från himlen.

Många tycker synd om sydstaternas slavar eftersom de är bundna till att arbeta, samtidigt som slaveri förekommer i deras egna familjer. Mödrar och barn har fått slita från morgon till kväll. De får ingen vila. En oändlig mängd arbete ligger framför dem och hopar sig över dem. De bekänner sig vara Kristi efterföljare, men när har de tid till eftertanke och bön, att få näring för sitt intellekt så att sinnet som vi tjänar Gud med, inte blir förkrympt? Gud kallar var och en att använda de pund han har anförtrott dem till hans ära och genom att föröka dem vinna ännu fler. Gud har gett oss skyldighet att vara till nytta för andra. Vår insats för andras bästa i den här världen är inte slutförd förrän Kristus säger i himlen: ”Det är fullbordat.” ”Den som gör orätt han fortsätter att göra orätt, och den som är oren han fortsätter att vara oren. Och den som är rättfärdig han fortsätter att vara rättfärdig och den som är helig han fortsätter att vara helig.”

Många tycks inte ha någon verklig uppfattning av sitt ansvar inför Gud. Det krävs att de kämpar för att komma in genom den trånga porten, eftersom många kommer att försöka komma in genom den men de kommer inte att klara det. Himlen kräver att de ska försöka få andra att också kämpa för att komma in igenom den trånga porten. Unga och gamla har ett arbete framför sig, att arbeta enträget för att inte bara frälsa sina egna själar, utan också andras. Det finns ingen med förstånd som inte utövar ett visst inflytande. Genom sin likgiltighet använder de detta inflytande till att hindra människor från att kämpa för att komma in genom den smala porten. Eller så betonar de för andra, genom sina allvarliga, ihärdiga och outtröttliga ansträngningar hur (485) nödvändigt det är att flitigt sträva för att komma in genom den. Ingen intar en neutral position där de varken gör något för att uppmuntra andra eller något för att hindra dem. Kristus säger: Den som inte samlar med mig, försöker. Var försiktiga, både gamla och unga. Antingen arbetar ni för Kristus för att rädda människor, eller för Satan genom att leda dem till undergång. ”Låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader, som är i himlarna.”

De unga kan ha ett starkt inflytande om de vill ge upp sin stolthet och sin själviskhet och helga sig själva åt Gud. Men de vill i allmänhet inte bära andras bördor. De måste själva bli burna. Den tid har kommit då Gud kräver en förändring i detta avseende. Han kallar på unga och gamla

att vara ivriga och ångra sig. Om de fortsätter i sitt ljumma tillstånd, kommer han att spy ut dem ur sin mun. Det sanna Vittnet säger: ”Jag vet om dina gärningar.” Unga män och unga kvinnor, era gärningar är kända, oavsett om de är goda eller onda. Är ni rika på goda gärningar? Jesus kommer till er som en rådgivare: ”Jag råder dig att köpa guld av mig, som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att klä dig i, så att din skamliga nakenhet inte ska synas, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se.”

Hälsoreformen

I den syn jag fick i Rochester, New York, den 25 december 1865 blev jag visad, att vårt sabbatsfirande folk har försummat att handla efter det ljus som Gud har gett när det gäller hälsoreformen. Jag såg att det återstår ett stort arbete framför oss, och att vi som ett folk har varit för motsträviga för att följa efter när Guds försyn öppnat vägen, så som han har valt att leda oss.

(486) Jag blev visad att arbetet med hälsoreformen knappt har påbörjats än. Medan några verkligen engagerar sig och omsätter sin tro i handling, förblir andra likgiltiga och har knappt tagit det första steget mot reform. De verkar sakna tro och eftersom denna reform begränsar den vällustiga aptiten, ryggar många tillbaka. De har andra gudar före Herren. Deras smak och deras aptit är deras gud. När yxan har satts till trädets rot och de som har gett efter för sin fördärvade aptit på bekostnad av hälsan berörs, när deras synd pekats ut och deras avgudar visas för dem, då vill de inte bli övertygade. Även om Guds röst skulle säga direkt till dem, att de ska lägga bort dessa hälsovådliga njutningar, skulle somliga fortfarande klamra sig fast vid de skadliga ting som de älskar. De verkar vara förenade med sina avgudar och Gud kommer snart att säga till sina änglar: Låt dem vara.

Jag blev visad att hälsoreformen är en del av den tredje ängels budskap och att den är lika nära förbunden med det som armen och handen med den mänskliga kroppen. Jag såg att vi som ett folk måste göra framsteg i detta stora arbete. Pastorer och medlemmar måste agera tillsammans. Guds folk är inte förberett för den tredje ängels höga rop. De har ett arbete att utföra för sig själva som de inte borde lämna åt Gud att utföra åt dem. Gud har överlämnat detta arbete åt dem att utföra. Det är ett individuellt arbete. En person kan inte göra det åt någon annan. ”Eftersom vi nu har dessa löften, älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande, och i gudsfruktan fullborda helgelsen.” Frosseri är den förhärskande synden i denna tid. En vällustig aptit gör både män och kvinnor till slavar. Den fördunklar deras intellekt och bedövar den moraliska känsligheten i så hög grad att de heliga och upphöjda sanningarna i Guds ord inte uppskattas. De lägre drifterna har styrat män och kvinnor.

Guds folk måste lära känna sig själva för att kunna bli redo för förvandlingen. De måste förstå att det kan bli

möjligt för dem att tillsammans med psalmisten utbrista, om sina egna fysiska kroppar: (487) ”Jag prisar dig för att jag är så vördnadsfullt och underbart skapad.” De borde alltid låta aptiten styras av moralen och förståndet. Kroppen borde vara förståndets tjänare och inte tvärtom.

Jag blev visad att det ligger ett mycket större arbete framför oss än vi ännu har en aning om, om vi vill försäkra oss om hälsa genom att sätta oss själva i rätt relation till livet. Doktor A har gjort ett stort och gott arbete genom att behandla sjukdomar och att upplysa dem som i hela sina liv har varit okunniga om det förhållande som mat, dryck och arbete har till hälsan. Gud har i sin barmhärtighet gett sitt folk ljus genom sitt ödmjuka redskap, om att de för att övervinna sjukdomar måste förneka en förvänd aptit och vara måttliga i allt. Han har låtit stort ljus lysa på deras stig. Ska de som ”vänta på det saliga hoppet, vår store Gud och Frälsare Jesu Kristi uppenbarelse i härlighet. Han som gav sig själv för oss, för att han skulle friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, uppfyllt av iver att göra goda gärningar.”, hamna efter dagens religiösa som inte har någon tro på vår Frälsares snara återkomst? Detta speciella folk som han renar åt sig, för att förvandlas för himlen utan att se döden, borde inte ligga efter andra när det gäller goda gärningar. I sina ansträngningar att rena sig själva från köttets och andens orenhet medan de fullkomnar helighet i gudsfruktan, borde de vara lika långt före alla andra grupper av människor på jorden, som deras bekännelse är mer upphöjd än andras.

Somliga har fnyst åt detta reformarbete och sagt att det var helt onödigt och att det bara är något spännande som vänder folks tankar bort från sanningen för vår tid. De har sagt att saker och ting gått till överdrift. Dessa personer vet inte vad de pratar om. När män och kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga är sjuka från hjässan till fotsulorna, (488) när deras fysiska, mentala och moraliska styrka är försvagad för att man tillfredsställt en förvänd aptit och på grund av alltför mycket arbete, hur kan de då bedöma argumenten för sanningen och förstå Guds krav? Om deras moraliska och förståndsmässiga förmågor är fördunklade kan de inte uppskatta försoningens värde eller Guds verks upphöjda karaktär. De kan heller inte glädja sig åt att studera hans ord. Hur kan en nervsvag person som lider av dålig matsmältning, alltid vara beredd att svara med saktmod och gudsfruktan, varje människa som ber honom redogöra för skälen för det hopp han har? Hur snabbt skulle en sådan person bli förvirrad och upprörd, och på grund av sin sjukliga fantasi se saker och ting i ett fullständigt felaktigt ljus, och av brist på den ödmjukhet och det lugn som utmärkte Kristi liv, dra skam över sin bekännelse när han argumenterar med oresonliga människor? Om vi ser saken ur ett upphöjt religiöst perspektiv måste vi bli grundliga reformatorer för att bli Kristuslika.

Jag såg att vår himmelske Fader har gett oss den stora välsignelse som består av ljus över hälsoreformen, för att vi ska kunna lyda de krav han ställer på oss och ära honom med våra kroppar och vår ande, som är hans och till sist stå felfria inför Guds tron. Vår tro kräver att vi ska höja standarden och göra framsteg. Även om många ifrågasätter den livsstil som andra hälsoreformatorer rekommenderar, bör de som förnuftiga människor göra något själva. Vårt

släkte är i ett eländigt tillstånd och lider av alla tänkbara sjukdomar. Många har ärftliga sjukdomar och lider mycket på grund av sina föräldrars felaktiga vanor. Trots det agerar de lika felaktigt när det gäller dem själva och deras barn, som man gjorde mot dem. De är okunniga när det gäller dem själva. De är sjuka och vet inte att deras egna felaktiga levnadsvanor orsakar dem enormt lidande.

Det är få som ännu är vakna nog för att (489) inse hur mycket deras kostvanor har att göra med deras hälsa, deras karaktär, deras användbarhet i den här världen och deras eviga öde. Jag såg att det är deras plikt, som hade tagit emot himlens ljus och har insett nyttan av att följa det, att visa ett större intresse för dem som fortfarande lider eftersom de saknar kunskap. Sabbatsfirare som väntar på sin Frälsares snara ankomst borde vara de sista att visa brist på intresse för detta stora reformarbete. Män och kvinnor måste undervisas, och pastorer och medlemmar borde känna att ansvaret för detta arbete vilar på dem, att diskutera ämnet och övertyga andra.

Jag blev visad att vi borde erbjuda ett hem för dem som lider av sjukdom och för dem som vill lära sig hur de ska ta hand om sina kroppar så att de kan förebygga sjukdomar. Vi borde inte förbli likgiltiga och tvinga dem som är sjuka och som vill genomföra sanningen i sina liv, att resa till de populära vattenkurorterna för att återfå hälsan. Där finns det ingen förståelse för vår tro. Om de återvinner hälsan kan det bli till priset av deras religiösa tro. De som lidit mycket av kroppsliga problem är svaga både mentalt och moraliskt. När de inser fördelarna med korrekt användning av vatten, rätt användning av luft och en riktig diet, då leds de att tro att de läkare som förstod hur de skulle behandla dem så framgångsrikt, inte kan ha så fel när det gäller sin religiösa tro. De drar slutsatsen att eftersom de är engagerade i det stora och goda arbetet med att göra gott för den lidande mänskligheten, måste de ha nästan rätt eller helt rätt. På det sättet riskerar vårt folk att bli förledda genom sina ansträngningar att återvinna hälsan vid dessa institutioner.

Återigen blev jag visad att de som är starkt befästa i sina religiösa principer och fast beslutna att lyda alla Guds krav, inte kan ha samma nytta av dagens populära hälsoinstitutioner, som andra människor med en annan tro kan. Sabbatsfirare har en speciell tro. Att hålla alla Guds (490) bud så som han kräver att de ska göra, för att de ska kunna vara hans egendom och godkända av honom, är enormt svårt på en populär vattenkurort. De måste ha evangeliets säll med sig hela tiden och sikta allt de hör, så att de kan välja ut det goda och avvisa det dåliga.

Vattenkurorten i ___ har varit den bästa institutionen i USA. Dess ledning har gjort ett stort och gott arbete när det gäller behandling av sjukdomar. Vi kan ändå inte ha förtroende för deras religiösa principer. Medan de bekänner sig vara kristna, rekommenderar de sina patienter kortspel, dans och teaterbesök. Allt detta har en dragning mot det som är ont, eller framstår åtminstone som ont, och står i direkt motsättning till Kristus och hans apostlars undervisning. Samvetsgranna sabbatsfirare som besöker dessa institutioner för att återfå hälsan, kan inte få den nytta som de skulle kunna få om de inte tvingades att hela tiden vara på sin vakt för att inte kompromissa med sin tro,

vanära sin Återlösares verk och göra sina egna själar till slavar.

Jag blev visad att sabbatsfirare borde öppna en möjlighet för dem som har samma dyrbara tro att dra nytta av behandling, utan att tvingas spendera sina pengar på institutioner där deras tro och religiösa principer äventyras, och där de inte kan möta förståelse eller enighet i religiösa frågor. Gud ledde i sin försyn doktor B till ___, för att han skulle få erfarenhet där, som han annars inte skulle kunna få, för Gud hade en uppgift för honom att utföra i hälsoreformen. Som praktiserande läkare hade han i årtal skaffat sig kunskap om mänskroppen och Gud ville nu att han genom teori och praktik skulle lära sig hur man tillämpar de välsignelser som finns inom räckhåll för människor. Han ville att han skulle bli förberedd för att hjälpa de sjuka och instruera dem som inte förstår hur de ska bevara den kraft (491) och hälsa som de redan har och hur de ska förebygga sjukdom genom att på ett förnuftigt sätt använda himlens hjälpmedel - rent vatten, luft och kost.

Jag blev visad att doktor B var en försiktig och mycket samvetsgrann man, en man som Gud älskar. Han har gått igenom många prövningar som har samverkat till hans bästa, även om han medan han gick igenom dem inte alltid kunde se hur han skulle få nytta av dem. Doktor B är inte en människa som kommer att göra sig märkvärdig, när han tror på sanningen och följer dess väg. Han är inte en man som kommer att bli godtycklig eller dominerande. Han är för orolig att ta den rang som hans ställning skulle tillåta honom att ha, för att bli det. Han kommer att rådgöra med andra och det är lätt att be honom om något. Den största risken för honom är att han är villig att ta på sig bördor som han inte borde bära. Han ser och förstår vad som borde göras, och kommer att riskera att göra alltför mycket. Han är extremt känslig och sympatisk och kommer att visa stor medkänsla för alla sina patienter. Om man låter honom, kommer han att ta ett så stort ansvar att han skulle krossas under dess tyngd.

Inflytelserika män och kvinnor bör hjälpa broder B genom sina böner, sin medkänsla, sitt helhjärtade samarbete, sina uppmuntrande och hoppfulla ord, och med sina råd och sin vägledning. Han kommer att sätta värde på allt detta. Hans ställning kan inte vara avundsvärd. Om han tar på sig så stort ansvar kommer det inte att bero på att han själv valt det, eller för att tjäna sitt levebröd. Det kan han nämligen få på ett betydligt enklare sätt och då slippa de bekymmer, den ångslan och allt trassel som en sådan position skulle föra med sig. Enbart plikt-känsla kommer att styra honom, och när han väl har förvässat sig om var pliktens väg går, kommer han att följa den och stå på sin post, oavsett konsekvenserna. Han borde få inflytelserika personers förståelse och medverkan, personer som Gud skulle vilja stod vid hans sida och stöttade honom i hans mödosamma arbete.

Doktor B kunde, ur världsligt perspektiv, ha mer framgång i en annan position än den han nu har. Jag blev visad att denna (492) ställning skulle bli mycket vanskelig. Många som saknar erfarenhet skulle inte ha en aning om hur omfattande denna verksamhet är. De skulle önska att saker och ting utfördes efter deras idéer. Somliga skulle

undra varför de fattiga inte bara kan komma och bli behandlade gratis. De skulle frestas att tro att verksamheten, när allt kommer omkring, var till för att generera pengar. Den ene och den andre skulle vilja ha något att säga till om, och skulle hitta hur många fel som helst, oavsett hur bra det gick. Jag blev visad att somliga skulle betrakta det som en dygd att vara kritiska och opponera sig. De är stolta över att inte ta emot saker och ting på en gång. Liksom Thomas skryter de över sin otro. Men berömde Jesus den tvivlande Thomas? Samtidigt som han gav Thomas de bevis som han sagt att han måste få innan han trodde, sa Jesus till honom: ”Eftersom du har sett mig, Tomas, tror du. Saliga är de som inte ser och ändå tror.”

Jag blev visad att det inte saknas pengar bland sabbatshållande adventister. För närvarande består deras största fara i att de samlar på sig ägodelar. Somliga ökar ständigt sina bekymmer och sitt arbete. De är överbelastade. Följden blir att de nästan glömmer bort Gud och behoven i hans verk. De är andligt döda. Det krävs av dem att de gör en uppoffring för Gud, ger en offergåva. Ett offer blir inte större, utan mindre och förtärs. Jag blev visad att det här är en verksamhet som är värd att Guds folk engagerar sig i den, en verksamhet som de kan investera sina pengar i till hans ära och för att ge hans verk framgång. En stor del av de pengar som finns bland våra bröder visar sig bara vara till skada för dem som klamrar sig fast vid dem.

Vårt folk borde ha en egen institution, som de själva kontrollerar, till nytta för de sjuka och lidande bland oss som vill få hälsa och kraft så att de kan förhärliga Gud i sina kroppar och sina liv, som tillhör honom. En sådan institution skulle, om den styrdes på rätt sätt, vara ett redskap för att (493) framföra våra synpunkter för många som det annars skulle vara omöjligt för oss att nå på det sätt vi brukar framföra sanningen på. När icke-troende söker sig till en institution som ägnar sig åt framgångsrik behandling av sjukdomar, och som leds av sabbatsfirande läkare, kommer de direkt under sanningens inflytande. Genom att lära känna vårt folk och vår verkliga tro, kommer deras fördomar att övervinnas och de kommer att få ett gott intryck. Genom att på detta sätt hamna under sanningens inflytande, kommer somliga inte bara att få hjälp för sina kroppsliga svagheter, utan kommer också att få läkande balsam för sina själar, som är sjuka av synd.

När patienternas hälsa förbättras under omdömesgill behandling och de börjar njuta av livet, får de förtroende för dem som har bidragit till deras tillfrisknande. Deras hjärtan fylls av tacksamhet och sanningens goda säd kommer lättare att finna en plats där och kommer i vissa fall att få näring, växa upp och bära frukt till Guds ära. En enda sådan dyrbar själ som blir frälst, kommer att vara mer värd än alla de medel som går åt för att upprätta en sådan institution. Somliga kommer att sakna tillräckligt mod för att ge efter för sin övertygelse. De kan vara övertygade om att de som håller sabbaten har sanningen, men världen och icke-troende släktingar står i vägen för att de ska ta emot den. De kan inte förmå sig till att offra allt för Kristus. Trots det kommer somliga i den sistnämnda gruppen att vara befriade från sina fördomar när de åker iväg, och kommer att försvara Sjudedagsadventisternas tro. En del

av dem som åker därifrån friska eller som har haft stor nytta av behandlingen, kommer att bli redskap för att introducera vår tro på nya platser, och höja sanningens banér där det skulle ha varit omöjligt att få tillträde om inte fördomar först hade tagits bort ur deras tankar genom att de vistats bland vårt folk för att bli friska.

Andra kommer att visa sig bli en källa till problem när de åker hem. Men det borde inte avskräcka någon eller hindra deras ansträngningar i detta goda arbete. Satan och hans representanter kommer att göra allt (494) de kan för att hindra, förvirra och lägga bördor på dem som helhjärtat går in för att främja denna reform.

Det finns riklig tillgång på pengar bland vårt folk, och om alla kände att arbetet är viktigt kunde denna stora satsning drivas framåt utan bakslag. Alla borde känna ett särskilt intresse för att stödja den. I synnerhet borde de som har tillgångar investera i denna verksamhet. Ett lämpligt hem borde göras iordning för att ta emot patienter så att de, med hjälp av de rätta metoderna och Guds välsignelse, kan bli fria från sina sjukdomar och lära sig hur de ska ta hand om sig själva och på så sätt förebygga sjukdom.

Många som bekänner sig tro på sanningen håller på att bli snåla och giriga. De behöver vara oroliga för sin egen skull. De har så stor andel av sina rikedomar på jorden att de bryr sig mest om sina rikedomar. Den allra största delen av deras rikedomar finns i denna världen och bara en liten del i himlen. Därför värdesätter de jordiska ägodelar i stället för det himmelska arvet. Nu har de ett bra tillfälle att använda sina tillgångar till nytta för den lidande mänskligheten och även för att sprida sanningen. Denna verksamhet borde aldrig lämnas att kämpa med dålig ekonomi. Dessa förvaltare, som Gud har anförtrott medel, borde nu engagera sig i Guds verk och använda sina tillgångar till hans ära. För dem som av girighet håller tillbaka sina tillgångar, kommer de att visa sig bli en förbannelse snarare än en välsignelse.

De som Gud har anförtrott medel borde upprätta en fond för att hjälpa de fattiga som är värdiga, som är sjuka och inte har möjlighet att bekosta behandlingen på institutionen. Det finns några dyrbara, värdiga fattiga, vars inflytande har varit till nytta för Guds verk. En fond borde upprättas med det uttryckliga syftet att behandla sådana fattiga, som patientens hemförsamling bedömer värdiga att få hjälp från den. Om inte (495) de som har överflöd ger till detta ändamål, utan att kräva vinst, kommer de fattiga inte att kunna dra nytta av den hjälp man kan få genom sjukbehandling på en sådan institution, där kostnaderna är höga för det arbete som utförs. En sådan institution borde inte, när den är nystartad och kämpar för att överleva, besväras av ständiga utgifter utan att generera någon vinst.

Budskap till de unga

(496) Unga sabbatshållare vill söka nöjen. Jag såg att det inte är en på tjugo som av egen erfarenhet vet vad religion är. De letar hela tiden efter något som kan tillfredsställa deras längtan efter omväxling och nöjen. Om de inte tas ur

sin villfarelse och blir medvetna, så att de av hela sitt hjärta kan säga: ”Jag räknar allt som förlust på grund av det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre,” då är de inte värdiga honom och kommer att gå miste om det eviga livet. De unga lever i allmänhet i en fruktansvärd villfarelse, men ändå påstår de att de fruktar Gud. Deras ohelgade liv är en skam för den kristna bekvämligheten och deras exempel utgör en snara för andra. De hindrar syndaren, för de är inte bättre än icke-troende i nästan något avseende. De har Guds ord, men de bryr sig varken om dess varningar, förmaningar, tillrättavisningar och korrigeringar, eller dess uppmuntran och löften till dem som är lydiga och trofasta. Alla Guds löften har ödmjuk lydnad som villkor. De unga har fått en enda förebild, men hur stämmer deras liv överens med Kristi liv? Jag blir förskräckt när jag ser ytligheten överallt hos unga män och kvinnor som bekänner sig tro sanningen. Gud verkar inte finnas i deras tankar. Deras hjärnor är fyllda med nonsens. Deras samtal består bara av tomt och ytligt prat. (497) De är förtjusta i musik och Satan vet hur han ska påverka dem för att stimulera, fångsla och förtrolla sinnet så att de inte längtar efter Kristus. Själens andliga längtan efter gudomlig kunskap och tillväxt i nåden saknas.

Jag blev visad att de unga måste ta ställning för något högre och göra Guds ord till sin rådgivare och vägledare. Det vilar ett allvarligt ansvar på de unga, som de tar lätt på. När man börjat ägna sig åt musik i deras hem, har den blivit ett medel till att avleda tankarna från sanningen, i stället för att framkalla helighet och andlighet. Ytliga sånger och dagens populärmusik som sprids med notblad, verkar tilltala deras smak. Musikinstrument har upptagit tid som borde ha ägnats åt bön. Musik är en stor välsignelse när den inte missbrukas. Men när den används på fel sätt är den en förskräcklig förbannelse. Den stimulerar, men ger inte den kraft och det mod som den kristne bara kan finna vid nådens tron, medan han ödmjukt berättar om sina behov och med höga rop och tårar ber om himmelsk styrka att stå emot den ondes starka frestelser. Satan fångslar de unga. Åh, vad kan jag säga för att få dem att bryta hans förtrollande makt! Han är en skicklig förförare som lockar dem vidare mot undergången. Lyssna till undervisningen i Guds inspirerade bok. Jag såg att Satan hade förblindat de unga så att de inte kunde förstå sanningarna i Guds ord. Deras sinnesförmågor är så avtrubbat att de inte bryr sig om den helige aposteln förmaning:

”Ni barn, lyd era föräldrar i Herren, för det är rätt. Hedra din far och din mor, vilket är det första bud som har ett löfte med sig, för att det ska gå dig väl och du ska leva länge på (den nya) jorden.” ”Ni barn, lyd era föräldrar i allt, för det är välbehagligt för Herren.” Barn som vanäras och är olydiga mot sina föräldrar och inte bryr sig om deras råd och undervisning, kan inte ha någon del i den nya jorden. Den renade nya jorden kommer inte att vara en plats för (498) dem som är upproriska, den olydiga och otacksamma sonen eller dottern. Om de inte lär sig att lyda och underordna sig här, kommer de aldrig att lära sig det. De frälstas frid kommer inte att fördäras av olydiga och oregerliga barn som inte vill underkasta sig. Ingen lagbrytare kan ärva himmelriket. Skulle alla unga vilja vara vänliga och läsa det femte budet i den lag som uttalades av Jehova från Sinai och som skrevs med hans

eget finger på stentavlor? ”Hedra din far och din mor, så som HERREN, din Gud, har befallt dig, så att du får leva länge och det må gå dig väl i det land som HERREN, din Gud, ger dig.”

Jag blev hänvisad till många ställen i skriften som klart visar de unga Guds vilja angående dem. Denna tydliga undervisning måste de möta i domen. Ändå finns det inte en ung man eller ung kvinna på tjugo, av dem som bekänner sig tro på sanningen för vår tid, som lyder denna bibliska undervisning. De unga läser inte Guds ord tillräckligt mycket för att känna till de krav det ställer på dem. Ändå kommer dessa sanningar att döma dem på Guds stora dag, när unga och gamla kommer att belönas efter de gärningar de har gjort i livet.

Johannes säger: ”Jag har skrivit till er, unga män, för ni är starka och Guds ord förblir i er och ni har segrat över den onde. Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom. För allt det som är i världen, köttets begär och ögonens begär och ett högfärdigt levnadssätt, det kommer inte från Fadern utan från världen. Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet.”

Denna förmaning till unga män omfattar också unga kvinnor. Deras ungdom befriar dem inte från det ansvar som vilar på dem. De är starka och har inte brutits ner av bekymmer och ålder. De är entusiastiska, och om de tar entusiasmen från världen och ger den till Kristus och himlen och gör Guds vilja, kommer de att ha hopp om ett bättre liv som varar. De (499) kommer att leva för evigt och krönas med härlighet, ära, odödlighet och evigt liv. Om de unga lever för att tillfredsställa köttets begär, ögonens begär och livets högmod, då söker de världsliga ting, behagar sin huvudmotståndare och skiljer sig från Fadern. Och när de ting som de sökte efter är borta, grusas deras hopp och deras förväntningar har gått om intet. När de skilts från Gud kommer de bittert att ångra sin dårskap att behaga sig själva, att tillfredsställa sina egna önskningar och att sälja ett liv i salighet som de kunde ha njutit av för evigt, för några få ytliga nöjen.

”Älska inte världen, inte heller det som är i världen,” säger den inspirerade aposteln. Efter det kommer han med en varning: ”Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom.” Det är ett skrämmande faktum att kärleken till värld är dominerande i de ungas sinnen. De älskar definitivt världen och det som är i världen, och just därför finner Guds kärlek inte någon plats i deras hjärtan. De har sina nöjen i världen och i det som finns i världen. De är främmande för Fadern och hans Andes gåvor. Gud blir vanärad genom fåfängan och klädmodet, och det tomma, meningslösa pratet och skratten som oftast karakteriserar de ungas liv. Paulus förmanar de unga att visa måttlighet: ”Förmana på samma sätt de unga männen att vara sansade, och visa dig själv i allt som ett föredöme i goda gärningar, med oförfalskad lära, i värdighet och äkthet, med sunt, oangripligt tal, så att motståndaren skäms, då han inte har något ont att säga om dig.”

Jag vädjar till de unga för deras själars skull, att följa den inspirerade aposteln förmaning. Alla dessa välvilliga

anvisningar, varningar och tillrättavisningar kommer antingen att vara en doft av liv till liv eller av död till död. Många unga är vårdslösa i sina samtal. De väljer att glömma bort att de genom sina ord antingen kommer att bli frikända eller dömda. Alla borde följa vår Frälsares ord: ”En god människa bär fram gott ur sitt hjärtas goda (500) förråd, och en ond människa bär fram ont ur sitt onda förråd. Men jag säger er, att för varje onyttigt ord som människorna talar, ska de göra räkenskap på domens dag. Ty av dina ord ska du bli rättfärdigad, och av dina ord ska du bli fördömd.” Så litet man bryr sig, ens om den himmelske Lärarens undervisning. Många studerar antingen inte Guds ord eller bryr sig inte om dess allvarliga sanningar. Dessa tydliga sanningar kommer att tas upp i domen och fördöma dem.

Ord och handlingar vittnar tydligt om vad som finns i hjärtat. Om fåfänga och stolthet, kärlek till det egna jaget och kärlek till kläder fyller hjärtat, då kommer samtalen att handla om mode, kläder och utseende, men inte om Kristus eller himmelriket. Om avundsjuka finns i hjärtat kommer den att visa sig i ord och handlingar. De som jämför sig själva med andra, gör som andra gör och uppnår inte något mer, medan de ursäktar sig själva med andras fel och brister. De livnar sig på fröskidorna. De kommer att förbli andliga dvärgar så länge de tillfredsställer Satan genom att på det sättet ge efter för sina egna ohelgade känslor. Somliga talar om vad de ska äta och dricka och vad de ska klä sig med. Dessa tankar kommer från det som hjärtat är fullt av, som om det materiella var det viktiga i livet, det högsta man kan uppnå. Dessa personer glömmar Kristi ord: ”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt detta också.”

De ungas hjärtan är fyllda med kärlek till dem själva. Detta visar sig genom deras önskan att se sina ansikten på bild. De är inte nöjda med att bara fotograferas en gång, utan går om och om igen till fotografen för att få kort tagna på sig. Varje gång hoppas de att det senaste fotot ska överträffa alla deras tidigare försök och faktiskt visa sig vackrare än originalet. Herrens pengar slösas bort på det sättet, och vad har man vunnit? Bara deras stackars skugga på papperet. De timmar som borde ha ägnats åt bön upptas av deras (501) eget stackars jag. Dyrbara timmar av prövningstiden slösas bort på detta sätt.

Satan är nöjd när de ungas uppmärksamhet dras till någonting som avleder deras tankar från Gud, så att bedragaren kan överraska dem, och de fastnar i hans snara när de är oförberedda på hans angrepp. De är inte medvetna om att den store himmelske Fotografen lägger märke till varje handling och varje ord och att deras beteende, till och med tankarna och hjärtats avsikter, är verklighetstroget avbildade. Varje brist i deras moraliska karaktär avslöjas inför änglarnas blickar och de kommer att få den verklighetstroga bilden som visar alla missbildningar, framställd för sig när domen verkställs. Alla dessa ytliga och lättsinniga ord står skrivna i boken. Dessa falska ord har skrivits ned. Dessa bedrägliga handlingar, vars avsikter var dolda för det mänskliga ögat men som urskiljs av Jehovas allseende öga, är allesammans nedskrivna med levande bokstäver. Varje självisk handling avslöjas.

De unga betar sig i allmänhet som om prövningstidens dyrbara timmar, medan det fortfarande finns nåd att få, vore en enda lång semester och som om de kommit till den här världen bara för sitt eget nöjes skull, för att roas med en enda lång räcka av spännande händelser. Satan har gjort särskilda ansträngningar för att få dem att finna glädje i världsliga nöjen, och att rättfärdiga sig själva genom att försöka visa att dessa nöjen är harmlösa och oskyldiga, och till och med viktiga för hälsan. En del läkare har låtit påskina att andlighet och hängivenhet mot Gud är skadligt för hälsan. Det passar själafienden. Det finns personer med sjuklig fantasi som inte representerar Kristi religion på rätt sätt. Sådana människor har inte den rena bibliska religionen. Somliga plågar sig själva hela livet på grund av sina synder. Allt de kan se är en förörrättad dömande Gud. De ser inte Kristus och hans frälsande kraft genom hans blods förtjänster. Sådana personer har inte någon tro. Denna grupp består vanligen av dem som inte är i mental balans. Genom sjukdom som de har fått från sina föräldrar och en felaktig fostran när de var unga, har (502) de skaffat sig felaktiga vanor som skadar kroppskonstitutionen och hjärnan och gör de moraliska förmågorna sjuka och gör det omöjligt för dem att handla och tänka rationellt i alla avseenden. De har inte balanserade sinnen. Gudsfruktan och rättfärdighet är inte skadliga för hälsan, utan gör kroppen frisk och själen stark. Petrus säger: ”För den som älskar livet och vill se goda dagar ... Han ska vända sig bort från det som är ont och göra det som är gott, söka efter frid och sträva efter den. För Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som gör det onda.” ”Ja, även om ni får lida för rättfärdighetens skull, är ni saliga. Och var inte rädda för deras hotelser, låt er inte heller skrämmas.”

Förvissningen om att man gör det rätta är den bästa medicinen för sjuka kroppar och sinnen. Guds särskilda välsignelse som vilar över mottagaren, innebär hälsa och kraft. En person vars sinne är lugnt och tillfreds är på vägen mot hälsa. Att ha en förvissning om att Herrens ögon vilar på oss och att hans öron är öppna för våra böner är verkligen en tillfredsställelse. Att veta, att vi har en Vän som aldrig sviker och som vi kan anförtro alla själens hemligheter, är en obeskrivlig förmån. Människor vars moraliska förmåga är förmörkad av sjukdom är inte de som rätt kan representera det kristna livet eller helighetens skönhet. De befinner sig alltför ofta i fanatismens eld, i den kalla likgiltighetens vatten eller i envist tungsinne. Kristi ord är mer värda än åsikterna från alla läkare i hela universum: ”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt detta också.” Detta är det stora målet som kommer först – himmelriket och Kristi rättfärdighet. Andra mål som man vill uppnå borde komma i andra hand.

Satan vill framställa helighetens väg som besvärlig, medan de världsliga nöjenas vägar är blomsterbeströdda. Frestaren kommer att smycka världen med dess (503) nöjen inför er i oäkta och smickrande färger. Fåfänga är ett av de starkaste karaktärsdragen i vår fördärvade natur, och han vet att han framgångsrikt kan tala till den. Han kommer att smickra er genom sina redskap. Ni får kanske beröm som tillfredsställer er fåfänga och väcker högmod och självsäkerhet, och ni tänker kanske att med sådana fördelar och tilldragande egenskaper vore det mycket olyckligt om ni skulle lämna världen och skilja er från den

och bli kristna, att lämna era kamrater och vara som död både för deras beröm och deras kritik. Satan säger till er att med de fördelar ni har, kan ni ha mycket glädje av världens nöjen. Men tänk på att de jordiska nöjena kommer att ta slut och att det ni sår måste ni också skörda. Är tilldragande egenskaper, färdigheter och förmågor alltför värdefulla för att ägna åt Gud, er Skapare? Är era kvalifikationer för goda att ägna åt Gud?

De unga hävdar att de behöver något som livar upp och avleder tankarna. Jag såg att det finns nöje i att vara produktiv och tillfredsställd i att försöka vara till nytta i livet. En del hävdar ändå att de måste ha något att intressera sig för när arbetet är slut, något att tänka på eller roa sig med, som de kan ägna sig åt för att slappna av och återhämta sig från bekymmer och tröttande arbete. Det kristna hoppet är precis vad som behövs. Tron kommer att visa sig vara en tröst för den troende, en säker vägvisare till den verkliga lyckans källa. De unga borde studera Guds ord och ägna sig åt eftertanke och bön. Då kommer de att upptäcka att deras lediga stunder inte kan användas bättre. Unga vänner, ni borde ta er tid att rannsaka er själva för att se om ni är i Guds kärlek. Var noga med att göra er kallelse och utkorelse fast. Det beror på ert eget agerande om ni lyckas försäkra er om ett bättre liv.

Vishetens ”vägar är behaglighetens vägar och alla hennes stigar (504) är fridfulla.” De rättfärdigas framtida boning och deras eviga belöning är upphöjda och förädlade ämnen för de unga att begrunda. Tänk på den förunderliga frälsningsplanen, det stora offer som härlighetens Konung gjorde för att ni skulle kunna lyftas upp genom hans blods förtjänst, och genom lydnad till sist upphöjas till Kristi tron. Detta ämne borde engagera hjärnans ädlaste tankar. Att få Guds gillande - vilken förmån! Att umgås med honom - vad kan vara mer upplyftande och renande, och höja oss över jordens lättsinniga nöjen? Att få vår fördärvade natur återställd genom nåd, och att kunna övervinna våra lystna begär och sinnliga benägenheter, att träda fram med ädelt och moraliskt oberoende och vinna segrar varje dag, det kommer att ge en samvetsfrid som bara kan komma av att göra det rätta.

Unga vänner, jag såg att med en sådan sysselsättning och förströelse som denna, skulle ni kunna bli lyckliga. Men orsaken till att ni är rastlösa är att ni inte söker den enda sanna källan till lycka. Den glädje som bara finns i Kristus försöker ni hela tiden finna *utanför* honom. I honom finns inga svikna förhoppningar. Bön, oh, så denna värdefulla förmån försummas! Att läsa Guds ord förbereder sinnet för bön. En av de viktigaste orsakerna till att ni har så lite lust att komma närmare Gud genom bön, är att ni har gjort er själva odugliga för denna heliga sysselsättning genom att läsa fascinerande berättelser, som har hetsat upp fantasin och väckt oheliga lustar. Guds ord förlorar sin dragningskraft och bönestunden glöms bort. Bön är den kristnes styrka. När han är ensam är han ändå inte ensam. Han känner den persons närvaro som har sagt: ”Se, jag är med er alla dagar.”

De unga behöver just det som de inte har, nämligen *religion*. Inget kan ersätta den. Enbart bekännelse är inget värt. Namn skrivs in i församlingsböckerna här på jorden, men inte i livets bok. Jag såg att det inte är en på tjugo

bland de unga, som av egen erfarenhet vet vad religion är. (505) De gör som det passar dem själva och ändå bekänner de sig vara Kristi tjänare. Men om inte den förtrollning som fångat dem bryts, kommer de snart att inse att överträdarens framtid är deras. När det gäller självförnekelse eller uppoffringar för sanningens sak, har de funnit en lättare väg förbi alltihop. När det gäller allvarlig bön med tårar och starka rop till Gud om hans förlåtande nåd och om kraft från honom att stå emot Satans frestelser, har de kommit fram till att det är onödigt att vara så allvarlig och ivrig. De kan klara sig bra utan det. Kristus, härlighetens Konung, gick ofta ensam upp på bergen och till öde platser för att utgjuta sin själs önsknings inför sin Fader. Men den syndiga människan, som inte har någon egen kraft, tror att hon kan leva utan så mycket bön.

Kristus är vår förebild. Hans liv var ett exempel på goda gärningar. Han var en smärtornas man och förtrogen med lidande. Han grät över Jerusalem eftersom de inte ville bli räddade genom att ta emot den räddning som han erbjöd dem. De ville inte komma till honom så att de kunde få leva. Jämför er inriktning i livet med er Mästares, som gjorde ett så stort offer för att ni skulle kunna bli frälsta. Han tillbringade ofta hela natten på den fuktiga marken i hjärtslitande bön. Ni söker er egen tillfredsställelse. Lyssna på det ytliga och tanklösa pratet, hör skratten, skojet och skämtandet. Är detta att ta efter förebilden? Fortsätt att lyssna - nämner man Jesus? Handlar samtalen om sanningen? Gläder sig de som talar över Kristi kors? Det handlar om det här modet, den där hatten, den där klänningen, vad den där unga mannen eller den där unga kvinnan sa eller vilka nöjena de planerar. Vilken munterhet! Dras änglarna till dem och håller sig tätt omkring dem för att skydda dem mot det mörker som Satan pressar på dem och omkring dem? Åh, nej. Se, de vänder sig bort i sorg. Jag ser tårar i ansiktet på dessa änglar. Kan det vara så, att man får Guds änglar att gråta? Det är just så det är.

Det som hör evigheten till betyder inte mycket för de unga. Guds (506) änglar gråter när de skriver ner bekännande kristnas ord och handlingar i bokrullen. Änglar svävar omkring huset därborta. De unga är samlade där och man hör ljudet av sång och musik. Kristna är samlade där, men vad är det ni hör? Det är en sång, en lättsinnig låt som hör hemma på ett dansställe. Se hur de rena änglarna drar sitt ljus åt sig och mörker omger dem som är i huset. Änglarna lämnar platsen. Deras ansikten är sorgsna. Se, de gråter! Detta såg jag upprepas flera gånger i sabbatsfirarnas led, och särskilt i _____. Musik har fyllt de timmar som borde ha ägnats åt bön. Musik är den avgud som många bekännande, sabbatsfirande kristna dyrkar. Satan har ingenting emot musik, om han kan göra den till en kanal som han kan använda för att få tillträde till de ungas sinnen. Vad som helst som leder bort tankarna från Gud och upptar den tid som skulle ha använts i hans tjänst, passar Satans syften. Han använder de medel som kommer att ha störst inflytande för att hålla kvar så många som möjligt i en behaglig förtrollning, medan de är paralyserade genom hans makt. Musiken är en välsignelse, när den används till rätt saker, men den görs ofta till ett av Satans mest attraktiva redskap för att snärja människor. När den missbrukas leder den dem som inte är helgade att bli stolta, fåfänga och tanklösa. När den får ta andaktens

och börens plats, är den en förskräcklig förbannelse. Unga människor samlas för att sjunga, och trots att de påstår sig vara kristna, vanäras de ofta Gud och sin tro genom sina lättsinniga samtal och den musik de väljer. Helig musik är ingenting som passar deras smak. Jag hänvisades till den tydliga undervisningen i Guds ord, som man gått förbi utan att lägga märke till. I domen kommer alla dessa inspirerade ord att fördöma dem som inte har brytt sig om att följa dem.

Aposteln Paulus uppmanar Timoteus, "enligt befallning av Gud, vår Frälsare, och Herren Jesus Kristus": "Jag vill därför (507) att männen överallt ska be och lyfta upp heliga händer, utan vrede och tvivel. Likaså ska också kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med håruppsättningar eller guld eller pärlor eller dyrbara kläder utan med goda gärningar såsom det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga."

Petrus skriver till församlingen: "Var därför till ert sinne beredda till handling, var sansade och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som ska komma er till del vid Jesu Kristi uppenbarelse. Som lydandens barn ska ni inte styras av de begär som ni levde i förr när ni var okunniga, utan såsom han som har kallat er är helig, så ska också ni leva ett alltigenom heligt liv. För det står skrivet: Var heliga, för jag är helig."

Den inspirerade Paulus instruerar Titus att ge Kristi församling särskilda anvisningar, "så att de i allt kan vara till prydnad för Guds, vår Frälsares, lära." Han säger: "Den lär oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i denna världen, och att vänta på det saliga hoppet, vår store Gud och Frälsare Jesu Kristi uppenbarelse i härlighet. Han som gav sig själv för oss, för att han skulle friköpa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, uppfyllt av iver att göra goda gärningar."

Petrus förmanar församlingarna, "Var nyktra och vaka, för er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han kan sluka." "Men slutet på allting är nu nära. Var därför vaksamma och nyktra i era böner." Dessutom säger han: "Utän håll Herren Gud helig i era hjärtan, och var alltid redo att med mildhet och fruktan svara var och en som ber er försvara det hopp som ni har, och med ett gott samvete, så att de som förtalar er såsom onda människor får skämmas när de talar illa om ert goda levnadssätt i Kristus. För det är bättre, om det skulle vara Guds vilja, att ni lider för goda gärningar än för onda."

Är de unga i stånd till att med ödmjukhet och med respekt svara var och en som begär att de förklarar det hopp som de äger? (508) Jag såg att ungdomarna misslyckas grundligt med att förstå vår position. Fruktansvärda händelser ligger alldeles framför dem, en prövningstid som kommer att testa vad karaktären är värd. De som har sanningen boende i sig kommer då att utvecklas. De som har dragit sig undan korset, försummat livets ord och beundrat sina egna stackars jag, kommer att visa sig vara för lätta. De är snärjda av Satan och kommer att inse att de har gjort ett fruktansvärt misstag, när det är för sent. De nöjen de har sökt kommer till sist att visa sig vara bittra. Ängeln sa: "Offra allt för Gud. Jaget måste dö.

De naturliga önskingarna och böjelserna i det hjärta som inte är förnyat måste kuvas." Ta er tillflykt till den försummade Bibeln. De inspirerade orden har talats till er. Ignorera dem inte lättvindigt. Ni kommer att möta varje ord på nytt, för att redovisa om du har varit ordets görare och anpassat ditt liv efter Guds ords heliga undervisning. Ett heligt hjärta och liv är nödvändig. Alla som har tagit Kristi namn och som tagit värvning i hans tjänst borde vara goda soldater för korset. De borde visa att de har dött bort från världen och att deras liv är dolt med Kristus i Gud.

Paulus skriver till sina bröder i Kolosse: "Då ni nu är uppståndna med Kristus, så sök det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Ha ert sinne vänt till det som är där ovan, inte till det som är på jorden. För ni har dött, och ert liv är fördolt med Kristus i Gud. När Kristus, som är vårt liv, uppenbaras, då ska också ni uppenbaras med honom i härlighet." "Men framför allt, klä er i kärleken, som är fullkomlighetens band. Och låt Guds frid regera i era hjärtan, till vilken ni även är kallade i en kropp, och var tacksamma. Låt Kristi ord rikligen bo ibland er i all visdom. Undervisa och förmana varandra med psalmer och lovsånger och andliga sånger och sjung med tacksamhet till Herren i era hjärtan. Och allt vad ni gör i ord eller handling, (509) gör allt i Herren Jesu namn, och tacka Gud och Fadern genom honom."

Till efesierna skriver han: "Se därför noga till hur ni vandrar, inte som ovisa utan som visa, ta väl vara på tiden, för dagarna är onda. Var därför inte oförståndiga utan förstå vad som är Herrens vilja. Och drick er inte berusade av vin, det leder till ett dåligt levnadssätt, utan låt er uppfyllas av Anden. Tala till varandra i psalmer och lovsånger och andliga sånger, och sjung och spela för Herren i ert hjärta, och tacka alltid Gud och Fadern för allt i vår Herre Jesu Kristi namn."

Gud förhållig genom lovsånger från ett rent hjärta, som är fyllt av kärlek och hängivenhet för honom. När helgade troende samlas, kommer deras samtal inte att handla om andras fel och brister eller utmärkas av knotande och klagan. Välvilja eller kärlek, det fullkomliga sammanhållande bandet kommer att omge dem. Kärlek till Gud och deras medmänniskor strömmar naturligt ut i vänliga, medkännande och uppskattande ord om deras bröder. Guds frid råder i deras hjärtan. Deras ord är inte ytliga, tomma och lättsinniga, utan de blir till tröst och uppbyggelse för varandra. Om kristna ville följa de instruktioner som de har fått från Kristus och hans inspirerade apostlar, kommer de att vara en prydnad för Bibelns religion och bespara sig själva svåra prövningar och många bekymmer, som de menar beror på att de får lida för att de tror på en impopulär sanning. Detta är en sorglig missuppfattning. Många av sina prövningar har de själva skapat eftersom de avviker från Guds ord. De ger efter för världen, ställer sig på fiendens slagfält och frestar djävulen att fresta dem. De som strikt följer Guds ords maningar och instruktioner, och genom bön försöker förstå och lyda hans rättfärdiga vilja, lägger inte märke till de små motgångar som dagligen inträffar. Den tacksamhet de känner och Guds frid som råder inuti, stiger upp som musik till Herren i deras hjärtan och gör att de med sina ord talar om (510) den djupa kärlek och tacksamhet de är skyldiga den käre Frälsaren, som älskade dem så mycket att han dog för att

de skulle kunna få leva. Ingen, som har frälsaren boende i sitt hjärta, kommer att vanära honom inför andra genom att skapa musik från ett musikinstrument, som drar sinnet bort från Gud och himlen till lättsinniga och oväsentliga saker.

Det fordras av de unga att allt de gör, i ord eller handling, ska de göra i Herren Jesu namn medan de tackar Gud och Fadern genom honom. Jag såg att det inte är många unga som förstår vad det innebär att vara kristen, att likna Kristus. De måste lära sig sanningarna i Guds ord innan de kan anpassa sina liv efter mönstret. Det är inte en ung människa på tjugo som i sitt liv har upplevt den skilsmässa från världen som Herren kräver av alla som vill bli medlemmar av hans familj, barn till den himmelske Konungen. ”Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent, och jag ska ta emot er. Och jag ska vara en Fader för er, och ni ska vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.”

Vilket löfte som ges här, under förutsättning att vi lyder! Måste ni frigöra er från vänner och släktingar när ni beslutar er för att lyda Guds ords upphöjda sanningar? Fatta mod, Gud har gjort förberedelser för er och hans armar är öppna för att ta emot er. Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då ska han ta emot er. Han lovar att vara en Fader för er. Åh, vilken relation detta är! Högre och heligare än något jordiskt band. Om ni gör uppoffringen, om ni måste lämna far, mor, systrar, bröder, hustru och barn för Kristi skull, kommer ni inte att bli utan vänner. Gud adopterar er in i sin familj. Ni blir medlemmar av det kungliga hushållet, söner och döttrar till den Konung som regerar i himlarnas himmel. Kan ni önska er en högre position än det som utlovas här? Är inte detta tillräckligt? Ängeln sa: ”Vad kunde Gud ytterligare göra för människors barn än vad han redan har gjort? Om en sådan kärlek och så upphöjda (511) löften inte värdesätts, kunde han då tänka ut något högre, något mäktigare och ädlare? Allt vad Gud kunde göra har han redan gjort för människornas frälsning, och ändå har människors hjärtan blivit förhårdade. Eftersom Guds välsignelser som omger dem är så många, tar de dem för givet och glömmar sin nådige Vägörare.”

Jag såg att Satan är en vaksam fiende, fast besluten att få de unga att göra sådan som är rakt motsatt vad Gud skulle acceptera. Han vet mycket väl att det inte finns någon annan grupp som kan utträtta så mycket gott som unga män och kvinnor som överlätit sig till Gud. Ungdomarna skulle, om de gjorde det som är rätt, kunna ha ett mäktigt inflytande. Predikanter och lekmän, som kommit upp i åren, kan inte påverka ungdomar hälften så mycket som de ungdomar som har överlämnat sig åt Gud, kan påverka sina kamrater. De bör känna att ett ansvar vilar på dem att göra allt de kan för att rädda sina medmänniskor, även till priset av sina nöjen och naturliga önskningsar. Tid, och även pengar om det behövs, borde avskiljas åt Gud. Alla som bekänner sig vara gudfruktiga borde vara medvetna om deras fara, som inte är i Kristus. Snart kommer deras provningstid att avslutas. De som kunde ha haft ett inflytande för att frälsa människor om de hade tagit emot vägledning av Gud, men som ändå försummade att göra sin plikt på grund av själviskhet, slöhet eller för att de skämdes för Kristi kors, kommer inte bara att förlora sina egna själar, utan kommer också att ha stackars syndares

blod på sina kläder. Sådana människor kommer att avkrävas redovisning för det goda som de kunde ha gjort, om de hade varit helgade åt Gud, men inte gjorde eftersom de inte var trogna. De som verkligen har smakat den frälsande kärlekens sötma kommer inte, och kan inte vila förrän alla deras kamrater har lärt känna frälsningsplanen. De unga borde fråga: ”Herre, vad vill du att jag ska göra? Hur kan jag ära och förhärliga ditt namn på jorden?” Människor går förlorade överallt runt omkring oss, men trots det, vilket (512) ansvar tar de unga för att vinna själar för Kristus? De som går i skolan skulle kunna ha ett inflytande för Frälsaren, men vem skulle Kristi namn? Och vem ser man vädja till sina kamrater med innerligt allvar att lämna syndens vägar och välja helighetens stig?

Jag blev visad att det är så de unga troende borde handla, men det gör de inte. Det är mer tilltalande att ägna sig åt sport och nöjen tillsammans med syndare. De unga kan vara till nytta på så många områden, men de inser det inte. Om de bara ville använda sitt förstånd för att söka vägar för att närma sig syndare som håller på att gå förlorade, så att de kunde visa dem helighetens väg och genom bön och vädjanden vinna åtminstone en själ för Kristus! Vilket ädelt projekt! En människa som lovprisar Gud i evighet! En människa som får njuta av lycka och ett evigt liv! En ädelsten i deras krona som ska lysa som en stjärna för evigt. Men mer än en som skulle kunna ledas från villfarelse till sanning, från synd till helighet. Herren säger genom profeten: ”Och de som har vänt många till rättfärdighet, (ska lysa) som stjärnor i evigheters evighet.” Då kommer de som engagerar sig tillsammans med Kristus och änglarna i att rädda människor som håller på att gå under, att bli rikt belönade i himmelriket.

Jag såg att många människor skulle kunna bli frälsta, om de unga var där de borde vara, hängivna mot Gud och sanningen. Men som regel är de i en sådan position där man måste arbeta för *dem* hela tiden, om de inte själva ska bli som världen. De är en källa till ständig oro och hjärtesorg. Tårarna rinner för deras skull och ångestfyllda böner värker fram från föräldrarnas hjärtan, för dem. Ändå fortsätter de, utan hänsyn till den smärta som deras agerande framkallar. De planterar törnen i bröstet på dem som skulle dö för att rädda dem och få dem att bli vad Gud har planerat att de skulle bli genom Kristi blods förtjänst.

De unga använder sin begåvning för att utföra det (513) ena eller andra vackra konstverket, men känner inte att Gud begär att de ska förvalta sina pund bättre, för att vara en prydnad för sin beaktelse och försöka frälsa själar som Kristus dött för. En sådan frälst själ är mer värd än hela världar. Guld och jordiska rikedomar kan inte jämföras med en enda stackars själ som räddats.

Unga män och kvinnor, jag såg att Gud har ett arbete för er att utföra. Ta upp ert kors och följ Kristus, annars är ni inte värdiga honom. Hur kan ni veta vad som är Guds vilja för er så länge ni fortsätter att vara likgiltiga och ointresserade? Hur kan ni vänta er att bli frälsta, om ni inte gör er Herres vilja som trofasta tjänare? De som får evigt liv kommer alla att *ha gjort gott*. Härlighetens Kung kommer att upphöja dem som står på hans högra sida och säga till dem: ”Bra gjort, du gode och trogne tjänare.” Hur kan ni veta hur många själar ni skulle kunna rädda från

undergång, om ni istället för att söka era egna nöjen hade undersökt vad ni kunde göra för arbete i er Mästares vingård? Hur många människor har dessa samtalsgrupper och musikövningar bidragit till att rädda? Om ni inte kan peka på en enda människa som har blivit frälst på detta sätt, så vänd om och pröva ett nytt sätt. Börja be för människor. Kom nära Kristus, nära hans blödande sida. Låt en ödmjuk och stilla ande smycka era liv. Låt era innerliga, förkrossade och ödmjuka böner stiga upp till honom, om att ni inte bara ska kunna vinna era egna själar utan också andras. *Be mer än ni sjunger.* Har ni inte större behov av att be än av att sjunga? Unga män och kvinnor, Gud kallar er att arbeta, arbeta för honom. Förändra ert agerande helt och hållet. Ni kan utföra ett arbete som de som predikar ordet och undervisar inte kan göra. Ni kan nå en grupp som pastorn inte kan påverka.

Rekreation för kristna

(514) Jag blev visad att sabbatshållare som folk betraktat, arbetar för hårt utan att tillåta sig själva omväxling eller viloperioder. Rekreation behövs för dem som ägnar sig åt fysiskt arbete, och är ännu nödvändigare för dem vars arbete huvudsakligen är intellektuellt. Det är inte nödvändigt för vår frälsning, och inte heller för att förhålliga Gud, att låta hjärnan arbeta oavbrutet och för hårt, inte ens med religiösa ämnen. Det finns nöjen som dans, kortspel, schack, dam m.m. som vi inte kan samtycka till, eftersom himlen fördömer dem. Dessa nöjen öppnar dörren till mycket ont. De har inte något välgörande inflytande, utan ger spänning och skapar hos somliga en passion för spel, som leder till spel om pengar och till utsvävningar. Alla sådana spel bör fördömas av kristna och ersättas av något helt oskadligt.

Jag såg att våra helger inte borde spenderas på samma sätt som världen gör men ändå inte passera obemärkta, eftersom det skulle göra våra barn missnöjda. På sådana dagar, när det finns en risk för att våra barn ska utsättas för skadliga inflytanden och bli fördärvade av världsliga nöjen och spänning, bör föräldrarna tänka ut något som kan ersätta dessa farligare nöjen. Låt barnen förstå att ni söker deras bästa och deras lycka.

Flera familjer som bor i en stad eller by, kan gå samman och lämna de sysselsättningar som har ansträngt dem såväl fysiskt som mentalt, och tillsammans göra en utflykt ut till landet, till en vacker sjöstrand eller en skön skogsdunge med vacker natur. De borde förse sig med enkel, nyttig mat, frukter och sädeslag av allra bästa slag och duka sitt bord i skuggan av några träd eller under himlavalvet. Åkturen, motionen och sceneriet kommer att öka aptiten och de kan njuta av en måltid som skulle kunna göra kungar avundsjuka.

(515) Vid sådana tillfällen borde föräldrar och barn känna sig fria från bekymmer, arbete och problem. Föräldrar borde bli som barn tillsammans med sina barn och göra allt så trevligt som möjligt för dem. Låt hela dagen användas

för rekreation. Motion ute i friska luften kommer att vara välgörande för dem som har arbetat inomhus med stillasittande arbete. Alla som kan, borde känna att det är deras plikt att göra på detta sätt. Man kommer inte att förlora någonting, men vinna mycket. De kommer att återvända till sina arbeten med ny livskraft och nytt mod för att energiskt engagera sig i sitt arbete. De blir också bättre rustade att stå emot sjukdomar.

Jag såg att det är få som inser vilket oavbrutet och tröttande arbete de har, som ansvarar för arbetet på förlagskontoret. De är instängda inomhus dag efter dag och vecka efter vecka, medan kroppen oundvikligen bryts ner på grund av ständig mental påfrestning som försvagar deras livskraft. Dessa bröder riskerar att plötsligt kollapsa. De är inte odödliga och om det inte blir någon ändring kommer de att slitas ut och gå förlorade för Guds verk.

Vi har dyrbara gåvor i bröderna A, B och C. Vi har inte råd att låta dem förstöra sin hälsa genom att sitta inlåsta inomhus och jobba hela tiden. Var kan vi hitta män med deras erfarenhet, som kan ersätta dem? Två av dessa bröder har arbetat på förlagskontoret i fjorton år. De har arbetat flitigt, samvetsgrant och osjälviskt för att främja Guds verk. De har knappt fått någon omväxling, bortsett från vad feber och andra sjukdomar har gett dem. De borde ofta få omväxling och borde ofta ägna en hel dag eller två åt rekreation tillsammans med sina familjer, som nästan helt berövats deras sällskap. Alla kanske inte kan lämna arbetet på en gång, men de borde organisera sitt arbete så att en eller två kan få ledigt och låta andra ta deras plats. Sedan kan de låta de andra i sin tur få samma möjlighet.

Jag såg att dessa bröder A, B och C borde betrakta det (516) som en religiös plikt att ta vara på den hälsa och kraft som Gud har gett dem. Herren kräver inte att de ska bli martyrer för hans sak just nu. De kommer inte att få någon belöning för att de gör en sådan uppoffring, för Gud vill att de ska leva. De kan tjäna sanningen för vår tid mycket bättre genom sina liv än genom sin död. Om någon av dessa bröder plötsligt skulle bli allvarligt sjuka, borde ingen betrakta det som en direkt dom från Herren. Det kommer bara att vara en oundviklig konsekvens av att man överträtt naturens lagar. De borde rätta sig efter de varningar som getts, så att de inte överträder dem och tvingas ta det hårda straffet för det.

Jag såg att dessa bröder skulle kunna vara till nytta för Guds verk genom att så ofta det är möjligt, delta i samfundsmöten en bit från deras arbetsplats. Det arbete de har är viktigt och de behöver friska nerver och hjärnor. Men det är omöjligt för dem att få inspiration och kraft som Gud vill, när de hela tiden är instängda på kontoret. Jag blev visad att det skulle vara till nytta för hela Guds verk om dessa män, som leder arbetet i Battle Creek, lärde känna sina bröder på andra platser genom att de träffades vid olika möten. Det kommer att ge bröderna som bor längre bort förtroende för dem som bär ansvar för arbetet, och det kommer att befria dessa bröder från det som anstränger deras hjärnor, och göra dem bättre insatta i hur verket framskrider och bristerna i Guds sak. Det kommer att ge dem nytt hopp, stärka deras tro och öka deras mod. Den tid som används till detta kommer inte att vara bortslösad, utan kommer att ha använts på bästa sätt. Dessa

bröder har egenskaper som gör att de verkligen kan njuta av social samvaro. De skulle njuta av sin vistelse hemma hos bröder på andra orter, och de skulle både själva vara till nytta och få nytta av att utbyta tankar och åsikter.

Jag uppmanar speciellt broder C att ändra sin livsstil. Han kan inte motionera som andra på kontoret kan. Stillasittande arbete inomhus gör att han riskerar ett plötsligt sammanbrott. (517) Han kan inte fortsätta att göra som han har gjort. Han måste spendera mer tid ute i friska luften, ta tid till lätt arbete med något speciellt, eller någon trevlig avkopplande motion. Att leva så instängd som han har tvingat sig själv till, skulle bryta ned kropps-konstitutionen hos det starkaste djur. Det är grymt, det är ont, det är synd mot honom själv, och jag höjer min varnande röst mot det. Broder C, du måste tillbringa mer tid ute i den friska luften, med ridning eller någon trevlig motion, annars kommer du att dö, din hustru bli änka och dina barn, som älskar dig så mycket kommer att bli faderlösa. Broder C har förmåga att bygga upp andra så att de kan förklara ordet. Han kan tjäna i Guds verk och själv ha nytta av att resa iväg till de stora möten där sabbatshållare samlas och bära fram sitt vittnesbörd, för att bygga upp dem som får förmånen att höra honom. Denna omväxling skulle få honom att vara mer utomhus, ute i friska luften. Hans blod flyter trögt i ådrorna på grund av brist på himlens livgivande luft. Han har utfört sin del av arbetet på kontoret väl, men han har ändå behövt den friska luftens elektrifierande effekt och solljus utomhus, för att göra hans arbete ännu mer andligt och inspirerande.

Den 5 juni 1863 blev jag visad att min man borde bevara sin kraft och sin hälsa, för Gud hade fortfarande ett stort arbete för oss att utföra. Genom hans försyn hade vi skaffat oss erfarenhet av detta verk ända från dess början och därför kan vårt arbete vara till större nytta för hans sak. Jag såg att min mans ständiga och omåttliga arbete uttömde de kraftreserver som Gud ville att han skulle bevara. Jag såg att om han fortsatte att överanstränga sina fysiska och mentala krafter på samma sätt som han hade gjort, skulle han förbruka sina framtida kraftresurser, göra slut på kapitalet och bryta samman i förtid. Guds verk skulle då gå miste om hans arbete. En stor del av tiden utförde han sådant arbete på kontoret som andra skulle kunna göra, eller så ägnade han sig åt affärstransaktioner som han borde undvika. Gud ville att vi (518) båda skulle bevara våra krafter så att de kunde användas när de särskilt behövdes, för att utföra det arbete som andra inte kunde göra. Det är till detta arbete som han har kallat oss, bevarat våra liv och gett oss värdefull erfarenhet. På så sätt kunde vi vara till nytta för hans folk.

Jag offentliggjorde inte detta, eftersom det hade sagts speciellt till oss. Om denna varning hade beaktats helt och hållet skulle min man ha sluppit den sjukdom som han lidit så mycket av. Guds verk var angeläget och verkade inte ge tillfälle till någon avkoppling, eller att han släppte det. Min man kände sig tvingad att hela tiden arbeta hårt. Oro för de bröder som kunde bli inkallade till krigstjänst och bekymmer på grund av upproret i Iowa innebar en ständig anspänning och han blev helt utmattad fysiskt. I stället för att han avlastades blev bördorna tyngre än någonsin. Bekymren tredubblades i stället för att minska. Men det fanns absolut en utväg, annars skulle Gud inte ha gett den

varning som han gjorde och han skulle inte ha låtit honom brytas ned av påfrestningen. Jag såg att om han inte på ett särskilt sätt hade hållits uppe av Gud skulle hans fysiska och mentala krafter brutits ned mycket fortare än de gjorde.

När Gud talar menar han vad han säger. När han varnar är det de människors uppgift som han riktar sig till, att lyda. Anledningen till att jag nu talar offentligt, är att samma varning som min man fick har riktats till andra som är förknippade med förlagskontoret. Jag såg att om de inte ändrar sitt agerande löper de lika stor risk att drabbas på samma sätt som min man gjorde. Jag vill inte att andra ska lida som han har gjort. Men det värsta är att de under en tid skulle vara borta från Guds sak och verk, när allas hjälp och inflytande behövs så mycket.

De som är knutna till förlagskontoret kan inte uthärda den mängd bekymmer och hårt arbete som min man har burit i årtal. De har inte den konstitutionen och de resurser som min man hade att ta av. De kan aldrig uthärda alla de problem (519) och det oupphörliga, slitsamma arbetet som har lagts på honom och som han har burit i tjugo år. Jag kan inte stå ut med tanken på att någon på kontoret skulle offra krafter och hälsa på grund av alltför mycket arbete, så att de tidigare än nödvändigt skulle hindras från att göra nytta och inte längre kunde arbeta i Herrens vingård. Det är inte bara de som skördar frukten som är viktiga arbetare. Alla som hjälper till med att gräva omkring plantorna, vattna, beskära och binda upp de dignande, slingrande vinrankorna och som leder dem att slingra sig kring den rätta spaljén, det säkra stödet, är arbetare som inte kan undvaras.

Bröderna på kontoret upplever att de inte kan lämna arbetet några få dagar för att få omväxling och rekreation, men det är ett misstag. De kan, och de borde göra det. Även om det inte blev lika mycket utträttat skulle det vara bättre att vara borta några få dagar än att slås ut av sjukdom och vara borta från arbetet i månader, och kanske aldrig kunna engagera sig i det igen.

Min man tänkte att det vara fel av honom att ägna tid åt att njuta av social samvaro. Han hade inte tid att vila. Han trodde att arbetet på kontoret skulle bli lidande om han gjorde det. Men efter att han drabbats av stroke, (520) som förlamade honom både fysiskt och mentalt, måste arbetet fortsätta utan honom. Jag såg att bröderna som är engagerade i det ansvarstygda arbetet på kontoret, borde planera arbetet på ett annat sätt och ordna så att de får omväxling. Om det behövs mer hjälp, se till att få det, och underlätta för dem som lider av att hela tiden sitta inomhus och mycket tankearbete. De borde delta i samfundets möten. De behöver släppa bekymren, ta del av sina bröders gästfrihet och njuta av deras sällskap och de välsignelser som mötena ger. På så sätt kommer de att få nya idéer och deras uttröttade krafter kommer att väckas till nytt liv. De kommer att återvända till arbetet mycket bättre rustade att utföra sin del, eftersom de bättre kommer att förstå vad Guds verk behöver.

Bröder på andra platser, sover ni när det gäller detta? Måste ni tvingas sörja över att ännu en av Guds tjänare, som ni älskar, faller? Dessa personer är församlingens

egendom. Vill ni låta dem dö under de tunga bördorna? Jag vädjar till er att uppmana till en annan ordning för saker och ting. Jag ber till Gud att ingen av våra bröder på kontoret ska få göra samma bittra erfarenhet som vi. I synnerhet ber jag er att visa omsorg om broder C. Ska han dö av brist på luft, himlens livgivande luft? Den livsstil han nu har förkortar verkligen hans liv. Genom att han är instängd inomhus blir hans blod orent och trögflytande, leverns arbete störs och hjärtat arbetar inte på rätt sätt. Om han inte själv gör en förändring, kommer naturen att ta saken i egna händer. Den kommer att göra ett kraftfullt försök att befria kroppen genom att driva ut orenheterna från blodet. Den kommer att använda all livskraft till det och hela organismen kommer att komma i olag, och det kan sluta med förlamning eller slaganfall. Om han någonsin skulle tillfriskna från en sådan kris kommer han att ha förlorat mycket tid. Men det är mycket osannolikt att han skulle tillfriskna. Om man inte kan få broder C att inse detta, råder jag er bröder som har intresse för vår tids sannings sak, att ta honom, såsom Luther blev bortförd av sina vänner, och leda honom bort från hans arbete.

Efter att jag skrivit ovanstående fick jag veta att det mesta av *Thoughts on the Revelation* skrevs på natten, efter det att författarens arbete på dagen var gjort. Det var så min man gjorde. Jag protesterar mot sådant självmord. De bröder som jag har nämnt, som är så instängda på kontoret, skulle kunna tjäna Guds verk genom att delta i möten och ta tid för rekreation. De skulle bevara sin fysiska hälsa och mentala styrka i bästa kondition för att ägna dem åt arbetet. Man borde inte låta dem känna sig hindrade av att inte få lön. De borde fortfarande få lön när de är lediga. De utför ett stort arbete.

Reformklänningen

(521) Som svar på brev med frågor från många systrar när det gäller reformklänningens rätta längd, vill jag berätta att i vår del av staten Michigan har vi antagit en enhetlig längd på omkring 23 centimeter från golvet. Jag tar detta tillfälle att besvara dessa förfrågningar, för att spara den tid som skulle krävas för att svara på så många brev. Jag borde ha uttalat mig tidigare, men har väntat på att få se något definitivt om detta i *Health Reformer*. Jag vill uppriktigt rekommendera enhetlighet när det gäller kjollängden, och skulle vilja säga att 23 centimeter stämmer så nära överens med min åsikt om saken, som jag kan uttrycka den i centimeter.

När jag reser omkring från plats till plats upptäcker jag att reformklänningen inte presenteras på rätt sätt och jag får känslan att något mer bestämt bör sägas så att man gör på samma sätt i denna fråga. Denna klädstil är impopulär. Därför bör de som väljer den vara välvårdade och visa prov på god smak. Jag har vid ett tidigare tillfälle talat om detta, ändå är det somliga som inte följer de råd som getts. Det borde råda enhetlighet när det gäller reformklänningens längd bland sabbatshållare. De som utmärker sig genom att ta på sig denna klänning ska inte för ett ögonblick tro att det är onödigt att vara ordentliga och

pyrdliga och visa god smak. Innan våra systrar sätter på sig reformklänningen bör de skaffa mönster till de byxor och den korta jacka som bärs tillsammans med den. Det är till stor skada för klädreformen om personer introducerar en klädstil i samhället, som behöver reformeras på alla sätt innan den kan representera reformklänningen på rätt sätt. Systrar, vänta tills ni kan bära klänningen på rätt sätt.

På en del platser finns ett stort motstånd mot den korta klänningen. Men när jag ser några av de klänningar som systrarna bär, blir jag inte förvånad över att folk känner avsmak och fördömer klänningen. Där klänningen visas så som den bör, blir alla uppriktiga personer tvungna att erkänna att den är anständig och praktisk. I några av våra församlingar har jag sett alla möjliga sorters reformklänningar, (522) och ändå har inte en enda motsvarat den beskrivning som jag fick. Somliga bär vita bomullsbyxor, vita ärmor, mörk klänning i tunt ylletyg och och en ärmlös tunika av samma slag som klänningen. Andra har en kalikåklänning med byxor efter eget snitt, inte efter ”mönstret”, utan stärkelse eller stadigt foder för att ge dem form, och de klistrar sig kring benen. Det finns verkligen ingenting hos *dessa* klänningar, som tyder på smak och kvalitet. En sådan klänning skulle inte vara någon god reklam inför förståndiga människor. Det är en deformerad klänning i ordets alla bemärkelser.

Systrar vars män opponerar sig har bett mig om råd om de ska bära den korta klänningen mot sina mäns vilja. Jag råder dem att vänta. Jag anser inte att klänningsfrågan är lika viktig som sabbaten. Beträffande sabbaten är det ingen tvekan. Men det motstånd som många skulle möta om de anslöt sig till klädreformen skulle vara mer skadligt för hälsan än klänningen skulle gynna den. Flera av dessa systrar har sagt till mig: ”Min man tycker om din klänning. Han säger att han inte har ett enda negativt ord att säga om den.” Det har fått mig att inse att det är nödvändigt att våra systrar presenterar klädreformen på rätt sätt, genom att visa god smak och kvalitet, och att de har enhetliga klänningar. Jag ska se till att få mönster tillverkade som jag kan ha med mig när vi reser, färdiga att dela ut till de systrar som vi träffar, eller kan sända med post till alla som beställer dem. Vår adress kommer att stå i *Review*.

De som börjar använda den korta klänningen borde visa god smak när de väljer färger. De som inte kan köpa nytt tyg måste göra sitt bästa för att visa god smak och uppfinningsrikedom när de syr om gamla kläder, och gör nya av dem. Var noga med att göra byxor och klänning i samma färg och av samma material, annars kommer det att se tokigt ut. Gamla kläder kan klippas till efter ett riktigt mönster och sys på ett smakfullt sätt, så att de ser ut som nya. Jag ber er systrar att inte göra era mönster efter era egna speciella idéer. Det finns riktiga mönster och (523) god smak, men finns det också felaktiga mönster och dålig smak.

Denna klänning behöver inga krinoliner och jag hoppas att den aldrig kommer att vanäras av dem. Våra systrar behöver inte bära många underkjolar för att hålla ut kjolen. Det ser mycket bättre ut när den har ett naturligt fall, över en eller två lätta underkjolar. Moaré är ett utmärkt material för den översta kjolen. Det behåller sin styvhet och är hållbart. Om ni har underkjolar, låt dem vara tunna.

Matelasserade underkjolar är onödiga. Ändå ser jag att man ofta bär dem, och ibland hänger de en liten bit *under* klänningen. Detta ger ett oanständigt och oordentligt intryck. Vita underkjolar som bärs till mörka klänningar passar inte till den korta klänningen. Var noga med att hålla era underkjolar rena, välvårdade och snygga. Sy kjolarna av bra material och alltid minst åtta centimeter kortare än klänningen. Om man bär något som håller ut kjolen bör det vara diskret och åtminstone 20-45 cm från nedre fällen på klänningen eller den yttre kjolen. Om ett rep eller något som har samma funktion som ett rep, sätts ändå nere vid fällen på kjolen, då hålls kjolen ut bara längst ner vilket gör att det ser mycket fult ut när bäraren sitter eller böjer sig ned.

Ingen behöver vara rädd att jag ska göra klädreformen till ett av mina viktigaste teman när vi reser från plats till plats. De som har hört mig tala om detta ämne måste handla efter det ljus som redan har getts. Jag har gjort min plikt. Jag har framfört mitt vittnesbörd, och de som har hört mig och läst det jag skrivit måste nu ta ansvar för att ta emot ljuset eller förkasta det ljus som getts. Om de väljer att ta risken att vara glömska hörare i stället för verkets görare, gör de det på egen risk och kommer att få stå till svars inför Gud för den väg de väljer. Jag är oskyldig. Jag kommer inte att övertala någon och inte fördöma någon. Det är inte den uppgift jag fått. Gud känner sina ödmjuka, villiga och lydiga barn och han kommer att belöna dem efter hur troget de genomfört hans vilja. För många är klädreformen för enkel och anspråkslös att ta till sig. (524) De kan inte lyfta korset. Gud arbetar med enkla medel för att separera och särskilja sina barn från världen. Men somliga har övergett verkets och Guds vägs enkelhet, så att de befinner sig över verket, inte i det.

Jag hänvisades till 4 Mosebok 15:38- 41: ”Tala till Israels barn och säg till dem, att de och deras efterkommande ska göra sig tofsar i hörnen på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på varje hörntofs. De tofsarna ska vara där, för att när ni ser dem ska ni minnas alla HERRENS bud och göra efter dem, och inte följa era egna hjärtan och era egna ögon, som ni följer efter till att bedriva hor. Därför ska ni komma ihåg och göra efter alla mina bud, och vara heliga inför er Gud. Jag är HERREN, er Gud, som förde er ut ur Egyptens land för att vara er Gud. Jag är HERREN, er Gud.” Här påbjuder Gud uttryckligen en mycket enkel detalj i klädedräkten för Israels barn, i avsikt att skilja dem från de avgudadyrkande nationerna omkring dem. När de såg på sina särskilda kläder skulle de komma ihåg att de var Guds laglydiga folk och att han hade verkat på ett mirakulöst sätt för att leda dem ut ur den egyptiska fångenskapen, för att tjäna honom och vara ett heligt folk inför honom. De skulle inte följa sina egna önskningar eller ta efter de avgudadyrkande nationerna omkring sig, utan förbli ett tydligt avskilt folk, så att alla som såg dem skulle kunna säga: Dessa är de som Gud har fört ut ur Egyptens land, som håller de tio budordens lag. En israelit kunde kännas igen så snart man såg honom, för Gud visade med enkla medel att han tillhörde honom.

Den befallning som Gud gav Israels barn, att sätta ett blått band på sina kläder, skulle inte påverka deras hälsa direkt, utan bara som Gud ville välsigna dem för deras lydnad. Bandet skulle påminna dem om Jehovas höga krav och

hindra dem från att blanda sig med andra nationer, delta i deras dryckesfester och äta fläsk (525) och lyxmat som skadar hälsan. Gud skulle nu vilja att hans folk använder reformklänningen, inte bara för att de ska skilja sig från världen som hans ”särskilda folk”, utan därför att en klädreform är nödvändig för fysisk och andlig hälsa. Guds folk har i stor utsträckning förlorat sin särart och har gradvis tagit efter världen och blandat sig med den, tills de i många avseenden har blivit som den. Gud är missnöjd med detta. Han leder dem på samma sätt som han ledde Israels barn på bibelns tid, för att de ska dra ut ur världen och överge sin avgudadyrkande vanor, för att de inte ska följa sina egna hjärtan (eftersom deras hjärtan inte är helgade) eller sina egna ögon, som har lett dem till att överge Gud och ansluta sig till världen.

Något måste hända som minskar Guds folks grepp om världen. Reformklänningen är enkel och hälsosam, men den medför ett kors. Jag tackar Gud för korset och böjer mig med glädje för att lyfta upp det. Vi har blivit så förenade med världen att vi förlorat korset ur sikte och inte lider för Kristi skull.

Vi borde inte försöka uppfinna något för att skapa ett kors, men om Gud visar oss ett kors, bör vi bära det med glädje. Genom att ta emot korset skiljer vi oss från världen, som inte älskar oss utan förlöjligar vår egenart. Kristus blev hatad av världen eftersom han inte var av världen. Kan hans efterföljare förvänta sig att det ska gå bättre för dem än för deras Mästare? Om vi klarar oss utan att möta fördomande eller ogillande från världen, då kan vi känna oss oroliga, för det är vår anpassning till världen som gör oss så lika den att det inte finns något som kan väcka deras avund eller illvilja. Deras anda kolliderar inte med vår. Världen föraktar korset. ”Ordet om korset är ju en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som är frälsta är det Guds kraft.” 1 Korintierbrevet 1:18. ”Men för min del vill jag aldrig någonsin berömma mig av något annat än av vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen.” Galaterbrevet 6:14. (Se Appendix)

Antaganden om Battle Creek

(526) År 1865 såg jag att somliga på grund av avundsjuka kände sig fria att tala nedlåtande om församlingen i Battle Creek. Somliga ser misstänksamt på allt som sker där och verkar glädja sig om de får tag på något som de kan utnyttja för att ge Battle Creek dåligt rykte. Gud är missnöjd med en sådan anda och ett sådant agerande. Varifrån får våra församlingar på andra platser sitt ljus och sin kunskap om sanningen? Den har kommit från de redskap som Gud bestämt, med centrum i Battle Creek. Vem bär ansvar för verket? Det gör de som arbetar nitiskt i Battle Creek. Bördor och svåra prövningar drabbar naturligtvis dem som står vid fronten i den häftigaste striden. Alla som fattar viktiga beslut när det gäller Guds verk utsätts för bekymmer och tröttsamt tankearbete. Våra bröder på andra platser, som är befriade från allt detta, borde känna tacksamhet och prisas Gud för att de har det så

bra, och de borde vara de sista att vara avundsjuka, missunnsamma och kritiska med inställningen, ”Berätta, så ska vi sprida det vidare!”

Församlingen i Battle Creek har haft ansvaret för konferenserna som har varit en stor påfrestning för nästan alla. På grund av extraarbetet har många varit uttröttade i många månader. De har burit bördorna med glädje, men har känt sig nedstämda och modlösa på grund av somliga människors hjärtlösa likgiltighet och andras grymma avund, när de kommit tillbaka till de olika församlingar som de kom från. Man faller tanklösa kommentarer - somliga avsiktligt, andra av obetänksamhet - om dem som bär ansvaret där och om dem som leder arbetet. Gud har lagt märke till allt som sagts och den avundsjuka och missunnsamhet som låg bakom. Han för sanningenliga räkenskaper. (527) Många tackar Gud för sanningen och vänder sig sedan om och ifrågasätter och hittar fel på just de redskap som himlen har valt för att göra dem till vad de är eller vad de borde vara. Gud skulle vara mer nöjd om de spelade Arons och Hurs roller och hjälpte till att hålla upp deras händer, som bär det stora och tunga ansvaret i samband med Guds verk. De som knotar och klagar borde stanna hemma, där de undgår frestelser, där de inte kan finna näring för sin avundsjuka, sina onda antaganden och sin kritik. Deras närvaro är bara en börda för mötena. De är moln utan vatten.

De som känner sig fria att finna fel och kritisera dem som Gud har utvalt för att spela en viktig roll i detta stora arbete, borde hellre försöka bli omvända och få Kristi sinnelag. Låt dem påminnas om Israels barn som var snara att finna fel hos Mose, som Gud hade utvalt för att leda sitt folk till Kanaan, och till och med att klaga på Gud själv. Alla dessa klagande människor föll i öknen. Det är lätt att göra uppror, lätt att ta strid innan man har övervägt saker och ting rationellt och lugnt, och har bestämt sig för om det finns något att kämpa emot. Israels barn är ett exempel för oss som har världens slut inpå oss.

Det är lättare för många att ifrågasätta och hitta fel på saker och ting i Battle Creek, än att berätta vad som borde göras. Somliga skulle till och med försöka ta på sig detta ansvar, men de skulle snart upptäcka att de saknar erfarenhet och skulle snart köra arbetet i botten. Om dessa pratmakare och kritiker själva skulle ta på sig ansvaret att be för dem som arbetar, skulle de själva bli välsignade och bli till välsignelse för andra genom sitt gudfruktiga exempel, sitt heliga inflytande och sina liv. Det är lättare för många att prata än att be. Sådana människor saknar andlighet och helighet. Deras inflytande skadar (528) Guds verk. I stället för att känna att arbetet i Battle Creek är deras eget arbete, och att de har intresse av dess framgång, står de vid sidan mer som åskådare, för att ifrågasätta och hitta fel. De som gör så, är just de som saknar erfarenhet av detta arbete och som har lidit väldigt litet för sanningens sak.

Att lämna över ansvaret

De sabbatsfirande bröder som lämnar över ansvaret för sitt förvalterskap i händerna på sina hustrur, trots att de

själva har förmåga att sköta det, är oförståndiga och misshagar Gud när de lämnar över det. Makens förvalterskap kan inte överföras till hustrun. Ändå försöker man ibland att göra det, till stor skada för båda. En troende make har ibland överfört sin egendom till sin icke-troende partner och har hoppats att på så sätt glädja henne, få henne att sluta opponera sig och till slut få henne att ta emot sanningen. Men detta är inte något annat än ett försök att köpa sig frid eller att avlöna hustrun för att tro sanningen. Maken överför de medel som Gud har lånat honom för att främja sitt verk, till någon som inte känner någon sympati för sanningen. Vilken redovisning kan en sådan tjänare komma med, när den store Mästaren kräver att få tillbaka sitt med ränta?

Troende föräldrar har ofta överfört sina ägodelar till sina icke-troende barn och gör det därmed omöjligt att ge Gud det som tillhör honom. Genom att göra på det sättet avsäger de sig det ansvar som Gud har lagt på dem och placerar tillgångar i fiendens led, som Gud har anförtrott dem för att de ska ges tillbaka till honom, genom att de investeras i hans verk när han kommer att kräva det av dem. Det är inte Guds vilja att föräldrar som kan sköta sina egna affärer ska överlämna kontrollen över sina ägodelar ens (529) till barn som har samma tro. De har sällan så stor hängivenhet för Guds verk som de borde, och de har inte uppfostrats i motgångar och svårigheter så att de värdesätter eviga skatter högre och jordiska skatter mindre. De tillgångar som läggs i sådana barns händer leder till mycket ont. Det blir en frestelse för dem att älska det jordiska och förlita sig på ägodelar och känna att de inte behöver så mycket mer. När de får pengar som de inte har tjänat genom sina egna ansträngningar använder de dem sällan klokt.

Den make som överför sin förmögenhet till sin hustru öppnar en vid dörr för frestelser framför henne, oavsett om hon är troende eller icke-troende. Om hon är troende och av naturen girig och benägen till själviskhet och habegär, kommer kampen att bli mycket hårdare för henne med både sin mans förvaltning och sin egen att sköta. För att bli frälst måste hon övervinna alla dessa besynnerliga, onda karaktärsdrag och ta efter sin gudomlige Herres karaktär, söka efter tillfällena att göra andra gott och älska andra som Kristus har älskat oss. Hon borde odla kärlekens dyrbara gåva som vår Frälsare ägde i så rikt mått. Hans liv utmärktes av ädel och osjälvisk välgörenhet. Hela hans liv grumlades inte av en enda självisk handling.

Oavsett vilket motiv mannen har, så har han lagt en fruktansvärd stötsten i sin hustrus väg, som kan hindra henne från att vinna seger. Om överlåtelsen görs till barnen kan resultatet bli lika skadligt. Gud känner hans motiv. Om han är självisk och har gjort överlåtelsen för att dölja sin girighet och skaffa sig en ursäkt för att slippa göra något för att främja Guds verk, kommer det helt säkerhet att resultera i himlens förbannelse. Gud läser hjärtats syften och uppsåt och han prövar människornas barns motiv. Hans starka och synliga ogillande kanske inte visar sig på samma sätt som i Ananias och Safiras fall, men till slut kommer straffet inte att bli mildare än det som de fick. Genom att försöka bedra (530) människor ljög de för Gud. ”Den som syndar ska dö.”

Sådana människor kan inte bestå i domen bättre än den man som fick en talent och gömde den i jorden. När han kallades att göra räkenskap anklagade han Gud för att vara orättvis. ”Herre, jag visste att du är en sträng man, som skördar där du inte har sått och samlar in där du inte har strött ut. Och jag var rädd och gick bort och gömde din talent i jorden (där Guds verk inte kunde få någon nytta av den.) Se, här har du det som är ditt.” Gud sa: ”Ta därför ifrån honom talenten och ge den åt honom som har de tio talenterna.” ... ”Och kasta den oduglige tjänaren i det yttersta mörkret. Där ska vara gråt och tandagnisslan.” Denne man var rädd för att Herren skulle dra nytta av värdestegringen av hans talent.

Jag såg att det är många som har slagit in sin talent i en duk och gömt den i jorden. De verkade tycka att varje öre som de investerat i Guds verk är förlorat för alltid. För dem som känner det så, är det också så. De kommer inte att få någon belöning. De ger motsträvt, bara för att de känner sig tvingade att göra något. Gud älskar en glad givare. De som inbillar sig att de kan överföra sitt ansvar till hustru eller barn, är bedragna av fienden. Att överlåta sina tillgångar kommer inte att minska deras ansvar. De är ansvariga för de pengar som himlen har anförtrott i deras händer och de kan inte på något sätt befria sig själva från detta ansvar, förrän de befrias genom att ge tillbaka till Gud det som han har anförtrott dem.

Kärlek till världen skiljer människor från Gud. ”Om någon älskar världen, så finns inte Faderns kärlek i honom.” Det är omöjligt att urskilja sanningen medan världen äger deras kärlek. Världen kommer emellan dem och Gud, grumlar synen och bedövar känslorna så att det är omöjligt för dem att urskilja heliga (531) ting. Gud kallar på sådana människor: ”Rena era händer, ni syndare, och gör era hjärtan rena, ni tvehägsna. Känn ert elände och sörj och gråt. Låt ert skratt vändas i sorg, och er glädje i bedrövelse.” De som har fläckt sina händer med världens orenhet måste rena sig själva från dess fläckar. De som tror att de kan tjäna världen och ändå älska Gud, är tvehägsna. Men de kan inte tjäna både Gud och mammon. De är människor med två olika sinnelag, som älskar världen och förlorar all känsla för sin plikt mot Gud. Ändå påstår de sig vara Kristi efterföljare. De är varken det ena eller det andra. De kommer att förlora båda världarna, om de inte tvättar sina händer och renar sina hjärtan genom att lyda sanningens rena principer. ”Den som säger sig förbli i honom är också skyldig att vandra så som han vandrade.” ”I detta har kärleken blivit fullkomnad hos oss, så att vi har frimodighet på domens dag, för såsom han är, så är också vi i denna världen.” ”Genom dem har han gett oss sina mycket stora och dyrbara löften, så att ni genom dem blir delaktiga av gudomlig natur, efter att ha flytt undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen.”

Det är världsliga begär som förstör sann gudsfruktan. Kärlek till världen och det som är i världen skiljer oss från Fadern. Längtan efter jordisk vinning tilltar bland dem som påstår sig vänta på vår Frälsares snara återkomst. Köttets begär, ögonens begär och högmod över livets goda behärskar även bekännande kristna. Girigt strävar de efter det som är i världen, och många kommer att sälja det eviga livet för ohelig vinning.

Att fira sabbaten på rätt sätt

Den 25 december 1865 visades för mig att det har varit alltför mycket slapphet när det gäller att helighålla sabbaten. Man har inte varit punktlig med att slutföra (532) de vardagliga sysslorna inom de sex arbetsdagar som Gud har gett till människan, och inte varit noga med om man inkräktat på en timme av den heliga, helgade tid som han har avskilt för sig själv. Det finns inget mänskligt göromål som skulle betraktas som så viktigt för att det skulle få henne att överträda Jehovas fjärde bud. Det finns fall då Kristus har gett tillåtelse till arbete till och med på sabbaten för att rädda människors eller djurs liv. Men om vi överträder det fjärde budets bokstav för vår egen ekonomiska vinnings skull, då blir vi sabbatsbrytare och är skyldiga till överträdelse av alla buden, för om vi bryter ett är vi skyldiga till att ha brutit alla. Om vi, för att rädda egendom, bryter Jehovas uttryckliga befallning, var kommer det att sluta? Var ska vi då sätta gränserna? Om vi överträder när det gäller något litet, och inte betraktar det som någon särskild synd från vår sida, och samvetet blir förhärdat och känslighet avtrubbas tills vi kan gå ännu längre och utföra ganska mycket arbete och ändå inbilla oss själva att vi är sabbatsfirare, när vi enligt Kristi standard bryter vartenda ett av Guds heliga bud. Det finns brister bland sabbatsfirare när det gäller detta, men Gud är mycket noggrann. Alla som tror att de vinner litet tid, eller att de får någon fördel av genom att inkräkta litet på Herrens tid, kommer att förlora förr eller senare. Han kan inte välsigna dem som han skulle vilja göra, för hans namn vanäras av dem och hans bud ringaktas. Guds förbannelse kommer att vila över dem, och de kommer att förlora tio eller tjugo gånger mer än de vann. ”Ska en man stjäla från Gud? Ändå har ni stulit från mig... ni och hela denna nation.”

Gud har gett människan sex dagar att arbeta för sig själv, men han har reserverat en dag när han ska äras på ett särskilt sätt. Han ska lovprisas och hans auktoritet respekteras. Och ändå vill människor råna Gud genom att stjäla litet av den tid som Skaparen har reserverat för sig själv. Gud reserverade den sjunde dagen som en viloperiod för människan, för människans bästa såväl som för hans egen härlighet. Han såg att människan behövde en dags vila från arbete och bekymmer. Hennes hälsa och liv skulle (533) vara i fara utan en period av avkoppling från de sex arbetsdagarnas arbete och oro.

Sabbaten gjordes för människans skull. Att medvetet överträda det heliga bud som förbjuder arbete på den sjunde dagen, är ett brott sett ur himmelsk synvinkel, som bedömdes så allvarligt under den mosaiska lagen att det krävde överträdarens död. Men det var inte allt överträdaren skulle få lida, för Gud skulle inte ta någon som överträder hans lag till himlen. Han måste lida den andra döden, som är det fulla och slutliga straffet för den som överträder Guds lag.

Politiska åsikter

I Rochester, New York, blev jag den 25 december 1865 visad många ting om Guds folk i samband med hans verk i dessa sista dagar. Jag såg att många bekännande sabbatsfirare kommer att gå miste om det eviga livet. De tar inte varning av Israels barns agerande och slår in på någon av deras onda vägar. Om de fortsätter med dessa synder kommer de att falla som israeliterna och aldrig komma in i det himmelska Kanaan. ”Men allt detta hände dem som exempel och skrevs ner till varning för oss som har tidens slut inpå oss.”

Jag såg att många skulle falla på denna sida av riket. Gud testas och prövas sitt folk, och många kommer inte att klara karaktärsprovet, Guds måttstock. Många kommer att ha ett hårt arbete med att övervinna sina besynnerliga karaktärsdrag och vara utan fläck och skrynkla eller något sådant, oklanderliga inför Gud och människor. Många bekännande sabbatsfirare kommer inte att vara till någon större nytta för Guds verk eller församlingen utan en genomgripande reformation från deras sida. Många sabbatshållare gör inte rätt inför Gud när det gäller deras politiska uppfattning. De är inte (534) i harmoni med Guds ord eller förenade med samfundet av sabbatsfirande troende. Deras åsikter stämmer inte överens med principerna för vår tro. Tillräckligt ljus har getts för att korrigera alla som vill bli korrigerade. Alla som fortfarande håller fast vid politiska åsikter som inte stämmer överens med sanningens ande, lever i överträdelse av himlens principer. Därför kan de inte, så länge de fortsätter så, äga frihetens och helighetens ande.

Deras principer och uppfattningar i politiska frågor är ett stort hinder för deras andliga utveckling. De är en ständig snara för dem och en skam för vår tro. Och de som håller fast vid dessa principer kommer till slut att hamna just där fienden skulle vilja ha dem, där de till slut kommer att skiljas från sabbatsfirande kristna. Dessa bröder kan inte få Guds godkännande så länge de saknar sympati för de förtryckta färgade människorna och motsätter sig vår regerings rena republikanska principer. Gud tycker inte bättre om uppror på jorden än om upproret i himlen, när den store rebellen ifrågasatte grundvalen för Guds regering och kastades ut tillsammans med alla som sympatiserade med honom i hans uppror.

Ränta

I den syn som jag fick i Rochester, New York, den 25 december 1865, blev jag visad att sabbatshållare borde överväga frågan om att låna ut pengar mot ränta. Rika människor har inte rätt att ta ränta av sina fattiga bröder. Däremot kan de ta ränta av icke-troende. ”Om din broder blir fattig och inte kan försörja sig, så ska du hjälpa honom ... Du ska inte ockra på honom eller ta ränta, utan du ska frukta din Gud, så att din broder kan leva hos dig. Du ska inte lämna honom dina pengar mot ockerränta, och inte heller låna honom av din mat för att kräva mer tillbaka.”

(535) ”Du får inte ta ränta av din broder, varken ränta på pengar eller ränta på livsmedel eller ränta på något annat som man kan ta ränta på. Av utlåningen får du ta ränta, men av din broder får du inte ta ränta, så att HERREN, din Gud, må välsigna dig i allt vad du företar dig i det land dit du kommer för att ta i besittning.”

Gud har blivit missnöjd med sabbatshållare på grund av deras girighet. Deras längtan efter att göra vinster är så stark att de har utnyttjat fattiga och olyckliga bröder i deras nöd och har ökat sina egna redan riikla tillgångar, medan dessa fattigare bröder inte haft samma förmögenhet. ”Skall jag ta hand om min bror?” är vad de säger i sina hjärtan.

För några år sedan riskerade några av de fattigare bröder att förlora sina själar på grund av felaktiga intryck. Överallt frestade Satan dem beträffande de rika. Dessa fattiga bröder förväntade sig hela tiden att få förmåner, när det var deras plikt att förlita sig på sina egna krafter. Om de hade fått understöd skulle det ha varit det värsta man kunde ha gjort dem. Överallt i sabbatshållarnas led försökte Satan att störta den grupp som är fattigare genom sina frestelser. Somliga, som saknat omdöme och vishet, har gått sin egen väg och varit ovilliga att be om råd eller att följa dem. Sådana människor har tvingats lida till följd av sina dåliga beräkningar och ändå kände just dessa att de borde ha fått understöd av sina bröder som har tillgångar. Detta behövde korrigeras. Den förstnämnda gruppen förstod inte det ansvar som vilar på de rika, inte heller de bekymmer och omsorger som tvingades på dem på grund av deras tillgångar. Allt de kunde se var att dessa personer hade pengar att använda, medan de själva saknade pengar. I allmänhet hade de rika betraktat alla fattiga i samma ljus, trots att det finns en grupp fattiga som gör sitt bästa för att förhålliga Gud, att göra gott och att leva för sanningen. Dessa personer är värdefulla. (536) De har gott omdöme, deras anda är dyrbar i Guds ögon och allt det goda som de uträttar på sitt rättframma sätt är tio gånger större än det som uträttas av de rika, även om de rika kan ge stora summor vid vissa tillfällen. De rika ser inte och inser inte att det är nödvändigt att göra gott, att vara rik på goda gärningar, redo att fördela och villiga att dela med sig.

Rikedomens bedräglighet

Somliga som bekänner sig tro på sanningen har dåligt omdöme och värdesätter inte moralisk styrka. Personer som skryter mycket om sin trofasthet mot Guds verk och talar som om de tror att de känner till allt som är värt att veta, är inte ödmjuka i hjärtat. De kan ha pengar och egendom, och det räcker för att ge dem inflytande över somliga, men det kommer inte att ge dem några förmåner alls hos Gud. Pengar är makt och utövar ett mäktigt inflytande. En utmärkt karaktär och moralisk styrka förbises ofta hos en fattig man. Men vad bryr sig Gud om pengar och ägodelar? Boskapen på de tusen kullarna tillhör honom. Världen och allt som finns i den tillhör honom. Jordens invånare är som gräshoppor inför honom. Människor och ägodelar är bara som ett dammkorn på vågen. Han gör inte skillnad på människor.

Rika människor ser ofta på sina rikedomar och säger: Genom mitt förstånd har jag skaffat mig denna rikedom. Men vem gav dem kraft att bli rika? Gud har gett den förmåga de har, men i stället för att ge honom äran tar de den själva. Han kommer att testa och pröva dem och ta bort deras ära. Han kommer att ta bort deras kraft och skingra deras ägodelar. I stället för välsignelse kommer de att uppleva förbannelse. En felaktig handling eller förtryck, en avvikelse från den rätta vägen, borde inte tolereras mer (537) hos en människa med ägodelar än hos en som inte har några. Alla rikedomar som de allra rikaste någonsin har ägt, räcker inte för att täcka över den minsta synd inför Gud. De kommer inte att godtas som lösensumma för överträdelser. Bara ånger, sann ödmjukhet, ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande kommer att godtas av Gud. Och ingen människa kan ha en sann ödmjukhet inför Gud om inte denna anda visas inför andra. Gud accepterar inget mindre än att man ångrar, bekänner och överger sina synder.

Många förmögna människor har fått sina rikedomar genom hårda affärssuppgörelser, genom att skaffa sig själva fördelar på bekostnad av sina fattigare medmänniskor eller sina trosbröder. Just dessa män är stolta över hur listiga och skarpsinniga de är i sina affärssuppgörelser. Men Guds förbannelse kommer att vila över varje dollar som man tjänat på detta sätt och över den avkastning de får av dessa pengar. När dessa saker visades för mig kunde jag se kraften i vår Frälsares ord: ”Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike.” De som har förmågan att förvärva ägodelar behöver hela tiden vara på sin vakt, så de inte förvandlar sin längtan efter att tjäna pengar till något dåligt och inte fortsätter att vara helt ärliga. På det sättet kommer många att falla för frestelsen att gå för långt, att ta mer betalt för saker än vad de är värda och offra sina generösa, välvilliga och ädla principer för usel vinnings skull.

Jag blev visad att många som bekänner sig vara sabbatshållare älskar världen och det som är i den så mycket, att de har blivit fördärvade av dess anda och påverkan. Det gudomliga har försvunnit från deras karaktär och det sataniska har smugit sig in och förvandlat dem så att de tjänar Satans syften och blir orättfärdighetens redskap. Som kontrast till dessa män blev jag visad de flitiga, ärliga och fattiga människor som är beredda att hjälpa dem som behöver hjälp och som hellre låter sig utnyttjas av sina rika bröder än att visa en så girig och lysten ande som de gör. (538) De är människor som värdesätter ett rent samvete och det som är rätt mer än rikedomar, även när det gäller småsaker. De är så beredda att hjälpa andra, så villiga att göra allt gott de kan, att de inte samlar på dig några rikedomar. Deras jordiska ägodelar växer inte. Om det finns något behjärtansvärt ändamål som behöver pengar eller arbete, är dessa de första som är intresserade och agerar. Ofta gör de långt mer än vad de egentligen förmår, och avstår därför själva från något bra som de behöver, för att kunna genomföra sina goda avsikter.

Eftersom dessa människor inte har några stora jordiska rikedomar att skryta med, betraktas de kanske som om de saknar förmåga, omdöme och klokhet. De kanske inte räknas som särskilt värdefulla och deras inflytande kanske

inte uppskattas av människor. Men hur ser Gud på dessa fattiga kloka människor? I hans ögon är de dyrbara och även om deras rikedomar på jorden inte växer, samlar de oförgängliga rikedomar i himlen åt sig själva. När de gör det visar de en klokhet som är lika överlägsen den som kunniga, beräknande, giriga bekännande kristna har, som det gudomliga och gudalika är överlägset det jordiska, köttliga och sataniska. Det är den moraliska styrkan som Gud sätter värde på. En kristen karaktär som är obefläckad av snikenhet och som är stilla, tålmodig och ödmjuk, är mer dyrbar i hans ögon än det finaste guld, till och med finare än guld från Ofir.

Rika människor kommer att provas hårdare än de någonsin har prövats hittills. Om de klarar provet och övervinner sina karaktärsfel och som Kristi trofasta förvaltare ger Gud det som är hans, kommer det att sägas om dem: ”Bra gjort, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag ska sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.”

Jag blev sedan hänvisad till liknelsen om den ohederliga förvaltaren: ”Skaffa er vänner genom den orättfärdige mammon, för att de ska ta emot er i de eviga boningarna när ni slutar. Den som är trogen (539) i det minsta, är också trogen i stort, och den som är ohederlig i det minsta, är också ohederlig i stort. Har ni nu inte varit trogna med den orättfärdige mammon, vem vill då anförtro er med det sanna? Och om ni inte har varit trogna i det som tillhör en annan, vem vill då ge er det som är ert?”

Om människor inte ger tillbaka till Gud det som han har lånat ut till dem för att användas till hans ära, och på så sätt rövar från honom, kommer de att misslyckas fullständigt. Han har lånat ut tillgångar till dem som de kan föröka genom att inte missa något tillfälle att göra gott, och på så sätt kan de hela tiden samla sig skatter i himlen. Om de däremot, som mannen som hade en talent gjorde, gömmer den eftersom de är rädda att Gud ska få den vinst som deras talent ger, kommer de inte bara att gå miste om räntan som till sist ges som lön till den trogne förvaltaren, utan också det kapital som Gud gav dem att arbeta med. Eftersom de har rövat från Gud kommer de inte att ha samlat en skatt i himlen, och de förlorar sina jordiska rikedomar också. De har ingen boning på jorden och ingen Vän i himlen, som tar emot dem i de rättfärdigas eviga boning.

Kristus förklarar: ” Ingen kan tjäna två herrar. För antingen ska han hata den ene och älska den andre, eller så ska han hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon” - ni kan inte samtidigt tjäna Gud och er förmögenhet. ”Allt detta hörde också fariséerna, som älskade pengar, och de skrattade åt honom.” Lägga märke till Kristi ord till dem: ” Ni är de som gör er själva rättfärdiga inför människor. Men Gud känner era hjärtan, för det som prisas högt bland människor [vilket är rikedomar som man skaffat sig genom förtryck, genom bedrägeri, genom att ta för mycket betalt, genom lurendrejeri eller på något annat ohederligt sätt] är avskyvärt inför Gud.” Sedan presenterar Kristus de två karaktärerna, den rika mannen som var klädd i purpurfärgat fint linne och som levde i överdåd varje dag, och Lasarus som levde i yttersta fattigdom och såg

avskryvård ut och som bad om några brödsmlor som den rike mannen kastade bort. Vår Frälsare visar hur han värderar de två. Trots att Lasarus (540) var i ett så eländigt och uselt tillstånd hade han sann tro, verklig moralisk styrka som Gud såg och som han ansåg så värdefull att han tog denne stackars föraktade lidande man och satte honom på den mest upphöjda platsen, medan den rika mannen som var ärad och som älskade att leva ett bekymmerslöst liv, blev utkastad från Guds närhet och störtades i obeskrivlig olycka och elände. Gud satt inte värde på denne rika mans förmögenhet, eftersom han inte hade någon sann moralisk styrka. Hans karaktär var värdelös. Hans rikedomar gav honom inte något företräde inför Gud och gav inget inflytande som kunde säkra Guds ynnest.

Med denna liknelse ville Kristus lära sina lärjungar att inte bedöma eller värdera människor efter deras förmögenhet eller efter den ära de fick från andra. Det var så fariséerna gjorde, som trots att de ägde både rikedomar och världslig ära var värdelösa i Guds ögon och ännu värre, de föraktades och förkastades av honom. De kastades ut från hans åsyn och ansågs vidriga, eftersom det inte fanns någon moralisk styrka eller stabilitet i dem. De var korrupta, syndiga och avskryvårda i hans ögon. Den fattiga mannen, som föraktades av sina dödliga medmänniskor och var motbjudande i deras ögon, var värdefull i Guds ögon eftersom att han ägde moralisk stabilitet och styrka, vilket gjorde honom kvalificerade att få träda in i rena, heliga änglars sällskap och bli Guds arvinge och Kristi medarvinge.

I Paulus uppdrag till Timoteus varnar han honom för en grupp som inte vill hålla sig till det sunda budskapet och som värdesätter rikedomar på fel sätt. Han säger: "Om någon undervisar annorlunda och inte håller sig till vår Herre Jesu Kristi sunda ord och till den lära som hör till gudsfruktan, så är han upplåst av stolthet och förstår ingenting, utan har en sjuklig lust för tvistefrågor och ordstrider. Sådant leder till avund, bråk, smädelser, onda misstankar, värdelösa stridigheter mellan människor som är fördärvade i sitt sinne, och som har förlorat sanningen och menar att gudsfruktan är en vinning. Dra dig ifrån sådana. Men gudsfruktan med förnöjsamhet är en stor vinning. För vi har inte fört något med oss in i (541) världen och det är säkert att vi inte heller kan ta med oss något härifrån. Utan har vi föda och kläder, så låt oss vara nöjda med det. Men de som vill bli rika faller i frestelser och snaror och i många oförnuftiga och skadliga begär, som drar människorna ner i fördärv och undergång. För penningbegäret är en rot till allt ont, vilket somliga har strävat efter och därigenom förts bort från tron och vållat sig själva mycket lidande. Men du, gudsman, håll dig borta från sådant och sök ivrigt efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet, som du också har blivit kallad till och den goda bekännelsen har du bekänt inför många vittnen." "Uppmana dem som är rika i denna värld, att inte vara högfärdiga och inte sätta sitt hopp till osäkra rikedomar, utan till den levande Guden, som rikligen skänker oss allt till att njuta av, och att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara frikostiga och dela med sig, och så samla skatter åt sig som en god grund för framtiden, så att de kan vinna det eviga livet."

Paulus ville i detta brev inpränta i Timoteus att det var nödvändigt att ge en sådan undervisning som skulle kunna utplåna den villfarelse som så lätt smyger sig på de rika, att de på grund av sina rikedomar är överlägsna dem som är fattiga och att de på grund av sin förmåga att förvärva rikedom är klokare och har bättre omdöme - kort sagt, att ekonomisk framgång har med gudsfruktan att göra. Detta är en fruktansvärd villfarelse. Så få det är som lyder den uppmaning som Paulus gav Timoteus i uppdrag att framföra till de rika! Så många det är som inbillar sig att deras förmåga att samla rikedomar är gudsfruktan. Paulus förklarar, att "gudsfruktan med förnöjsamhet är en stor vinning". Trots att rika människor kan ägna hela sina liv åt detta enda mål, att skaffa sig rikedomar, kan de inte ta något med sig när de lämnar världen, liksom de inte kunde ta något med sig när de kom till världen. De måste dö och lämna det som har kostat dem så mycket arbete att skaffa sig. De satsade allt, sina eviga intressen, för att få dessa ägodelar och har förlorat båda världarna.

Paulus visar vilka risker människor tar för att bli rika. Men (542) många är fast beslutna att bli rika. Detta är deras strävan och i sin iver förbiser man de eviga aspekterna. De är förblindade av Satan och inbillar sig själva att de önskar denna vinning för goda ändamål. De tänjer sina samveten, bedrar sig själva och känner hela tiden begär efter rikedomar. Sådana människor har förrirat sig bort från tron och plågat sig själva med många bekymmer. De har offrat sina ädla och upphöjda principer och gett upp sin tro för rikedomars skull och om de inte möter besvikelser medan de försöker nå sitt mål, så blir de besvikna på den lycka som de trodde att rikedom skulle föra med sig. De är insnärjda och förvirrade på grund av sina bekymmer. De har gjort sig själva till slavar under sitt habegär och har tvingat sina familjer in i samma slaveri och den vinst de skördar är "mycket lidande." "Uppmana dem som är rika i denna värld, att inte vara högfärdiga och inte sätta sitt hopp till osäkra rikedomar, utan till den levande Guden, som rikligen skänker oss allt till att njuta av." Människor ska inte samla sina rikedomar på hög utan att få ut något gott av dem när de berövar sig själva livets bekvämligheter, och faktiskt blir slavar för att bevara eller öka sina jordiska rikedomar.

Aposteln Paulus visar den enda rätta användningen av rikedomar och bjuder Timoteus att uppmana de rika att göra gott, så att de blir rika på goda gärningar, generösa och villiga att dela med sig. För när de gör det lägger de en god grund för framtiden, - det vill säga tidens slut - så att de kan vinna det eviga livet. Paulus undervisning är helt i överensstämmelse med Kristi ord: "Skaffa er vänner genom den orättfärdige mammon, för att de ska ta emot er i de eviga boningarna när ni slutar." Gudsfruktan tillsammans med förnöjsamhet är en stor vinning. Här ligger den sanna hemligheten till lycka och en verklig framgång för kropp och själ.

Lydnad för sanningen

(543) Käre broder D, jag minns ditt ansikte bland många andra ansikten som visades för mig i en syn i Rochester, New York, den 25 december 1865. Jag blev visad att du

höll dig i bakgrunden. Förståndsmässigt är du övertygad om att vi har sanningen, men du har ännu inte upplevt dess helgande inflytande. Du har inte följt tätt i vår Frälsares fotspår och därför är du oförberedd att vandra så som han vandrade. När du lyssnar till sanningens ord säger ditt omdöme dig att det är rätt. Det kan inte förnekas. Men genast säger det ohelgade hjärtat: ”Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det? Du kan lika gärna ge upp dina ansträngningar att hålla jämna steg med Guds folk, för nya, främmande och prövande saker kommer att dyka upp hela tiden. Du kommer att bli tvungen att sätta stopp någon gång, och du kan lika gärna stoppa nu. Det är bättre än att fortsätta.”

Du kan inte hålla med om att du bekänner sanningen utan att leva efter den. Du har alltid beundrat ett liv som stämmer överens med bekännelsen. Jag blev visad en bok där ditt namn stod skrivet tillsammans med många andras. Vid ditt namn fanns en svart plump. Du såg på den och sa: ”Den kan aldrig suddas ut.” Jesus höll sin sårade hand över den och sa: ”Endast mitt blod kan utplåna den. Om du från och med nu väljer den odmjuka lydnadens väg och litar enbart på mitt blods förtjänster för att täcka över dina tidigare överträdelser, då ska jag utplåna dina överträdelser och täcka över dina synder. Men om du väljer överträdarens väg måste du skörda överträdarens lön. Syndens lön är döden.”

Jag såg onda änglar som omgav dig och försökte avleda dina tankar från Kristus och få dig att betrakta Gud som en dömande Gud, och förlora en korsfäst Frälsares kärlek, medkänsla och barmhärtighet ur sikte, denna Frälsare som helt och fullt kommer att frälsa alla som kommer (544) till honom. Ängeln sa: ”Men om någon syndar, har vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, den rättfärdige.”

När du utsätts för mental oro, när du lyder Satans impulser att knota och klaga, får en ängel i uppdrag att komma till din undsättning och motbevisa dina trossvaga tankar. Du litar inte på Gud. Du tvivlar på hans makt att frälsa helt och fullt. Du vanärar Gud med denna hemska otro och vållar dig själv mycket onödigt lidande. Jag såg himmelska änglar som omgav dig och drev bort de onda änglarna. De såg medlidsamt och sorgset på dig och riktade din uppmärksamhet mot himlen och odödlighetens krona och sa: ”Den som vill vinna måste kämpa!”

Trots att du har tvivlat och varit rådvill har du inte vågat bryta förbindelsen helt mellan dig själv och Guds laglydiga folk. Ändå har du inte gett upp allt för sanningens skull. Du har inte överlämnat dig själv, din egen vilja. Du är rädd för att lägga dig själv och allt vad du har på Guds altare, eftersom det kanske kan komma att krävas av dig att du ska ge något tillbaka till honom av det som han har lånat ut till dig. Himmelsens änglar känner våra ord och handlingar, till och med vårt hjärtas tankar och avsikter. Du, käre broder, är rädd att sanningen ska kosta dig för mycket, men det är en av Satans idéer. Låt den ta allt du äger, och det kommer inte att vara för mycket. Det som du får ta emot har ett evigt och underbart värde, om det värderas rätt. Så litet som begärs av oss! Så liten den uppoffring är som vi kan göra, i jämförelse med det som vår gudomlige Herre gjorde för oss! Och ändå blir du missnöjd på grund av priset för det eviga livet. Du, liksom andra bröder i _____,

har haft en hård kamp med den store själafienden. Du har åtskilliga gånger nästan gett upp kampen, men din hustru och din äldsta dotters inflytande har fått överhanden. (545) Dessa medlemmar av din familj skulle lyda sanningen av hela sitt hjärta, om de kunde få stöd av ditt inflytande.

Dina döttrar har dig som föredöme, eftersom de tror att deras far måste ha rätt. Deras frälsning beror mycket på vilken väg du väljer. Om du slutar sträva efter evigt liv, kommer du att ha stort inflytande när det gäller att dra dina barn med dig. Du kommer att kuva din trofasta hustru anda, krossa hennes hopp och försvaga hennes livskraft. Hur kan du möta dem vid domen för att vittna om att din trolöshet blev orsak till deras undergång?

Jag såg att du flera gånger hade gett efter för Satans förslag att sluta sträva efter att leva ut sanningen, för frestaren sa till dig att du skulle misslyckas oavsett hur mycket du försökte, och att med alla dina svagheter och brister skulle det vara omöjligt för dig att fortsätta ett hängivet liv. Jag blev visad, att din hustru och din äldsta dotter har varit dina goda änglar, som sört över dig och uppmuntrat dig att i viss mån stå emot Satans kraftiga frestelser. Genom din kärlek till dem har du förmåtts att återigen försöka fästa din vacklande tro vid Guds löften. Satan väntar på att besegra dig, så att han kan jubla över ditt fall. De som trampar Guds lag under fötterna blir styrkta av dig i sitt uppror. Det är omöjligt för dig att vara stark, förrän du beslutsamt tar ställning för sanningen.

Du tycker systematisk välgörenhet verkar onödig. Du förbiser det faktum att den är instiftad av Gud, som i sin visdom är ofelbar. Denna plan införde han för att undvika förvirring och för att korrigera girighet, habegär, själviskhet och avgudadyrkan. Syftet med detta system är att göra bördan lätt, men att den ska vila lagom tungt på alla. Människans frälsning var dyrköpt. Den kostade till och med härlighetens Herre livet, som han gav av fri vilja, för att lyfta människan upp ur förnedringen och upphöja henne till att ärva världen. Gud har ordnat det så att människan ska hjälpa sin medmänniska (546) i det stora återlösningsarbetet. Den som drar sig undan detta, som inte vill förneka sig själv för att andra tillsammans med honom ska kunna få del av den himmelska förmånen, visar att han är ovärdig det tillkommande livet, ovärdig den himmelska skatten som krävde en så stor uppoffring. Gud vill inte ha några ovilliga gåvor, inget offer sker ges av tvång. De som är helt och fullt omvända och som sätter värde på Guds verk, kommer med glädje att ge det lilla som begärs av dem, och betrakta det som ett privilegium att få ge.

Ängeln sa: ”Akta er för de köttliga begären, som för krig mot själen.” Du har snubblat på hälsoreformen. Du tycker att den är ett onödigt bihang till sanningen. Så är det inte. Den är en del av sanningen. Här har du ett arbete framför dig som kommer att vara svårare och mer prövande än något annat som krävts av dig. Så länge du tvekar och håller dig på avstånd och inte griper tag i den välsignelse som det är din förmån att ta emot, kommer du att lida skada. Du snubblar över just den välsignelse som himlen har placerat i din väg för att göra din väg framåt mindre svår. Satan framställer den för dig i det mest motbudande ljus, för att du ska motsätta dig det som skulle visa sig vara till största hjälp för dig, och som skulle kunna ge dig fysisk

och andlig hälsa. Av alla människor är du en som skulle ha nytta av en hälsoreform. Den sanning som tas emot i alla delar i denna reformsak kommer att vara till största nytta. Du är en människa som skulle ha nytta av en mager diet. Du *var* i fara att drabbas av stroke och bli förlamad på ett ögonblick, så att halva kroppen blev som död. Att förneka aptiten är din räddning, men ändå betraktar du det som en stor försakelse.

Orsaken till att nutidens unga inte är mer religiöst intresserade beror på brister i deras uppfostran. Det är ingen riktig kärlek till barnen som tillåter dem att följa alla sina böjelser eller som låter olydnad mot föräldrarnas regler passera utan bestraffning. ”Det ska böjas i tid, det (547) som krokigt ska bli.” Modern borde alltid få faderns stöd i sina ansträngningar att lägga grunden för en god kristen karaktär hos sina barn. En far som avgudar sina barn borde inte blunda för sina barns fel, för att det är otrevligt att dela ut bestraffning. Ni behöver båda vakna upp och beslutsamt, inte hårdhänt men bestämt, låta era barn förstå att de måste lyda er.

En far får inte vara som ett barn, som styrs enbart av impulser. Han är bunden till sin familj med heliga och gudfruktiga band. Familjens alla medlemmar har fadern som medelpunkt. Hans namn ”husbonde” är den verkliga definitionen av husets far. Han är den som sätter upp regler, och som genom sitt eget manliga sätt visar de fastare goda egenskaperna, energi, integritet, ärlighet och praktisk förmåga. Fadern är på ett sätt hemmets präst som lägger morgon- och aftonoffret på Guds altare, medan hustru och barn förenas med honom i bön och lovprisning. I ett sådant hem vill Jesus dröja kvar. Genom hans livgivande inflytande kommer föräldrarna i en härlig framtid med glädje att utbrista: ”Se, här är jag och barnen som HERREN har gett mig” Frälsta, frälsta, för evigt frälsta! Befriade från det fördärv som genom begäret har kommit in i världen, och genom Kristi förtjänst har de ärvt odödlighet! Jag såg att det är få fäder som inser sitt ansvar. De har inte lärt sig att kontrollera sig själva och tills de har lärt sig denna läxa kommer de att lyckas dåligt med att styra sina barn. Fullständig självkontroll kommer att verka som en förtrollning på familjen. När detta uppnås är en stor seger vunnen. Då kan de lära sina barn självkontroll.

Jag längtar efter församlingen i ____, för det finns ett arbete som behöver uträttas där. Det är Guds plan att ha ett folk på denna plats. Det finns underlag för en bra församling där, men mycket arbete måste göras för att avlägsna de ojämna kanterna och få dem i arbetsdugligt skick, så att alla kan arbeta tillsammans och dra åt samma håll. Hittills har det varit (548) så, att när en eller två känt att det var nödvändigt att resa sig och stå enade och mer beslutsamt på sanningens upphöjda grund, gjorde andra ingen ansats att resa sig. Satan väcker en upprorsanda i dem, för att göra dem som skulle vilja gå framåt missmodiga. De spjärnar emot när de uppmanas att engagera sig i arbetet. Somliga blir hårdnackade och när de borde hjälpa till hindrar de istället. Somliga vill inte underkasta sig Guds hyvel. När den passerar över dem och den ojämna ytan störs, klagar de över att arbetet är alltför ansträngande och svårt. De vill komma ut från Guds snickarverkstad, till en plats där deras defekter lämnas i fred. De verkar helt ovetande om sitt tillstånd, men deras

enda hopp är att stanna kvar där bristerna i deras kristna karaktär kommer att ses och åtgärdas.

Somliga ger efter för en vällustig aptit, som för krig mot själen och är ett ständigt hinder för deras andliga utveckling. De har alltid dåligt samvete och om någon säger sanningen rakt ut är de redo att bli kränkta. De fördömer sig själva och utgår från att man avsiktligt valt samtalsämnen som berör dem. De känner sig ledsna och sårade och drar sig undan från de heligas sammankomster. De undviker att samlas med andra, för då får de inte så dåligt samvete. De tappar snart intresset för mötena och sin kärlek till sanningen. Om de inte ändrar sig fullständigt kommer de att gå tillbaka och ta sin plats i den upproriska skara som står under Satans svarta baner. Om dessa människor ville korsfästa köttliga lustar som för krig mot själen skulle de komma ur skottlinjen, där sanningens pilar går förbi dem utan att skada dem. Men så länge de ger efter för en vällustig aptit och på så sätt värnar om sina avgudar, gör de sig själva till måltavla för sanningens pilar, och om sanningen förkunnas överhuvudtaget måste de bli sårade. Somliga tror att de inte kan bättra sig och att de skulle offra hälsan om de skulle sluta använda te, tobak och kött. Det är Satans idéer. Det är dessa skadliga stimulantia (549) som förvisso undergräver hälsan och förbereder kroppen för akut sjukdom genom att skada naturens fina mekanism och bryta ner dess försvar mot sjukdom och för tidigt åldrande.

De som gör en förändring och slutar med dessa onaturliga uppgiggande medel, kommer under en tid att sakna dem och må riktigt dåligt utan dem, precis som alkoholisten som är beroende av sitt brännvin. Ta bort rusdryckerna och han kommer att må väldigt dåligt. Men om han håller ut kommer han snart att komma över denna hemska saknad. Naturen kommer till hans hjälp och stannar på sin post tills han på nytt ersätter den med sin falska stöttepelare. Somliga har bedövat den naturliga fina känslighet så mycket att det kan ta litet tid innan den återhämtar sig efter det missbruk som den fått stå ut med genom människors syndiga vanor, att man gett sig hän åt en fördärvad och förvänd aptit, vilket har tryckt ner och försvagat naturens krafter. Ge naturen en chans och den kommer att återhämta sig och göra sin del igen på ett förmämligt och utmärkt sätt. Att använda onaturliga stimulerande medel är skadligt för hälsan och har en bedövande påverkan på hjärnan, som gör att det blir omöjligt att uppskatta eviga ting. De som omhuldar dessa avgudar kan inte rätt värdera den frälsning som Kristus har berett för dem genom ett liv i självförnekelse, under ständigt lidande och vanära, och genom att till slut ge sitt eget syndfria liv för att frälsa människan som höll på att gå under, från döden.

Livförsäkringar

Jag blev visad att sabbatsfirande adventister inte borde engagera sig i livförsäkringar. Detta är en affärsverksamhet med världen som Gud inte gillar. De som engagerar sig i denna verksamhet allierar sig med världen, medan Gud kallar sitt folk att komma ut från den och skilja sig från

den. Ängeln sa: Kristus har köpt er genom att offra sitt liv. (550) "Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den Helige Ande, som är i er och som ni har fått från Gud, och att ni inte tillhör er själva? För ni är dyrt köpta. Så förhärliga därför Gud i er kropp och i er ande, vilka tillhör Gud." "För ni har dött, och ert liv är fördolt med Kristus i Gud. När Kristus, som är vårt liv, uppenbaras, då ska också ni uppenbaras med honom i härlighet." Här har vi den enda livförsäkring som himlen godkänner.

Livförsäkringar är världsliga försäkringsbrev som leder våra bröder som engagerar sig i dem, att avvika från evangeliets enkelhet och renhet. Varje sådan avvikelser försvarar vår tro och minskar vår andlighet. Ängeln sa: "Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni ska förkunna hans underbara gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus." Som ett folk är vi i särskild bemärkelse Herrens egendom. Kristus har köpt oss. Änglar med överlägsen styrka, omger oss. Inte en sparv faller till jorden utan att vår himmelske Fader vet om det. Till och med håren på våra huvuden är räknade. Gud har gjort förberedelser för sitt folk. Han har särskild omsorg om dem, och de borde inte tvivla på hans försyn genom att engagera sig i projekt tillsammans med världen.

Gud avser att vi ska bevara vår egenart som ett folk, i enkelhet och helighet. De som inlåter sig i detta världsliga projekt investerar pengar som tillhör Gud, som han har anförtrott dem för att användas till hans sak, för att främja hans verk. Inte många kommer att få några utbetalningar från livförsäkringar, och utan Guds välsignelse kommer även dessa att visa sig vara mer till skada än nytta. De som Gud har gjort till sina förvaltare har ingen rätt att placera de medel som han har anförtrott åt dem för att användas i hans verk, i fiendens led.

Satan kommer ständigt med nya lockelser för Guds utvalda folk, för att dra deras tankar bort från det allvarliga arbetet med att förbereda sig för det som mycket snart ska hända. Han är i alla avseenden (551) en bedragare, en skicklig förförare. Han klär sina planer och snaror i ljus lånat från himlen. Han frestade Eva att äta av den förbjudna frukten genom att få henne att tro att det skulle ge henne stora fördelar. Satan leder sina redskap att presentera olika uppfinningar och patenträttigheter eller andra företag, för att sabbatsfirande adventister som har brättom med att bli rika, ska falla för frestelsen, bli intrasslade och skapa mycket bekymmer för sig själva. Han är klarvaken och flitigt sysselsatt med att ta världen till fanga, och genom världsliga människor erbjuder han ständigt behagliga, spännande upplevelser för att få de obetänksamma som bekänner sig till sanningen, att förena sig med världens barn. Ögonens begär, längtan efter spänning och behaglig underhållning, är frestelser och snaror för Guds folk. Satan har många fint vävda, farliga nät som han får att se oskyldiga ut, men som han skickligt lägger ut för att förtrolla Guds folk. Han använder trevliga föreställningar, underhållning, föreläsningar i frenologi och en oändlig variation av nya projekt som är ämnade att få Guds folk att älska världen och de ting som är i världen. Genom denna förening med världen försvagas tron, och pengar som borde investeras i spridandet av sanningen för vår tid, överförs till fiendens led. Genom dessa olika

kanaler tömmer Satan på ett skickligt sätt Guds folks plånböcker, och därför vilar Guds misshag över dem.

Sprid trycksakerna

Jag har blivit visad att vi inte gör vår plikt när det gäller att dela ut små trycksaker gratis. Det finns många uppriktiga människor som skulle kunna förmås att ta emot sanningen enbart genom dessa medel. Om det på varje exemplar av dessa små traktater fanns en annons med våra publikationer och information om var man kan få tag i dem, (552) skulle detta öka spridningen av de större publikationerna och *Review, Instructor och Reformer*.

Dessa små traktater på fyra, åtta eller sexton sidor kan man skaffa sig för en struntsumma, från en fond som upprättats genom donationer från människor som bryr sig om Guds verk. När du skriver till en vän kan du bifoga en eller flera, utan att portot blir högre. När du möter människor på tåget, på båten eller på hållplatsen, som verkar vara intresserade, kan du ge dem en traktat. Dessa traktater borde inte spridas planlöst just nu, som höstlöv, utan borde med förnuft och gratis ges till dem som man tror skulle sätta värde på dem. På så sätt kommer vi att göra reklam för våra publikationer och förlaget på ett sätt som kommer att göra stor nytta.

"Health Reformer"

Folket går under av brist på kunskap. Aposteln säger: "Och förutom detta ska ni med all iver söka att till er tro foga dygd, och till dygden kunskap." Efter att vi tagit emot evangeliets tro är vår första uppgift att försöka ta till oss rätta och rena principer och därigenom rena sinne och hjärta för att kunna ta emot sann kunskap. Folket drabbas av sjukdomar av nästan alla slag. Ändå verkar de vilja förbli okunniga om hur de ska få lindring och vilken livsstil de ska välja för att undvika sjukdomar.

Genom att etablera hälsoinstitutet var det Guds mening att kunskap skulle förmedlas inte enbart till de förhållandevis få som besökte institutet, utan att många skulle få undervisning om behandlingar som kan utföras hemma. *Health Reformer* är den kanal som ska förmedla strålar av ljus som ska lysa över folket. Den borde vara den allra bästa hälsotidningen i vårt land. Den måste anpassas till vanliga människors behov och kunna ge svar på alla relevanta frågor och ingående förklara de grundläggande principerna i livets lagar och hur man ska följa dem (553) och bevara hälsan. Det övergripande syftet att hålla i minne när en sådan tidning ges ut, borde vara att vara till nytta för Guds lidande folk. De vanliga människorna, i synnerhet de som är för fattiga för att behandlas på

institutet, måste nås och få undervisning genom *Health Reformers*.

Hälsoinstitutet

I den syn jag fick den 25 december 1865, såg jag att hälsoformen var en omfattande verksamhet, nära förbunden med sanningen för vår tid och att Sjundedags Adventisterna borde ha ett sjukhem. Där kunde sjuka behandlas för sina sjukdomar och även lära sig hur de kan ta hand om sig själva för att förebygga sjukdomar. Jag såg att vårt folk inte borde förbli likgiltiga i denna fråga och låta de rika ibland oss att resa till landets populära vattenkurorter för att återfå hälsan. Där skulle de snarare möta motstånd mot sin syn på religiös tro, än sympati för den. De som är försvagade av sjukdom lider inte bara brist på fysisk, utan också på andlig och moralisk kraft. Sjuka, samvetsgranna sabbatshållare kan inte ha lika stor nytta av behandlingen på ett ställe där de hela tiden ska vara på sin vakt, för att inte kompromissa med sin tro och vanära sin bekännelse, som på ett institut vars läkare och ledare är överens om de sanningar som hör ihop med den tredje ängels budskap.

När människor som har lidit mycket av sjukdom får lindring genom en väl genomtänkt behandlingskur, som består av bad, hälsosam mat, väl avvägd vila och motion och de nyttiga effekterna av ren luft, då frestas de ofta att dra slutsatsen att de som har behandlat dem så framgångsrikt även har rätt i religiösa frågor, eller att de åtminstone inte kan avvika mycket från sanningen. Så om vårt folk hänvisas till de institutioner där läkarna har en felaktig religiös tro, riskerar de att (554) bli vilseledda. Jag såg sedan (år 1865) att institutionen i ____, var den bästa i USA. Vad beträffar behandlingen av de sjuka har de gjort ett viktigt och gott arbete, men de uppmanar sina patienter att dansa och spela kort och rekommenderar dem att gå på teater och sådana platser för världsliga nöjen som direkt strider mot Kristi och apostlarnas undervisning.

De som är knutna till hälsoinstitutionen som nu finns i Battle Creek, borde känna att de är engagerade i ett viktigt och seriöst arbete. De borde inte på något sätt ta efter läkarna på institutionen i ____ när det gäller religion och nöjen. Men jag såg att det skulle finnas risk för att man tog efter dem på många sätt och att man förlorade detta arbetes upphöjda karaktär ur sikte. Och skulle de som är knutna till denna verksamhet sluta att betrakta sitt arbete ur ett högt religiöst perspektiv och göra avsteg från de upphöjda principerna i sanningen för vår tid, för att i teori och praktik ta efter dem som leder institutioner där de sjuka bara blir behandlade för att återfå hälsan, så kommer Guds särskilda välsignelse inte att vila över våra institutioner i större utsträckning än över de platser där förvrängda teorier lärs ut och tillämpas.

Jag såg att ett mycket omfattande arbete inte kan uträttas på kort tid, eftersom det inte skulle vara lätt att hitta läkare som Gud skulle godkänna och som skulle vilja samarbeta

harmoniskt, osjälviskt och nitiskt för den lidande mänsklighetens bästa. Det bör alltid framhållas att det stora mål som ska uppnås genom detta arbete inte bara är hälsa, utan fulländning och helighetens ande, vilket inte kan uppnås i sjuka kroppar och sinnen. Detta syfte kan inte nås genom att bara arbeta utifrån världsliga människors perspektiv. Gud kommer att kalla människor och göra dem kvalificerade att engagera sig i arbetet, inte bara som läkare för kroppen, utan också för själen som är sjuk av synd, som andliga fäder för dem som är unga och oerfarna.

Jag blev visad att den inställning som doktor E har till nöjen (555) var felaktig, och att hans uppfattningar om fysisk motion inte var helt korrekta. De nöjen som han rekommenderar hindrar tillfrisknandet hos många fler än det antal som blir hjälpta av dem. Han har i stor utsträckning förkastat fysiskt arbete för de sjuka, och hans undervisning har i många fall visat sig vara till stor skada för dem. Sådana mentala aktiviteter som att spela kort, schack och dam hetsar upp och tröttar ut hjärnan och förhindrar tillfrisknande. Men lätt och behagligt fysiskt arbete kommer att ge sysselsättning, förbättra blodcirkulationen, avlasta och hjälpa hjärnan att återhämta sig, och visa sig vara till stor nytta för hälsan. Men ta ifrån den sjuke alla sådana sysselsättningar, och han kommer att bli rastlös och i sin sjukliga fantasi föreställa sig att hans fall är mycket värre än det i själva verket är. Det tenderar att göra honom mentalt obalanserad.

I årtal har jag vid upprepade tillfällen blivit visad att de sjuka borde undervisas om att det är fel att avstå från allt fysiskt arbete för att återvinna hälsan. Om man gör det passiviserar viljan, blodet flyter trögt genom kroppen och blir hela tiden alltmer orient. När patienten riskerar att inbilla sig att hans fall är värre än det i verkligheten är, kommer sysslolöshet att få mycket olyckliga följder. Väl anpassat arbete ger den sjuke insikt om att han inte är helt värdelös i världen, utan att han åtminstone är till någon nytta. Detta kommer att ge honom tillfredsställelse, uppmuntra honom och ge honom energi, något som onyttiga mentala förströelser aldrig kan göra.

Inställningen att de som missbrukat både sina fysiska och mentala krafter, eller som har brutit samman mentalt eller kroppsligt, måste avstå från aktiviteter för att återfå hälsan, är ett stort misstag. I några få fall kan fullständig vila under en kort period vara nödvändig, men det är mycket ovanligt. I de flesta fall skulle förändringen vara för stor. De som brutit samman på grund av intensivt mentalt arbete borde vila sig från tröttande tankar. Men att lära dem att det är felaktigt och till och med farligt för dem att i begränsad omfattning använda sina mentala krafter, får dem att betrakta sitt tillstånd som värre än det verkligen är. De (556) blir ännu mer nervösa och blir till stort bekymmer och besvär för dem som tar hand om dem. Med denna sinnesstämning är det tveksamt om de kommer att tillfriskna.

De som är nedbrutna av fysisk ansträngning måste få mindre arbete, och ett arbete som är lätt och behagligt. Men att utestänga dem allt arbete och all motion skulle i många fall bli deras undergång. Viljan är sammankopplad med det arbete som de utför med sina händer, och de som är vana att arbeta skulle känna att de bara var maskiner

som styrdes av läkare och vårdpersonal, och fantasin skulle bli sjuklig. Inaktivitet vore den största förbannelse som skulle kunna drabba sådana människor. Deras krafter blir så inaktiva att det blir omöjligt för dem att stå emot sjukdom och dåsigheit, vilket de måste göra för att få hälsan tillbaka.

Doktor E har gjort ett stort misstag när det gäller motion och förströelser, och ett ännu större misstag när det gäller sin undervisning om religiösa upplevelser och religiös sinnesrörelse. Bibelns religion är inte skadlig för kroppens eller sinnets hälsa. Guds Andes upphöjande inflytande är det bästa botemedlet för de sjuka. Himlen består helt och hållet av hälsa, och ju mer det himmelska inflytandet känns, desto säkrare är den troende patientens tillfrisknande. Inflytandet från sådana åsikter som doktor E förespråkar, har i viss mån nått oss som ett folk. Sabbatsfirande hälsoreformatorer måste vara fria från allt detta inflytande. Varje sann och verklig reform kommer att föra oss närmare Gud och himlen, närmare Jesu sida och öka vår kunskap om andliga ting och göra heligheten i den kristna erfarenheten djupare.

Det är sant att det finns obalanserade människor som ålägger sig själva fasta som Skriften inte lär och böner och försakelse av vila och sömn som Gud aldrig har krävt. Sådana människor har inte framgång och får inte stöd i sina frivilliga rättfärdiga handlingar. De har en fariseisk religion som inte kommer från Kristus, utan från dem själva. De litar på sina goda gärningar för att bli frälsta. De hoppas förgäves på att göra sig förtjänta av himlen genom (557) sina meriterande gärningar i stället för att lita på en korsfäst, uppstående och upphöjd Frälsares förtjänster, som varje syndare borde göra. Det är nästan oundvikligt att dessa människor kommer att bli sjuka. Men Kristus och sann gudsfuktan är hälsa för kroppen och styrka för själen.

Låt de sjuka göra något i stället för att ägna sina tankar åt ett simpelt spel, som gör dem sämre i sina egna ögon och får dem att tro att deras liv är meningslösa. Håll viljestyrkan vid liv, för en vaken och rätt styrd vilja är ett potent lugnande medel. Sjuka blir mycket gladare om de får något att göra, och de blir mycket lättare friska.

Jag såg att den största förbannelse som någonsin drabbade min man och syster F var de instruktioner de fick i ___ om att de skulle hålla sig inaktiva för att återhämta sig. Båda blev inbillningssjuka, och deras inaktivitet ledde till tankar och känslor om att det skulle vara farligt för hälsan och livet att motionera, speciellt om de blev trötta när de gjorde det. Kroppsmaskineriet som så sällan sattes i rörelse, miste sin spänst och kraft, så att när de sedan motionerade var deras leder stela och musklerna svaga, och varje rörelse krävde stor ansträngning och förorsakade naturligtvis smärta. Ändå skulle just denna trötthet ha visat sig vara en välsignelse för dem, om de uthålligt hade stått emot sin benägenhet att vara passiva, utan hänsyn till känslor eller obehagliga symtom.

Jag såg att det skulle vara mycket bättre för syster F att vara för sig själv tillsammans med sin familj, och känna det ansvar som vilade på henne. Det skulle väcka hennes slumrande krafter till liv. Jag blev visad att denna kära

familjs splittrade tillstånd medan de var i ___, var negativ för deras barns uppfostran och utbildning. Dessa barn borde, för sitt eget bästa, få lära sig att ta ansvar i hushållsarbetet och få känna att en del bördor i livet vilar på dem. Modern som uppfostrar och undervisar sina barn utför just den uppgift som Gud lagt på henne, och därför har han i sin barmhärtighet hört bönerna om (558) hennes tillfrisknande. Även om hon borde undvika tröttande arbete, borde hon framför allt undvika ett inaktivt liv.

När jag fick synen i Rochester, New York, såg jag att det skulle vara mycket bättre för dessa föräldrar och barn att leva som en familj för sig själva. Barnen borde var och en utföra sin del av familjens arbete och därigenom få en värdefull utbildning som inte kan fås på något annat sätt. Livet i ___ eller på någon annan plats, där man är omgiven av människor som passar upp och hjälper till, är till största tänkbara skada för mödrar och barn. Jesus inbjuder syster F till att finna vila i honom och låta sitt sinne få en hälsosam spänst genom att tänka på himmelska ting och allvarligt försöka uppfostra sin lilla flock i Herrens tukt och förmaning. På det sättet kan hon bäst hjälpa sin man genom att befria honom från känslan att hon måste få så mycket av hans uppmärksamhet, omsorg och sympati.

När det gäller omfattningen av Health Institutes verksamhet i Battle Creek blev jag, som jag tidigare skrev, visad att vi borde ha ett sådant institut, litet i början och försiktigt utökat allteftersom man kunde hitta bra läkare och medhjälpare och pengar kunde anskaffas, anpassat efter de sjukas behov. Allt borde bedrivas helt enligt den tredje ängelns budskaps principer och ödmjuka anda. När jag har sett de vidlyftiga kalkyler som hastigt lagts fram av dem som har tagit ledningen i arbetet har jag känt mig oroad. Genom många privata samtal och brev har jag varnat dessa bröder och uppmanat dem att gå försiktigt fram. Orsaken till det är att utan Guds särskilda välsignelse kan denna verksamhet hindras på åtskilliga sätt, åtminstone för en tid. Dessa hinder skulle vart och ett vara till nackdel för institutionen och skada saken. Om läkarna på grund av sjukdom, död eller någon annan orsak inte skulle kunna finnas på plats, skulle arbetet hindras tills man hittat andra. Eller om pengar inte skulle komma in när stora byggnader håller på att uppföras och arbetet avstannar, då kommer kapitalet att minska och alla intresserade skulle känna sig modlösa. (559) Det skulle även kunna saknas patienter för att fylla befintliga platser, och följaktligen skulle det saknas pengar för att täcka utgifterna. Om alla ansträngningar inom varje område görs på ett riktigt och klokt sätt, och med Guds välsignelse, då kommer institutionen att visa sig bli en strålande succé. Men ett enda misslyckande i en eller annan riktning, kan förr eller senare visa sig bli till stor skada. Man ska inte glömma att av de många hälsoinstitutioner som startats i USA under de senaste tjugofem åren, är det bara några få som över huvud taget existerar nu.

Jag har offentligt uppmanat våra bröder att etablera en institution ibland oss, och har varmt rekommenderat doktor F, som den man som genom Guds försyn har skaffat sig erfarenhet så att han kan delta i verksamheten som läkare. Detta har jag sagt med en auktoritet som grundar sig på vad Gud har visat mig. Om det var nödvändigt, skulle jag utan att tveka upprepa allt vad jag

har sagt. Jag vill inte ta tillbaka en enda mening av det som jag har skrivit eller sagt. Det är Guds verk och det måste slutföras med en fast men ändå varsam hand.

Hälsoreformen hör nära ihop med det tredje budskapets arbete, men det utgör inte budskapet. Våra predikanter borde undervisa om hälsoreformen, men de ska inte göra den till huvudämnet, i stället för budskapet. Dess plats är bland de verksamheter som utgör det förberedande arbetet, som leder fram till de händelser som budskapet beskriver. Bland dessa verksamheter har hälsoreformen en framskjuten plats. Vi borde ivrigt ta vara på varje reform, men undvika att ge intrycket att vi ständigt byter åsikter eller är fanatiska. Vårt folk borde tillhandahålla medel för att kunna möta behoven hos ett växande Health Institute bland oss, i den mån de kan göra det utan att ge mindre till verkets övriga behov. Låt hälsoreformen och Health Institute växa bland oss på samma sätt som andra värdefulla verksamheter har vuxit, samtidigt som vi tar vår tidigare svaghet med i beräkningen, i förhållande till vår större förmåga att utträtta mycket på kort tid nu. Låt Health Institute växa, liksom andra engagemang bland oss (560) har vuxit, så snabbt den kan växa på ett säkert sätt utan att skada andra grenar som har samma eller större betydelse nu, i det stora verket. Det skulle vara fel om en broder gav en så stor del av sin egendom till institutet, oavsett om han äger mycket eller litet, att han inte kan göra lika mycket inom andra områden som han annars skulle ha gjort. Och att inte göra något alls vore lika fel. Vid varje gripande vädjan till vårt folk om pengar till institutet, borde man ha varnat för att beröva verkets övriga områden stöd. Särskilt borde de givmilda fattiga varnas. Några fattiga män med familjer, utan eget hem och alltför fattiga för att själva åka till institutet för behandlingar, har gett mellan en femtedel och en tredjedel av allt de äger till institutet. Detta är fel. En del bröder och systrar har flera andelar fast de inte borde ha en enda, och själva borde få en kort vistelse på institutet med utgifterna helt eller delvis betalda från välgörenhetsfonden. Jag ser inte det förståndiga i att göra omfattande kalkyler för framtiden, och låta dem lida som behöver hjälp nu. Gå inte snabbare fram bröder, än Guds tydliga försyn öppnar vägen för er.

Hälsoreformen är en gren av Guds särskilda verk till hans folks bästa. Jag såg att i ett institut som upprättats bland oss vore *den största risken att dess ledare övergav andan i sanningen för vår tid och den enkelhet som alltid borde karakterisera Kristi lärjungar*. En varning gavs mig för att på minsta sätt sänka sanningens standard på ett sådant institut, för att få de icke-troende att känna sig mer tillfreds och därigenom försäkra sig om deras stöd. Huvudsyftet med att ta emot icke-troende på institutionen är att leda dem att ta emot sanningen. Om standarden sänks, kommer de att få intrycket att sanningen inte är så viktig, och de kommer att åka därifrån i ett sinnessillstånd som gör det svårare att nå dem än tidigare.

Men det värsta resultatet av en sådan utveckling skulle bli (561) dess påverkan på de stackars, plågade troende patienterna, vilket skulle få konsekvenser för saken som helhet. De hade lärt sig att lita på trons bön och många av dem är nedstämda eftersom deras böner inte besvaras mer kraftfullt nu. Jag såg att orsaken till att Gud inte hörde sina tjänares böner för de sjuka bland oss mer kraftfullt, var att

han inte kunde förhållas genom att göra det så länge de överträdde hälsans lagar. Jag såg också att han tänkt sig att hälsoreformen och Health Institute skulle bereda vägen för att trons bön ska bli fullt besvarad. Tro och goda gärningar borde gå hand i hand för att hjälpa de drabbade ibland oss och för att göra det möjligt för dem att förhållas Gud här och att bli frälsta vid Kristi återkomst. Gud förbjöd, att dessa drabbade människor någonsin skulle bli besvikna och bedrövade över att upptäcka att de som förestår institutionen endast arbetar utifrån ett världsligt perspektiv, istället för att erbjuda välsignelser och företräden från erfaren adventistpersonal förutom hälsobehandlingen.

Ingen ska komma på idén att institutionen är platsen de ska komma till för att bli återställda genom trons bön. Det är platsen där de kan få lindring från sjukdom genom behandling och rätt livsstil och där de lär sig hur man undviker sjukdom. Men om det finns en enda plats under himlen, där man mer än på andra platser skulle erbjuda lugnande och medkännande böner från uppriktiga och troende män och kvinnor, är det på ett sådant institut. De som vårdar de sjuka borde utföra sitt viktiga arbete med stark förtröstan på Gud, att hans välsignelse ska följa de hjälpmedel som han så barmhärtigt har gett, och som han i sin nåd har gjort oss som ett folk uppmärksamma på, som frisk luft, personlig hygien, hälsosam mat, lagom mängd arbete och vila samt användning av vatten. De borde inte ha något själviskt intresse förutom detta viktiga och allvarliga arbete. Det kommer att kräva deras odelade uppmärksamhet att ta hand om de fysiska och andliga behoven hos Guds lidande folk, som har nästan obegränsad tillit till dem och som till stora kostnader anförtrott sig själva i (562) deras vård. Ingen är så klok eller är så skicklig, att arbetet inte kommer att vara ofullkomligt efter att han har gjort sitt allra bästa.

De som har anförtrotts Guds sjukdomsdrabbade folks fysiska behov, och i stor utsträckning även de andliga, bör akta sig så att de inte, genom världsliga policys eller egna intressen, eller av en önskan att medverka i ett stort och populärt arbete, drar Guds ogillande över sig själva och över denna gren av verket. De borde inte enbart lita på sin egen förmåga. Om Guds välsignelse vilar över institutionen, i stället för hans ogillande, kommer ånglar att följa patienter, medhjälpare och läkare för att bistå dem i deras arbete med att hjälpa patienterna att tillfriskna, så att äran i slutänden kommer att ges till Gud och inte till svaga och kortsynta människor. Om dessa människor skulle arbeta utifrån en världslig policy och om de skulle bli högmodiga och mena att "Min kraft och min hands styrka har gjort detta", skulle Gud låta dem arbeta utifrån deras stora nackdelar som beror på deras underlägsenhet jämfört med andra institutioner när det gäller kunskap, erfarenhet och färdigheter. Då skulle de inte kunna utträtta hälften så mycket som andra institutioner kan.

Jag såg den positiva effekten av utomhusarbete för dem som är svaga och har dålig blodcirkulation, särskilt för kvinnor som har framkallat dessa tillstånd genom att vistas för mycket inomhus. Deras blod har blivit orent genom brist på frisk luft och motion. I stället för tidsfördriv som håller dessa människor kvar inomhus, borde man försöka erbjuda trevliga sysselsättningar utomhus. Jag såg att det borde finnas vidsträckt markområden i anslutning till

institutet, där vackra blommor och grönsaker och fruktträd planterats. Här kunde de svaga finna arbetsuppgifter som är lämpliga för deras kön och tillstånd, vid lämpliga tider på dagen. Denna mark borde skötas av en erfaren trädgårdsmästare som styr allt så att det blir smakfullt och ordentligt.

Den relation som jag har till detta arbete kräver att jag obehindrat uttrycker mina åsikter. Jag talar frimodigt och (563) väljer detta medium för att informera alla som är intresserade. Det som skrevs i *Vittnesbörden* nr 11 om Health Institute borde inte ha publicerats förrän jag kunde skriva ned allt som jag hade sett när det gällde det. Min avsikt var att inte säga något om detta ämne i nr 11, och jag sände alla de manuskript som jag avsett för denna utgåva av *Testimony* från Ottawa County där jag arbetade då, till förlaget i Battle Creek. Jag skrev att jag ville att de skulle skynda sig att ge ut denna lilla skrift, eftersom det fanns ett starkt behov. Sedan skulle jag så fort som möjligt skriva nr 12, där jag hade tänkt tala fritt och utförligt om institutet. Bröderna i Battle Creek som var särskilt intresserade av institutet, visste att jag hade sett att vårt folk borde bidra med sina pengar för att upprätta en sådan institution. De skrev därför till mig att inflytandet från mitt vittnesbörd om institutionen behövdes omedelbart för att påverka bröderna i den här saken, och att utgivningen av nr 11 skulle skjutas upp tills jag kunde skriva.

Detta var en stor påfrestning för mig, eftersom jag visste att jag inte kunde skriva ned allt det som jag hade sett, för jag talade då till folket sex eller åtta gånger varje vecka, besökte människor i deras hem och skrev hundratals sidor med personliga vittnesbörd och privata brev. Denna stora mängd arbete, med onödiga bördor och prövningar som lades på mig, gjorde att jag inte kunde utföra något arbete överhuvudtaget. Min hälsa var dålig och mitt mentala lidande var obeskrivligt. Under dessa omständigheter rättade jag mig efter andra människors bedömning och skrev det som publicerades i Nr 11 om Health Institute, eftersom jag då inte kunde skriva om allt jag hade sett. Här gjorde jag fel. Jag måste själv få bedömma vad som är min plikt, vilket jag själv vet bättre än andra kan bedöma det åt mig, i synnerhet när det gäller sådant som Gud har uppenbarat för mig. Jag kommer att bli anklagad av somliga för det som jag säger nu. Andra kommer att förebrå mig för att jag inte har sagt något tidigare. Den inställning man visat, att tränga in ärendet om institutet så snabbt, har varit en av de svåraste prövningar jag någonsin haft. Om alla som har använt mitt vittnesbörd för att (564) påverka bröderna själva hade påverkats lika mycket av det, skulle jag vara nöjdare. Om jag skulle vänta längre med att framföra mina synpunkter och känslor skulle jag anklagas ännu mer, både av dem som menar att jag skulle ha uttalat mig något tidigare och av dem som menar att jag inte borde ge några varningar. För deras bästa som leder verket, för sakens och brödernas bästa och för att bespara mig själv stora prövningar, har jag talat frimodigt.

Hälsa och religion

(Denna och följande artikel är utdrag från brev som jag adresserade till dem som satt i ledningen för

hälsoinstitutet, det första i maj 1867 och det andra i juni året efter. E.G.W.)

Gud skulle vilja att ett hälsoinstitut etablerades, som med sitt inflytande kommer att höra nära ihop med det avslutande arbetet för människor som förbereder sig för odödlighet. Det skulle vara ett institut som inte tenderar att försvaga de religiösa principerna hos unga eller gamla, som inte kommer att förbättra kroppens hälsa på bekostnad av andliga tillväxt. Det övergripande målet för denna institution skulle vara att förbättra kroppslig hälsa, så att de sjuka värdesätter de eviga tingerna mer. Om inte detta mål hela tiden hålls i tankarna och om man inte anstränger sig för att uppnå det, kommer det att visa sig bli en förbannelse i stället för en välsignelse. Då kommer andlighet att uppfattas som något som kommer i andra hand, och kroppens hälsa och förströelser kommer att bli det som kommer först.

Jag såg att den höga standarden inte skulle sänkas det minsta för att institutionen skulle stödjas av icke-troende. Om människor som inte tror väljer att komma, när de som leder verksamheten har den höga andliga standard som Gud har avsett att de ska ha, kommer en kraft att påverka deras hjärtan. Med Gud och änglar på sin sida kan hans laglydiga folk inte annat än ha framgång. Denna institution etableras inte för att tjäna pengar, utan för att hjälpa till att få Guds folk (565) till en sådan fysisk och andlig hälsa som gör det möjligt för dem att rätt uppskatta eviga ting och värdesätta återlösningen, som köpts till ett så högt pris genom vår Frälsare lidande. Denna institution ska inte göras till en plats för förströelse och nöjen. De som inte kan leva utan spänning och förströelser kommer inte att vara till någon nytta i världen. Ingen blir bättre för att sådana människor lever. De kan lika gärna vara borta från världen som i den.

Jag såg att uppfattningen att andlighet är skadligt för hälsan, som doktor E försökte få andra att tro, bara är djävulens bedrägeri. Satan letade sig in i Eden och fick Eva att tro att hon behövde något mer än det som Gud hade gett henne för att hon skulle vara lycklig. Hon trodde att den förbjudna frukten hade en speciell upplivande inverkan på hennes kropp och sinne, och att den skulle upphöja henne till Guds jämlike när det gällde kunskap. Men den kunskap och de fördelar som hon trodde att hon skulle vinna visade sig vara en fruktansvärd förbannelse för henne.

Det finns personer med en sjuklig fantasi, för vilka religionen är en tyrann som härskar över dem med järnspira. Sådana människor sörjer ständigt över sitt syndiga liv och de suckar över all förmodad ondska. Kärlek finns inte i deras hjärtan. De har alltid en bister uppsyn. De ryser när de hör oskyldiga skratt från de unga, eller från vem som helst. De betraktar all rekreation eller förströelse som synd, och menar att man alltid måste vara allvarlig och sträng. Det är en ytterlighet. Andra tycker att man ständigt måste anstränga sig för att hitta på nya nöjen och förströelser för att bli frisk. De lär sig att bli beroende av spännande upplevelser och känner sig rastlösa utan dem. Sådana människor är inte sanna kristna. De går till en annan ytterlighet. Kristendomens sanna principer öppnar en källa till lycka för alla, vars höjd och djup, längd och

bredd inte kan mätas. Kristus blir en källa i oss, med vatten som flödar fram till evigt liv. Den är ett ständigt källsprång som (566) den som är kristen kan dricka fritt ur, utan att någonsin tömma källan.

Det som leder till sjukdom både till kropp och sinne för nästan alla, är otillfredsställda känslor och missnöjd grämselse. De har inte Gud och de har inte det hopp som når in till det som finns innanför förlåten, till det som är ett själens ankare, både tryggt och säkert. Alla som äger detta hopp kommer att rena sig, liksom han är ren. Sådana personer är fria från rastlös längtan, klagan och missnöje. De letar inte ständigt efter det som är ont och grubblar inte över lånade bekymmer. Men vi ser många som tar ut sina bekymmer i förtid. Hela deras varelse präglas av oro. De verkar inte finna någon tröst, utan väntar sig ständigt att något förskräckligt ont ska inträffa.

Sådana människor vanäras Gud och ger Kristi religion vanrykte. De har inte sann kärlek till Gud och inte heller till sina partners och barn. Deras känslor har blivit snedvridna. Men fåfänga nöjen kommer aldrig att korrigera sådana människors tankar. De behöver Guds Andes förvandlande inflytande för att bli lyckliga. De behöver dra nytta av Kristi medling för att uppleva tröst, gudomlig och verklig. ”För den som älskar livet och vill se goda dagar ska avhålla sin tunga från det som är ont och sina läppar ifrån att tala svek. Han ska vända sig bort från det som är ont och göra det som är gott, söka efter frid och sträva efter den. För Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som gör det onda.” De som har en erfarenhetsmässig kunskap om detta skriftställe är verkligen lyckliga. De betraktar himlens bifall som mer värt än något jordiskt nöje. Kristus, härlighetens hopp i dem, kommer att vara hälsa för kroppen och kraft för själen.

Evangeliets enkelhet försvinner snabbt från bekännande sabbatsfirare. Jag frågar hundra gånger om dagen: Hur kan Gud ge oss framgång? Man ber inte mycket. Faktum är att bön har nästan blivit omodernt. Få är villiga att bära Kristi kors, han som bar det vanhedrande korset för oss. Jag kan inte tycka att (567) saker och ting på institutet utvecklas så som Gud vill att det ska göra. Jag fruktar att han kommer att vända sig bort från det. Jag blev visad att läkare och medhjälpare borde vara de allra bästa, sådana som har en erfarenhetsmässig kunskap om sanningen, som kommer att inge respekt och vars ord man kan lita på. De bör vara människor som inte har någon sjuklig inbillning, människor som har fullkomlig självbehärskning, som inte är oberäknliga eller ombytliga, som är fria från avund och onda antaganden, personer som har en viljestyrka som gör att de inte kommer att ge efter för litet krasslighet, som är fördomsfria, som inte har några onda avsikter utan tänker och agerar lugnt och genomtänkt, och som alltid har Guds ära och andras bästa för ögonen. Man får aldrig utse någon till en ansvarsfull ställning bara för att han önskar det. Bara de som är kvalificerade för den positionen borde väljas. De som ska ha ansvar borde först prövas och bevisa att de är fria från avund, att de inte kommer att hysa motvilja mot den ena eller den andra, medan de har några få vänner som de favoriserar utan att bry sig om några

andra. Må Gud göra så att alla handlar rätt på den institutionen.

Arbete och nöjen

Käre broder F, Jag har funderat mycket på en eller ett par saker. När jag kommer till den punkt att jag natt efter natt skriver brev till dig i sömnen, tänker jag att det är på tiden att jag genomför det som jag är övertygad om är min plikt. När jag blev visad att doktor E handlade fel när det gällde vissa instruktioner som han gav sina patienter, såg jag att du i många avseenden hade fått samma idéer och att det ska komma en tid då du skulle få en korrekt uppfattning om saken. Detta gäller synen på arbete och nöjen. Jag fick se att det skulle visa sig vara mer till nytta för de flesta patienter att låta dem utföra lätt arbete, till och med att övertala dem till det, istället för att övertala dem att hålla sig (568) sysslolösa och overksamma. Om viljekraften hålls aktiv för att väcka de slumrande förmågorna, kommer det att vara den bästa hjälpen för att återvinna hälsan. Ta bort allt arbetet från dem som hela sina liv har varit överansträngda, och i nio fall av tio kommer förändringen att vara till skada. Det har visat sig vara sant i min mans fall. Jag blev visad att fysisk motion utomhus är mycket bättre än inomhusarbete. Men om det är omöjligt kommer lätt arbete inomhus att uppta och skingra tankarna, och hindra dem från att älta symptom och småkrämpor. Det skulle också förhindra hemlängtan.

Jag såg att denna ordning, att inte göra någonting alls, har varit den största förbannelse för din hustru och min man. Gud gav sysselsättning till det första paret i Eden eftersom han visste att de skulle vara lyckligare när de hade något att göra. Utifrån det som har visats mig, är denna ordning att ingenting göra en förbannelse för kropp och själ. Lätt arbete kommer inte att hetsa eller anstränga hjärnan eller krafterna mer än underhållning gör. De som är sjuka hamnar ofta i ett tillstånd när de ser på sina negativa känslor och tror att de själva inte kan göra någonting. Men om de skulle använda viljekraften och tvinga sig själva till en viss mängd fysiskt arbete varje dag, då skulle de vara mycket gladare och återhämta sig mycket snabbare. Jag ska skriva mer utförligt om detta senare.

Jag förstår, utifrån en ny tidning från Rochester att kortspel inte längre används som förströelse på institutionen i ____.

E.G.W. anmärkning till första utgåvan.

Inledning

(569) Jag känner åter igen att det är min plikt att tala mycket tydligt till Herrens folk. Det är förödmjukande för mig att peka ut fel och uppror bland dem som länge har varit bekanta med oss och vårt arbete. Jag gör det för att korrigera felaktiga påståenden som har spritts om min man och mig i avsikt att skada saken, och för att varna andra. Om det bara vore vi som led skulle jag vara tyst. Men när

Guds verk riskerar att utsättas för vanära och bli lidande då måste jag tala, oavsett hur förödmjukande det är. Högmodiga hycklare kommer att triumfera över våra bröder, eftersom de är ödmjuka nog att bekänna sina synder. Gud älskar sitt folk som håller hans bud. Han tillrättavisar dem, inte för att de är sämst, utan för att de är det bästa folket i världen. ”Alla som jag älskar”, säger Jesus, ”tillrättavisar och tuktar jag.”

Jag vill särskilt dra uppmärksamheten till de märkvärdiga drömmar som återges i denna lilla skrift, som alla samstämmigt och tydligt visar samma sak. De flesta drömmar uppstår ur livets vanliga företeelser. Guds Ande har ingenting med dem att göra. Det finns även falska drömmar, liksom det finns falska syner, som är inspirerade av Satans ande. Men drömmar från Herren klassas i Guds ord tillsammans med syner, och är lika säkert frukter från Profetians Ande som syner. Sådana drömmar innehåller, när man tar hänsyn till de personer som har dem och de omständigheter under vilka de ges, egna bevis för sin äkthet. (570)

Måtte Gud välsigna detta lilla arbete.

Erfarenheter

Från 19 december 1866 till 25 april 1867.
Efter att ha insett att min man inte skulle tillfriskna från sin utdragna sjukdom så länge han förblev sysslolös, och det var hög tid för mig att tråda fram och bära mitt vittnesbörd till folket, beslöt jag, tvärt emot bedömningar och råd från församlingen i Battle Creek som vi var medlemmar i då, att våga mig ut på en resa i norra Michigan i den stränga vinterkylan, tillsammans med min man i hans extremt svaga tillstånd. Det krävde inte så litet moraliskt mod och tro på Gud för att få mig att bestämma mig för att riskera så mycket, särskilt som jag stod ensam, med församlingens inflytande, inklusive ledarnas i Battle Creek, emot mig.

Men jag visste att jag hade ett arbete att utföra, och för mig verkade det som om Satan var fast besluten att hålla mig ifrån det. Jag hade väntat länge på att vi inte längre skulle vara förhindrade och fruktade att dyrbara själar skulle gå förlorade om jag var borta från arbetet längre. Att fortsätta vara borta från arbetsfältet föreföll mig värre än döden, och om vi åkte iväg kunde det inte bli värre än att vi gick under. Så den 19 december 1866 lämnade vi Battle Creek i snöstorm för att bege oss till Wright, Ottawa County i Michigan. Min man klarade den långa och ansträngande resan på 145 kilometer mycket bättre än jag befarat och verkade må lika bra då vi nådde vårt gamla hem hos broder Root, som när vi lämnade Battle Creek. Vi blev vänligt mottagna av denna kära familj och lika ömt omhändertagna som kristna föräldrar kan sköta om sina sjuka barn.

Vi fann denna församling i ett mycket dåligt tillstånd. Hos en stor del av medlemmarna hade frön av oenighet och missnöje (571) med varandra slagit djupa rötter, och en världslig anda höll på att få grepp om dem. Trots sitt dåliga

tillstånd hade de så sällan varit föremål för våra predikanter ansträngningar, att de hungrade efter andlig föda. Här började vårt första verkliga arbete efter min mans sjukdom. Här började han arbeta som han gjort under tidigare år, trots att han var mycket svag. Han talade trettio eller fyrtio minuter på förmiddagen både på sabbaten och den första dagen och jag fyllde ut resten av tiden och talade sedan omkring en och en halv timme på eftermiddagen varje dag. De lyssnade till oss mycket uppmärksam. Jag såg att min man blev starkare och klarare och att han fick ett tydligare sammanhang i sina ämnen. När han vid ett tillfälle talade en timme, tydligt och kraftfullt med en börda för arbetet över sig på det sätt som han brukade tala, då var min tacksamhet större än jag kunde beskriva. Jag reste mig upp i församlingen och under nästan en halvtimme försökte jag under tårar att uttrycka den. Församlingen var djupt rörd. Jag var övertygad om att detta var början till bättre dagar för oss.

Vi stannade hos dessa människor i sex veckor. Jag talade till dem tjugofem gånger och min man tolv gånger. När vårt arbete i denna församling gick framåt började individuella fall öppnas för mig. Jag började skriva vittnesbörd till dem, sammanlagt etthundra sidor. Sedan började arbetet för dessa personer, när de kom till broder Root där vi uppehöll oss och för några av dem i deras egna hem, och särskilt under möten i huset där man höll gudstjänsterna. I denna sorts arbete fann jag att min man var till stor hjälp. Hans långa erfarenhet av denna typ av arbete, när han arbetat tillsammans med mig tidigare, hade gjort honom kvalificerad för det. När han nu började med det igen verkade han ge prov på all den tankeskärpa, gott omdöme och trofasthet när det gällde att handskas med dem som handlat fel, som han haft förr. Faktum är att inte ens två av våra andra pastorer kunde ha gett mig den hjälp som han gav mig.

Det var ett stort och gott arbete som utfördes för dessa kära människor. (572) Fel blev frimodigt och fullständigt bekända, enigheten återställdes och Guds välsignelse vilade över arbetet. Min man arbetade för att öka församlingens systematiska välgörenhet till de summor som borde gälla i alla våra församlingar. Hans ansträngningar ledde till att församlingens årliga summa till kassan ökade med omkring tre hundra dollar. De människor i församlingen som hade haft problem med vissa av mina vittnesbörd, särskilt gällande klädfrågan, blev övertygade när de hörde saken förklarad. Hälsoreformerna och klädreformen antogs och en stor summa pengar samlades in till Health Institute.

Här tror jag att det är min plikt att nämna, att medan detta arbete gick framåt, besöktes Wright olyckligtvis en rik broder från staten New York, efter att han varit i Battle Creek. Där hade han fått höra att vi hade begett oss iväg, tvärt emot de åsikter och råd som kom från församlingen och dem som var ledare för arbetet i Battle Creek. Han valde att framställa min man, till och med inför de människor som vi arbetade mest för, som delvis sinnessjuk och menade att det han sa således inte hade någon betydelse. Hans inflytande i denna sak gjorde, som det förklarades för mig av broder Root som var församlingens föreståndare, att vårt arbete fördröjdes minst två veckor. Jag berättar detta för att ohelgade personer ska kunna

förstå hur de i sin blindhet och okunnighet vid ett enda tillfälle utövar ett inflytande som det kan ta veckor för Herrens slitna tjänare att motverka. Vi arbetade för rika människor, och Satan såg att denna rika broder var precis den rätta mannen för honom att använda. Mätte Herren leda honom så han kan inse, och i ödmjukhet bekänna sitt felaktiga handlande. Genom ytterligare två veckors hårt arbete, med Guds välsignelse, lyckades vi utplåna detta felaktiga inflytande och ge detta kära människorna fullständiga bevis för att det var Gud som hade sänt oss till dem. Som ett ytterligare resultat av vårt arbete döptes strax därefter sju personer av broder Waggoner och två personer i juli av min man, när vi besökte denna församling för andra gången.

Brodern från New York återvände tillsammans med sin hustru och dotter till Battle Creek, men inte i ett sinnestillstånd som gjorde att han kunde ge en korrekt rapport om det goda arbetet i Wright eller göra församlingen i Battle Creek mer positivt inställda. När fakta senare har kommit fram i ljuset, verkar det som att han skadade församlingen och församlingen skadade honom, genom att de ömsesidigt fann glädje i att i hem efter hem beskriva vårt agerande så ofördelaktigt som möjligt, och göra det till ett allmänt samtalsämne. Ungefär samtidigt som denna grymma verksamhet pågick hade jag följande dröm:

Jag besökte Battle Creek i sällskap med en respektin-givande person som hade ett värdigt sätt att uppträda. I min dröm besökte jag våra bröders olika hem. När vi just skulle stiga in, hörde vi röster som var inbegripna i ett allvarligt samtal. Min makes namn nämndes ofta och det gjorde mig ledsen och förvånad att höra dem som hade påstått sig vara våra trognaste vänner, återge episoder och händelser som hade inträffat under min mans svåra sjukdom, när hans mentala och fysiska krafter till stor del var förlamade. Det gjorde mig ledsen att höra rösten från den bekännande brodern från New York som jag tidigare nämnt, med allvar och i ett överdrivet ljus återge händelser som människorna i Battle Creek inte kände till, medan våra vänner i Battle Creek i sin tur berättade vad de visste. Jag blev matt och kände mig sjuk inombords, och i min dröm var jag nära att falla när min ledsagares hand stöttade mig och han sa: "Du måste lyssna. Du måste känna till detta även om det är tungt att uthärda."

I alla de hem som vi närmade oss, rörde sig samtalen kring samma ämne. Det var deras *sanning för vår tid*. Jag sa: "Åh, jag visste inte detta! Jag var okunnig om att sådana känslor fanns i hjärtat hos dem som vi betraktat som våra vänner i medgång och våra mest trofasta vänner i lidande, sorg och motgång. Jag skulle önska att jag aldrig fått veta detta! Vi hade räknat dessa personer som våra allra bästa och trognaste vänner."

Personen som var hos mig upprepade dessa ord: "Om de bara vore lika villiga och ivriga att delta i samtal om sin Frälsare, och prata om hans makalösa tilldragande egenskaper, hans osjälviska välvilja och hans barmhärtiga förlåtelse, hans medkännande ömhet för dem som lider, hans tålmodiga och obeskrivliga kärlek. Så mycket dyrbarare och värdefullare frukterna då skulle bli"

Jag sa då: "Jag är bedrövad. Min man har inte skonat sig själv när det gäller att vinna själar. Han bar bördorna tills de krossade honom. Han var utslagen, nedbruten fysiskt och mentalt. Det är grymt och ondskefullt att nu sammanställa ord och handlingar för att fördärva hans inflytande, när Gud har räckt ut sin hand under honom för att resa honom upp, så att hans röst på nytt ska kunna höras."

Den person som följde med mig sa: "Det samtal som handlar om Kristus och det som utmärkte ans liv, kommer att ge anden liv och frukten kommer att bli helighet och evigt liv." Han citerade därefter dessa ord: "Allt som är sant, allt som är värt aktning, allt som är rätt, allt som är rent, allt som är värt att älska, allt som är lovvärt, och om det finns någon dygd och något som förtjänar att prisas, tänk på det." Dessa ord gjorde ett så starkt intryck på mig, att jag talade utifrån dem följande sabbat.

Mitt arbete i Wright var mycket tröttande. Jag tog hand om min man på många sätt på dagen och ibland på natten. Jag badade honom och tog honom med ut på åkturen, och två gånger om dagen gick vi ut tillsammans, oavsett om det var kallt, stormigt eller fint väder. Jag höll i pennan medan han dikterade sina rapporter för *Review* och jag skrev också många brev, utöver de många sidorna med personliga vittnesbörd och det mesta av Nr. 11, förutom de besök som jag gjorde medan jag talade så ofta, så länge och allvarligt som jag gjorde. Broder och syster Root sympatiserade helt och fullt med mig i mina svårigheter och mitt arbete och (575) vakade med ömmaste omsorg över oss för att ge oss allt vi behövde. Vi bad ofta att Herren måtte välsigna dem rikligt och fylla deras behov, såväl när det gällde hälsa som nåd och andlig kraft. Jag kände att en särskild välsignelse skulle följa dem. Även om deras hem efter det har drabbat sjukdom, har jag fått veta av broder Root att de nu kan glädja sig åt bättre hälsa än tidigare. När det gäller materiell framgång berättar han att hans veteåkrar har gett tjugosju skäppor per tunnland och några gav fyrtio, medan hans grannars åkrar bara gett i genomsnitt sju skäppor per tunnland.

Den 29 januari 1867 lämnade vi Wright och åkte till Greenville, Montcalm County, en resa på sextiofyra kilometer. Det var vinterns kallaste dag och vi var glada över att få skydd för kyla och storm hos broder Maynard. Denna kära familj tog oss till sina hjärtan och bjöd oss välkomna i sitt hem. Vi stannade sex veckor i denna trakt och arbetade med församlingarna i Greenville och Orleans, och vi gjorde broder Maynards gästfria hem till vårt huvudkvarter.

Herren gav mig frimodighet när jag talade till folket. Varje gång jag försökte la jag märke till hans stödjande kraft. Och när jag blev fullt övertygad om att jag hade ett vittnesbörd för folket, som jag kunde framföra i samband med min mans arbete, stärktes min tro på att han skulle få tillbaka hälsan så att han kunde arbeta och bli accepterad i Guds sak och verk. Hans ansträngningar togs väl emot av folket och han var till stor hjälp för mig i arbetet. Utan honom kunde jag bara uträtta litet, men med hans hjälp, i Guds kraft, kunde jag utföra det arbete som jag tilldelats. Herren stöttade honom i varje ansträngning han gjorde. När han vågade försöka och litade på Gud, utan hänsyn till sin svaghet, ökade hans styrka och han blev bättre för varje

gång han ansträngde sig. När jag märkte att min man återfick fysisk och mental kraft, var min tacksamhet gränslös när jag tänkte på möjligheten att jag skulle vara (576) fri att engagera mig på nytt och med större allvar i Guds verk. Jag skulle stå vid min makes sida och att vi skulle arbeta tillsammans i det avslutande verket för Guds folk. Innan han drabbades av sjukdom höll hans position på kontoret honom instängd där större delen av tiden. Och eftersom jag inte kunde resa utan honom blev jag tvungen att stanna hemma mycket av tiden. Jag upplevde att Gud nu ville ge honom framgång medan han arbetade med att förkunna och undervisa, och ägnade sig mer specifikt åt att predika. Andra kunde utföra arbetet på kontoret och vi var helt övertygade om att han aldrig mer skulle vara instängd, utan vara fri att resa med mig så att vi båda skulle kunna framföra det allvarliga vittnesbörd som Gud hade gett oss att förmedla till kvarlevan av hans folk.

Jag var medveten om Guds folks dåliga tillstånd, och varje dag visste jag att jag hade gjort så mycket jag orkade. Medan vi var i Wright hade vi sänt mina manuskript för Nr 11 till förlagskontoret och jag tog vara på nästan varje ögonblick när vi inte var på möten, för att skriva material för Nr 12. Mina krafter, både fysiska och mentala, hade blivit hårt ansträngda när vi arbetade för församlingen i Wright. Jag kände att jag borde vila, men kunde inte se någon möjlighet till avlastning. Jag talade till folket flera gånger i veckan och skrev många sidor med personliga vittnesbörd. Bördan för själar tyngde mig och det ansvar jag kände var så stort att jag bara kunde få några enstaka timmars sömn varje natt.

Medan jag på detta sätt arbetade med att tala och skriva, fick jag nedslående brev från Battle Creek. När jag läste dem kände jag en obeskrivlig nedstämdhet som gjorde att jag fick ångest, som för en kort tid verkade förlama min livskraft. På tre nätter sov jag nästan ingenting. Mina tankar var plågade och förbryllade. Jag dolde mina känslor så gott jag kunde för min man och den sympatiska familj vi bodde hos. Ingen kände till hur jag kämpade eller mina bekymrade tankar, när jag var tillsammans med familjen under morgon- och kvällsandakter, (577) och jag försökte lägga mina bekymmer på den Store som bär bördor. Men mina böner kom från ett hjärta som var plågat av ångest och mina böner var brutna och osammanhängande på grund av sorg som jag inte kunde kontrollera. Blodet rusade upp till min hjärna och fick mig ofta att vackla och nästan falla. Jag fick ofta näsblod, speciellt när jag försökte skriva. Jag var tvungen att lägga mitt skrivande åt sidan, men jag kunde inte frigöra mig från den börda av oro och ansvar som vilade på mig, när jag insåg att jag hade vittnesbörd till andra som jag var oförmögen att ge dem.

Jag fick ännu ett brev som upplyste mig om att man ansåg det bäst att skjuta upp utgivningen av nr 11, tills jag kunde skriva ned det som jag blivit visad angående Health Institute, eftersom de som hade hand om denna satsning var i stort behov av pengar och behövde inflytandet från mitt vittnesbörd för att påverka bröderna. Jag skrev då ned en del av det som hade visats mig om institutet, men kunde inte få alltihop nedskrivet på grund av blodtrycket i hjärnan. Hade jag vetat att Nr 12 skulle bli så kraftigt försenat, skulle jag aldrig ha sänt den del av materialet som ingick i Nr 11. Jag trodde att jag skulle kunna

återuppta mitt skrivande när jag vilat några dagar. Men till min stora sorg fann jag att tillståndet i min hjärna gjorde det omöjligt för mig att skriva. Jag gav upp tanken på att skriva vittnesbörd, både allmänna eller personliga, och jag var hela tiden olycklig eftersom jag inte kunde skriva ned dem.

Under dessa omständigheter beslöts att vi skulle återvända till Battle Creek och stanna där så länge vägarna var leriga och sönderkörda, och att jag skulle slutföra Nr 12 där. Min man var mycket angelägen om att träffa sina bröder i Battle Creek och tala med dem och tillsammans med dem glädja sig över det arbete som Gud gjorde för honom. Jag samlade ihop mina skrifter och vi påbörjade vår resa. På vägen höll vi två möten i Orange och fick bevis på att församlingen hade nytta av dem och att de blev uppmuntrade (578). Vi blev själva uppträskade av Herrens Ande. Den natten drömde jag att jag befann mig i Battle Creek och att jag tittade ut genom sidofönstret bredvid dörren. Jag såg ett sällskap som marscherade upp mot huset, två och två. De såg bistra och beslutsamma ut. Jag kände dem väl och vände mig om för att öppna dörren till vardagsrummet för att ta emot dem, men tänkte att jag skulle se efter igen. Scenen hade förändrats. Sällskapet föreställde nu en katolsk procession. En bar ett kors i sin hand, en annan ett vassrör. Och när de närmade sig, tecknade han som bar röret en cirkel runt omkring huset och sa tre gånger: ”Detta hus är fördömt. Ägodelarna måste konfiskeras. De har talat emot vår heliga orden.” Jag greps av skräck och jag sprang genom huset, ut genom dörren på norra sidan och fann mig själv mitt i ett sällskap, av vilka jag kände några. Men jag vågade inte säga ett ord till dem av fruktan för att bli förrådd. Jag försökte finna en undanskymd plats där jag kunde gråta och be utan att behöva möta ivriga och nyfikna ögon vart jag än vände mig. Jag upprepade ofta: ”Om jag bara kunde förstå detta! Om de ville tala om för mig vad jag har sagt eller vad jag har gjort!”

Jag grät och bad mycket då jag såg våra ägodelar beslagtogs. Jag försökte läsa någon sympati eller medlidande i de omgivande människornas blickar. Jag kände igen flera människors ansikten, som jag trodde skulle tala till mig och trösta mig om de inte vore rädda att andra skulle se dem. Jag gjorde ett försök att fly från folkhoppen, men när jag såg att jag var övervakad, dolde jag mina avsikter. Jag började gråta högt och sa: ”Om de bara ville tala om för mig vad jag har gjort eller vad jag har sagt!” Min man, som sov i en säng i samma rum, hörde mig gråta högt och väckte mig. Min kudde var våt av tårar och jag var mycket nedstämd.

Broder och syster Howe gjorde oss sällskap till West Windsor, där vi togs emot och hälsades välkomna av broder och syster (579) Carman. På sabbaten och den första dagen träffade vi bröder och systrar från församlingarna i trakten och förmedlade frimodigt våra vittnesbörd till dem. Herrens uppträskande Ande vilade över dem som hade ett särskilt intresse för Guds verk. Våra konferensmöten var bra och nästan alla vittnade om att de hade blivit stärkta och mycket uppmuntrade.

Efter några dagar befann vi oss på nytt i Battle Creek, efter att ha varit borta i ungefär tre månader. Sabbaten den

16 mars höll min man en predikan om "Helgelse" inför församlingen och den spelades in med fonograf av redaktören på *Review* och publicerades i Volym 29, nr 18. Han talade också tydligt och klart på eftermiddagen och på förmiddagen den första dagen. Jag frambar mitt vittnesbörd med min vanliga frimodighet. Sabbaten den 23 talade vi frimodigt till församlingen i Newton och arbetade med församlingen i Convis följande sabbat och den första dagen. Vi hade tänkt återvända norrut och reste fyrtioåtta kilometer, men tvingades vända på grund av vägarnas dåliga skick. Min man var fruktansvärt besviken över det kyliga mottagande han fick i Battle Creek och jag var också ledsen över det. Vi kom fram till att vi inte kunde frambara vårt vittnesbörd för denna församling, förrän de gav tydligare bevis på att de ville ha våra tjänster, och vi beslöt att arbeta i Convis och Monterey tills vägarna blivit bättre. De två följande sabbaterna tillbringade vi i Convis, och vi har bevis på att ett gott arbete utfördes, eftersom man kan se det allra bästa resultat där nu.

Jag kom hem till Battle Creek som ett trött barn som behövde tröstande ord och uppmuntran. Det är smärtsamt för mig att här berätta att vi blev mycket kyligt mottagna av våra bröder, som jag tre månader tidigare hade lämnat i fullkomligt samförstånd, förutom när det gällde vår resa hemifrån. Den första natten vi tillbringade i Battle Creek drömde jag att jag hade arbetat mycket hårt och hade rest för att delta i ett stort möte, och att jag var mycket trött. (580) Systrar friserade mitt hår och ordnade mina kläder och jag föll i sömn. När jag vaknade blev jag häpen och upprörd när jag upptäckte att mina kläder var borta och att man hade satt på mig gamla trasor, bitar av sängöverkast, som knutits och sytts ihop. Jag sa: "Vad har ni gjort mot mig? Vem har gjort detta skamliga, att ta ifrån mig mina kläder och ersätta dem med en tiggares trasor?" Jag slet av mig trasorna och kastade dem ifrån mig. Jag var ledsen och ropade plågat: "Ge mig mina kläder tillbaka, som jag har burit i tjugotre år och som jag aldrig någonsin behövt skämmas över. Om ni inte ger mig mina kläder tillbaka, ska jag vädja till folket, som kommer att hjälpa mig att få tillbaka mina egna kläder, som jag har burit i tjugotre år."

Jag har sett denna dröm gå i uppfyllelse. I Battle Creek har vi mötts av rykten som spritts för att skada oss, men som saknade verklighetsförankring. Brev har skrivits av somliga som tillfälligt har uppehållit sig på Health Institute och av andra som har bott i Battle Creek, till församlingar i Michigan och andra stater, där man uttryckt farhågor, tvivel och insinuationer om oss. Jag fylldes av sorg när jag lyssnade till beskyllningar från en medarbetare som jag hade respekterat, att de från alla håll hörde talas om saker som jag hade sagt emot församlingen i Battle Creek. Jag blev så ledsen att jag inte visste vad jag skulle säga. Vi mötte en stark och anklagande anda emot oss. När vi blev helt övertygade om de känslor som härskade, fick vi hemlängtan. Vi var så besvikna och bedrövade att jag sa till två av våra ledande bröder att jag inte kände mig hemma, eftersom vi möttes av misstro och tydlig kyla i stället för välkomnande och uppmuntran, och att jag inte kunde fatta att detta var det sätt man behandlade dem på som hade kollapsat på grund av överansträngning och hängivenhet för Guds verk. Sedan sa jag att vi tyckte att vi borde flytta ifrån Battle Creek och söka oss ett hem på en mer avsides plats.

Jag var oändligt sorgsen och stannade hemma (581) eftersom jag bävade för att delta i någonting i församlingen av rädsla för att bli sårad. Till sist, eftersom ingen gjorde någon ansträngning för att lindra min sorg, kände jag att det var min plikt att kalla samman ett antal erfarna bröder och systrar, och bemöta de rykten som cirkulerade om oss. Nedstämd och deprimerad, till och med ångestfylld, bemötte jag anklagelserna mot mig och jag gav en redogörelse för min resa österut, ett år tidigare, och de smärtsamma omständigheter som var förknippade med denna resa.

Jag vädjade till de närvarande att bedöma, om mitt samband med verket och Guds sak skulle få mig att tala nedsättande om församlingen i Battle Creek, som jag inte kände minsta främlingskap för. Var inte mitt intresse för Guds sak och verk lika stort som deras möjligtvis kunde vara? Hela min erfarenhet och hela mitt liv har varit sammanvävt med det. Jag hade inga andra intressen vid sidan av arbetet. Jag hade satsat allt för denna sak, och hade inte ansett något offer för stort för mig att göra för att främja det. Jag hade inte låtit kärleken till mina älskade små barn hindra från att göra min plikt, när Gud krävde det för sin sak. Moderlig kärlek bultade lika starkt i mitt hjärta som hos alla andra mödrar som levte, men ändå hade jag lämnat mina små barn som behövde omvårdnad, och låtit en annan vara mor åt dem. Jag hade gett klara bevis på mitt intresse och mitt engagemang för Guds sak. Jag har genom mitt arbete visat hur dyrbar den är för mig. Kunde någon ge starkare bevis än jag själv? Var de nitiska för sanningens sak? Då var jag ännu mer nitisk. Var de hängivna för den? Då kunde jag bevisa att jag hade större hängivenhet än någon levande, som var involverad i verket. Hade de lidit för sanningens skull? Då hade jag lidit mer. Jag hade inte räknat mitt liv som kärt för mig själv. Jag hade inte undandragit mig förebråelser, lidande eller svårigheter. När vänner och släktingar hade gett upp hoppet om att jag skulle leva, eftersom jag var tänd av sjukdom, hade jag burits i min makes armar till båten eller vagnen. Vid ett tillfälle, efter att vi hade rest ända till midnatt, befann vi oss i staden Boston utan pengar. Vid (582) två eller tre tillfällen vandrade vi elva kilometer i tro. Vi reste så långt som mina krafter tillät, och sedan knäböjde vi på marken och bad om kraft att fortsätta. Vi fick kraft och vi fick förmåga att arbeta enträget för själars bästa. Vi lät inga hinder avleda oss från vår plikt eller skilja oss från arbetet.

Den anda som visade sig vid detta möte gjorde mig mycket bedrövad. Jag var fortfarande betryckt när jag återvände hem, eftersom de närvarande inte gjorde någon ansträngning att hjälpa mig genom att erkänna att de hade felbedömt mig och att deras misstankar och anklagelser mot mig var orättvisa. De kunde inte fördöma mig, men de gjorde inte heller någon ansträngning att hjälpa mig.

I femton månader hade min man varit så svag att han inte hade burit sin klocka eller sin plånbok eller kört sitt eget hästspann när han skulle åka någonstans. Men detta år hade han tagit sin klocka och sin plånbok, den senare tom på grund av våra stora utgifter, och hade själv kört sitt hästspann. Under sin sjukdom hade han vid olika tillfällen vägrat att ta emot pengar från sina bröder till ett belopp av nästan ett tusen dollar. Han hade sagt till dem att när han

behövde något skulle han låta dem veta. Till sist led vi nöd. Min man kände att det var hans plikt att först sälja det vi kunde klara oss utan, innan vi blev beroende av andra. Han hade några få saker på kontoret och spridda bland bröderna i Battle Creek, som inte var värda mycket. Dem samlade han ihop och sålde. Vi gjorde oss av med möbler för knappt etthundrafemtio dollar. Min make försökte sälja vår soffa till möteslokalen för tio dollar, men lyckades inte. Vid den här tiden dog vår enda och mycket värdefulla ko. Då kände min man för första gången att han kunde ta emot hjälp, och skrev ett meddelande till en broder och sa att om församlingen skulle vilja ersätta förlusten av kon, kunde de göra det. Men ingenting gjordes åt det, utom att anklaga min make för att vara galen i pengar. Bröderna kände honom tillräckligt väl för att veta att han aldrig (583) skulle be om hjälp om det inte var absolut nödvändigt. När han nu hade gjort det, så döm om hans och mina känslor när man inte brydde sig om saken, utom för att använda den för att såra oss i vår nöd och vårt svåra lidande.

Vid detta möte erkände min man ödmjukt att han hade gjort fel när det gällde flera liknande saker. Det borde han aldrig ha gjort och skulle aldrig ha gjort, annat än av fruktan för sina bröder och en önskan om att handla helt rätt och i samförstånd med församlingen. Detta fick dem som skadade honom att öppet förakta honom. Vi var djupt förödmjukade och mer bedrövade än jag kan beskriva. Under dessa förutsättningar påbörjade vi en planerad resa till Monterey. På resan led jag av svår ångest. Jag försökte förklara för mig själv varför våra bröder inte förstod vårt arbete. Jag hade känt mig helt säker på att när vi träffade dem skulle de inse vilken anda vi har, och att Guds Ande i dem skulle motsvara samma ande i oss, hans ödmjuka tjänare, och vi skulle enas när det gällde tankar och uppfattningar. I stället möttes vi av misstänksamhet och övervakades misstroget, vilket var orsak till den största förvirring jag någonsin hade upplevt. Medan jag tänkte så, kom en del av synen som hade getts mig i Rochester, den 25 december 1865, som en blick i mina tankar, och jag återgav den genast för min man:

Jag blev visad en klunga träd som stod tätt ihop och bildade en cirkel. En vinranka klättrade upp längs dessa träd, täckte deras toppar, vilade på dem och bildade en lövsal. Snart såg jag träden vaja fram och tillbaka, som om de rördes av en kraftig vind. Den ena grenen efter den andra på vinrankan skakades loss från sitt stöd tills hela vinrankan hade skakats loss från träden, med undantag av några få klängen som fortfarande höll sig fast vid de nedersta grenarna. En person kom sedan och lösgjorde de återstående klängena på vinrankan, så att den låg utsträckt på marken.

Den smärta och den ångest jag upplevde då jag såg vinrankan (584) ligga på marken, går inte att beskriva. Många gick förbi och såg medlidande på den och jag väntade ängsligt på att en vänlig hand skulle lyfta upp den. Men ingen hjälp erbjöds. Jag frågade varför ingen lyfte upp vinrankan. Nu såg jag en ängel komma till den övergivna vinrankan. Han bredde ut sina armar och höll dem under vinrankan och reste upp den så att den stod upprätt och sa: ”Sträck dig mot himlen och låt dina klängen slingra sig runt Gud. Du skakas loss från jordiskt

stöd. Du kan stå i Guds kraft, och blomstra utan det. Stötta dig enbart mot Gud och du kommer aldrig att stötta dig förgäves eller skakas loss därifrån.” Jag kände en obeskrivlig lättnad som övergick i glädje, när jag såg att någon tog hand om den försummade vinrankan. Jag vände mig till ängeln och frågade vad detta betydde. Han sa: ”Du är denna vinranka. Allt detta kommer du att uppleva, och när detta sker kommer du att förstå liknelsen med vinrankan helt och hållet. Gud kommer att vara en närvarande hjälp för dig i svåra tider.” Från den tidpunkten visste jag vad som var min plikt och jag har aldrig känt mig mer frimodig när jag burit fram mitt vittnesbörd för folket. Om jag någonsin har känt Herrens arm hålla mig uppe, så var det vid det mötet. Min man var också frimodig och tydlig i sin förkunnelse och allas bedömning var: Vi har haft ett utomordentligt möte.

Efter att vi kom tillbaka från Monterey kände jag att det var min plikt att kalla samman ännu ett möte, eftersom mina bröder inte gjorde någon ansträngning för att lindra mina känslor. Jag beslutade mig för att gå framåt i Guds kraft och på nytt uttrycka mina känslor och befria mig själv från de misstankar och de rykten som spreds för att skada oss. Jag frambar mitt vittnesbörd och återgav saker som tidigare hade visats mig beträffande några av dem som var närvarande. Jag varnade dem för den fara de befann sig i och tillrättavisade dem för deras felaktiga agerande. Jag talade om att jag hade försatts i synnerligen obehagliga situationer. När familjer och enskilda personer visades för mig i en syn, var det ofta så att det som visades för mig om dem var av privat natur, hemliga synder som tillrättavisades. Jag har arbetat med somliga personer i månader när det gällde fel som andra inte visste något om. När mina bröder ser att dessa personer är ledsna, (585) och hör dem uttrycka tvivel på att Gud har accepterat dem, och även förtvivlan, då har de anklagat mig, som om det var mitt fel att de sattes på prov. De som på det sättet fördömde mig hade inte en aning om vad de pratade om. Jag protesterade mot personer som satt som inkvisitörer över mitt agerande. Jag har fått den obehagliga uppgiften att tillrättavisa privata synder. Om jag, för att förhindra misstankar och avund, skulle ge en fullständig förklaring för mitt handlande och offentliggjorde det som borde hållas privat, skulle jag synda mot Gud och handla fel mot dessa enskilda personer. Jag måste behålla privata tillrättavisningar av privata fel för mig själv, inneslutna i mitt eget bröst. Låt andra döma som de vill, men jag kommer aldrig att förråda det förtroenden som personer som handlat fel och ångrat sig har gett mig, eller avslöja för andra det som bara skulle framföras till dem som är skyldiga. Jag sa till de församlade att de måste hålla sina händer borta och lämna mig fri att handla i gudsfruktan. Jag lämnade mötet, befriad från en tung börda.

Arbetare på förlagskontoret

Jag vill här ge två vittnesbörd. Ett av dem är skrivet i mars 1867, riktat till alla som arbetar på *Reviews* kontor, och det andra riktat sig till de unga som arbetar på kontoret. Jag är ledsen att behöva säga att alla de som varnats har mer eller

mindre ignorerat dessa vittnesbörd och nu måste erkänna att de har följt en kurs som är motsatt den som utpekats genom vittnesbörden. Det första lyder så här:

När jag var i Rochester, New York, den 25 december 1865, blev jag visad några saker som gällde dem som är engagerade i arbetet på förlagskontoret, och även när det gäller pastorer som Gud har kallat att arbeta med förkunnelse och undervisning. Ingen av dessa personer bör engagera sig med varor eller handel. De är kallade till ett mer helgat och upphöjt arbete och det vore omöjligt för dem att (586) göra arbetet rättvisa och samtidigt fortsätta med sin handel. De som arbetar på kontoret bör inte ha något annat separat intresse. När de har ägnat arbetet den uppmärksamhet och omsorg som det kräver, har de gjort allt de förmår och borde inte ansträngas ytterligare. Om handel som inte har något med Guds verk att göra, upptar deras tankar och tid, kommer arbetet inte att utföras noggrant och väl. I bästa fall har de som är engagerade i arbetet inte någon fysisk eller mental kraft över. Alla är mer eller mindre försvagade. En sådan sak, ett sådant helgat arbete som de är sysselsatta med, borde uppta tankeförmågan. De borde inte arbeta mekaniskt, utan vara helgade för verket och agera som om verket vore en del av dem, som om de hade investerat något i detta stora och allvarliga arbete. Om de inte tar sig an denna uppgift med intresse kommer deras ansträngningar inte att vara acceptabla inför Gud.

Satan är mycket listig, flitig och aktiv. Hans särskilda kraft riktas mot dem som nu engagerar sig i arbetet med att predika eller att publicera sanningen för vår tid. Alla som är knutna till detta arbete behöver ta på sig hela rustningen, för de är särskilda måltavlor för Satans attacker. Jag såg att det finns en risk att bli oförsiktig, så att Satan kan komma in och omärkligt avleda deras tankar från det stora arbetet. De som innehar ansvarsfulla positioner på kontoret riskerar att sätta sig över verket och förlora den ödmjukhet och enkelhet som hittills varit utmärkande för verket.

Satan hade en särskild avsikt med att slå ned en person i verkets ledning, som hade grundlig erfarenhet av hur sanningen för vår tid har utvecklats och haft framgång. Han hade planerat att röja honom ur vägen, så att han själv skulle kunna komma in och obemärkt påverka människors som var oerfarna och inte helt och hållet hängivna arbetet. Gud hade för avsikt att göra min man frisk igen, efter att andra hade fått känna på de bördor han har (587) burit och hade känt något av den trötthet som följer med dessa bördor. Samtidigt kommer de aldrig att lägga hela sin själ och alla sina mentala och fysiska krafter i arbetet, och ta de risker som han har gjort. Det skulle aldrig bli deras plikt att utföra det som han har utfört, för de skulle inte kunna stå på sin post om de skulle gå igenom en tjugonedel av det som han har uthärdat.

Satan planerar att skaffa sig ett fotfäste på det där kontoret, och om man inte anstränger sig tillsammans och är mycket vaksamma kommer han att nå sitt mål. Somliga kommer att förlora enkelheten i arbetet och tro att de räcker till, när deras kraft bara är svaghet. Gud kommer att förhärlligas i detta stora uppdrag. Och om de inte värnar om djup och ständig ödmjukhet och en fast tillit till Gud, kommer de att lita på sig själva, bli självtillräckliga och en

eller flera kommer att få tömma sjukdomens bittra bägare. När arbetet ökar blir det ännu mer nödvändigt att lita fullständigt på Gud och vara beroende av honom, och ett djupt intresse och engagemang för Guds verk. Själviska intressen borde läggas åt sidan. Man borde ägna sig åt mycket bön och mycket eftertanke, för det är absolut nödvändigt för att arbetet ska ha framgång och blomstra. En kommersiell anda bör inte tillåtas hos någon som är knuten till kontoret. Om det tillåts kommer arbetet att försummas och skadas. Ordinära saker kommer i alltför hög grad att jämföras med heliga ting.

Det är stor risk att några som är knutna till verket kommer att arbeta enbart för lörens skull. De visar inget speciellt intresse för arbetet. De lägger inte sin själ i det och de har ingen särskild känsla för dess heliga, upphöjda karaktär. Det är också särskild risk att de som leder arbetet blir högmodiga och uppblåsta, och att Guds verk därför skadas och präglas av det mänskliga i stället för av det gudomliga. Satan är klarvaken och uthållig. Men Jesus lever och alla som gör honom till sin rättfärdighet och sitt försvar, kommer att hållas uppe på ett särskilt sätt.

(588) Jag blev visad att bröderna A, B och C riskerade att skada sin hälsa genom att vistas en stor del av tiden i uppvärmda rum som inte är tillräckligt ventilerade. Dessa bröder behöver mer fysisk motion. Deras arbete är stillasittande och för stor del av tiden andas de uppvärmd och förorenad luft. Deras brist på motion ger en dålig blodcirkulation och de riskerar att skada sin hälsa permanent genom att ignorera kroppens lagar. Om de överträder dessa lagar kommer de någon gång i framtiden att få ta straffet för det, lika säkert som min man fick lida för detta. De kommer inte att upprätthållas mer än han blev. Ingen av dem är i stånd att uthärda ens en liten del av den fysiska och mentala belastning som han uthärdade.

Dessa bröder tar upp arbetet när de hårdaste striderna redan har utkämpats och man har genomgått de värsta prövningarna, för att upprätta verket i dess nuvarande tillstånd. Trots detta ligger ett stort och allvarligt arbete framför oss, och det kräver hängivenhet från dem och även från broder D som riskerar att upphöja sig själv. Gud kommer att testa och pröva honom och han måste omgöra sig med sanningen och ha rättfärdighetens rustning på sig, om han inte ska falla för fiendens hand. Alla dessa bröder behöver hålla sig mycket strikt och uthålligt till en hälsosam och mager diet, för alla riskerar stroke och någon av dem, eller flera, kan drabbas av förlamning om de fortsätter att leva oförsiktigt eller vårdslöst.

Jag såg att Gud särskilt hade valt ut broder B till ett stort och upphöjt arbete. Han skulle få bekymmer och bördor, men allt detta kunde bäras så mycket lättare med sann gudsfruktan och hängivenhet för arbetet. Broder B, du behöver dricka djupare ur frälsningens källa, djupare ur helgelsens källa. Din vilja har ännu inte underordnats Guds vilja helt och fullt. Du fortsätter för du tror att du inte kan annat, men du har misslyckats med att vandra i glädjens ljus när du ser att Kristus Jesus leder (589) dig på vägen. I din ansvarsfyllda position har du genom allt detta skadat din egen själ och påverkat andra. Om du motsätter dig Gud kommer han att motsätta sig dig. Gud vill använda dig,

men du måste dö från jaget och offra din stolthet. Herren har för avsikt att använda dig i sitt verk om du vill följa honom när hans försyn öppnar vägen, och helhjärtat och fullständigt helga dig själv och rena dig själv från all köttets och andens orenhet, och fullkomna helighet i gudsfruktan.

Här följer det andra vittnesbördet, skrivet i maj 1867, som riktats till de unga som arbetade på kontoret:

Kära unga vänner som är anställda på förlagskontoret i Battle Creek: En börda vilar på mig när det gäller er. Jag har upprepade gånger blivit visad, att alla som är knutna till Guds verk genom att publicera sanningen för vår tid så att den sprids till alla delar av missionsfältet, borde vara kristna, inte bara till namnet utan även i handling och sanning. Deras mål bör inte vara att bara arbeta för att få lön, utan alla som är involverade i detta stora och allvarliga arbete borde känna att de är intresserade av arbetet och att det är en del av dem. Deras motiv och deras inflytande när de anslöt sig till detta stora och allvarliga arbete måste klara att provas vid domen. Ingen som visar själviskhet och stolthet borde tillåtas att knytas till förlagskontoret.

Jag blev visad att arbetarna på kontoret inte borde ägna sig åt ytligheter och tokerier, skoj och skratt. De som är engagerade i det allvarliga arbetet med att förbereda sanningen så att den kan nå varje del av missionsfältet, borde inse att deras beteende har ett inflytande. Om de är vårdslösa, skämtar, skojar och skrattar medan de läser och förbereder allvarliga sanningar för publicering, visar de att de inte lägger sin själ i arbetet, och att de inte är helgade genom sanningen. De urskiljer inte heliga ting, utan (590) behandlar den sanning som ska pröva karaktären, den sanning som har himmelskt ursprung, på samma sätt som de behandlar en vanlig påhittad berättelse eller historia som bara dyker upp i tankarna och snart suddas ut.

Medan jag var i Rochester såg jag att vi har anledning att oro oss för hälsan när det gäller kontoret, att ingen som var knuten till kontoret insåg behovet av ordentlig ventilation. Deras rum var alltför varma och luften var förgiftad av orenheter från utandningsluften och andra källor. Det är omöjligt för deras hjärnor att vara friska, så att de kan få rätt intryck av de rena och heliga sanningar som de har så mycket med att göra, om de inte rätt värdesätter himlens rena och livgivande luft.

Jag blev visad att om de som hör så nära samman med den uppenbarade sanningen, inte genom sina liv ger särskilda bevis för att de har blivit bättre genom den sanning som ständigt framhålls för dem, om deras liv inte vittnar om att de älskar sanningen och dess heliga krav allt innerligare, då kommer de att bli alltmer förhärdade och påverkas mindre och mindre av Guds sanning och verk. Till slut kommer de att upptäcka att de själva saknar de känslor som Guds Ande ger och är döda för sanningens himmelska påverkan. De kommer inte att kunna urskilja eviga ting utan kommer att placera dem på samma låga nivå som vanliga ting. Jag såg att så hade varit fallet med några som var knutna till kontoret, och att alla mer eller mindre hade försummat detta.

Jag såg att arbetet med sanningen för vår tid borde tilldra sig allas intresse. Att publicera sanningen är Guds bestämda plan, ett medel för att varna, trösta, tillrättvisa, förmana och övertyga alla, vars uppmärksamhet de tysta budbärarna utan röst kan dra till sig. Guds änglar har en roll att spela för att bereda hjärtan att helgas av de sanningar som publicerats, så att de kan bli beredda för de allvarliga händelser som ligger framför dem. Ingen på detta kontor är själv tillräcklig för det viktiga arbetet med att på ett finkänsligt sätt hantera frågor som hör ihop med publiceringen av sanningen (591). Änglar måste vara nära dem för att leda dem, ge råd och hålla dem tillbaka. Annars kommer de mänskliga redskapens förnuft och dårskap att märkas.

Jag såg att änglar ofta var på kontoret, i det rum där papperssidorna viks och i det rum där typerna sätts. Jag fick höra skrattandet, skämtandet och det slöa och dumma pratet. Jag såg också den fåfänga, stolthet och själviskhet som visades. Änglar såg ledsna ut och vände sig bedrövade bort. De ord jag hade hört, fåfängan, stoltheten och själviskheten som visades fick mig att jämla mig av själslig smärta, när änglarna med avsky lämnade rummet. En ängel sa: "De himmelska budbärarna kom för att välsigna, så att den sanning som förkunnarna utan röst sprider skulle följas av en helgande och helig kraft. Men de som är engagerade i detta arbete var så långt borta från Gud. De ägde så litet av det gudomliga och var så anpassade till den anda som råder i världen att mörkrets makter kontrollerade dem. De kunde inte göras mottagliga för gudomligt inflytande." Samtidigt var dessa ungdomar bedragna och trodde att de var rika, att de hade vunnit rikedom och inte behövde något. De visste inte att de var fattiga, eländiga, blinda och nakna. De som hanterar dyrbara sanningar på samma sätt som de skulle hantera sand, vet inte hur många gånger deras hjärtlösa likgiltighet inför de eviga tingen, deras ytlighet, egenkärlek och stolthet, deras skratt och tomma småprat har drivit bort de himmelska budbärarna från förlagskontoret.

Alla på det kontoret borde vara diskreta, anspråkslösa, ödmjuka och osjälviska i sitt uppträdande, sina ord och handlingar, liksom deras förebild Jesus var, den käre Frälsaren. De borde söka Gud och vinna rättfärdighet. Kontoret är inte en plats för skoj, besökare, sysslösa personer, skratt eller meningslösa ord. Alla borde känna att de utför ett arbete för sin Mästare. Dessa sanningar som de läser och bidrar till att förbereda för att sända ut till folket, är erbjudanden om nåd, tillrättavisningar, hot, varningar eller uppmuntran. De gör sin uppgift som en doft av liv till liv, eller av död till död. Om (592) sanningarna avvisas måste saken avgöras i domen. Allas bön på kontoret borde vara: "Oh Gud, gör dessa livsviktiga sanningar tydliga, så att de kan förstås av de enklaste människor! Måtte änglar följa dessa tysta predikanter och välsigna deras inflytande, så att människor kan räddas med dessa enkla medel!"

Hjärtat borde lyftas i innerlig bön medan händerna är sysselsatta. Då skulle Satan inte så lätt få tillträde. Själven kommer ständigt bli uppfriklad och bli som en vattenrik trädgård, i stället för att vara ytlig. Änglar kommer att finna ett nöje i att vara nära sådana arbetare, för deras närvaro kommer hela tiden att uppmuntras av dem. En kraft kommer att följa de sanningar som publiceras.

Gudomliga ljusstrålar från den himmelska helgedomen kommer att följa de dyrbara sanningar som sänds ut, så att de som läser dem blir upplivade och stärkta, och människor som motsätter sig sanningen kommer att bli överbevisade och tvingas säga: Det är verkligen så. Detta kan inte motbevisas.

Alla borde känna att förlagskontoret är en helig plats, lika helig som Guds hus. Men Gud har blivit vanärad genom den ytlighet och det lättsinne som somliga ägnats sig åt, som är involverade i detta arbete. Jag såg att främlingar som kom från andra platser ofta var besvikna när de lämnade kontoret. De har förknippat det med allt som är heligt. Men när de såg att ungdomarna, eller andra som har anknytning till kontoret, inte visade allvar, att de var slarviga med sina ord och handlingar, fick det dem att tvivla på att detta trots allt verkligen är Guds verk, för att bereda ett folk att förvandlas för himlen. Måtte Gud göra så att detta blir till välsignelse för alla berörda.

Motgångar och framgångar

Erfarenheter från den 26 april 1867 till den 20 oktober 1867

Vi återvände norrut, och på vägen hem höll vi ett bra möte i West Windsor. Efter att vi hade kommit hem höll vi möten i Fairplains och Orleans. Vi ägnade också en del tid åt (593) bygget, anlade vår trädgård och planterade vindruvor, björnbär, hallon och jordgubbar. Sedan återvände vi i sällskap med en bra delegation till Generalkonferensen i Battle Creek.

Den första sabbaten på vår resa tillbringade vi i Orleans där vi fastade. Det var en mycket allvarlig dag för oss. Vi försökte ödmjuka oss själva inför Gud. Med förkrossad ande och mycket gråt bad vi alla innerligt om att Gud skulle välsigna och stärka oss så vi kunde göra hans vilja under konferensen. Vi kände viss tro och förhoppning om att det orättvisa sätt som vi bemötts på skulle förändras vid detta möte.

När vi kom till Battle Creek fann vi att våra tidigare ansträngningar inte hade åstadkommit vad vi hoppats. Rykten och avund fanns fortfarande där. Jag led starka kval och grät högt i några timmar, utan att kunna behärska min sorg. En vän som jag hade känt i tjugotvå år, berättade under ett samtal för mig att han hade hört rykten om att vi var slösaktiga med pengar. Jag frågade på vilket sätt vi hade varit slösaktiga. Han nämnde inköpet av en dyr stol. Jag redogjorde då för omständigheterna. Min man var kraftigt avmagrad, och det var otroligt tröttsamt och till och med smärtsamt för honom att sitta länge i en vanlig gungstol. Därför låg han på sängen eller soffan en stor del av tiden. Jag visste att han inte kunde återfå sina krafter på det sättet och bad honom att sitta uppe mer, men stolen var ett hinder.

När jag reste österut för att sitta vid min faders dödsbädd, lämnade jag min make i Brookfield, New York. Och

medan jag var i Utica letade jag efter en stoppad stol med fjädring. Försäljarna hade ingen färdig stol till det pris jag var beredd att betala, vilket var omkring femton dollar. Men de erbjöd mig en utmärkt stol som man kunde rulla i stället för gunga. Den kostade egentligen trettio dollar, men de erbjöd mig den för bara sjutton dollar. Jag visste att denna stol i alla avseenden var den rätta. Men brodern som var med mig, övertalade mig att vänta på att få en stol tillverkad, (594) som bara skulle bli tre dollar billigare. Den stol som erbjöds för sjutton dollar var redan vad jag behövde. Men jag gav efter för en annan människas bedömning, så jag lät den billigare stolen tillverkas, betalade själv för den och fick den transporterad till min man. Ryktena om vår slösaktighet när jag skaffade denna stol fick jag höra i Wisconsin och Iowa. Men vem kan fördöma mig? Om jag skulle hamna i samma situation igen, skulle jag göra likadant som jag gjorde, med ett undantag: Jag skulle lita på mitt eget omdöme och köpa en stol som kostar några dollar mer men som var värd dubbelt så mycket som den jag fick. Satan påverkar ibland människors sinnen för att förstöra all barmhärtighet och medkänsla. Det är som om hjärtat blir av järn och både det mänskliga och det gudomliga försvinner.

Rykten nådde mig också om att en syster hade påstått i Memphis och Lapeer, att församlingen i Battle Creek inte hade minsta förtroende för syster Whites vittnesbörd. Man frågade om detta gällde de skrivna vittnesbörderna. Svaret blev, Nej, inte de publicerade synerna utan de vittnesbörd som framfördes till församlingen under möten, eftersom hennes liv motsäger dem. Jag begärde på nytt ett möte med några få utvalda och erfarna bröder och systrar, inklusive de personer som hade spritt dessa rykten. Där krävde jag att de skulle visa mig på vilket sätt mitt liv inte överensstämde med vad jag lärde. Om mitt liv hade varit så inkonsekvent att det motiverade ett sådant uttalande, att församlingen i Battle Creek inte hade det minsta förtroende för mitt vittnesbörd, då kunde det inte vara svårt att lägga fram bevis för mitt okristna agerande. De kunde inte komma med någonting som rättfärdigade de uttalanden som de gjort. Och de erkände att de rykten de spritt var fullständigt felaktiga, och att deras misstankar och avund var ogrundade. Jag förlät villigt dem som hade skadat oss. Jag talade om för dem att allt jag ville be dem om var att de motverkade det inflytande som de hade utövat emot oss. Då skulle jag vara nöjd. De lovade att göra detta, men har inte gjort det.

(595) Många andra rykten om oss, alla antingen fullständigt falska eller starkt överdrivna, diskuterades öppet i olika familjer under den tid som konferensen hölls. De flesta betraktade oss, i synnerhet min man, med misstänksamhet. Några inflytelserika personer visade en vilja krossa oss. Vi led nöd, och min man hade försökt sälja lös egendom, och man ansåg därför att han hade gjort fel. Han hade sagt att han var villig att låta sina bröder ersätta den ko som vi förlorat, och detta betraktades som en fruktansvärd synd. Vi trodde att vår egendom i Battle Creek var så gott som såld, och köpte därför en tomt i Greenville och började bygga där. Men vi kunde inte sälja egendomen i Battle Creek, och i vår svåra situation skrev min man till olika bröder för att låna pengar. För detta fördömde de honom och anklagade honom för att synda genom att vara girig efter pengar. Och den broder och pastor som var mest aktiv i detta verk, hördes säga: "Vi

vill inte att broder E ska köpa broder Whites ställe, för vi vill ha hans pengar till Health Institute.” Vad kunde vi göra? Vi kunde inte göra något utan att bli anklagade.

Bara sextiofem timmar innan min man fick sin stroke stod han fram till midnatt i en gudstjänstlokal och bad om trehundra dollar för att kunna göra en slutbetalning på det huset. För att ge kraft åt sin uppmaning föregick han med gott exempel i insamlingen genom att skriva på för tio dollar för egen del, och samma summa för mig. Före midnatt hade man nästan fått in hela summan. Pastorn i denna församling var en gammal vän, och i vår stora nöd och eftersom vi stod utan vänner, skrev min man till honom och berättade att vi var i ekonomiska svårigheter, och att om församlingen ville ge tillbaka de tjugo dollar som vi gett, då skulle han ta emot dem. Under konferensen kom denne broder hem till oss och gjorde denna fråga till ett allvarligt felsteg. Men innan han kom till vårt hem, hade han informerat sig åtminstone delvis om de allmänna åsikterna. Vi tog detta mycket hårt och om vi inte på ett särskilt sätt hade fått stöd av Herren, skulle vi inte ha kunnat frambära våra vittnesbörd vid konferensen med någon frimodighet.

(596) Innan vi återvände från konferensen hade bröderna Andrews, Pierce och Bourdeau en speciell bönestund i vårt hem, där vi alla välsignades på ett speciellt sätt, i synnerhet min man. Det gav honom mod att åka tillbaka till vårt nya hem. Och så började de stora problemen med hans tänder, och även det arbete som vi rapporterat om i *Review*. I sitt tandlösa tillstånd gjorde han bara en veckas uppehåll i predikandet, och arbetade i Orange och Wright, med församlingen hemma, i Greenbush och Bushnell, och predikade och döpte som förut.

Efter att vi kommit tillbaka från konferensen kom en stor osäkerhet över mig beträffande Guds verks framgång. Jag började tvivla på saker som jag inte hade tvivlat på sex månader tidigare. Jag betraktade Guds folk som att de delade världens anda, tog efter dess mode och övergav enkelheten i vår tro. Det verkade som om församlingen i Battle Creek avföll från Gud och att det var omöjligt att väcka dem till insikt. De vittnesbörd jag hade fått från Gud hade minst inflytande och åtyldes minst i Battle Creek, jämfört med någon annan plats på fältet. Jag bävade för Guds verks skull. Jag visste att Gud inte hade övergett sitt folk, men att deras synder och missgärningar hade skilt dem från Gud. Battle Creek är centrum för arbetet, dess hjärta. Varje pulsslag uppfattas av medlemmarna över hela fältet. Om detta stora hjärta är friskt, kommer en livskraftig cirkulation att märkas i hela kroppen av sabbatsfirare. Om hjärtat är sjukt kommer det orkeslösa tillståndet i varje enskild gren av verksamheten att bekräfta detta.

Jag är intresserad av detta verk. Mitt liv är sammanvävt med det. När Sion har framgång, är jag lycklig. Om hon tynar bort är jag bedrövad, förtvivlad och modlös. Jag såg att Guds folk var i ett skrämmande tillstånd, och att hans ynnest höll på att tas bort från dem. Dag och natt funderade jag mycket över denna sorgliga bild och bad i min stora sorg: ”Herre, låt inte din arvedel hänas. Låt inte hedningarna säga, Var är deras Gud?” Jag kände att jag var avskuren från alla i arbetets ledning och faktiskt stod

ensam. Jag vågade inte lita på någon. (597) På natten har det hänt att jag har väckt min man och sagt: ”Jag är rädd att jag kommer att mista min tro.” Sedan har jag ropat till Herren, att han skulle rädda mig med sin egen starka arm. Jag kunde inte märka att man brydde sig om mina vittnesbörd och jag tänkte att mitt arbete i verket kanske var över. Vi hade planerade möten i Bushnell, men jag sa till min man att jag inte kunde åka. Kort därefter kom han tillbaka från postkontoret med ett brev från broder Matteson, som innehöll följande dröm:

”Kära broder White: Må Guds välsignelse vara med dig, och dessa rader nå er, fortfarande välmående och med allt bättre hälsa och andlig styrka. Jag känner stor tacksamhet mot Herren för hans godhet mot dig, och litar på att du fortfarande kan bli fullt frisk så att du frimodigt kan förkunna det sista budskapet.

Jag har haft en märklig dröm om dig och syster White, och jag känner att det är min plikt att berätta den för er, i den mån jag nu kan komma ihåg den. Jag drömde att jag återgav den för syster White, tillsammans med tolkningen av den, som jag också fick i drömmen. När jag vaknade var det något som manade mig att stiga upp och skriva ned alla detaljer, så att jag inte skulle glömma dem. Men jag gjorde inte det, dels för att jag var trött och dels för att jag tänkte att det bara var en dröm. Men eftersom jag aldrig tidigare drömt om er och denna dröm var så logisk och så nära förknippad med er, har jag kommit till den slutsatsen att jag borde berätta för er. Följande är allt som jag kan komma ihåg av den:

Jag befann mig i ett stort hus där det fanns en talarstol som såg ut ungefär som de vi brukar ha i våra möteslokaler. På den stod många lampor som brann. Dessa lampor behövde en ständig tillförsel av olja, och ganska många av oss var upptagna med att hämta olja och att fylla på dem. Broder White och hans medarbetare var mycket upptagna, och jag la märke till att syster White hällde i mer olja än någon annan. Sedan gick broder White bort till en dörr som ledde till en lagerlokal där det fanns (598) många tunnor med olja. Han öppnade dörren och gick in, och syster White följde efter. Just då kom en grupp män med en stor mängd av något svart som såg ut som sot. De öste det över broder och syster White och täckte dem fullständigt med det. Jag kände mig mycket bekymrad och såg oroligt på, för att se hur detta skulle sluta. Jag kunde se broder och syster White som båda arbetade hårt för att befria sig från sotet. Efter att de kämpat länge blev de fria och steg fram lika strålande som någonsin tidigare, och de onda männen och sotet försvann. Därefter engagerade sig broder och syster White mer helhjärtat än någonsin i att förse lamporna med olja, men syster W gjorde fortfarande allra mest.

Jag drömde att tolkning var följande: Lamporna representerade det folk som är Guds kvarleva. Oljan var sanningen och himmelsk kärlek, som Guds folk behöver ständig påfyllning av. De människor som höll på att förse lamporna med olja var Guds tjänare som arbetar med skörden. Exakt vilka de onda människorna var kan jag inte säga, men de var män som påverkades av djävulen, som riktade sitt onda inflytande särskilt mot broder och syster White. Den sistnämnda var mycket bekymrad under en tid,

men befriades till sist genom Guds nåd och deras egna enträgna ansträngningar. Sedan vilade Guds kraft till slut över dem, och de spelade en framstående roll i förkunnandet av det sista nådebudskapet. Men syster White hade ett rikare förråd av himmelsk visdom och kärlek än de övriga.

Denna dröm har verkligen stärkt min tro på att Herren kommer att leda er framåt och fullborda den återupprättelse som har påbörjats, och att ni än en gång kommer att glädjas åt Guds Ande som ni gjorde förr, ja ännu rikligare. Glöm inte att ödmjukhet är den dörr som leder till de rika förråden av Guds nåd. Måtte Herren välsigna er och era följeslagare och barn, och se till att vi får mötas i himmelriket. Din broder i Kristi kärlek. John Matteson.

Oakland, Wisconsin, 15 Juli 1867.”

(599) Denna dröm gav mig litet uppmuntran. Jag hade förtroende för broder Matteson. Innan jag såg honom med mina fysiska ögon fick jag se hans situation i en syn, i kontrast till F's situation i Wisconsin. Den sistnämnda personen var fullständigt ovärdig att bära namnet kristen och ännu ovärdigare att vara en budbärare. Broder Matteson däremot visades för mig som en som var ödmjuk, och som skulle vara kvalificerad att visa människor vägen till Guds Lamm, om han bevarade sitt engagemang. Broder Matteson kände inte till något om mina själsliga prövningar. Vi hade aldrig skrivit en rad till varandra, och att drömmen kom vid denna tidpunkt och från denna person, uppfattade jag som Guds hand som sträcktes ut för att hjälpa mig.

Vi höll på att bygga för lånade pengar, vilket skapade problem. Vi fortsatte med de uppdrag som vi redan avtalat och arbetade mycket hårt, trots det varma vädret. Eftersom vi saknade pengar arbetade vi tillsammans ute på fälten där vi arbetade med hacka, slog och räfsade hö. Jag tog högaffeln och formade höstacken medan min man med sina svaga armar kastade upp höet åt mig. Jag tog penseln och målade det mesta av insidan av vårt hus. När vi gjorde detta tröttade vi båda ut oss för mycket. Till sist bröt jag plötsligt samman och kunde inte göra något mer. Flera morgnar svimmade jag, och min man blev tvungen att delta i utomhusmötet i Greenbush utan mig.

Vår gamla vagn som saknade fjädring, höll nästan på att ta kål på oss och vårt hästspann. Långa resor i den, arbetet på mötena och bekymmer och arbete hemma blev för mycket för oss, och jag fruktade att mitt arbete var över. Min man försökte uppmuntra mig och uppmanade mig att åka med honom igen för att genomföra de möten vi planerat i Orange, Greenbush och Ithaca. Till sist bestämde jag mig för att åka iväg, och om jag inte blev sämre skulle jag fortsätta resan. Jag reste sexton kilometer, på knä på en kudde i vagnen medan jag lutade mitt huvud på en annan kudde i min mans knä. Han körde och stöttade mig. Nästa morgon mådde jag litet bättre och beslutade mig för att fortsätta. Gud hjälpte oss att tala med kraft till folket i Orange och ett underbart arbete utfördes för dem som avfallit och för syndare. I Greenbush fick jag frimodighet och styrka. (600) I Ithaca hjälpte Herren oss att tala till en stor församling som vi aldrig tidigare hade mött.

Medan vi var borta beslutade bröderna King, Fargo och Maynard att vi, för vår och hästspannets skull, skulle ha en lätt och bekväm vagn. Så när vi kom tillbaka tog de min make till Ionia och köpte den vagn vi har nu. Det var precis vad vi behövde och den skulle besparat mig mycket trötthet när vi reste i sommarhettan.

Vid den här tiden fick vi en allvarlig förfrågan om att delta i pastorsmötena i de västra staterna. När vi läste de rörande uppmaningarna grät vi över dem. Min man sa till mig: ”Ellen, vi kan inte delta i dessa möten. I bästa fall skulle jag knappt kunna ta hand om mig själv under en sådan resa, men om du kollapsar, vad kan jag då göra? Men Ellen, vi måste resa.” Och när han talade så var hans sinnesrörelse så stark att tårarna höll på att kväva hans ord. Jag brukade då svara, när jag begrundade vårt svaga tillstånd och hur situationen var i väststaterna, och jag insåg att bröderna behövde vårt arbete: ”James, vi kan inte delta i dessa möten i de västra staterna - men vi måste åka dit.” I detta läge erbjöd sig flera av våra trofasta bröder, som såg vårt tillstånd, att resa med oss. Det räckte för att avgöra saken. I vår nya vagn lämnade vi Greenville den 29 augusti för att delta i det allmänna mötet i Wright. Fyra hästspann följde oss. Resan var bekväm och mycket trevlig i sällskap med vänligt inställda bröder. Mötet var en seger.

Den 7 och 8 september fick vi glädjas åt ett par välsignade dagar i Monterey tillsammans med bröderna i Allegan County. Här mötte vi broder Loughborough, som hade börjat förstå de missförhållanden som rådde i Battle Creek och som sörjde över den roll han spelat i samband med dessa missförhållanden, som hade skadat saken och lagt förfärliga bördor på oss. På vår förfrågan gjorde han oss sällskap till Battle Creek. Men innan vi lämnade Monterey, återgav han denna dröm för oss:

”När broder och syster White kom till Monterey den 7 september, (601) bad de mig att göra dem sällskap till Battle Creek. Jag tvekade att åka eftersom jag tänkte att det kanske var min plikt att fortsätta följa upp det intresse som fanns i Monterey. Jag menade, vilket jag sa till dem, att motståndet mot dem i Battle Creek inte var så stort. Efter att ha bett över detta i flera dagar, drog jag mig en kväll tillbaka och bad bekymrat Herren om ljus i denna fråga.

Jag drömde att jag, tillsammans med en del andra medlemmar i församlingen i Battle Creek, befann mig i ett tåg med vagnar. Det var lågt till tak i vagnarna - jag kunde knappt stå upprätt i dem. De var dåligt ventilerade och luktade som om de inte hade vädrats på flera månader. Det spår som vi körde på var mycket gropigt och vagnarna skakade våldsamt, vilket ibland fick vårt bagage att ramla av och några gånger kastades några av passagerarna av. Vi var tvungna att stanna hela tiden för att ta upp våra passagerare och vårt bagage, eller för att reparera spåret. Vi verkade arbeta ett tag men gjorde små eller inga framsteg. Vi var verkligen en ynkelig grupp resenärer.

Plötsligt kom vi till en vändskiva, som var tillräckligt stor för att rymma hela tåget. Broder och syster White stod där och när jag steg av tåget sa de: ”Det här tåget kör åt helt fel håll. Det måste vändas i rakt motsatt riktning.” De tog båda tag i varsin vev som satte maskineriet i rörelse och

vände skivan, och de tog i av alla krafter. Aldrig har några män arbetat hårdare för att driva en handdriven dressin, än de gjorde vid vändskivans vevhandtag. Jag stod och såg på tills tåget började vända. Då utbrast jag: ”Det rör sig” och grep in för att hjälpa dem. Jag ägnade inte så mycket uppmärksamhet åt tåget, eftersom vi var så koncentrerade på vårt arbete med att vrida vändskivan.

När vi hade fullgjort denna uppgift såg vi upp, och hela tåget hade förvandlats. I stället för de låga och dåligt ventilerade vagnarna som vi hade åkt i, var det nu breda och höga och väl ventilerade vagnar, med stora klara fönster. Allt var putsat och förgyllt på det mest fantastiska sätt, elegantare (602) än något palats eller hotell-vagn som jag någonsin sett. Spåret var plant, jämnt, och stadigt. Tåget höll på att fyllas av passagerare, vars ansikten var glada och lyckliga, men som ändå hade ett uttryck av tillförsikt och ett allvar. Alla verkade uttrycka den största tillfredsställelse över den förändring som hade genomförts och de var förvissade om att tågresan skulle gå bra. Broder och syster White var med ombord denna gång och deras ansikten lyste av helig glädje. När tåget startade var jag så överlycklig att jag vaknade, med intrycket att drömmen handlade om församlingen i Battle Creek och förhållanden som hade att göra med verket där. Jag var fullständigt på det klara med att det var min plikt att resa till Battle Creek och ge en hjälpande hand i arbetet där. Nu är jag glad över att jag har varit här för att se Herrens välsignelse följa broder och syster Whites hårda arbete med att ställa saker och ting till rätta.
J.N.Loughborough.”

Innan vi lämnade Monterey räckte broder Loughborough mig följande redogörelse av en annan dröm, som han hade ungefär vid den tid då hans hustru avled. Den uppmuntrade mig också.
”Den profet som har haft en dröm, han må berätta en dröm. Jeremia 23:28.

En kväll begrundade jag de svårigheter som drabbat broder och syster White, deras anknytning till arbetet med den tredje ängelns budskap och mitt eget misslyckande när det gällde att stå vid deras sida i deras svårigheter. Efter att ha försökt bekänna mina fel inför Herren och enträget ha bett om hans välsignelse över broder och syster White, drog jag mig tillbaka för att sova.

Jag trodde i min dröm, att jag befann mig i min födelsestad, vid foten av en lång bergssluttning. Jag talade med stort allvar och sa: ”Oh, om jag kunde finna källan med vattnet som läker alla sjukdomar!” Jag drömde att en vacker, välklädd ung man följde med mig och han sa mycket vänligt: ”Jag ska föra dig till källan.” Han visade vägen och jag försökte följa med. Vi gick längs bergssluttningen (603) och passerade med stort besvär tre traskliknande ställen, som korsades av små strömmar av lerigt vatten. Det fanns inget annat sätt att komma över dem utom att vada. När vi hade klarat av det kom vi till fin, fast mark och en plats där det var en sänka i strandkanten och där en stor källa med det renaste gnistrande vatten vällde upp. Där stod ett stort kar, mycket likt bassängen vid Health Institute i Battle Creek. Ett rör ledde från källan till karets ena ände, och vattnet rann över

i den andra änden. Solen lyste klart och vattnet gnistrade i dess strålar.

När vi närmade oss källan sa den unge mannen ingenting, men såg mot mig och log med en min av tillfredsställelse och viftade med ena handen mot källan, som om han ville säga: ”Tror du inte att detta är en källa som botar allt?” En ganska stor grupp människor, med broder och syster White i ledningen, kom upp till källan från motsatta sidan. De såg alla vänliga och glada ut. Ändå tycktes ett heligt allvar vila över deras ansikten.

Broder White såg ut att vara mycket friskare och han var glad och lycklig, men såg ut att vara trött, som om han hade vandrat en sträcka. Syster White hade en stor bägare i sin hand. Hon sänkte ned den i källan, drack av vattnet och gav sedan bägaren till de andra. Jag tyckte att broder White riktade sig mot gruppen och sa till dem: ”Nu har ni möjlighet att se effekterna av det här vattnet.” Sedan drack han och det livade genast upp honom, liksom det gjorde med alla andra som drack av det. Det fick deras ansikten att utstråla kraft och styrka. Jag drömde att medan broder White talade, och då och då tog en klunk vatten, la han sina händer på vattenbassängens kant och dök ner i vattnet tre gånger. Varje gång han kom upp var han starkare än förut, men han fortsatte hela tiden att tala och uppmanade de andra att komma och bada i ”vattenkällan”, som han kallade den, och att dricka av dess helande ström. Hans röst, liksom syster Whites, var melodisk. Jag kände mig lycklig över att ha funnit källan. Syster (604) White kom emot mig med en bägare av vattnet så att jag kunde dricka, men jag var så glad att jag vaknade innan jag drack av vattnet.

Må Herren ge mig tillåtelse att få dricka mig otörstig av det vattnet, för jag tror att det inte är något annat än den källa som Kristus talade om, som ”väller fram till evigt liv.”
J.N.Loughborough.”

Monterey, Michigan, den 8 september 1867.

Den 14 och 15 september hade vi framgångsrika möten i Battle Creek. Här tillrättavisade min man frimodigt några av synderna hos dem som har höga positioner i Guds verk. För första gången på tjugo månader deltog han i kvällsmöten och predikade på kvällarna. Ett gott arbete har påbörjats och församlingen gav oss, som det står skrivet i *Review*, löfte om att stödja oss, om vi ville fortsätta vårt arbete med dem när vi kom tillbaka från väststaterna.

Tillsammans med broder och syster Maynard och bröderna Smith och Olmstead, deltog vi i de stora mötena västerut. De viktigaste framgångarna där har återgetts i *Review*. När vi deltog i mötena i Wisconsin, var jag ganska svag. Jag hade arbetat långt över min förmåga i Battle Creek och svimmade nästan på tåget under resan. I fyra veckor hade jag haft stora problem med mina lungor och det var med svårighet jag talade till folket. På sabbatskvällen lades ett våtvarmt omslag på min hals och över mina lungor, men mössan glömdes bort och problemen i lungorna gick upp till hjärnan. När jag steg upp på morgonen fick jag en märklig känsla i hjärnan. Röster verkade vibrera och det var som om allt gungade framför mig. När jag gick vinglade jag och var nära att

falla omkull på golvet. Jag åt min frukost och hoppades det skulle göra mig bättre, men problemet bara ökade. Jag blev mycket sjuk och kunde inte sitta upp.

Min man kom hem efter förmiddagsmötet och berättade att han hade avtalat att jag skulle tala på (605) kvällen. Det verkade omöjligt för mig att stå inför folket. När min man frågade mig vilket ämne jag ville tala om, kunde jag inte formulera eller hålla en enda mening i minnet. Men jag tänkte: Om Gud vill att jag ska tala kommer han säkert att ge mig kraft. Jag ska gå i tro. Jag kan inte mer än misslyckas. Jag stapplade till tältet med en besynnerligt förvirrad hjärna, men jag sa till de predikande bröderna på podiet, att om de ville stödja mig med sina böner skulle jag tala. Jag ställde mig inför folket i tro, och efter cirka fem minuter lättade besvären i mitt huvud och mina lungor och jag talade utan svårighet i över en timme till femtonhundra ivriga åhörare. När jag slutat tala kom en känsla av Guds godhet och barmhärtighet över mig och jag kunde inte låta bli att resa mig på nytt och berätta om min sjukdom och Guds välsignelse som hade hållit mig uppe medan jag talade. Efter detta möte har problemen i mina lungor blivit mycket mindre och min hälsa har förbättrats.

I de västra staterna hörde vi rykten som närmast kan betecknas som förtal, riktade mot min make. Dessa rykten cirkulerade vid tiden för generalkonferensen och fördes vidare till alla delar av fältet. Jag ska återge ett sådant rykte som exempel. Det sades att min man var så galen i pengar, att han hade ägnat sig åt att sälja gamla flaskor. Sanningen är följande: När vi skulle flytta frågade jag min man vad vi skulle göra med en massa gamla flaskor som vi hade stående. Han sa: "Kasta bort dem." Just då kom vår Willie in och erbjöd sig att göra dem rena och sälja dem. Jag bad honom göra det och sa att han fick behålla det som han kunde få för dem, och när min man körde till posthuset tog han Willie och flaskorna med sig i vagnen. Det var det minsta han kunde göra för sin egen trofasta lilla son. Willie sålde flaskorna och fick pengarna. På väg till postkontoret tog min man upp en broder i vagnen, som hade anknytning till *Review*-kontoret, och som samtalade vänligt med honom medan de körde fram och tillbaka till stan. Eftersom han såg Willie komma ut till vagnen och ställa en fråga om värdet på flaskorna till sin far, och därefter såg apotekaren samtala med min make om (606) det som intresserade Willie så mycket, spred denna broder genast ryktet, utan att säga ett ord till min man om saken, att broder White hade varit i stan och sålt gamla flaskor, och alltså måste vara galen. Den första gången vi hörde om flaskorna var i Iowa, fem månader senare.

Dessa saker har man hållit hemliga för oss, så att vi inte har kunnat korrigerat dem. De har förts vidare, som på vindens vingar, av dem som påstår sig vara våra vänner. Vi har blivit förvånade över att upptäcka, vid närmare undersökning och genom nyligen gjorda bekännelser från nästan alla medlemmar i denna församling, att ett eller flera av de falska ryktena har blivit fullständigt trodda av nästan alla, och att dessa personer som bekänner sig vara kristna har närt kritiska, bittra och obarmhärtiga känslor mot oss, i synnerhet mot min svaga make, som kämpar för sitt liv och sin frihet. Somliga har haft en ondskefull och illvillig anda och har framställt honom som rik men ändå girig efter pengar.

När vi kom tillbaka till Battle Creek, begärde min man att ett råd av bröder skulle sammankalla ett församlingsmöte så att saker och ting kunde utredas inför dem och falska rykten bemötas. Bröder kom från olika delar av staten, och min man uppmanade oförskräckt alla att lägga fram allt de hade att komma med, så att han öppet kunde bemöta det och därmed få slut på allt detta förtal som skedde i hemlighet. De fel som han tidigare hade bekänt i *Review* bekände han nu fullständigt under ett offentligt möte och för enskilda personer. Han förklarade också många saker som låg till grund för falska och dumma anklagelser, och övertygade alla om att dessa beskyllningar var falska.

När vi undersökte det verkliga värdet av vår egendom fann vi, till både min makes och till alla närvarandes förvåning, att den bara var värd 1.500 dollar, förutom hans hästar och vagn, och restupplagor av böcker och planscher. Enligt sekreteraren har försäljningen av dessa under det senaste året inte ens motsvarat räntan på de pengar som han är skyldig Publishing Association. Dessa böcker och planscher kan (607) för närvarande inte anses ha något stort värde, och absolut inte för oss i vår nuvarande situation.

När min man var frisk hade han inte tid att föra räkenskaper, och under hans sjukdom hade andra hand om hans affärer. Frågan uppstod: Vart har hans förmögenhet tagit vägen? Hade han blivit bedragen? Hade misstag begåtts i hans räkenskaper? Eller hade han i det röriga tillstånd som hans affärer befann sig, gett till det ena och det andra goda ändamålet utan att veta om han verkligen hade råd eller hur mycket han hade gett?

Ett gott resultat av undersökningen är att vårt förtroende är orubbat för dem som sköter räkenskaperna över våra affärer. Vi har ingen anledning att tro att våra begränsade resurser kan skyllas på felaktigheter i bokföringen. Så när vi har gått igenom min makes affärer de senaste tio åren, och hans frikostiga sätt att dela ut pengar för att hjälpa alla delar av Guds verk, blir den bästa och mest välvilliga slutsatsen att våra pengar har använts i det verk som gäller sanningen för vår tid. Min man har inte haft någon bokföring. Det som han har gett bort kan bara spåras genom vad han minns och vad han fått kvitton på från *Review*. Det faktum att vi äger så litet, och att det framkommer vid en tidpunkt då min make har framställts som en man som är rik men ständigt försöker få mer, har varit en källa till glädje för oss, eftersom det är det bästa tänkbara motbevis mot de falska beskyllningar som hotade vårt inflytande och vår kristna anseende.

Våra ägodelar kan fara. Vi kommer ändå att glädja oss i Gud om de används till att främja hans verk. Vi har med glädje använt det bästa av våra tid och det bästa av vår kraft. Vi har nästan slitit ut oss i detta verk och lider av sviterna av alltför tidigt åldrande, men ändå gläder vi oss. Men när de som bekänner sig vara våra bröder angriper vårt anseende och vårt inflytande genom att framställa oss som rika, världsliga och giriga efter mer, då lider vi. Låt oss ha det anseende och den respekt som vi så dyrt har förtjänat under de senaste tjugo åren, (608) även under fattigdom och med ett svagt grepp om hälsan och detta

dödliga liv. Vi kommer då att glädja oss och gärna ge det lilla som finns kvar av oss till Guds verk.

Utredningen var grundlig och ledde till att vi friades från de anklagelser som riktats emot oss. En känsla av fullständig harmoni återställdes. Innerliga och hjärtslitande bekännelser gjordes om den grymma behandling som vi utsatts för här, och Guds speciella välsignelse har kommit över oss alla. Sådana som avfallit har kommit tillbaka, syndare har blivit omvända och fyrtiofyra personer har sänkts ner i dopgraven. Min man döpte sexton och bröderna Andrews och Loughborough tjugoåtta. Vi känner oss uppmuntrade men mycket slitna. Min man och jag har haft ansvaret för verket vilande på oss. Det har varit mycket arbetsamt och psykiskt krävande. Hur vi i vårt svaga tillstånd har kunnat genomföra utredningen, med känslan av att nästan alla var emot oss, och hur vi orkade med predikningarna, förmaningarna och de sena kvällsmötena, samtidigt som jag förberett denna skrift som min man har hjälpt mig med, kopierat och förberett för tryckning och korrekturläst, det vet bara Gud. Men vi har trots allt gått igenom det och hoppas på Gud, att han kommer att stötta oss i vårt framtida arbete.

Nu tror vi att mycket i de drömmar som återgetts ovan gavs för att illustrera våra prövningar som berodde på felaktigheter som existerade i Battle Creek. De visade våra ansträngningar att fria oss själva från fruktansvärda beskyllningar och också våra strävanden att med Guds välsignelse ställa saker och ting till rätta. Om denna tolkning av drömmarna är korrekt, kan vi då inte hoppas, utifrån andra delar av drömmarna som ännu inte har uppfyllts, att vår framtid ska bli mer gynnsamma än den tid som varit?

Slutligen vill jag hävda att vi lever i en mycket allvarlig tid. I den senaste synen som jag fick blev jag visad det skrämmande faktum, att bara en liten del av dem som nu bekänner sig tro på sanningen kommer att bli helgade genom den och bli frälsta. Många kommer att sätta sig över verkets enkelhet. De kommer att anpassa sig till världen, omhulda avgudar och bli andligt (609) döda. Jesu ödmjuka och självuppoftande efterföljare kommer att gå vidare till fullkomlighet och lämna de likgiltiga och dem som älskar världen bakom sig.

Jag blev hänvisad tillbaka till det gamla Israel. Bara två vuxna från den enorma armé som lämnade Egypten, kom in i Kanaans land. Deras döda kroppar låg utströdda i öknen på grund av deras överträdelser. Det moderna Israel är i större fara att glömma Gud och att förledas till avguderier än hans folk på bibelns tid. Många avgudar dyrkas, även av bekännande sabbatsfirare. Gud uppmanade sitt folk på bibelns tid speciellt att vara på sin vakt mot avguderier. För om de skulle avledas från att tjäna den levande Guden skulle hans förbannelse vila över dem. Men om de skulle älska honom av hela sitt hjärta, med all sin själ och av hela sin kraft skulle han rikligt välsigna deras korg och deras baktråg, och avlägsna sjukdomar ibland dem.

Nu väntar en välsignelse eller en förbannelse Guds folk - en välsignelse om de drar ut ur världen och skiljer sig från den, och vandrar på den ödmjuka lydandens väg - och en

förbannelse om de förenar sig med avgudadyrkarna som trampar på de höga krav som himlen ställer. Det upproriska Israels synder och missgärningar är upptecknade och bilden har presenterats för oss som en varning. Om vi tar efter deras exempel när det gäller överträdelser, och överger Gud, då kommer vi att falla, lika visst som de gjorde. ”Men allt detta hände dem som exempel och skrevs ner till varning för oss som har tidens slut in på oss.”

Respons från församlingen i Battle Creek

Vi betraktar det både som en förmån och som en plikt att svara på syster Whites föregående uttalande. Vi har varit gynnade av en mångårig bekantskap med dessa Herrens tjänares (broder och syster Whites) arbete. Vi har (610) känt till en del av deras uppoffringar tidigare och har bevittnat Guds välsignelse som har åtföljt deras tydliga, rannsakande och trofasta vittnesbörd. Vi har länge varit övertygade om att den Helige Andes undervisning i dessa syner var outhärlig för de människors framgång som förbereder sig för att förvandlas för Guds rike. Det finns inget annat sätt att tillrättavisa dolda synder och att avslöja och motarbeta usla människors planer, som ”obemärkt smyger sin in” i Guds flock. Lång erfarenhet har lärt oss att en sådan gåva är ovärderlig för Guds folk. Vi tror också att Gud har kallat broder White att framföra ett tydligt vittnesbörd genom att tillrättavisa fel som på så sätt framkommit, och att han i detta arbete borde ha stöd av dem som uppriktigt fruktar Gud.

Vi har genom smärtsam erfarenhet även lärt oss att när dessa vittnesbörd tystnar eller när deras varningar förringas, tar kyla, avfall, världslighet och andligt mörker församlingen i besittning. Vi vill inte ge ära åt människor, men vi skulle svika vår plikt om vi inte kraftfullt och tydligt uttryckte vår övertygelse när det gäller betydelsen av dessa vittnesbörd. Det fruktansvärda avfallet bland dem som har ringaktat och föraktat dem har gett många sorgliga bevis på faran med att trotsa nådens Ande.

Vi har varit vittnen till det stora lidande som broder och syster White har gått igenom under broder Whites svåra och farliga sjukdom. Guds hand i hans tillfrisknande har varit mycket tydlig för oss. Sannolikt har ingen annan som drabbats av ett sådant slaganfall någonsin tillfrisknat. Ändå har en svår förlamning som allvarligt påverkade hjärnan, avlägsnats av Guds hand från hans tjänare, och han har fått ny kraft till både kropp och själ.

Vi tror att syster Whites åtgärd, när hon tog sin sjuka man med sig på sin resa norrut i december förra året, var dikterad av Gud Ande, och att vi inte agerade enligt Guds vilja (611) när vi motsatte oss ett sådant handlande. Vi saknade himmelsk visdom när det gällde detta och förrirade oss därför från den rätta vägen. Vi erkänner att vi själva vid det tillfället saknade den djupa kristna medkänsla som behövdes i ett så stort lidande, och att vi har varit alltför långsamma med att se Guds hand i broder

Whites tillfrisknande. Hans arbete och hans lidanden för vår skull, gjorde honom berättigad till vår varmaste medkänsla och vårt stöd. Men vi har varit förblindade av Satan när det gäller vårt eget andliga tillstånd.

En fördomsfull anda beträffande pengar kom över oss förra vintern, vilket fick oss att tro att broder W bad om pengar trots att han inte behövde dem. Nu är vi förvissade om att han vid detta tillfälle verkligen led brist, och vi gjorde fel när vi inte undersökte saken som vi borde. Vi erkänner att denna inställning var ogrundad och grym, även om den berodde på att vi missuppfattat fakta i ärendet.

Vi accepterar nu med djup sorg i våra hjärtan, den tillrättavisning som riktats mot oss i detta vittnesbörd. Vi ber att vi måtte få Guds och folkets förlåtelse för det som vi gjort fel på grund av vår brist på andlig urskilningsförmåga.

Broder och syster Whites arbete med oss för några få dagar sedan, har åtföljts av Guds rikliga välsignelse. Det har inte bara gjorts djupa och innerliga bekännelser av avfall och fel, utan dessa har också följts av allvarliga löften om bättring och att vända tillbaka till Gud. Guds Ande har satt sitt sigill på detta arbete på ett sådant sätt att vi inte kan tvivla. Många av de unga har förts till Kristus och nästan alla med anknytning till denna församling har fått del av denna himmelska välsignelse.

Må våra bröder på andra platser förstå att vi innerligt sympatiserar med broder och syster White. Vi tror att de är kallade av Gud till det ansvarstunga arbete som de är engagerade i och vi lovar att själva stå vid deras sida i detta arbete. (612) För församlingens räkning,

J.N.Andrews,

J.N.Loughborough,

Joseph Bates,

D.T.Bourdeau,

A.S.Hutchins,

John Byington,

Kommité

Vid ett församlingsmöte måndag kväll den 21 oktober, blev ovanstående rapport enhälligt godtagen.

Uriah Smith,

G.W.Amadon,

Pastorer

Att hacka och hugga

”Att hacka och hugga”. Detta uttryck används ofta för att beskriva de personers metoder och ord som tillrättavisar dem som gör fel eller antas göra fel. Det används med rätta om dem som inte har som sin plikt att tillrättavisa sina bröder, men som ändå står redo att ägna sig åt detta på ett överilat och skoningslöst sätt. Det är fel att använda uttrycket om dem som har en särskild plikt att tillrättavisa felaktigheter i församlingen. Sådana personer bär ansvar

för verket och känner sig tvingade, av kärlek till dyrbara själar, att handla trofast.

Under de senaste tjugo åren har jag då och då blivit visad att Herren har gjort min man kvalificerad för uppgiften att troget hantera dem som gör fel. Herren har lagt ansvaret på honom, och om han skulle försumma att göra sin plikt i detta avseende skulle han dra på sig Herrens ogillande. Jag har aldrig betraktat hans omdöme som ofelbart och inte heller hans ord som inspirerade. Men jag har alltid ansett att han är bättre kvalificerad för detta arbete än någon annan av våra predikanter, på grund av hans långa erfarenhet och eftersom jag har sett att han var särskilt kallad och (613) lämplig för uppgiften. Jag har även i många fall, när personer har motsatt sig hans tillrättavisningar, blivit visad att han hade rätt i sin bedömning av saker och ting och i sitt sätt att tillrättavisa.

Under de senaste tjugo åren har de som blivit tillrättavisade, och deras sympatisörer, haft en anklagande inställning mot min man, vilket har slitit mer på honom än någon av de andra smärtsamma bördorna som han orättvist fått bära. Och när han kollapsade under sina bördor glädde sig många av dem som han hade tillrättavisat. Utifrån en felaktig förståelse av min syn den 25 december 1865 om hans situation, kände de sig mycket tröstade av tanken att det var Herren som då tillrättavisade honom för att ”hacka och hugga”. Detta är alltsammans ett misstag. Jag såg inte något sådant. För att mina bröder ska veta vad jag såg när det gällde min make återger jag följande, som jag skrev och gav honom dagen efter jag hade haft synen:

I en syn den 25 december 1865 blev jag visad Herrens tjänares, min man pastor James Whites fall. Jag blev visad att Gud hade accepterat hans ödmjukhet och hans själsnöd inför honom, hans bekännelse om sin brist på hängivenhet för Gud, och hans ånger över de fel och misstag i sitt agerande som har orsakat honom sådan sorg och sådant missmod under hans utdragna sjukdom.

Jag blev visad att hans största fel i det förflutna var en oförlåtande anda mot de bröder som har skadat hans inflytande i Guds verk och tillfogat honom extremt psykiskt lidande genom sina felaktiga handlingssätt. Han var inte lika medkännande och godhjärtad som vår himmelske Fader har varit mot sina felande, syndiga och ångerfulla barn. När de som har orsakat honom det största lidandet, innerligt och fullständigt erkände sina fel, då kunde han förlåta och förlät dem och umgicks med dem som bröder. Men trots att skadan var läkt i Guds ögon, rev han ibland upp detta sår i sina tankar, och genom att tänka på det förflutna lät han såret bli inflammerat och göra honom olycklig. Det faktum att han i sin (614) tidigare erfarenhet hade lidit så mycket, vilket enligt hans mening kunde ha undvikits, ledde honom till att nära en klagande anda gentemot sina bröder och mot Herren. På detta sätt upplevde han på nytt det som hänt i det förflutna och återuppväckte prövningar som borde ha glömts bort i stället för att förbittra hans liv med meningslösa minnen. Han har inte alltid insett vilken medkänsla och kärlek som borde visas mot dem som varit olyckliga nog att falla för Satans frestelser. De var de som verkligen led, de var förlorarna, inte han, så länge han var ståndaktig och hade Kristi anda. När dessa människor började inse sina fel,

hade de en hård strid att utkämpa för att arbeta sig tillbaka till ljuset genom ödmjuka bekännelser. De hade Satan att kämpa med och sin egen stolthet att övervinna, och de behövde hjälp från dem som var i ljuset för att föra dem ut ur sitt blinda och missmodiga tillstånd. Då kunde de börja hoppas och få kraft att krossa Satan under sina fötter.

Jag såg att min man hade varit alltför krävande mot dem som gjorde fel och som hade sårat honom. Han gav näring åt missnöje, vilket inte kunde vara till någon nytta för dem som handlat fel. Det kunde bara göra hans eget hjärta mycket olyckligt och olämpligt för Guds frid att bo där så att han kunde tacka Gud i alla livets förhållanden.

Herren tillät honom att bli missmodig över sina egna fel och misstag, och att nästan förtvivla om att få förlåtelse. Det skedde inte för att hans synder var så stora utan för att han av egen erfarenhet skulle veta hur smärtsamt och ytterst plågsamt det skulle vara utan Guds förlåtelse och för att han skulle förstå detta skriftställe: ”Men om inte ni förlåter människorna deras överträdelser, så ska inte heller er Fader förlåta era överträdelser.” Jag såg, att om Gud skulle vara lika krävande som vi är och behandla oss så som vi behandlar varandra, kunde vi alla hamna i ett tillstånd av hopplös förtvivlan.

Jag blev visad att Gud hade tillåtit detta lidande att drabba oss för att lära oss mycket, som vi annars inte kunde ha (615) lärt oss på så kort tid. Det var hans vilja att vi skulle resa till ____, eftersom vår erfarenhet inte kunde ha varit fullständig utan det. Han ville att vi skulle se och helt och hållet förstå, att det är omöjligt för dem som lyder sanningen och håller hans bud, att leva upp till sin övertygelse om vad som är deras plikt och samtidigt förena sig med ledarna i ____. När det gäller att tjäna Gud kan deras principer inte förenas bättre än olja och vatten. Det är bara de som har de renaste principerna och som tänker mest självständigt, som tänker och agerar själva i gudsfuktan och förtröstan på honom, som tryggt kan stanna någon längre tid i ____. De som inte är rustade på det sättet bör inte rådats att åka till denna institution, för deras sinnen kommer att förvillas av de behagliga orden från dess ledare och förgiftas av deras spetsfundigheter, som har sitt ursprung hos Satan.

Deras inflytande och undervisning när det gäller att tjäna Gud och att leva ett religiöst liv står i direkt motsats till vår Frälsares och hans lärjungars undervisning. Genom sina normer och sitt eget exempel sänker de standarden för renhet, och säger att man inte behöver sörja över sina synder eller skilja sig från världen för att vara Kristi efterföljare, utan att man kan blanda sig med världen och delta i dess nöjen. Dessa ledare skulle inte uppmuntra sina anhängare att efterlikna Kristi liv när det gäller fromhet, måttfullhet och förtröstan på Gud. Människor som är samvetsgranna och som har en fast förtröstan på Gud, kan inte få hälften så stor nytta av ____, som de personer kan som har förtroende för ledarnas religiösa principer vid denna institution. De måste göra motstånd mot mycket av deras undervisning när det gäller religiösa principer, och sälla allt de hör om de inte ska bli bedragna och Satan få övertaget över dem.

Jag såg att när det gäller sjukdomar och att behandla dem, är ____ den bästa hälsoinstitutionen i Förenta Staterna. Men ledarna där är bara människor och deras bedömning är inte alltid (616) riktig. Den ledande läkaren där skulle vilja att hans patienter trodde att hans omdöme är perfekt, precis som Guds omdöme. Ändå begår han ofta misstag. Han upphöjer sig själv som Gud och att upphöjer inte Herren som den ende som man kan lita på. De som varken har någon tro eller förtröstan på Gud, och som inte kan se någon skönhet i helighet eller i den kristna människans korsbärande liv, kan ha mer nytta av ____ än någon annan hälsoinstitution i Förenta Staterna. Den stora hemligheten med framgången på denna plats är den kontroll som ledarna har över sina patienters sinnen.

Jag såg att min man och jag själv inte kunde ha så stor nytta av en vistelse där, som de som har en annan erfarenhet och tro. Ängeln sa: ”Gud har inte tänkt sig att hans tjänares sinne, den tjänares som han har utvalt för ett särskilt ändamål och för att utföra ett särskilt arbete, skulle styras av någon levande människa. Det är bara han som har det privilegiet.” Guds änglar bevarade oss när vi var i _____. De omgav oss och höll oss uppe hela tiden. Men den tid kom då vi inte kunde vara till någon nytta och inte heller själva hade någon nytta av vår vistelse där, och då försvann den sky av ljus som vilat över oss och vi kunde bara finna vila genom att åka därifrån och bege oss till bröderna i Rochester, där skyn av ljus vilade.

Jag såg att Gud ville att vi skulle bege oss till ____ av flera skäl. Den inställning vi hade medan vi var där, de allvarliga böner vi bad, vår uppenbara tillit till Gud, den gladlynthet, mod, hopp och tro som han inspirerade oss med mitt i vårt lidande, hade inflytande och var ett vittnesbörd för alla. Vi visade att den som är kristen har en källa till kraft och lycka, som de som älskar nöjen är främmande för. Gud gav oss en plats i hjärtat hos alla dem som hade inflytande i ____, och i framtiden när patienterna därifrån har spritts till sina olika hem, kommer vårt arbete att göra att de minns oss, och när vi angräps kommer åtminstone några att bli våra försvarare. Alltså, genom att åka till ____, ville Herren att vi skulle skaffa oss en erfarenhet som vi inte kunde få (617) medan vi var i Battle Creek, omgivna av bröder och systrar som höll med oss. Vi var tvungna att separeras från dem så att vi inte lutade oss mot dem i stället för att stötta oss mot Herren och lita enbart på honom. När vi var nästan helt skilda från Guds folk skakades vi bort från all jordisk hjälp och leddes att se enbart till Gud. Genom att göra det fick vi en erfarenhet som vi inte kunde ha fått om vi inte hade rest till ____.

När min mans mod och hopp började vackla kunde vi inte vara till någon nytta för någon på denna plats, och kunde inte heller själva ha nytta av ytterligare erfarenhet där. Det var Guds vilja att min man inte skulle stanna där när han var berövad sin styrka, utan att han i sitt svaga tillstånd skulle åka till sina bröder som kunde hjälpa honom att bära hans lidande. Medan vi var skilda från Guds folk i vårt lidande, hade vi tillfälle att reflektera. Vi kunde noga se tillbaka på vårt tidigare liv och se våra misstag och fel. Vi kunde ödmjuka oss inför Gud och söka hans ansikte genom bekännelse, ödmjukhet och många allvarliga böner. När vi var engagerade i aktivt arbete, bar andras bördor och var pressade av många bekymmer, var det omöjligt för

oss att få tid att reflektera och att noggrant se tillbaka på den tid som varit, och att lära oss de läxor som Gud ansåg nödvändiga för oss att lära oss. Jag blev då visad att Gud inte kunde förhållande sitt namn genom att svara på sitt folks böner och ge min make hälsan åter som svar på deras böner, medan vi var i _____. Det skulle ha varit som att förena hans krafter med mörkrets krafter. Om han hade valt att visa sin kraft genom att låta min man tillfriskna, skulle läkarna på det stället ha tagit äran som borde ges till Gud.

Ängeln sa: ”Gud kommer att bli förhållande genom att hans tjänare återfår hälsan. Gud har hört sina tjänares böner. Han håller sina armar under sin plågade tjänare. Gud har situationen under kontroll och tjänaren måste även om han lider, avfärda sin fruktan, sin oro, sina tvivel och sin otro och lugnt lita på den store men barmhärtige Guden som förbarmar sig, älskar och bryr sig om honom. Han kommer (618) att ha strider med fienden, men borde alltid få tröst genom att påminna sig om att en som är starkare än fienden har ansvar för honom och att han inte behöver vara rädd. Om han förtröstar på de bevis som Gud behagat ge, kommer han att vinna en härlig seger i Gud.

Jag såg att Herren gav oss en erfarenhet som kommer att vara mycket värdefull för oss i framtiden i samband med hans verk. Vi lever i en allvarlig tid, mitt i de avslutande händelserna i denna jords historia, och Guds folk är inte vakna. De måste resa sig och göra större framsteg när det gäller att skaffa sig nya levnadsvanor, att äta, klä sig, arbeta och vila. I allt detta bör de förhållande Gud och vara beredda att kämpa mot vår mäktige fiende. De kan glädja sig över den seger som Gud har i beredskap för dem som visar måttlighet i allt medan de strävar efter en oförgänglig krona.

Jag såg att Gud höll på att utrusta min man för att engagera sig i det allvarliga och heliga reformarbete som han planerar ska fortsätta bland hans folk. Det är viktigt att pastorerna undervisar om att visa måttlighet i livet. De borde framhålla sambandet mellan mat, arbete, vila och klädsel och att behålla hälsan. Alla som tror på sanningen för dessa sista dagar, har något att göra i denna fråga. Det angår dem, och Gud kräver att de ska vakna upp och intressera sig för denna reform. Herren kommer inte att vara nöjd med deras agerande om de betraktar denna fråga med likgiltighet.

Att misshandla magen genom att tillfredsställa aptiten är orsaken till de flesta svårigheter i församlingen. De som går till överdrift och är irrationella när det gäller att äta och arbeta, talar och handlar irrationellt. En omåttlig person kan inte vara en tålmodig person. Man behöver inte dricka alkohol för att vara omåttlig. Den synd som består i att äta omåttligt, äta för ofta, för mycket, och av fet och onyttig mat, förstör matsmältningsorganens normala funktion, påverkar hjärnan, förvrider omdömet och hindrar rationellt, lugnt och sunt tänkande och handlande. (619) Detta är en viktig källa till svårigheter i församlingen. Därför måste Guds folk, för att stå i rätt förhållande till honom så att de kan ära honom med kropp och ande som tillhör honom, med intresse och glöd också förneka sina drifter och visa måttlighet i allt. Då kan de uppfatta sanningen i dess skönhet och klarhet. Då kan de genomföra den i sina liv,

och genom att agera förnuftigt, klokt och rakt kommer de inte att ge fienderna till vår tro tillfälle att håna sanningens sak. Gud kräver att alla som tror på sanningen ska göra särskilda, ihärdiga ansträngningar för att skaffa sig bästa möjliga fysiska hälsa, för ett allvarligt och viktigt arbete ligger framför oss. Fysisk och mental hälsa krävs för detta arbete. Det är lika viktigt för en sund religiös erfarenhet, för att utvecklas i det kristna livet och för att göra framsteg när det gäller helighet, som handen eller foten är viktiga för den mänskliga kroppen. Gud begär att hans folk ska rena sig från all orenhet till kropp och ande, och fullborda sin helgelse i Herrens fruktan. Alla som är likgiltiga och drar sig undan detta arbete, som väntar på att Herren ska göra det åt dem som han kräver att de ska göra själva, kommer att befinnas vara för lätta på vågen. Men de saktmodiga på jorden, som söker hans rättfärdighet, får skydd på Herrens vredes dag.

Jag blev visad att om Guds folk inte själva gör några ansträngningar, utan bara väntar på att vederkvickelsen ska komma över dem och ta bort deras brister och rätta till deras fel, om de litar på att den ska rena dem från köttets och andens orenhet och göra dem passande för att delta i den tredje ängels höga rop, då kommer de att befinnas vara otillräckliga. Vederkvickelsen eller Guds kraft kommer bara över dem som har förberett sig för det genom att utföra det arbete som Gud bjuder dem, nämligen att rena sig själva från allt som beflecker kropp och anden och i gudsfruktan fullkomna helighet.

Det visades för mig att min mans fall i vissa avseenden är likt deras, som väntar på vederkvickelsen. Om han skulle (620) vänta på att Guds kraft skulle komma över hans kropp, att han skulle känna att han blivit botad innan han gjorde några ansträngningar som överensstämde med hans tro, medan han sa: När Herren botar mig kommer jag att tro och göra det ena eller det andra, då kunde han fortsätta att vänta och skulle inte märka någon förändring. Guds löften uppfylls bara för dem som tror och sedan arbetar i överensstämmelse med sin tro. Jag såg att han måste lita på Guds ord, att han kan göra anspråk Guds löften. Då kommer de aldrig, aldrig att slå fel. Han borde gå framåt i tro och lita på de bevis som det behagat Gud att ge. Han borde arbeta så mycket som möjligt för att bli frisk. Ängeln sa: ”Gud kommer att hålla honom uppe. Hans tro måste göras fullkomlig genom gärningar, för tro utan gärningar är död. Den måste bekräftas genom gärningar. En levande tro visar sig alltid genom gärningar.”

Jag såg att min man skulle ha en tendens att dra sig undan från att anstränga sig i överensstämmelse med sin tro. Fruktan och oro för hans egen situation har gjort honom räddhågad. Han ser till hur saker och ting verkar och hur obehaglig kroppen känns. Ängeln sa: ”Känslor är inte tro. Tro är helt enkelt att ta Gud på hans ord.” Jag såg att min man måste stå emot sjukdomen i Guds namn och kraft, och med sin viljekraft komma över sina negativa känslor. Han måste hävda sin frihet i Israels Guds namn och kraft. Han måste så mycket som möjligt sluta att tänka på, och tala om sig själv. Han borde vara glad och lycklig.

Faran med självsäkerhet

Broder F, Den 25 december 1865 blev jag visad att ett gott arbete hade påbörjats i Maine. I synnerhet visades det arbetsfält för mig, där en grupp har bildats som resultat av broder Andrews och ditt eget arbete. Där har de visat sitt intresse och sin kärlek till sanningen, genom att bygga ett hus för tillbedjan. Det återstår fortfarande ett stort arbete att utföra för denna grupp. Ganska många har blivit omvända till sanningens teori. Några har fattat sina beslut utifrån de tungt vägande bevisen. De ser en skönhet i sambanden i sanningens kedja, där allt förenas till en harmonisk och fullkomlig helhet. De älskar sanningens principer, men de har ännu inte upplevt dess helgande inflytande. Dessa människor är utsatta för de sista dagarnas faror. Satan har förberett sina bedrägerier och sina snaror för de oerfarna. Han arbetar genom sina redskap, även genom pastorer som föraktar sanningen och själva trampar på Guds lag och lär alla som lyssnar till dem att göra detsamma.

Denna grupp som har tagit emot en impopulär sanning, kan vara trygga bara om de förtröstar på Gud och blir helgade genom den sanning som de bekänner. De har tagit ett viktigt steg och behöver nu en religiös erfarenhet som gör (622) dem till den högste Gudens söner och döttrar och arvingar till det odödliga arv som har köpts åt dem av hans käre Son. De som har medverkat till att presentera sanningen för dem borde inte avsluta sitt arbete vid denna viktiga period. De borde fortsätta att hålla ut i sina ansträngningar tills dessa själar har samlats i Kristi fälla. De borde få tillräcklig undervisning för att komma underfund med att sanningen är räddningen för dem.

Jag såg att Gud skulle utföra ett ännu större verk i Maine, om alla som arbetar för Guds sak där är överlätna till honom och inte litar på sin egen kraft, utan på Israels Mäktige. Jag blev visad att broder Andrews och du själv har arbetat hårt och inte har fått den vila som ni borde ha tagit er för att bevara hälsan. Ni borde arbeta klokt och ta viloperioder. Genom att göra så kommer ni att bevara er fysiska och mentala kraft och göra ert arbete mycket effektivare. Broder F, du är en nervös man och agerar ofta utifrån impulser. Depressioner påverkar ditt arbete väldigt mycket. Ibland känner du dig inte fri, och du tror att det beror på att andra inte förstår eller att de gör fel, eller att något är fel. Du kan inte riktigt säga vad det är, och anklagar något eller någon, vilket tenderar att göra stor skada. Om du skulle lugna ner dig när du är i detta rastlösa och nervösa tillstånd och i stället vila och lugnt vänta på Gud och fråga dig om inte problemen ligger hos dig själv, skulle du slippa att sära din egen själ och att sära Guds dyrbara verk.

Jag såg att broder F löpte risk att bli högmodig om han lyckades väcka församlingens känslor i sina predikningar. Han skulle därför ofta tänka att han var den bästa predikanten. Här bedrar han ibland sig själv. Även om han just för tillfället kanske är den mest tillfredsställande predikanten, kan han ändå misslyckas med att åstadkomma det allra mesta gott. Den predikant som kan påverka församlingens känslor allra mest (623) bevisar inte därigenom att han är den mest användbara.

När broder F är ödmjuk och litar på Gud, kan han göra mycket gott. Änglar kommer till hans hjälp och han välsignas med tydlighet och frimodighet. Men efter en period med särskild framgång har han alltför ofta blivit högmodig och trott att han var bättre än alla andra. Han har trott att han var något märkvärdigt, när han bara var ett redskap i Guds händer. Efter sådana perioder har Guds änglar lämnat honom åt hans egen svaghet, och då har han ofta anklagat sina bröder och folket för det mörker och den svaghet som han kände, fast det var hans eget fel. När han är i detta olyckliga sinnestillstånd blir han till en börda för både den ena och den andra. Och även om hans arbete inte ens är halvfärdigt känner han att han måste flytta och börja arbeta någon annanstans.

Jag såg att broder F riskerade att dra ut i strid i sin egen kraft. Men han kommer att upptäcka att den kraften inte är något annat än svaghet i striden. När han förtröstade på Gud var han ofta framgångsrik i sin kamp mot motståndarna till vår tro. Men han har ibland blivit uppblåst över den seger som Gud har gett sanningen över villfarelsen, och har själv tagit äran i dessa konflikter. Jaget har förstörats i hans ögon.

Jag blev visad att han under de två senaste diskussionerna inte hade den rätta andan. Före den första diskussionen blev han upprymd av smicker från människor som inte älskar sanningen. När han lyssnade till, och i någon mån deltog i en diskussion som pågick mellan två personer som inte var troende, blev han övermodig och trodde sig kunna ta upp kampen med vem som helst. Och medan han var så självsäker, blev han just då fräntagen sin styrka. Gud var missnöjd med att han inte brydde sig om broder Andrews råd. Hans självgoda anda höll på att göra den diskussionen till ett fullständigt misslyckande. Om man inte tydligt vinner dessa strider, är de alltid misslyckanden. Man bör aldrig (624) tanklöst kasta sig in i dem (624), utan varje drag borde göras försiktigt, med största visdom. Mycket mer står på spel i dessa strider än i ett slag mellan nationer. Satan och hans här är i rörelse vid dessa konflikter mellan sanning och villfarelse och om inte sanningens försvarare drar ut i strid i Guds kraft, kommer Satan att lyckas utmanövrera dem varje gång.

I den andra kampen stod mycket, väldigt mycket på spel. Men här misslyckades broder F på nytt. Han gav sig inte in i konflikten medveten om sin svaghet och han litade inte på Guds kraft i ödmjukhet och enkelhet. Han kände sig återigen självtillräcklig. Hans tidigare framgång hade gjort honom högfärdig. Han trodde att de segrar han hade vunnit till stor del berodde på hans egen skicklighet att lägga fram de kraftfulla argument som Guds ord förser oss med.

Jag blev visad att sanningens försvarare inte borde söka diskussioner. Och när det är nödvändigt att möta en motståndare, för att främja sanningens sak och Guds ära, måste de gå in i kampen med stor försiktighet och ödmjukhet. Under självrannsakan, syndabekännelse, allvarlig bön och ofta en tids fasta borde de enträget be Gud att han speciellt ska hjälpa dem och ge sin frälsande, dyrbara sanning en strålände seger. De ska be att villfarelsen framstår i sin verkliga förvrängning, och dess försvarare bli helt omintetgjorda. De som kämpar för sanningen mot dess motståndare, borde inse att de inte

bara möter människor, utan att de kämpar mot Satan och hans änglar som är fast beslutna att villfarelse och mörker ska behålla fältet och att sanningen ska döljas av villfarelse. Eftersom villfarelse stämmer bäst överens med det naturliga hjärtat, tar man för givet att den är självklar. Människor som är bekväma älskar villfarelse och mörker och vill inte låta sig reformeras av sanningen. De älskar inte att komma till ljuset, eftersom deras gärningar då skulle tillrättavisas.

Om de som försvarar sanningen litar på argumentens tyngd, och bara har en svag tillit till Gud och på detta sätt möter sina motståndare, kommer inget att vinnas för sanningen (625), utan det kommer att bli en klar förlust. Om sanningen inte avgår med en tydlig seger, lämnas saken i ett sämre tillstånd än före konflikten. De som tidigare har varit överbevisade om sanningen, slår sig till ro och tar ställning för villfarelsen, eftersom de i sitt förmörkade tillstånd inte kan se att sanningen hade övertaget. Dessa två senaste diskussioner gjorde inte mycket nytta för att främja Guds verk, och det skulle ha varit bättre om de inte hade ägt rum. Broder F engagerade sig inte i dem med en ödmjuk syn på sig själv och en fast tillit till Gud. Fienden gjorde honom uppblåst och han hade en självsäkerhet och en tillit till sig själv som inte passar en ödmjuk Kristi tjänare. Han hade sin egen rustning på sig, inte Guds rustning.

Broder F, Gud hade försett dig med en arbetare med djup erfarenhet, den skickligaste på fältet. Han var en som i sin egen erfarenhet fått stifta bekantskap med Satans list och som gått igenom mycket intensiva mentala kval. Han hade, genom Guds allvisa försyn, tillåtits känna hettan från den luttrande ugnen. Där hade han lärt sig att varje annan tillflykt än Gud kommer att svika och att varje stöd som han kunde luta sig emot skulle visa sig vara ett brutet rör. Du borde ha insett att broder Andrews hade ett lika djupt intresse av diskussionen som du själv. Du borde ha lyssnat till hans råd med en ödmjuk inställning och dragit nytta av hans undervisning. Men Satan hade något att vinna här, att kullkasta Guds syfte. Så han gick in för att ta ditt sinne i besittning och därigenom omintetgöra Guds verk. Du kastade dig in i striden i egen kraft och änglarna lämnade dig för att låta dig fortsätta. De överlämnade åt dig att utkämpa den. Men Gud förbarmade över sitt verk och lät inte fienderna till hans sanning vinna en avgjord seger. Som svar på hans tjänares ivriga böner kom änglar till undsättning. I stället för ett fullständigt fiasko blev det en ofullständig seger, för att sanningens fiender inte skulle kunna triumfera över de troende. Men inget uppnåddes genom denna ansträngning, fast sanningen kunde ha fått en härlig (626) seger över villfarelsen. Två av sanningens mest kompetenta försvarare stod på din sida. Tre män i sanningens kraft skulle stå emot en man, som försökte dölja sanningen med villfarelse. I Gud kunde ni ha varit en hel här, om du hade gått in i konflikten på rätt sätt. Din självsäkerhet gjorde att det nästan blev ett totalt fiasko.

Du borde aldrig ge dig in i en diskussion där så mycket står på spel, och lita på din egen förmåga att lägga fram starka argument. Om det inte kan undvikas på ett bra sätt, så gå in i striden. Men gå in i den med fast tillit till Gud och i en ödmjuk anda, i Jesu ande. Han har uppmanat dig att lära av honom, som är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.

Och så borde du, för att förhålliga Gud och ge exempel på Kristi karaktär, aldrig dra orättvisa fördelar av dina motståndare. Lägg bort sarkasmer och spetsfundigheter. Kom ihåg att du är i strid med Satan och hans änglar, likaväl som med denna man. Han som övervann Satan i himlen och besegrade den fallne fienden och kastade ut honom från himlen, och som dog för att frälsa den fallna människan från hans makt och som stred vid Mose grav om hans kropp, dristade sig inte att uttala någon smädande anklagelse mot Satan. Han sa: ”Må Herren straffa dig.”

I dina senaste två diskussioner föraktade du de råd du fick och ville inte lyssna till Guds tjänare, som gått in med hela sin själ i uppdraget. Gud försåg dig i sin försyn med en rådgivare, vars egenskaper och inflytande gav honom rätt till din respekt och ditt förtroende, och det kunde inte ha skadat din värdighet på något sätt att bli ledd av hans erfarna omdöme. Guds änglar la märke till din självtillräcklighet och vände sig med sorg bort från dig. Gud kunde inte tryggt visa upp sin makt på din sida, eftersom du skulle ha tagit äran själv och ditt framtida arbete skulle inte ha varit till mycket nytta. Jag såg, broder F, att du i ditt arbete inte borde lita på ditt eget omdöme, som så ofta har lett dig på avvägar. Du borde rätta dig efter de erfarnas bedömning. Förtrösta inte (627) på din egen värdighet, och var inte så självtillräcklig att du inte kan ta emot råd och vägledning från erfarna medarbetare.

Din hustru har inte varit till någon särskilt god hjälp för dig utan snarare ett hinder. Om hon hade tagit emot och lytt de vittnesbörd som gavs till henne för mer än två år sedan skulle hon nu ha varit en mycket god hjälp för dig i det evangeliska arbetet. Men hon har inte tagit emot det och inte verkligen rättat sig efter det vittnesbördet. Hade hon gjort det skulle hennes agerande ha varit helt annorlunda. Hon har inte överlåtit sig till Gud. Hon älskar att ha det bekvämt, drar sig undan ansvar och förnekar inte sig själv. Hon hänger sig åt lättja och hennes exempel är inte värt att ta efter, utan är till skada för Guds verk. Tidvis har hon ett starkt inflytande på dig, särskilt när hon har hemlängtan eller känner sig missnöjd. Även i församlingens angelägenheter har hon ett inflytande över dig. Hon kommer med sina åsikter om den här brodern eller den där systemen och ger uttryck för motvilja eller stark tillgivenhet. Men det ofta har varit så att de som hon har tagit till sitt hjärta, har varit orsak till stora svårigheter för församlingen. Hennes ohelgade tillstånd får henne att hysa en mycket stark sympati för dem som visar henne stort förtroende och kärlek. Samtidigt kan dyrbara människor som Gud älskar, förbigås med kyla, eftersom inga ivriga försäkranden om tillgivenhet hörs från dem riktade mot henne själv och broder F. Och ändå är just dessa människors kärlek uppriktig och borde värderas högre än deras som så tydligt ger sin uppskattning tillkänna. De åsikter som din hustru ger uttryck för har ett starkt inflytande på ditt sinne. Du tar ofta för givet att hon har rätt, och du tänker som hon tänker, och handlar därefter i församlingen angelägenheter.

Du måste ge ett exempel på Kristi liv, eftersom ett allvarligt ansvar vilar på dig. Din hustru är ansvarig inför Gud för sitt agerande. Om hon utgör ett hinder för dig måste hon avlägga räkenskap inför Gud för det. Ibland vaknar hon upp och ödmjucar sig själv inför Gud och är

verkligen till hjälp. Men hon faller snart tillbaka i samma passiva tillstånd, undviker att ta ansvar och hittar på ursäkter (628) för att slippa intellektuellt och fysiskt arbete. Hennes hälsa skulle vara mycket bättre om hon var mer aktiv, om hon mer gladlynt och energiskt engagerade sig i fysiskt och mentalt arbete. Det är inte förmåga hon saknar, utan vilja att agera. Hon vill inte vara uthållig och lära sig att älska att vara aktiv. Gud kan inget göra något för henne i hennes nuvarande tillstånd. Hon har något hon måste göra, för att väcka sig själv och ägna sina fysiska och andliga krafter åt Gud. Gud kräver detta av henne och på Guds dag kommer hon att finnas vara en onyttig tjänare, såvida det inte sker en genomgripande reformation från hennes sida och hon lever upp till det ljus som hon fått. Tills den förändringen äger rum borde hon inte samverka alls med sin man i hans arbete.

Bli inte lurade

Det är Satans verk att bedra Guds folk och leda dem bort från den rätta vägen. Han kommer inte att ämna några metoder oprövade. Han kommer att överraska dem där de är minst skyddade. Därför är det viktigt att stärka varje punkt. Församlingen i Battle Creek hade inte för avsikt att vända sig emot oss. Den är lika bra som vilken församling som helst, men det är mycket som står på spel i Battle Creek och Satan kommer att vända hela sitt artilleri emot dem, om han på så sätt kan hindra verket. Vi har stor medkänsla med denna församling i dess nuvarande förödmjukade situation och skulle vilja säga: Ingen ska triumferande över detta i sitt hjärta. Gud kommer att bota alla fel hos detta kära folk och återigen göra dem till ett mäktigt försvar för sin sanning, om de vandrar i ödmjukhet och vakar och försvarar varje punkt mot Satans angrepp. Detta folk är ständigt måltavla för fiendens eldgivning. Sannolikt skulle ingen annan församling kunna stå emot detta så bra som den. Betrakta därför era bröder i Battle Creek med medkänsla (629) och be Gud att hjälpa dem att försvara fästningen.

När min man var överksam, och jag måste stanna hemma för hans skull, var Satan nöjd. Då pressade han ingen att utsätta oss för sådana prövningar som nämnts på föregående sidor. Men när vi påbörjade vår resa den 19 december, 1866, såg han att det fanns förutsättningar för att vi skulle kunna göra något för Kristi verk. Det skulle vara till skada för hans egen sak och några av de bedrägerier som han riktat mot Guds flock skulle avslöjas. Han kände sig därför manad att göra något för att hindra oss. Det fanns inget effektivare sätt att göra det än genom att få våra gamla vänner i Battle Creek att dra tillbaka sin medkänsla och lägga bördor på oss. Han drog fördel av varje ogynnsam omständighet och drev saker och ting som ett ånglok.

Men vare tack Gud kunde han varken stoppa oss eller krossa oss fullständigt. Tack Gud, för att vi fortfarande lever och att Gud i sin nåd har vänt sig tillbaka för att välsigna sitt felande, men nu ångerfulla och bekännande folk. Bröder, låt oss älska dem desto mer och be desto mer för dem, nu när Gud visar sin stora kärlek till dem.

Att publicera personliga vittnesbörd

(630) I *Vittnesbörd* nr 13 gav jag en kort skildring av vårt arbete och våra prövningar från den 19 december 1866 till den 21 oktober 1867. På dessa sidor vill jag skriva ner de senaste månadernas mindre plågsamma erfarenheter.

Under denna tid har jag skrivit många personliga vittnesbörd. Och till många personer som jag har mött på vårt arbetsfält under de senaste fem månaderna har jag fortfarande vittnesbörd att skriva, när jag får tid och kraft. Men exakt vad som är min plikt när det gäller dessa personliga vittnesbörd har länge varit något som jag oroar mig ganska mycket för. Med några få undantag har jag sänt vittnesbörden till dem som de angick och låtit dessa personer använda dem så som de velat. Resultatet har varierat:

1. Somliga har tacksamt tagit emot vittnesbörden och har reagerat på dem i en god anda och har haft nytta av dem. Dessa personer har varit villiga att låta sina bröder se vittnesbörden och har frimodigt och fullständigt bekänt sina fel.

2. Andra har bekräftat att vittnesbörden till dem var sanna, men sedan de läst dem har de lagt undan dem och förbigått dem med tysthet, medan de inte har gjort några större förändringar i sina liv. Dessa vittnesbörd angick mer eller mindre de församlingar som dessa personer tillhörde, och de kunde också ha haft nytta (631) av dem. Men allt detta gick om intet eftersom vittnesbörden hölls privata.

3. Ytterligare andra människor har gjort uppror mot vittnesbörden. Några av dem har svarat i en kritisk anda. Några har visat bitterhet, ilska och vrede och som svar på mina strävanden och ansträngningar att skriva vittnesbörden har de vänt sig emot oss för att skada oss så mycket de kunde. Andra åter har uppehållit mig i timmar med personliga samtal för att fylla mina öron och mitt ömma hjärta med sin klagan och sitt knotande, och för att försvara sig själva. Kanske har de velat vinna sympati från sig själva med sin gråt, och på så vis förlora sina egna fel och synder ur sikte. Detta har påverkat mig på ett förfärligt sätt och ibland har det gjort att jag blivit alldeles ifrån mig. Följderna av dessa ohelgade och otacksamma personers beteende har kostat mig mer lidande och tårt på mitt mod och min hälsa tio gånger mer än allt arbete med att skriva vittnesbörden.

Allt detta har jag stått ut med och mina bröder och systrar har i allmänhet inte vetat något om det. De har inte haft någon riktig uppfattning om hur mycket tungt arbete av det här slaget som jag har varit tvungen att utföra, inte heller om de bördor och det lidande som orättvist har lagts på mig. Jag har återgett några personliga meddelanden i flera volymer av mina vittnesbörd, och i vissa fall har personer känt sig förolämpade för att jag inte publicerade alla sådana meddelanden. På grund av deras antal skulle detta knappast ha varit möjligt. Det skulle dessutom ha varit

olämpligt eftersom några av dem handlar om synder som inte behöver, och inte bör offentliggöras.

Men jag har till slut bestämt att många av dessa vittnesbörd borde publiceras, eftersom de alla, i olika omfattning, innehåller tillrättavisningar och undervisning som gäller hundratals eller tusentals andra i liknande situationer. Dessa personer borde få det ljus som Gud har ansett det lämpligt att ge, och som passar in på deras situation. Det vore fel att undanhålla dem vittnesbörden genom att sända dem bara till en person (632) eller en plats, där det förvaras som ett ljus under en skäppa. Min övertygelse om min plikt när det gäller detta har stärkts avsevärt genom följande dröm:

En dunge av vintergröna träd visades för mig. Flera personer, däribland jag själv, arbetade bland dem. Jag hade blivit ombedd att inspektera träden ingående och se efter om de växte bra. Jag la märke till att några böjdes och deformationer av vinden och behövde stöttas med stolpar. Jag tog försiktigt bort smutsen från de träd som var svaga och döende för att ta reda på orsaken till deras tillstånd. Jag upptäckte larver vid rötterna på en del. Andra hade inte blivit ordentligt vattnade och höll på att dö av torka. Andra träds rötter hade trängts ihop, vilket skadade dem. Min uppgift var att förklara de olika anledningarna till varför dessa träd inte trivdes, för arbetarna. Detta var nödvändigt eftersom träd på andra platser också löpte risk att påverkas på samma sätt som dessa hade blivit. Orsaken till att de inte frodades, och hur de skulle odlas och skötas måste göras känt.

I detta vittnesbörd talar jag frimodigt om syster Hannah Mores fall, inte för att jag vill göra församlingen i Battle Creek ledsen, utan av plikt känsla. Jag älskar den församlingen trots dess fel. Jag känner inte till någon församling som gör så väl ifrån sig när det gäller välgörenhet och allmänna plikter. Jag presenterar de fruktansvärda omständigheterna i detta fall för att väcka vårt folk överallt så att de förstår sin plikt. Inte en på tjugo av dem som anses som goda medlemmar av sjundedagsadventisterna, lever efter Guds ords självuppförande principer. Men låt icke deras fiender, som saknar grundprinciperna i Kristi undervisning, dra nytta av att de tillrättavisas. Detta är bevis på att de är Herrens barn. De som inte tuktas, säger aposteln, är oäkta barn och inte söner. Så låt inte dessa illegitima barn göra sig märkvärdiga över den Allsmäktiges lagliga söner och döttrar.

Health Institute

(633) I tidigare nummer av *Testimonies for the Church* har jag talat om vikten av att sjundedagsadventisterna etablerar ett institut för att hjälpa de sjuka, speciellt de som lider och är sjuka bland oss. Jag har talat om att vårt folk har pengar nog att kunna göra det. Med tanke på hur viktig denna gren av det stora arbetet med att förbereda människor för att möta Herren med glatt hjärta, har jag framhållit att vårt folk borde känna sig kallade att efter sin förmåga lägga en del av sina pengar på en sådant institut. Jag har också, vartefter de visades för mig, pekat ut några

av de faror som läkare, ledare och andra skulle komma att utsäts för när de driver en sådan verksamhet. Jag hoppades att de faror som visades för mig skulle undvikas. Jag hoppades på detta ett tag, bara för att bli besviken och ledsen.

Jag hade visat stort intresse för hälsoreformen och hade stora förhoppningar om att Health Institute skulle bli framgångsrikt. Jag kände som ingen annan, en plikt att tala till mina bröder och systrar i Herrens namn om detta institut, och om deras plikt att skaffa fram de nödvändiga resurserna. Jag följde arbetets framskridande med intresse och iver. När jag såg att de som styrde och ledde arbetet, hamnade i just de faror som visats för mig och som jag hade varnat dem för både offentligt och i privata samtal och brev, kom en fruktansvärd börda över mig. Det som hade visats för mig som en plats där de som lider av sjukdomar bland oss kan få hjälp, var en plats där uppoffring, gästfrihet, tro och fromhet skulle vara de ledande principerna. Men man kom med obefogade uppmaningar om stora penningssummor, och sa att de aktier som man köpte skulle ge stor avkastning. Bröderna med (634) positioner på institutet verkade mer än villiga att få högre lön än den lön som andra personer nöjde sig med, som hade andra och lika viktiga platser i sanningens och reformationens stora arbete. Jag fick smärtsamt nog veta, att för att göra institutet populärt bland dem som inte delar vår tro och för att försäkra sig om deras stöd, spred sig en kompromissande anda snabbt på institutet, vilket tog sig uttryck i att man använde herr, fru och fröken som tilltalsord i stället för broder och syster, och i populära nöjen, som alla kunde delta i som någon sorts relativt oskyldig lek. När jag såg allt detta sa jag: Detta är inte vad som visades mig som ett institut för de sjuka som vill få del av Guds goda välsignelse. Detta är något annat.

Trots detta kalkylerades för ännu större byggnader och man uppmanade människor att ge stora summor. Så som det sköttes då kunde jag inte betrakta institutet som helhet, som något annat än en förbannelse. Även om några fick nytta av det rent hälsomässigt, var inflytandet på församlingen i Battle Creek och på bröder och systrar som besökte institutet så dåligt att det vägde tyngre än allt det goda som utfördes. Detta inflytande nådde ut till församlingar i denna stat och i andra stater och var fruktansvärt skadligt för tron på Gud och på sanningen för vår tid. Flera människor som kom till Battle Creek som ödmjuka, uppriktiga och förtröstansfulla kristna, åkte därifrån nästan som otroende. Det allmänna inflytandet från detta skapade fördomar mot hälsoreformen hos väldigt många av de mest ödmjuka, de mest hängivna och bästa av våra bröder, och förstörde tron på mina *Testimonies* och på sanningen för vår tid.

Det var dessa förhållanden kring hälsoreformen och hälsoinstitutet som påverkade andra saker och som gjorde att det var min plikt att tala som jag gjorde i *Testimonies* nr 13. Jag visste mycket väl att det skulle framkalla en reaktion och innebära en prövning för många. Jag visste också att en reaktion måste komma förr eller senare. För institutet och (635) saken i allmänhet var det bättre ju förr den reaktionen kom. Om saker och ting hade utvecklats i fel riktning, till skada för dyrbara själar och för Guds verk i allmänhet, så var det bättre ju fortare detta kunde hejdas

och de kunde ledas rätt. Ju längre det fick fortsätta desto större skulle skadan bli, desto kraftigare skulle reaktionen bli och desto större den allmänna modlösheten. Det felaktigt ledda arbetet måste stoppas på detta sätt. Det måste bli dags att rätta till fel och att börja om i rätt riktning.

Den senaste hösten har ett gott arbete utförts för församlingen i Battle Creek. En grundlig reform och omvändelse till Herren har skett bland läkare, medarbetare och ledare på Health Institute och det råder ett allmänt samförstånd bland våra bröder och systrar över hela fältet beträffande det stora projektet med Health Institute och hur det borde drivas. Till detta kommer mer än ett års blandade erfarenheter, inte bara i fel riktning utan också i rätt riktning. Allt detta ger mig större tillförsikt än jag någonsin känt tidigare, att hälsoreformen och Health Institute kommer att visa sig bli en framgång. Jag hoppas fortfarande innerligt att få se Health Institute i Battle Creek ha framgång och i varje avseende bli det institut som visades mig. Men det kommer att ta tid att helt och hållet rätta till och växa ifrån tidigare misstag. Med Guds välsignelse både kan och kommer det att göras.

Bröderna som har stått i ledningen för detta arbete har vädjat till vårt folk om pengar, med hänvisning till att hälsoreformen är en del av det stora uppdrag som hör ihop med den tredje ängels budskap. Det har de haft rätt i. Det är en gren av Guds stora, frikostiga, generösa, uppoffrande och välvilliga verk. Varför ska då dessa bröder säga: "Aktier i Health Institute kommer att ge hög utdelning", "det är en bra investering", "något som betalar sig"? Varför inte lika gärna tala om att aktier i Publishing Association ger hög utdelning? Om detta är två grenar av samma stora, avslutande förberedelsearbete före Människosönens återkomst, varför gör man inte det? Eller varför (636) inte göra dem båda till föremål för generösa gåvor? Den penna och den röst som vädjade till Guds saks vänner när det gällde förlagsfonden, kom inte med några sådana lockbeten. Varför ska man då framhålla för rika och giriga sabbatsfirare att de kan göra mycket gott genom att investera sina pengar i hälsoinstitutet, samtidigt som de behåller kapitalet och även får hög utdelning bara för att de använder det? Bröderna uppmanades att göra donationer till Publishing Association och de offrade storsint och med glädje till Herren och följde den personens exempel, som kom med uppmaningen. Och Guds välsignelse har vilat över den grenen av Guds stora verk. Men vi borde oro oss över att han är missnöjd med det sätt som använts för att samla in pengar till Health Institute, och att hans välsignelse inte helt och fullt kommer att vila över detta institut förrän detta fel har rättats till. I min vädjan till bröderna till förmån för ett sådant institut sa jag i *Testimonies* nr 11, sid. 492:

"Jag blev visad att det inte saknas pengar bland sabbatshållande adventister. För närvarande består deras största fara i att de samlar på sig ägodelar. Somliga ökar ständigt sina bekymmer och sitt arbete. De är överbelastade. Följden blir att de nästan glömmar bort Gud och behoven i hans verk. De är andligt döda. Det krävs av dem att de gör en uppoffring för Gud, ger en offergåva. Ett offer blir inte större, utan mindre och förtärs."

Min syn på denna fråga om pengar var att det borde göras "en uppoffring för Gud, en offergåva" och jag har aldrig fått någon annan idé. Men om kapitalet ska behållas av aktieägarna och de ska få en viss procent i utdelning, hur blir då offret mindre och förtärs? Och hur minskar farorna för de sabbatsfirare som samlar på sig ägodelar, genom den nuvarande planen att ha aktier i institutet? Faran för dem har bara ökat. Här finns ytterligare en ursäkt för deras girighet. Genom att investera i aktier i institutet, som hanteras (637) som något som kan säljas och köpas som vilken annan egendom som helst, offerar de inte. Eftersom en hög utdelning framhålls som lockbete, driver vinningslystnaden, inte lusten att offra, dem att investera så stora summor i institutets aktier att de inte har mycket, om ens något, att ge för att stödja andra och ännu viktigare grenar av Guds verk. Gud begär att dessa snåla, giriga och världsliga personer ska göra en uppoffring för den lidande mänskligheten. Han manar dem att låta sina världsliga ägodelar bli mindre, för de sjukas skull som tror på Jesus och sanningen för vår tid. De borde få en chans att handla, fullt medvetna om de beslut som kommer att fattas i den sista domen, efter vad som beskrivs i följande ord som etsar sig in, från konungarnas Konung:

Matteus 25:34-46: "Då ska Konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta emot det rike som gjorts i ordning åt er från världens början. För jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni gav mig husrum, naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig. Då ska de rättfärdiga svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig mat, eller törstig och gav dig att dricka? Och när såg vi dig vara främling och gav dig husrum, eller naken och klädde dig? Eller när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig? Då ska Konungen svara och säga till dem: Sannerligen säger jag er: Det ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.

Sedan ska han också säga till dem som står på vänstra sidan: Gå bort från mig, ni förbannade, till den eviga elden, som har ställts i ordning åt djävulen och hans änglar. För jag var hungrig och ni gav mig inget att äta. Jag var törstig och ni gav mig inget att dricka. Jag var främling och ni gav mig inte husrum, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte. Då ska också de svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse, och tjänade dig inte? Då ska han svara dem och säga: Sannerligen säger jag er: Vad ni inte har gjort mot en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort mot mig. Och dessa ska då gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv."

På sidan 494 av *Testimonies* nr 11, sa jag också: "Det finns riklig tillgång på pengar bland vårt folk, och om alla kände att arbetet är viktigt kunde denna stora satsning drivas framåt utan bakslag. Alla borde känna ett särskilt intresse för att stödja den. I synnerhet borde de som har tillgångar investera i denna verksamhet. Ett lämpligt hem borde göras iordning för att ta emot patienter så att de, med hjälp av de rätta metoderna och Guds välsignelse, kan bli

fria från sina sjukdomar och lära sig hur de ska ta hand om sig själva och på så sätt förebygga sjukdom.

Många som bekänner sig tro på sanningen håller på att bli snåla och giriga. De behöver vara oroliga för sin egen skull. De har så stor andel av sina rikedomar på jorden att de bryr sig mest om sina rikedomar. Den allra största delen av deras rikedomar finns i denna världen och bara en liten del i himlen. Därför värdesätter de jordiska ägodelar i stället för det himmelska arvet. Nu har de ett bra tillfälle att använda sina tillgångar till nytta för den lidande mänskligheten och även för att sprida sanningen. Denna verksamhet borde aldrig lämnas att kämpa med dålig ekonomi. Dessa förvaltare, som Gud har anförtrott medel, borde nu engagera sig i Guds verk och använda sina tillgångar till hans ära. För dem som av girighet håller tillbaka sina tillgångar, kommer de att visa sig bli en förbannelse snarare än en välsignelse.”

Enligt vad jag har blivit visad och vad jag har sagt, för jag fick inte någon annan idé och min avsikt var inte att uttrycka något annat än att insamlingen av pengar för denna gren av verket måste bygga på frikostighet, precis som när man stödjer andra grenar av det stora verket. Och även om ändringen från den nuvarande (639) planen till en som helt och fullt kan godtas av Herren kan vara förenad med svårigheter och kräva tid och arbete, tror jag ändå, att den kan genomföras med obetydlig förlust av aktier som redan har köpts, och att det kommer att resultera i en tydlig ökning av det kapital som doneras, att användas på rätt sätt för att hjälpa lidande människor.

Många som har köpt aktier kan inte ge bort dem. En del av dessa personer saknar just de pengar som de har investerat i aktier. När jag reser från stat till stat träffar jag sjuka människor som står på gravens rand, som borde åka till institutet ett tag, men som inte kan göra det eftersom de saknar de pengar som de har placerat i aktier i institutet. Dessa människor borde inte ha placerat en enda dollar där. Jag vill nämna ett fall i Vermont. Denna broder blev sabbatsfirare så tidigt som 1850, och från den dagen bidrog han generöst till de olika verksamheter som har satts i gång för att främja verket, tills han fick det dåligt ställt. När den enträgna och omotiverade uppmaningen för institutet kom, köpte han ändå aktier för etthundra dollar. Vid mötet i ___ berättade han om sin hustrus situation. Hon är mycket svag och skulle kunna bli hjälpt, men det måste ske snart om det inte ska vara för sent. Han redogjorde också för sina omständigheter och sa att om han kunde begära tillbaka de etthundra dollar som nu var bundna i institutet, då kunde han skicka dit sin hustru dit för behandling. Men som situationen var nu så kunde han inte det. Vi svarade att han aldrig borde ha investerat en enda dollar i institutet, att saken var felaktigt hanterad men att vi inte kunde rätta till det, och där slutade vi diskutera saken. Jag tvekar inte att påstå att denna syster borde behandlas på institutet, åtminstone i några veckor, utan kostnad. Hennes man har inte råd till mycket mer än att betala hennes resa till och från Battle Creek.

De som är mänsklighetens, sanningens och helighetens vänner borde agera efter planen för självuppooffring och givmildhet när det gäller institutet. Jag har femhundra dollar i aktier i institutet som jag önskar donera och om

min man lyckas med den bok som han planerar, kommer han att ge ytterligare femhundra dollar. Vill de som stödjer denna plan vara vänliga och vända sig till oss i Greenville, (640) Montcalm County, Michigan och ange vilka summor de vill donera, eller investera i aktier, som ska ägas på samma sätt som aktierna i Publishing Association? När detta är gjort kan gåvorna komma in efter behov. Låt pengarna, små och stora summor, komma in. Låt pengarna användas på ett förståndigt sätt. Debitera patienterna så litet som möjligt. Låt bröderna donera för att delvis stå för utgifterna på institutet för de värdiga fattiga bland dem som lider. Hjälp dessa svaga människor att komma utomhus, i den mån de kan, för att ägna sig åt trädgårdsskötsel på det vackert belägna område som institutet äger. Låt dem inte utföra detta arbete med den inskränkta tanken att de på det sättet ska betala för sig, utan med den vidsynta tanken att kostnaden för att köpa denna mark var ett uttryck för välvilja mot dem. Låt deras arbete vara en del av deras botemedel, likaväl som baden. Låt välgörenhet, kärlek, medmänsklighet och uppoffring för andras bästa vara det som styr läkare, administratörer, medarbetare, patienter och alla Jesu vänner, nära och fjärran, i stället för lön, lönsamma investeringar, något som lönar sig och aktier som kommer att ge avkastning. Låt Kristi kärlek, kärlek till människor och medkänsla för den lidande mänskligheten, styra allt vi säger och gör som har med Health Institute att göra.

Varför skulle den kristna läkaren som tror på, väntar på, hoppas och längtar efter Kristi ankomst och hans rike, där sjukdom och död inte längre kommer att ha någon makt över de heliga, ha högre lön för sina tjänster än den kristna redaktören eller den kristna pastorn får? Han kan säga att hans arbete är mer tröttande, men det återstår att bevisa. Låt honom arbeta så mycket han orkar, utan att överträda de livets lagar som han undervisar sina patienter om. Det finns inga goda skäl till att han ska överanstränga sig och få hög lön för det, högre än pastorn och redaktören. Låt alla som gör sin del på institutet och får lön för sina tjänster, handla utifrån samma generösa princip. Ingen borde tillåtas stanna kvar som medhjälpare på institutet, som bara gör det för pengarnas skull. Det finns kunniga människor, som för Kristi kärleks skull, för hans verk och (641) för sin Mästares lidande efterföljares skull, troget och glatt, med en uppoffrande anda kommer att fylla tjänster på detta institut. De som inte har denna anda borde flytta på sig och ge plats för dem som har den.

Så vitt jag kan bedöma, kan hälften av de sjuka bland vårt folk, som borde spendera veckor eller månader på institutet, inte betala hela kostnaden för resan och uppehållet där. Ska fattigdom hålla dessa vänner till vår Herre borta från de välsignelser som han så rikligt försett oss med? Ska de lämnas att kämpa med den dubbla bördan av sjukdom och fattigdom? De rika, som är sjuka, som har allt av livets goda och alla bekvämligheter och som kan betala för att få tungt arbete utfört åt sig, kan genom att ta hand om sig själva, upprätthålla ett mycket gott hälsotillstånd utan att åka till institutet, genom att skaffa sig kunskap och utföra behandlingar hemma. Men vad kan våra fattiga och sjuka bröder och systrar göra för att återfå hälsan? De kanske kan göra något, men fattigdomen tvingar dem att arbeta mer än de egentligen orkar. De har inte ens alla livets bekvämligheter. När det gäller bekvämligheter i form av husrum, möbler, möjlighet att ta

bad och åtgärder för god ventilation, så saknar de detta. Kanske är deras enda rum upptaget av en köksspis, både vinter och sommar. Och det kan vara så att alla böcker de har i huset, förutom Bibeln, kan hållas mellan tummen och pekfingeret. De har inga pengar att köpa böcker för, så att de kan lära sig hur de ska leva. Det är just dessa kära bröder som behöver hjälp. Många av dem är ödmjuka kristna. De kan ha sina fel, och en del av dem kan ligga långt tillbaka i tiden och vara orsak till deras nuvarande fattigdom och elände. Ändå kanske de gör sin plikt bättre än vi som har pengar till att förbättra både våra egna villkor och andras. Dessa människor måste undervisas med tålmod och bli hjälpta på ett gladlynt sätt.

Men de måste vara villiga och angelägna om att bli undervisade. De måste känna tacksamhet mot Gud och sina bröder (642) för den hjälp de får. Sådana personer har i allmänhet ingen riktig uppfattning om de verkliga kostnaderna för behandling, kost, lokaler, bränsle o.s.v. på ett hälsoinstitut. De känner inte till omfattningen av det stora arbete som hör ihop med sanningen för vår tid och hälsoreformen, och de många uppmaningarna om frivilliga gåvor från vårt folk. De är kanske inte medvetna om att antalet fattiga bland oss är många gånger större än antalet rika. De känner kanske heller inte till det skrämmande faktum, att en majoritet av dessa rika håller fast vid sina rikedomar och är på en säker väg mot undergången.

Dessa fattiga och plågade personer borde få lära sig att när de klagar över sin lott och över de rika på grund av deras girighet, begår de en stor synd i himlens ögon. De borde först förstå att deras sjukdom och fattigdom är olyckor som för det mesta orsakats av deras egna synder, dårskaper och fel. Och om Herren lägger i sitt folks hjärtan och sinnen att hjälpa dem, borde det väcka ödmjuk tacksamhet mot Gud och hans folk. De borde göra allt som står i deras makt för att hjälpa sig själva. Om de har släktingar som kan och vill stå för deras kostnader på institutet, borde dessa få lov att göra det.

Med tanke på att det är så många fattiga och sjuka som mer eller mindre är föremål för institutets välgörenhet, och på grund av att det saknas tillgångar och för närvarande råder brist på platser, måste sådana personers vistelse på institutet bli kort. De borde åka dit i syfte att snarast och så långt det är möjligt, skaffa sig praktisk kunskap om vad de måste göra och vad de inte får göra för att återfå hälsan och leva sunt. De måste huvudsakligen förlita sig på föreläsningar som de lyssnar till medan de är på institutet och bra böcker där de lär sig hur de ska leva hemma. De kanske kan bli litet bättre under de få veckor de tillbringar på institutet, men kommer att åstadkomma mer hemma när de genomför samma principer. De får inte lita på att läkarna ska bota dem på några få veckor, utan måste lära sig att leva så att naturen får en chans att (643) genomföra helandet. Det kan påbörjas under några få veckors vistelse på institutet, men det kan krävas många år att fullborda arbetet genom rätta vanor hemma.

En man kan spendera allt han har i den här världen på ett hälsoinstitut, och bli mycket bättre. Men när han sedan återvänder hem till sin familj och till sina gamla levnadsvanor kan han på några få veckor eller månader vara i ett sämre hälsotillstånd än någonsin tidigare. Han

har ingenting vunnit. Han har spenderat sina begränsade tillgångar till ingen nytta. Syftet med hälsoreformen och Health Institute är inte att som en dos ”smärtstillande” eller ”mirakelmedicin”, stilla smärtan idag. Nej, verkligen inte! Det övergripande syftet är att lära folket hur de ska leva, för att ge naturen en chans att avlägsna och stå emot sjukdomar.

Till de sjuka bland vårt folk, vill jag säga: Tappa inte modet. Gud har inte glömt sitt folk och sitt verk. Redogör för ditt hälsotillstånd och din förmåga att klara av utgifterna för en vistelse på institutet, för läkarna, och adressera detta till Health Institute, Battle Creek, Michigan. Om du är sjuk, på väg att bli sämre och svag, vänta då inte tills ditt fall är hopplöst. Skriv genast. Men jag måste återigen säga till de fattiga: För närvarande kan man inte göra så mycket för att hjälpa er, eftersom det kapital som redan samlats in har investerats i material och byggnader. Gör allt som ni rimligen kan för er själva, och andra kommer att hjälpa er med en del.

Sammanfattade erfarenheter

Från den 21 oktober 1867 till den 22 december 1867 Vårt arbete med församlingen i Battle Creek hade just avslutats och trots att vi var mycket trötta, kände vi oss så upprättade när vi såg det goda resultatet, att vi glatt följde med broder J. N. Andrews på den långa resan till Maine. På väg dit höll vi ett möte i Roosevelt, New York. *Testimony* nr 13 gjorde verkan och de bröder (644) som varit delaktiga i det allmänna missnöjet, började se saker och ting i sitt rätta ljus. Detta möte krävde hårt arbete och skarpa vittnesbörd gavs. Bekännelser gjordes, och därefter skedde en allmän omvändelse till Herren bland avfallna människors och syndare.

Vårt arbete i Maine började med konferensen i Norridgewock den första november. Det var ett stort möte. Som vanligt framlade min man och jag ett klart och direkt vittnesbörd till förmån för sanning och riktig skolning, och emot de olika formerna av villfarelse, förvirring, fanatism och oordning som har sin naturliga orsak i en brist på en sådan skolning. Detta vittnesbörd var särskilt relevant när det gällde förhållandena i Maine. Orosandar som bekände sig hålla sabbaten, var i uppror och arbetade för att sprida missnöjet under konferensen. Satan hjälpte dem och de lyckades i viss utsträckning. Detaljerna är alltför smärtsamma och har alltför liten allmän betydelse för att återges här.

Nu kan det räcka att säga att till följd av denna upprorsanda, denna kritik och hos somliga en slags barnslig avundsjuka, klagande och gnällande, krävde vårt arbete i Maine, som kunde ha utförts på två veckor, istället sju veckor av mycket påfrestande, slitsamt och otrevligt jobb. Fem veckor gick förlorade, ja värre än förlorade, för verket i Maine. Och vårt folk i de andra delar av New England, New York och Ohio gick miste om fem allmänna möten, till följd av att vi hölls kvar i Maine. Men när vi

lämnade den staten tröstades vi av det faktum att alla hade bekänt sitt uppror och att några hade letts att söka Herren och ta emot sanningen. Följande, som gäller pastorerna, ordning och organisation, har särskild tillämpning på det tillstånd som rådde i Maine.

Pastorer, ordning och organisation.

(645) Några pastorerna har skaffat sig den ovanan att de inte kan tala med inlevelse om de inte höjer rösten i ett högt tonläge och talar högljutt och snabbt. Dessa personer borde förstå att oväsen och högt, snabbt tal inte är bevis på att Guds kraft är närvarande. Det är inte kraften i stämman som ger det varaktiga intrycket. Pastorerna borde studera bibeln och grundligt rusta sig med skälen för vår tro och vårt hopp. Sedan borde de, med full kontroll över sin röst och sina känslor, presentera dessa skäl på ett sådant sätt att folket lugnt kan tänka igenom dem och fatta sina beslut utifrån de bevis som har angetts. När pastorerna sedan känner kraften i de argument som de lägger fram i form av allvarliga och prövande sanningar, kommer de att ha entusiasm och allvar i proportion till kunskapen. Guds Ande kommer att helga de sanningar som de presenterar för andra, för dem själva, och de kommer att vattnas själva medan de vattnar andra.

Jag såg att några av våra pastorerna inte förstår hur de ska bevara sina krafter så att de kan utträtta mesta möjliga arbete utan att bli utmattade. Pastorerna borde inte be så högt och länge att de gör slut på sina krafter. Det är inte nödvändigt att anstränga strupe och lungor i bön. Guds öra är alltid öppet för hans ödmjuka tjänares innerliga böner. Han kräver inte att de ska trötta ut sina talorgan när de talar till honom. Det är den fullständiga tilliten, fast förtröstan, att stadigt göra anspråk på Guds löften och att ha enkel tro på att han finns och att han lönar dem som uppriktigt söker honom, som har framgång hos Gud.

Pastorerna borde träna sig själva och lära sig hur de kan utföra mesta möjliga arbete på den korta tid som står till deras förfogande. Ändå bör de bevara tillräckligt mycket styrka så att de, om någon extra ansträngning skulle behövas, kan ha en tillräcklig reserv av friska krafter för detta tillfälle, som de (646) kan använda utan att skada sig själva. Ibland behövs all kraft de har för att göra en ansträngning vid ett visst tillfälle, och om de redan har gjort slut på sina kraftresurser och inte kan uppbringa kraft att göra den ansträngningen, kommer allt som de har gjort vara förlorat. Ibland kan alla andliga och fysiska krafter behövas användas för att understryka en mycket viktig poäng, för att lägga fram bevis i det klaraste ljuset och presentera dem för folket på det allra tydligaste sättet och genom de starkaste vädjandena få dem att tränga in. När människor är på gränsen att lämna fiendens led och ställa sig på Herrens sida, är striden mycket hård och svår. Satan och hans änglar vill inte att någon som har tjänat under mörkrets banér ska inta sin plats under prins Emmanuels blodstänkta banér.

Jag blev visad arméer, som var motståndare till varandra och som hade utkämpat ett plågsamt slag. Ingen av dem segrade, och till slut inser de lojala att deras styrka och kraft håller på att ta slut, och att de inte kommer att kunna tysta sina fiender om de inte gör ett utfall mot dem och tar deras vapen. Det är då, med risk för sina liv, som de samlar alla sina krafter och kastar sig över fienden. Det blir en fruktansvärd kamp, men man vinner seger och fästningarna blir intagna. Om armén i den kritiska situationen är så svag på grund av utmattnings, att det är omöjligt att göra den sista attacken och inta fiendens befästningar, då är dagars, veckors och till och med månaders alla strider förgäves. Många liv har offrats och ingenting har vunnits.

Ett liknande arbete ligger framför oss. Många är övertygade om att vi har sanningen, och ändå är de bundna som med järnband. De vågar inte ta risken att ställa sig på sanningens sida på grund av konsekvenserna. Många är i valet och kvalet, och särskilda, enträgna och direkta vädjandena är nödvändiga för att få dem att lägga ned sina vapen och gå över på Herrens sida. Just vid denna kritiska tidpunkt binder Satan dessa själar med de starkaste band. Om Guds tjänare (647) är helt utmattade och har gjort slut på alla sin fysiska och mentala krafter, tror de att de inte kan göra mer. Ofta lämnar de då fältet helt för att börja verksamhet någon annanstans. Och all, eller nästan all tid, alla pengar och allt arbete har varit till ingen nytta. Ja, det är värre än om de aldrig hade börjat arbeta på den platsen, för efter att folk har blivit djupt övertygade genom Guds Ande och kommit fram till den punkt då de ska avgöra sig, och man sedan låter dem tappa intresset och ta ställning emot dessa bevis, då är det inte så lätt att få dem att intressera sig för ämnet på nytt. De har i många fall fattat sitt slutgiltiga beslut.

Om pastorerna sparade litet kraft att ha i reserv, och just när allt verkar som svårast gjorde de största ansträngningarna, de starkaste vädjandena och de tydligaste tillämpningarna, och som tappra soldater gjorde ett utfall mot fienden i det kritiska ögonblicket, då skulle de vinna seger. Människor skulle få kraft att bryta Satans band och bestämma sig för evigt liv. Välriktat arbete vid rätt tillfälle kommer att göra att en långvarig ansträngning lyckas, medan det i många fall leder till ett fullständigt nederlag om arbetet lämnas, om så bara för några få dagar. Pastorerna måste ägna sig åt arbetet som missionärer, och lära sig hur de ska få bäst resultat av sina ansträngningar.

Somliga pastorerna blir mycket ivriga alldeles i början av en mötesserie och tar på sig bördor som Gud inte kräver att de ska bära. De gör slut på sina krafter genom att sjunga och genom att be och tala länge och högt. Sedan blir de uttröttade och måste åka hem och vila. Vad uppnåddes genom denna ansträngning? Bokstavligt talat ingenting. Arbetarna hade inspiration och iver, men saknade insikt. De hade inget bra upplägg. De bars framåt av känslor, men de vann inte en enda seger över fienden. Hans fästning blev inte intagen.

Jag blev visad att Kristi pastorerna borde träna sig inför striden. Det krävs större vishet för att leda Guds verk (648) än av generaler som är involverade i krig mellan nationer. Pastorerna som Gud har utvalt är engagerade i ett stort

uppdrag. De krigar inte bara mot människor, utan mot Satan och hans änglar. Här krävs ett vist ledarskap. De måste studera Bibeln och ägna sig helhjärtat åt arbetet. När de börjar arbeta på en plats, borde de kunna ge skäl för vår tro, inte på ett högljutt sätt, inte som en anstormning utan med ödmjukhet och gudsfruktan. Den kraft som kommer att övertyga består av starka argument som läggs fram i saktmod och gudsfruktan.

Det behövs skickliga Kristi pastorer i dessa sista farofyllda dagar, som är skickliga att förkunna ordet och att undervisa, som är väl bekanta med bibeln och som förstår grunden för vår tro. Jag hänvisades till följande texter, som en del pastorer inte har förstått betydelsen av: ”Utan håll Herren Gud helig i era hjärtan, och var alltid redo att med mildhet och fruktan svara var och en som ber er försvara det hopp som ni har.” ”Låt ert tal alltid vara präglad av nåd, kryddat med salt, så att ni vet hur ni ska svara var och en.” ”Och en Herrens tjänare ska inte strida, utan vara mild mot alla, lämpad för att undervisa, tålig när han får lida, och i mildhet tillrättavisa dem som säger emot. Kanske Gud en gång ska ge dem omvändelse så att de inser sanningen, och att de nyktrar till och kommer loss ur djävulens snara, de som är fångade av honom för att göra hans vilja.”

Gudsmannen, Kristi tjänare, ska vara skicklig till allt gott verk. En uppblåst och högdragen pastor är inte till någon nytta i detta goda verk. Men värdighet är nödvändig i talarstolen. Den som predikar evangeliet borde inte vara likgiltig för sin attityd. Om han är representant för Kristus borde hans beteende, hans attityd och gester vara sådana att de som ser honom inte tar anstöt. Predikanter borde ha finesse. De borde lägga bort alla ohyfsade manér, attityder och gester och (649) utveckla ödmjuk värdighet i sitt eget uppträdande. De borde vara klädda på ett sätt som motsvarar deras ställnings värdighet. Deras språk borde i varje hänseende vara allvarligt och väl valt. Jag blev visad att det är fel att använda grova, vanvördiga uttryck, att berätta anekdoter för att roa eller komiska illustrationer för att framkalla skratt. Att använda sarkasmer eller spetsfundigheter för att bemöta en motståndare är inte alls Guds sätt. Pastorer borde aldrig tro att de inte kan förbättra sin röst eller sitt sätt, för mycket kan göras. Rösten kan tränas så att man kan tala länge utan att skada talorganen.

Pastorer borde älska ordning och borde uppfostra sig själva. Därefter kan de framgångsrikt uppfostra Guds församling och lära den att samarbeta harmoniskt, som ett väl övat kompani soldater. Om det är nödvändigt med disciplin och ordning för att ha framgång på slagfältet, så behövs de ännu mer i den kamp som vi är inblandade i, liksom det mål som vi strävar efter är av större värde och av en mer upphöjd karaktär än det som fientliga trupper kämpar om på slagfältet. I den kamp som vi utkämpar står eviga intressen på spel.

Änglarna arbetar i samförstånd. Fullkomlig ordning kännetecknar allt de gör. Ju mer vi tar efter den himmelska härens harmoni och ordning, desto mer framgång kommer dessa himmelska redskap ha i sina ansträngningar för oss. Om vi inte inser att det är nödvändigt att agera i harmoni, utan är oordnade, odisciplinerade och oorganiserade i vårt agerande, då kan inte änglar, som är välorganiserade och

som agerar i perfekt ordning, arbeta framgångsrikt för oss. De vänder sig sorgsna bort, för de är inte berättigade att välsigna förvirring, oordning och avsaknad av organisation. Alla som önskar de himmelska sändebudens medverkan, måste arbeta i samförstånd med dem. De människor som är smorda från ovan, kommer att uppmuntra ordning, disciplin och ett samarbete i alla sina ansträngningar. Då kan Guds änglar samarbeta med dem. Däremot kommer dessa himmelska budbärare (650) aldrig, aldrig att ge sitt godkännande till avvikelser, oordning eller oreda. Allt detta onda är resultat av Satans ansträngningar att försvaga våra krafter, göra oss modlösa och förhindra ett framgångsrikt arbete.

Satan vet mycket väl att framgång bara kan komma ur ordning och harmonisk samverkan. Han vet mycket väl att allt som har med himmelen att göra är i fullkomlig ordning, att underkastelse och fullkomlig disciplin kännetecknar änglarnas agerande. Det är hans utstuderade metod att leda bekännande kristna så långt bort från himlens upplägg som han kan. Därför bedrar han till och med dem som bekänner sig tillhört Gud, och får dem att tro att ordning och disciplin är fiender till andlighet, och att det enda säkra för dem är att låta var och en följa sin egen väg, och att speciellt hålla sig borta från sammanslutningar av kristna som är eniga och som arbetar för att skapa disciplin och samverkan. Alla ansträngningar som görs för att skapa ordning betraktas som farliga, en inskränkning av rätten till frihet och man betraktar dem därför med fruktan som papism. Dessa bedragna människor betraktar det som en dygd att skryta med sin frihet att tänka och handla oberoende. De vill inte acceptera någon människas auktoritet. De svarar inte inför någon. Jag blev visad att det är Satans speciella verk att få människorna att tro att det är enligt Guds ordning att de ska sätta igång saker själva och gå sin egen väg, oberoende av sina bröder.

Jag hänvisades till Israels barn. Mycket snart efter uttåget ur Egypten organiserades och uppfostrades de. Gud hade i sin särskilda försyn gjort Mose kvalificerad att gå i spetsen för Israels härar. Han hade varit en väldig krigare som ledde Egyptens härar. Som fältherre kunde han inte överträffas av någon människa. Herren tillät inte att hans heliga tabernakel skulle bäras av vilken stam som helst som kunde tänkas välja att göra det. Han var så noga att han beskrev den ordning som han ville skulle iaktas när man bar den heliga förbundsarken, och valde ut en speciell familj av leviternas stam som skulle bära den. När det var till folkets bästa och Guds ära, att de skulle slå upp sina tält på en (651) särskild plats, så uppenbarade Gud sin vilja för dem genom att låta molnstoden vila precis ovanför tabernaklet, där den förblev tills han ville att de skulle dra vidare. Under alla sina vandringar krävdes det att de iakttog fullkomlig ordning. Varje stam bar ett standar med sin släkts fälttecken, och varje stam beordrades att slå upp sina tält under sitt eget standar. När förbundsarken flyttades drog härarna vidare. De olika stammarna marscherade i ordning, var och en under sitt standar. Leviterna var utsedda av Herren till att vara den stam som skulle gå i mitten och bära den heliga arken. Mose och Aron skulle marschera alldeles framför arken, och Arons söner skulle följa strax efter dem, var och en av dem med basuner. De skulle ta order från Mose, som de skulle kungöra för folket genom att tala genom basunerna. Dessa

basuner gav speciella ljud som folket förstod, och de rättade sina rörelser efter dem.

Först gavs en särskild signal av basunblåsarna för att väcka folkets uppmärksamhet. Därefter skulle alla vara uppmärksamma och lyda basunernas tydliga ljud. Basunernas röster var inte otydliga. Därför fanns heller ingen ursäkt för förvirring när det gällde stammarnas rörelser. Den översta befälhavaren för varje avdelning gav bestämda anvisningar om de förflyttningar som de skulle göra. Ingen som var uppmärksam lämnades i okunnighet om vad de skulle göra. Om någon försummade att rätta sig efter de befallningar som Herren gav till Mose, och genom Mose till folket, så bestraffades han med döden. Det vore inte någon ursäkt att påstå att de inte förstod vad befallningarna betydde, för då skulle de bara bevisa att de var okunniga med flit, och de fick ett rättvist straff för sin överträdelse. Om de inte kände till Guds vilja för dem, så var det deras eget fel. De hade samma möjlighet som det övriga folket att ta till sig den information som gavs. Följaktligen var deras synd att inte veta eller förstå lika stor i Guds ögon som om de hört och sedan överträtt.

(652) Herren pekade ut en särskild familj av Levi stam som skulle bära arken. Andra familjer av leviterna var särskilt utvalda av Gud till att bära tabernaklet och all dess inredning, och att utföra arbetet med att sätta upp och ta ner tabernaklet. Om någon av nyfikenhet eller av brist på ordning gjorde något som den inte skulle och vidrörde någon del av helgedomen eller dess inredning, eller ens kom för nära någon av dem som arbetade, då skulle han straffas med döden. Gud lät inte sitt heliga tabernakel bäras, resas och tas ner urskillningslöst, av vilken stam som helst som själva ville välja den uppgiften, utan personer valdes som kunde inse heligheten i det arbete som de var engagerade i. Dessa män som pekats ut av Gud, fick anvisningar om att inpränta den speciella helighet som tillhörde arken och allt som hörde ihop med den, så att de inte skulle se på dessa ting utan att inse hur heliga de var, och därigenom bli uteslutna från Israel. Allt som tillhörde det allraheligaste skulle betraktas med vördnad.

Israels barns resor är noggrant nedtecknade. Befrielsen som Herren genomförde för dem, deras perfekta organisation och särskilda ordning, deras synd när de knotade mot Mose och därmed mot Gud, deras överträdelser, deras uppror, deras straff och deras döda kroppar som låg utspridda i öknen till följd av deras ovilja att underkasta sig Guds visa anordningar - denna sanningsenliga bild hängs upp inför oss som en varning, för att vi inte ska följa deras exempel och vara olydiga, och falla som de.

”Men de flesta av dem fann inte Gud behag i, därför blev de kringspridda i öknen. Men detta har blivit till exempel för oss, för att inte vi liksom de ska ha begär till det onda. Bli inte heller avgudadyrkare som några av dem blev, som det står skrivet: Folket satte sig ner till att äta och dricka och steg upp för att leka. Låt oss inte heller begå otukt, som några av dem begick otukt, för 23 000 föll på en dag. Låt oss inte heller fresta Kristus, som också några av dem frestade Gud. Därför blev de dödade av ormar. Klaga inte heller, som också några av dem klagade. Därför blev de

dödade av fördärvaren. Men allt detta hände dem som exempel och skrevs ner till varning för oss som har tidens slut inpå oss. Därför ska den som menar sig stå, se till att han inte faller.” Har Gud ändrat sig så att han inte längre är ordningens Gud? Nej, Han är densamme i dagens system som i det förra. Paulus säger: ”Gud är inte oordningens Gud, utan fridens.” Han är lika noga idag som då. Han har bestämt att vi ska lära oss läxor om ordning och organisation, av den fullkomliga ordning som infördes i Moses dagar för Israels barns bästa.

Fortsatt arbete

Erfarenheter från den 23 december 1867 till 1 februari 1868

Jag vill nu återuppta redogörelsen av olika händelser, och kanske kan jag inte på ett bättre sätt ge en uppfattning om vårt arbete fram till mötet i Vermont, än att återge ett brev som jag skrev till vår son i Battle Creek den 27 december 1867:

”Min käre son, Edson, Jag sitter nu vid broder D. T. Bourdeaus skrivbord i West Enosburgh, Vermont. Efter att vårt möte avslutades i Topsham, Maine, var jag totalt utmattad. Medan jag packade min väska svimmade jag nästan av trötthet. Det sista arbete jag utförde där var att kalla samman broder A's familj och ha ett särskilt samtal med dem. Jag talade till denna kära familj och gav dem förmanande och tröstande ord. Jag tillrättavisande och vägledde även en som har anknytning till dem. De tog till sig allt vad jag sa, och därefter följde beklannelser, gråt och stor lättnad för broder och syster A. Detta är ett obehagligt arbete för mig som gör mig mycket trött.

När vi hade satt oss på tåget la jag mig ner och vilade i ungefär en timme. Vi hade ett avtalat möte den kvällen i Westbrook, Maine, för att träffa bröderna från Portland med omnejd. (654) Vi gjorde oss hemmastadda hos broder Martins vänliga familj. Jag orkade inte sitta uppe på eftermiddagen, men eftersom jag uppmanades att delta i mötet på kvällen gick jag till skolbyggnaden, men kände att jag inte orkade stå och tala till folket. Huset var fullt av djupt intresserade åhörare. Broder Andrews inledde mötet och talade en kort stund. Därefter kom din far med några kommentarer. Sedan reste jag mig upp, och jag hade bara talat några få ord när jag kände att jag fick nya krafter. All min svaghet tycktes lämna mig och jag talade frimodigt i omkring en timme. Jag kände en obeskrivlig tacksamhet över denna hjälp från Gud, just när jag som bäst behövde den. På onsdag kväll talade jag frimodigt i nästan två timmar om hälso- och klädreformerna. Att så oväntat få ny kraft när jag hade känt mig fullständigt utmattad före dessa två möten, har varit en källa till stor uppmuntran för mig.

Vi gladdes åt vårt besök hos broder Martins familj, och hoppas få se deras kära barn ge sina hjärtan till Kristus och tillsammans med sina föräldrar kämpa den kristna striden, och bära odödlighetens krona när segern blir vunnen.

På torsdagen åkte vi in till Portland igen och åt middag tillsammans med broder Gowells familj. Vi hade ett särskilt samtal med dem, som vi hoppas leder till något gott för dem. Vi känner ett djupt intresse för broder Gowells hustru. Denna mors hjärta har krossats av att se sina barn sjuka och dö, och läggas i den tysta graven. Det står väl till med dem som sover. Måtte modern också söka hela sanningen och samla sig en skatt i himlen, så att far, mor och barn kan mötas och de brutna länkarna i familjens kedja kan återförenas för att aldrig mer skiljas åt, när Livgivaren kommer för att hämta ut fångarna ur dödens stora fångelse.

Broder Gowell körde oss i sin vagn till tåget. Vi hann precis stiga på tåget innan det startade. Vi åkte i fyra timmar och träffade broder A. W. Smith vid järnvägsstationen i Manchester, där han väntade på att ta oss till sitt hem i den staden. Här räknade (655) vi med att få vila en natt. Men se, ganska många väntade på att få ta emot oss. De hade rest femton kilometer från Amherst för att tillbringa kvällen med oss. Vi hade ett mycket trevligt samtal och vi hoppas att det var givande för alla. Vi drog oss tillbaka vid tio-tiden. Tidigt nästa morgon lämnade vi broder Smiths bekväma och gästfria hem för att fortsätta vår resa till Washington. Det var en långsam och långtråkig väg. Vi lämnade tåget i Hillsborough och fann ett hästspann som väntade på att ta oss nitton kilometer till Washington. Broder Colby hade en släde och filter, och vi reste riktigt bekvämt tills vi var några få kilometer från vårt mål. Där fanns det inte tillräckligt mycket snö för att kunna ta sig fram bra med släde. Det blåste upp och under de sista tre kilometrarna blåste den fallande blötsnön i våra ansikten och ögon, vilket gjorde ont och kylde ned oss så att vi nästan förfrös oss. Till sist fann vi skydd i broder C. K. Farnsworths härliga hem. De gjorde vad de kunde för att vi skulle ha det bekvämt, och allt ordnades så att vi kunde vila så mycket som möjligt. Men det blev inte så mycket, det jag kan jag försäkra dig.

På sabbaten talade din far på förmiddagen och efter en paus på omkring tjugo minuter talade jag och bar ett vittnesbörd med tillrättavisning till flera personer som använde tobak. Jag tillrättavisade även till broder Ball, som hade stärkt våra fiender genom att förlöjliga synerna och publicera bittra artiklar mot oss i *Crisis* i Boston och i *Hope of Israel*, en tidning som ges ut i Iowa. Kvällens möte skulle äga rum hos broder Farnsworth. Församlingen var närvarande och din far begärde där att broder Ball skulle redogöra för sina invändningar mot synerna och ge oss tillfälle till att bemöta dem. Åt detta ägnades kvällen. Broder Ball visade prov på stor envishet och starkt motstånd. På några punkter medgav han att han var nöjd, men vidhöll sin ståndpunkt ganska envist. Broder Andrews och din far uttryckte sig tydligt. De förklarade sådant som han hade missuppfattat och fördömde hans orättfärdiga agerande mot sabbatsfirande adventister. Vi kände alla att vi hade gjort vårt bästa för att (656) försvaga fiendens trupper den dagen. Vårt möte höll på till efter klockan tio.

Nästa morgon deltog vi på nytt i mötena i möteslokalen. Din far talade på morgonen. Men strax innan han talade, fick fienden en stackars, svag broder att uppleva att han hade något mycket viktigt att säga församlingen. Han gick fram och tillbaka i gängen mellan bänkarna, pratade,

stönade och grät. Han hade något förskräckligt som han ville få fram, men ingen verkade förstå vad. Vi försökte få dem som bekände sig till sanningen att inse sitt tillstånd av fruktansvärt mörker och avfall från Gud, och att ödmjukt bekänna det och på så sätt vända tillbaka till Herren med uppriktig ånger, så att han skulle kunna vända tillbaka till dem och bota deras avfall. Satan försökte att hindra arbetet genom att fösa fram denna stackars, förvirrade själ för att väcka avsky hos dem som ville agera förståndigt. Jag reste mig och gav ett tydligt vittnesbörd till denna man. Han hade inte ätit något på två dagar och Satan hade bedragit honom så att han tappade fattningen.

Sedan predikade din far. Vi hade en kort paus och sedan försökte jag att tala om hälso- och klädreformerna, och gav ett klart vittnesbörd till dem som hade stått i vägen för de unga och de otroende. Gud hjälpte mig att tala klartext till broder Ball och att i Herrens namn tala om för honom vad han hade gjort. Han blev tydligt påverkad.

Vi höll på nytt ett kvällsmöte hos broder Farnsworth. Vädret var stormigt under mötena, men trots det uteblev inte broder Ball från något av dem. Samma ämne togs upp på nytt, undersökningen av vad han hade gjort. Om Herren någonsin har hjälpt en människa att tala, så hjälpte han broder Andrews denna kväll, när han talade om att lida för Kristi skull. Han nämnde Mose, som vägrade att låta sig kallas Faraos dotterson och valde att hellre lida tillsammans med Guds folk än att en kort tid leva i syndig njutning. Han räknade (657) vanära för Kristi skull som en större rikedom än Egyptens alla skatter, för han hade blicken fäst på lönen. Han visade att detta är ett av många tillfällen när vanära för Kristi skull värderades högre än världslig rikedom och ära, fina titlar, utsikterna om en framtida krona och ett kungarikes härlighet. Trons ögon var fästade på den härliga framtiden och belöningen bedömdes ha ett sådant värde att de största rikedomar som jorden kan erbjuda verkade värdelösa. Guds barn uthärdade hån, gisslande, bojor och fångelse. De blev stenade, söndersågade och frestade. De gick omkring i färskinns och getskinns, utblottade, plågade och pinade, men uppehållna av sin tro och sitt hopp kunde de kalla allt detta för små lidanden. Framtiden och det eviga livet framstod som så värdefulla att de räknade sina lidanden som små, jämfört med den lön som de skulle få.

Broder Andrews återgav en händelse om en trofast kristen som var på väg att dö som martyr för sin tro. En kristen broder hade talat med honom om den kraft som finns i det kristna hoppet - om den skulle vara stark nog att hålla honom uppe medan hans kropp förtärdes av eld. Han bad denna kristna broder, som snart skulle dö, att ge honom ett tecken om den kristna tron och hoppet var starkare än den rasande, förtärande elden. Han väntade sig att det var hans tur nästa gång och att detta skulle ge honom styrka inför elden. Den första mannen lovade att han skulle ge ett tecken. Han fördes till bålet mitt ibland glåpor och hänskratt från dagdrivarna och den nyfikna hop som samlats för att bevittna hur man brände denna kristna man. Risknippena bars fram och elden tändes och den kristna brodern höll sina ögon riktade mot den plågade och döende martyren. Han kände att mycket hängde på tecknet. Elden brann och brände. Köttet blev svart, men något tecken kom inte. Hans tog inte ögonen från den

plågsamma synen för ett ögonblick. Armarna var redan förbrända. Det fanns inget tecken på liv. Alla trodde att elden hade gjort sitt och att det inte fanns något liv kvar. Men se! Mitt i eldslågorna sträcktes båda armarna upp mot himlen. Den (658) kristna brodern, som höll på att tappa modet, fick syn på det glädjande tecknet. Det sände en ilning genom hela hans kropp som förnyade hans tro, hans hopp och mod. Han grät glädjetårar.

När broder Andrews talade om de svartnade, förbrända armarna som sträcktes upp bland lågorna, grät han också som ett barn. Nästan hela församlingen var rörd till tårar. Detta möte avslutades omkring klockan tio. De mörka molnen hade skingrats. Broder Hemingway reste sig och sa att han hade avfallit fullständigt. Han hade använt tobak, motsatt sig synerna och trakasserat sin hustru för att hon trodde på dem, men sa att han inte skulle göra det mer. Han bad henne och oss allesammans om förlåtelse. Hans hustru talade med inlevelse. Hans dotter och flera andra reste sig för att be. Han förklarade att det vittnesbörd som syster White hade gett, verkade komma direkt från tronen och att han aldrig mer skulle våga motsätta sig det.

Sedan sa broder Ball att om det förhöll sig så som vi såg på saker och ting, var det mycket illa ställt med honom. Han sa att han visste att han hade varit avfallen i årtal, och att han stått i vägen för de unga. Vi tackade Gud för detta erkännande. Vi planerade att åka iväg tidigt på måndag morgon och hade avtalat ett möte med omkring trettio sabbatshållare i Braintree i Vermont. Men det var ett mycket kallt, rått och blåsigt väder att åka fyrtio kilometer i, efter så ihållande arbete. Vi beslöt till sist att stanna och fortsätta arbetet i Washington, tills broder Ball hade tagit ställning, antingen för eller emot sanningen, så att församlingen kunde befrias från problemet med honom.

Mötet började klockan tio på måndag förmiddag. Bröderna Rodman och Howard var närvarande. Man skickade efter broder Newell Mead, som var mycket svag och nervös, nästan precis som din far när han var sjuk, för att han skulle delta i mötet. Vi talade återigen om församlingens tillstånd och de som stått i vägen för dess framgång kritiserades mycket skarpt. (659) Med våra allvarliga böner vädjade vi till dem att låta omvända sig till Gud och göra en helomvändning. Herren hjälpte oss i vårt arbete. Broder Ball blev berörd, men var långsam att agera. Hans hustru kände medlidande med honom. Vårt morgonmöte slutade klockan tre eller fyra på eftermiddagen. Under alla dessa timmar hade vi engagerat oss, först en av oss och sedan någon annan. Vi arbetade allvarligt för de oomvända ungdomarna. Vi beslutade att ha ett nytt möte som skulle börja klockan sex på kvällen.

Strax innan jag gick in på mötet, återupplevde jag några intressanta scener som jag hade sett i en syn, och jag talade till bröderna Andrews, Rodman, Howard, Mead och flera andra som var närvarande. För mig var det som om änglarna gjorde en reva i molnet och släppte in ljusstrålar från himlen. Det ämne som framställdes på ett så slående sätt var berättelsen om Mose. Jag utbrast: "Oh, om jag vore lika skicklig som en konstnär, så att jag kunde avbilda scenen med Mose på berget!" Han hade sina krafter kvar. Hans livskraft hade "inte sinat" är de ord som skriften använder. Hans blick var inte grumlig på grund av ålder,

ändå var han på det där berget för att dö. Änglarna begravde honom, men Guds Son kom snart ner och uppväckte honom från de döda och tog honom till himlen. Men Gud lät honom först se det utlovade landet, med hans välsignelser över det. Det var som ett andra Eden. Det passerade som ett panorama inför hans ögon. Han blev visad Kristi uppenbarelse vid hans första ankomst, hur den judiska nationens förkastade honom och hans död på korset. Mose såg sedan Kristi andra ankomst och de rättfärdigas uppståndelse. Jag talade också om mötet mellan de två Adam - den förste Adam och Kristus, den andre Adam - när Eden ska blomstra på jorden igen. Detaljerna i dessa intressanta händelser tänker jag skriva ned så de kan publiceras i *Testimony* nr 14. Bröderna ville att jag skulle upprepa samma berättelse på kvällsmötet.

Mötet under dagen var mycket allvarligt. Jag kände en sådan börda över mig på söndagskvällen att jag grät högt (660) i nästan en halvtimme. På måndagen hade allvarliga vädjanden gjorts och Herren såg till att de nådde fram. Jag kom till mötet på tisdagskvällen och kände mig en aning lättad. Jag talade en timme med stor frimodighet om de saker jag hade sett i synen, som jag nämnt. Vårt möte var mycket fritt. Broder Howard grät som ett barn, och det gjorde broder Rodman också. Broder Andrews talade på ett allvarligt och rörande sätt, under tårar. Broder Ball reste sig och sa att det verkade som om det fanns två andar omkring honom den kvällen. En ande sa till honom: Kan du tvivla på att detta vittnesbörd från syster White kommer från himlen? En annan ande påminde honom om de invändningar som han hade lagt fram för dem som var fiender till vår tro. "Åh, om jag kunde känna mig tillfreds", sa han, "när det gäller alla dessa invändningar. Om de kunde avlägsnas skulle jag känna att jag hade gjort syster White stor skada. Jag har nyligen sänt en artikel till *Hope of Israel*. Jag skulle ge vad som helst för att få den tillbaka!" Han var djupt rörd och grät mycket. Herrens Ande var närvarande på mötet. Guds änglar tycktes komma mycket nära, medan de drev tillbaka de onda änglarna. Pastorer och folk grät som barn. Vi kände att vi hade vunnit mark och att mörkrets krafter hade dragit sig tillbaka. Vårt möte avslutades på ett bra sätt.

Vi beslutade ha ännu ett möte som skulle börja klockan tio nästa förmiddag. Jag talade om Kristi förödmjukelse och förhållande. Broder Ball satt nära mig och grät hela tiden medan jag talade. Jag talade ungefär en timme. Därefter började vi vårt arbete för ungdomarna. Föräldrar hade kommit till mötet och tagit sina barn med sig för att de skulle få välsignelsen. Broder Ball reste sig och bekände ödmjukt att han inte hade levt på ett sådant sätt som han borde, inför sin familj. Han bekände för sina barn och sin hustru att han hade varit i ett tillstånd av avfall, och att han inte hade varit till någon hjälp för dem utan snarare ett hinder. Tårarna flödade. Hans starka kropp skakade och hans ord kvävdes av snyftningar.

Broder James Farnsworth hade blivit påverkad av broder Ball och hade inte varit helt enig med de (661) adventister som höll sabbaten. Han bekände under tårar. Sedan vädjade vi innerligt till barnen, tills tretton reste sig och uttryckte en önskan om att bli kristna. Broder Balls barn var bland de tretton. En eller två hade lämnat mötet, för att de var tvungna att åka hem. En ung man, omkring tjugo år

gammal, gick sextiofyra kilometer för att träffa oss och höra sanningen. Han hade aldrig bekänt sig till någon religion, men tog ställning för Herren innan han lämnade oss. Detta var ett av de allra bästa mötena. Vid slutet av mötet kom broder Ball till din far och bekände under tårar att han hade handlat orätt mot honom och bad om hans förlåtelse. Därefter kom han till mig och bekände att han hade skadat mig allvarligt. 'Kan du förlåta mig och be att Gud förlåter mig?' Vi försäkrade honom att vi skulle förlåta honom lika fullständigt som vi själva hoppades bli förlåtna. Vi skildes från alla med många tårar och kände att himlens välsignelse vilade över oss. Vi hade inte något möte på kvällen.

På torsdagen steg vi upp klockan fyra på morgonen. Det hade regnat på natten och regnade fortfarande, men ändå gav vi oss iväg mot Bellows Falls, en sträcka på 40 kilometer. De första sex kilometerna var otroligt gropiga, eftersom vi tog en privat väg över fälten för att undvika branta backar. Vi körde över stenar och plöjd jord så vi nästan kastades ur släden. Vid soluppgången avtog stormen, och vi hade en härlig slädfärd när vi nådde den allmänna vägen. Vädret var mycket milt. Vi har aldrig tidigare haft en så vacker resdag. När vi nådde Bellow Falls, upptäckte vi att vi kom en timme för sent till expresståget och en timme för tidigt till lokaltåget. Vi kunde inte komma till St. Albans förrän klockan nio på kvällen. Vi tog plats i en trevlig vagn, åt sedan vår middag och njöt av vår enkla matsäck. Sedan förberedde vi oss för att sova om vi kunde.

Medan jag sov var det någon som skakade min axel ganska kraftigt. Jag tittade upp och såg en dam med trevligt utseende luta sig över mig. Hon sa: 'Känner du inte igen mig? Det är syster Chase. Tåget är i White River. Det stannar bara en liten (662) stund. Jag bor alldeles i närheten och har kommit hit varje dag denna vecka och gått igenom vagnarna för att träffa dig.' Jag kom då ihåg att jag åt middag i hennes hus i Newport. Hon var så glad över att se oss. Hon och hennes mor håller sabbaten ensamma. Hennes man är konduktör på tågen. Hon talade fort. Hon sa att hon satte stort värde på *Review* eftersom hon inte kunde gå på några möten. Hon ville ha böcker som hon kunde dela ut till sina grannar, men måste själv tjäna alla de pengar hon skulle använda till böcker eller tidningen. Vi hade ett givande samtal, även om det var kort, för tåget startade och vi blev tvungna att skiljas.

I St. Albans fann vi bröderna Gould och A. C. Bourdeau. Broder B hade en bekväm, täckt vagn och två hästar, men han körde mycket långsamt och vi nådde inte Enosburgh förrän klockan ett på morgonen. Vi var trötta och nedkylda. Vi la oss för att vila när klockan var litet över två och sov till efter sju.

Sabbatsmorgon. Det är en ganska stor samling här trots att vägarna är dåliga, och inte bra vare sig för släde eller vagn. Jag har just varit på möte och ägnat en stund åt konferensen. Din far talar denna morgon och jag på eftermiddagen. Vår bön är att Herren måtte hjälpa oss. Du ser vilket långt brev jag har skrivit till dig. Läs upp det för dem som är intresserade, särskilt för far och mor White. Du ser Edson, att vi har tillräckligt med arbete. Jag hoppas att du inte glömmer bort att be för oss. Din far arbetar hårt,

alltför hårt för sitt eget bästa. Ibland upplever han Guds särskilda välsignelse och det ger honom nya krafter och uppmuntrar honom i arbetet. Vi har inte tillåtit oss någon vila sedan vi kom till de östra staterna. Vi har arbetat med all vår kraft. Måtte våra svaga ansträngningar bli till välsignelse för Guds älskade folk.

Edson, jag hoppas att du vill hedra din bekännelse genom ett ordentligt liv och ett gudfruktigt tal. Åh, var allvarlig! Var nitisk och uthållig i arbetet. Vaka i bön. Odlia saktmod och ödmjukhet. Det kommer att få Guds (663) gillande. Göm dig själv i Jesus. Låt egenkärlek och högmot offras. Bli du, min son, genom en rik kristen erfarenhet till nytta i vilken ställning Gud än kan vilja att du ska ha. Sök en grundlig förvandling av hjärtat. Ett ytligt arbete kan inte bestå prövningen i domen. Sök en verklig förvandling, bort från världen. Låt inte dina händer bli nedsvärtade, ditt hjärta fläckt eller din karaktär nedsölad genom dess fördärv. Håll dig skild från världen. Gud kallar: 'Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent, och jag ska ta emot er. Och jag ska vara en Fader för er, och ni ska vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.' 'Eftersom vi nu har dessa löften, älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande, och i gudsfrukten fullborda helgelsen.'

Arbetet med att fullkomna helighet vilar på oss. När Gud ser att vi från vår sida gör allt vi kan, då kommer han att hjälpa oss. Änglar kommer att hjälpa oss och vi kommer att vara starka genom Kristus som styrker oss. Försumma inte att be enskilt. Be för dig själv. Väx till i nåden. Gå framåt. Stå inte stilla och gå inte tillbaka. Gå framåt mot seger. Fatta mod i Herren, min kära pojke. Kämpa mot den store fienden än en liten tid. Sedan kommer befrielsen, och rustningen läggs av framför vår käre Frälsares fötter. Pressa dig genom varje hinder. Om framtiden ser litet mörk ut, fortsätt att hoppas, fortsätt att tro. Molnen kommer att försvinna och ljuset kommer att lysa igen. Prisa Gud, säger mitt hjärta, prisa Gud för vad han har gjort för dig, för din far och för mig. Börja det nya året på rätt sätt.
Din mor, E.G.W."

Mötet i West Enosburgh, Vermont, var mycket intressant. Det kändes gott att på nytt få möta och tala med våra gamla beprövade vänner i denna stat. På kort tid utfördes ett viktigt och gott arbete. Dessa vänner var i allmänhet fattiga och fick slita för livets nödtorft, på en plats där det kräver mer arbete att tjäna en dollar, än två dollar i de västra staterna. Trots det var de frikostiga (664) mot oss. Många detaljer från detta möte har återgetts i *Review* och bara bristen på utrymme här hindrar mig från att upprepa dem. Det finns ingen annan stat där bröderna har varit mer trofasta mot Guds verk än i gamla Vermont.

På väg från Enosburgh, stannade vi över natten hos broder William Whites familj. Broder C. A. White, hans son, visade oss sin patenterade tvättmaskin som även vred vattnet ur tvätten, och bad om råd. Eftersom jag hade skrivit och avrått vårt folk från att engagera sig i patenträttigheter, ville han veta exakt hur jag såg på hans patent. Jag berättade gärna för honom vad jag inte menade med vad jag hade skrivit, och även vad jag menade. Jag menade inte att det var fel att ha någonting alls med

patenträttigheter att göra, för det är nästan omöjligt, eftersom väldigt många saker som vi dagligen har att göra med är patenterade. Jag ville inte heller ge idén att det vore fel att ta patent på, tillverka och sälja något som är värt att ta patent på. Det jag ville att man skulle förstå var att det är fel om vårt folk låter sig utnyttjas, bedras och luras av dessa män som reser runt i landet och säljer rättigheter till den ena eller andra maskinen eller produkten. Många av dem är värdelösa eftersom de inte innebär någon verklig förbättring. Och de som ägnar sig åt att sälja dem är, med få undantag, en grupp bedragare.

Dessutom har några av vårt eget folk sålt patenterade varor, som de hade skäl att tro inte var vad de påstod att de var. Att så många av vårt folk fortfarande låter sig luras, somliga trots att de blivit varnade, av dessa patenträtthetsförsäljares falska påståenden, är förvånande. Några patent är verkligen värdefulla och några få har tjänat pengar på dem. Men det är min uppfattning, att för varje dollar som vunnits, har hundra dollar gått förlorade. Man kan överhuvudtaget inte lita på dessa patentbevis. Och det faktum att de som sysslar med dem, med få undantag, är direkta bedragare och (665) lögnare, gör det svårt för en ärlig man, som har något bra att sälja, att få det erkännande och det stöd som han har rätt till.

Broder White förevisade sin kombinerade tvättmaskin för sällskapet, inklusive bröderna Bourdeau, broder Andrews, min man och mig. Vi kunde inte annat än tycka att den var bra. Sedan dess har han gett oss en maskin i present. Det tog bara en liten stund för broder Corliss från Maine, som är anställd av oss, att sätta ihop den och få den att fungera. Syster Burgess, från Gratiot Country, vår hemhjälp, är mycket nöjd med den. Den utför arbetet väl, och mycket fort. En svag kvinna, som har en son eller make som kan köra denna maskin, kan få en stor tvätt avklarad på bara några få timmar, och hon behöver inte göra mycket mer än att övervaka arbetet. Broder White skickade broschyrer, som vem som helst kan få genom att vända sig till oss och bifoga svarsporto.

Vårt nästa möte var i Adams Center i New York. Det var en stor samling. Det var åtskilliga personer på denna plats och i området omkring, vars situation hade visats för mig och som jag kände stort intresse för. De var människor med moralisk styrka. Somliga hade en position i livet som gjorde att det kors som hör samman med sanningen för vår tid var tungt för dem att bära, eller de tyckte åtminstone det. Andra, som hade nått medelåldern hade uppfostrats till att hålla sabbaten sedan de var barn, men hade inte burit Kristi kors. De var i ett tillstånd där det verkade svårt att påverka dem. De behövde bli omskakade så att de inte litade på sina goda gärningar, och att inse sitt förlorade tillstånd utan Kristus. Vi kunde inte överge dessa människor, utan gjorde vad vi kunde för att hjälpa dem. Till sist blev de berörda, och efter det har jag glatt mig åt att höra ifrån några av dem, och fått goda nyheter om dem allesammans. Vi hoppas att kärleken till denna värld inte ska utestänga Guds kärlek från deras hjärtan. Gud omvänder mäktiga män som är förmögna, och för dem in i våra led. Om de vill ha framgång i det kristna livet, växa till i nåden och till sist få en riklig lön, kommer de att bli tvungna att använda en del av sitt överflöd till förmån för sanningens sak.

(666) Efter att vi lämnat Adams Center stannade vi några dagar i Rochester, och därifrån reste vi till Battle Creek där vi stannade över sabbaten och den första veckodagen. Därifrån åkte vi tillbaka hem, där vi tillbringade nästa sabbat och den första dagen tillsammans med bröderna som samlades från olika platser.

Min man hade tagit hand om bokverksamheten i Battle Creek och denna församling hade föregått med mycket gott exempel. Under mötet i Fairplains lade han fram en plan för att gratis ge bort böcker till alla som inte hade råd att köpa dem. Det rörde sig om sådana böcker som *Spiritual Gifts*, *Appeal to Mothers*, *How to Live*, *Appeal to Youth*, *Sabbath Readings* och planscherna med *Key of Explanation*. Planen fick ett allmänt godkännande. Men detta viktiga ämne ska jag tala om en annan gång.

Fallet med Hanna More

Följande sabbat träffade vi Orleans församling, där min man berättade om fallet med vår syster Hanna More, som vi sörjde djupt. När broder Amadon besökte oss förra sommaren berättade han att syster More hade varit i Battle Creek, men eftersom hon inte hittade något arbete där hade hon åkt till Leelenaw County för att bo hos en gammal vän som hon arbetat tillsammans med på olika missionsfält i Centralafrika. Min man och jag kände oss bedrövade över att denna kära Kristi tjänare fann det nödvändigt att avstå från gemenskapen med dem som hade samma tro, och vi beslutade oss för att be henna komma och bo hos oss. Vi skrev och bad henne att möta oss i Wright där vi hade ett planerat möte, och sedan följa med oss hem. Hon kom inte till Wright. Jag vill här återge hennes svar på vårt brev, daterat 29 augusti 1867, som vi fick i Battle Creek:

”Broder White: Ert vänliga brev nådde mig med denna veckas post. Eftersom posten bara kommer en gång i veckan hit, och går iväg imorgon, skyndar jag mig att svara. Vi bor i skogen här, (667) som förr i tiden, och en indian kommer till fots med posten på fredagar och går tillbaka på tisdagar. Jag har rådfrågat broder Thompson om vilken väg jag ska ta mig till er, och han säger att den bästa och säkraste vägen vore att ta en båt härifrån till Milwaukee, och därifrån till Grand Haven.

Eftersom jag gjorde slut på alla mina pengar för att komma hit, och var inbjuden att bo hos broder Thompsons familj, har jag hjälpt syster Thompson med hennes hushållsarbete och med att sy. Jag har tjänat en dollar och femtio cent per vecka med fem arbetsdagar i veckan, eftersom de inte ville att jag ska arbeta för dem på söndagen och jag inte arbetar på Herrens sabbat, den enda dag som Bibeln erkänner. De vill inte alls att jag ska lämna dem, trots våra olikheter när det gäller vår tro. Han säger att jag kan bo hos dem, bara jag inte framhåller min tro bland hans folk. Han har till och med inbjudit mig att ta hans möten när han åker runt och predikar, och det har jag gjort. Syster Thompson behöver en guvernant till sina barn, eftersom inflytandet utifrån är så skadligt och

skolorna så onda att hon inte vill skicka sina kära små till dem förrän de är kristna, som hon säger. Deras äldste son, som är sexton år gammal, är en gudfruktig och hängiven ung man. De har delvis antagit hälsoreformen, och jag tror att det inte kommer att dröja länge förrän de tar emot den helt och hållet, och att de kommer att tycka om den. Han har beställt *Health Reformer*. Jag visade honom några nummer som jag hade med mig.

Jag hoppas och ber att han framöver kommer att acceptera den heliga sabbaten. Syster Thompson tror redan på den. Han är mycket fast i sin egen tro, och tror naturligtvis att han har rätt. Om jag bara kunde få honom att läsa de böcker jag hade med mig, *History of the Sabbath* m.fl. men han ser på dem och kallar dem hedniska, och säger att han tycker att de verkar förmedla irrläror redan på omslaget. Men jag tror att om de bara noga läste varje formulering av våra trospunkter, skulle de inte kunna annat än att ta emot dem som bibliska sanningar och se deras skönhet och hur följdriktiga de är. Jag tvivlar inte på att syster T skulle vara glad att genast bli sjundedagsadventist, (668) om inte hennes man så bittert motsatte sig något sådant. Redan innan jag kom hit hade jag intrycket att jag hade en uppgift att utföra här. Men nu finns sanningen i familjen och om jag inte kan föra den framåt verkar det som om mitt arbete nu är slutfört, eller nästan färdigt. Jag vill inte skämmas för Kristus eller för dem som tillhör honom, i denna onda tidsålder, utan skulle mycket hellre förena mig med sabbatshållare och Guds utvalda folk.

Jag kommer att behöva minst tio dollar för att åka till Greenville. Det kan räcka, tillsammans med det lilla som jag har tjänat. Men nu kommer jag att vänta på att du skriver till mig, och gör vad du anser bästa när det gäller att skicka mig pengarna. Till våren borde jag ha tillräckligt med egna pengar för att kunna resa, och jag tror att jag skulle vilja göra det. Måtte Herren leda och välsigna i allt vad vi företar oss, det är mitt hjärtas ivriga önskan. Och måtte jag utföra varje uppgift som min Gud tilldelar mig i sin moraliska vingård, och villigt utföra varje plikt efter hans vilja, hur betungande den kan verka. Det är min uppriktiga önskan och innerliga bön.
Hannah More.”

När vi fick detta brev beslutade vi oss för att sända summan som behövdes till syster More så fort vi kunde. Men innan vi fick tid till detta beslutade vi oss för att resa till Maine, för att återvända några få veckor senare. Då kunde vi skicka efter henne innan båttrafiken stängdes för säsongen. Och när vi beslutade oss för att stanna och arbeta i Maine, New Hampshire, Vermont och New York, skrev vi till en broder i detta county och bad honom att träffa ledande bröder i närheten och rådgöra med dem om att skicka efter syster More och se till att hon fick ett hem, tills vi kom tillbaka. Men man försummade att göra det innan båttrafiken stängdes, och vi kom tillbaka och fann att ingen hade brytt sig om att hjälpa syster More att komma till denna trakt, så hon kunde flytta till oss när vi kom hem. Vi kände oss bedrövade och bekymrade, och vid ett möte i Orleans den andra sabbaten efter att vi kom hem, la min man fram saken för bröderna. Min man gav en kortfattad (669) rapport om vad som sagts och gjorts när det gällde syster More i *Review* den 18 februari 1868. Den lyder:

”Vid detta möte berättade vi om situationen för syster Hannah More, som nu bodde i nordvästra Michigan hos vänner som inte håller den bibliska sabbaten. Vi berättade att denna Kristi tjänare började hålla sabbaten när hon arbetade som missionär i Centralafrika. När detta blev känt ville man inte längre ha hennes tjänster där, och hon återvände till Amerika för att söka sig hem och arbete tillsammans med dem som har samma tro. När det gäller detta antar vi, utifrån hennes nuvarande bostadsort, att hon måste ha blivit besviken. Det som hänt henne är kanske inte någon särskild persons fel, men det förefaller oss som om det antingen finns brister inom vår organisation för att uppmuntra sådana personer och hjälpa dem att hitta ett nyttigt arbete, eller att de bröder och systrar som haft nöjet att träffa syster More inte har gjort sin plikt. Det röstades sedan enhälligt för att erbjuda henne att bo hos bröderna i trakten fram till Generalkonferensen, när hennes sak skulle läggas fram för vårt folk. Broder Andrews, som var närvarande, gav sitt fulla stöd åt brödernas agerande.”

Utifrån vad vi sedan har fått veta om hur kyligt och likgiltigt syster More bemöttes i Battle Creek, är det uppenbart att när min man sa att detta inte var någon särskild persons fel såg han alltför välvilligt på saken. När alla fakta är kända kan ingen kristen annat än anklaga alla medlemmar i den församlingen, som kände till hennes omständigheter och inte personligen intresserade sig för henne. Det var helt klart församlingsfunktionärernas plikt att göra det och att rapportera till församlingen, om ingen annan tog upp saken med dem. Men enskilda medlemmar i denna eller någon annan församling, borde inte känna att de är ursäktade och inte behöver intressera sig för sådana personer. Efter vad som har sagts i (670) *Review* om denna självuppoffrande Kristi tjänare, borde varje läsare av *Review* i Battle Creek, när de fick veta att hon hade kommit till staden, ha haft orsak att besöka henne personligen och förhöra sig om hennes behov.

Syster Strong, hustru till äldste P. Strong Jr, var i Battle Creek samtidigt som syster More. De anlände båda till denna stad samma dag och lämnade den samtidigt. Syster Strong, som är vid min sida, säger att syster More ville att hon skulle be för henne, att hon skulle få ett arbete så att hon skulle kunna stanna hos sabbatshållare. Syster More sa att hon var villig att göra vad som helst, men helst ville hon undervisa. Hon bad också äldste A. A. Hutchins att ta upp hennes fall med de ledande bröderna på *Review*-kontoret och att försöka hitta en skola åt henne. Det gjorde broder Hutchins gärna. Men hon blev inte uppmuntrad eftersom inga möjligheter öppnade sig. Hon talade också om för syster Strong att hon saknade pengar och måste bege sig till Leelenaw County, om hon inte kunde få arbete i Battle Creek. Hon beklagade flera gånger på ett rörande sätt att hon var tvungen att lämna bröderna.

Syster More skrev till Mr Thompson och accepterade hans erbjudande om att bo hos hans familj, och hon ville vänta tills hon hörde ifrån från honom. Syster Strong följde med henne för att hitta en plats åt henne, där hon kunde bo tills hon hörde något från Mr T. På ett ställe sa man att hon kunde stanna från onsdag till fredag morgon, när de skulle resa bort. Denna syster berättade om syster Mores situation för sin biologiska syster, som bodde nära och som också var sabbatshållare. När hon kom tillbaka berättade hon för

syster More att hon kunde stanna hos henne till fredag morgon, men att hennes syster sa att det inte passande för henne att ta emot henne. Syster Strong har sedan fått veta att den verkliga orsaken var att hon inte kände syster More. Hon kunde ha tagit emot henne, men ville inte.

Syster More frågade då syster Strong vad hon skulle göra. Syster Strong var nästan en främling i Battle Creek, men (671) tänkte att hon kunde få in henne hos en fattig broders familj som hon kände, som nyligen hade flyttat dit från Montcalm County. Hon lyckades med det. Syster More stannade där till tisdag, då hon reste till Leeneaw County via Chicago. Där lånade hon pengar för att kunna fullfölja sin resa. Det var åtminstone några i Battle Creek som kände till att hon saknade pengar, för på grund av att de fick veta det behövde hon inte betala något för sin korta vistelse på institutet.

Omedelbart efter vår hemkomst från de östra staterna, när min man fick veta att ingenting av det som vi hade begärt att man skulle göra för att ge syster More någonstans att bo tills hon kunde flytta hem till oss så fort vi kom hem, skrev min man till henne att hon skulle komma till oss så snart så möjligt. På detta brev svarade hon så här:

Leland, Leelenaw County, Michigan, 20 februari 1868

”Min käre broder White: Jag har fått ditt brev från den 3 februari. Min hälsa är inte bra, eftersom jag inte är van vid dessa kalla nordiska vintrar, med över en meter djup snö. För att dela ut vår post måste man ta sig fram på snöskor.

Det verkar inte vara möjligt för mig att komma till er förrän till våren. Vägarna är dåliga nog utan snö. De säger att det är bäst att jag väntar tills båttrafiken öppnar, och sedan resa till Milwaukee och därefter till Grand Haven för att ta tåget till den station som ligger närmast ert hem. Jag hade hoppats kunna vara bland vårt kära folk förra hösten, men fick inte denna förmån.

De sanningar som vi tror på framstår som viktigare och viktigare, och vårt arbete med att förbereda ett folk före Herrens ankomst får inte försenas. Vi ska inte bara själva ha bröllopskläder på, utan också vara trogna med att råda andra att göra sig beredda. Jag önskar att jag kunde komma till er, men det verkar omöjligt eller åtminstone besvärligt, att jag med min svaga hälsa ensam skulle ge mig ut på en sådan resa mitt i vintern. När äger den generalkonferens (672) rum som du syftar på? Och var? Jag antar att jag så småningom hittar information om det i *Review*.

Jag tror att min hälsa blivit lidande av att jag har hållit sabbat ensam på mitt rum, i kylan. Men jag trodde inte att jag kunde hålla den där alla slags arbeten och världsliga samtal pågick, som det gör hos söndagsfirare. Jag tror att det är den dag då de som håller första dagen arbetar mest. Men egentligen tycker jag inte det verkar som om ens de bästa av söndagsfirare firar någon dag så som de borde. Åh, vad jag längtar efter att vara bland sabbatsfirare igen! Syster White kommer att vilja se mig i reformklänningen. Skulle hon vilja vara så vänlig att skicka mig ett mönster, så kan jag betala när jag kommer. Jag antar att jag behöver ekiperas när jag kommer till er. Det vill jag mycket gärna.

Syster Thompson tror att hon skulle vilja bära reformklänningen.

Jag har haft svårt att andas, så jag har inte kunnat sova på över en vecka. Jag antar att det beror på att skorstenröret, som går upp genom mitt rum och fyller det med rök och gas när det är dags att sova, och att jag sover där utan ordentlig ventilation. Jag trodde inte då att rök var så ohälsosamt, och tänkte inte på att den orena gasen som kommer från trä och kol, blandas med den. Jag vaknade med en sådan känsla av att jag höll på att kvävas att jag inte kunde andas när jag låg ned, utan tillbringade resten av natten sittande. Jag hade aldrig tidigare upplevt den fruktansvärda känslan att kvävas. Jag började oro mig för att jag aldrig mer skulle kunna sova. Jag överlämnade mig därför i Guds händer, till liv eller död. Jag bad honom att skona mig om han hade någon mer användning för mig i sin vingård. Annars ville jag inte leva. Jag kände mig fullständigt försonad med att Gud tog hand om mig. Men jag kände också att jag måste stå emot de sataniska influenserna. Jag sa därför till Satan att hålla sig undan och lämna mig, och sa till Herren att jag inte tänkte välja vare sig liv eller död, utan hellre ville överlämna avgörandet helt till honom, som känner mig fullständigt. Min framtid var okänd för mig själv och därför sa (673) jag, Din vilja är bäst. Livet betyder inget för mig, vad dess nöjen beträffar. Alla dess rikedomar och dess ära betyder ingenting jämfört med den nytta det kan vara till. Jag längtar inte efter dem. De kan inte tillfredsställa eller fylla det värkande tomrummet som försummade plikter lämnar i mig. Jag vill inte leva utan att vara till nytta, för att bara vara en bläckplump eller ett mellanrum mellan livets bokstäver. Och även om det liknar en martyrdöd att dö på det sättet så finner jag mig i mitt öde, om det är Guds vilja.

Jag hade sagt till syster Thompson dagen innan, ”Om jag befann mig hos broder White, kunde de be för mig och jag kunde bli botad”. Hon frågade om vi kunde sända bud efter dig och broder Andrews, men det verkade inte genomförbart, eftersom jag sannolikt inte kunde överleva tills ni kom. Jag visste att Herren med sin mäktiga kraft och sin starka arm kunde bota mig här, om det var det bästa. Jag kände mig trygg när jag hänvisade saken till honom. Jag visste att han kunde sända en ängel för att stå emot honom som har dödens makt, djävulen, och jag var säker på att han skulle göra det, om det var bäst. Jag visste också att han kunde föreslå åtgärder för mitt tillfrisknande, om det behövdes, och jag kände mig säker på att han skulle det. Jag blev snart bättre och kunde sova litet.

Så du ser att jag fortfarande är ett bevis på Guds barmhärtighet och trofasthet, när han tillåter sina barn att lida. Han vill inte låta människors barn lida eller sörja. Men ibland är prövningar nödvändiga som uppfostran, för att avvänja oss från jorden -

Och bjud oss söka verklig lycka
Bortom en flyktig värld som denna.
Nu kan jag säga tillsammans med poeten:
Herre, det är inte mitt bekymmer,
om jag lever eller dör.
Om livet blir långt blir jag glad,

att jag får lyda länge,
Om det blir kort, varför då vara sorgsen?
Den här värld måste försvinna.
Kristus leder mig inte genom mörkare rum,
än dem han tidigare har gått igenom.
Var och en som kommer in i hans rike,
(674) måste gå in genom hans dörr.
Kom, Herre, när nåden gjort mig passande
för att ditt välsignade ansikte få se.
Ty om ditt verk på jorden är ljuvligt,
vad måste inte då din härlighet bli?
Jag kommer glad att sluta mitt sorgliga klagande,

och tröttsamma, syndiga dagar,
för att förena mig med de segrande heliga,
som lovsjunger Jehova.
Min kunskap om det tillståndet är liten,
min tros blick är grumlig.
Men det är nog att Kristus vet allt
och jag kommer att vara hos honom.
Baxter.

Jag låg sömlös ett tag igen under den gångna natten, och
mår dåligt idag. Be att vadhelst som är Guds vilja må ske i
mig och genom mig, oavsett om det innebär liv eller död
för mig.

Er i hoppet om evigt liv,
Hannah More.

Om du känner till något sätt som gör att jag kan komma till
er fortare, var snäll och underrätta mig.
H. M.”

Även om hon är död talar hon fortfarande. Hennes brev,
som jag har återgett, kommer att läsas med stort intresse av
dem som har läst hennes dödsruna i ett av de senaste
numren av *Review*. Hon kunde ha varit till välsignelse för
vilken sabbatsfirande familj som helst som hade uppskattat
henne, men hon sover. Våra bröder i Battle Creek med
omnejd kunde ha erbjudit ett hem för Jesus som skulle ha
varit mer än välkommet, i denna gudfruktiga kvinnas
gestalt. Men den möjligheten finns inte längre. Det var inte
läggligt. De kände henne inte. Hon var gammal och kunde
bli en börda. Denna sorts känslor stängde henne ute från
deras hem som bekänner sig vara Jesu vänner och som
väntar på hans snara återkomst. De drev henne bort från
dem som hon älskade till dem som var motståndare till
hennes tro, till norra Michigan i vinterkylan, för att frysa
ihjäl. Hon blev martyr för människors själviskhet och
girighet, människor som bekänner sig hålla Guds bud.

Försynen har genom detta fall, gett en förskräcklig
tillrättavisning (675) för deras agerande som inte tog emot
denna främling. Hon var egentligen ingen främling. Man
kände henne ryktesvägen, och ändå tog man inte emot
henne. Många kommer att känna sorg när de tänker på
syster More, när hon stod i Battle Creek och tiggde om ett
hem tillsammans med det folk som hon hade valt. Och när
de i sin fantasi följer henne när hon åker till Chicago för att
låna pengar till att bekosta resan till sitt sista vilorum - när
de tänker på den grav i Leelenaw County där denna
dyrbara utstötta människa vilar, - må Gud förbarma sig
över dem som är skyldiga till det som skedde.

Stackars syster More! Hon sover, men vi gjorde vad vi
kunde. När vi var i Battle Creek i slutet av augusti, fick vi
det första av de två brev som jag har läst upp, men vi hade
inga pengar att skicka till henne. Min man skickade bud
till Wisconsin och Iowa och bad om pengar, och han fick
70 dollar för att täcka våra utgifter för pastorsmötena i de
västra staterna, som hölls i september. Vi hoppades att vi
skulle ha pengar att skicka till henne omedelbart när vi
kom hem från de västra staterna, för att täcka hennes
utgifter för att ta sig till vårt nya hem i Montcalm County.

De givmilda vännerna västerut gav oss de pengar vi
behövde. Men när vi beslutade oss för att följa med broder
Andrews till Maine, sköts det hela upp tills vi skulle
komma hem. Vi räknade inte med att vara i de östra
staterna i mer än fyra veckor, och då skulle vi ha haft gott
om tid att skicka efter syster More efter att vi kommit hem,
och att få hem henne till vårt hus innan båtrafiken
stängdes för säsongen. Och när vi beslutade oss för att
stanna ytterligare flera veckor i de östra staterna, än vi
först hade planerat, skyndade vi oss att kontakta flera
bröder i detta område, och rekommenderade dem att
skicka efter syster More och ge henne ett hem tills vi var
tillbaka. Jag säger: Vi gjorde vad vi kunde.

Men varför skulle vi vara mera intresserade av denna
syster än andra? Vad ville vi få ut av denna utslitna
missionär? Hon kunde inte utföra vårt hushållsarbete och
vi hade bara ett barn hemma som hon kunde undervisa.
Och man kunde verkligen inte förvänta sig mycket av en
som var så sliten som hon och som nästan var 60 år
gammal. Vi hade ingen särskild nytta av henne, bara att få
(676) Guds välsignelse i vårt hem. Det finns många skäl
till att våra bröder borde ha visat större intresse för syster
Mores fall än vi. Vi hade aldrig träffat henne och hade inga
andra möjligheter att lära känna hennes bakgrund, hennes
hängivenhet för Kristus och mänsklighetens sak, än
alla *Reviews* läsare. Våra bröder i Battle Creek hade träffat
denna ädla kvinna och somliga av dem kände till hennes
önskningar och behov, mer eller mindre. Vi hade inga
pengar att hjälpa henne med, men det hade de. Vi var
redan överbelastade av bekymmer och behövde sådana
personer i vårt hem som hade ungdomlig kraft och
optimism. Vi behövde få hjälp i stället för att hjälpa andra.
Men de flesta av våra bröder i Battle Creek har det så gott
ställt att syster More inte skulle ha medfört den minsta
börda eller bekymmer för dem. De har tid och krafter och
är relativt fria från bekymmer.

Ändå var det ingen annan som intresserade sig för henne,
som vi gjorde. Innan vi reste österut förra hösten, talade
jag till och med till den stora församlingen om att de
försummat syster More. Jag talade om plikten att ära den
som äras bör. Det föreföll mig som om visheten hade
lämnat de förståndiga i så hög grad, att de inte kunde
uppskatta moralisk styrka. Jag sa till denna församling att
det fanns många bland dem som hade tid att mötas och
sjunga och spela på sina musikinstrument. De kunde ge
sina pengar till en konstnär för att få fler porträtt av sig
själva eller använda dem till att delta i offentliga nöjen,
men de hade inget att ge till en utsliten missionär, som av
hjärtat hade tagit emot sanningen för vår tid och som hade
kommit för att bo tillsammans med dem som har samma
dyrbara tro. Jag gav dem rådet att stanna upp och fundera

på vad vi höll på med, och föreslog att de låste in sina musikinstrument i tre månader och tog sig tid att ödmjuka sig själva inför Gud under självrannsakan, ånger och bön, tills de förstod vilka krav Herren ställde på dem, som sina bekännande barn. Jag var upprörd ända in i själen, med en känsla av det fel som hade begåtts mot Jesus i syster Mores person, och jag talade personligt med flera personer om det.

(677) Det här var inte något som gjordes i ett avsides hörn. Ändå, trots att saken hade blivit offentlig och det stora och goda arbete som följde i Battle Creek, gjorde denna församling inte någon ansträngning för att gottgöra sin tidigare försummelse genom att hämta syster More tillbaka. Och en person, hustru till en av våra predikanter, konstaterade efteråt: ”Jag tycker inte att broder och syster White behöver göra ett sådant väsen om syster More. Jag tror inte att de förstår omständigheterna.” Det är sant, vi förstod inte. De var mycket värre än vi då trodde. Om vi hade förstätt, skulle vi aldrig ha lämnat Battle Creek förrän vi hade gjort fullständigt klart för församlingen vilken synd det var att låta henne åka iväg så som hon gjorde, och vi hade vidtagit åtgärder för att kalla henne tillbaka.

En medlem i denna församling har medan personen talade om hur syster More åkte iväg så som hon gjorde, i stort sett sagt: ”Ingen har lust att ta ansvar för sådana fall nu. Broder White tog alltid hand om dem.” Ja, det gjorde han. Han brukade ta in dem i sitt eget hem tills varje stol och säng var full. Sedan brukade han gå till sina bröder och förmå dem att ta emot dem som han inte själv kunde ta hand om. Om de saknade pengar brukade han ge dem pengar och uppmana andra att följa hans exempel. Det måste finnas människor i Battle Creek som gör som han har gjort, annars kommer Guds förbannelse att följa den församlingen. Det finns inte bara en människa där, utan femtio, som mer eller mindre kan göra som han.

Vi har blivit tillsagda att vi måste komma tillbaka till Battle Creek. Det är vi inte beredda att göra. Det kommer förmodligen aldrig att bli vår plikt. Vi fick ta så mycket ansvar där att vi till slut inte orkade längre. Gud vill ha starka män och kvinnor där som kan dela bördorna mellan sig. Det vore mycket bättre om människor som flyttar till Battle Creek, som tar på sig ansvarsfulla poster där men som inte är beredda att ta tag i den här sortens arbete, vore någon annanstans. Det finns de som kan se och känna, och med glädje göra gott för Jesus, genom att ta hand om hans heliga. Ge dem utrymme att arbeta. Låt dem som inte kan göra det gå någonstans där de inte står i vägen för Guds verk.

(678) Detta gäller särskilt dem som är i ledningen för arbetet. Om de handlar fel blir allt fel. Ju större ansvar, desto större katastrof om man är trolös. Om ledande bröder inte troget gör sin plikt kommer de som blir ledda inte att utföra sin. De som är i ledningen för arbetet i Battle Creek måste vara föredömen för flocken överallt. Om de är det, kommer de att bli rikligt belönade. Om de inte är det, och ändå accepterar sådana positioner, kommer de att få avlägga en fruktansvärd räkenskap.

Vi gjorde vad vi kunde. Om vi hade haft pengar till vårt förfogande förra sommaren och hösten skulle syster More

ha varit hos oss nu. När vi fick klart för oss hur vår ekonomiska situation var, som beskrivits i *Testimonies* nr. 13, tog vi det båda med glatt humör och sa att vi inte ville ha det ansvar som följer med pengar. Detta var fel. Gud vill att vi ska ha pengar, så att vi som tidigare kan hjälpa där det behövs. Satan vill bakbinda våra händer i detta avseende och få andra att vara obekymrade, känslökalla och giriga, så att sådant grymt agerande kan fortsätta som i fallet med syster More.

Vi ser utstötta, änkor, föräldralösa, värdiga fattiga och pastorer som saknar pengar. Vi ser många möjligheter att använda pengar så att Gud förhärligas, hans sak främjas och de heliga som lider får hjälp, och jag vill ha medel att använda för Gud. Erfarenheter från nästan ett kvarts sekel av omfattande resor, då vi förstätt hur de som behöver hjälp har det, gör oss kvalificerade att använda Herrens pengar med gott omdöme. Jag har köpt mitt eget skrivmaterial, betalt mina egna porton och använt en stor del av mitt liv till att skriva för andras bästa. Och allt jag har fått för detta arbete, som har gjort mig fruktansvärt trött och sliten, skulle inte kunna betala en tiondedel av mina utgifter för porto. När man har trugat på mig pengar, har jag antingen vägrat ta emot dem eller gett dem till sådana goda ändamål som Publishing Association. Det kommer jag inte att fortsätta göra. Jag kommer att fortsätta utföra mitt arbete som alltid, men min rädsla för att ta emot pengar för att använda för Herren är borta. Detta fall med syster (679) More har väckt mig helt och fullt så att jag kan se Satans verk, när han tar ifrån oss pengar.

Stackars syster More! När vi hörde att hon var död, måste min man mycket dåligt. Vi kände det båda som om en kär mor, vars sällskap vi längtade innerligt efter, inte längre fanns. Somliga kanske säger, Om vi hade varit i deras ställe som visste något om denna systems önskemål och behov, då skulle vi inte ha gjort så som de gjorde. Jag hoppas att ni aldrig ska behöva lida sådana samvetskval som de måste göra som var så intresserade av sina egna affärer, att de var ovilliga att ta något ansvar för hennes situation. Måtte Gud ha förbarmande med dem som är så rädda för att bli lurade att de ignorerar en värdig och självuppoffrande Kristi tjänare. Som ursäkt för denna försummelse har man sagt: Vi har råkat illa ut så många gånger att vi är rädda för främlingar. Lärde vår Herre och hans lärjungar oss att vara mycket försiktiga och inte ta emot främlingar, så att vi inte riskerar att göra något misstag och råkar illa ut, genom att få besvär med att ta hand om en person som inte förtjänar det?

Paulus uppmanar hebréerna: ”Håll broderskärleken levande.” Inbilla er inte att det kommer en tid när denna uppmaning inte behövs, när broderskärlek kan upphöra. Han fortsätter: ”Glöm inte att visa gästvänlighet, för genom den har några tagit emot änglar som gäster utan att veta det.” Var vänliga och läs Matteus 25:31 och framåt. Läs det bröder, nästa gång ni öppnar er bibel vid er familjeandakt på morgonen eller kvällen. De goda gärningar som utförts av dem som kommer att hälsas välkomna till Guds rike, hade gjorts mot Kristus, i hans lidande folks gestalt. De som hade gjort dessa goda gärningar insåg inte att de hade gjort något för Kristus. De hade bara gjort sin plikt för den lidande mänskligheten. De som stod på den vänstra sidan kunde inte inse att de hade

skymfat Kristus genom att ignorera hans folks behov. Men de hade försummat att göra för Jesus det som de inte hade gjort för hans heliga, och på grund av denna försummelse måste de gå bort till evigt straff. Och en tydlig (680) aspekt av deras försummelse anges med orden: ”Jag var främling och ni tog inte emot mig.”

Detta handlar inte bara om Battle Creek. Jag är bedrövad över självskheten bland sabbatsfirare överallt. Kristus har gått bort för att bereda eviga boningar åt oss. Ska vi då vägra honom ett hem för bara några dagar, i hans heliga efterföljares gestalt som har stängts ute? Han lämnade sitt härliga hem, sitt majestät och sin ställning som överbefälhavare, för att frälsa den förlorade människan. Han blev fattig för att vi genom hans fattigdom skulle kunna bli rika. Han lät dem skymfa honom, för att människan ska kunna bli upphöjd. Och han erbjöd ett hem som saknar motstycke när det gäller härlighet och som är lika bestående som Guds tron. De som till sist vinner seger och sitter ned tillsammans med Kristus på hans tron kommer att följa Jesu exempel. De kommer villigt och glatt välja att uppoffra sig för honom, i hans heligas gestalt. De som inte frivilligt kan göra detta kommer att gå bort till evigt straff.

Hälsosam matlagning

Under de senaste sju månaderna har vi bara varit hemma ungefär fyra veckor. Under våra resor har vi suttit vid många olika matbord, från Iowa till Maine. En del av dem som vi har besökt lever upp till det bästa ljus de har. Andra, som har samma möjlighet att lära sig att leva hälsosamt och väl, har knappt tagit de första stegen i reformen. De kommer att säga till dig att de inte vet hur de ska laga mat på det här nya sättet. Men de är utan ursäkt när det gäller matlagning, för i boken *How to Live* finns det många utmärkta recept och denna bok är tillgänglig för alla. Jag säger inte att matlagningen som beskrivs i denna bok är fullkomlig. Jag kanske snart kommer att tillhandahålla en liten bok som stämmer bättre med mina åsikter i vissa avseenden. Men *How to Live* lär ut matlagning som är väldigt mycket bättre än det som den resande ofta möter, även bland sjundedagsadventister.

(681) Många tycker inte att detta är något som de är skyldiga att göra, och därför försöker de inte att laga mat på rätt sätt. Det kan man göra på ett enkelt, hälsosamt och lätt sätt, utan att använda ister, smör eller kött. Skicklighet måste kombineras med enkelhet. För att göra det måste kvinnor läsa och sedan tålmodigt omsätta sina kunskaper i praktiken. Många lider för att de inte vill besvära sig med att göra detta. Till dem säger jag: Det är dags att ni sätter fart och läser på. Lär er hur man lagar mat på ett enkelt sätt, men ändå på ett sådant vis att den blir mycket god och hälsosam.

Bara för att det är fel att laga mat bara för att tillfredsställa smaken och aptiten, ska ingen tro att det är rätt med en fattig diet. Många är försvagande av sjukdomar och de

behöver näringsrik, riklig och vällagad mat. Vi bjuds ofta på grahambröd som är tungt, surt och inte genomgräddat. Det beror på att man inte är intresserad av att lära sig, och anstränga sig att försöka utföra den viktiga uppgiften att laga mat. Ibland får vi tårtor och bullar som är torkade, inte bakade och andra liknande saker. Sedan säger kokerskor till dig att de klarar sig bra med det gamla sättet att laga mat, men att deras familjer, om sanningen ska fram, inte tycker om grahambröd, utan hellre skulle svälta än att leva på detta sätt.

Jag har sagt till mig själv: Jag är inte förvånad. Det är ditt sätt att laga mat som gör den så oaptitlig. Att äta sådan mat skulle helt säkert ge matsmältningsbesvär. Dessa dåliga kokerskor och de som måste äta deras mat, kommer gravallvarligt att tala om för dig att hälsoreformen inte passat dem. Magen klarar inte att förvandla dåligt, tungt, surt bröd till bra bröd. Men detta dåliga bröd kommer att förvandla en frisk mage till en sjuk. De som äter sådan mat märker att de saknar styrka. Finns det inte en orsak till det? En del av dessa personer kallar sig själva hälsoreformatorer, men det är de inte. De vet inte hur man lagar mat. De gör kakor, potatis och grahambröd. Men det är samma rätter hela tiden, nästan helt utan variation, och kroppen får ingen styrka. De verkar (682) tycka att den tid som ägnas åt att skaffa sig god erfarenhet av att laga hälsosam och smaklig mat är bortkastad. Somliga betar sig som om det som de har ätit har gått förlorat, och som om vad som helst som de kan fylla magen med skulle duga lika bra som mat som har lagats med så stor omsorg. Det är viktigt att vi tycker om den mat vi äter. Om vi inte kan göra det, utan bara äter mekaniskt, får vi inte den näring och byggs inte upp så som vi skulle göra om vi kunde njuta av den mat vi stoppar i magen. Vi är vad vi äter. För att skapa blod av god kvalitet måste vi få rätt sorts mat, tillagad på rätt sätt.

Det är en religiös plikt för dem som lagar mat att lära sig att bereda hälsosam mat på olika sätt, så att den kan ätas med nöje. Mödrarna borde lära sina barn att laga mat. Vilken annan del av en ung kvinnas utbildning är lika viktig som denna? Att äta har med livet att göra. Torftig, näringsfattig och dåligt tillagad mat fördärvar konstant blodet genom att försvaga de blodbildande organen. Det är mycket viktigt att kokkonst betraktas som en av de viktigaste utbildningarna. Det finns inte många bra kokkar. Unga kvinnor tycker det är att sänka sig till en simpel uppgift, att bli kokerska. Så är det inte. De ser inte saken i rätt perspektiv. Kunskap om hur man lagar hälsosam mat, speciellt bröd, är ingen ringa vetenskap.

I många familjer finns personer som har dålig matsmältning, och orsaken till det är ofta det dåliga brödet. Frun i huset bestämmer att det inte får kastas bort och de äter det. Är det rätt sätt att göra sig av med dåligt bröd? Ska du stoppa det i magen så att det omvandlas till blod? Har magen förmågan att förvandla surt bröd sött? Kan den göra tungt bröd lätt, eller möjligt bröd färskt?

Mödrar försummar detta viktiga område i sina döttrars undervisning. De tar på sig bördan av bekymmer och arbete, och sliter snabbt ut sig, medan döttrarna slipper undan för att besöka väninnor, (683) virka eller att tänka på sina egna nöjen. Detta är missriktad kärlek, missriktad

vänlighet. Modern skadar sin dotter, ofta för livet. När hon når den ålder när hon borde kunna bära några av livets bördor, klarar hon inte av det. Sådana människor kommer inte att ta sig an bördor eller ansvar. De färdas med lätt last. De drar sig undan ansvar och bekymmer, medan modern dignar under alla sina omsorger, som en vagn som är tungt lastad. Dottern menar inte att vara ovänlig. Men hon är oansvarig och tanklös, annars skulle hon ha lagt märke till den trötta blicken och moderns plågade ansiktsdrag. Hon skulle ha försökt göra sin del och bära den tyngsta delen av bördan. Hon skulle ha försökt avlasta modern, som måste slippa en del bekymmer om hon inte ska bli sjuk, och kanske dö.

Hur kan mödrar vara så blinda och slarviga när det gäller att uppfostra sina döttrar? Jag har blivit bekymrad när jag har besökt olika familjer och sett modern bära den tunga arbetsbördan medan dottern, som var livlig, med god hälsa och energi, inte brydde sig eller tog något ansvar. Vid stora sammankomster, när familjer haft många gäster att hand om, har jag sett hur modern haft hela ansvaret, med alla arbetsuppgifter vilande på henne, medan döttrarna suttit och pratat med unga vänner och haft trevligt tillsammans med dem. Jag tycker detta är så fel att jag knappt kan låta bli att tala med dessa tanklösa ungdomar och säga åt dem att sätta igång och arbeta. Avlasta din trötta mor. Led henne till en stol i vardagsrummet och förmå henne att vila och njuta av sina vänners sällskap.

Men man ska inte bara skylla på döttrarna när det gäller detta. Modern bär ansvaret. Hon har inte tålmodigt lärt sina döttrar att laga mat. Hon vet att de saknar kunskap i köket. Därför känner hon inte att hon kan släppa arbetet. Hon måste övervaka allt som kräver omsorg, eftertanke och uppmärksamhet. Unga kvinnor borde få grundlig undervisning i matlagning. Oavsett vilken (684) ställning de kommer att få i livet, så kan de alltid få praktisk användning för sådana kunskaper. Det är en del av uppfostran som är av största betydelse för människans liv, speciellt för deras liv som du håller mest av. Många hustrur och mödrar, som inte fått rätt utbildning och som saknar skicklighet i köket, serverar dagligen sin familj dåligt lagad mat som sakta men säkert förstör matsmältningsorganen, gör att blodet får en dålig kvalitet, som ofta orsakar akuta inflammationer och leder till en för tidig död. Att äta tungt och surt bröd har lett till döden för många. Jag hörde talas om en flicka som var anställd i köket, som gjorde en sats surt, tungt bröd. För att bli av med det och dölja saken, slängde hon in brödet till ett par mycket stora grisar. Nästa morgon fann husbonden sina grisar döda, och när han undersökte mathon, fann han bitar av detta tunga bröd. Han ställde frågor och flickan erkände vad hon hade gjort. Hon hade inte en tanke på hur sådant bröd skulle påverka grisarna. Om tungt, surt bröd tar död på grisar, som kan sluka skallerormar och nästan allt som är äckligt, vilken inverkan kommer det då att ha på den ömtåliga mänskliga magen?

Det är en religiös plikt för varje kristen flicka och kvinna att genast lära sig att laga gott, väldoftande och lätt bröd av fullkornsvetemjöl. Mödrar borde ta döttrarna med sig i köket när de är små och undervisa dem i konsten att laga mat. Modern kan inte förvänta sig att döttrarna ska förstå hushållningens mysterier, utan undervisning. Hon borde

visa dem tåligt och kärleksfullt och göra arbetet så trevligt hon kan, genom sitt glada ansikte och uppmuntrande ord. Om de gör fel både en, två eller tre gånger så kritisera inte. De känner sig redan missmodiga och frestade att säga: ”Det är ingen idé. Jag klarar det inte.” Detta är inte rätt tillfälle att kritisera. Det försvagar bara deras vilja. De behöver spöras med uppmuntrande, glada och optimistiska ord, som: (685) ”Tänk inte på de fel du har gjort. Du håller på att lära dig och måste räkna med att göra misstag. Försök igen. Koncentrera dig på vad du gör. Var mycket noga. Då kommer du att lyckas.”

Många mödrar inser inte hur viktig denna sorts kunskap är, och hellre än att göra sig besvär och bekymmer med att instruera sina barn och ha tålmod med deras fel och misstag medan de håller på att lära sig, föredrar de att göra allting själva. Och när deras döttrar misslyckas i sina ansträngningar, skickar mödrarna iväg dem med orden: ”Det är meningslöst. Du klarar varken det ena eller andra. Du är mer till besvär och i vägen, än till hjälp för mig.”

På det sättet avvisar hon döttrarnas första försök att lära sig, och det första misslyckandet gör att deras intresse och iver svalnar till den grad att de drar sig för att försöka igen. De vill hellre sy, sticka eller städa – vad som helst, utom att laga mat. Det är till stor del moderns fel. Hon borde tålmodigt ha instruerat dem, så att de genom övning hade skaffat sig erfarenhet som skulle ha gjort att de inte kände sig så tafatta, och rått bot på deras oerfarna och oskickliga rörelser. Här vill jag bifoga ett utdrag ur *Vittnesbörd*, volym 1, Nr 10, sid. 392, utgiven 1864:

”Barn som blivit bortskämda och upppassade väntar sig alltid att bli det, och om deras förväntningar inte infrias blir de besvikna och missmodiga. Detta sinnelag kommer att märkas under hela deras liv. De kommer att vara hjälplösa och förlita sig på andra för att få hjälp, medan de väntar sig att andra ska favorisera dem och låta dem få sin vilja fram. Om någon säger emot dem, även efter att de har vuxit upp till vuxna män och kvinnor, tror de att de har blivit kränkta. På så sätt bekymrar de sig framåt på sin väg genom livet och kan knappt bära sin egen vikt. De klagat ofta och är retliga eftersom allt inte blir som de vill.

Föräldrar lär sina barn, av missriktad kärlek, saker som kommer att visa sig ödesdigra för dem och de skapar bekymmer åt sig själva. De tror att de genom att uppfylla sina barns önsknings och låta dem göra som de vill, kan vinna deras kärlek. (686) Vilket misstag! Barn som skäms bort på det sättet växer upp med otyglade viljor och oböjliga sinnen. De blir själviska, fordrande och dryga, en förbannelse för sig själva och för alla omkring dem. Föräldrar håller i stor utsträckning sina barns framtida lycka i sina egna händer. På dem vilar det viktiga arbetet med att forma dessa barns karaktärer. Den undervisning de får i barneåren kommer att följa dem genom hela livet. Föräldrar sår den säd som kommer att växa upp och bära frukt, antingen god eller ond. De kan forma sina söner och döttrar för lycka eller elände.

Barnen borde mycket tidigt få lära sig att vara till nytta, att hjälpa sig själva och andra. Många döttrar i vår tid kan utan att få dåligt samvete se sina mödrar slita med matlagning, tvätt eller strykning, medan de själva sitter i

vardagsrummet och läser romaner, stickar, virkar eller broderar. Deras hjärtan är hårda som sten. Men varifrån kommer detta fel? Vilka är det som oftast bär det största ansvaret för detta? Jo, de stackars vilseledda föräldrarna. De bortser från barnens framtida väl och i sin missriktade kärlek låter de dem sitta sysslolösa, eller ägna sig åt sådant som inte är så viktigt, som inte kräver att man anstränger sinnet eller musklerna. Sedan ursäktar de sina sysslolösa döttrar för att de är klena. Vad är det som har gjort dem klena? I många fall är det föräldrarnas felaktiga agerande. Lagom mycket motion omkring hemmet skulle ha stärkt både sinne och kropp. Men barnen har gått miste om detta på grund av felaktiga idéer, tills de blivit ovilliga att arbeta. De tycker det är motbjudande och det stämmer inte överens med deras idéer om fint folk. Det anses opassande för en dam, och till och med ofint att diska, stryka eller stå vid tvättbaljan. Sådan är den moderna uppfostran som barn i denna olyckliga tid får.

Guds folk borde styras av högre principer än världsliga människor som försöker anpassa allt de gör efter vad som är modernt. Gudfruktiga föräldrar skulle uppfostra sina (687) barn till att bli nyttiga i livet. De borde inte låta sina uppfostringsprinciper färgas av de extravaganta idéer som råder i denna tid, att de måste anpassa sig efter modet och styras av världsliga människors åsikter. De borde inte låta sina barn välja sina egna kamrater. Lär dem om att det är föräldrarnas uppgift att välja åt dem. Förbered dem för att ta ansvar medan de är unga. Om era barn har varit ovana vid arbete kommer de snabbt att bli trötta. De kommer att klaga över värk i sidan, smärtor i skuldrorna och trötta ben, och risken är att ni gör arbetet själva för att ni tycker synd om dem, hellre än att de har litet ont. Låt den börda som läggs på barnen vara mycket lätt början, och öka den sedan litet varje dag, tills de kan göra en rimlig mängd arbete utan att bli så trötta. Överksamhet är den främsta orsaken till värk i sidan och i skuldrorna bland barn...

Mödrar borde ta sina döttrar med sig till köket och tålmodigt lära dem. Kroppen kommer att må bättre av sådant arbete, deras muskler kommer att få spänst och styrka och deras tankar kommer att bli sundare och mer upphöjda i slutet av dagen. De kanske är trötta, men så skön vilan blir efter en lagom mängd arbete. Sömn, naturens ljuvliga återuppbyggare, ger kraft åt den trötta kroppen och förbereder den för nästa dags arbetsuppgifter. Ge inte era barn intrycket att det inte spelar någon roll om de arbetar eller inte. Lär dem att deras hjälp behövs, att deras tid är värdefull och att du är beroende av deras arbete.”

Böcker och traktater

Att sprida och distribuera våra publikationer på rätt sätt är en av de viktigaste grenarna av vårt nuvarande arbete. Utan det kan vi inte uträtta så mycket. Och våra pastorer kan uträtta mer i detta arbete än någon annan grupp. Det är sant att för några år sedan gick många av våra pastorer till överdrift när det gällde att sälja böcker. Somliga av dem utökade sina lager med saker att sälja, inte bara med

publikationer som inte hade något verkligt värde utan även med handelsvaror som var lika värdelösa.

Men nu har en del av våra pastorer en extrem uppfattning av (688) vad jag har sagt i *Testimony*, volym 1, Nr 11 om försäljning av vår litteratur. En pastor i staten New York, som inte har en speciellt tung arbetsbörda, som hade varit ombud för förlaget och som hade ett stort urval av litteratur, beslutade sig för att inte sälja något mer. Han skrev till förlagskontoret att de fick besluta om vad som skulle ske med litteraturen. Det är fel. Här vill jag ge ett utdrag från *Testimony* nr 11:

”Ansvaret för att sälja våra trycksaker borde inte vila på pastorer som arbetar med att predika och undervisa. Deras tid och krafter bör sparas så att de kan göra en kraftfull insats under en serie av möten. Deras tid och krafter borde inte användas till att sälja våra böcker, när de kan presenteras för allmänheten av dem som inte har ansvar för att förkunna ordet. När han börjar arbeta på nya fält kan det vara nödvändigt för pastorn att ta med sig trycksaker för att erbjuda folk att få köpa dem, och det kan vara nödvändigt även under vissa andra omständigheter att sälja böcker och material från förlaget. Men sådant arbete bör undvikas när det kan utföras av andra.”

Den första delen i detta utdrag förklaras av den sista delen. För att vara litet mer exakt, min syn på denna sak är, att sådana pastorer som pastor Andrews, Waggoner, White och Loughborough som har huvudansvar för arbetet och följaktligen har extra mycket bekymmer, bördor och arbete, inte borde öka sina bördor genom att sälja vår litteratur, särskilt inte vid lägermöten och generalkonferenser. Syftet med mitt uttalande var att korrigera dem som vid sådana möten glömmer värdigheten i sitt arbete, så att de erbjuder det samlade folket handelsvaror som inte har något med Guds verk att göra.

Våra pastorer som är vid god hälsa kan mycket väl, vid lämpliga tillfällen engagera sig i att sälja våra viktiga publikationer. I synnerhet bör energiska ansträngningar göras för att sälja och sprida sådana böcker som man nyligen har (689) dragit folkets uppmärksamhet till. På fyra veckor har min man, på våra resor i Gratiot, Saginaw och Tuscola Counties, sålt och gett bort litteratur till de fattiga för fyrahundra dollar. Först berättade han för folket hur viktiga böckerna var. Sedan var de beredda att ta emot böckerna lika fort som han och flera medhjälpare hann dela ut dem.

Varför är inte våra bröder mer frikostiga med att skriva upp sig för gåvor till fonden för böcker och traktater? Och varför tar inte våra pastorer tag i detta arbete på allvar? Vårt folk borde inse att dessa böcker är precis vad som behövs för att hjälpa dem som behöver hjälp. Här finns en chans att investera pengar enligt den välsignade gåvoplanen. Ibland kan vi läsa människor nästan lika tydligt som vi läser böcker. Det finns de ibland oss som investerar från etthundra till ett tusen dollar eller mer i hälsoinstitutet, men som bara har tecknat sig för fem till tjugofem dollar till den stora verksamhet som publicera böcker, broschyrer och traktater, som presenterar sanningar som har med evigt liv att göra. Det ena tror man ska bli en lönande investering. Det andra tror man ska bli

fullständig förlust, om man ska döma av de små summor som folk lovar att bidra med.

Vi ska inte hålla tyst om detta. Vårt folk kommer att delta i arbetet. Pengarna kommer att komma in. Och vi borde säga till dem som är fattiga och vill ha böcker: Skicka in era order, och uppge er ekonomiska förmåga när det gäller denna världens ägodelar. Vi kommer att sända er ett bokpaket som innehåller *Spiritual Gifts*, *How to Live*, *Appeal to Youth*, *Appeal to Mothers*, *Sabbath Readings* och de två stora planschererna med *Key of Explanation*. Om ni redan har någon av dessa, skriv vilka ni har och vi kommer att sända andra böcker i stället för dem, eller bara sända er dem som ni inte redan har. Skicka femtio cent för portot och vi kommer att skicka dig paketet som är värt fem dollar och debitera fonden fyra dollar. (Se Appendix)

I detta välgörenhetsprojekt för böcker, måste alla delta i den stora gåvoplanen, på samma sätt som man gör när det gäller utgivning och (690) försäljning av de amerikanska biblarna och traktaterna. I många avseenden är dessa jättestora sällskaps tillvägagångssätt värda att ta efter. Givmildheten märks i testamenten och donationer, och den genomförs när man säljer och ger bort biblar och traktater. Sjundedagsadventisterna borde ligga lika långt före dessa organisationer när det gäller spridning av böcker, som vi gör på andra områden. Måtte Gud hjälpa oss. Hundratal av våra traktater borde erbjudas till självkostnadspris, med en liten marginal för att täcka kostnader för emballage och frakt. Pastorer och vanliga medlemmar borde ägna sig åt att sprida böcker, broschyrer och traktater som aldrig förr. Sälj där människor kan och är villiga att köpa, och ge bort dem där de inte kan.

Den kristnes ledord

Käre broder B, Jag blev visad att du till stor del agerar utifrån känslor i stället för fasta principer. Du saknar en djup och genomgripande erfarenhet i det som rör Gud. Du behöver bli helt omvänd till sanningen. När en människas hjärta är helt och hållet omvänt, överlämnas allt han äger till Herren. Denna överlåtelse har du ännu inte upplevt. Du säger att du älskar sanningen, men du visar inte denna kärlek i dina handlingar och genom de frukter du bär. Dina handlingar, dina gärningar är bevis på uppriktigheten i din kärlek, eller på din likgiltighet inför Gud, hans verk och dina medmänniskor.

Hur visade Kristus sin kärlek till stackars dödliga människor? Genom att offra sin egen härlighet, sina egna rikedomar och till och med sitt dyrbara liv. Kristus samtyckte till ett liv i förödmjukelse och stort lidande. Han underkastade sig en rasande, mordisk folkhops grymma hån, och den plågsammaste död på korset. Kristus sa: "Detta är mitt bud, att ni ska älska varandra såsom jag har älskat er. Ingen har större kärlek än denna, att man ger sitt liv för (691) sina vänner. Ni är mina vänner, om ni gör vad än jag befäller er." Vi bevisar att vi är Kristi vänner, när vi visar villkorslös lydnad för hans vilja. Det är inget bevis

att säga men inte göra något. Men att göra, att lyda, är beviset. Vem lyder budet om att älska varandra, så som Kristus har älskat dem? Broder B, du måste ha en fastare, djupare och mer osjälvisk kärlek än du någonsin haft hittills, om du lyder Kristi bud.

Du saknar välvilja. Du arbetar på att bespara dig själv bekymmer, svårigheter eller utgifter för Guds verk. Du har inte investerat mycket i Guds verk. Den verksamhet som en människa värderar högst visar sig i hennes investeringar. Om hon värderar eviga ting högre än de världsliga, kommer hon att visa det genom sina gärningar. Hon kommer att investera mest och satsa mest på det som hon värderar högst och som till sist ger henne det största utbytet.

Män som bekänner sig tro på sanningen kommer att engagera sig i världsliga företag, investera mycket och ta stora risker. Om de förlorar nästan allt de äger blir de mycket bekymrade, eftersom de upplever svårigheterna som deras förlust medför. Men de känner inte att deras oförståndiga agerande har berövat Guds verk pengar, och att de som Guds tjänare måste de avlägga räkenskap för att de har slösat bort Herrens pengar. Om det skulle krävas av dem att de satsade något för Guds verk, att investera bara en fjärdedel av det som de har förlorat genom sina investeringar i jordiska ting, så skulle de känna att himlen kostar för mycket.

Eviga ting uppskattas inte. Du är inte någon rik man, men ändå kan du vara lika fäst vid det lilla du äger, och du kan hålla fast det precis lika hårt som miljonären håller fast sina rikedomar. De vinster som du gör genom dina investeringar i världsliga företag kommer att vara små, mycket små. Men om du å andra sidan investerar i Guds verk och gör hans sak till en del av dig själv, om du älskar den som du älskar (692) dig själv och är villig att offra något för att det ska gå framåt, och visar din tillit och tro på dess slutgiltiga seger, då kommer du att bärga en dyrbar skörd, även om det inte blir i detta livet, så i ett bättre liv än detta. Du kommer att skörda en evig lön som är lika mycket mer värd än någon vanlig, jordisk vinst, som det odödliga är mer värt än det förgängliga.

Broder B, du verkade vara angelägen om att få reda på vad som har sagts angående din position i församlingen, och vad vi ansåg om det. Det var just det som jag har skrivit. Jag var bekymrad över dig på grund av det som har visats mig om dina speciella egenskaper. Du styrdes av impulser. Du skulle be om du kände för det, och tala om du kände för det. Du skulle gå på möte om du hade lust och stanna hemma om du inte hade lust. Du har till stor del saknat en självuppoftande anda. Du har gått efter dina egna önskningar och din egen bekvämlighet och gjort det som gjort dig själv tillfreds, i stället för att känna att du borde behaga Gud. Plikter, plikter! Alltid på din post. Har du tagit värvning som soldat för Kristi kors? I så fall är dina känslor ingen ursäkt för dig att slippa göra din plikt. Du måste vara villig att uthärda umbäranden som en god soldat. Gå utanför förläggningen, bär vanäran, för det gjorde din frälsnings Befälhavare. En församlingsledare eller en föreståndare eller en diakon "måste vara fläckfri som en Guds förvaltare, inte egenkär, inte snar till vrede, inte drinkare, inte våldsam, inte ha begär efter orätt

vinning, utan vara gästvänlig och älska det som är gott, vara förnuftig, rättfärdig, helig, självbehärskad och hålla sig till det trofasta ordet såsom han har blivit lärd för att han ska kunna både förmana genom den sunda läran och överbevisa dem som säger emot.”

Paulus räknar upp de dyrbara gåvor som vi ska sträva efter och uppmanar bröderna: ”Han som delar med sig ska göra det utan baktanke. Han som leder ska göra det med hängivenhet. Han som visar barmhärtighet ska göra det med glädje. Låt kärleken vara utan hyckleri. Avsky det onda, håll fast vid det goda. Älska varandra av hjärtat med broderlig kärlek. Överträffa varandra i inbördes hedersbevisning. Var ivriga, inte tröga, var brinnande i anden, tjäna (693) Herren. Var glada i hoppet, *tåliga* i lidandet, uthålliga i bönen. Dela med er till de *heliga* vad de behöver. Var ivriga att visa gästvänlighet.” ”Uppmana dem som är rika i denna värld, att inte vara högfärdiga och inte sätta sitt hopp till osäkra rikedomar, utan till den levande Guden, som rikligen skänker oss allt till att njuta av, och att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara frikostiga och dela med sig, och så samla skatter åt sig som en god grund för framtiden, så att de kan vinna det eviga livet.” Här beskrivs en klok och fullständigt säker investering. Här räknas goda gärningar upp och vi uppmanas att utföra dem, du uppmanas att utföra dem. Här talas det om värdefulla vinster. Det finns ingen risk att misslyckas här. En skatt kan säkras i himlen, ett ständigt sparande som kommer att ge investeraren rätt till evigt liv. Och när hans liv här avslutas och prövningstiden är slut, då kan han få evigt liv.

Broder B, du är inte gästfri, du undviker att ta ansvar. Du känner att det är en belastning att ge mat till de heliga och att se till deras behov, och att allt vad du gör på det området är förgäves. Var snäll och läs bibeltexterna ovan, och må Gud ge dig insikt och omdöme. Det är min innerliga bön. Som familj behöver ni utveckla generositet och vara mindre egoistiska. Älska att bjuda in Guds folk till ditt hem, och när omständigheterna kräver det, dela med er glatt och gärna till dem av det som Herren har gett er att förvalta. Utför inte dessa små tjänster motvilligt. När du gör detta för Kristi lärjungar, då gör du det för honom. Precis som du missunnar Guds heliga din gästfrihet, så missunnar du Jesus samma sak.

Hälsoreformen är nödvändig för er båda. Syster B har varit motsträvig i detta goda arbete och har låtit ett motstånd växa fram, trots att hon inte visste vad hon var emot. Hon har stått emot Guds råd till skada för sin egen själ. Omåttlig aptit har fört svaghet och sjukdom med sig, försvagat den moraliska styrkan och gjort att hon inte kan uppskatta den heliga sanningen (694) och värdet av försoningen, vilket är nödvändigt för vår frälsning. Syster B älskar den här världen. Hon har inte dragit tillbaka sin tillgivenhet från världen och gett sig förbehållslöst till Gud, som han begär. Han kommer inte att ta emot ett halvt offer. *Allt, allt, allt*, är Guds och vi är skyldiga att tjäna honom fullständigt. Paulus säger: ”Så förmanar jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att ni frambär era kroppar som ett levande (inte döende) och heligt offer som behagar Gud, er förnuftiga tjänst. Och anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom ert sinnes förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds goda, välbehagliga

och fullkomliga vilja.” Vilket privilegium vi har fått, att bevisa för oss själva, genom egen erfarenhet, Herrens sinnelag och hans vilja för oss. Prisa hans kära namn för denna dyrbara gåva! Jag har blivit visad att syster B måste släppa sitt grepp om den här världen, innan hon kan få ett verkligt och säkert grepp om den bättre världen.

Broder B, du borde gå försiktigt fram och behärska dig, vara tålmodig, saktmodig och ödmjuk. En saktmodig och stilla ande har stort värde i Guds ögon. Du borde värna om det som Gud anser dyrbart. Ett arbete måste utföras för er båda, innan ni kan nå upp till Guds standard. Arbeta medan dagen varar, för natten kommer då ingen kan arbeta. Stå själva i det klara ljuset, sedan kan ni låta era ljus lysa så att andra som ser era goda gärningar kommer att prisa er himmelske Fader.

Greenville, Michigan, 23 januari 1868.

Sympati hemma

Kära broder och syster C, Er situation har visats för mig i en syn. När jag såg era liv verkade de vara ett fruktansvärt misstag. Broder C, du har inte ett glatt humör. Och eftersom du inte själv är glad kan du inte (695) göra andra glada. Du har inte utvecklat tillgivenhet, ömhet och kärlek. Din hustru har under hela ert äktenskap längtat efter samhörighet. Ert äktenskap har i stora drag liknat en öken - med mycket få gröna fläckar att se tillbaka på med tacksamhet. Det behöver inte vara så.

Kärlek kan inte existera utan att visa sig i yttre handlingar, lika litet som eld kan hållas levande utan bränsle. Du broder C, har känt att det var under din värdighet att visa ömhet genom vänliga handlingar och att söka tillfällen att visa tillgivenhet för din fru genom ömma ord och vänlig omtanke. Du är ombytlig i dina känslor, och påverkas väldigt mycket av yttre omständigheter. Du har inte känt att det var fel, att det misshagade Gud, att låta dina tankar vara helt upptagna av världen och sedan ta dina världsliga bekymmer med dig hem till din familj, och på sätt släppa in fienden i ert hem. Det är mycket lätt för dig att på så sätt öppna dörren, men du kommer att upptäcka att den inte är så lätt att stänga. Det kommer att bli mycket svårt att kasta ut fienden när du en gång har släppt in honom. Lämna dina affärsbekymmer, problem och besvärligheter när du lämnar arbetet. Kom hem till familjen med ett glatt ansikte, med sympati, ömhet och kärlek. Det kommer att vara bättre än att lägga ut pengar på medicin eller läkare åt din hustru. Det kommer att vara hälsa för kroppen och kraft för själen. Era liv har varit mycket olyckliga. Ni har båda bidragit till att göra dem så. Gud är inte glad åt ert elände. Ni har orsakat det själva genom bristande självbehärskning.

Du låter dina känslor styra. Du tror att det är under din värdighet, broder C, att visa kärlek och att tala vänligt och tillgivet. Du tror att alla dessa ömsinta ord är tecken på vekhet och svaghet, och att de är onödiga. Men i deras ställe kommer griniga ord, oeniga, stridslustna och kritiska

ord. Tycker du att de är manliga och ädla, en uppvisning av de fasta manliga dygderna? Oavsett hur du (696) betraktar dem, så ser Gud på dem med ogillande och antecknar dem i sin bok. Änglar flyr från det hem där man uttrycker osämja, där tacksamhet nästan känns främmande och fördömanden hoppar som svarta kulor från läpparna, fläckar ner klädnaden och smutsar ned den kristna karaktären.

När du gifte dig med din hustru älskade hon dig. Hon var extremt känslig, men om du hade ansträngt dig och hon hade visat själsstyrka, hade hennes hälsa inte behövt bli som den nu är. Men din hårda kyla gjorde dig lik ett isberg, som fick kärlekens och tillgivenhetens kanal att frysa till is. Din kritik och ditt felfinnande har varit som en ödeläggande hagelstorm på en känslig planta. Det har frusit ned och nästan tagit livet av plantan. Din kärlek till världen förtär dina goda karaktärsdrag. Din hustru är av en annan sort och är mer generös. Men när hon, även i småsaker, har gett uttryck för sin generösa läggning, har du blivit missnöjd och du har klandrat henne. Du hyser en snål och missunnsam anda. Du får din hustru att känna att hon är en belastning, en börda, och att hon inte har rätt att vara generös på din bekostnad. Allt detta är så nedslående att hon känner sig modlös och hjälplös. Hon har inte kraft att stå emot, utan ger efter för trycket. Hon lider av svaga nerver. Om hennes äktenskap vore tillfredsställande skulle hon vara ganska frisk. Men under hela ert äktenskap har demonen varit en gäst i ert hem, för att triumfera över ert elände.

Svikna förhoppningar har gjort er båda helt förtvivlade. Ni kommer inte att få någon belöning för ert lidande, för ni har själva förorsakat det. Era egna ord har påverkat nerver och hjärna, ben och muskler, som ett dödligt gift. Ni skördar vad ni sår. Ni förstår inte varandras känslor och lidanden. Gud är missnöjd med den hårda, okänsliga och världsliga anda som du har. Broder C, kärlek till pengar är roten till allt ont. Du har älskat pengar och älskat världen. Du har betraktat (697) din hustrus sjukdom som en svår och fruktansvärd belastning, utan att inse att det till stor del är ditt fel att hon är sjuk. Du äger inte de egenskaper som utmärker en förnöjsam anda. Du ältar dina egna problem. Inbillad nöd och fattigdom i framtiden, stirrar dig i ansiktet. Du känner dig drabbad, orolig och plågad. Det känns som om din hjärna kokar, och du känner dig nere. Du hyser inte kärlek till Gud och innerlig tacksamhet för alla de välsignelser som din himmelske Fader har gett dig. Du lägger bara märke till det obehagliga i livet. En världslig galenskap omsluter dig som tunga moln av tjockt mörker. Satan triumferar eftersom du kommer att få elände, när frid och lycka finns inom räckhåll.

Du lyssnar till en predikan. Sanningen berör dig och de ädlare krafterna i ditt sinne väcks för att kontrollera dina handlingar. Du inser hur litet du har offrat för Gud, hur noga jaget har omhuldats och du påverkas i rätt riktning av sanningens inflytande. Men när du inte längre är under detta heliga, helgande och lugnande inflytande, så har du det inte i *ditt eget* hjärta, och du faller snart tillbaka i samma andefattiga och avoga känslotillstånd. Arbeta, arbeta, du måste arbeta. Hjärna, ben och muskler ansträngs till det yttersta för att tjäna pengar, som du inbillar dig att du måste ha för att du inte ska drabbas av nöd och svält.

Detta är ett av Satans bedrägerier, en av hans listiga snaror som är ämnade att leda dig till evig undergång. ”Var dag har nog av sin egen plåga.” Men du skapar en nödens tid för dig själv på förhand.

Du saknar tro, kärlek och tillit till Gud. Om du hade det skulle du lita på honom. Du bekymrar dig själv ut ur Kristi armar, genom att oroa dig för att han inte kommer att ta hand om dig. Hälsan offras. Gud förhärligas inte i din kropp och din anda, som tillhör honom. Det finns inte något vänligt och uppmuntrande inflytande hemma som kan lindra och motverka det onda som är dominerande din natur. Ditt sinnes höga och ädla krafter har övervunnits av lägre egenskaper. De onda dragen i din karaktär utvecklas.

Du är självisk, krävande och dryg. Så borde det inte vara. Din frälsning är beroende av om du handlar utifrån principer – att du tjänar Gud av princip, och inte på grund av känslor eller impulser. Gud kommer att hjälpa dig när du känner ditt behov av hjälp och tar dig en arbetet med beslutsamhet, medan du litar på honom av hela ditt hjärta. Du är ofta modlös utan tillräcklig anledning. Du hänger dig åt känslor som gränser till hat. Dina sympatier och antipatier är starka. Dessa måste du kontrollera. Styr din tunga. ”Om någon inte felar i ord, är han en fullkomlig man som också kan tygla hela sin kropp.” Ansvar för att hjälpa vilar på En som är mäktig. Han kommer att vara din styrka och ditt stöd, din förtrupp och eftertrupp.

Hur förbereder du dig för det liv som är bättre än detta? Det är Satan som får dig att tro att alla dina krafter måste användas för att du ska klara dig i den här världen. Du fruktar och bävar för framtiden i det här livet, samtidigt som du försummar det framtida eviga livet. Var är iver, allvaret, målmedvetenheten, för att du inte ska misslyckas med det och lida en oändlig förlust? Att förlora litet av den här världen förefaller dig vara en fruktansvärd katastrof, som skulle kosta dig livet. Men tanken på att gå miste om himlen gör dig inte hälften så rädd. Genom dina stora ansträngningar att rädda det här livet riskerar du att gå miste om det eviga livet. Du har inte råd att gå miste om himlen, gå miste om evigt liv och gå miste om den eviga härligheten. Du har inte råd att mista alla dessa rikedomar, denna oändligt dyrbara och omåttligt stora lycka. Varför agerar du inte som en klok man och är lika seriös, lika nitisk och lika uthållig i dina ansträngningar att nå det liv som är bättre, den odödliga kronan, de eviga och oförgängliga rikedomarna, som du är när det gäller det här fattiga, eländiga livet och dessa stackars förgängliga, jordiska rikedomar?

Du har hjärtat hos dina jordiska rikedomar. Därför har du ingen känsla för det himmelska. Dessa futtiga ting som kan ses - de jordiska - överglänser den himmelska härligheten. Där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara. Dina ord (699) kommer att tillkännage och dina handlingar kommer att visa var din skatt är. Om den är i den här världen och består av det lilla du kan skaffa dig här på jorden, kommer din iver att riktas åt det hållet. Om du strävar efter det odödliga arvet med ett allvar, en energi och en iver som står i proportion till dess värde, då kan du bli en lovande kandidat för evigt liv och en arvinge till härligheten. Du behöver en ny omvändelse varje dag. Dö dagligen från jaget, styr din tunga som med ett betsel,

kontrollera dina ord, sluta knorra och klaga och låt inte ett enda kritiskt ord komma över dina läppar. Om detta kräver stor ansträngning, så gör den. Det kommer att betala sig om du gör det.

Ditt liv är nu eländigt och fullt av onda aningar. Mörka bilder dyker upp framför dig. Mörk otro har omslutit dig. Genom att tala om otron har du blivit mer och mer svartsynt. Du känner dig tillfredsställd av att tala om det som är obehagligt. Om andra försöker tala hoppfullt, krossar du varje hoppfull känsla i dem genom att tala ännu allvarligare och hårdare. Dina prövningar och lidanden ger alltid din hustru den uppslitande tanken, att du betraktar henne som en börda på grund av hennes sjukdom. Om du älskar mörker och förtvivlan, talar om det, tänker på det och gör dig själv uppriven genom att mana fram i din fantasi allt som kan få dig själv att klaga på din familj och på Gud, då gör du så att ditt eget hjärta blir likt ett fält som har blivit avbränt så att all grönska är förstörd, och bara torr, svartnad och förbränd mark har lämnats kvar.

Du har en sjuklig fantasi och det är synd om dig. Men ingen kan hjälpa dig lika bra som du själv. Om du vill tro, tala om tro. Tala hoppfullt och glatt. Måtte Gud hjälpa dig att inse det syndiga i ditt agerande. Du behöver hjälp med detta, hjälp från din dotter och din hustru. Om du låter Satan kontrollera dina tankar på det sätt som du har gjort, kommer du att bli ett särskilt redskap för honom att använda sig av, och du kommer att ödelägga din egen själ och din familjs lycka. Vilken fruktansvärd påverkan din dotter har utsatts för! Modern, som inte har fått kärlek och (700) sympati från dig, har fokuserat sin tillgivenhet på dottern och har avgudat henne. Hon har blivit ett bortskämt barn som fått allt hon velat. Hon har nästan fördärvats av den omdömeslösa tillgivenhet som man visat henne. Hennes uppfostran har blivit sorgligt försummad. Om hon hade fått undervisning i de husliga plikterna och fått lära sig att bära sin del av hemmets bördor, skulle hon nu ha varit friskare och lyckligare. Det är varje mors plikt att lära sina barn att göra sin del i livet, att dela hennes bördor och inte vara som maskiner utan mening.

Din dotters hälsa skulle ha varit bättre om hon fått lära sig kroppsarbete. Hennes muskler och nerver är svaga, slappa och kraftlösa. Hur skulle de kunna vara annat, när de används så litet? Detta barn har inte mycket uthållighet. Litet kroppsarbete gör henne uttröttad och äventyrar hennes hälsa. Det finns ingen spänst i muskler och nerver. Hennes fysiska krafter har varit oanvända så länge att hennes liv nästan inte är till någon nytta. Hennes mor har misstagit sig! Förstår du inte, att genom att ge din dotter så många förmåner att få studera naturkunskap och att inte uppfostra henne till att bli till nytta och att lära sig hushållsarbete, gör du henne stor skada? Att arbeta skulle ha härdat, eller stärkt, hennes kropp och förbättrat hennes hälsa. I stället för att denna ömhet visar sig vara en välsignelse, kommer den att visa sig bli en fruktansvärd förbannelse. Om familjens bördor hade delats med dottern, skulle inte modern ha överansträngt sig. Hon kunde ha besparat sig själv mycket lidande och gjort dottern gott hela tiden. Hon borde inte börja nu att arbeta hårt, och på en gång bära de bördor som någon i hennes ålder kunde bära. Men hon kan lära sig själv att utföra fysiskt arbete i

mycket större utsträckning än hon någonsin gjort tidigare i livet.

Syster C har en sjuklig fantasi. Hon har isolerat sig själv från friska luften, tills hon inte längre kan klara den utan att få besvär. Den höga värmen i hennes rum är mycket skadlig för hälsan. Hennes blodcirkulation har hämmats. Hon har levt så länge i den varma luften (701) att hon inte tål en åktur utomhus utan att känna av en förändring. Hennes svaga hälsa beror i viss mån på att luften har stängt ute, och hon har blivit så ömtålig att hon inte kan andas frisk luft utan att bli sjuk. Om hon fortsätter att ge näring åt denna sjukliga fantasi, kommer hon knappt att kunna tåla ett enda andetag. Hon borde ha fönstren i sitt rum öppna hela dagen så att luften cirkulerar. Det behagar inte Gud att hon begår självmord på detta sätt. Det är onödigt. Hon har blivit så känslig genom att ge efter för sjukliga tankar. Luft behöver hon och luft måste hon ha. Hon förstör inte bara sin egen hälsa, utan också sin makes och sin dotters och allas hälsa som besöker henne. Luften i hennes rum är definitivt oren och död. Ingen kan vara frisk som vänjer sig vid en sådan atmosfär. Hon har klemat bort sig själv i detta avseende, tills hon inte kan besöka sina bröders hem utan att bli förkyld. Hon måste ändra på detta, för sin egen skull och för deras skull som är omkring henne. Hon borde vänja sig vid frisk luft genom att öka lite för varje dag, tills hon kan andas in den rena, livgivande luften utan att ta skada. Hyn är nästan död, eftersom den inte har någon luft att andas. Porernas miljontals små öppningar är tillslutna, eftersom de har täppts till av kroppens orenheter och av brist på luft. Det skulle vara övermodigt att genast släppa in en frisk ström av luft utifrån under hela dagen. Släpp in den gradvis, genomför förändringen successivt. Om en vecka kan hon ha fönstret öppet mellan fem och åtta centimeter både dag och natt.

Lungor och lever är sjuka därför att hon berövar sig själv frisk luft. Luft är en gratis välsignelse från himlen, avsedd att ladda hela organismen. Utan den kommer kroppen att fyllas med sjukdom och bli passiv, trött och kraftlös. Ändå har ni alla i årtal levt med en mycket begränsad mängd luft. Genom att göra så drar din hustru in andra i samma giftiga atmosfär som hon själv lever i. Ingen av er kan ha (702) klara och ogrumlade tankar, medan ni andas in giftig luft. Syster C är rädd för att åka iväg någonstans, eftersom hon kommer att utsättas för luftombyte och kan bli förkyld. Hon kan fortfarande få mycket bättre hälsa om hon behandlar sig själv på rätt sätt. Två gånger i veckan borde hon ta ett helkroppsbad, så kallt som hon kan stå ut med, litet kallare varje gång, tills huden får färg.

Hon behöver inte tyna bort som hon gör och alltid vara sjuk, om ni alla som en familj, lyder den undervisning som har getts av Herren. "För den som älskar livet och vill se goda dagar ska avhålla sin tunga från det som är ont och sina läppar ifrån att tala svek. Han ska vända sig bort från det som är ont och göra det som är gott, söka efter frid och sträva efter den. För Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som gör det onda." Ett förnöjsamt sinnelag och en gladlynt anda är hälsa för kroppen och styrka för själen. Inget är en så säker orsak till sjukdom som depression, tungsinthet och svärmod. Depression är fruktansvärt. Ni lider allesammans av det. Dottern är grinig

och har fått sin fars temperament. Dessutom förlamar den upphettade, tryckande luften som berövats sin livskraft, den känsliga hjärnan. Lungorna drar sig samman och levern blir inaktiv.

Luft, luft, himlens dyrbara välsignelse som alla kan få, kommer att välsigna er med sitt livgivande inflytande, om ni inte vägrar att släppa in den. Välkomna den, utveckla en kärlek till den och den kommer att visa sig vara ett värdefullt lugnande medel för nerverna. Luft måste hela tiden cirkulera för att hållas ren. Ren, frisk luft får blodet att cirkulera normalt i hela kroppen. Luften stimulerar kroppen och hjälper till att göra den stark och frisk, samtidigt som dess inflytande tydligt märks på sinnet då den ger ett visst lugn och ro. Den friska luften ökar aptiten, förbättrar matsmältningen och ger en hälsosam och god sömn.

Konsekvenserna av att leva i instängda och dåligt ventilerade rum är dessa: Kroppen blir svag och sjuklig, (703) blodcirkulationen hämmas, blodet flyter trögt genom kroppen eftersom det inte renats och vitaliserats av himlens rena och stärkande luft. Tankarna blir nedstämda och dystra, medan hela kroppen försvagas och risken för feber och andra akuta sjukdomar ökar. Att ni noggrant stänger ute utomhusluften och är rädda för fri ventilation, gör att ni tvingas andas in den förorenade och osunda luft, som har utandats från de personers lungor som vistas i rummet, och som är giftig och olämplig för att upprätthålla livet. Kroppen blir slapp, huden blir blek, matsmältningen långsam och kroppen blir egendomligt känslig för kyla. Litet kylig luft leder till allvarliga sjukdomar. Man bör vara mycket försiktig med att sitta i drag eller i ett kallt rum när man är trött eller när man är svettig. Ni bör vänja er vid luften så att det inte är nödvändigt att ha en temperatur högre än arton grader.

Ni kan vara en lycklig familj om ni vill göra det som Gud har gett er i uppgift att göra, och som han ålagt er som en plikt. Men Herren kommer inte att göra det åt er, som han har gett er i uppdrag att göra. Det är synd om broder C. Han har känt sig olycklig så länge att livet har blivit en börda för honom. Så behöver det inte vara. Hans fantasi är sjuklig och han har så länge riktat blicken mot det som är mörkt, att han om han möter motgång eller besvikelse föreställer sig att allt kommer att gå om intet, att han kommer att lida nöd, att allt är emot honom och att han har det svårare än alla andra. På så sätt har hans liv blivit olyckligt. Ju mer han tänker så, desto eländigare gör han livet för sig själv och för alla dem som är omkring honom. Han har ingen anledning att känna så som han gör. Det är helt och hållet Satans verk. Han får inte låta fienden styra sitt sinne. Han borde vända sig bort från denna mörka och dystra bild till bilden av sin kärleksfulle Frälsare, himlens härlighet och det rika arv som har beretts åt alla som är ödmjuka och lydiga, som är innerligt tacksamma med en stadig tro på Guds löften. Det kommer att kräva ansträngning, en strid, men den måste utkämpas. (704) Din nuvarande lycka och din framtida, eviga lycka är beroende av om du tänker på det som är glatt. Du måste vända dig bort från den mörka bild som är inbillad och mot de förmåner som Gud har strött på din väg, och bortom dem, till det osynliga och eviga.

Du tillhör en familj som har ett obalanserat, dystert och nedstämt sinnelag, som påverkas av omgivningen och är mottagligt för olika inflytanden. Om du inte utvecklar en glad, lycklig och tacksam sinnesstämning, kommer Satan till sist att fånga dig och tvinga dig att göra hans vilja. Du kan vara en hjälp, en styrka för den församling där du bor, om du lyder Herrens instruktioner och inte agera efter känslor, utan styrs av principer. Låt aldrig kritik komma över dina läppar, för det är som en förgörande hagelstorm över dem som är omkring dig. Låt glada, lyckliga och kärleksfulla ord komma från dina läppar.

Broder C, din kropp är inte den bästa för din andliga utveckling. Trots det kan Guds nåd göra mycket för att rätta till bristerna i din karaktär och stärka och mer fullständigt utveckla de mentala krafter som nu är svaga och behöver kraft. Därigenom kommer du att få kontroll över dessa sämre egenskaper, som har behärskat de högre. Du är som en man vars känslor är bedövade. Du behöver sanningen som tar tag i dig och åstadkommer en genomgripande förvandling av ditt liv. ”Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom ert sinnes förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds goda, välbehagliga och fullkomliga vilja.” Det är vad du behöver och vad du måste uppleva – den förvandling som helgelse genom sanningen kommer att genomföra i dig.

Tror du att slutet på allting är nära och att händelserna i den här jordens historia snabbt håller på att gå mot sitt slut? Visa i så fall din tro genom dina gärningar. En människa kommer att visa all den tro hon har. Somliga tror att de har en stark tro, men om de har någon tro överhuvudtaget så är den död, för den bevisas inte genom deras gärningar. (705) ”Så är det också med tron. Om den inte har gärningar, är den död i sig själv.” Det är få som äger den sanna tron som är verksam i kärlek och som renar själen. Men alla som räknas värdiga evigt liv, måste bli moraliskt passande för det. ”Älskade, vi är nu Guds barn, och det är ännu inte uppenbart vad vi ska bli. Men det vet vi, att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för vi ska få se honom som han är. Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren.” Detta är det arbete som du har framför dig, och du har inte mycket tid på dig även om du engagerar dig i denna uppgift med hela din själ.

Du måste uppleva död från jaget, och du måste leva för Gud. ”Då ni nu är uppståndna med Kristus, så sök det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida.” Jaget ska inte rådfrågas. Stolthet, egenkärlek, själviskhet, girighet, habegär, kärlek till världen, hat, misstänksamhet, avund, onda förmodanden - allt detta måste besegras och offras för alltid. När Kristus kommer blir det inte för att rätta till dessa synder och sedan ge dig moralisk lämplighet för hans återkomst. Denna förberedelse måste vara klar innan han kommer. Detta bör vara ämnet för eftertanke, studium och allvarlig efterforskning: Vad ska vi göra för att bli frälsta? Hur ska vi bete oss för att kunna bestå prövningen inför Gud?

När du frestas att klaga, klandra och vara grinig så att du sårar dem som är omkring dig, och därmed dig själv, oh, låt då den djupa, uppriktiga, ängsliga frågan stiga upp ur djupet av ditt hjärta: Ska jag stå felfri inför Guds tron?

Endast de felfria kommer att vara där. Ingen blir förvandlad för himlen, medan hans hjärta är fyllt av jordiskt skräp. Varje brist i den moraliska karaktären måste först avhjälpas, varje fläck måste tas bort med Kristi renande blod och alla de obehagliga och fränstötande karaktärsdragen måste övervinnas.

Hur lång tid har du tänkt avsätta för att förbereda dig för (706) att presenteras i de himmelska änglarnas gemenskap i härligheten? I det tillstånd som du och din familj är i nu, skulle hela himlen bli fördärvad om ni släpptes in i den. Ert arbete måste utföras här. Den här jorden är den plats där man förbereder sig. Ni har inte ett ögonblick att förlora. I himlen är allt harmoni, frid och kärlek. Ingen disharmoni, ingen strid, ingen kritik, inga ovänliga ord, inga rynkade ögonbryn, inga gräl kommer att förekomma där. Ingen kommer att släppas in där som har något av dessa drag som är så destruktiva för frid och lycka. Ansträng er för att bli rika på goda gärningar, redo att dela ut och villiga att ge vidare till andra och därigenom lägga en god grund för er själva inför framtiden, så att ni kan gripa tag om det eviga livet.

Sluta för alltid med ditt klagande över detta eländiga liv. Låt din själs strävan i stället bli, hur du ska kunna försäkra dig om det liv som är bättre än detta, och få rätt till de boningar som har beretts åt dem som är lojala och trofasta ända till slutet. Om du misslyckas med det är allt förlorat. Om du ägnar ditt liv åt att samla jordiska rikedomar, och går miste om de himmelska, kommer du att upptäcka att du har begått ett fruktansvärt misstag. Du kan inte få båda världarna. ”För vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?” Den inspirerade Paulus säger: ”För vår bedrövelse som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss en evig härlighet, som uppväger den i rikaste mått. Vi ser inte efter det som syns, utan efter det som inte syns. För det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt.”

Dessa prövningar i livet är Guds arbetare som ska avlägsna orenheterna, skröpligheterna och det grova från vår karaktär, och göra oss passande för rena, himmelska änglars sällskap i härligheten. Men när vi går igenom dessa prövningar, när lidandets eld flammor upp omkring oss, får vi inte rikta blicken mot den eld som är synlig, utan fästa trons ögon på de osynliga ting, det eviga arvet, det odödliga livet och den eviga härlighetens värde. (707) Medan vi gör det kommer elden inte att förtära oss utan bara avlägsna slagget, och vi kommer att stiga fram renade sjufaldigt och bära den Gudomliges avtryck.
Greenville, Michigan, 7 Mars 1868.

Den äkta mannens ställning

Kära broder och syster D, När jag talade på mötet på söndagseftermiddagen kunde jag nästan inte låta bli att ropa på er och berätta några saker, som har visats mig. Jag såg att broder D inte hade den ställning i sin familj som

Gud skulle vilja att han har. Syster D tar ledningen. Hon har en stark vilja, som inte har dämpats så som Gud begär. För att behaga sin hustru och undvika att hon blir missmodig, har broder D gett efter för henne. Hennes omdöme har styrt honom och han har inte varit en fri man på årat.

När broder D först engagerade sig i arbetet med att undervisa om sanningen, var han liten i sina egna ögon och Gud använde honom som sitt redskap. Men jag såg att han under en tid inte har ödmjukat sig under Guds hand. Han har litat på sitt eget förstånd och sitt dåliga omdöme och Satan har fått övertaget över honom. I stället för att lita enbart på Gud och hålla sig uppe med hjälp av hans kraft, har han fått sitt eget omdöme förvridet genom sin hustrus påverkan. Hon har haft möjlighet att se, höra och förstå allt som försiggick omkring henne. Om hon hade haft ett helgat omdöme och himmelsk vishet, då skulle hon ha sett med helgade ögon och hört med helgade öron. Hon skulle ha använt sina ögon och öron på rätt sätt. Det har hon inte gjort. ”Vem är så blind som min tjänare och så döv som min budbärare som jag sänder?” Gud vill inte att vi ska höra allt som finns att höra eller se allt som finns att se. Det är en stor välsignelse att stänga till öronen, så att vi inte hör och ögonen, så att vi inte ser. Vi borde vara mest angelägna om att vara klarsynta så att vi kan urskilja våra egna tillkortakommanden och (708) lyhörda så att vi uppfattar all tillrättavisning och undervisning som vi behöver. Annars missar vi den på grund av vår ouppmärksamhet och likgiltighet och blir glömska hörare i stället för verkets görare.

Broder D, ditt arbete har under en tid inte varit så klokt och framgångsrikt styrt som tidigare. Ditt agerande har inte burit Guds sigill. Din hustru har skött dina världsliga angelägenheter och burit bördor som var för tunga för henne att bära, medan du var bortrest. Detta har väckt din sympati och har haft en tendens att förvränga ditt omdöme, så att du har överskattat hennes kompetens på grund av hennes förmåga att sköta dina världsliga angelägenheter. Satan har väntat på ett tillfälle att kunna utnyttja din tillit till din hustru så mycket som möjligt, till hans egen fördel. Hans avsikt har varit att fjättra dig och att förgöra er båda. Du har till stor del lämnat över ditt ledarskap till din hustru. Det är fel. Hon har fullt upp med att bära sin del av ansvaret, utan att bära det som vilar på dig och som Gud kommer att hålla dig ansvarig för.

Syster D har blivit bedragen i vissa avseenden. Hon har trott att Gud har undervisat henne på ett särskilt sätt, och ni har båda trott och handlat därefter. Den urskiljningsförmåga som hon har trott sig ha i en *speciell* mening, är fiendens bedrägeri. Hon är av naturen snabb att se, snabb att förstå, snabb att förutse och har en extremt känslig natur. Satan har utnyttjat dessa karaktärsdrag och har lett er båda vilse. Broder D, du har varit slav ganska länge. Mycket av det som syster D har trott var urskiljningsförmåga har varit avund. Hon har varit benägen att betrakta allt med avundsjuka ögon, att vara misstänksam, att förvänta sig det som är ont och att misstro nästan allt. Detta skapar missnöje, förtvivlan och tvivel, där det borde finnas förtröstan och tillit. Dessa olyckliga karaktärsdrag leder hennes tankar (709) i mörka banor, där hon ägnar sig åt onda föraningar, samtidigt som ett överkänsligt

temperament får henne att inbilla sig att hon bliver försummad, ringaktad och sårad, när det inte är så. Allt detta står i vägen för den andliga tillväxten hos er båda, och påverkar andra i precis den omfattning som ni är knutna till Guds sak och verk. Ni har ett arbete att utföra: Ödmjuka er under Guds mäktiga hand, så att ni så småningom kan bli upphöjda. Dessa olyckliga karaktärsdrag i kombination med en stark och bestämd vilja, måste korrigeras och reformeras. Annars kommer de till sist att få er båda att lida skeppsbrott i tron.

Broder D, du har en plikt att göra. Ta på dig det ansvar som du har av sagt dig och inta din plats som familjens överhuvud, i gudsfruktan. Du måste skakas loss från din hustrus inflytande och lita mer fullständigt på Gud, och vända dig till honom och att han ska leda och visa dig vägen. Gud har inte undervisat syster D på något särskilt sätt eller gett henne ljus för att hon ska lära andra deras plikt. Varken du eller din hustru kan ha den ställning som Gud skulle vilja att ni har, så länge saker och ting förblir som de är nu. Du kommer aldrig att bli etablerad, stärkt och stadig, förrän du låter din hustru inta den ställning som en hustru borde. När hon har intagit sin rätta plats, respektera då hennes omdöme, rådgör med henne om dina planer, men var mycket försiktig med att ta för givet att hennes omdöme är som Guds omdöme. Rådgör med dina bröder, som Gud ansett vara lämpliga att lägga ansvar för verket på. Om du hade rådgjort på det sättet med dem vars råd du borde ha sökt, skulle du inte ha begått ett så stort fel och gjort ett så tragiskt misstag, som du gjorde när det gällde E. I det fallet skadades Guds verk och blev vanärat. Din hustru trodde att hon hade ljus angående denna sak, men hennes intryck kom inte från Gud, utan från fienden, eftersom han såg att du kunde påverkas i den riktningen. Att du litar så fullständigt på din hustrus bedömning strider mot himlens ordning. Satan har planerat att på det sättet (710) i stor utsträckning avskära dig från dina medarbetares inflytande och från dina bröder i allmänhet.

Du har haft prövningar som du inte skulle ha haft om du inte hade ansett att din hustru har en position som Gud inte har gett henne. Du har alltför stort obetingat förtroende för hennes omdöme och visdom. Hon har inte varit överlåten till Gud och därför har inte heller hennes omdöme varit överlåtet. Hon är inte någon lycklig kvinna och den olyckliga bana som hennes tankar har tagit, har skadat både hennes fysiska och mentala hälsa. Satan har planerat att göra dig förvirrad och att få dina bröder att tappa förtroendet för dig. Satan försöker störta dig. När Gud speciellt kallar din hustru till arbetet med att undervisa om sanningen, då bör du stödja dig på hennes råd och anvisningar och lita på hennes instruktioner. Gud kan ge er båda lika stor förmåga att spela en framträdande roll i det allvarliga arbetet med att vinna själar, om ni har lika stort intresse och lika stor hängivenhet för uppdraget. Hennes stora uppgift är att ivrigt göra sin kallelse och utkorelse fast, att sluta bevaka andra och nu börja arbetet med att ängsligt vaka över sig själv. Hon borde försöka vara till välsignelse för andra genom sitt gudfruktiga exempel, sin gladlythet, sin framåtanda, sitt mod, sin tro, tillförsikt och glädje, i den fullständiga förtröstan, det fullkomliga förtroende för Gud, som kommer att bli resultatet av helgelse genom sanningen. Hon måste helt anpassa sig efter Guds vilja. Kristus säger till henne: ”Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och

av hela ditt förstånd. Detta är det främsta och största budet. 39 Och det andra är detta likt: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.”

Ovanstående skrevs i Mount Pleasant, Iowa, den 4 oktober 1867. Jag kunde inte få tid att avsluta vittnesbördet och kopiera det, så jag lade det åt sidan och fick inte tid att avsluta det förrän jag återvände från de östra staterna till Greenville, Michigan, där jag tog tag i det den 30 januari 1868.

Kära broder och syster D: Ni skulle ha haft detta för länge sedan, men vi har arbetat så hårt att jag omöjligt kunde få tid att skriva. På varje plats som vi besökte påminde mig om mycket som jag hade blivit visad om olika individer, och jag har suttit och skrivit under mötena, och till och med medan min man predikade.

Synen gavs till mig för omkring två år sedan. Fienden har hindrat mig på alla sätt han kunnat, för att se till att människor inte fick det ljus som Gud hade gett mig för dem. Först var situationen med min man så förvirrande och oroande, att jag inte kunde skriva. Sedan gjorde de besvikelser som mina bröder utsatte mig för, så bedrövad och plågad att jag var oförmögen till arbete överhuvudtaget. När vi började resa förra sommaren började jag skriva, men vi har rest från plats till plats så snabbt att allt vi hann göra var att delta i möten. Det var mycket arbete som måste utföras. Jag brukar gå upp klockan fyra på morgonen, för att ta itu med mitt skrivande. Men det ständiga, stressande arbetet under mötena är så ansträngande för hjärnan att jag är oförmögen att skriva, för jag är så trött i huvudet.

Jag beklagar att ni inte kunde få detta tidigare, men det är min uppriktiga bön att Gud ändå måtte göra det till en välsignelse för er. Du, min käre broder, kan ha sett dessa saker och redan rättat till dem. Åtminstone hoppas jag det. Både du och din hustru har vår sympati och våra böner. Vi bryr oss om henne likaväl som av dig. Hennes själ är dyrbar. Vi ber henne enträget i Kristi ställe, att söka en ödmjuk och stilla ande, som i Guds ögon är mycket värdefull. En ängel pekade på syster D och upprepade dessa ord: ”Allt som är sant, allt som är värt aktning, allt som är rätt, allt som är rent, allt som är värt att älska, allt som är lovvärt, och om det finns någon dygd och något som förtjänar att prisas, tänk på det.” Detta är den hälsosamma tankebanan för sinnet att följa. När (712) tankarna vill löpa i en annan bana, för dem tillbaka. Kontrollera ditt sinne. Uppfostra det till att bara uppehålla sig vid sådant som ger frid och kärlek. Jag överlämnar detta till er och hoppas och ber om att Gud måtte göra det till en välsignelse för er och att ni båda måtte bli lämpade att anses värdiga evigt liv.

Appendix

Som en hjälp för att förstå de omständigheter som ledde fram till att vissa vittnesbörd gavs har följande

kommentarer sammanställts av Förvaltarna av Ellen G. White Publications.

Sid. 116, "Tidpunkt då sabbaten börjar" (Kap 16) - Under en period på ungefär tio år iakttog sabbatsfirande adventister sabbaten från kl. 18 på fredag till kl. 18 på lördag. Pastor Joseph Bates hade i sin första broschyr om det fjärde budets sabbats eviga karaktär, publicerad 1846, gett skäl för det förmodade stödet i bibeln för att iaktta sabbaten på det här sättet. Han citerade liknelsen om arbetarna i vingården, där den sista gruppen hade blivit kallad vid "elfte timmen" på dagen och bara hade arbetat en timme. Lönen betalades ut till dem "på kvällen". (Matt. 20:6, 8, 12) Han jämförde detta uttalande med Kristus fråga: "Är det inte tolv timmar om dagen?" och argumenterade för att "kvällen" började med den tolfte timmen, eller kl. 18 ekvatorialtid eller början på den heliga året. Respekt för hans ålder, erfarenhet och hans gudfruktiga liv kan ha varit huvudskälen till att hans slutsatser accepterades utan vidare undersökning.

När tiden gick och budskapet spreds ifrågasatte ett ökande antal sabbatsfirare denna praxis och hävdade att sabbatens början skulle räknas från solens nedgång. Pastor J. N. Andrews studerade frågan ingående utifrån bibeln, och han skrev ett dokument i vilket han presenterade de bibliska skälen som stödjer tiden för solnedgången. Detta dokument lades fram och diskuterades på sabbaten den 17 november 1855, vid konferensen i Battle Creek, Michigan, vilket resulterade i att nästan alla närvarande, men inte riktigt alla, blev övertygade om att pastor Andrews slutsats var korrekt. Den presentation av ämnet som gavs till Mrs. White i den syn som gavs två dagar senare, besvarade de frågor som dröjde sig kvar i några människors sinnen och påverkade enigheten bland de troende. När han kommenterade denna erfarenhet, som en illustration av synernas uppgift att bekräfta slutsatser som baserats på studium av bibeln snarare än att introducera nya läror, skrev pastor James White senare:

"Frågan uppstår naturligtvis, att om synerna ges för att korrigera dem som gör fel, varför såg hon då inte tidigare att det var fel att börja sabbaten klockan sex? Jag har alltid varit tacksam för att Gud rättade till misstaget vid den tidpunkt som han själv fann vara lämplig, och inte tillät en olycklig splittring mellan oss på den här punkten. Men, kära läsare, Herrens inverkan på den här punkten är i fullkomlig harmoni med hans uppenbarelser för oss i andra frågor, och stämmer överens med rätt inställning till andliga gåvor. Det verkar inte vara Herrens vilja att undervisa sitt folk genom Andens gåvor i bibliska frågor, förrän hans tjänare noga har studerat hans ord. När man hade gjort det i fråga om sabbatens början, och de flesta var övertygade medan några riskerade att vara oeniga med församlingens i denna fråga, då, ja *då*, var det tid för Gud att utöka sin godhet genom att manifesteras Andens gåva och låta den utföra sitt rätta verk." - Review and Herald, 25 februari 1868.

Sid. 116, 117, 122, 123, "Messenger-sällskapet" (Kap 17, 20) - Sommaren 1854 uppstod den första splittringen eller avfallet bland sabbatsfirande adventister. Två män som hade förkunnat budskapet blev tillrättavisade genom Profetians Ande för att de hade en sträng, fördömande

anda, för girighet och för slöseri med de pengar som de fått ansvaret för. I stället för att ångra sig blev de bittra och gick samman med några andra i orättvisa anklagelser mot pastor White och Mrs. White och andra ledare, och kom med falska anklagelser mot dem. Trots att de fortsatte att stödja sanningen om sabbaten, började de ge ut en ärekränkande tidning som de kallade *Messenger of Truth*.

De hölls samman av pastorerna Stephenson och Hall från Wisconsin. Dessa män hade varit predikanter bland förstadagsadventisterna, som påstod sig acceptera den tredje ängelns budskaps sanningar men som fortsatte att hålla fast vid lärosatser som gällde Age-to-Come. Enligt denna teori skulle det under det tusenåriga riket finnas "en andra chans" till frälsning. Men de gick med på att predika budskapet utan att föra fram denna uppfattning, om *Review* inte publicerade artiklar emot den. Men, som framgår av texten, höll de inte sitt löfte utan motsatte sig snart *Review* och dess anhängare.

Dessa "motståndare till sanningen" hade snart löpt banan ut. Både Stephenson och Hall förlorade förståndet. *Messenger of Truth* slutade man att ge ut 1857 och tidigt år 1858 rapporterade pastor White angående gruppen: "Inte en enda av de arton budbärarna, som de en gång skröt över att de hade med sig, frambär nu något offentligt vittnesbörd och vi känner inte till någon plats där regelbundna möten hålls bland dem." - Review and Herald, 14 januari 1858.

Sid 190, Systematisk välgörenhet (Kap 33) - Under budskapets tidiga dagar gav sig män, drivna av sin övertygelse, ut för att predika de nyfunna sanningarna. De var beroende av eget arbete eller av frivilliga gåvor från de troende, för sin försörjning. Ett så osäkert upplägg var mer eller mindre sporadiskt och varierande. I början av år 1859 kände man behov av en säkrare plan och man undersökte saken ingående. Resultatet av denna undersökning blev den plan som fick namnet "Systematisk välgörenhet". I överensstämmelse med 1 Korinterbrevet 16:2 rekommenderades att man regelbundet gav på veckans första dag och att det ekonomiska ansvaret fördelades efter förmåga enligt 2 Korinterbrevet 8:12-14. Planen uppmanade bröder att lägga undan mellan fem och tjugofem cent varje vecka, och systrarna mellan två och tio cent. De som hade egendom skulle varje vecka ge mellan en och fem cent per hundra dollar som deras tillgångar var värda.

Planen togs i allmänhet emot på ett positivt sätt och fick stöd av Profetians Ande. Girighet pekades ut som den största synden i församlingen. (sid. 194) Systematisk välgörenhet presenterades inte som en perfekt plan, för det konstaterades också att "Gud leder sitt folk" i den här saken och "uppfostar det". (sid. 191) När planer för hur man skulle finansiera verket och pastorsverksamheten vidgades, uppmontrades den frikostiga andan mer och mer tills så småningom ljus från skriften uppenbarade systemet med tionde och offer så som de är kända i församlingen i dag.

Sid. 210, Organisation (Kap 39) - Fram till år 1860 hade det inte funnits någon juridisk eller kyrklig organisation bland sabbatsfirande adventister. De hade inte ens tagit

något namn. De talade om sig själva som den "skingrade flocken", den "lilla kvarlevan" eller någon variant av sådana uttryck. Nu hade pastor White tillkännagett genom *Review*, att han måste vägra att fortsätta bära *personligt* ansvar för pengar som lånats ut till *Review* and *Heralds* förlagskontor. Han uttryckte dessutom förhoppningen att den tid snart skulle komma när "detta folk ska vara i den ställning som krävs för att kunna försäkra församlingens egendom, äga sina möteshus på ett korrekt sätt så att de personer som skriver sina testamenten och som önskar, kan avsätta en del till förlagsavdelningen." Han uppmanade sina bröder att komma med förslag på hur denna önskan skulle kunna förverkligas så att "vi som ett folk" kan agera för att säkerställa ovan nämnda fördelar.

Bland de första svaren på denna uppmaning fanns ett från broder B som hänvisas till i detta sammanhang, i vilket han uttryckte sin övertygelse att det skulle vara fel att bilda ett religiöst samfund enligt lagen. Han hävdade att detta skulle vara "att göra oss ett namn", samma avsikt som de hade som byggde Babels torn, och skulle "ligga till grund för Babylon". När det gällde att försäkra möteshusen, var de inte Herrens egendom och kunde inte han själv ta hand om det som tillhörde honom utan hjälp från försäkringsbolag? Dessutom, sa han, att de som lånade ut pengar till förlagskontoret inte skulle insistera på att få något kvitto, underskrivet av ett juridiskt samfund, för "de lånar ut pengarna till Herren och de måste anförtro dem åt Herren." *Review* and *Herald*, 23 februari och 22 mars 1860.

Efter mycket diskuterande övervanns det mesta av betänkligheterna angående lämpligheten i att organisera församlingskontoret juridiskt, och vid en konferens som hölls i september 1860 bildades *The Advent Review Publishing Association*. Några månader senare ändrades namnet till *the Seventh-day Adventist Publishing Association*. Även efter detta steg fanns hos somliga fortfarande en motvilja att inträda i en samfundsorganisation, och ämnet diskuterades även i fortsättningen. Men eftersom den stora majoriteten gav sitt stöd åt organisation, fortskred utvecklingen, först genom att organisera församlingarna, därefter staternas konferenser och till sist generalkonferensen år 1863.

Vittnesbördet om "Organisation" (sid. 270-272) (Kap 57, 58) talar om det motstånd som denna utveckling mötte i *New York State* och om den syn som gavs om det.

Sid. 292 (Kap 61) - Trollkarlarna förvandlade inte verkligen sina stavar till ormar. Men genom magi, med hjälp från den store bedragaren, kunde de få det att se ut så. Det översteg Satans makt att förvandla stavarna till levande ormar. Ondskans furste har, trots att han äger den fallen ängels hela visdom och makt, inte förmågan att skapa eller att ge liv. Makt att göra det har endast Gud. Men allt som stod i Satans makt att göra, det gjorde han. Han skapade en förfälskning. I mänskliga ögon förvandlades stavarna till ormar. Faraos och hans hov trodde att det var ormar. Det fanns inget i deras utseende som skiljde dem från den orm som framkallades av Mose och Aron. Därför talar vittnesbördet om det på bibelns språk, medan samma Ande förklarar att bibeln talar om det

på det sätt som situationen uppfattades. Se Vittnesbörd nr 33. Volym 5, 696- 698.

Sid. 355, "Upproret" - Vid den tid då detta vittnesbörd skrevs, i början av år 1863, mötte sjundedagsadventisterna ett allvarligt problem. Nationen befann sig i krig. Trots att de i själ och hjärta var emot krig, var församlingsmedlemmarnas sympatier, nästan utan undantag, helt och hållet på regeringens sida i dess motstånd mot slaveriet. När konflikten utvecklades blev fler och fler män inkallade till armén. Vid varje inkallning var alla distrikt skyldiga att ställa upp med ett visst antal rekryter och när värvningen av frivilliga inte nådde upp till det antalet, lottade man fram män in för att fylla bristen. Under en tid var det möjligt att genom att betala pengar köpa en ersättare och på så sätt frigöra någon som hade lottats fram. Eftersom det inte fanns något sätt att skriva in sjundedagsadventister till vapenfri tjänst och inte heller någon tillåtelse att hålla sabbaten, köpte sig sabbatsfirarna oftast fria på detta sätt när de blev inkallade. Om individen inte kunde skaffa fram pengarna själv, fick han hjälp från en fond som bildats för detta ändamål.

När nu alltfler män behövdes, och en nationell värnpliktslag utan sådana möjligheter till dispens hotade, blev våra bröder förbryllade över hur de skulle reagera på en sådan inkallning, där de kunde bli tvingade att bära vapen eller att arbeta på sabbaten.

Några få månader före utgivningen av detta vittnesbörd, hade pastor White skrivit en ledare i *Review and Herald* med titeln "Nationen", som det refereras till på sidan 356. Han ansåg att regeringen var den bästa på jorden och att den kämpade för en rättfärdig sak. Hans bästa råd vid den tidpunkten var att "det skulle vara vansinne att göra motstånd" om man blev inkallad, och tillade: "Den som skulle göra motstånd ända tills han, enligt militär lag, blev nedskjuten, går enligt vår uppfattning för långt, då han därmed blir skyldig till självmord." - *Review* and *Herald*, 12 augusti 1862.

Den korrespondens som följde på denna artikel, var som Mrs. White påpekade, sådan att den fått pastor White att protestera mot att faktiskt bli anklagad för "sabbatsbrott och mord". Å ena sidan blev sådana extremister tillrättavisades av Mrs. White, och å andra sidan gavs en varning till dem som var benägna att ta värvning.

I juli 1864 ändrades den nationella värnpliktslagen så att den avskaffade paragrafen om dispens för 300 dollar. Åtgärder vidtogs omedelbart för att säkerställa de privilegier för unga män som var sjundedagsadventister, som beviljades medlemmar av religiösa samfund som av samvetsskäl motsatte sig att bära vapen - att de skulle tilldelas vapenfri tjänst på sjukhus eller att ta hand om frigivna män. Innan det blev en allvarlig kris hade man framgång med dessa ansträngningar. I några fall inkallades unga män som var sjundedagsadventister till armén och tilldelades sjukhusarbete eller vapenfri tjänst. Oavsett vad deras uppdrag var, försökte de låta sitt ljus lysa. Regelbundet under åtskilliga månader fanns i *Review and Herald's* kolumner en lista över kvitton för en fond för broschyrer till soldater, för att skaffa fram litteratur att distribuera bland mannarna. Sjundedagsadventisters

erfarenheter i samband med inbördeskriget fick dem att vidta åtgärder som försäkrade dem om erkänd status som vapenfria, vilket samtidigt gjorde det möjligt för dem att följa bibelns åläggande beträffande relationen till ”de överheter som finns”, vilka ”är förordnade av Gud”.

Sid. 421, 456, Klädreform - De klänningar som vanligen bars av kvinnor i Amerika vid den tid då detta skrevs (1863, 1867), var mycket skadliga för hälsan. De var särskilt förkastliga på grund av sin extrema längd, hård snörning av midjan med korsett och vikten av de tunga kjolarna som vilade på höfterna. Ungefär tio år tidigare startade några kvinnor som hade en framträdande ställning i nationen, en rörelse som propagerade för att anta en ny klädstil, som skulle undvika dessa nackdelar. Det nya klädmodet liknade den turkiska dräkt som bars av både män och kvinnor. Rörelsen blev så populär att man en tid höll årliga konvent för en ”klädreform”.

”Den amerikanska kostymen”, som Mrs. White här refererar till, var en modifikation av den tidigare stilen och stöddes av dr. Harriet Austin of Dansville, New York. Den kombinerade en kort kjol, ”som nådde ungefär halvvägs från höften till knäet”, med byxor av manligt snitt, kavaj och väst. Se beskrivning på sid. 465. Denna ”så kallade reformklänning” visades för Mrs. White som olämplig för Guds folk att använda.

År 1865 vädjade Mrs. White, genom *How to Live*, nr 6, till våra systrar att anta en klädstil som var både anständig och hälsosam. Året därpå vidtog det nyligen öppnade Health Reform Institute i Battle Creek åtgärder för att skapa ett klädmönster som skulle korrigera de extrema detaljerna i den korta amerikanska kostymen och de extra långa och tunga klänningarna som vanligen bars.

År 1867 utkom *Testimony nr nr 11* med sin första artikel, ”Klädreform”. Se sid. 456-466 (Kap 83, 84). I denna artikel belystes klädfrågan fullständigt och ytterligare råd gavs. Ett allmänt mönster rekommenderades som följde de principer som uppenbarats för Mrs. White, och som refererades till som ”värdigt namnet, den korta reformklänningen.” Inget särskilt mönster uppenbarades för henne i någon syn, och när saken diskuterades senare konstaterade Mrs. White:

”Somliga har antagit att just det mönster som gavs ut var det mönster som alla måste acceptera. Det stämmer inte. Men något så enkelt som detta vore det bästa vi kunde införa under rådande omständigheter. Jag har inte fått se någon exakt stil som just den regel som ska styra alla i deras klädstil.” – E .G. White Brev 19 1897. Citerat i *The Story of Our Health Message*, sid. 442.

När åren gick förändrades de rådande stilarna för kvinnornas kläder till det bättre. De blev vettigare och mer hälsosamma. Den gamla hälsoreformens klänning i dess exakta snitt framhölls inte längre, men det gavs alltid ett samstämmigt vittnesbörd från Mrs. White beträffande de grundläggande principer som borde leda den som är kristen i den här frågan. Därför skrev hon år 1897:

“Låt våra systrar klä sig enkelt, som många gör, med klänningar av god kvalitet, hållbara, anständiga och

passande för vår tid och låt inte klädfrågan fylla tankarna.” - *The Story of Our Health Message*, sid. 442

Sid. 525 (Kap 88) - För ytterligare förklaringar beträffande kläder hänvisas läsaren till Vittnesbörd för församlingen, volym 4, nr 30, artikel med rubriken “Enkelhet i klädsel.”

Sid. 689 (Kap 116) – Efter att man organiserat broschyrsällskap i många stater, har de tagit över uppgiften att ta fram böcker och traktater för de värdiga fattiga. En del av de böcker som nämnts här finns inte längre i tryck. *Förvaltarna av Ellen G. White Publications*